

GÓC KHUẤT CUỘC ĐỜI

A black and white photograph of a cup of coffee with steam rising from it, set against a blurred background. The cup is on a saucer, and there is another cup in the foreground. The steam is wispy and rises from the cup, creating a sense of warmth and comfort. The background is out of focus, showing what appears to be a window or a light source, adding to the atmospheric quality of the image.

Khuyết danh

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

GÓC KHUẤT CUỘC ĐỜI

Tác giả: Da xong

Editor:

Designer:

Thể loại: Tự Truyện

Nguồn: otofun.net

—★—

SACHMOI.NET



THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỞI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Góc khuất cuộc đời!

Nhiều cụ đọc nếu sống cùng giai đoạn này sẽ biết là xác thực đến đâu, các nhân vật trong tự sự của em, có rất nhiều khuôn mặt quen với danh vang một thời nhưng vì nhiều lý do em chỉ viết tắt mà thôi. Những nhân vật xã hội này có nhiều người đã ra đi vĩnh viễn không vì tử hình cũng là nghiện ngập hoặc đâm chém bắn giết nhau mà chết.

Những nhân vật trong quan hệ làm ăn thì nhiều người đã về hưu, hạ cánh, nhiều người vẫn còn đương chức và cũng không thiếu người vẫn đang trên ngôi cao chói lọi.

Để đảm bảo an toàn cho mọi người em biết nhiều cụ có thể sau chuyện này sẽ nhận ra em là ai nhưng mong các cụ nếu cần có thể điện thoại cho em hoặc không thì Pm. Tuyệt không cm có tính chất tiết lộ danh tính của em hoặc các nhân vật trong tự sự

Vì thời gian cũng đã lâu, quá dài nếu kể hết ra tình tiết vì vậy em xin phép cắt lược những cái không cần thiết và chỉ rút ngắn ở những phần có tính quyết định đến cuộc đời và sự nghiệp của em, đặc biệt các chiêu trò mánh khéo trong mảng đầu tư dự án và tư vấn đầu tư ra sao em sẽ cố gắng chi tiết nhất có thể.

Em không phải nhà văn và cũng không có năng khiếu nên tự sự được viết bằng các việc thật và Nó chỉ là người trực tiếp tham gia hoặc chứng kiến giờ viết lại như một câu chuyện tản mạn giải trí không giá trị gì về thực tế. Thế nhé các cụ

Trân trọng.

Sau 3 lần chuyển trường cuối cùng Nó cũng chật vật leo qua lớp 12 không phải vì học dốt nhưng như một đứa tâm thần và cũng như ông trang lư nó có sở thích được thể hiện và khẳng định cái Tôi bằng những cuộc đánh nhau, đi bụi liên miên Nó trượt dài trên con đường tăm tối.

Bỏ thi đại học vì bị ốm nó ở nhà chờ năm sau thi tiếp thế rồi như định mệnh mọi việc bắt đầu.

Vào ngày đầu năm 1986 việc đi nghĩa vụ quân sự là bắt buộc với toàn thanh niên trong độ tuổi từ 18 đến 27.

Đợt nhập ngũ tháng 9 năm 1986 như bình thường nó đi tiến ban lên đường nhập ngũ, đây cũng là đầu tiên trong lớp bạn nó lên đường.

T My nhà dưới bãi Nghĩa Dũng hôm nay nhập ngũ, mà cái đầu ấy ngày chia tay nhập ngũ luôn là ngày rất đông và vui nhưng cũng đầy nguy hiểm, cái cách chơi của thời đấy cũng khác bây giờ. Mọi người biết nhau là bằng con người thật, liên lạc với nhau chỉ bằng cách nhờ nhắn nhe mà thôi vậy mà cuộc vui nào cũng vẫn đông và tình nó cũng có vẻ đậm đà hơn.

Có lẽ vì mới hết chiến tranh và khó khăn trong cuộc sống quámà con người hình như gần với phần Con hơn đặc biệt là lớp thanh thiếu niên mới lớn. Sự mạnh động và liêu lĩnh không như bây giờ nhưng bù lại là sự hiểu chiến và giá trị cuộc sống lúc đó có phần sai lệch khiến một bộ phận lớn Thanh thiếu niên tuyệt không có hứng thú học hành. Với những đũa gia đình kinh tế eo hẹp thì việc làm sao kiếm được nhanh nhiều tiền bất chấp là làm gì, số gia đình khá giả thì thường là đàn đúm chơi bời tụ tập và thời đó gọi là Quân Khu nổi nhất là: Lý Nam Đế, K95 và khu Nam Đống với trang phục là:

- Quần Ga, Áo ga, hoặc cả bộ ponpot xanh ôliu là dành cho dạng trộm cắp, cất bom, bắn chim sẻ nhẫy ngõ thường là đi dép Gò hay còn gọi là nhựa tiền phong. Đầu bao giờ cũng là cái mũ cối hoặc dạ tá (Là loại mũ lưới trai bằng vải dạ mỏng dành cho cấp Tá)

- Loại khác Quân khu cậu thường mặc quần Ga hoặc Dạ tá, áo Bay, chân đi dép cao su đúc hoặc tông cỏ hay còn gọi là coong, đầu đội là mũ cối hoặc dạ tá.

Không ai quy định nhưng đây là trang phục để phân biệt giữa hai dạng xã hội lúc đó và cái khiến xã hội khiếp sợ hơn chính là Quân khu cậu bởi phần lớn những thành phần này mới là những người chi đạo lớp kia và đang thời những cuộc sát phạt lớn, tàn bạo cũng thường từ ở nhóm này.

Đầu mỗi cuộc chia tay nhập ngũ bao giờ cũng là những trận riệu, mà đã là chia tay thì hay uống thể hiện hết mình và vừa là thoải mái. Vậy là uống và

uống, Thời đó chưa có những câuzozozo vô nghĩa mà cũng chẳng có 123 gì hết, anh em chỉ biết uống bằng tình cảm và sự chân tình mà thôi riệu cứ rót và mọi người cứ uống.

Quay lại việc tiến bạn lên đường nhập ngũ, Quà tặng nhau lên đường có thể là cái khăn mặt và bàn chải, có thể là bánh xà phòng, hộp bánh cái kẹo bao thuốc lá, họa hoàn lắm mới có 1, 2 cái phong bì tiền nhưng mọi người vẫn hết sức chân trọng nó.

Tàn cuộc riệu là bắt đầu đến nhảy mà như thời đó gọi là nhảy sếch hay nhảy túp. Nào có biết điệu nào với điệu nào đâu thế mà cả trai, cả gái vẫn cứ tung tung trong một cái không khí ồn ào huyền ảo các cụ có thể thấy lại cái không khí đó ở các đám cưới quê bây giờ vậy.

Riệu là chất kích thích, r ỡ nhạc mạnh chủ yếu thời đó là Bônây, smocke, abba và không khí huyền ảo chính là chất xúc tác để tạo nên những cuộc đánh nhau thường vào cuối mỗi buổi chia tay như thế.

Thế r ỡ lần này là Nó, để thể hiện cái Tôi dở hơi thời đó lý do nhanh nhất bắt lỗi là nhìn đều.

- Mày nhìn gì tao đấy hả, biết bố là ai không. Thằng N chuộthất hàm hỏi nó.

- Ở thằng động vật này tao móc mẹ mày mắt ra bây giờ. Nó nhanh chóng đáp lại và m ồm đi đôi với tay là cái cốc đã vút bay luôn r ỡ. Choang tất cả mọi người tản ra đây đó tiếng con gái hét, r ỡ bỗng lại ập vào với số lượng đông hơn g ồm toàn bộ bạn của N và Nó. Cuộc đánh đấm, đập phá diễn ra trong đôi phút thì mọi người can và đôi bên cùng lui về cuộc vui cũng nhanh chóng tàn theo.

Hôm sau đúng 10h30 sau khi chuyển xe cuối cùng lẫn bánh đưa bạn lên Sơn Tây nhập ngũ nó lững thững đi về và cũng nghĩ trong đầu bao giờ mới đến lượt mình đây?

- A nó kìa r ỡ anh em ơi. Thằng D đứng lại tao bảo

Thoáng nghe tiếng hô saulưng cùng tiếng chân r ầm rập, phản xạ bất biết việc gì nó vùng bỏ chạy thực mạng về phía đường Thanh Niên để lại phía sau là hơn 20 đứa lớn bé với đủ thứ khí giới trên tay.

Nghĩ nhanh trong đầu không thoát nhanh về làng Ngũ Xã chắc hôm nay hóa vàng mất, nó chạy nhanh vào ụ pháo (Địa danh trước khi có đường

Trần Vũ) và lao mình xuống hồ Trúc Bạch bơi một mạch sang bên xưởng gang.

Lôi thôi và ướt nhẹp cùng cái nhục bị quây phải bỏ chạy đến vút cả dép nó thực sự cay cú.

Việc đầu tiên là đi gọi hội và bàn cách trả thù. Thế rồi để mọi thứ bất ngờ quyết định trả thù được đưa ra luôn khi thằng N chuột kia vẫn nghĩ Nó chưa hoàn hồn.

Nó cùng 3 thằng nữa gồm Tty, C lý, L mán lên đường phục trả thù. Quần Ga, áo Bay, chân đi dép gò, mũ cối xùm xụp cả bọn lên đường với vũ khí giấu sẵn trong người

Ngồi chờ đến 11h đêm trên đường đêm gần bên Nửa chúng nó rất dẻo như bọn bụi đời, thế rồi người cần cũng về Khác với N chuột nó im lặng phàn vì đi có 4 người mà đây lại là đất nhà N, phần vì quyết tâm dần mặt đánh thật Nó lặng lẽ lên ra sau.

Nương theo bóng tối của rừng cây bên đường Nó cùng thằng L mán nhẹ nhàng tiến sát đến sau lưng thằng N, thế rồi vút, vút những nhát dao mà nghĩ đến giờ nó cũng không thể quên được đã xả sống người N bất biết thế nào, chưa kịp kêu thì liên tục là 2 cái khóa dây cùng 1 cây côn nghị khúc vụt liên chi hễ điệp. N chỉ kịp la lên Ối rồi ngã gục.

Lập tức cả bọn bỏ chạy cắt qua đường cầu thang từ bên nửa xuống Hòng Phúc cả bọn lặn hết luôn để lại sau lưng một đám đông nhốn nháo.

- D có nhà không bà ơi. Tiếng ông anh xã hội ới dưới nhà hỏi bà Nội nó.

Uể oải nhắc người lên. Nó lười nhắc lâu bầu: Giề đây anh em, vừa chộp mắt xong.

- Ra tao bảo có việc, mặc quần áo đầy đủ ra luôn nhé.

- *** việc gì mà mới hơn 9h đã dựng dậy rồi chắc lại bún chả chứ gì, rách ruột.

Đằng nào cũng dậy rồi Nó uể oải đi ra.

@ mọt lít: Mọt nói chuẩn đấy, thời đó chưa có hoa cải nên chiêm thời đó đỉnh cao là lá lúa và 5 tác dụng. Nhưng còn thiếu nhé là phay ba lan loại xuất sang cu ba phạt mía và lê 3 cạnh. Ối trời ơi nhìn cái 3 cạnh đến giờ mà em vẫn không quên được cái cảm giác gai gai khi nhìn rãnh thoát máu của nó. Iem giờ sợ lắm rồi.

Lại nói về ông Anh xã hội với thành tích bất hảo lại là quân khu cứng nói đến tên ông cùng giai đoạn không ai không biết H Đột tử, cùng trong một phi đội mà trước đây toàn khu Bến Nứa, Bắc Quang tên đã vãi linh hồn về độ máu chiến, liều lính và thực sự khát máu. Hội tụ phi đội gồm: V Ponpot, H Pantima, M sư tử, D đen, T Thép, T Ớp, Cron, P cùi Mỗi một cái tên này đều để lại những dấu ấn nhất định trong giới xã hội ở Hà Nội vào thời đó. Đây là thời trước của anh K trắng.

Nổi cộm lên là H Đột tử và V Ponpot với thành tích đã từng dùng AK47 liên tục gây một loạt các vụ cướp khét tiếng cả cung đoạn từ Bắc Ninh về đến cầu Chui và kết thúc là một ông nhận tội đi mút mùa khi bị bắt nã còn một ông ở lại nuôi cả 2 gia đình, May mắn sao đây cũng là 1 trong số những người còn sống đến giờ. Nhưng lạ một đi đâu thời đó càng bất hảo, càng hung hăng thì lại càng được thanh thiếu niên ngưỡng mộ, đôi khi nghĩ lại Nó vẫn rùng mình và cảm thấy ghê rợn cho cái giai đoạn khốn nạn đấy.

Nói về Nó một chút. Xuất xứ gia đình thuộc hàng tư sản của Hà Nội thời Pháp thuộc, Ông nó đã sở hữu 35% cổ phần gạch đại la, 35% cổ phần nhà máy da, 40% nhà máy diêm cùng hàng loạt các cửa hàng chuyên kinh doanh vàng bạc, đồng hồ và đá quý trên phố hàng bông và hàng đường. Ngày đó nhà nó còn ở Biệt thự 20 Cao Bá Quát là biệt thự to nhất khu vực đó tính cả đến bây giờ. Giờ chi cục thuế quận Ba Đình chiếm một phần ngoài và phần trong là một loạt các gia đình cán bộ khác đang ở. Một trong những người đầu tiên ở Hà Nội có xe oto riêng. Đường nhiên bố nó là cậu ấm rỗi. Thế rỗi cách mạng về, thay bằng bỏ đi vào SG di tản như bao gia đình cùng tầng lớp lúc đó ông nó quyết định ở lại vì là trưởng họ và cũng vì còn mỗ mã tổ tiên.

Để thoát khỏi tiếng tư sản nhà nó buộc phải nộp hết cho chính phủ lâm thời dưới danh nghĩa là ủng hộ cứu quốc, trả lại là được chuyển từ tư sản thành tiểu tư sản và được tiếng là yêu nước, mọi việc kinh doanh trước đây đều xóa bỏ. Đây cũng là yếu tố quan trọng cho tương lai bố Nó.

Với bản chất thông minh sẵn có khi đang học lớp 9 bố nó được đặc cách học thẳng ngay đại học và ông là 1 trong những người là Bách khoa Khóal. Tốt nghiệp với tấm bằng loại ưu về đây ở một trường Đại học và tham gia thì công toàn bộ cầu cống tuyến đường Hà Nội đi Sơn La đến năm 1973 đến năm 1990 là khoảng thời gian ông đi học tiếp với kết quả 1 bằng Phó tiến sỹ tại Ba Lan, 1 Bằng Tiến sỹ tại Ba Lan, 1 bằng Tiến sỹ tại Đức, Giáo

sư, Nhà giáo nhân dân, cùng hàng loạt chức vụ thuộc hàng cán bộ cao cấp của chính phủ.

Khi căn nhà 20 Cao Bá quát bị tịch biên thì nhà nó được nhà nước cho về Ngũ Xã mà lại thuê nhà chứ. Thế là mất trắng chẳng còn gì bố mẹ nó lại hý hục làm lại từ đầu, Nó nhớ rõ lắm cái thửa cơ cực đó bởi làng Ngũ Xã nổi tiếng là làng nghề và rất giàu có trong khi đó lẫn ở giữa là một gia đình trí thức, muôn sự kèn cựa và đi ầu tiếng và ora. Nhưng được cái đến giờ Nó vẫn thấy đây là nơi mà đây tình làng nghĩa xóm, đoàn kết chân thành. Các chuyện về làng Ngũ Xã em sẽ đề cập trong một thớt khác.

Bởi Nó thuộc hàng con nhà có đi ầu kiện, lại kèm tính lông bông, li ầu lĩnh và hung hãn nó gần như không ngày nào không gây ra chuyện. Kỳ lạ nhưng là thật thời đó chỉ cần bạn bè nói có việc gì thì bất kể đúng sai, cũng chẳng cần biết hậu quả có thể là vài trục thàng, cũng có thể là vài ông sẵn sàng ầu đả đâm chém nhau tới số. Thế rồi chuyện nó thì ít mà chuyện anh em bạn bè thì nhiều cứ chuy ầu tay d ầu d ầu nó hòa mình vào các hội và giới xã hội lúc nào cũng chẳng hay. Không ai có thể ngờ mà cần Nó vì nó đặc biệt ngoan lễ phép ở nhà và là một người hoàn toàn khác khi bước chân ra khỏi cửa.

Quay lại câu chuyện, kéo Nó vào một góc H đ ờ tể thì thào:

- Hôm qua mày chém thàng N chuột đúng không.

- Mẹ nó chứ đại ca bầu nó kéo hơn 20 thàng quây em tỵ chết bên đường Thanh Niên, Hôm qua nó mà không học lên em còn cho nó vài phát nữa. Chưa biết sợ kèm chút oai phong kiêu anh hung rơm nó nói.

- Té ngay, ti ầu đây, qu ầu áo không cần, mày chạy ra anh V nằm yên đây bao giờ em tao gọi mới được về.

- Bỏ mẹ thàng c.hó chết hèn thật phang nhau mà lại đi báo Cá à. Anh để đây tới nay em lên làm cho phát nữa chết cụ nó đi. Nó nói trong ráo hoành và cũng chẳng sợ gì. Chắc nó cậ, mà đúng là nó cậ thật bởi bố nó cho dù đang không có nhà nhưng Ông trẻ, bác nó, chú nó cũng toàn cấp thành phố trở lên thì việc gì phải sợ.

Như c.hó điên hung hổ đi về bỏ lại ông anh trong bất ngờ về sự côn đ ờ hung hãn kiêu trẻ con của nó.

- D phi. Tiếng gọi đột ngột khiến nó quay phát lại, chưa kịp định hình mà

cũng chẳng kịp nghĩ gì tay nó đã bị bẻ quặt ra sau và nằm gọn trong còng số 8.

- D phi mày bị bắt vì tội hành hung người khác, im lặng và đi, cấm kêu và cấm mạnh động.

Túm tóc chúí đầu chưa kịp hoàn hồn nó đã thấy mình bị ấn gọn lỏn trên chiếc xe mô tô 3 bánh rưỡi.

Thế là lần đầu tiên nó biết Khu là thế nào.

Vào Khu (Khu là từ chỉ cho cấp Quận lúc bấy giờ) nó bị tống một mạch vào phòng trong cùng, lúc này thì bắt đầu nó thấy rờn rợn rưỡi.

Ngõ chưa nóng chỗ thì đã thấy lô nhô dăm cái mũ cối lấp ló phía ngoài rưỡi, kệ không liên quan cũng chẳng quan tâm nhưng rưỡi loáng thoáng vài câu khiến nó lo đến sồn ra quẩn:

- Anh cho nó vào phòng đi, thằng này giám chém thằng em em không thể tha nó được

- Ối thế này là mình xóa sổ rưỡi, rơi vào đây thì hết cửa lùi. Nó bắt đầu run. Chỉ sau này khi ra khỏi Khu nó mới biết đây là đòn gió, Cái này gọi là đánh vào tâm lý, tất cả chỉ là chiêu để gây áp lực trước khi cung mà thôi, khiến cho phạm thấy nếu không thanh thật khai báo thì có bị bắt vào buồng hay tha ra cũng đều sẽ bị trả thù, từ đó buộc phải thành khẩn và xin sự giúp đỡ từ cơ quan Công an.

Nó được ngõ thế đến tận đầu giờ chiều thì bắt đầu đi cung. Đối diện nó là một Cá tuổi chắc cũng trạc 28, 30 gì đó hình như hình sự Khu.

Sau một loạt các câu hỏi về thân nhân và tường trình về sự việc nó được nó lại được ngõ lại một mình trong phòng. Không gian tĩnh lặng ủa đến, lúc này nó mới thấy đói, khát, thèm thuốc thế. Bỗng nhiên huých, huých, hự hự từng loạt ân thanh đấm đá và những tiếng rên la ập tới từ các phòng bên cạnh khiến nó thực sự choáng váng. Rưỡi mọi thứ lại chìm vào trong im lặng, Không quá 30 phút sau anh Cá thứ hai xuất hiện với trạc tuổi cũng gần 30. Nhanh chóng vào vấn đề và viết lại lời khai, nhận tờ khai từ tay Nó chưa kịp thu tay về Bốp, một cái tát lật mặt khiến nó không kịp định thần.

- Tao bảo mày khai thật ra là những đứa nào đi cùng, bàn tính việc ở đâu, ra sao và tại sao mày chém nó, Mày chép lại thì bố mày xem làm gì.

Như một nguyên tắc bất di bất dịch là chỉ một mình và không biết Nó nhem nhem chối cho dù chứng cứ được bày ra là bản khám thương gồm vết tích

của 3 loại vũ khí khác nhau.

- Mày không khai ra thì cũng thế thôi vì mấy thằng kia tao bắt được hết rồi, thằng N nó sắp chết nên nó đã nói hết ra rồi, mày không khai ra thì chắc chắn dạn cột rồi.

Tiếp tục là những cú cùi trỏ và lên gối nó lịm đi gần như không biết gì nữa, chẳng biết bao lâu rồi cũng tỉnh nó gục đầu trên cái bàn gỗ cũ kỹ vẫn ở phòng cung với xung quanh tràn ngập nhưng âm thanh kêu rên và tiếng đánh đấm.

Lại nói ở nhà sau khi nó bị bắt, nhà không có ai, mẹ đi làm, chị đi học, bố thì ở Nước ngoài, Ông bà Nội thì già rồi biết làm sao. Mà cũng khó mà biết vì việc xảy ra chỗ khuất mà cũng ít người biết đồng thời cái việc nó đi chơi từ sáng đến đêm về là bình thường.

Biết có thể nguy hiểm maysao ông Anh tức tốc đi lên cơ quan Mẹ Nó báo sự việc đồng thời khẩn trương longười già xếp. Cái thời đó trừ chết ngu vì còn khi đã hòa giải và quan trọng nhất có một Hội có chút máu mặt ở xã hội dân xếp thì phần lớn mới việc rồi cũng xuôi thôi.

Cũng chẳng biết nội tình ra sao nhưng lúc đó là cuối giờ chiều rồi nó mới nhận được cặp lồng cơm và bao thuốc. Chắc của mấy ông anh đây, bụng thì đói mà không thể nào nuốt được nhưng để tránh cái nhìn như xoáy vào của Cá nó phải làm trò bằng cách đảo cơm ăn, thôi thì ít nhất nó cũng được yên thân cái lúc này. Cái gì đây, 1 mẫu giấy được tròn chộn lẩn trong cơm nó nhanh chóng xúc và cho vào miệng, như là chẳng may nó đánh rơi cặp lồng cơm tung tóe và rồi rít xin lỗi Cá.

Bốp, bốp hai cái tát lệch mặt kèm theo vài câu chửi vô nghĩa là lệnh được đưa ra:

- Dọn dẹp sạch sẽ phòng cung, sau đó dọn toàn khu vệ sinh.

Mừng rơn vì thoát được ít nhất là khỏi cái căn phòng tối tăm ẩm thấp tù túng Nó bắt đầu vào công việc mới.

Len lén vào một góc mở giấy ra đọc:

..... mẹ mày rồi chắc chiều tối bác mày yên tâm nhé. Chắc chưa ra được đâu nếu vào phòng thì xin gặp T già nói em anh V ponpot các phần khác thì không thể đọc được. Nhưng thôi thế cũng phần nào yên tâm là vẫn có anh em bên cạnh.

Chưa kịp mừng thì: Thằngkia, đưa tờ giấy tao xem. Chẳng hiểu các ông nghiệp vụ kiểu gì mà mình rúc vào nhà xí đọc lén rồi vẫn bị tóm đời đúng c.hó Nó lằm bằm nhưng vẫn phải đưa.

Vào phòng cung làm việctiếp, mà giám thông cung à thằng này chuyên nghiệp ghê nhỉ.

Bốp, hự, hự. Khai ngay ai là người đưa cho mà cái giấy này, chắc là đi xa đấy con ạ.

Liên tiếp là những cú đánh và tát khiến nó tối tăm mặt mũi. Suy nghĩ và cảm tưởng lúc đó ư, chẳng thế nào cả vì đầu còn đủ bình tĩnh mà suy nghĩ nữa.

Một mực không biết nó vẫn bai bài chối

C, ra tôi gặp tý có việc.. Đúng là số nó vẫn còn xuôn đúng vào cái lúc tưởng như một trận đòn tra phạm tiếp tục được đưa ra thì cuộc cung kết thúc một cách bất ngờ.

Không quá 5 phút sau bằng một thái độ khác hoàn toàn C, anh Công an đến giờ nó mới biết tên quay lại:

- D, ra rửa mặt cho tỉnh táo rồi vào đây làm việc tiếp.

Ngoan như c.hó cún nó lúi húi làm theo lời cán bộ. Vả nước lên mắt đến giờ nó mới tỉnh táo ra chút ít, mới có 7 tiếng mà nó thấy sao mà lâu thế, mọi thứ như sao tung lên trong đầu, giờ này không biết mẹ nó đã đi làm về chưa nhỉ, lần này không biết mọi việc rồi sẽ ra sao đây, thành tích đánh nhau thì cũng đã nhiều rồi nhưng lần nào nó cũng dấu kín và tuyệt gia đình chưa biết. Nhưng thôi kệ một chút máu anh em, một chút sự ngoan cố nó vẫn nhanh chóng xác định cần phải chối đến cùng kể cả có ngòm cũng không được khai nếu không ra khỏi đây chắc bạn bè anh em nó ị cho vào mặt, rồi mình làm gì còn anh em nữa một đống các suy nghĩ nông cạn, lộn xộn trong đầu nó.

Ngay ngắn và tỉnh táo hơn nó đi vào phòng cung mà không chút gì hối hận cũng như dao động.

- D. cháu có nói bố làm công nhân đúng không. Chú nói luôn là Mẹ cháu và Bác cháu đang ngồi ngoài kia rồi, giờ chú sẽ cho cháu gặp gia đình và nên thành khẩn việc của cháu là rất nghiêm trọng đấy, tuy chưa đủ 18 tuổi nhưng cháu biết đi trường giáo dưỡng thế nào chưa.

Nó vẫn im lặng không nói gì, Thế rồi nó được gặp mẹ và Bác vừa thấy an tâm hơn nó lập tức lấy lại bình tĩnh và sự ngoan ngoãn thường ngày và kể lại mọi chuyện từ nguyên nhân, bị chặn đánh đến trả thù thế nào. Nhưng tuyệt nhiên chỉ có chi tiết đi cùng ai và ai đưa giấy là nó dấu biến đi coi như không có.

Sau 45 phút ngồi cùng người nhà nó lại bị tổng ngược lại phòng Cung cũ nhưng lần này mọi việc có vẻ đã khác nhiều.

- Ở thẳng này là con cháu Ông B, phó phòng tổ chức chính quyền, nó khai bố làm công nhân cầu đường trong miền trung là lão đày, ông ý làm gì đó trên Bộ và hiện đang đi công tác nói chung là thân nhân tốt.

Ngồi ở phòng cung nó bắt đầu lờ mờ hiểu ra bác nó cũng làm gì đó to to ở cái Thành phố này rồi và việc nó khai lão cũng đã bị bóc trần. Giờ cái nó lo lại không còn là phải vào phòng giam nữa mà là làm sao để nói với mẹ nó đây. Nó vẫn là đứa con ngoan ở nhà mà.

- D. việc cháu làm là rất nghiêm trọng, cho dù bạn bè và gia đình cháu đã khắc phục hậu quả rồi thường nhưng cháu vẫn phải ở đây để tiếp tục đi điều tra. Vào phòng giam thì phải chấp hành nội quy phòng bla...bla

Chân thành như đúng người chú, Anh C tháo còng đưa vào khu buồng giam, lúc này cũng khoảng 6h hơn rồi.

Phòng giam cứu của Khu là một dãy buồng bằng bê tông cốt thép hình như có 4 phòng giam thì phải, em bị tổng ngay vào phòng 1. Đây cũng là phòng dành cho thanh thiếu niên và người mới phạm tội. Tưởng vào đây là ngon ai dè lại thành mệt mỏi.

Phòng giam 1 có diện tích khoảng trên 50m², toàn bộ tường đen thui loang lổ nhưng vết như dầu mỡ hay cháy gì đó.

Xoạt, két két tiếng cửa phòng bằng sắt cóc nhẹ được mở ra, nhìn vào trong lối nhỏ khoảng hai chục người lớn có bé có.

Chưa thấy quan tài chưa đỡ lệ quen thói khệnh khạng nó lưỡng lự bước vào phòng mặt nhâng nhâng, nói gì nó cũng thuộc hàng lính cẩu cơ mà.

- Thằng kia mày không nhìn thấy các bố trong phòng à. Cửa phòng giam vừa khép, bóng chú C chưa kịp khuất thì tiếng đã vang lên.

À phủ đầu à, nó nghi nhanh trong đầu phải chiến rồi. Lập tức cái bản năng xã hội cùng máu anh hùng rơm bốc lên nó nhanh chóng đưa ra quyết định.

- À vâng em chào phòng ạ.

- Mày tên gì, nhà ở đâu, tội gì vào đây

- Em tên là D, nhà em ở Ngũ xã ạ, em chót đánh nhau nên bị vào đây em

xin các anh tha cho em. Nó khúm núm với ý đồ tính trước.

- Tha à, phòng có luật của phòng mà biết luật chưa.

- Em chưa ạ nhưng em sẽ học hẳn các anh tha cho em.

N đậu hình như là bộ đội phòng này, sau này em mới biết nhà ở Yên phụ và lại chơi thân với nhau.

- Nhà gì lâu thừa tiền nên thích đánh nhau nhỉ, mà vào thì phải biết luật bu ông. Thằng này nhìn mắt gườm gườm các ông ạ để tôi giậy luật cho nó. N đậu đứng lên đi thẳng về phía Nó.

- Em xin anh mà em thực sự chót dại thôi, vào đây em sợ lắm, em xin anh, em

Như được thể N đậu không chút dè phòng tiến thẳng đến chộp cổ Nó. Bổng Bốp, Huých, nhỏ hơn hẳn N đậu nhưng bù lại nó có kinh nghiệm đánh lộn hơn, nhanh hơn chỉ một phát đâm thẳng vào mắt cùng một cái đá vào hạ bộ N đậu đổ như cây chuối và rống lên như heo vậy. Năm sáu đứa ủa ra

- Ối cán bộ ơi đánh người, Anh Tuấn già ơi cứu em. Nó gào lên nhưng vẫn lao vào mấy đứa kia.

Một trận đánh loạn nhanh chóng diễn ra. Chưa đầy 5 phút một anh Công an chắc là trực phòng xuất hiện cả bọn tản ra và ng ẩ im phăng phắc

- Những thằng nào vừa phạm quy ra đây

Người nọ nhìn người kia, thằng N đậu vẫn nằm bẹp dưới đất rên hừ hừ, cuối cùng nó cùng mấy đứa kia cũng phải bước ra, mặt mũi b ầm tím, mép rỉ máu nhưng tuyệt không thấy đau chắc là còn đang hăng máu.

Thế r ẩ bất biết lý do từ đâu tất cả ng ẩ xồm thu gổì trước ngực thành hàng một từng thẳng một bị vả 4, 5 phát bằng cách khum 2 lòng bàn tay lại và vỗ liên tiếp lên cả hai bên tai. Đòn tù gọi đây là thông tai.

Ối giờ ời, mắt toàn hoa cà hoa cải, đầu thì ong ong, ng ẩ mà cả mấy đứa đầu loạn choạng không vững vì cảm giác như mất trọng lượng vậy, tai thì ù đặc đi. Thực ra đòn này rất thâm vì không để lại bất cứ dấu vết gì nhưng thường để lại các di chứng lâu dài đau đầu đầu buốt óc sau này.

Này ông, tiếng anh C giật giọng gọi Cá trực, ra tôi bảo.

Chưa đầy 1 phút sau quay lại:

- Thằng nào tên D.

- Dạ cháu ạ.

- Đứng lên theo tao chuyển buồng.

Thế là vào buồng mới chưa được 10 phút em đã bị chuyển buồng. Qua một buồng đi sâu vào trong em tiếp tục nằm ở buồng 3. Nói là sâu vào trong nhưng buồng 3 lại gần khoảng sân hơn vì vậy có vẻ thoáng hơn. T ra tao bảo, chưa mở cửa buồng Cá đã gọi anh T già rồi. Nó bắt đầu yên tâm vì được về đúng phòng có người gửi. Thì thêm 2 phút rồi Nó cũng bị tống vào phòng giam.

T già có độ tuổi lúc đó tầm trên dưới 30 nhà ở Đặng Dung vào Khu nằm đã hơn 10 ngày rồi và chuẩn bị chờ chuyển trại với tội danh Cường đoạt tài sản riêng công dân.

- Cu con, lúc này mày gọi thằng anh đây à.

- Dạ vâng, em là D phi ở Ngũ Xã, em anh H Đồ Tễ và anh V ponpot anh H có gửi anh tờ giấy nhưng em bị thu mất rồi.

- Mày có vẻ gấu nhỉ giám bắt buồng à, đã biết luật chưa.

Bỏ mẹ qua ả này đến ả khác chẳng, thôi thì đảng nào cũng toi rồi cố mà sống nốt hôm nay Nó thực sự lo lắng vì chỗ được gửi có vẻ không mặn mà lắm.

- Tao thấy bảo mày chém thằng N chuột đúng không, nó là em tao giờ mày thấy sao.

Thế là xóa sổ rồi nhưng xã hội nó có luật của xã hội nó nghĩ trong đầu chắc chắn là không bắt lại buồng này nữa rồi nhưng làm sao để sống đến mai đây hoang mang quá.

- Anh cho em xin trình bày lại với anh mọi việc đúng sai, còn sau đó thì anh cho sống em sống bắt em chết em cũng phải chịu thôi. Đường cùng nó sinh ra bình tĩnh lạ.

Bộp lại 1 phát thông tai nhưng không quá mạnh nó vẫn đứng im không nhúc nhích, anh T Già thì bắt đầu cười.

- Bọn mày đẹp, thằng này lên đây tao nói chuyện.

Lập tức 5, 6 ông bộ đội nem nép lui xuống chừa ra một khoảng cho Nó.

Vẫn choáng váng nhưng giờ thêm phần lo sợ nó khiếp hãi hơn nhiều vì sự thay đổi đột ngột.

- Giờ mày nói cho anh thằng V với H cùng bọn nó thế nào rồi, anh thử tỷ xem gan mày đến đâu thôi.

Thế là thằng linh mới như Nó lần đầu vào buồng Khu lại được làm bộ đội. Ưu ái như em út nó được cho ăn một cái bánh mì kẹp pate chắc của ai gửi vào cho phạm nhân cùng một ca nước mà cũng chẳng biết nước gì nữa, chỉ biết nó nhờ nhờ vàng vàng mà thôi.

Lúc này đã tối lắm rồi, không gian bắt đầu tĩnh mịch yên ắng đến lạ thường.

- Hết giờ sinh hoạt, ngáo. Lệnh đi ngủ được đưa ra hơn 30 con người trong buồng rầm rập tuân theo với cách nằm thẳng tay xuôi theo người cấm giờ mình khi chưa ngủ, cấm nói chuyện, cấm mở mắt nhìn trộm. Sau giờ này chỉ còn Bộ đội được thức mà thôi.

Thế rồi tách ra khỏi nhóm bầu xậu kia như em út nó được ưu ái riêng và nói chuyện cùng anh. Mọi chuyện xã hội rồi anh em lại được đem ra bàn luận đến đêm khuya rồi cũng lăn ra ngủ hết và mỗi chú Bộ đội là trực buồng 2 tiếng.

Sáng tỉnh mơ cũng chẳng biết là mấy giờ nhưng trời vẫn còn lờ mờ tiếng keng đã vang lên mọi người đã phải dậy, lần lượt từ trên xuống dưới đánh răng rửa mặt, Bộ đội thì thoải mái còn các phạm khác chỉ được duy nhất một bát men bộ đội nước cho cả đánh răng và rửa mặt.

Xong việc ai về chỗ đó tiếp tục đến việc tiếp theo là hút thuốc. Thực sự đây là một đòn cân não mà nếu ai sức chịu đựng kém chắc sẽ là nỗi kinh hoàng. Trừ Bộ đội toàn phạm còn lại bất biết hút được hay không đều phải hút. Thuốc ở đây là thuốc Lào cân được quấn vào giấy báo dài đến 20cm mỗi điếu và hút theo kiểu chuyền tay, mỗi người 3 hơi mà phải rít sâu đàng hoàng. Nói thì đơn giản nhưng riêng trong buổi sáng đó hơn 20 phạm trong phòng thì có đến gần nửa không chịu được đến hơi thứ 2 đã đổ vật ra như cây chuối đờ đẫn và ngất lịm đi rồi.

Sau màn hút thuốc Lào cuộn khủng khiếp rồi đến ăn sáng mọi việc cũng bình thường, giữa buổi sáng nó phải đi cung tiếp.

Nghe áp cung nói ra gặp người bị hại nó cóng cơ và hoang mang quá, lúc xuống tay thì còn đang hung hỡ giờ đối diện với người bị hại nó thực sự không biết phải làm sao. Tở vể từng chải và anh hùng thế thôi chứ nào nó đã biết gì về đời đâu, 10 phần đến 9 phần ngộ nhận.

Bước vào phòng cung là Mẹ nó, Bác nó và ông anh Họ đang ngồi, bên kia là thằng N, mẹ nó và một người chắc là gia đình nhà nó.

Sau một hồi đọc lại lời khai, Nó im lặng ngồi xuống, lén nhìn sang nó thấy giọt nước mắt lăn trên gò má mẹ. Thực sự lúc này nó không còn nổi sự cứng rắn nữa và một lần tự răn trong lòng sẽ không bao giờ tái phạm.

Sau khi phân tích và đưa ra nguyên nhân là đến phần tổn hại của N theo giấy chứng thương N bị hai phát chém nhưng đều vào phần mềm phần do lực nhẹ, phần do Nó không kính nhiệm vì vậy các vết thương đều không quá sâu và nguy hiểm, chủ yếu là vết bị vật cứng đập lên đầu (chắc do côn nhị khúc hoặc khóa dây thoi) là nặng nhất nhưng cũng chưa nguy hiểm.

Sau phần này Nó bị kéo đi lần tay, viết bản kiểm điểm, hai bạn ôm nhau và cam kết hòa giải Nó được thả về.

Ồi sao mà dễ thế, thế này thì sao mà sợ được. Có lẽ đây là sai lầm lớn nhất của người lớn khi đỡ cho con trẻ khiến nó không hiểu được mọi thứ đều có giá của nó và ngoài xã hội thì ta mãi cũng chỉ là con Tép mà thôi. Nó lại hên hoang.

Lấy cớ quay lại phòng lấy nốt đờ nó chào anh T và phòng với lời hứa mai em sẽ đưa mọi người lên thăm anh.

Đáp lại Nó anh T chỉ nói: Về xã hội tu đi em ơi, e không hợp với cách sống này đâu, ngày anh đi còn dài lắm hy vọng có ngày anh em gặp lại nhau ngoài xã hội. Cho gửi lời hỏi thăm đến mọi người.

Vậy là kết thúc một cái tiền sự đầu tiên ở cái thời thơ ấu khi mà Quận vẫn còn được gọi là Khu của nó

Bây giờ mới thực sự là sóng gió cuộc đời, cái tiền sự đầu này chỉ như cho trẻ con mà thôi hệ các cụ may em viết tiếp nhé

Sau dẫn đó nó về, lúc này mọi sự thật về nó đã bị lộ rồi, bất lực trước đũa con ngỗ ngược và hung hãn mẹ nó tổng lên nhà bà ngoại với mục đích vừa là tách khỏi mớ bạn bè hư hỏng, tránh sự trả thù từ N nếu có đồng thời để Chú, Bác giám sát.

Mọi việc rồi cũng dần êm và trôi đi. Nhà ngoại nó cũng là Tư sản cũ ở Hà Nội, Kỳ Ngoại nó cũng là hàng quan đầu chi ở Huế. Bố Mẹ nó đến với

nhau vừa là môn đặng hộ đối vừa là thực lòng yêu nhau. May mắn hơn nhà Nội nhà Ngoại nó cũng bị tịch biên tài sản nhưng vẫn còn giữ được khu đất to cuối phố Bà Triệu giáp với phố Đại Cồ Việt giờ đã là một chi nhánh Ngân Hàng và Hòa Phát

Thời đó phố Đại Cồ Việt là một con đường đê ngoằn ngoèo bé tí với tràn ngập các tệ nạn xã hội. Việc người dân đi qua đây bị móc túi bạc cất bom là bình thường. Cướp dật và nhẩy ngèo công khai là chuyện thường xuyên ở huyện. Địa bàn phức tạp, thân nhân những người cư trú ở đây thì đến 9/10 là không có hoặc lý lịch không rõ ràng theo dòng di cư từ khắp nơi mà tụ tập về đây, vào những năm đó đây là ranh giới giữa nội và ngoại thành rĩa. Khi có sự vụ miễn sao chỉ cần chạy được xuống chân đê mọi việc coi như xong vì kể cả Công an cũng không giám đuổi theo xuống đấy. Vào những năm 1986 đây thực sự là nơi phức tạp nhất Hà Nội về mọi mặt từ tệ nạn, trộm cắp đến điếm thối thì đủ cả với những gương mặt nổi trội như D chề, T hàn, T ba mắt, T tù, H cùi

Lên nhà ngoại giai đoạn đầu nó ngoan như thỏ và thân thiết với ông anh họ là T ba mắt. Gọi là T ba mắt vì ông xăm một nốt ru ỹ giữa hai lông mày, sau này đến những năm 1990 anh T đã chuyển vào Nam và thấp thoáng trong vụ anh N Cam có hình bóng vũ trường phi thuyền thì người bảo kê chính là T ba mắt. Giờ anh đã ra đi vĩnh viễn rĩa, vừa là máu mủ, vừa là anh em em một lần nữa thực sự chia sẻ vì sự ra đi của anh. Mong kiếp sau anh lại có thể làm người mà số phận khác đi.

Cùng T ba mắt là một bọn trộm, cướp thối thì đủ thành phần những hòa chung là đầu rất bố láo và đầy bạo lực. Suất hiện như một đũa nhà lạnh nó đi cùng T ba mắt nhưng tuyệt không bao giờ tham gia các phi vụ trộm cắp cũng một phần đây không phải sở trường của nó, Thâm tâm nó luôn nghĩ nếu cần sẽ là cướp còn trộm thì không. Lại một kiểu nghĩ quân tử T ài. Đến hàng tháng trời nó cũng chỉ như cái bóng bên cạnh T ba mắt mà thôi và không thể nào hòa nhập vào được tổp hội trên mà thực tâm nó cũng khinh cái bọn gà què ăn quẩn cối xay này.

Thế rĩa sự việc đã đến, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Sau một lần cướp nh ầm cái túi của người yêu T quân cũng một tên tuổi ở ngõ trợ Khâm Thiên việc đánh lộn lại xảy ra giữa hội ngõ trợ Khâm Thiên và Đại Cồ

Việt. Thời đó việc đánh nhau cũng khác, trừ những cuộc chiến sát ván giữa nhưng đàn anh Cộm cán ra tất cả các cuộc đánh nhau giữa các hội đều được hẹn hò ngày giờ đàng hoàng gần như rất ít khi có việc cắn trộm nhau. Hôm nay nó lại ra hàng nước cuối phố Bà Triệu ngã 5, cũng không cần để ý và cũng chẳng cần quan tâm nó đâu biết sắp có cuộc hẹn hò thanh toán nhau giữa hai hội.

Thế rồi đang ngã 5 thì xích khoảng 5 cái xích lô với trên mỗi xe là 2 thằng đồ bên kia đường, hơn chục thằng lao vào với chủ yếu là bút (Một dạng như thép fi 10 đập bẹt vót nhọn đầu dài tầm 20 đến 30cm.) Dao phay và côn gỗ tràn xuống. Thế rồi hai bên lao vào ẩu đả, Vẫn ngã 5 im vì quá bất ngờ và cũng không liên quan nó nhảy phắt ra sau, bỗng Ổi, tiếng ông T ba mắt thảng thốt kêu lên.

Không ổn rồi, không cần biết thế nào nữa ngay cạnh máy nước công cộng mọi người vút tung tóe thùng và đòn gánh chạy tán loạn. Nó nhanh chóng giật được cái đòn gánh và bắt đầu lao vào cuộc ẩu đả. Sẽ hỏi là nghĩ gì và đánh thế nào á, cứ gần là vụt bất cần biết là ai, kinh nhiệm đánh lộn cho thấy chạy sẽ chết và muốn tồn tại chỉ có thể là lao lên mà thôi thằng nào liêu hơn sẽ thắng. Cuộc đánh nhau diễn ra cũng được tầm 5 phút, thì toàn bộ dân bên kia đề bắt đầu xô sang, với hơn 10 mống hội Khâm thiên đương nhiên là phải chạy rồi. Cả 5 cái xích lô bị tịch thu như chiến lợi phẩm.

Lúc này nhìn lại thì T ba mắt đã bị dính 1 phát côn vọt vào đầu, 1 phát đâm xướt bả vai, vài phát vọt của Côn vào sườn nói chung cũng thâm. Nó thì không sao nhưng đầu đòn gánh thì be bét máu cùng bùn đất, đây cũng là dấu ấn khiến lũ bạn mới nhìn nhận lại nó, thế rồi sau lần đó như một giấy thông hành nó nghiêm nhiên nhập Hội. Cùng với hội bạn mới nó liên tục gây ra hàng loạt vụ cưỡng đoạt tài sản dọc theo tuyến đường Đại Cồ Việt, Công viên Thống nhất, Văn phòng nhưng lạ một điều là mọi việc đều không bị chính quyền sờ đến mà cũng chẳng bao giờ gặp sự phản kháng của người bị hại. Được thế chúng nó càng hên hoang.

Vì manh động lại diễn ra trên địa bàn rộng lớn và công khai, việc đến tai Cậu, Bác nó là đương nhiên.

Một quyết định lại đưa ra. Cấm ra đường và đi làm cũng Cậu.

Thời đó buôn bán bất cứ cái gì cũng đều là phạm pháp nhưng vì cuộc sống quá khó khăn cùng quẫn nên cái việc vượt qua pháp luật để sống là bình thường.

Cậu nó không ngoại lệ và chuyên đánh hàng đá Thạch Cao bằng các xe quá cảnh từ Lào về nung và xay dưới Cầu Giấy rồi bán lại cho làng Bát Tràng. Vì ngăn song cấm chợ nên buôn gì cũng lãi và lãi khủng khiếp luôn. Được sự gửi của mẹ nó, đồng thời muốn có một đứa có thể tin được mà phải máu chiến để có gì còn bảo vệ, Cậu nó lập tức kéo tuốt ra khỏi lũ bạn đấy. Thực lòng không phải vì thiếu thốn, Nó tụ tập cùng bọn kia phần vì giết thời gian, phần là cũng muốn số má mà thôi nên có cơ và có việc là nó lập tức tách ra ngay.

Đi buôn đá thạch cao cùng Cậu được không quá 1 tháng thì xảy ra sự vụ: Do tranh giành mối hàng Cậu nó và bạn cùng buôn cạnh tranh xung đột với nhau. Như mọi ngày nó khoác cái sắc cốt bạt (loại như dành cho thợ điện bây giờ vẫn dùng) cùng ông Cậu cưỡi cái xe 67 lên đường sang Bát Tràng thu tiền hàng.

Dừng ở Đội cung ăn bát phở (thời đó sáng có phở ăn là cả một vấn đề rồi đấy ạ và nó cũng không phải thường xuyên) thì phèo điều thuốc đúng như trẻ trâu ngày xưa xe hai chú cháu bắt đầu lên đường.

Vừa đi được hơn 300m đến đầu ngã 5 Bà Triệu, bây giờ là Vincom hơn 10 ông chắc cũng đều là công nhân bị rủ rê đi gây áp lực chứ không phải dân xã hội chuyên nghiệp ủa ra chẵn.

Vừa là có tiền nhiều trong người đồng thời cũng nhất ông Cậu lập cập.

- Bỏ mẹ rồi chúng nó quay làm sao bây giờ D.

- Để đấy cháu chứ cứ đứng im. Đúng sở trường việc đánh lộn nó lại bình tĩnh lạ nhỉ xuống xe.

- Mày lên xe ngay để chạy.

- Cậu chạy xe trước đi mọi việc để cháu lo. Một tay nó đẩy xe ông cậu còn chân nó đã chạy đến ngay hàng và xe bên đường, bóp nó đá tung cái bơm thị uy ông và xe đồng thời một tay chộp cái dũa, tay kia là cái kéo nó lao thẳng vào đám đông trước sự bất ngờ của nhóm đông chủ động.

Vút, xoạt nó đâm thẳng luôn người gần nhất mà cũng chẳng cần nhìn là ai hết, chưa kịp nghĩ chỉ nghe ối và sự nhốn nháo náo loạn cả khu vực ngã 5

Bà Triệu, hơn 10 người bỏ chạy trước một thằng trẻ con thằng điên. Say máu nó càng hung hãn đuổi theo đến rách cả áo mà không biết. Không bắt được ai lại mệt mỏi nó gọi xích lô để về, mà sao chắc nhìn nó như chó điên nên cũng chẳng ai thêm dây vào, nó đành cứ lững thững đi bộ từ ngã năm về cuối Bà Triệu.

Mới đến đầu đội cung thì cũng là lúc Cậu nó cùng hai ông anh T ba mắt và T tù chạy ngược ra.

- Chúng nó đâu rồi; T ba mắt hỏi
- Em đâm 1 thằng chẳng biết có dính không nhưng chúng nó chạy hết rồi.
- *** thằng này phải hóa vàng. Giọng T tù ông anh lên tiếng.

Lại nói về T tù là một người thực sự xã hội, lúc đó mới 26 tuổi nhưng thành tích thì tuyệt đối nhiều khiên cho có tên là T tù vì ông tù quá nhiều với đủ tội danh từ cướp có vũ khí, cưỡng đoạt tài sản riêng công dân, buôn bán hàng lậu thì đủ thứ đại khái cả cheo lẫn ngãi tầm 4 tỉ tiền án, loại tiền sự không cần tính. Là một trong những chiến hữu của anh K trắng, T dính, H tanh tách

Mọi người đi về việc cũng coi như không có, trước sự quán triệt của T tù Mọi người không bàn, không nói cũng không đề cập đến chuyện trên nữa, các việc khác để lúc khác sẽ tính sau.

Nó yên tâm ở nhà Cậu đến tối không có vấn đề gì thế rồi tầm 6h30 đúng giờ ăn cơm thì công an Tiểu Khu cùng Hộ tịch vào nhà, đưa giấy triệu tập nó cùng Cậu nó lên đồn. Việc này nó thạo quá rồi nên như không có chuyện gì, lẳng lặng quay ra cậu nó chỉ bảo: Trước sau Cậu đầu phải nói là không biết gì đấy nhé, mọi việc là cháu tự làm và bột phát.

Hai chú cháu lên đồn công an Tiểu Khu, Nó nhớ là nằm ở cuối đường Nguyễn Đình Chiểu đối diện bên kia là Công viên Thống nhất và cây xăng Nguyễn Đình Chiểu.

Việc đầu tiên là tách hai Cậu cháu ra, nó bị ngãi phòng trong còn ông Cậu phòng ngoài. Như đã thống nhất trước sau nó Cậu nó đầu viết là không biết gì hết.

Còn Nó ở phòng bên kia đối diện là Ông thợ sửa xe buổi sáng và một anh Công An. Lần này thì nó đã kinh nghiệm lắm rồi, và vì có thời gian suy tính nó rất bình thản và bình tĩnh như không.

- Anh cho tôi biết ai là người cướp đ̣ồng ḥề của anh sang nay.
- Dạ báo cáo anh thì là nó đây chứ ai. Ông sửa xe chỉ sang Nó.
- Đúng không, hất hàm ảnh công an hỏi Nó.
- Dạ cháu bị chúng nó đẩy ngã vào hàng chú ý lúc đấy cuống quá cháu cũng chẳng nhớ được gì nữa ạ. Nó trả lời ráo hoảnh với thái độ cực kỳ lễ phép và sợ sệt.
- Anh ng ỡ viết lại tường trình sự việc, còn mày tên gì
- Dạ cháu tên D
- Tên án tên sự gì chura.
- Dạ cháu có đi đâu đâu mới tốt nghiệp lớp 12 đang chờ thi đại học đây là lần đầu tiên cháu phải lên đ̣ồn đấy ạ, bố mẹ cháu biết chắc chết mất chú ạ. Cháu sợ lắm. Vẫn ráo hoảnh nó trả lời
- Tại sao mọi người đ̣ều bảo chính mày là người đã cướp kéo và ḍũa đ̣ể đ̣uổi theo hành hung người ta cơ mà.
- Làm gì có chuyện đấy ạ, M ồm loa mép giải nó trình bày, Chú xem cháu đi một mình không có vũ khí gì, đang đi thì hơn chục anh với chú khác túm áo đánh cháu ngã dúi vào hàng sửa xe rách cả áo, áo cháu vẫn vút ở nhà. Chú không tin đ̣ể cháu về lấy ạ.
- Chẳng nhẽ mọi người nói oan cho mày à.
- Cháu bé tý thế này mà lại một mình thì sao lại giám đánh người khác ạ, chú xem cho cháu đi không oan cho cháu quá. M ồm loa mép giải nó lắp liếm.
Thế r ỡ do chưa đ̣ể lại hậu quả, và đi đ̣ều quan trọng là chắc có tác động từ ngoài g ần nửa đ̣êm Nó lại đ̣ược viết bản kiểm đ̣iểm, ông Cậu thì đ̣ền cái kéo, ḍũa và cái bơm cho ông thợ Nó đ̣ược về
Nhưng sau lần này thì Cậu nó cũng tổn nó bởi sự hung hãn và li ều lĩnh, việc đến tai mẹ nó nó lại bị xách cổ quay về nhà.
Thế r ỡ sau lần lên nhà Ngoại một thời gian nó chẳng tu tỉnh ra tý nào thay bằng lại có thêm một đ̣ồng bạn lưu manh hung hãn D chề, T hàn, H cùi
.....
Cuộc chia tay đ̣ược tổ chức linh đ̣ình ngay quán nước tại góc đ̣ường Bà Triệu với lời xác thực là anh em.

Vừa là nhân dịp bố Nó về phép, vừa là không thể để nó tiếp tục như thế nữa Mẹ nó quyết định lại bắt nó về Lếch thếch quay lại nhà ở Ngũ Xã lúc này đã là tháng 12 rồi, sự có mặt của Bố ở nhà cũng khiến cho nó e dè và ngoan hơn hẳn. Một thông báo ngấm đưa ra không đưa nào được đến nhà, có gì thì cuối buổi chiều gặp nhau ở quán nước tại ngã tư Trung tâm làng Ngũ Xã. mọi việc có vẻ yên ổn hơn và nó cũng có vẻ trai lý hơn trước, nó ăn một cái tết ngon lành mà không có sự vụ nào gây ra nữa.

Thế rồi hết phép Bố nó lại phải đi bảo vệ nốt bằng Tiến Sỹ thứ hai với lịch hẹn đầu 1990 sẽ về hẳn Việt Nam.

Mọi việc êm đẹp diễn ra được đến tháng 3 năm 1987, như thường lệ cứ cơm chiều xong là nó ra hàng nước tụ tập, đây cũng là cái trung tâm của mọi việc thôi thì đủ chuyện khiến mọi người dở khóc dở cười. Mà lạ một điều dân Ngũ Xã đặc biệt đoàn kết và bên nhau, có ghét nhau đến đâu nhưng nếu người ngoài vào mà gây gỗ chắc chắn sẽ tan thây.

Đang ngửi uống nước chè, thời đó cũng chưa có trà đá đâu các cụ nhè, chỉ có chè chén được rót ra những cái chén tống mà thôi, còn thuốc lá ư, chẳng hiểu sao hồi đó thuốc tây nhiều thế chủ yếu ra Rubi hồng, Hero, cao cấp hơn thì có Dullhin, ba số 5 và mode đỏ. Thời thuốc lá ngoại tràn ngập và rẻ như bèo chỉ có từ khoảng năm 1985 đến 1988 mà thôi sau đó là lại quay sang thuốc nội.

- Anh ơi cho em hỏi nhà ông T ở đâu ạ.

- Ông T tầm hơn 50 đúng không. Kia kia nhà bán nước kia kia nhưng nhớ là cái ông ngửi ngoài bị dở hơi đấy ông nói gì thì cứ kệ đi thẳng vào trong, nhà ông T nhà thứ 2.

- Vâng em cảm ơn ạ. Ông khách hỏi đường dựng xe lao thẳng vào nhà được chỉ để lại ông chủ quán mắt tròn xoe gọi dật

- Này ông kia. Thằng kia đi đâu đấy định cướp ạ.

- Ấy chết cháu xin lỗi bác cháu ông ông T.

- Thì tôi đây chứ ai, nhưng sao anh lao xông vào nhà cứ coi như không chủ thế, mời anh ra có gì nói chuyện sau.

- Cháu không biết tại mấy cậu ngoài kia nói người ngửi ngoài bị dở hơi .. bla...bla ..

Đại khái những trò nghịch ngợm thì ngày nào chẳng có vài vụ.

Tầm hơn 9h tháng 3 mà trời cảm cảm rét, Nó thu lu rít chung điếu thuốc cùng T ty thằng bạn nối khố. Đang ba hoa thì:

- Ra anh bảo D ơi, trên xích lô ông anh nó gọi.

- Việc gì đó anh vào đây uống nước đã.
 - Không mà ra đây tao bảo.
- Đứng lên nó lững thững đi ra:
- Mà về mặc quần áo đi theo anh có việc ngay mà im mồm vào nhé.
 - Anh chờ tí, bước vài bước nó quay lại hỏi, có cần gì không anh.
 - Không đi người không thôi và không mang theo giấy tờ gì hết có thể mai ngày kia mới về đây liệu mà thu xếp.
- Biết có sự việc nghiêm trọng nó lặng lẽ đi về bỏ lại thằng bạn ngổn lại một mình.

@ All: Em nói thực là cu ngx chẳng biết thời nào là ít loạn và đở tàn khốc đâu ạ, riêng em thấy trước đây các cuộc chiến đã là sát ván thì thực sự nó thành kinh điển, Trước đây, bây giờ và mãi về sau nó cũng không bao giờ trong giới Xã hội có thể quên được ạ.

Các cụ thấy bình yên hơn bởi may mắn không rơi vào vòng xoáy, đồng thời thời kỳ đó tivi là xa xỉ, điện thoại di động không có, phần lớn các vụ án đầu rất ít được đăng tải để đảm bảo một xã hội Bình yên như song ng àn dưới một lòng sông. In te nét còn là thần thoại vậy làm cách nào để người không trong cuộc biết được ạ

Thông báo nhanh bạn nó bị ngã tầu điện cấp cứu trong viện phải vào trong nó bước đi cùng ông anh xã hội

- Việc đầu biết đó mà làm được thì làm không được thì thôi biết chưa, giọng nghiêm trọng H đ òtử thông báo.
 - Vâng nhưng thế nào anh nói mẹ ra đi em chứ có phải thằng lều tều đâu mà úp úp mở mở.
 - Cứ đi không phải hỏi. Hai anh em chạy một mạch ra bãi Phúc Xá.
- Lúc này đã hơn 10h đêm rồi, mà cái thời đó 10h đêm thì tối tăm mù mịt lắm. Đi sâu vào trong bãi qua trường trung cấp rẽ trái là vào giấy nhà lá lụp xụp.
- Két, lách qua cửa vào trong tối như hũ nút, ai, tiếng hô nhỏ nhưng lạnh lùng khô khốc vang lên.
- Tao đây chứ ai, mà vẫn tỉnh lắm chết thế đ.éo nào được là cứ cuống lên vậy, bình tĩnh đi bạn

Dưới ánh đèn tù mù của bóng đèn sợi đốt thiếu điện, căng mắt ra nó mới nhìn thấy.

- Ối anh V đây à, sự việc sao đây đại ca. Quay sang hỏi H nó thảng thốt thật sự.

Đã đánh chém thật nhưng toàn khi đang máu c.ho cùng với có bao giờ ở lại xem hậu quả đâu, thường là khi đối thủ gục cũng là chúng nó đã cao chạy xa bay rồi, đây là lần đầu tiên nó đối diện với người bị thương mà lại là bị bắn chứ. Thực sự nó thấy chợn và cóng

- Việc dài lắm kể sau. Giờ mày đi mua riệu về đây cho tao loại càng nặng càng tốt. Tốt nhất là làm chai Lúa mới.

M.ịa chứ giờ này thì kiếm đâu ra Lúa mới. Nó đành chạy một mạch lên bến nứa, lục tìm mãi rồi cũng có được hơn nửa chai Lúa mới nó vội xách về

- Giờ mày cần khăn xô này thấm riệu và máu cho tao, tao đổ ra đến đâu thì mày thấm đến đấy biết chưa.

- Rồi, mặt nó tái dại không còn giọt máu nhưng vẫn phải trả lời cứng.

- Ống cần lấy cái khăn mặt đi để tôi nặn máu ra cho nhé, đạn làm đ.éo gì còn nữa đâu mà, ông mà gào lên giờ là anh em đi tất đấy.

- Anh ơi sao không đưa vào viên đi, Nó lập cập hỏi giọng run run.

- Ngu, bây giờ cá kín viện rồi vào để đi xa à, đ.éo biết thì im đi. Nó không giám ho he nữa.

Thế rồi việc chữa vết thương khiến Nó vãi lá ra quần và nhớ đến tận bây giờ.

Vết thương là nằm ở đùi sát với mông và xuyên chéo từ trong ra ngoài. Ta rô buộc là theo bẹn. Để nguyên nhìn đã rợn hết người rồi đến khi tháo ta rô ra thì ối trời ơi, máu đen cứ ộc ra, hòa với riệu nó loang lổ đến kinh hồn luôn. Không hiểu sao Nó vẫn đủ dũng cảm để lau và thấm. Toe toét máu thành vũng dưới sàn chắc chắn là cực điểm của đau đớn rồi vậy mà cắn chặt cái khăn mặt chỉ có những tiếng gừ gừ mà thôi.

Rồi Bốp một gói thuốc lào được đắp vào vết thương băng kín ngoài là khăn xô, lúc này ta rô đã được tháo ra vì chân anh V đã mất cảm giác, chắc do máu không lưu thông.

Giờ đến khâu quan trọng nhất, làm sao để đưa được ra khỏi Hà nội ngay trong đêm đây, đừng nghĩ đơn giản nhé vì hồi đó làm gì có taxi, xe máy

cũng chẳng có luôn mà ra khỏi Hà Nội chỉ có duy nhất một đường là qua cầu Long biên mà thôi. Làm thế nào bây giờ, để ông ý nằm đây thì chắc không quá 24h sẽ bị gô. Chán chết rồi hết cách cuối cùng H đột tử đưa ra ý kiến bây giờ phải có cái xe máy, mày ở đây trông tao đi 1 tiếng quay lại. Mãi sau này Nó mới biết cái xe hôm đi là của anh T Già được H đột tử mượn qua vợ ông ý với xác định nếu 3 hôm không thấy trả xe thì lên Khu mà lấy về, coi như ông ý lấy trộm để đỡ liên lụy.

Thế rồi H Đột tử đèo, Nó ngửi cuối kẹp ông V ở giữa cả ba lao qua cầu Long biên. Mía không hiểu số son hay sao mà cuộc đi lại thuận lợi thế. Qua cầu xong mọi người như đã được tự do. Haiza cũng đỡ được phần nào rồi, đang ngon chón thì xịch xịch xe chết máy. Mẹ kiếp chết lúc nào không chết chết lúc này, mà cả đời có cái xe máy nào đâu mà biết tại sao chết. Đờng không mộng quanh thời đó bên kia cầu Long biên làm gì có bóng ma đại nào đâu, cả 2 anh em như chết tắc.

Lúı húi chán rồi vút xe ở vệ đường hút thuốc vạt, thất vọng chán chề vì chỉ cần vài tiếng nữa mà không té nhanh việc bị bắt là đương nhiên. Đạp thử máy cái xem sao, ối trời ơi nó lại nổ mới chết chứ 2 anh em lại xốc V lên xe tiếp tục tẩu. Chưa đầy 300m xịch xịch lại chết máy. Bỏ khí và ức chế kèm lo lắng mọi người cùng cuống lên không biết tại sao.

Lúc này anh V có vẻ cũng tỉnh lại chút rồi.

- Mày ngu thế, biết đéo gì mà sửa, chộp cổ thẳng lái xe nào là biết ngay thôi mà.

- Đại ca chuẩn đấy. Nhưng rồi quay ra thì biết tìm đâu ra lái xe đây.

- Mày trông anh V cho tao để tao đi chút. Đang định lao đi thì có ánh đèn xe oto từ xa.

- Đẹp để tao. Lập tức H đột tử kéo cái xe ra giữa đường và nằm vạt bên cạnh. Chỉ chờ lái xe dừng lại đi xuống là H đã vùng dậy. Xoạt lưỡi lê lá lúa được tuốt ra.

- Tao cho mày 2 lựa chọn 1, mày chở bạn tao đi, 2 sửa cho xe nổ máy.

Ông lái xe sồn đái ra quần mà Nó thì cũng run cầm cập vì đã bao giờ manh động thế đâu.

- Em xin anh em chỉ là lái xe thôi có biết gì đâu.

- Mày đi lại đường này nhiều có nghe đến tên V ponpot không.

Càng vãi lái hơn ông lái xe lập cập sửa xe. Không quá 5 phút xác định nguyên nhân hỏng: Hết Xăng. Đúng là cái lãng toẹt lý do đơn giản mà vì không biết, chắc câu chết vì thiếu hiểu biết cũng có xuất xứ từ đây.

Lập tức xăng được hút từ bình ô tô sang xe máy.

- Đưa tao thẻ Lao động của mày và chứng minh thư.

- Anh ơi em công nhân làm gì có tiền,

- Tao không cần tiền nhưng đưa thẻ lao động và CMT đây, khăn trương, H đờ tở gần giọng.

- Vâng đây ạ.

- Việc hôm nay coi như không có biết chưa. Tao cần giấy tờ của mày 1 tuần nếu im m.ôm tao sẽ trả còn không thì mày biết rồi đây. Bằng lái xe cho mày giữ để tiếp tục làm ăn.

Mọi người tiếp tục lên đường cứ hướng bắc ninh thẳng tiến. Cũng chẳng biết đi đâu nữa nhưng Nó chỉ lảng máng là đến khu vực làng Ninh Hiệp thì dừng.

- V ơi, có nhà không. H lên tiếng gọi còn Nó ng ỡ giữ chặt V trên xe, phần đi xa, phần mất máu nên anh V thiếp đi như ngất. Thực sự lúc đấy Nó rất sợ, một cái sợ thực tế nếu bị bắt kèm theo là một cái sợ mơ hồ mà không thể nào tả được. Nó hiểu nó đã đi quá xa rồi.

- Tao đây, tiếng V nhanh chóng trả lời. Xe nhẩy đâu đấy mày.

- Nhẩy đâu xe thẳng T đấy tao phải lấy đở đưa V đi, thôi vào nhà nhanh. Máy an hem lúi húi vào nhà.

- Việc thì dài lắm nhưng giờ tóm tắt thế này, V đang bị lệnh bên kia, mày cho nó ở tạm đây vài hôm tao thu xếp việc xong sẽ quay sang. Mọi việc đâu có đấy, chắc chắn sáng nay Cá sẽ gọi tao nên ngay bây giờ tao phải quay về, thằng em này ở lại chi ều mai về sau.

Mọi việc sắp đặt nhanh chóng anh V được dìu ra trời ngô ngoài bãi, Nó đi cùng. Thế rồi trời cũng sáng. Húp nhanh mấy quả trứng trần của V cần ra anh V ponpot nhanh chóng tỉnh lại. Đến tầm 12 h sau bữa ăn trưa thì chắc cũng được 3, 4 phần hồi phục rồi.

- Sao rồi em việc sau đấy thế nào.

- Em có biết gì đâu đang uống chè đầu phố thì anh H gọi em đi luôn. Mà việc thế nào đấy anh.

Umm số c, hó đành chấp nhận thôi, rồi th ều thào anh V kể: (Đây cũng là một chuyện mà khiến giới Xã hội thời đấy nghe tên Vponpot đã kính nể rồi.)

Xin phép em chỉ kể sơ lược thôi nhé vì tình tiết nó nhiều cái đan chéo

trong giới Xã hội.

Đại khái do mẩu thuẫn trong việc bến bãi tại Ga Long Biên là ga chính hạ hàng buôn từ Lạng Sơn về Hà Nội anh V đụng độ với anh T côn. Sau hai liên tục bị truy sát bằng xéng 1 lần tại ga Long biên, 1 lần tại ngã ba tam giác T côn biết đối mặt là không thể ổn được vì vậy quyết định quay ra thị trấn và kết quả là V dính 2 phát điều cày vào đầu, 1 phát chém xước rách áo bay bằng phay balan.

Rồi sau đó là sự giằng xé đôi bên giữa anh T thép (đã tử hình sau T trở em anh K trắng) và A phủ mọi việc coi như đã xong.

Nhưng đúng là giang hồ hiểm ác, sông sâu còn có người dò V ponpot cười tươi và bắt tay riệu bét nhè với thỏa thuận từ nay gặp nhau ngoài đường là Anh Em, việc ai nấy làm mọi ân oán coi như xong.

Ai có thể ngờ được cái thỏa thuận gặp nhau ngoài đường đấy bị anh V thay đổi bằng cách sau:

Theo quy luật dân xã hội không ai thức buổi sáng cả, sớm nhất cũng là 11h mới dậy và ăn trưa chính là ăn sáng. Biết hôm đấy T côn ở nhà ngủ, từ 7h sáng anh V đã lên nhà gọi cửa. Nhà T 2 tầng trên An Dương, T thường ngủ trên tầng 2.

Như thường lệ vợ T mở cửa cứ nghĩ là bạn bè nên cho vào nhà, vừa định lên gọi T dậy thì V đã nói:

- Thôi cứ để nó ngủ trên đấy anh lên có tý việc nói riêng rồi đi luôn đây, gọi nó xuống ai nhìn thấy không hay.

Thế rồi nghiêm nhiên anh V đi lên gác khi T côn vẫn còn đang ngủ mê mết. Mở màn ra một tay bịt mũi một tay rút lệnh (đây chính là từ thời đó hồi là Lê), 2 phát xuyên bụng được khoan vào người T, T chỉ kịp ứ ớ và nghe anh V nói thản:

- Mà nhớ đây là trong nhà máy nhé, đừng phải ngoài đường mà là anh em.

Thế rồi đắp lại chăn thản nhiên anh V đi xuống

Cứ nằm thế mà lịm đi T côn chắc chết, may sao cũng có thể là chưa tận số nên khác với quy luật vợ T lại lên phòng. Đập vào mắt là cái xác như chết rồi của T cũng máu loang xuống đầy chiếu cói, tràn ra cả sàn xi măng.

Rú lên là việc đầu tiên của bất cứ người đàn bà nào khi hoảng loạn, rồi mọi người cũng đến, T được lập tức đưa đến Bệnh viện Sanhphôn cấp cứu.

3 ngày sau khi T còn tỉnh cũng là lúc V xuất hiện, mặc áo bác sỹ, đeo khẩu trang V vượt qua mọi hàng rào vào đến tận giường của T. Đóng cửa phòng bệnh và lành lòng V chỉ hỏi T:

- Đây cũng không phải ngoài đường nhé, mà có nhớ ai xiên mà không. Khiếp đảm đến gần đi T gần như mất hết chi giác. Việc phát hiện ra V đâm T tại nhà gần như bị dấu kín trong suốt thời gian dài và chỉ sau này mới lộ ra mà thực ra là do công an nói lộ ra chứ tuyệt không có đơn trình báo mà cũng chẳng có người bị hại nào hết.

Nhờ vợ T khai báo dần dần Cá cũng tìm ra được người đâm T còn.

Như mọi ngày sau khi làm bên sáng xong tầm 1h anh V lững thững đi về nhà ở Hồ Nhài và rồi bị úp. 3 ông Cá biết đối tượng đặc biệt nguy hiểm nên súng ống đầy người áp sát, bất ngờ như không hoảng hốt V bình tĩnh đi theo, áp giải hai ông trước và một ông sau. Khi đi qua ga cống trước ngõ đầu nhà, dùng chân đạp mạnh vào đầu cặp kênh của nắp cống khiến cho ông sau trượt chân ngã chúi V đẩy ngã một ông và băng người bỏ chạy. Được khoảng 300m là ra đầu phố hàng Than, do là chợ đông nên việc bắn là không ổn vì vậy chỉ chỉ thiên mà thôi.

Đến khi ra được đến đầu hàng Than lúc này mọi người bỏ chạy tán loạn và cũng thoáng rồi thì Cá bắn thẳng, Nói chung mệnh cao nên phát đạn xuyên hông, vậy mà hăng lên V vẫn cố chạy lên đến được gần Tam giác quỷ (địa danh ngã ba giữa hàng Than, Ngô Khắc Nhu và đường Yên phụ) thì lăn xuống ngõ thợ và được T điên cuồng chạy về đầu hàng Bún, báo cho chiến hữu là H đờ đờ. Tiếp tục thế nào thì các cụ đã thấy ở trên.

Đến chiều khi thấy mọi việc đã ổn rồi nó xin phép lượn vì thực sự nó cũng bắt đầu cóng. Nghĩ cho cùng nó cũng chỉ là đàn đúm mà thôi, một chút a dua, một chút nông nổi, một chút hung hăng mà tạo nên nó như giờ. Nó bắt đầu thấy lo sợ hoang mang.

Bắt xe tải đi nhờ, mấy chạng rồi nó cũng về đến Hà Nội, như bị cầm nó lẩn lộn và ở lỳ trong nhà. Nhưng cũng chỉ được không quá 1 tuần sự vụ lại xảy ra, lần này là ngõ Cấm Chỉ.

Như mọi khi thỉnh thoảng vài đứa bạn lại tụ tập nhau đi chơi đêm, thời đó chơi đêm là thế nào và phương tiện ra sao.

Về phương tiện bụi đêm phổ biến nhất là Xích Lô, sau đó đến xe đạp.

Nhưng thường là xích lô bởi xe đạp lúc đó vẫn là một tài sản lớn trong gia đình, các cuộc bụi đêm thì không biết lúc nào về và cũng chẳng biết có sự vụ gì xảy ra không nếu lẩn trốn vì cái xe không bỏ mạng cũng bị bắt vì vậy thường sẽ là Xích Lô.

Còn bụi đêm thường ở đâu và làm gì à.

- Tự tập chơi bời. Vài vụ bây giờ sống bầy đàn thực ra nó đã có từ lâu rồi, trước khi có Nó rất lâu cơ. Thường là dẫn đưa con trai và vài đưa con gái (Thời đó gọi là đứ) đi chơi trên xích lô với nhau, Xông xênh thì tạt qua vài sàn nhảy rồi 11h tan sàn bắt đầu đi ăn nhậu ngõ Cấm Chỉ không thì ga Hàng Cỏ. Kết thúc nếu còn hứng thì về nhà đưa nào nhưng cũng không ít lần phải vào Bách Thảo lăn ra ngủ lúc nào dậy thì giải tán. Phong trào Hippie bên Mỹ giờ cũng đã ảnh hưởng đến một số bộ phận rồi vì vậy việc sinh hoạt chung trại cũng chẳng còn gì là ghê ghớm nữa và nó luôn được gái đứ ok.

Các cụ đừng ngạc nhiên nhé vì lúc đó Hà Nội nào có khác gì cái thị xã Tỉnh lẻ đâu, làm gì có chỗ chơi, làm gì có nhà nghỉ các cụ nhớ rõ là 1986 vẫn chưa mở cửa hoàn toàn nhé.

Quay lại sự vụ nó cùng Tty, L mán, L le cũng hai đưa con gái T đen và V đàn ông tụ tập.

- Bụi đi mày ở nhà chán quá. T ty lên tiếng

- Phểu rồi làm đứ gì có đạn mà đi. Đạn là tiếng gọi tiền thừa ấy thằng L le lên tiếng

- Ở nhà, đi đ.éo đâu vớ vẫn lại ăn cái tiền sự mới thì hỏng. Gở mồm nó lên tiếng.

- Ông có đi không, thiếu đứ gì cách có tiền chủ yếu là ông có đi không thôi. Cả T đen và V đàn ông lên tiếng khích

Vậy là lại máu chó nó đồng ý với điều kiện có tiền mới đi.

Ok vậy là cả hội ng ỡ bàn cách kiếm tiền cuối cùng lại cái đòn quen thuộc mọi khi được đưa ra.

Đầu đường Thanh Niên đoạn đối diện với nhà thuy ền và đường Yên Phụ lúc đó là điểm nóng nhất với tệ nạn về Mại Dâm Hà Nội lúc đó. Cả bọn thẳng tiến theo đúng kế hoạch đã phân chia. 4 Thằng dải dọc đường ven hồ Trúc Bạch khi đó chỉ là một con đường mòn tối tăm và đầy cỏ dại. Để lại T

đen cùng V đàn ông thì ra ngoài đường đứng.

Ồi giờ ời chúng nó trả vờ làm P.hồ để cướp ti ền.

Đúng là nhu cầu sinh lý nó cũng cần như thờ vậy, vào cái thời cái cho vào mồm còn không đủ vậy mà cái nghề xưa ấy vẫn luôn đắt khách.

- Anh ời đi không.

- Đi đi anh em hết mình mà.

Hai đứa con gái ở ngoài nhéo nhéo mời chào. Vừa là rất trẻ lại thêm phần xinh nữa nên nhanh chóng có khách cũng là đi đâu không có gì phải ngạc nhiên.

Mả cả như hàng tôm cá, r ồi cũng trả giá như ai, uốn éo người T làm trò.

- Anh ời ở đây cướp bóc nhiều lắm, em thì thân gái một mình nhỡ xong r ồi như lần trước các anh không trả ti ền thì chết bla..bla nó huyền thuyên đủ đi đâu cũng chỉ là đưa ti ền trước.

Gặp gái xinh lại hàng ngon, xung quanh thì đông đúc cũng toàn gái với dân chơi, thường là khách yên tâm và đưa ti ền luôn trước. Hành sự ở đâu chắc chắn sẽ có cụ hỏi ngay. Nó ở luôn trong con đường nhỏ ven đường lui vào mười m.

Cần ti ền ở tay r ồi T đen ông ọ:

- Anh vào đây đi, đi theo em, em đảm bảo anh sẽ không bao giờ quên được.

Lúi húi cả người lẫn xe ông khách lọ mọ theo nó đi vào đường rẽ. Chưa được 10 m thì thằng L mán lao ra đập đổ cái xe, cùng với việc L mán đập đổ xe là còn T đen bỏ chạy sâu vào trong khu.

Khách nhắc được xe lên thì con T cùng thằng L mán đã mất dạng r ồi, chỉ còn lại 3 thằng còn lại mặt mũi bần trợn đi ngược ra vừa là cản đường tiếp nếu cần vừa là răn mặt.

Cứ vậy trong hai tiếng từ 8h đến 10 chúng nó đã có một mớ trông tay. Lên đường đi bụi thôi.

- Xích lô đi gọi cho tao 3 cái, Mấy đứa du côn giờ đã như đại gia r ồi.

Hôm nay chúng nó thống nhất lên Cấm Chỉ cho g ần xong r ồi giải tán. Lúc này đã tầm 11h đêm.

Lên cấm chỉ vừa gọi được mấy bát xôi bâte lót dạ trước khi vào cuộc nhậu cả mấy đứa vừa bàn chuyện xảy ra huyền não vừa chọc ghẹo nhau chí chóc.

- Em ời thế em có đi không, Giọng thằng bàn bên cạnh cất lên ngoáy sang bàn nó.

Chỉ cần vậy thôi thế là một trận đánh nhau lại xảy ra. Nhưng hôm này gặp đúng đối thủ r ấ, với hơn 10 đứa bên kia lại chủ động bao quanh, 2 đứa con gái được tha còn đầu cả 4 thằng đều dính đủ.

Thằng T ty và L Mán toác thủ vì ăn cái điều c ậy.

Nó với Thằng L le thì b ần đập khắp người.

Sau khi bọn kia giải tán thì tốp nó cũng gọi xích lô về chấp nhận ăn đòn đủ và cũng hẹn nhau sẽ phục thù.

3 bốn ngày liên rình rập ở Cấm Chỉ cũng chẳng được việc gì cuối cũng qua tai nhau chúng nó cũng tìm ra thủ phạm vụ úp là D cóc đầu phố Lý Nam Đế. Nghe tên LND cả bọn đã ngại r ấ nhưng không trả thù thì bẽ mặt quá.

Cứ bàn đi bàn lại đứa muốn đứa không cuối cùng Nó quyết định can trộm. Đây là trò tiểu nhân nhưng còn hơn là bị phang mà không giám bắt. Theo như xã hội nếu không giám bắt lại nghiêm nhiên là đã chấp nhận chiếu dưới r ấ, cái này là vết nhục của dân Xã hội và Nó không chấp nhận.

Phố LND thời bấy giờ vắng tanh đến kỳ lạ, từ đầu phố đến cuối phố không có bất cứ một quán xá nào hết, các nhà biệt thự luôn đóng cửa im ỉm còn lại là tường rào khu thành và Doanh trại QĐ.

3 ngày liên tục ng ấ rình ở LND cuối cùng nó cũng gặp được D cóc. Lại trò tiểu nhân là can trộm như lần trước với vụ thằng N chuột nó tiếp tục bài như cũ.

Nhưng khác với N chuột, D cóc vừa to khỏe lại vừa kinh nghiệm hơn nhiều nên việc bị bắt ngờ cũng chỉ là chớp nhoáng mà thôi.

Xuống tay được một nhát chém vào vai nó chưa kịp phát thứ 2 đã lập tức ăn cái đập r ấ, vậy là tay vẫn cầm dao nó bỏ chạy thực mạng. Bên kia D cóc dinh vào vai nên sau cái đập nó cũng bỏ chạy luôn theo chiều ngược lại.

Biết là dây với Quân Khu LND là không ổn nó té luôn một mạch quay lên nhà ngoại, lại về cái nơi mà vừa mấy tháng nó vừa đi.

Cũng chẳng biết sao ngay hôm sau mẹ nó đã tắt thở xuống r ấ. Và mọi chuyện được rõ ràng luôn.

Từ sáng sớm hơn 20 thằng đầu trâu mặt ngựa kéo theo thằng D cóc băng bó ở vai vào nhà tìm nó và đập phá nhà cửa tan hoang. Cả dân làng kéo ra

cản cũng không được cuối cùng may công an vào, mẹ nó phải làm cam kết b ả thường cho D cóc và sẽ bắt nó v ề trình diện cơ quan công an.

Thế này thì đưa nào dám v ề nó chực té đi r ồi phần vì biết khó sống, phần cũng vì chẳng còn cách nào để bảo toàn mạng sống nữa.

Đúng lúc đó thì Chú nó K bạc (cái tên này ở khu Lý Nam Đế cũng gọi lên nhì ều chuyện lắm đấy ạ nhưng đây là thót khác em không tiện đ ề cập) nhà cũng ở LND, đúng là bố Tướng vì Ông Trẻ nó là thiếu tướng lúc đó là đang là viện trưởng viện KS tối cao quân đội, nghe ông bà Nội nó kể vôi vàng cùng đồng bạn cũng ở khu LND vào nhà nó luôn, nhìn cảnh đập phá đ ồ đạc tan hoang, thẳng cháu thì cút mất, chú nó điên lắm nhưng chưa biết nội tình sự việc cũng như thằng nào làm mà thôi.

Lập tức xộc xuống ngay Đại C ờ Việt là một phi đội hơn 5, 6 cái xe 67, thời đó là đỉnh cao và cực khủng lắm r ồi đấy ạ so với dàn mẹt, bím giò em thấy còn một khoảng cách rất xa.

Nó được gọi ra nói chuyện với chú nó K Bạc, chú họ nó hơn nó g ần chục tuổi. Để chào hàng và cho thằng cháu yên tâm cũng như r ần mặt khủng bố tinh thần, mỗi ông một khẩu cả K54, và K59 được b ầy lên bàn ngay giữa quá nước ngã ba cuối Bà Triệu khiến chưa đ ầy 1 phút không còn một bóng nhân nào trong Quán nữa. Chỉ có thể nói giờ nó mới biết ngoài sự li ều lĩnh kiêu ngạo dốt ra nó chỉ là con Tép nhỏ mà thôi

Sau khi hỏi han xong xuôi r ồi thì việc tiếp theo là dàn xếp không phải pháp luật mà là với D cóc để làm sao dàn hòa, b ả thường và coi như khép lại sự vụ này.

Việc tiếp theo thế nào nó cũng không cụ thể, chỉ biết ngày hôm sau đi cùng nó là Chú nó, cùng 3 ông cũng trạc tuổi vậy, nó và mẹ nó đi thẳng xuống nhà D cóc. Quay lại LND mà tìm nó đập thành thịch cho dù đã được nói yên tâm và đã thu sếp xong r ồi giờ gặp nhau chỉ là để nhận nhau là anh em và dàn hòa thôi.

Nó cun cút đi theo mà vừa lo sợ vừa hoang mang cực độ, lần đầu tiên nó va với đúng Quân Khu cậu. Cuối cùng r ồi cũng xong D cóc và nó nhận nhau là bạn bè dưới sự bảo trợ của chú nó và mấy ông kia. Giờ thì quay lại D cóc lại khằng khái hơn bao giờ hết:

- Việc tôi với ông là không biết, anh em trước lạ sau quen, giờ là anh em,

ông phang tôi cũng phang r ấ, anh em tôi phá nhà ông cũng phá r ấ. Thời thì coi như hòa không có b ấ thường với khai báo gì hết đi uống riệu. Thế là mọi người lại vui vẻ với nhau, nó chính thức lại có tên trong Quân Khu LND.

Nhưng mọi việc đâu đơn giản thế, vì cái vụ phá nhà đã được báo công an r ấ, cho dù không có đơn tố cáo nhưng việc nó chém người vẫn phải xử lý pháp luật có chạy đằng trời.

Cùng ngày hôm đó mẹ nó quyết định một việc mà theo nó có lẽ là cái quyết định đúng đắn nhất trong đời. Không cần thi Đại Học nữa mà cho nó đi Bộ Đội.

Với chức Tham mưu trưởng binh đoàn việc để cho một đứa cháu đi bộ đội nghĩa vụ có thể nói là cực kỳ đơn giản và nhanh chóng.

Nó bị gọi lên cơ quan công an tiếp tục một cái tỉ ền sự mới cũng là lúc nó có giấy gọi đi nhập ngũ vào 30 tháng 4 năm 1987.

Vào Khu lần này nó khác hẳn r ấ, thứ nhất là đã có kinh nhiệm, thứ hai chai sạn và bản lĩnh hơn nhi ều, nó cứng cựa mà không cần khếp nép nữa. Vì là sự việc đã rõ ràng, người bị hại D cóc cũng rút đơn nó chỉ còn bị giam cứu để hoàn thiện hồ sơ về tội Gây rối trật tự công cộng mà thôi, tội cố ý gây thương tích được xóa vì không có người bị hại.

Ngày đi cung 2 lần cả sáng cả chiều nhưng không còn bị ăn đòn nữa bởi nhà nó đã biết trước và lo lót hết r ấ, đ ồng thời bạn nó từ các nơi Đại C ồ Việt, Hòe Nhai, Lý Nam Đế nói chung khắp nơi liên tục kéo đến hết tốp này đến tốp khác quà tặc liên tục khiến cả bu ồng 3 như được ăn tết vậy. Nhìn tên gửi trên các bao quà nghiêm nhiên nó thành chiếu trên. Cuộc sống trong Khu lần này không có gì phải nói ngoài vấn đề mất tự do.

Được 3 ngày thì Khu nhận được thông báo Quyết định Nhập ngũ của Nó, không quá 12 tiếng thủ tục hồ sơ được hoàn thiện hết giờ chiều lăn tay r ấ Nó được thả.

Bước chân ra khỏi Khu là gần 50 thằng bạn đứng ngoài trờ, D cóc đứng trên cùng ôm ch ần lấy nó. Lúc này cái tình nó mới thật và chan chứa làm sao, chỉ có thể nói là tình cảm thật, cảm xúc thật và anh em thật. Lại Riệu và Riệu đến 12h đêm nó mới mò về đến nhà.

Từ đây nó tiếp tục lao sang con đường khác mà có lẽ chỉ có thể nói là SỐ

PHẬN đấy là ĐỜI QUÂN NGŨ.

Đây cũng là kết thúc cái phần vào đời của nó.

Các cụ cho ý kiến tiếp phần quân ngũ để liên mạch ở đây như chuyện tằm phào hay tách ra thốt khác, hay đi thẳng luôn đến khi quay về lại con đường xã hội ạ.

Cụ nào lính Nghĩa Vụ giai đoạn 1987 đến 1990 vào chém cùng em cho xôm nhé, đây cũng gọi là cựu chiến binh đó. Hehehe

ĐỜI QUÂN NGŨ

Nó cũng như ngoài xã hội tính chất phức tạp và tàn khốc, tráo trở sẽ tăng dần theo năm tháng các cụ nhé quy luật cuộc sống mà.

Nó nhập ngũ vào đúng ngày 29 tháng 4 năm 1987 theo đợt tuyển quân của Binh đoàn 11.

Từ hôm trước cũng như mọi người cái ngày lên đường nhập ngũ cũng là ngày được hiểu nôm na là rũ bỏ đời Xã Hội để làm công dân tốt.

Là con 1 lại là gia đình cũng thuộc hàng có đi ều kiện nên việc nó tổ chức chia tay nhập ngũ linh đình cũng là đi ều đương nhiên thôi.

Từ sáng sớm mẹ và chị nó cùng mấy cô chú họ hàng làm cơm cho họ hàng anh em đến ăn trưa, rồi cũng chúc tụng, cũng rặn dò mọi người đều quan tâm đến nó.

2h thì đã vắng người rồi chỉ còn lại anh nó T ba mắt cùng T tù ở lại mọi người về hết, bây giờ mới đến lúc bạn nó đến.

Hơn 10 đứa con trai và 10 đứa con gái bắt đầu người kê lại loa đài, người thì đi mua thêm riệu, người chuẩn bị đồ ăn nói chung mỗi người một việc.

Tầm 4h bắt đầu lác đác các tốp bạn nó đến thôi thì đủ thành phần từ các bạn cấp 3 lớp cũ lớp mới đến hội bạn xã hội xít xoát cũng phải trên 100 mạng.

Thật lạ thời đó, đến điện thoại bàn còn hiếm vậy mà chỉ qua tay người nó nhắn người kia nhưng bảo giờ cũng là rất đầy đủ và luôn đúng giờ, haiza

chỉ có thể nó là con người sống nhiệt tình, thật và vì nhau hơn mà thôi
Chật quá thế là cách xử lý luôn và ngày được đưa ra, ra vỉa hè giải chiếu
bầy mâm và ngồi luôn ngoài đó.

Lại riệu uống và uống tuyệt không có zozozo và 123 đâu nhé thời đó khác
a.

Rồi dần dần nhậu cũng tan, nhưng khác hẳn mọi cuộc chia tay thời đó, của
nó không có Nhảy lý do là quá đông mà anh em ngồi ngoài cũng như trong
là như nhau. Thay bằng nhảy là Nhạc mạnh (lúc này đã có modetakin rồi
nhưng chưa thịnh hành) thường vẫn là BONAYEM, end Joi, smoc..... và
Riệu, mà còn là riệu sếch chứ, rồi dần cũng tan hết lúc này ngồi lại với nó
chỉ con T ty, C lý, L mán, L le, D cóc, H toác, T ba mắt, G côm, H đờ tê,
Ttù, H đất, T thuốn, M cay mà thôi giờ mới là những đứa vào sinh ra tử
nhì ầu ầu với nó, người uống được kẻ không lúc đó là quay vòng, cuối
cùng ngày chia tay lên đường nhập ngũ của nó là ngủ ở vỉa hè. Không sao
hết quan trọng là menó hiểu là nó dứt xã hội để đi và anh em cũng hết lòng
xác nhận với nhau đi không phải dừng một cuộc chơi.

6h30 cả tốp đã bị gọi dậy rồi, đưa nó vịn đưa kia nhanh chóng thu dọn chiến
trường và chuẩn bị lên đường. Trong túi nó là 3 bộ gabadin mới cứng cùng
cái mũ ôi tầu nó khệnh khạng lên đường. Cả Mẹ, chị và ông nội và vài
người cố chú cùng bạn bè nó lại tập trung như tối hôm trước đưa nó xuống
bãi tập trung nhập ngũ ngày đó đó, Sân bình đoàn 11 tại khu Nam Đàng.
Thế là chia tay Hà Nội, nhận ở tay vài đứa bạn gái vài cái mùi xoa, những
cái vỗ vai của anh em giòng nước mắt của mẹ và chị nó thế là nó lên
đường,

Từng đứa bạn một bắt kẻ trai gái đầu lần lượt bắt tay và gửi lời chào thân
ái, hôm nay T đen sao thù my thế, ối nó khóc kìa

- Hâm, mày bị làm sao thế mấy hôm nữa tao về làm lại phát Đạt Vòm nhé.
Mà mày có tiền không cho tao vay mà hết tiền rồi thì tao đưa cho. hahaha
nó sáng khoái cất vang tiếng cười để lấp liếm đi phút giây xúc động, thực
sự ngày hôm nay nó rất cố gắng để kìm chế tình cảm trước sự trân thành
của bạn bè, gia đình.

Thôi chia tay bạn bè, chia tay Hà Nội nó bước vào cuộc đời Quân ngũ mà

cũng áp áp kỷ niệm và đầy sóng gió như cái thừa vẫn ở nhà.

Xe đưa lên đơn vị huấn luyện là loại quân đội hay sử dụng kiểu Hải Âu, theo đường 32 lúc đó nhỏ như cái đường làng ngoằn ngoèo ỳ ạch chạy, đến trung đoàn huấn luyện Tân Bình của Binh Đoàn 11 ở Silicat Trung Hà Sơn Tây là đúng 1h chiều.

Tập trung tại sân trung đoàn tất cả tân binh được phát tạm mỗi người 1 cái hộp Lương khô và nước thì uống tự do, mọi người có 30 phút cho cả ăn và nghỉ ngơi.

Thế rồi đến chia quân về Đại Đội nó về C4, thật là may đây cũng là C có nhiều Hà Nội nhất.

Tập trung ở sân C, dưới sự chỉ huy của C trưởng bắt đầu chia B với mỗi B là 9 đến 10 người. Nó nằm danh sách ở B6.

Mọi người được tạm nghỉ tiếp nhận giường và nghỉ ngơi đến 3h chiều tiếp tục tập trung nhận nội vụ. Đến đây mới là tạm gọi đã xong phần chuẩn bị. Ngày hôm đó nghỉ và tiếp tục nghỉ 30/4 cùng 1/5 mọi người thoải mái xả hơi sinh hoạt theo lịch của quân đội nhưng vẫn được tự do.

Ngày tối đầu tiên sinh hoạt tại sân Đại đội đàn ghi ta và hát tay bo, ôi sao mà vô tư thế, sao mà nhớ nhà thế, sao mà nhớ Hà Nội và bạn bè thế.

Cái giá lạnh và tiếng hú qua những rừng phi lao khiến ai cũng phải nao lòng, thế rồi có tiếng xút xít, ở đàn ông mà khóc này. Vậy mà hơn 20 thằng khóc, nó không nằm trong số đấy nhưng giám khẳng định số không khóc cũng chỉ là cứng rắn bên ngoài mà thôi.

Thế rồi những ngày tiếp theo thực sự là gian lao và chắc là khổ nhất trong đời nó, khổ hơn cả sau này nó phải vào trong tù nhiều lần.

Giữa cái nắng Sơn Tây nằm trên cát đội mũ cối cụp của quân phục và ngắm bia tập bắn, không qua không thể hiểu nổi nó khủng khiếp thế nào đâu ạ. Em chỉ nói với các cụ là hãy nghĩ là lòng mũ cối cụp là bằng sơn, vậy mà nắng đến chấy sơn dính bết vào tóc thì độ khủng đến đâu các cụ tự tưởng tượng ạ.

Rồi thì hành quân chiến thuật, rồi thì đội hình đội ngũ nhưng kính khủng nhất là thể dục buổi sáng. Vì sống kiểu xã hội đã quen việc 5h30 dậy thể dục là cực hình khủng khiếp với nó nhất.

Cả giai đoạn 3 tháng huấn luyện này cuối cùng tất cả đều hòa đồng là anh

em nhưng trước đó không phải không có đụng độ.

Do nhiều cái từ văn hóa, cách sống, điểu kiện khác nhau thường Lính Hà Nội với các tỉnh khác bao giờ cũng có những xung đột trong qua trình sinh hoạt trung nhưng thường mọi việc chỉ diễn ra ở giai đoạn đầu thôi, quá trình sống đôi bên hiểu nhau hơn sẽ dần hòa đễng và vui vẻ.

Ngay những tuần đầu ở nơi huấn luyện việc chia bè nhóm giữa hai bên thành niên ngoại tỉnh xa với thanh niên HN cùng vùng lân cận đã diễn ra.

Đầu trò bên kia là Tuấn cua, Bình bong, Thành ốc.

Bên này tốp Hà Nội là H hen ngoài xã hội trước khi đi cũng là dân xã hội khu Cao Bá Quát, chuyên thực dùng thực lớp như các cụ đã nói ở trên đây

T đen nhà Quan Hoa, cũng đầu gấu khu đầu Cầu Giấy và cũng là dân Xã hội

D, vàng lại là nó ạ.

Ngày đó khi mới nhập ngũ thì phong trào xăm trong ngày nhập ngũ đang rất thịnh hành. Lính HN thì thường xăm là ngày tháng năm nhập ngũ, Lính tỉnh khác thì thôi đủ kiểu, nổi nhất đám là Tuấn cua (biệt danh này có cũng là do cái hình xăm) Tuấn cua cũng thuộc hàng gấu ở quê, vì ngổ ngược mà bị gia đình tống đi bộ đội.

Ngày đó đi nghĩa vụ là mộ thành thức cách ly môi trường, giáo dục công dân và xóa các tiền sự hữu hiệu cho nhưng ông có thành tích bất hảo mà muốn có lý lịch sạch để làm lại cuộc đời.

- Ngày này vẽ cái hình gì mà nhìn như cái mạng nhện rồi thế

- Ngày này hình con cua thế này thì phải rúc xuống bùn mới đúng

Bọn nó bắt đầu dè bủ và chê Tuấn cua. Cay lắm mà không làm gì được cuối cùng nó cũng bắt được lỗi thằng A ở đường Minh khai vì tội vắt khăn mặt không kỹ làm nước nhỏ hết xuống quần áo nó phơi từ trước. Trận đánh nhau đầu tiên ở C4, cũng đen cho thằng A vì hôm đấy toàn bộ anh em té hết ra ngoài doanh trại đi ăn mít với uống Nếp Ga, khi về thì việc đã xong với ông em (A nhỏ tuổi hơn mọi người 1 tuổi và như con gái nên anh em toàn gọi con A và được mặc định là em út).

Lính HN cay lắm nhưng chưa làm gì đã được sự răn từ C trưởng. Rồi để vài hôm khi mọi việc ắng xuống chúng nó mới bắt đầu hành động.

Nhà Đại đội thời đó khác xa bây giờ, Nó dài khoảng 30m, rộng khoảng 7m gì đó có 3 cửa ra vào trên lợp bằng mái lá phủ giấy dầy. với kèo cột bằng tre.

Từ ngoài nhìn vào bên phải là nhà đại đội trưởng và phó cùng chính trị viên, bên phải là cửa sổ và chỉ có duy nhất một cửa sổ đó mà thôi.

Thường sinh hoạt tối kết thúc vào lúc 8h30, từ 8h30 đến 9h30 là tự do. Đây cũng là khoảng thời gian mà các cây văn nghệ, kỳ thủ hoặc thầy bói vườn, thợ xăm thể hiện tài năng. từ 9h30 đến 10h là chuẩn bị nội vụ bao gồm đánh răng, mặc màn, cời quần áo. Đúng 10h trở đi duy nhất chỉ có 2 thằng trực được thức còn tất đèn đi ngủ hết.

Theo đúng lịch bàn bạc bí mật của 4 thằng gồm: Nó, T đen, H hen, V xi lip chờ đúng ca trực là N nghệ sỹ và T lợn, theo thống nhất khác với mọi khi hôm nay sẽ đóng cửa dầy trái nhà C đây là cửa gần chỗ Tuấn cua nằm.

Đến qua 12h đêm, im lặng và nhẹ nhành cả 4 thằng phím nhau bằng cách dật màn tĩnh giậy, T đen trả vờ hút thuốc lào bật riêm soi xem C đã ngủ hết chưa rồi tiếp tục chui vào chăn ngủ tiếp.

Hai thằng khác cũng HN được phân công chuẩn bị diêm sẵn, bốn thằng như trên lặng lẽ mò ra chỗ Tuấn Cua đang nằm hai thằng mỗi thằng một dầy màn, 2 thằng còn lại hai cái điếu, cả hai cái điếu này cũng đều được lấy của bọn kia.

Thế rồi hiệu lệnh là hai thằng ở ngoài cùng lúc bật diêm hai dầy C thì 4 thằng bắt dầy phang.

Xoẹt diêm được bật sáng lên cả hai dầy, phụt, phụt cả cái màn chụp lên người Tuấn cua và bốp, bốp liên chi hời đập chỉ trong vòng chưa đến 1 phút Tuấn cua lĩnh phải đến mấy trực phát điếu cầy vào người. Hét lên vì đau đớn và hoảng loạn chưa kịp định hình thì diêm đã tắt phụt rồi.

Báo động Đại đội, gần 100 con người ra sân, lúc này Tuấn cua được lôi ra, đúng là như tấm dẻ rách người nó không còn chỗ nào mà không có thương tích nữa, nó đi trạm y tế chập đó mất gần tuần luôn. hehehe anh em HN rất thỏa thuê.

Đại đội bắt đầu đi điều tra nhưng tất cả im tịt luôn không ai biết vì lúc thấy động mở mắt ra là bị ánh sáng diêm trong bóng tối thu hút rồi, đến khi định hướng được thì lại tắt tối um khiến chúng nó bị hoa mà chẳng còn

biết là ai nữa. Kiểm tra vũ khí thì lại toàn không phải của LHN (Lính Hà Nội), thế là mọi việc đi vào ngõ cụt. Cuối cùng án kỷ luật dành cho toàn lính HN trừ hai thằng gác, dọn toàn khu vệ sinh đại đội và trung đoàn, cuộc toàn bộ vườn trung đoàn cùng xách nước đầy tất cả các bể của Đại đội lẫn trung đoàn.

Haiza nói thì đơn giản các cụ ạ nhưng toàn lính công tử, có thằng nào phải lao động bao giờ đâu, LHN bị một phen cũng thê thảm không kém nhưng bù lại là sự hả hê và cái rần mặt với lũ kia.

Rồi ngày Tuấn của từ trạm y tế về cũng đến, hehehe nó lại hên hoang.

Liên tục bóng gió đại khái là lũ hèn, đánh trộm bla bla... ông mà biết thì cất tiết.

LHN cay lắm, lại lên phương án chiến tiếp nhưng lần này không đánh trộm mà phải đánh công khai.

Hơn 10 thằng tụ tập với nhau rồi lại lên phương án, chọn ngày ra tay lần này phải làm một trận kinh thiên động địa chấp nhận vài thằng kỷ luật nhưng đổi lại toàn anh em LHN sẽ được độc tôn, một tiêu chí đưa ra không cần theo đờ từ C mà lấy đờ tại nơi đánh vì như thế sẽ là có chuẩn bị, tước quân tịch như chơi. Chúng nó nung nấu và quyết định ra tay

Như thường lệ đúng 11h30 trưa là giờ ăn cơm trưa, sau tiếng kèng từng C xếp hàng ngay ngắn theo từng B đi xuống nhà ăn. Nhà ăn thực ra còn sạch sẽ, thoáng mát và to hơn đại đội rất nhiều, tả thì cũng khó nhưng các cụ cứ thấy thế này này: Nó đủ để cho 3C ăn cùng 1 lúc có nghĩa là tương đương khoảng 300 người vậy.

Cứ 6 người 1 chậu cơm, một âu canh, 6 lát thịt lợn mà theo đúng truyền thuyết nếu có thằng hắt hơi thì việc mất một vài miếng là đương nhiên, nó mỏng đến mức độ nếu thích có thể dán lên mắt mà vẫn nhìn thấy bình thường coi như không có.

Lính HN trong bữa ăn thì luôn có thêm thức ăn khô như muối vừng, ruốc, cá khô được nhà gửi lên để ăn kèm thêm nên cũng đỡ hơn nhiều.

Hôm nay như đã bàn hai mâm lính HN kẹp hai bên mâm Tuấn của, theo kế hoạch thằng H hen mức bát canh rồi như vô tình nó ngã ngửa ra sau, nguyên cả bát canh hắt sang mâm của Tuấn của.

- Đ. mẹ thằng này làm gì đấy. Tuấn của chửi

- Ấy chết tao xin lỗi làm gì mà chửi ngay thế này. Biết tính Tuấn của là thẳng hay lèm bèm để sau còn đỡ vả chúng nó cứ trả vờ rồi rít xin lỗi thật to để sao mọi người cùng nghe thấy.

- Đ có lỗi với làm gì hết này phải giặt trả bộ quần áo không tao đập cho bươm xác đấy. Không sai tiếp tục y như rằng Tuấn của chửi bới.

Chết cha này rồi đúng đòn gài nhé chúng nó cười thẫn trong bụng.

Thôi này lau đồ rồi về giặt cho nó đi lau bầu gì nữa toàn anh em với nhau xin lỗi nó đi cho đàng hoàng đỡ mất đoàn kết. Nó lên tiếng

Thấy bên HN nhũn nó càng dương dương tự đắc, thế rồi thằng H hen tiến đến gần, tay thì lau chỗ nước canh nhưng miệng thì ghe sát tai Tuấn của:

- Này đã muốn chết chưa đấy con. thì thẫn nó nói nhỏ vào tai Tuấn của.

- Thằng chó này nhé bố đập chết mẹ này luôn. Tuấn của gào lên trong sự nhũn nhặn của bên HN

Chỉ cần có thể thôi lập tức: Bốp, Bốp, Bốp các cụ có biết cái muôi múc cơm bằng nhôm của bộ đội dày hơn 1mm không nhỉ, nó bẹp rúm lại sau 3 phút đập liên tiếp 1 vào mồm, 1 vào thái dương, 1 vào đầu. Thằng Tuấn của ngất luôn tại chỗ.

Em xin lỗi các cụ không phải dân Hà Nội nhé nhưng đây là kẻ lại, tuyệt trong em không một chút vùng miền, bất kể đâu cứ tốt đâu là anh em hết. Mong các cụ đại xá nhé.

thân

Đúng như tính toán bọn kia ào lên lập tức, ngay bên cạnh thằng T đen vớ chậu cơm úp thẳng lên đầu Thành ố, những đứa khác cũng bê hết bát và tất cả các thứ có làm vũ khí lao vào nhau. Một trận hỗn chiến diễn ra lúc này không còn phải là riêng C4 nữa mà là cả 3 C đang ăn luôn. Hay tưởng tượng hơn 200 thằng thanh niên đập nhau trong một căn phòng các cụ sẽ thấy thế nào.

Không còn gì lành lặn hết, tiếng la hét, tiếng gào, tiếng đồ vật bị đập phá tạo nên một mớ hỗn độn. Chúng nó đã tạo nên một dấu ấn đầu tiên và cực xấu cho BD11 khi đây là lần đầu tiên có một vụ đánh nhau tập thể giữa tất cả các C.

Đừng nói là chạy nhé, người đông nghịt muốn chạy ra ngoài cũng không được vì các C ngoài tiếp tục ủa vào, lượng người trong phòng ăn ngày một tăng lên, độ hăng máu cũng tăng theo.

Pằng pằng pằng liên tục tiếng súng chỉ thiên của vệ binh, mọi người lập tức tản ra, có đường thoát lập tức hơn chục thằng đầu trò bỏ chạy để trốn điếm quân.

Nhưng có lẽ đây là sai lầm cuối cùng trong tính toán, chính sự bỏ chạy lại khiến bọn kia tưởng chúng nó sợ và bùng phát lại cơn bạo động. Hơn 100 thằng đuối 12 thằng mà không ai cản được, bất biết súng nổ hay không cũng điếc, lúc này chỉ còn lại sự hăng máu giữa sống và chết mà thôi.

- Không ổn rồi chạy về kho công cụ ngay. Vừa chạy nó vừa hô.

Chủ động và đang bị dồn khiến hơn chục thằng nhanh nhẹn, liều lĩnh và khỏe đến lạ thường, bình thường có cho tỉên tấn chắc là cũng không thể nào làm được.

Đạp tung cửa kho công cụ, nhảy qua một đống thùng mủng, xô chậu thối thì hần bà làng, 12 thằng lao vào được kho công cụ lập tức thằng xềng, thằng cuốc, thằng thuổng 6 thằng một cửa trấn vào là đập vào là đập lúc này thì khỏi cần kiêng dè nữa chúng nó bắt đầu say máu cả rồi.

Cứ thế trấn thủ giằng có cũng đến 15 phút hơn 100 thằng ngoài chịu chết không sao vào được, rồi thì cũng đến lúc vệ binh đến, cuộc bạo động nhanh chóng bị giải tán. Cả 12 thằng lập tức bị gô ty lô vào nhà giam trung đoàn.

Cần phải có đưa đứng ra nhận thoát tội cho những đưa còn lại cũng như đảm bảo an toàn cho những đưa còn ở ngoài, nhanh chóng 3 thằng xung phong đứng ra đơn giản vì chúng nó có con ông cháu cha xịn, ít khi ừ gì thì cũng không đến mức tở tệ nhất, Tước Quân Tịch.

Thế rồi việc cũng đến trung kết 8 thằng kia vô can và coi như chạy theo vì sợ quá, 3 thằng còn lại tiếp tục ở nhà giam trung đoàn.

Đừng nghĩ nhà giam trung đoàn mà ngon nhé, thực sự nếu nói về khốc liệt nó còn gấp vạn lần nhà giam dân sự chỉ không có đánh đập mà thôi.

Boong ke trung đoàn là những cái dạng như cong ten nơ bằng tôn có chiều rộng mỗi chiều khoảng 2,5m phía trên có khoảng 5 cái lỗ tròn đường kính khoảng 15 - 20cm chắc là để lấy không khí. Phía dưới ke được hàn bằng coc nhe 100 x 100 vào thẳng sàn bê tông cố định vừa để cứng hơn nhưng già man nhất nó sẽ khiến cho nước không thoát được và sàn lúc nào cũng có khoảng 5, 7 cm nước.

Không cần đấm đá tra tấn gì hết nhưng chưa ai có thể chịu được quá 3 lệnh kỷ luật hết (mỗi lệnh 3 ngày)

Cả ba thằng mỗi thằng 3 lệnh kỷ luật nhận luôn miễn kiến gờm: Nó, T đen và H hen.

Nhưng khác với tù dân sự là 24/24, nằm ke chịu án kỷ luật chúng nó chỉ chịu hình phạt từ 5h30 sáng đến 6h tối hàng và ăn uống vệ sinh cũng phải ở trong Ke, tối vẫn được sinh hoạt đại đội và ngủ ở giường chính là chi tiết khác với Trục Quân tịch vì dù là kỷ luật vẫn đang là Quân Nhân và vẫn có quy ền công dân.

Hết 1 lệnh cả ba thằng chân đã toét hết ra vì bị nước ăn chân r ồi, cái dã man ở đây là vẫn phải mặc nguyên quân phục, chân đi gi ầy bát kết bằng vải vì vậy nước dưới sàn sẽ ngấm vào và từ từ ăn hết da chân.

Đầu lệnh 2 thì H hen bắt đầu sốt ần ần vì nhiễm trùng, Nó cũng đã gây gây sốt r ồi, còn T đen chắc do có sức khỏe nên cũng đỡ. H ồi đó ở C T đen có biệt danh khổng lồ vì nó cao đến hơn 1,80m và nặng cũng đến 75kg, Các cụ đừng ngạc nhiên nhé thời đó như thế là cực kỳ to lớn r ồi đó ạ.

Đến cuối lệnh 2 thì thằng H hen đi trạm xá và bệt luôn đến hết tháng 5.

Nó thì kéo được đến đầu lệnh 3 thì ngất xỉu trong ke và cũng đi trạm xá.

Còn T đen thì trụ được đủ 3 lệnh nhưng sau khi ra cũng đi trạm xá nốt.

Ngày hết lệnh kỷ luật quay về C, lúc này đã có sự hiểu biết, thông cảm và giao thoa văn hóa, nếp sinh hoạt của cả 2 bên r ồi, C4 từ C bất trị nhất nay lại thành C điểm về thành tích và đoàn kết. Thằng Tuấn cua, Bình bong, Thành ốc cũng không còn đầu gấu nữa và rất chan hòa.

Về Đại đội nằm chăm sóc chai thằng đi kỷ luật về lại chính là mấy ông trước đây hay g ăm ghè nhau, sự thông cảm đã có mọi thứ đều thành kỷ niệm buồn nhưng đáng nhớ chung nó thân thiết nhau khác hẳn lúc đầu. Đại đội trưởng lúc này cũng đã thoáng hơn và cũng có phần ởi ởi, chẳng hiểu sao Nó lại được quy và nhắc lên làm liên lạc C.

Hehehe thế là đã có chức r ồi cơ đấy.

Vẫn phải nằm phơi trên cát để tập bắn, vẫn phải hành quân chiến thuật, vẫn phải đội hình đội ngũ nhưng thay vì tháng được về 1 lần như những đứa khác thì giờ tu ần nào cứ chi ều thứ 7 nó lại được về đến tối Chủ nhật lại lên, Nó là đứa đi đi về về nhiều nhất ở cái lần Huấn luyện đó.

Giờ thì tình đoàn kết đặc ao ở cả C4 rồi, tất cả mọi người như một khối chung và hỗ trợ lẫn nhau, đây cũng là niềm kiêu hãnh khiến cho cả trung đoàn ghen tỵ, phút cuối chia tay, anh Thắng Đại đội trưởng cũng phải thốt lên:

- Tôi Đại đội trưởng C4 chức vụ Đại Úy, đã từng huấn luyện không biết bao nhiêu đợt tân binh nhưng khẳng định tại đây với danh dự người quân nhân:

- Đây là đại đội có tình đoàn kết cao nhất.

- Tương thân tương ái nhất

- Nhiều kỷ niệm và ấn tượng nhất.

- Nhiều người tài hoa với tài lẻ nhất

Lời cuối gửi đến tất cả chiến sỹ của C4 hôm nay đặc biệt Nó, T, H, Tuấn, Bình lời cảm ơn trân thành vì đã dẹp qua các định kiến mà đoàn kết với nhau giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ một cách suýt sặc.

Xin trân thành.

Hehehe, oai không các cụ.

Sau lần này thì những bạn ở quê có sức khỏe lại có kinh nghiệm lao động luôn sẵn sàng giúp đỡ tốp lính Hà Nội nói thì bảo phét toàn công tử chẳng biết làm gì và cũng không quen lao động.

Ngược lại giờ không còn cái vụ ăn riêng nữa, tất cả đồ ăn tất tể đưa lên được tập trung một chỗ, đến giờ ăn chia đều cho tất cả. Ôi nhớ lại mà như một giấc mơ, kỷ niệm những ngày đẹp nhất của đời em.

Nói về việc đi về Hà Nội, thời đó chưa có cái cầu Trug Hà đâu và thay vào đó là bến phà Trung Hà cùng một đồng lưu manh, cao b ả thôn. Bọn này cũng rất mạnh động trộm cắp đánh nhau cũng chẳng kém gì những nơi khác hết.

Hồi lính mới thì còn sợ nhưng sau vài trận thư hùng, nhiều khi cả vài C r ả nhau trốn trại đi đánh nhau thì cái việc nhìn thấy Áo lính là thả miễn phí lên xe và không có chuyện mất mát trấn lột gì nữa hết.

Thường thì cứ thứ bảy, khi hết giờ huấn luyện là 4h (duy nhất chỉ có thứ bảy là nghỉ lúc 4h chiều mà thôi) những ai định té về HN sẽ trèo rào sau sân trung đoàn, băng ra vài cái ruộng lúa cùng bãi ngô, cắt ngang qua khóm tre rồi đi theo đường mòn khoảng 1,5km là ra đến bến xe Trung Hà.

Thường là chuyến cuối cùng về đến Hà Nội cũng phải tầm 8, 9h tối rồi.

Nhảy lên xe thường là xin đi nhờ mà thôi, làm gì có tiền. Lính mà em, hehehe sau vài lần xô sát dẫn đến đánh đấm đập vỡ kính xe ô tô và vài vụ ẩu đả, việc đi xe là không mất tiền nhưng chỗ mặc định của Lính là trên nóc xe. Thôi thì đủ thứ từ thùng mùng, gà vịt đủ thứ trên đời mà mọi người có thể nghĩ ra là nằm trên nóc xe và cùng đó là Lính. hehehe Lính tân binh trong giai đoạn huấn luyện mà tiền đâu ra mà trả tiền xe mà đòi ngồi trong, chấp nhận thôi

Công an ư, này nhé đừng có đại mà động vào lính thời gian này nhất là ở đất Sơn Tây, thủ đô Bộ Đội. Cứ gọi là mền như bún luôn mà cũng chẳng hiểu sao trong những vụ đó phần đúng bất biết thế nào nhưng bao giờ cũng là Bộ Đội sướng thía cơ chứ.

Nhiều cụ đã nói về việc này ở những post trước rồi và rất chuẩn vì vậy xin phép cho em bỏ qua để đỡ rườm rà và cũng là lập lại.

Thế rồi cuối 7 cũng là cuối đợt huấn luyện đã đến, **BẮT ĐẠN THẬT** Nó như một ngày hội vậy, đợt huấn luyện đó bắn đạn thật ở Thanh Sơn Phú thọ.

Ở Thanh Sơn sau này phần lớn là dân đi đào vàng mà giàu lên vì vậy sau này nó có tiếng là Phố Vàng là vậy, ngay trong chuyến thăm phào này rồi các cụ sẽ có lúc quay lại về Phố Vàng với Nhà Nghỉ ADAM cùng em, nơi đầu tiên ở Việt Nam ta có Cave Đục. Choáng chưa các cụ. hehehe đây là thật 100% nhé tuyệt không có mô lý phê đâu ạ.

Ngoài nghèo lác lư trên cái xe tải có bạt cũng phải đến hết buổi sáng mới đến bãi bắn đạn thật, Nói các cụ không tin nhưng mỗi xe khoảng hơn 30 ông thì già nửa mặt xanh mặt vàng vì nôn mưa, không thể chịu nhiệt được xe vừa dừng cả C như lũ thất trận vật vờ la liệt khắp các lùm bụi cây, lúc này nắng trang trang giữa trưa.

Rồi cứ 5 chiến sỹ về một nhà dân, vui lắm và tràn đầy kỷ niệm, mãi mãi không bao giờ những ngày tháng đó có thể quên được trong ký ức nếu ai đã từng phải đi Lĩnh nghĩa vụ thì đều hiểu 3 chữ **LÍNH MÀ EM**.

Nghỉ ngơi tự do cả chiều tối đến sáng hôm sau tập trung đại đội. Vệ sinh và chuẩn bị trường bắn tất cả cùng làm kể cả Đại Đội trưởng, phó, chính trị

viên làm tất.

Cả ngày thứ 2 là dành cho việc này. Đến 4h30 thì xong, bãi bắt đã ngon rồi. Nó là đưa lên bắn gần cuối của C4. Run phết đấy các cụ ạ vì thành tích của cả Đại Đội không phải tính riêng mà chung, như kiểu điểm liệt ý, cứ C nào có ông bắn dưới 10 điểm coi như xóa sổ, mà Nó thì 10 ngày tập bắn bỏ đến 5 lo thật. Cái nó nhớ rõ nhất là ngắm ở dưới vạch đen của bia tính theo hướng tâm xuống thẳng, khi bắn sẽ là chuẩn. Chấm hết về kỹ thuật bắn. Pằng, Pằng, Pằng ba phát CKC nó lấy liên tiếp (Đây cũng là lần đầu tiên nó được bắn bằng đạn thật)

10, 10, 8 tiếng báo điểm hô. Chẳng lẽ mà lại ngất, cuối cùng cái câu học tài thi phận và may hơn khôn tuyệt không sai trong bất cứ chỗ nào.

Rồi cuối cùng C4 lại lần nữa hoành tráng mắt vênh như bánh đa vì xếp điểm toàn C cao nhất.

Khỏi cần phải giữ gìn gì nữa ngay tối hôm đó ngoài C trưởng góp tiền anh em có bao nhiêu góp tất vậy là 5 con chó bị đập cùng Riệu chắc phải tính bằng phi, C4 vui hơn bất cứ lúc nào.

Ngày hôm sau chia tay Thanh Sơn Phú Thọ lên đường rút quân, chưa đầy 5 ngày sau thì kết thúc khóa huấn luyện và chính thức bước vào đời quân ngũ.

Sao tiết giờ là hai hột rồi các cụ nhé, hehehe, oai phong lần lắm phải không ạ.

Tiếp tục đến phân về đơn vị sau huấn luyện, đợt đó 50% lính được phân vào xây dựng Quân cảng Cam Ranh, sau này thấy anh em kể lại cũng nhiều người ra đi lắm vì tai nạn lao động và bom mìn còn sót lại.

50% quân số còn lại thì đến 45% là về xây dựng bệnh viện 108 và nó có như bây giờ các cụ vẫn thấy trên đường Trần Hưng Đạo đó, từ đó đến giờ vẫn nguyên như vậy.

5% còn lại về các đơn vị lẻ trong đó có nó. Haiza chắc là có duyên với nhau Nó, T đến lại về cùng đơn vị, đi cùng có thêm H lợn quê Thanh Hóa nữa và T đảm nhà Thanh Xuân lính C3.

Mà chẳng hiểu sao đợt đấy phải đến 70% các ông lính Hà Nội là dân Xã Hội. T đảm thực sự là đưa cực kỳ lý đòn, liều lính và anh em. Nó có thể chết cũng sẵn sàng chơi luôn sát ván vì anh em. Nói chung cá nhân Nó rất nể T đảm vì chơi đẹp cho dù nghèo.

Sau buổi chia tay tại sân của viện 108 Hà Nội 4 đưa lên đường về đơn vị cũng từ đây là những bước đường khốc liệt của đời LÍNH

Đơn vị về nhận nhiệm vụ mới là một xí nghiệp quốc phòng với chủ yếu là Quân nhân chuyên nghiệp và công nhân quốc phòng, cả đơn vị chỉ có hơn 4 ông lính nghĩa vụ là con ông cháu cha gửi mà thôi.

Án ngữ ngày trên trục đường Bạch Đằng và đầu cầu Hạ Lý đơn vị nó chuyên sản xuất nhà tiền chế làm nhà kho và nhà doanh trại di động cho quốc phòng. Mảng thứ hai là vận chuyển đi nhu yếu phẩm, súng, đạn từ Hải Phòng ra Quảng Ninh và chuyên về chủ yếu là than từ Cẩm phả.

Ngay sau khi về Hải Phòng nhận công tác, thay vì đi làm luôn tại các phân xưởng sản xuất như các đồng chí bạn nó nằm bẹp luôn ở trạm xá vì ngã nước mất cũng phải 10 ngày, sau đó là bắt đầu lĩnh hậu quả của những cuộc riệu với mồi nhắm chính là Mít với thịt Chó người nó lên đến hàng 100 cái nhọt, từ móng chân lên đến đỉnh đầu thôi thì không thiếu chỗ nào khiến nó đau đớn nên mức còn không rên được nổi nữa. Cứ thế rất đèo rỗ qua 3 tháng mọi việc trở lại bình thường.

Đào tạo nghiệp vụ vận tải biển. Lớp đầu tiên của đơn vị được hình thành nhằm đáp ứng cho nhiệm vụ vận tải trên cả 4 thẳng đầu có tên trong lớp học.

Thế rồi hàng ngày thay bằng lao động thì hơn 30 mạng của đơn vị tập trung học từ luật đường sông, sơ cấp cứu, buộc cáp, chạt cáp. Mục khốc liệt nhất là thực hành bơi trên cửa Sông Biển và kỹ năng tòn tại trên mặt nước với thời gian tối thiểu phải đạt là 12h dưới nước không chìm. Cực kỳ bất ngờ và khủng khiếp chính là sức con người, nói đơn giản thế thôi nhưng 60% bị loại luôn gian đoạn này cả lớp chỉ còn 12 mạng trong đó còn lại Nó, T đen và T đằm. H lợn bị loại luôn vì không biết bơi và về làm liên lạc viên đơn vị.

Một tổ xà lan lúc đó gồm một đầu kéo, 3 xà lan.

Đầu kéo thì có Thuyền trưởng hay cũng là trưởng đoàn luôn, thợ máy, lái.

Mỗi xà lan thì gồm có 2 đồng chí

Toàn đoàn xà lan có 2 bộ đội với nhiệm vụ bảo vệ đoàn, chúng nó được phát AK47 với cơ số đạn lúc nào cũng là 3 băng đầy ắp ngoài ra trên xà lan còn có thêm 4 khẩu nữa ở trên mỗi xà lan và tầu. Cơ số đạn không hạn chế vì thời điểm này cướp biển, sông ở Hải Phòng, vượt biên cướp tầu nhiều kính khủng nó còn tàn khốc và khủng khiếp hơn trên bất cứ bộ phim và truyện nào mà các cụ đã từng xem.

Vậy là toàn đoàn sẽ là 11 người. Theo như nhân sự T đằm bị loại ở nhà và nhận nhiệm vụ vệ binh của đơn vị.

Hehehe đen chưa em 2 thằng chêu T đằm, ở nhà gác bếp anh đi nhé về sẽ có quà.

Mỗi hải trình thường là 4 ngày đi, 2 ngày bốc hàng và 6 ngày về do dòng chảy nên về bao giờ thời gian cũng phải gấp rưỡi lúc đi. Tháng 1 lần thời gian còn lại tự do hoặc là bảo dưỡng thiết bị phương tiện. Do là xà lan quân sự nên chúng nó có giấy phép đặc biệt và không chịu bất cứ một quy định nào của dân sự hết. Muốn kiểm tra phương tiện ít nhất cũng phải có lệnh từ cấp Quân Khu trở lên. Thế là tự nhiên chúng nó có một cõng giang sơn riêng.

Bến đỗ của xà lan và tàu đơn vị nằm tại km9 trên sông Cửa Cấm và ngay sát cảng Nam Ninh. Vào thời đó đây cũng là địa bàn phức tạp không nhất cũng nhì của Hải Phòng. Lúc đó và vợ chồng chị Tám và anh Bình sau này mọi người thường gọi là Tám Bính có vẻ là giàu nhất cả đầu toàn bộ bọn ăn hàng và cờ bạc ở khu này. Thành tích đậm chêm giang hồ thì đây cũng là hảo hán nhưng chủ yếu là tại các bến cảng.

Cả khu Km8 đến Quán Toan lúc đó là một sới bạc lớn nhất có lẽ là cả nước. Ăn cờ bạc, uống cờ bạc, hết tiền thì đi điểm không 1 là trấn lột các xe tải trở hàng, cướp hàng trên xà lan hoặc không thì ăn hàng xe tải miễn sao có tiền để tiếp tục chơi. Nay tại những sới bạc trong làng Cách Hạ, Cam Lộ và vài điểm khác trong một sới bạc có đủ từ A-Z các dịch vụ trong đó có luôn cả dịch vụ giải đen với nhiều cấp bậc

Nếu đang đen quá vì quá kết một tiếng bạc nhưng để đổi tiền có thể trả tiền sờ cái giải đen trước khi mở bát. Nếu muốn hơn thì có thể ngay phòng trong không thì đôi khi luôn ở góc, một đàng cứ đánh còn một đàng cứ rên. Ôi vãi lá!

Thôi thì đủ kiểu không còn gì không có hết. Có những cuộc đánh bạc kéo dài đến hàng tuần không dừng luôn. Thời đó không có Ta lả, rút xì gì hết. đánh vui là tiến lên, 3 cây còn không là xóc đĩa.

Ngay sau khi đi ều xuống km9 cả 3 thằng lính mới nhanh chóng bị cuốn theo các vụ cờ bạc của cái trung tâm tệ nạn rồi, từ xà phòng, quần tư trang không còn có gì mà không bán hết, thậm trí cả quần áo mang từ ở nhà đi

cũng bay bằng sạch.

Thời đó có cái ao Da thì nó phải như cái oto bây giờ, vậy mà 2 áo da của nó 1 cái và thừng T đen 1 cái, xe đạp 3 cái của 3 thàng ... nói chung là thế thắm. Nhưng bù lại cho dù là thế vẫn phải thừa nhận các anh em Hải Phòng chơi rất đẹp và hay, tuyệt không có cờ bạc bịp đâu các cụ nhé. Nếu định làm thì cũng coi như hết đất sống xác định chuyển chỗ khác không vài hôm sẽ tìm được là 1 cái thây ở bên dòng sông Cửa Cấm.

Sau rất nhiều chuẩn bị cuối cùng chuyển sàn lan đầu tiên cũng bắt đầu với nhiệm vụ chở gạo ra QN và chiêu về là Than.

Một cuộc họp nhanh trước khi tầu khởi hành lập tức được triệu tập tại quán thịt c.hó trên đầu Quan Toan.

- Hôm nay sau bữa riệu này chúng ta là anh em đồng sinh đồng tử, anh em nào đồng ý thì xin cạn. Tiếng Q thuyên trưởn lên tiếng.

- Cạn, mọi người cùng hô to r ối uống và uống.

- Khi đã là anh em thì không kể lớn bé, già trẻ, trên dưới gì hết. Việc ngoài thì ai người đấy lo, riêng việc trên tầu là cùng làm cùng hưởng không phân biệt.

Nhanh chóng mọi người thống nhất.

Bỗng dưng một đồng tài sản trong tay nhưng làm cách nào để nó thành tiền đây. Đừng lo việc đó, vấn đề có giám hay không thôi.

- Mà đi lấy cho tao cái ống nước ra đây, cần lên phân xưởng cắt vát đầu mài thật nhọn vào. C thợ máy nói.

Không quá 10 phút sau vài cái ống thép như yêu cầu đã có và tầu lên đường. Tầu bắt đầu rúc còi rời bến cũng là lúc chúng nó bắt tay vào việc, tất cả các bao gạo đều bị rút lõi bằng cách dùng ống thép trên xiên vào, qua lỗ thùng gạo tuôn ra và chúng nó chỉ việc lấy mà thôi, cứ thế mỗi bao bị rút mất từ 2 đến 3kg, đừng nghĩ ít các cụ nhé, 1bao 50kg chỉ mất 2 đến 3kg nhưng nó là 3 xà lan trọng tải lớn, thật là khủng khiếp đúng không ạ. Tất cả chỉ khâu niêm phong vẫn còn nguyên vẹn.

Chưa ra đến Ninh Tiếp thì toàn bộ công việc đã xong quá nhẹ nhàng, gọn gàng và nhanh chóng toàn bộ gạo được d ẫn để ra đầu mũi từng xà lan. Chạy đến thôn Trấn, Cát hải tầu đi chậm, chẳng hiểu chúng nó giao dịch từ bao giờ lúc đấy tầu 7h tối r ối, chỉ cần vài hồi còi rúc lên lập tức như nòng nọc

hàng loạt thuyền lao ra vun vút, mỗi thuyền ăn hàng không quá 15 phút nhanh chóng chúng nó có một mớ lớn trong tay. Hình như đời Nó đây là lần đầu tiên thấy và có nhiều tiền như thế.

Tiếp tục hải trình, 3 ngày sau chúng nó có mặt ở Quảng Ninh rồi. Cũng chẳng thèm kiểm tra, gạo lập tức được giao nhận luôn trong ngày mà không một chút gợn nào hết. Thay vì bị phạt vì rút lỏi chúng nó còn được tiếp đãi thịnh soạn và ân cần hơn bao giờ hết.

Có tiền trong tay rồi thì việc đầu tiên là Gái, sau đó là cờ bạc. Lập tức 3 đũa được đi đầu lên tàu mỗi xà lan 1 đũa, riêng đũa kéo thì cấm tuyệt vì đây là kiêng muốn làm gì cũng được những cấm bước chân lên tàu.

Việc đầu tiên trước khi nhận than là tháo nước hầm tàu, chúng nó mất 1 ngày bơm nước liên tục từ hầm ra, lúc này Nó cũng chẳng hiểu gì nhưng vẫn làm thôi, nói chung không hiểu thì cứ nên nghe theo người đi trước.

Ngày đêm hôm đó T đen, Q, C đi gặp đội trưởng tổ gàu ngày mai. (Tổ gàu là tổ sẽ xúc than từ bãi đổ xuống xà lan.)

Sáng hôm sau theo lịch Xà lan cập cầu tàu Vũng Đục than được xúc hối hả lên từng xà lan, có sự thỏa thuận và miếng mỡ từ trước nên việc xúc than cực nhanh và thoải mái, đến khi nước gàu như mấp mé mạn vượt qua cả mớn xà lan rồi mới ngừng, làm liên tục thông trưa đến tầm 1h30 mới xong, mọi người đi ăn trưa nghỉ ngơi chuẩn bị cho Hải trình về lại bắt đầu. Biển lặng và thuận lợi lần này mới đến sáng này thứ tư Xà lan đã lại về Trấn cát rồi, Chẳng cần phải còi hay ý ới gì hết, hình như nó thành quy luật rồi cứ qua đây sẽ có hàng để thả không cần phải gọi. Lại từng đoàn thuyền như nòng nọc vun vút lao ra cập mạn, thế là than lại xả xuống vô tội vạ, từ mấp mé mớn nước thì giờ nó đã nổi lênh bênh rồi, cả nó và T đen lo lắng vì thất thoát tài sản trách nhiệm đầu tiên thuộc về Bảo vệ sau mới đến thuyền trưởng và các thuyền viên, nhưng như giao ước không ai giám hỏi nói gì hết.

Lại tiền, sao mà nhiều tiền thế. Giờ chúng nó không đếm nữa mà là gạt. Đồ tiền thu ra một cái chiếu toàn bộ tiền được chia thành 15 phần khác bằng cách gạt thành 15 đồng tương đương nhau.

Mỗi thặng một đồng, 1 đồng làm quỹ tàu để phòng những khi trên bờ bị móm, 1 đồng cho bên sửa chữa duy tu tàu, 2 đồng còn lại là lo việc trên bờ

mọi người đều thỏa thuê.

Nhưng cái việc bán than đến nỗi cả xà lan khiến nó và T vẫn lo lắng cho dù có một mớ lớn trong tay. Thôi kệ việc đâu có đó cứ bình tĩnh mà lĩnh phần thưởng đã, chúng nó tặc lưỡi và ngần ngừ phải làm sao. Đây cũng là chuyến tầu duy nhất mà không hề có cờ bạc.

Tầu chạy đến đoạn Chùa Vẽ trên giòng sông Cửa Cấm

- D, T ơi có việc vào đây bàn việc tý.

- Có việc gì đấy

- Hai ông sách súng xuống hầm tầu, lúc nào tôi rúc còi thì các ông bắt đầu xả nhé.

- Vào đâu, điên à. Cả hai thằng há hốc mồm.

- Thì bắt vào hầm nước chứ đâu. C thợ máy nói.

- Nhưng để làm gì, chìm xà lan thì có mà đi xa cả lũ, ông xem có cách khác an toàn hơn không.

- Ồi xời chúng tôi làm mãi rồi yên tâm đi. Ông điếm xạ 3 phút ở đây nếu tầu chạy từ từ thì về đến cảng sẽ vừa vặn mực nước theo mỏn đo, hiểu chưa.

À hóa ra than được giao và nhận hàng bằng mỏn nước thảo nào. Thật là tinh quái và chuyên nghiệp.

Ok mọi việc coi như xong, như bàn bạc bắt đầu vào sông tầu rúc còi, Chưa đầy 1 phút việc đã xong.

Đúng thật về đến cảng Nam Ninh lúc này mỏn nước được đo đúng là xấp xỉ với trọng tải lớn nhất. Thực sự tài và kính nể chúng nó tính toán và hành động chuyên nghiệp quá.

Thế rồi cứ hết chuyến này đến chuyến khác tháng một lần khiến Nó có một lượng tiền khổng lồ mà có lẽ chỉ đến 14, 15 năm sau nó mới có cơ hội quay lại thời huy hoàng như thế.

Tiền nhiều sinh rừng mỡ là đương nhiên, cho dù đã được quán triệt tuyệt không được chơi hoặc lộ ra có nhiều tiền nhưng làm sao mà giữ được, chúng nó lại lao vào cờ bạc mỗi khi ở trên bờ.

Mà cái thời thổ tả đó đã đánh chỉ có sóc đĩa thôi các cụ nhé.

Một cái bát, một cái đĩa, 4 quân vị cất bằng thành bao thuốc lá, một nhóm người thường thì 7, 8 mạng khi đông có thể lên đến vài chục cứ bán chẵn, bán lẻ rồi lẻ thừa, chẵn thừa, rồi cái cân làng xuống tiền thôi thì đủ cả. Vậy mà nó sức hút ghê gớm, không ai đã chơi 1 lần mà có thể kìm chế không chơi lần thứ hai được.

- Cái cân làng xuống tiền.
- Sạch bán chẵn.
- Chẵn vẫn thừa làng xuống tiền.
- Đắt hết mặt chẵn. Xin lỗi cái cho hỏi bát này bao nhiêu tiền nhỉ
- Dạ bát này xxx đấy ạ.
- Tôi đắt hết mặt chẵn mua thêm cái bát.

Bốp, vậy là song một tiếng bạc cái bát cũng bị đập tan, việc này vừa để tăng độ máu những quan trọng là xem có chơi máy hay không.

Thế đấy các cụ ạ. Chỉ nghĩ lại thôi đã thấy hùng hực rồi.

Như mọi lần, hôm nay cả 3 thằng lại đi đánh bạc với nhau, lần này T đen càn cái. Nó và T đàm đánh ngoài, xung quanh các con bạc cũng phải lên đến hơn chục mạng.

Đánh chán chê rồi đến nước kết

- Cái cân làng xuống tiền. Tiếng T đen cất lên.
- Rào rào tiền rơi hai mặt, thằng T đàm bắt đầu.
- Tao kết chẵn quá, tiếng này chắc bạc thiêu.
- Thiêu đít gì mà thiêu, mày để tao phát này quét sỏi rồi châu.
- Mày biết đéo gì, tao thấy nó lác tay mà. Nó nói thằng T đen không cân tay ngay bát nên nhẩy vị, mẹ chứ nó mà nghe được thế thì có mà là thần bài.
- Tôi lấy bố, mời bố tiếp tôi ko oán nữa. Nó bực mình đứng lên không chơi nữa và đi ra.

Tiếng bạc đó thế nào cũng không biết nữa vì ai đã đánh sóc đĩa mà bị trái cựa sẽ biết khó chịu thế nào.

Bỏ ra ngoài rồi nó ngâm nga nước trà và hút thuốc vật.

Chưa đầy 30 phút bỗng xầm cánh cửa mở toang bóng một thằng chạy vút ra, mọi người thì nhốn nháo còn T đen thì vút cả dép đuổi theo, thằng T đàm thì càn cái ghế đầu gỗ ném theo nhưng trượt.

Định hình nhìn lại thì thằng chết tiệt kia đã mất tăm mất tích rồi, cuối cùng vì thua hết, chờ đứng tiếng bạc kết làng xuống tiền bất thành linh nó cướp và đập cửa bỏ chạy.

Cay lắm không phải vì mất tiền mà bị qua mặt cả ba thằng mò về đơn vị tìm cách phục để chộp cỗ bằng được thằng này.

Thế rồi cái ngày thắng chộp bạc cũng bị tóm dính, hóa ra nó cũng là bộ đội nhưng ở doanh trại Pháo binh ngay bên cạnh.

Lại chẵn thừa lẻ thừa ỏn ào cả một khu vực, như các cụ biết đây lính thì lấy đâu ra tiền ngoại trừ như kiểu bọn Nó, mà sốc đĩa tiền tệ cơ bị thua là rất cao bởi tiếng kết không giám tất tay, tiếng không kết thì cũng vẫn đánh theo cái việc thua là đến 8/10.

Rồi nó lại cháy túi và giờ võ chộp bạc, nhưng lần này mọi người đã cảnh giác cao rồi.

Xoẹt, vừa vươn tay chộp chưa đến mớ tiền trước mặt thằng T đằm thì cũng là lúc cả cái bát từ tay Nó đập thẳng vào mặt thằng chộp luôn rồi, rất may là không trúng vì nó lại bị thằng T đen đập ngay một cái ngã chúi luôn vào giữa sỏi. Thế là một trận hội đồng cho thằng chuyên chơi kiểu chộp bạc diễn ra. Mọi việc đáng ra cũng xong thì thôi vì phần nó là Bộ đội, phần cũng để đỡ nổ to dính đến pháp luật. Nhưng cái tệ nhất là L bầu chém luôn cho vài nhát bằng dao phay, vết thương không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng nó khiến cho tất cả những người chơi bạc đều bị liên lụy đến pháp luật. Vụ này L bầu cũng đi mất hơn tháng mới về, tất cả những người có mặt đều bị gọi lên cơ quan công an kể cả 3 thằng.

Sau sự vụ đó chúng nó bị cấm trại không được tự do ra ngoài nữa, nhưng quen rồi không đánh bạc thì sao chịu nổi. Một kế hoạch được đưa ra: Lên xà lan đánh bạc. Thế là từ đó cứ ở bến là xà lan của chúng nó lại thành nơi đánh bạc.

Lúc đầu còn e dè vì Q thuyền trưởng là Bộ đội chuyên nghiệp không chơi, C thợ máy không nhưng rồi theo thời gian bằng tiền chúng nó mua và khiến tất cả khu vực Km9 phụ thuộc. Theo đó 2 ông không chơi nữa cạnh một sỏi bạc to tướng vấn đề chỉ còn là thời gian mà thôi. Không quá 3 tháng sau xà lan nó thực sự trở thành nơi chứa chấp đánh bạc chuyên nghiệp, nhưng lần đánh to nhất lúc đó không còn là ở trên bờ nữa mà dưới xà lan.

Lần đó như mọi lần xà lan về xưởng và duy tu bảo dưỡng, toàn bộ xà lan được sơn lại bằng một màu sơn hoàn toàn khác, tất cả các biển hiệu quân sự, còi báo quân sự đều được tháo hết ra và thay vào đó là thiết bị dân sự. Mọi người đều hết sức ngạc nhiên và không hiểu việc gì xảy ra.

Cấm trại tuyệt đối, tất cả mọi người di chuyển khỏi đơn vị về hết trên cầu Bạch Đằng Hạ Lý trừ hai ông vệ binh ở lại.

Trên đơn vị chính 3 ngày chúng nó làm mưa làm gió. Vào đúng ngày hôm đó tằm tháng 4 năm 1988 một trận xung đột mà nếu nói ra đến giờ các cụ ở Hải Phòng đảm bảo vẫn chưa quên. Vì lý do gì thì không biết nhưng tại bến xe gần quán Phong Lan lúc đó công an đến bắt nhậm một cán bộ Hải Quân thuộc nằm ngay sát nơi đơn vị nó đóng quân, việc không có gì nếu như đến công an kia không đánh khiến cán bộ kia bị gãy mất 2 cái răng. Thế rồi thông tin về đơn vị công an đánh bộ đội, toàn đơn vị bên cạnh lập tức lên đường, có thể mọi người nghĩ cũng bình thường thôi nhưng lúc đó do đã có nhiều hiềm khích giữa hai lực lượng từ cũ nên đây sẽ là cái ngòi của một khối thuốc nổ khủng khiếp. Cả Hải Phòng như nổi dậy, cứ tốp nọ kéo theo tốp kia và trang bị không phải là vũ khí thô sơ, nó là hàng nóng, Súng quân dụng chủ yếu là AK. mà lạ một điều chỉ huy đơn vị cho dù cấm trại nhưng thực tế vẫn bật đèn xanh cho binh sỹ tham ra.

Toàn đến công an đối diện sông Tam Bạc bị bao vây kín súng nổ liên hồi, dĩ nhiên là chỉ có chỉ thiên thôi, đến chỉ đến trưởng, cùng 3 công an viên vừa bước ra chưa kịp phân bua không quá 1 phút đã bị đánh gục tại chỗ luôn cả đến lập tức sơ tán, đến công an Tam Bạc bị đốt cháy đùng đùng. Lúc này cơn bạo động đã lên đỉnh điểm. Nhanh chóng chắc có sự can thiệp từ Quân Khu bộ đội từ Thủy Nguyên và các nơi lập tức được đi đầu động về nhằm giải tán và trấn áp cả hải phòng những ngày này tràn ngập sắc máu bộ đội. Sausự vụ này thì bộ đội tại Hải Phòng thành độc tôn và quần áo bộ đội là cái thẻ bài miễn dịch với công an tại hải phòng.

Quay trở lại câu chuyện, sau 3 ngày trên đơn vị chính chúng nó lại quay về Km9 lúc này toàn đoàn xà lan đã là một đội hình khác hoàn toàn rồi, không ai có thể nhận ra được. Tiếp tục nghỉ ngơi chuẩn bị hải trình mới chúng nó được nghỉ cả buổi chiều.

Tối hôm đó họp khẩn cấp toàn đoàn, yêu cầu mang đủ quân trang, vũ khí và nội vụ. Mọi người hoang mang lắm không biết có việc gì, một nỗi lo mơ hồ và hoài nghi cứ dâng cao lên mãi.

- Lần này chúng ta làm nhiệm vụ đặc biệt, tất cả mọi người đều phải tuyệt đối tuân thủ kỷ luật và chấp hành nghiêm nội quy đoàn, giữ nguyên trạng thái trực chiến. Chỉ huy Đơn vị thông báo trước cuộc họp.

- Các đồng chí được phép nổ súng khi tài bí xâm phạm hoặc nguy hiểm

.....

Nội dung tiếp theo thế nào là bí mật quân sự và cho dù rất lâu rồi xin phép em không đề cập vì nó ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Ngay sau khi nhận nhiệm vụ cả đoàn lên Tàu và bắt đầu khởi hành, hải trình vẫn như cũ nhưng như trên một đoàn tàu quân sự đã được làm thành dân sự.

Nào biết là chở cái gì đâu chỉ biết là đặc biệt nhạy cảm hoặc có giá trị rất cao, chúng nó vừa sợ vừa tò mò lắm nhưng không đưa nào giám ho he Đúng thật là loạn, tàu vừa đến ngã ba sông Ninh Tiếp liên tục có đến hơn chục cái tàu nhỏ dạng chỉ to bằng cái ca nô đã bám theo.

Theo lệnh từ trước, khi chưa xâm phạm thì cấm được bắn và tiết lộ danh tính là tàu quân sự nên thấy đoàn bị bám đuôi chúng nó lo lắm nhưng cũng chỉ nhìn và rè chừng mà thôi.

Cứ thế mấy cái thuyền con bám theo lảng nhảng đến tận Cát Hải lúc đó đã tầm hơn 10h đêm rồi lúc này sự vụ bắt đầu. Các thuyền kia chắc là thấy tàu dân sự, lại thấy lảng nhảng bám theo mà không có phản ứng gì vì vậy quyết định cướp xà lan.

Vì lúc này xà lan đang kéo theo kiểu áp mạn với đầu kéo ở giữa vì vậy khả năng áp mạn chỉ có thể ở bên các xà lan mà thôi và không thể trực tiếp tiếp cận với đầu kéo được.

Vút vút vút từng cái tàu nhanh chóng cặp mạn xà lan, do mạn xà lan trở hàng nặng và không quá cao nên việc hẩy từ mũi tàu lên đuôi xà lan là cực đơn giản nó khác hẳn tàu biển phải bắc thang và cầu tàu các cụ nhé.

Cứ mỗi xà lan bị 2 tàu cặp mạn.

Pằng, Pằng, Pằng cả 3 xà lan lẫn tàu cùng nổ súng đạn lửa cảnh cáo.

Lập tức bên kia cũng có tiếng đáp trả ngay

Pằng. Tiếng súng đáp lại nhưng nó là bắn thẳng chứ không cảnh cáo gì hết.

Vãi lái luôn lúc này thì cà cuống thật. Nói anh hùng thế thôi chứ đã rơi vào tình huống đấy biết nếu không chiến đấu sẽ chết nhưng nói thực là xón đ.ái ra qu.ần.

Thế là ngay sau phát súng đáp trả của bên kia, bọn nó vừa cà cuống vừa sợ, roẹt cả hai thẳng đi luôn một băng mà sau này mới biết là cái gì nó cũng cần kinh nghiệm.

Do không biết quỳ ở đâu mũ xà lan cả nó và T đen phệt cả băng nhưng chúng nó cần đọc súng, khi phệt cả băng lực giật khiến cho chắc được dăm

viên về phía trước còn đâu bao nhiêu lên trời tuốt, hết băng thì cả hai thằng cùng ngã bệt đi luôn.

Đến giờ nghỉ lại mồi hôi hột của em vẫn toát ra như tắm. Nhưng cũng may nhờ thế mà không ai dính đạn và cũng chẳng để lại hậu quả gì.

Lúc này đầu tàu liên tục rúc còi báo cấp cứu và tín hiệu quân sự. Em cũng chẳng biết cái tín hiệu của khi này nó thế nào nữa.

Cả khu vực trên cửa Cát Hải lúc này náo loạn tất cả các tàu đang neo đậu trên bờ thay bằng bật đèn thì lại đờng loạt tắt tối um khiến cho mịt mù là mầu đen của đêm tối chẳng ai còn nhìn thấy gì hết nữa.

- Tàu quân sự, châu thôi.

Một tiếng hô lên của phía bên kia thế là ùm, ùm, ùm tất cả đội bên kia lập tức nhảy hết xuống xa lan và mất tăm mất tích cùng những tàu bám theo cũng nhanh chóng mất hút luôn. Nói thì lâu nhưng thực ra sự việc diễn ra chưa đến trong 2 phút.

Chắc có sự chuẩn bị từ trước rồi nên rất nhanh sau đó là cả tàu quân sự và công an đường sông có mặt toàn đoàn xa lan được áp tải và dẫn đường về đến nơi trả hàng mọi việc từ đây lại bình thường như các hải trình khác.

Thế rồi theo lệ thường sau khi bốc trả hàng xong nó phải đi kiểm tra tàu lần cuối trước khi nhập than để trở về Km9, như định mệnh vì có bao giờ nó cẩn thận thế đâu, lần này nó xem tất cả các góc gác toàn xa lan.

Cái gì kia, lấp ló sau cột buộc cáp neo là một khẩu súng K59. Ở đâu ra vậy nhỉ, không cần nghĩ ngợi nhiều nó nhặt và cất luôn xuống bọc cá nhân. Do giường trên xa lan được bố trí đặt trên các hầm cá nhân là những thùng bằng thép dày 10mm hàn chắc chắn và có nắp trên là giát giường và chiếu luôn nên mọi người gọi là hầm cá nhân. Những hầm này về độ chắc chắn như kết luôn.

Thế rồi việc được nó dấu kín, tranh thủ giữa đợt tàu bảo dưỡng nó xin rời doanh trại về Hà Nội, tiếng để thăm gia đình nhưng mục đích chính là cầm khẩu súng cất về nhà.

Giờ thì đủ sỏi rồi nó nằng nặc xin thu trưởng đơn vị cái giấy phép để khi về là mặc quần áo quân nhân vai đeo balo thì miễn dịch với công an, nếu gặp quân cảnh thì có giấy phép cũng là vô tư.

Vậy đây thế là từ tình cờ, cộng chút máu c. hó nó đã rước về cái mìn họa

mà sau này trả một giá cực đắt cho bản thân và gia đình của nó.

Ba ngày về nhà là ba ngày trác táng, cả hội bạn cũ của nó lại ồn ào náo nhiệt vì nó về chơi, lại tụ tập và lại riệu chè. Ngay trong trong mấy ngày này cũng để lại 1 kỷ niệm của nó với thằng bạn sau này thành thân thiết. Ngày đó hay có các vụ cưa đường trên gái. Ông bạn nó Đ đức (bố nó đi đức nên gọi thế cho dễ nhớ) lúc đó chưa biết nhau có cưa một cô bé ở đường, thế rồi hỏi han sao cô bé lại cho biết nhà, nhằng nhẵng theo đến hơn tháng không làm sao mà tiếp được nó cuối cùng nghĩ mưu.

Nhờ bạn bè theo kiểu anh hùng cứu mỹ nhân, chúng nó bàn soạn lên kế hoạch. Đen đủi và rùi do sao đúng ngày đấy là ngày Nó đi công tác về Quay xuống Đại Cồ Việt chơi cả bọn kéo nhau đi về Cấm chỉ và định lên Lý Nam Đế. Vừa đi đến đài phun nước đầu hàng ngang hàng đào thì một vụ xô xát xảy ra. Một bên là 3 thằng, một bên là 1 thằng, ở giữa là đứa con gái đang rúm ró lại.

Cái tệ là tuy một thằng những chắc có nghề nên nó tên cho ba thằng kia bét nè luôn. Thấy đông thế là cả bọn hơn chục thằng nhảy xuống xem.

- Bạn tao chúng mày ơi. Táng bỏ mẹ con chó này đi. Nó hô lên khi thấy thằng T bạn đang nằm bẹp một góc.

Thế là sau câu hô cả hơn chục thằng nhảy vào tấp lô hội đờng, khốn cho chú có võ kia bị một trận nên thân may mà mấy cái ghê đầu đập nó tránh được và bỏ chạy thục mạng.

hehehehe. Bọn nó dìu thằng T con và mấy thằng kia nhập hội vớt con bé con gái lại chơ vơ giữa đường cả bọn Ly Nam Đên thẳng tiến.

Lúc này ông T con mới tiết lộ ra đấy là trả vờ như thế để thằng Đ đức anh hùng cứu mỹ nhân, hehehe giờ thì thành thật ăn trận no đòn hết cả cứu mỹ nhân. Thật may cuối cùng hai đứa năm 1994 vẫn lấy nhau giờ gặp lại toe toét cười trừ.

Thế rồi ngày lên đường về đơn vị cũng đến, nó lại quay xuống Hải Phòng.

Mọi việc rồi cũng cứ thế mà trôi theo thời gian, vòng quay cứ đi trở hàng rút lõi bán, về trở than rút lõi bán, chia tiền và cờ bạc hoặc trác táng. Chấm hết.

Nghĩ lại sao mà vô vị và vô nghĩa thế, sống đúng chỉ để cho thêm chật đất. Rồi lần đó vào tháng 9 năm 1988 một sự kiện xảy ra. Theo hải trình tàu

chúng nó lại trở than về, về đến Hà An thì đã hơn 9h tối rồi, mệt mỏi cho cả ngày lao động buổi sáng hôm đó trời lại mưa chứ, mọi thứ đều ướt nhẹp nhèm nhèm, nước ngọt thì đã bơm ra hết rồi làm gì còn gì mà tắm rửa.

Q thuyền trưởng ra quyết định, dùng tầu cách bờ hơn 100m neo nghỉ, anh em chia 2 tốp trước sau lên bờ để ăn uống và tắm giặt. Như thoát ra khỏi địa ngục cả bọn lập tức thay nhau lên vệ sinh cá nhân, ăn uống. Song việc thì cũng ước chừng khoảng hơn 11h đêm. Tranh thủ 1 tiếng lại Xóc đĩa và gái gú đến quá 12 h thì giải tán và đi ngủ.

Tầm 3h sáng cả đoàn đang chìm trong giấc ngủ, nói thì bảo vớ vẩn xà lan cứ căng cờ đeo biển Quân đội gần như miễn nhiệm với trộm cắp và kiểm tra, bọn nó không có thói quen thức đêm để trực.

Rắc, rắc đầu tiên là những tiếng nhỏ liên hồi khiến mọi người trên xà lan 2 chòang tỉnh, không ai biết tiếng động là gì và phát ra ở đâu chỉ biết là từ hầm tầu mà thôi.

Lúc đó để mở rộng dòng chảy, hạn chế lực cản tầu đang được lại kéo theo kiểu nối tiếp có nghĩa là thành một hàng dài, đầu tầu trước rồi xà lan 3, xà lan 2 cuối cùng là xà lan 1.

Sau đó là im lặng lại không còn tiếng gì nữa mọi người nhón nháo kiểm tra hầm tầu một lúc và tiếp tục ngủ.

Rầm, ào, ào trời ơi cả xà lan gãy làm đôi và từ từ chìm xuống biển. Không kịp gì hết chúng nó vớt tất đồ đạc luôn ôm súng cả hai thằng Nó và T thằng đầu xà lan, thằng cuối xà lan chĩa thẳng lên trời bắn báo động.

Nói thì đơn giản nhưng thực sự nó là nỗi kinh hoàng khiếp sợ, thực sự đây mới là ranh giới của sự sống và cái chết. Lúc này xà lan bắt đầu chìm rất nhanh và kéo theo xà lan 1 và 3 cũng chìm theo vì gằng với nhau qua giây cáp.

- Rồi vị trí, toàn xà lan 2 nhẩy thoát hiểm bỏ xà lan.

- Xà lan 1 chặt cáp, xà lan 3 chặt cáp. Ném phao cứu hộ.

Tiếng Q thuyền trưởng từ đầu tầu vọng lên, lúc này tầu cũng tháo cáp khỏi xà lan 3 rồi.

Lốp ngóp dưới biển vai vẫn phải đeo súng sao mà lúc này nó nặng thế không biết, bơi thực mạng cách càng xa càng tốt vị trí xà lan chìm cả hai thằng hai hướng như hai con chuột vậy. Đúng là sinh tử nên sao mà khỏe và nhanh nhẹ thế. Cũng phải đến 10 phút sau thì xà lan mới chìm hẳn, lúc này nó tạo nên một xay nước cực mạnh và sâu hút tất cả những gì xung quanh luôn.

Các cụ cứ tưởng tượng thế này sẽ thấy luôn, lực hút của xoáy nước đủ để kéo hai xà lan trọng tải lớn với dây chằng trên đó va vào nhau may mà đã có các lớp xe cũ cheo thành mạn không thì chắc là toạch hết.

Hai thằng sau khi bắn xong thì thằng T đen cùng 2 thằng kia nhảy xuống biển nhưng vào phía trong nên theo thủy triều nước rút nó nhanh chóng quay lại được tàu, còn Nó do nhảy ra phía ngoài nên khi bơi ngược dòng thủy triều rút không làm sao mà quay lại được Tàu.

30 phút, rồi 50 phút trôi qua, mọi người náo loạn tìm kiếm và gọi nhưng biết mà không thể nào trả lời được, phần vừa vì đã kiệt sức, phần vì sóng và gió to có hét lên cũng không sao nghe thấy. Đây cũng là đặc điểm khiến cho dân sông nước tại sao hay quen nói to là vì vậy, họ phải nói át được cả tiếng sóng và tiếng gió.

Giữa trời nước mênh mông thế, tiếng sóng thì to tới mịt mù việc tìm thấy một người trên mặt biển là gần như vô vọng nêu không có tín hiệu định hướng. Mà cái lúc đấy thì ai mà đủ bình tĩnh để xác định đưa nào nhảy hướng nào được.

Mệt đến già rồi và kiệt sức Nó tưởng đã chắc chết rồi, thì chợt lóe lên một sự thông thái chắc cũng chỉ có trong những lúc thế này. Còn súng bên người nếu bóp nó nổ coi như trời cho sống, không có nghĩa toạch, tàn hơi cuối cùng Nó cố gắng nhắc súng lên khỏi mặt nước bóp cò.

Đoành, đúng một phát nổ sau đó là tịt luôn.

Trời ơi trời vẫn cho mình sống. Cả hải đoàn trừ 3 ông trực đầu tàu lập tức nhảy hết xuống nhánh chóng bơi ra. Lúc này Nó đã mê man bất tỉnh rồi và súng cũng không còn trên tay nữa. Thế rồi lúc tỉnh lại Nó đã nằm trong trạm tế của Hà An rồi.

Điện thoại đã được báo về đơn vị và người nhận là thằng H lợn, nhanh chóng T đàm cũng biết. Bất chấp đang ca trực nó lập tức rời bỏ vị trí bắt xe đi luôn, tầm trưa thì lên đến nơi, ngửi chưa được 30 phút thì chỉ huy đơn vị đến. Chờ đến chiều sức khỏe đã tương đối hồi phục nó được đưa lên xe chuyển về trạm xá của đơn vị.

Sau này nghe kể lại nguyên nhân gây xà lan do thuyền trưởng chủ quan. Tại vị trí này có một roi cát, bình thường không sao nhưng khi thủy triều rút và kèm theo tàu đang chở nặng mớn nước thấp sẽ dẫn đến dính cạn,

đây là nguyên nhân dẫn đến xà lam bị bể.

Vài ngày sau nó bình phục cùng T đến nhận giấy khen vì tinh thần trách nhiệm trong nhiệm vụ được giao, nó càng có uy tín trong đơn vị. Toàn đoàn còn lại bị kỷ luật riêng Q thì hạ cấp xuống thượng úy và không còn là đoàn trưởng nữa cho dù vẫn là thuyền trưởng.

Mọi việc rồi cũng qua vánhanh chóng quay lại vòng quay cũ.

Hôm đó là một ngày là tháng 11 năm 1988 lúc này thời tiết tương đối lạnh rồi, chẳng hiểu do kho khăn hay sao mà sao thừa ấy cái rét miên bắc kinh khủng thế hải đoàn đang trên bờ duy tu thiết bị thì nó nhận được tin: Ông Nội Mất về ngay.

Lập tức thu xếp mọi việc Nó cùng T đến về trước, T đàm cùng toàn đoàn sẽ về sau.

Về đến nhà cũng phải tầm hơn 8h tối rồi

- Tao té về Quan Hoa trước nhé, sang mai tao lên sớm, tiện đây tôi đưa ông tất chân gì cứ phi thoải mái lên kia tính sau. T đến đưa cho nó 1 cặp luôn

- Thôi tao không cần đâu tiện này cứ về đi rồi tính sau giờ này còn bụng dạ đâu.

- Ở thôi tao đi đã, bây giờ tao sẽ qua 108 báo anh em rồi té về nhà có gì sáng mai anh em tập trung sớm.

Thế rồi nó đi luôn. Lại một lần nữa Nó phải nhắc lại bởi cái tình khi đó sao mà đậm đà và con người sống với nhau chân thành vì nhau thế. Chẳng có điện thoại di động gì hết chỉ chuyền tai nhau thôi vậy mà ngày trong tối đấy 1 phần họ hàng người nhà, 1 phần là bạn bè của chị, đến 8 phần còn lại là bạn bè xã hội của nó rồi.

Thời đó chưa có nhà tang lễ thành phố tất cả đám cưới, đám ma và công việc gia đình đều được tổ chức tại nhà. Lúc này đã có cái gọi là nếp sống văn hóa theo như tiêu chí của một số người đờra, người chết không được để nhà quá 3 ngày vậy là đám ma được cấp tập chuẩn bị, chẳng có xem ngày với định giờ gì hết, may mà nhiều anh em bạn bè mỗi người một tay nên cũng đỡ được nhiều.

Cũng trong thời gian Nó trên Hải Phòng thì ở Hà nội tốp bạn đơn vị 108 cũng có 2 đờng chí bị loại:

- T Lợn chết do rơi từ tầng 5 xuống trong khi thi công

- T dặt dẹo (quê nam định) tranh thủ nửa đêm không có việc gì nó chui vào phòng vệ binh lấy trộm súng AK47 ra ga và cướp. Bị phản kháng và công an truy đuổi đến đầu Trần Hưng Đạo nó quay súng phệt luôn, vãi lá may mà chỉ có 1 ông què. Nó bị tước quân tịch và đi mút mùa.

Đêm đó là cháu đích tôn và cũng là trưởng họ nó nó trách nhiệm phải trông linh cữu của ông khi đó chưa liệm, cấm làm động và chông không cho mèo đến gần.

Tại sao em phải đưa chi tiết này vào vì đây là lần đầu tiên em mơ mà thấy khiếp đảm đến giờ.

Ngày đầu mới về tiếp luôn cùng anh em bạn bè và mọi người lo việc nó kê ghế gấp ngay cạnh linh cữu và ngủ thiếp đi ngon lành không có vấn đề gì, bọn bạn thì riệu chè và đánh bạc ngay ngoài cửa đình thờ cũng chông xe mèo luôn cho nó, chúng nó cũng không nín kéo vì biết rằng nó rất mệt rồi. Lúc này Bố nó vẫn đang ở nước ngoài và không có nhà, cái thời thổ tả đấy khiến cho hơn 1 tuần sau hung tin mới sang đến nơi. Mọi việc đầu quá muộn đối với bố nó rồi. Lúc này về con trai đương nhiên phải là nó gánh vác thôi, làm gì còn ai nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai bắt đầu khâm liệm, và viếng thăm. Cho dù bố nó không về nhưng khắp các nơi chủ yếu là các tỉnh khu vực miền bắc, các trường đại học, các cơ quan cấp bộ, cấp sở, trung ương đầu có vòng hoa đến viếng. Mà cái thời đó chẳng hiểu sao chỉ có vòng hoa không có phướn gì hết. 100% là vòng hoa.

Thế rồi cũng đến hết ngày phúng viếng. Các cụ có biết bao nhiêu vòng hoa không ạ, gần 300 vòng hoa tất cả. Thế này không được rồi để trong nhà thì ngọt ngọt mà sẽ dập nát hết sang mai đưa ma thì làm sao. Vậy là gần trăm thằng bạn cả bộ đội lẫn anh em xã hội xúm vào khiêng hết ra đường để rải kín trên hè và toàn bộ lòng đường cả phố.

Phân 2 tốp đứng hai đầu thay phiên nhau trông và cản giao thông không cho đi vào đó nữa. May thời đó xe cộ và người cũng còn rất thưa. Thế rồi nó lại vào nằm ngủ. Hôm nay thì nó lại không ngủ được say như hôm trước nữa, Nó cứ chập chờn vừa nằm vừa nghĩ đến những kỷ niệm và ông nó, thế rồi thiếp vào giấc mơ lúc nào không biết.

Quay lại nó vừa đi công tác trên đơn vị về, vừa bước vào nhà thì một cái có

thế kiểu như bồn tắm rất to được đặt giữa nhà nước nóng bốc lên nghi ngút. Cảm giác ngạc nhiên pha chút bất ngờ vẫn còn nguyên trong nó kể cả ngay lúc này đang kể lại.

Tiến lại gần nó thấy Ông nó vẫn sống và nằm trong cái bồn nước đó im lặng nhìn nó.

- Sao ông lại để cái bồn nước nóng thế này ở giữa nhà mà tắm vậy ạ. Nó ngạc nhiên hỏi

- Ừm ông lạnh quá, dưới này lạnh lắm ông phải ngâm thế này cho đỡ rét.

- Thôi ông ra đi không cảm thấy, già rồi hình như ông lắm cảm hay sao ý nó lâu lâu.

- Lại ông bảo này, vì ông sắp đi xa lắm rồi không còn gặp được cháu nữa đâu.

- Ông lại định sang kia cùng bố cháu à. Nó hỏi đùa lại vì ít khi ông nó ân cần với nó như thế. Đối với cái thằng Nó thì cứ phải là bộp bộp mới nghe.

- Cháu nhớ là phải học làm người đi (xin lỗi em không tiết lộ được nữa.)

Đúng lúc đấy cũng là lúc mà Nó choàng tỉnh dậy, trời ơi nói thì thế thôi các cụ ạ nhưng các cụ không biết là em sợ đến thế nào và tự nhiên thương ông Nó đến thế nào đâu.

Ngay lúc đấy Nó mới hiểu máu và ruột là thế nào, tự nhiên giữa đêm mình Nó ôm quan tài tu tu khóc, mà khóc nức nở thành tiếng luôn. Việc này chỉ có duy nhất một lần xảy ra trong đời Nó thôi đó chính là lần này.

Mọi người tự nhiên thấy thế tất cả bạn bè rồi họ hàng ào xuống tưởng việc gì rồi rít hỏi thăm, Nó kể lại giấc mơ trong thẩn thức, mọi người bàng hoàng vội vã thấp lại hương và khẩn vái đến sáng luôn. Nghĩ lại để giờ em vẫn không quên cho dù một chi tiết nhỏ nhất của cái ngày hôm đó

Xong đám ma cho ông nội nó lại nhanh chóng quay lại với guồng quay, lại cò bạc, lại đi điếm và lại chơi bời mọi lời dặn dò như chơi tuột hết chẳng còn đọng gì trong cái đầu mà óc bằng đất sét của nó.

Thế rồi việc đến phải đến, suốt cả dịp tết năm 1989 đến tháng 3 năm 1989 xà lan nó thành một ổ tệ nạn nhức nhối nhất khu vực Km9 đến Quan Toan. Công an và chính quyền địa phương bó tay vì bói đầu được lệnh Quân Khu, nếu kiểm tra mà không đúng và không có quả tang chắc là cũng ngong với bên quân đội ngay.

Càng ngay chúng nó càng ỷ thế, dựa vào tiền chúng nó thao túng, dựa vào quân lệnh chúng nó độc tôn. Nhưng rồi cái gì cũng có hồi kết của nó nó như quy luật của cuộc sống thôi: Cùng tất Biến và Cuộc đời là một hình sin.

Hôm đó là một ngày cuối tháng 3 năm 1989, như thường lệ tầu lại neo cách bờ hơn 50m, và sới bạc lại được mở. Để tiện di chuyển các xà lan được ghép với nhau theo phương án áp mạn và xà lan giữa là nơi tập trung sới bạc.

Hôm nay T đen lại cầm cái, canh bạc thật to.

- Cái cân làng xuống tiền. Câu cửa miệng của nó thốt ra.

- Cái vẫn cân làng xuống tiền.

Rào rào tiền rụng như lá mùa thu, cả một sàn xà lan kín đặc là tiền với hai mặt chẵn lẻ, chúng nó đánh theo kiểu tay bo không có bảng vị bảng veo gì hết.

- Lẻ thừa, lẻ thừa xxx

Vì tiến đen chấp này đang xóc rất tin tay nên làng theo, bạc lúc này đang cầu lẻ, Nó nhớ rõ lắm hình như là lẻ tiếng thứ 6 hay 7 rồi thì phải.

Lúc này thì cũng phải công nhận cái khoảng thời gian bỏ màn tu luyện của T đen có tác dụng, nó xóc rất tin tay và dai, tầm 8 đến 10h liên tục là chuyện bình thường.

Một lẽ rất hay là trên xà lan không thể đánh được quân máy vào thời đó do sàn và cả xà lan bằng thép khiến tất cả các canh bạc đều rất đắt hàng và an toàn gần như tuyệt đối.

- Cả làng đánh lẻ thế này thì bạc một mái à, nghỉ m.ẹ nó đi không thì đổi tay xóc đi. Nó và T đàm nói chuyện với nhau như thật.

- Một mái là sao, tao hơi ngợ tiếng này rồi đấy. T đàm lên tiếng.

- Ngợ cái đ.íu gì mà toàn liên thiên nó sóc thế bệt là cái chắc.

- Mà tất tay đi phát này ko anh em gì hết, xong tiếng bạc rồi tính sau.

Hai thằng cãi nhau như thật, thế rồi

- Đắt hết mặt lẻ. Chẵn vẫn thừa xxx ông nào thích khuân thì vào mở bát, tôi không tin tay mở bát.

Nó bắt đầu đánh vào lòng ham mở bát của những người thích lẻ mà ng ấ ngoài bạc chõm.

- Tao không phải chiến hủ phát này cho mà đi bằng đ.ít luôn. Nó lại làu bàu.

- Thôi hai ông đánh nốt tiếng này lượn m.ẹ nó đi cho tôi yên bạc. Đánh

mấy anh em với nhau mà cãi nhau không lúc nào ngớt nữa. T đen lại lên tiếng.

- Mặt chẵn cái quản lý nhé, tôi vẫn chẵn thừa xxx đấy. Không ông nào đất là tôi mở bát đây này. T đàm lại thúc và chực thò tay mở bát.

- Có ai theo tôi khênh cái chỗ chẵn thừa này không nhỉ. H bãi than lên tiếng.

- Mày xuống mẹ nó hết chẵn đi tao khênh tất cho trôi bạc, cứ gạn mất hết thời gian. T đen lại lên tiếng.

- Cay lỗ tai r ấi đấy. Nó lại chen vào. Ông khênh được bao nhiêu còn để tôi ăn nốt.

- Ông theo tôi để tôi mở bát, tôi đánh tiếng bạc nhẩy này thôi. H bãi than lại nói.

- Mẹ chứ tôi định khênh 2/3 cái số xxx của nó mà ông lại đòi mở bát thì thôi.

- Thì ông cứ xuống đi tôi cốp theo ông 50/50 được chưa cho ông đỡ lăn tăn là xuống ít với nhiều không được mở.

- Ok, mày thừa lại một câu ngay ngắn đi tao quyết định cho mày tiền khách để bạc đỡ loạn.

- Cái hô lại đi cái nào.

- Sạch bán lẻ. T đen hô lại.

- Đất hết mặt lẻ r ấi. Tôi cốp mặt cho ngay ngắn này. T đàm xuống tiền mặt chẵn.

Nếu các cụ ở đây mới biết cái độ khủng của canh bạc thế nào. Trên này có một vài người ở khu vực đó chắc chắn biết về huyền thoại Tám Bính và cò bạc trên xà lan Km9. Đây là chuyện thật 100%.

Giờ là chẵn thừa xxx.

- Tôi đất 1/2 xxx. còn lại cho người nào mở bát.

- Đất nốt cái phần chẵn thừa này. H bãi than lên tiếng và thò tay mở bát.

Tiếng bạc đó ra Chẵn T đàm quét sỏi. Hehehe lúc này thì chúng nó cũng đã tin vào cái trình độ xóc của T đen lắm r ấi và hóa ra chúng nó gài làng quét sỏi. Nhưng tuyệt đối không phải bạc bịp nhé, nó vẫn là xanh chín 100% chỉ có gạn tiền và rê đất mà thôi.

Cả sỏi bạc nhốn nháo vì tiếng bạc nhẩy vị trên. Người tiếc tiền kẻ thì xuýt

xoa, đúng là con cá mập là con có to.

T đen lại chuẩn bị tiếp tục xóc.

- Chúng mày ơi có tầu kiểm soát quân sự

- Kệ nó chắc đi tuần sông thôi mà. Mọi người vẫn hào hứng chơi và không quan tâm nhưng trên hết chung nó tự tin đây là bất khả xâm phạm.

- Dừng ngay đi, Tầu đang chạy ra thẳng xà lan đấy, ai té được té ngay đi.

Tiếng H xà lan 3 lên tiếng.

- Tạm dừng và giải tán, chờ tầu qua rồi tiếp tao đang thua nhiều quá. T đen vẫn còn máu muốn quét sạch làng.

Thế rồi khác lệ thường lần này cano quân cảnh thay bằng đi tuần thì áp mạn thẳng vào Xà lan Nó.

Ngay khi người đầu tiên bước chân sang lập tức Nó đi thẳng ra bong xà lan, không chút đắn đo có co chân:

Bốp, một cái đập trực diện và bất ngờ khiến cho người đầu tiên vừa đặt được 1 chân lên xà lan ngã nhào luôn xuống nước. Lúc này T đen đã cấn súng và đứng ở cửa cabin xà lan rồi.

- Đềnghị các đồng chí cho kiểm tra xà lan. Chúng tôi là kiểm soát quân sự quân khu.

- Yêu cầu cano rời vị trí tách mạn nếu không chúng tôi nổ súng. Đây là xà lan quân sự.

Vẫn dừng nguyên một chỗ lập tức ngay trên cano là bóng 4, 5 kiểm soát quân sự với súng ống quân phục đầy đủ xuất hiện, lúc này các họng súng đã hướng hết vào xà lan rồi.

Cùng lúc đó 1 cano của công an đường sông cũng áp mạn bên kia nhưng mãi sau này mới biết vì lúc đó mọi người chỉ tập trung mạn bên này mà thôi.

Pằng, Pằng, Pằng nó nổ chỉ thiên thị uy trước khiến cho tất cả náo loạn, mọi người nằm rạp hết xuống xà lan.

Bên cano quân sự lập tức cũng có tiếng súng đáp lại ngay:

Pằng, Pằng. Pằng.

Đềnghị các bên kiềm chế, Trưởng đoàn và Thuyền trưởng ra nghe đọc quyết định.

Lúc này cả tầu nhốn nháo, dân lên đánh bạc bắt đầu sợ và chạy sang mạn nhẩy xuống sông nhưng không ai thoát hết, tất cả đều bị bắt ngay tại chỗ.

Sau khi thuyền trưởng xuất hiện, trưởng đoàn có mặt, Đội Trưởng đoàn kiểm soát Quân sự đọc quyết định của Quân khu kiểm tra nội vụ, nhân sự

và an toàn đường sông toàn đoàn.

Thế là đã xong, chấm dứt những ngày huy hoàng trong ngu muội của chúng nó rồi.

Rất nhanh thôi cả xà lan bị xoát xét và kiểm tra nhân sự. Một số tì ền lớn bị tịch thu cùng nhân sự là hơn 15 người đủ các thành phần trên xà lan hoặc từ xà lan nhảy xuống mà bị công an bắt.

Biên bản được lập trong đó ghi rõ và đi ều quan trọng nhất Nó bị nổi tên trong văn bản với tội danh:

- 1- Chống người thi hành công vụ.
- 2- Vi phạm Nội quy bảo mật quân sự khi cho người lạ lên phương tiện.
- 3- Sử dụng vũ khí trái phép.

Ngay sau đó không quá 1h thủ trưởng đơn vị có mặt, đọc lệnh kỷ luật và bàn giao người cho bên kiểm soát quân sự.

Nó lập tức bị di lý về Thủy Nguyên để tiếp tục đi ều tra.

Chỉ khác trại giam Hà Nội sau này là không có vụ các anh em kỷ luật tự phang nhau còn đâu tất cả đ ều tàn khốc hơn rất là nhiều, nhưng đòn sát thủ của Kiểm soát Quân sự thực sự không bao giờ quên được. Thay vì đánh đòn âm như ở trại thì ở đây với pháp luật riêng họ giáo dục quân nhân theo cách Tẩn, Tẩn và Tẩn. Tẩn đến khi nào hoặc là ông phải khai, hoặc là ông phải gục. Thật sự kinh hoàng.

Nhập khu giam cứu chiến sỹ vi phạm tại Thủy Nguyên nó bị tống vào phòng 5, phòng chuyên đ ể giam giữ chiến sỹ.

Khác hoàn toàn trại giam xã hội trại giam quân nhân không có các cảnh bội đội hay đánh đấm giữa anh em với nhau, một đi ều đặc biệt nữa là do đặc thù quân đội, các vụ bắt đ ều trong bí mật vì vậy gần như gia đình đ ều không biết, đây chính là nguyên nhân khiến tù quân sự khổ hơn tù dân sự rất nhiều vì không có đ ồ đạc t ể.

Có lẽ vì phần có quay cũng chẳng có và phần người trong quân nhân nó vẫn nhiều hơn dân xã hội nên việc đ ều bọc nhau lại có phần ân cần hơn ngoài xã hội.

Nó nhập phòng lúc đ ầy đã t ần hơn 7h rồi. Cả ngày hôm nay chưa có gì vào bụng khiến Nó gần là đi vì mệt và kiệt sức. Lê xác được vào phòng là cả người nó đ ể ập xuống luôn và ngất chắc là tụt huyết áp vì đói và mệt

quá. Thế là phút nhập phòng thế nào cũng không còn nhớ nữa.

- Nó tỉnh rồi anh em ơi. Tiếng bạn cùng buồng hô, hơn chục ông đầu trọc lốc nham nhở như su hào gọt dở vây quanh.

Sực nức là mùi dầu gió, mồm vẫn còn chút nước đường nó từ từ hồi tỉnh.

- Em chào các anh, em đang ở đâu vậy.

- Ông đang ở nhà giam trạm kiểm soát quân sự Hải Phòng chứ đâu. Thế ông không nhớ gì à

- Bất giác luôn nó nhanh chóng nhớ lại mọi việc, lúc này nó mới định hình được cái nơi mà nó đang bị giam giữ.

Lại nhà giam, ôi cái cuộc đời thằng Nó đến đi bộ đội cũng không thoát được, Ngu lắm D ơi, máu chó cho lắm vào, nó nghĩ thẩn trong bụng.

- Thôi ông húp tạm cốc sữa đi, ăn uống gì chưa.

- Chưa tôi từ trưa đã ăn uống gì đâu, bị úp là vào đây luôn.

- Nghỉ đi mai còn nhiều cái để ông phải hiểu đời lắm đấy. Dưỡng sức đi, chúng mày tản ra.

Uống hết cốc sữa pha bằng nước lạnh Nó tỉnh hẳn và bắt đầu nhìn xung quanh. Nhà giam chiến sỹ là những căn buồng với kiểu nửa trên, nửa dưới mặt đất. Phía trên bằng bê tông cốt thép, dưới là đá học xây. Nó kiên cố hơn bất cứ cái phòng giam nào mà nó từng biết đến. Toàn bộ phòng giam từ dưới nền lên đến cao hơn 2m không có bất cứ một cái cửa sổ nào hết vì nằm chìm trong đất mà chỉ có 1 cửa ra vào, sát trên trần mới có ba cái cửa sổ ở ba cạnh còn lại so với cửa ra vào mà thôi, nền nhà giam cũng là bê tông cốt thép và láng trên là xi măng đánh màu.

Quá lịch sự và sang trọng phải không các cụ. Đúng thế và mát nữa chứ.

Nhưng không đơn giản vậy đâu, cái nhà kết cấu kiểu này chỉ cần 1 cơn mưa thôi thì chắc chết luôn vì sẽ bị bõm trong nước suốt, chờ cho nước rút đi và khô ráo chắc cũng đến hàng tuần mà ở cái khí hậu Thủy nguyên thì không quá 1 tuần sẽ có 1 trận mưa, vậy là nó chẳng bao giờ khô ráo cả.

Cảm nhận 5 ngày nằm ở trại giam này về điều kiện sống là chuồng cọp của Côn đảo còn gọi bằng cụ luôn. Không thể nằm ngủ được nếu không quá mệt, và khi đã ngã lưng xuống có nghĩa kiệt sức rồi thì chắc chắn một điếu là sẽ bị viêm phổi vì cảm lạnh.

Thực là đây mới là địa ngục trần gian. Có những người sau 3 tháng bước chân ra khỏi đây đầu không còn sợi tóc, ghẻ lở và hắc lao đây người kèm theo viêm phổi mãn tính, việc ho ra máu là hết sức bình thường. Thế này là chấm hết, nó nghĩ và xác định không thể vượt qua nổi.

Nằm miên man nghĩ rồi thì đến đâu nhỉ, chắc chắn họ sẽ quay mình đây vậy mình có khả năng bị quay vì gì nhỉ:

- 1- Việc mình bắn không sai vì lúc đó chưa đọc lệnh khám tầu
- 2- Việc tỉên nhìều trên tầu cũng không phải của mình vì đúng là không phải của mình thật, lúc đó mình đã thua hết cơ mà.
- 3- Việc cho người lên tầu mới là nguy hiểm đây, nó liên quan đến tiết lộ bí mật quân sự. Giải trình sao cho hợp lý. Haiza.

Nói chung là cương quyết không nhận đánh bạc, việc nhìều người lên tầu là cư dân khu vực lên xin dọn xà lan và đổi lại nhật than. Chắc chắn là sẽ khốc liệt nhưng thôi thì chấp nhận, đảng nào chả chết, nó tặc lưỡi.

Nhưng nếu không nhận sẽ không đủ chứng cơ tước quân tịch và ít nhất cũng không ảnh hưởng đến Bác nó và Bố nó. Vậy thôi cuối cùng cũng chỉ đến chết là cùng. Nhưng đúng là Nó chết đi sống lại

Ngày hôm sau cả buổi sáng nó được bình yên, ôi đi đâu thật lạ ở đây vì thường phủ đầu các chiến sỹ đã vào sẽ bị quay cấp tập rồi mới nói dần dần,

nó thì ngược lại.

Đầu giờ chiều:

- Chiến sỹ D, đi báo cáo giải trình. Ở trại của quân nhân thì ra vẫn được coi là chiến sỹ. Nó bắt đầu tự tin vì vẫn là quân nhân và vẫn có quyền công dân.

Đi lên khỏi hầm giữa trưa ánh sáng mặt trời bất ngờ ập vào khiến nó hoa mắt và ngã dúi dụi.

Huych, hự, hự lập tức gần như biết trước sẽ ngã một cái đá trời giáng vào lưng khiến nó xấp mặt tiếp theo là hai cú như trời giáng liên tục vào mạng sườn khiến nó lịm đi đau đến không thở được.

- Đứng lên giữ nguyên tác phong quân nhân.

Bọn sát nhân chứ không phải là người, giờ mà ngoài xã hội chắc nằm xuống tao cũng phải xin mày tí tiết. Nó nuốt hận đau đớn đứng thẳng.

- Bước đầu bước. Tổ cha nó chứ, liên tục hai phát vào một bên mạng sườn mà giờ bắt đi thẳng theo kiểu một hai một. Đúng là đời sao người với người cứ thích tàn sát nhau như vậy nhỉ.

R ấ cũng đến nhà báo cáo giải trình.

Không có bàn gì hết, chỉ có một phòng trống không với 2 cái ghế đầu bằng gỗ đối diện nhau mà thôi. Nó bị ném vào đó và bắt đầu cuộc cung.

- Tên, tuổi, ngày tháng năm sinh, đơn vị, số hiệu quân nhân. Tiếng thằng 3 sao, 1 gạch hỏi.

- Nó gượng đau và lắp bắp trả lời.

- Số hiệu quân nhân

..... Nó im lặng

- Số hiệu quân nhân. Thằng thượng úy hỏi lại.

- Hừm mày có biết mày là vết nhơ của quân đội nhân dân không, có cái số hiệu quân nhân mà không nhớ thì sao còn là quân nhân được.

Bốp, bốp, bốp liên tục là ba cái đập trực diện và liên tiếp vào mỏ ác.

Không gian như cô đặc và thời gian cũng như dừng lại đòn quá hiểm bất ngờ và đúng ngay mỏ ác Nó chỉ kịp hự nhỏ là lịm luôn không còn biết gì nữa.

Ào, nước lạnh làm cho nó nhanh chóng tỉnh lại.

- Sao mày ngất vậy, thằng thượng úy hỏi với vẻ tỉnh khô.

Với kinh nghiệm sống ở xã hội nó quá hiểu cần phải thế nào.

- Báo cáo thủ trưởng em mấy hôm mệt quá vì thức trông phương tiện nên em tự lả đi ạ.

- Tốt, thôi cố gắng bình phục, giờ tôi đọc số hiệu quân nhân cho anh biết và phải nhớ rõ đấy: xxxxx . R ấ đọc lại cho tôi xem nào.

- Dạ báo cáo anh em chưa nghe

- Hự, ngay lập tức một cú vả trái vào mạng sườn khiến cho nó cảm thấy như lồng ngực muốn nổ tung.

- Sao không nhớ nổi à, cố mà nhớ số hiệu quân nhân đi nhé. Hôm nay báo cáo đến đây thôi.

Giờ thì nó như cái dẻ rách vậy, việc đi hơn 100m từ nhà báo cáo về đến phòng giam sao mà xa thế, nó cứ lê bước mà như vô định. Đau thì chịu được nhưng hận mình, hận đời, hận người thì nhiều quá.

Về phòng là nằm vật nó như xác không hồn vậy, đúng là c.ho má may sao còn có anh em đùm bọc, nó bỏ luôn bữa tối đấy vì không thể nào ăn được.

Hôm sau ngày thứ ba vào nhập trại lại đi báo cáo giải trình.

Lần này thì nó biết cần phải nhắm mắt và mở ra từ từ rồi và cũng là buổi sáng khiến nó không còn bị hoamát nữa.

- Thằng này thông minh mà khỏe nhỉ, mới có 1 lần đã học đi đều lệnh tốt rồi. Thằng áp giải lên tiếng.

Rồi lại đến buổi báo cáo.

- Thằng này thông minh và khỏe lắm anh ạ nên nó ngoan cố không nhân là chắc chắn, anh phải kiểm tra đi đều lệ của nó. Con c.hó dẫn Nó nói với thằng thượng úy hôm qua.

- Thằng này thì kinh rồi, giám bản cả cán bộ công vụ cơ mà.

- Hôm này mày có nói được số hiệu quân nhân không.

- nó đọc được 2 số rồi im tịt

Lại 3 phát đá như hôm trước nhưng lần này nó đã tỉnh rồi. Ngay khi dính phát 1 đến tắc thở thì nó đã dùng chân đạp thẳng xuống sàn nhà cùng lúc đó dính phát 2 thì nó cũng ngã ngửa luôn đập đầu xuống đất, thế là nó cũng tránh được 2 phát sau. Mẹ chứ thằng c.hó có ngày tao móc mắt mày. Nó nằm im bất động dưới sàn với mép sùi đầy nước bọt.

- Cấp cứu, chiến sỹ bị cảm. Nó hô vang

Không quá 3 phút đã có hai thằng cùng cáng vào đưa nó đi. À thì ra chúng mày vẫn đ.éo giám đánh chết đâu mà. BỐ biết võ rồi.

Thế rồi nằm trên cáng khiêng ra y tế, phần vì quá mệt, phần vì đã có võ Nó ngủ thiếp luôn đi lúc nào không biết.

- Bốp, bốp, bốp liên tục là những cái tát lên mặt khiến nó choàng tỉnh lúc này cũng đã hơn 6h tối rồi. Thế là bù lại cả một thời gian thực đêm hôm cờ bạc trác táng, rồi bị bắt kiệt sức hôm nay trong lúc nguy khốn nhất nó lại có giấc ngủ ngon nhất, hehehe thật là kỳ lạ.

- Dậy ăn cơm, thanh niên gì mà yếu vậy.

- Anh cho em hỏi em đang ở đâu vậy. Ngơ ngác như nai nó hỏi

- Ông đang ngủ rồi cưng thì cảm ngất xùi hết cả bọt mép anh em đưa vào đây ông đã bất tỉnh rồi. Thôi dậy ăn tạm bát cháo đi.

- Vâng em cảm ơn, Anh có cách nào nhắn giúp về nhà em hoặc bạn em ở đơn vị được không.

- Không được đâu ông ơi, tất cả quân nhân đã bị bắt vào đây đều thuộc dạng đặc biệt nguy hiểm và đang trong quá trình đi đầu tra. Tôi làm thế chắc

mai về cùng phòng với ông luôn.

Không hiểu sao tự nhiên trong cái chỗ bọn thú mặt người này lại có con người vậy. Nó nghĩ thầm trong bụng.

Giờ là lúc phải nghĩ tiếp cách đối phó, mà nói cho thực cũng đến chết là cùng chứ gì. Nhưng cái vụ nằm trạm xá không thể kéo lâu được nếu không rồi sẽ lộ mà như thế thì hậu quả chắc sẽ nghiêm trọng hơn vì khác gì lừa chúng nó.

Một quyết định nhanh chóng được đưa ra để chứng minh nó rất ngây thơ. Nó xin về phòng mà không ở lại trạm xá nữa. Sự ngược đời ngây thơ trong tính toán.

Liếc nhìn thấy thằng thượng úy đang ngồi uống nước ngoài sân cùng một số người nữa nó cất tiếng gọi

- A ơi, nó vừa rên vừa gọi. Im lặng không thấy ai trả lời nó lại gọi to hơn

- Anh A hết ca trực về thôi trực ca này.

- Anh ơi cho em về phòng em đỡ nhiều rồi

- Mà bị làm sao thế, anh nói thực chứ đỡ rồi thì cứ nằm đây sáng mai về phòng, nằm ở đây làm sao mà ngủ được.

- Thôi anh ạ, anh cứ cho em về cho nó đúng với cái tội của em, đằng nào thì em cũng không muốn sống nữa, sống mà để ảnh hưởng đến ông em, bác em và nhiều người khác thì em chết còn hơn.

- Thế ông và bác ông là ai, làm gì mà sao lại vào đây.

Chân lý đôi khi đường thẳng không phải là gần nhất đã được chứng minh là đúng, hehehe nhanh chóng nó tranh thủ tình cảm rết dất ông trực ban trạm xá nhưng trên hết nó đã gửi lời đến cho mọi người biết ông nó là Viện trưởng viện kiểm sát quân sự tối cao và bác nó cũng là cán bộ cao cấp trong quân đội.

Thực là ăn năn, thực là trong sáng và thực là ngây thơ.

- Thôi ông nằm đây tôi kiếm cho cái gì cho vào bụng rồi tính sau.

Thế là nó có bát mì bằng bột mì cán với miếng thịt lợn to bằng bàn tay.

Trong lúc nó ăn thì cũng là lúc thông tin về nhân thân nhà nó đã được bắt theo đường vòng theo kiểu tâm sự đến toàn cán bộ trại giam rồi.

Haizza thế là thoát hiểm, nó mỉm cười trong một bộ mặt thiếu não phía ngoài.

- Anh ơi, cho em về phòng ạ, em tự thấy mình đã đỡ rồi và việc phải chịu hình phạt hoàn toàn là cần cho em để còn biết tìm về với danh dự quân nhân ạ. Nó lại gọi và tiếp tục bồi thêm.

- Thôi được, anh muốn giúp mà chú không muốn thì thôi, về buồng thì cố mà dựa lưng ngủ thôi biết chưa.

- Vâng em nhớ rồi anh, em biết ơn anh rất nhiều. Nó cảm ơn và cảm ơn hết sức thật lòng.

Thật là hiệu nghiệm, chắc chắn một điếu cái mưu hôm qua của nó đã có tác dụng rồi.

Sáng ngày thứ 4 nó không phải đi báo cáo giải trình thế là có thêm nửa ngày để phục hồi sức khỏe. Nhưng phải có võ gì thoát ra được đây chứ không thì cuối cũng có khác gì nhau đâu.

Lúc này thủ trưởng đơn vị nó đã báo hung tin về Bình đoàn, việc bác nó biết là đương nhiên sau này Nó chỉ nghe kể lại mà thôi.

Bác nó lập tức điện cho Quân khu để nhằm gỡ rối nhưng cũng không được do toàn bộ lời khai của những người liên quan đã được bên công an làm xong và chuyển cho bên Quân khu rồi, việc tước quân tịch hay không chỉ còn là thời gian và phụ thuộc vào lời khai của nó có khớp hay không mà thôi. Một lần nữa sự gan lì đã giúp nó thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Thế rồi chỉ còn một cách duy nhất là nói cho Ông nó biết. Sau rất nhiều tức giận và cuồn cuộn, rất nhiều người xúm vào xin vì danh dự của cả họ ông nó lại phải trực tiếp ra mặt để cứu nó mà thôi.

Haiza thế là hóa ra nó sống là nhờ vào sự hy sinh không cái này thì cái khác của người thân ư. Hèn, quá hèn và quá vớ vẩn.

Chiều ngày thứ tư tiếp tục đi báo cáo giải trình, lúc này mọi việc đã khác hoàn toàn, nó không còn vào phòng báo cáo nữa mà vào ban chính trị. Tại đây nó được hỏi và ghi lại toàn bộ báo cáo giải trình.

Trưa ngày thứ 5 nó được ra khỏi cái nơi địa ngục trần gian đó và tiếp tục đi về đơn vị.

Cần trên tay lúc này là đề xuất cho xuất ngũ trước thời hạn. Nhục, Nhục thật nhưng biết làm sao đây mọi việc đã xảy ra rồi, thôi thì còn mạng thì còn làm lại được. Nó lặng lẽ đi và nghĩ chấp nhận thôi cuộc đời mà.

Về đến đơn vị lúc này đã là đầu tháng 4 rồi, Nó lặng lẽ thu dọn hành trang, khám sức khỏe trước khi ra quân và tự gặm nhấm lại cuộc đời đầy sai lầm nghiêm trọng.

Buồn, buồn khủng khiếp luôn cho dù cười rất tươi với mọi người khi đến

chúc tụng tai qua nạn khỏi và cuối cùng lại vẫn được ra quân. Bạn bè nó liên tục đến thăm và động viên mọi người đều ngẫm hiểu cái ra đi của nó đã cứu cho cả đoàn không bị kỷ luật và hải trình vẫn tiếp tục được ra khơi. Rồi cái ngày nhận quyết định ra quân vì hoàn cảnh gia đình khó khăn nó giấu kín tất cả mọi người không cho ai biết.

Đêm 25/04/1989 nó lặng lẽ rời đơn vị sau khi sang chào thủ trưởng với tấm lòng trân thành và biết ơn nhiều nhất.

ĐỜI QUÂN NGŨ NÓ CHẤM DỨT TẠI ĐÂY.

Ps: Sau khi nó ra quân tháng 6 năm 1989 một vụ cò gian bạc lặn bị lộ tẩy, khiến dẫn đến một cuộc đánh nhau long trời lở đất lúc đó ở Km9. Toàn dân xã hội khu vực kéo đến truy sát T đằm, T đen. Trong bước đường cùng để cứu mọi người T đằm đã nổ súng bắn chết G Say (em anh Bình và chí Tám) bằng 2 phát đạn AK47 xuyên qua bên trái đầu khiến bay luôn nửa đầu G say chết ngay tại chỗ, mọi người tiếp tục tràn lên nó tiếp tục nổ súng và bắn què chân tiếp một người, xuyên phổi một người nữa nhưng rất may không chết.

Hoảng loạn mọi người bỏ chạy. Lúc này T đen mới nhao ra giật súng quay nòng lên trời chỉ thiên tiếp 6 phát và vút súng dẫn T đằm đi chốn.

1 tháng sau T đằm bị bắt tước quân tích. Khi ra tòa án binh chi tiết của T đen đã giúp cho T đằm thoát án nặng và chỉ còn là Tự vệ quá giới hạn khi bị xâm nhập vị trí bảo vệ mà thôi. T đằm đi 3 năm tại Đèo Phà Rừng trại cải tạo quân đội. Nó và T đen vẫn tiếp tục bao bọc cho đến khi T đằm ra trại quay về xã hội.

Lúc này T đen võ lô đê và Nó thì bắt đầu chốn Nã. Vòng xoáy lại tiếp tục cuốn nó vào những vòng tròn tội lỗi mới.

Ra quân quay về Hà Nội với tờ Quyết Định ra quân trước thời hạn vì hoàn cảnh gia đình khó khăn Tôi âm thầm không cho ai biết.

Ta đang có gì và cần cái gì?

Giờ mình phải làm gì nhỉ?

Lúc này bối cảnh xã hội cũng đã thay đổi rất nhiều rồi, đời sống đã đi lên do những người đi xuất khẩu lao động từ những năm 1985 đến 1988 bắt

đầu gửi hàng về, chính sách mở cửa thị trường cũng dần thành hiện thực. Về tổng thể có thể nói là dễ thở hơn.

Suốt cả những năm từ 1985 đến 1989 là sự bùng phát của phong trào quân khu khiến cả xã hội như một cái chảo lửa, tinh thần luôn bất an và cuộc sống là chuỗi ngày lo sợ. Việc phải dẹp bỏ phong trào quân khu đương nhiên phải làm nhằm thanh lọc và làm sạch môi trường trước khi mở cửa hẳn năm 1990 là đi đầu tất yếu

Dấu mốc 1990 là dấu ấn cực kỳ quan trọng nó là sự mở cửa, là luồng gió mới và là nền tảng xây dựng nên cái gọi là cơ chế thị trường biến thái để rồi tạo nên một xã hội hỗn độn như những gì chúng ta đã, đang và sẽ thấy. Lúc này vì nhu cầu cũng như đi theo sự phát triển, quy mô các bến bãi đã thay đổi, Hà Nội lúc này thay bằng 3 bên chính là: bến Nứa, bến Kim Mã, bến Kim Liên và chợ Đông Xuân thì được thay bằng

Bến Kim Liên thay bằng xe Phía Nam ở tại cuối đường Giải Phóng

Bến Nứa được thay bằng bên xe Gia Lâm

Bến Kim Mã thì muộn hơn nhưng đến nay cũng được di chuyển về Mỹ Đình

Đây là các bến chính của HN có quy mô lớn tập trung lượng xe và người, hàng hóa cũng lớn. Kèm theo đó còn hàng loạt các bến nhỏ khác.

Chợ Đông Xuân sau khi bị cháy 1994 cũng được nâng cấp xây dựng và mở rộng hơn nữa.

Tuy nhiên do tính chất đặc biệt của luồng hàng vận chuyển về HN lúc đó chủ yếu từ TQ vì vậy hai nơi nóng nhất là Ga Hàng Cỏ và chợ Đông Xuân - Bắc Qua là khủng nhất. Chợ Long Biên là hình thành sau đó.

Bến xe phía nam vào giai đoạn này cũng chưa phải là điểm thực sự sốt so với các nơi kia.

Cơn bão Heroin theo cơ chế thị trường cũng kéo vào Hà Nội, chỉ trong vòng từ năm 1990 đến 1995 toàn bộ bạn nó những đưa đi bộ đội, đi nước ngoài, vượt biên thì phần lớn thoát số còn lại đến 4 phần chết vì Heroin và SIDA, 2 phần chết vì đâm chém, tử hình, 4 phần còn lại sau này đều hoàn lương hoặc về quê ẩn.

Sự thay đổi đó tác động lên toàn xã hội và nó cũng làm thay đổi các quan điểm khái niệm ngay trong cái giới mà chúng ta vẫn gọi là dân Xã Hội.

Lúc này các đồng quân khu cứng cựa chỉ còn phần lớn bộ đội già hoặc lưu manh kiểu trộm cắp sử dụng mà thôi, phần lớn dân xã hội đều hiểu muốn tiền tại cần phải ẩn mình cho kỹ, dùng thủ đoạn, tiền và quyền lực để tiêu

diệt hoặc thu phục hoặc chiếm đoạt cái mình muốn thay bằng bạo lực. Nói chung về cơ bản dân Xã Hội cũng tăng cấp và thay đổi theo bước tiến của xã hội đương thời, các nhóm bộ đội thuộc dạng nhóm hoặc phi đội, khu dần tan rã thay vào đó là các tập đoàn, tổ chức với nhiều gương mặt mới nổi lên.

Quay lại chuyện của Tôi lúc này nó là thằng không nghề không nghiệp, trình độ học vấn là tốt nghiệp lớp 12, tiền mặt không nhưng tiền sự thì vô kể nhưng bù lại nó đã có một cái Quyết định ra quân, khi đó như tấm bùa hộ mệnh giúp nó lại thành trắng tinh như chưa hề có vết.

Giờ phải làm gì đây, haiza đơn giản mà sao khó vậy.

- Thôi ngắn hạn trước mắt cần phải làm sao có tên trong một trường đại học đã, rồi thư thư sẽ tính tiếp. Nghĩ về gia đình và bố nó đầu 1990 sẽ về nó quyết tâm phải làm bằng được.

Không thể ở nhà mà không tiếp tục quan hệ với bạn bè bởi như thế có nghĩa là tự mình chặt hết chân tay và dẫn đến sự hiểu nhầm không đáng có. Phải có lý do chính đáng để tạm tránh mặt đi và đó là ôn thi Đại Học. (Đến giờ tất cả bạn xã hội của tôi vẫn coi tôi là bạn hoặc anh em. Chỉ khác tôi không tham gia các việc nếu thấy không phù hợp với mình nữa mà thôi. Trên tất cả họ vẫn là anh em và bạn của tôi)

- Mẹ à, con cần phải thi và phải là sinh viên ngay trong năm nay trước khi bố về, con muốn bố nhìn thấy con là một người đã trưởng thành.

- Ở nhưng từ bao lâu nay con có sờ đến bài vở đâu mà đòi thi với cử, liệu ngay năm nay có gấp quá không, tự lượng sức mình đi còn con cứ học thì thế nào mẹ cũng đồng ý hết.

- Không con phải thi nếu được thì là tốt, nếu không được cũng có thêm kinh nghiệm nhưng con tự tin là con thi được. Nó cương quyết nói.

- Vậy giờ con định thế nào.

- Ở nhà thế này chắc là con sẽ không thể tập trung học được đâu, có khi con sẽ lên nhà cô N để ở và ôn thi luôn. Trước khi thi con sẽ quay về

- Ừm thế mẹ thấy cũng được đấy.

Ngày hôm sau nó tay túi quần áo, tay va ly sách vở lên nhà cô em bố nó ở trạm Thú ý ngay đằng sau bệnh viện Bạch Mai và trên trục đường Giải Phóng bây giờ.

Cái đường ngách nhỏ ngay sát bên trái bệnh viện Bạch Mai đây ngày đó sao mà heo hút thế, mọi thứ sau 14 năm kết thúc chiến tranh vẫn điều tàn và hình như chưa có gì thay đổi. Theo con đường nhỏ đi hút vào trong qua dãy cây xà cừ r ễ r ễ phải tiếp tục đi sâu vào là khu tập thể Thú Y.

Khu này lúc đó cũng là ven ngoại ô của Hà Nội r ễ, toàn bộ dân cư khu vực là cán bộ thuộc viện Thú Y và là những người có học, đây cũng là môi trường lý tưởng cho nó ôn thi Đại Học.

R ễ miệt mài nó ôn thi bất kể ngày đêm với quyết tâm cao nhất phải đỗ Đại Học. Thay bằng chỉ ôn thi thì giờ đây nó phải ôn lại toàn bộ kiến thức cấp III, được 1 tháng thì như hiểu con mình đã có quyết tâm và thực sự muốn quay đầu mẹ nó đã thuê gia sư cùng lúc 3 người dạy cả ba môn với 1 thầy và một trò. Khi còn nửa tháng cuối cùng thì nó tiếp tục đăng ký ôn thi trực tiếp tại trường. Cả đời nó có lẽ đây là lúc hiếu học và chăm học nhất, thật vất vả mệt mỏi. Thế mới biết cái sự học của BỐ nó đáng trân trọng làm sao.

Thế r ễ ngày thi cũng đến. Hôm đó là một ngày thời tiết cực kỳ oi nóng, hình như nó là ngày nóng nhất của cả cái hè năm 1989 hay sao vậy, nó bước vào phòng thi Đại Học với sự tự tin và lòng quyết tâm cao nhất vì gia đình, vì sự nghiệp và vì cả Nó luôn.

R ễ kỳ thi đại học cũng qua, suốt cả thời gian chờ báo điểm nó cũng im lìm ở nguyên trên nhà cô nó mà không về nhà nữa, nó muốn chờ kết quả để quyết định mọi thứ và trên hết nó muốn làm chủ cuộc đời của chính nó. Thế r ễ cũng vào cái ngày đó nó bắt đầu quay lại thú đọc sách thừa xưa. Lục tủ sách mà chẳng có gì toàn sách tiếng anh, nga và sách chuyên ngành Thú Y chán thật.

Ở một góc sâu nhất, một quyển sách cũ nh ều nát bản nhất nó rút ra và đọc. Đắc Nhân Tâm của Dale Carnegie. Vài chuyện t ần phào của vài ông một sách, biết quái gì về đời mà viết, Nó th ần nghĩ. Nhưng làm gì còn lựa chọn nó đành phải đọc vậy

Ờ sao lại có quyển sách hay thế này nhỉ, hay, hay thật và từ đó quyển sách luôn nằm trong tủ của nó trong suốt hành trình còn lại. Giờ thì nó đã được nó tặng lại con trai đúng khi cháu nhận giấy tốt nghiệp Đại Học một sự bất ngờ lớn nhất của nó trong năm nay.

Đọc đi đọc lại và nghiền ngẫm Đắc Nhân Tâm khiến thời gian trôi đi vùn vụt thoát cái đã tháng 8 rồi.

- D ơi mẹ cháu điện thoại đến cơ quan cô nhân về đây.

- Vâng mai cháu về ạ. Nó trả lời cô mà vẫn suy tư vì những mẫu truyện nhỏ trong sách Đắc Nhân Tâm.

Hôm sau chào cô và các em nó không quên xin luôn quyển Đắc Nhân Tâm cần về đọc tiếp. Nhìn nó với anh mắt ngạc nhiên vì làm gì có đưa nào như nó lại thích đọc sách này, cô nó đây nghi ngờ những vấn đề.

Nó lại một túi quần áo, lại va ly sách vở lên đường về nơi nhà cũ.

- Con có giấy báo đỗ đại học rồi này, mẹ nó rơi nước mắt và nức lên vì hạnh phúc.

- Mẹ nói sao. Rất tự tin nhưng nó vẫn hoài nghi.

- Đây này giấy báo đây này. Chị H con nhận trưa nay mới điện thoại lên cơ quan cho mẹ biết, mẹ vội báo con về ngay là vì vậy.

Niềm vui vỡ òa khi Nó cần giấy báo 23 điểm cùng giấy nhập học. Nó lặng đi không còn biết nói gì, tự nhiên lúc này nó lại nghĩ về ông Nội, ông ơi thế là cháu cũng đạt được cái ông muốn, cháu là sinh viên Đại Học rồi.

Tháng 9 năm 1989 nó bắt đầu nhập học. Lại chỉ có thể nói tự an ủi cho những sai lầm nó là SỐ PHẬN.

Với cái thẳng nó, lao động thì không biết, trình độ cũng không, ngoài đánh nhau coi như chẳng biết làm gì nhưng tiền tiêu như nước, việc chịu đựng 2 tháng ôn thi liên tục và tháng 1 tiếp tục ngoan ngoãn đi học quả là một cực hình. Nó lại tính kế, một lần nữa nó lại dùng Tiền để thuê người học hộ.

Vậy là 2 năm đại cương của nó hoàn toàn không học tý gì.

Cũng phải tính võ nào ra tiền chứ nhỉ? Giờ ngoài cái nhu cầu bản thân của nó còn thêm một cái nợ ân tình xương máu không thể không có tiền được đó là T đàm vẫn con đang trong trại. về đầu bút tai nó nghĩ.

- Nay D phi, mày lượn đâu mà bật âm vô tín từ hôm ra quân vậy.

- Lượn đâu ở nhà, nằm bẹp như con gián chán bỏ mẹ ý.

- Mày có đùa không đấy mày mà thế thì chắc tao chết mẹ nó rồi. Tiếng M cay.

- Mà này có vụ này hay lắm nhưng toàn đưa đéo đủ độ nên tao không nói. Mày có muốn nghe không.

- Có gì nói mẹ nó đi, tính tao ghét nhất úp úp mở mở. Nó bốp luôn

- Nhưng mày có làm không, việc này tương đối ngon nhưng phải đi và tương đối vất vả.

- Nói đi đang thềm tiêng đây, sốt hết cả ruột.
- Tao biết có một nơi có rất nhiều bạc hoa xòe, chúng nó đang tập kết để chuyển về xuôi. Giờ mình vào vừa là đi chơi kết hợp cùng tiện là làm luôn nếu gọn thì châu. Mà thấy sao.
- Để tao nghĩ đã, nhưng mà ngon thì đã để đến lượt mình đâu. Nó nghi ngờ về cái việc thằng M cay vờ nói

Nhưng phải nhanh, 5 ngày nữa chúng nó chuyển đi rồi.

- Gấp vậy, từ đâu mà biết.
- Chú tao lái xe quá cảnh nhận chuyển hàng cho chúng nó, hôm qua ông ý mới nói với tao, dẫn đo mái mới giám nói với mày.
- Nhưng của chú mày hay ai, và nguên gốc cái mớ đấy nó thế nào, đường đi ra sao, kế hoạch thế nào. Nói cụ thể chứ phang chết người hoặc bỏ mạng thì tao cũng để chơi đâu.
- Yên tâm đi tao đã bàn kỹ ông ý rồi. Hiện bọn buôn đang gom hàng ở Bản Chiêng, Thanh Hóa, như ông ý nói cũng phải có tầm gần 300 đồng bạc hoa xòe rồi, chờ ông ấy lên là chuyển về thôi.
- Rồi thế bay giờ cần phải làm thế nào để có cái mớ hoa xòe đấy. Nó gặng
- Giờ anh em mình sẽ đi tàu vào Thanh Hóa, bắt xe khách chạy đi Xuân Khao rồi chốt ở đấy. Ông ý sẽ trở chúng nó từ Bản Chiêng ra và nghỉ ở Xuân Khao mình sẽ trao hàng ở đấy cho ông ý rồi ôm hàng bon về Hà Nội thế thôi.
- Thế còn ăn chia sao. Xanh chín này tao không thích mập mờ.
- Thế này nhé, toàn bộ chia làm 3 phần sau khi trừ tiền ông ý bơm cho mình đi và hàng cháo, nếu mày đồng ý ngày mai ông ý bắt đầu đi thì tao với máy cũng bắt đầu đi vào đấy luôn.
- Để tao nghĩ đêm nay đã. Nó lơ lửng và cân nhắc lựa chọn. Cả đêm đấy nó lại mất ngủ vì cân nhắc giữa con đường hướng thiện hay quay về xã hội. Thực sự việc T đàm làm nó luôn day dứt. Thôi chỉ duy nhất một lần thôi vậy, mình sẽ dứt khoát với con đường đã chọn. Lôi bộ quần áo đã cất sâu dưới tủ nó bối rối nhìn và do dự, có lẽ nào mình phải làm vụ này không nhỉ. Không vẫn phải làm vì T đàm, sống hay chết cũng phải lo cho nó việc khác tính sau. Vậy là nó lại khoác lên người bộ quần áo thừa nào để lao vào một phi vụ mới, bắt đầu cho bước trượt dài của nó vào cái mà mọi người vẫn gọi là dân Xã Hội.

8h tối hai thằng hẹn nhau ở ga Hàng Cỏ lên chuyến tầu chợ 9h đêm và bắt đầu một hành trình mới. Đầu tháng 11 về đêm tiết trời đã bắt đầu se lạnh nhưng sao nó thấy nóng vậy.

- Hahaha, tao tưởng mày không ra đã định đi một mình rồi. Làm sao hôm nay nhìn mày như thằng thổ thổ. M cay vừa nói vừa cười khi nhìn thấy thằng bạn mặc quần xanh công nhân với áo cái áo thổ trầm.

- Cười cái gì, Mày định báo cho mọi người đi ăn cướp à. Nhìn cái biết ngay mày là thằng ăn cắp rồi. Rít sâu hơi thuốc nó nói với thằng M cay. Ngu lắm chìm khó mò, nổi rết vớt. Mày thay vứt cái áo Ponpot đi, lấy cái áo khác ở trong ba lô tao mà mặc.

- Mày dạo này có vẻ cẩn thận nhỉ, đúng là đi bộ đội về có khác.

M cay lại cười khi rồi đi thay cái áo bộ đội của Nó vào, giờ hai thằng lúc này như hai hành khách bình thường. Chúng nó nhanh chóng nhảy lên tầu. Thời đó tầu rất loạn nhất là tầu chợ và bất cứ ga nào cũng đổ hết. Chặt trội, bẩn thỉu, ngay gian lẫn lộn là cái cảm nhận mà đến giờ Nó cũng không thể nào quên được.

Cứ người này chen người kia như cá hộp lèn nhau, trộm cắp thì nhều ngang với người lương thiện.

Té lên nóc đi ông ơi, dưới này ngột ngạt quá. M cay lên tiếng.

- Mày lên đi rồi tao lên.

Tầu chưa Phủ Lý thì hai đứa đã chèo lên đến nóc tầu rồi, trời thì tối đen như mực, gió ào ào quất vào mặt. Nghĩ bụng không có ai nhưng lên nóc tầu mới thấy là đông cũng chẳng kém gì dưới toa hết. Hút chưa hết điếu thuốc vừa rét vừa ong hết cả đầu vì gió và tiếng bánh xe rít xuống đường ray ken két cùng tiếng giạt cục liên hồi, hai thằng lại đành mò xuống dưới toa.

Thời đấy trên tầu từ cờ bạc, hàng ăn, hàng nước rong bán như ở vỉa hè Hà Nội vậy, thế là cứ thuốc lá rồi lại nước trà, nước trà rồi lại thuốc lá hai đứa cũng trụ được đến Nam Định, lúc này vừa mệt vừa buồn ngủ vậy là dựa lưng vào thành thành của WC toa và ngủ ngon lành trong cái mùi mà đực biệt khó tả này. Tầm hơn 6h 7h gì đấy thì tầu đến ga Thanh Hóa.

Thoát được cái tầu nhẹ hết cả người hai thằng lò mò đi xuôi đường tầu và trèo rào ra ngoài ga.

Ngay cổng ga Thanh hóa là cái bến xe khách đi về các huyện. Tìm đến toét

mắt cũng không có xe chạy về Xuân Khoảng, hỏi han mãi cuối cùng đành phải bắt xe đi thị trấn Thường Xuân đến đây mới được 2/3 đường đến Xuân Khoả mà thôi, lúc này Nó bắt đầu thấy quá mạo hiểm vì không có người quen, không biết đường và cũng chẳng có gì để chắc chắn việc cướp cái đồng bạc hoa xè kia là chắc chắn, một chút nao núng trong lòng:

- Nghe chừng cũng xanh chín quá mày ơi, nó nói và thăm dò thái độ thằng bạn.

- Tao hỏi ông ý r ồi, Từ thị trấn Thường Xuân mỗi ngày chỉ có một chuyến xe chạy đi Yên Nhân thôi, mình bắt chuyến đấy r ồi giữa đường xuống Xuân Khoả nằm đấy phục, yên tâm đi tao đảm bảo với mày mà.

- Ừm, nó trả lời khô khốc với ý nghĩ đầy hoài nghi và do dự trong đầu.

Tranh thủ xe đi Thường Xuân đến hơn 12h mới chạy hai đũa vội vàng ra làm bát mỳ hai tôm (cái loại bằng giấy xi măng có in hình mấy con tôm đấy ạ), quất xong bát mỳ và nh ồi thêm vài quả trứng gà luộc lòng đào hai thằng h ồi phục, giờ thì lại bu ồn ngủ khủng khiếp.

- Thôi mày ng ồi uống nước nhé, tao ngả lưng phát tý giấy. Thế là vút lại cái Ba lô cho bạn nó tạt luôn vào bên thềm bậc lên xuống của ga ngủ ngon lành.

- Giấy uống nước chuẩn bị đi mày, M cay lay gọi nó.

- Ừm đi thôi. Hai thằng chuẩn bị lên đường thì chợt nhớ đến cái balo

- Cái ba lô đâu r ồi mày

- Ở tao tưởng mày c ần đi gói đ ầu.

Thôi thế là bị mức r ồi, cay thật may mà ti ền hai đũa đ ầu để trong người không chắc cũng đến quay về

Vội quay ra mua tạm cái túi, vút vào mấy gói mỳ tôm, vài gói kẹo lạc, thuốc lá và quan trọng nhất là hai cái bật lửa cối t ầu thế là lên đường.

Lên cái xe khách đi Thường Xuân có thể nói thế nào nhỉ, các cụ cứ tưởng tượng thế này này, nó là một cái kho chở đ ồ tạp phẩm di động có kèm người, người thì có vài mống nhưng toàn hàng là hàng, chặt kín cả xe luôn. Đủ các loại mỳ từ xà phòng đến bánh mứt kẹo thôi thì đủ thứ. Đường về Thường Xuân đã ngoắt ghé lại toàn ổ gà ổ voi, chuyến đi thực sự đã vất kiệt hết cả gói mỳ tôm và hai quả trứng r ồi.

T ầm hơn 5h thì xe vào đến Thường Xuân. Mệt mỏi và kiệt sức hai thằng lê gót tìm tung cả thị trấn cũng không có nổi một cái nhà trọ hay quán ăn nào. Haizza giờ phải làm sao đây.

- Ông ý hện tao phải chốt ở Xuân Khoả ba ngày tính từ ngày mai ở quán ăn

ngay cạnh nhà thông tin.

- Ừm nếu thế thì sáng mai mình bon vào trước còn nghỉ ngơi cho đỡ mệt, tao oải quá rồi.

- Thôi đằng nào sáng mai cũng đi nằm luôn đây mà ngủ, lính gì mà công tử thế ông. M cay lại nói. Giờ đi ăn đã.

Hai thằng lại lò mò khắp thị trấn mà không kiếm được một cái hàng ăn nào, thị trấn gì mà vắng tanh, nhà cửa thưa thớt đều hiu.

Cuối cùng hai đứa mò vào nhà dân nói mãi cũng mua được con gà, rồi nhờ làm luôn một món duy nhất là luộc. Đây có lẽ là con gà ngon nhất trong đời nó được ăn.

- Cô ơi cho cháu hỏi xe đi Yên Nhân mai mấy giờ chạy đấy ạ.

- Hai đứa đi Yên nhân à, xe chạy lúc 6h vào và 1h chạy ra. Nhưng đường đấy khó đi lắm, chẳng may mà sạt đường thì nằm cả tuần luôn.

Nghe đã choáng hết cả váng rồi cái cấp độ nguy hiểm nó cứ ngày càng tăng lên. Nhưng giờ vào được đến đây mà bỏ thì không được, phải làm đến cùng thôi. Nó nghĩ bụng.

- Vâng cháu cảm ơn cô ạ. Chào cô chúng cháu đi ạ.

Hai đứa lững thững ra bến xe, nói bến xe cho oai chứ còn nó là cái bãi đất tuần họp chợ 3 lần từ 5h đến 12h đồng thời là cái bến xe luôn. Ra bến xe lang thang vạ vật mãi rồi chúng nó cũng dựa lưng vào cột ngủ, vạ vật đúng như ma đói. Nghĩ lại giờ cực thật.

- Này, này, này đang thiu thiu thì có người lay dậy. Hai anh ở đâu đến tại sao lại ngủ ở đây đờnghị cho kiểm tra giấy tờ.

- Em là bộ đội xuất ngũ đi thăm bạn ở Yên Nhân, chưa bao giờ đi nên vất quá. Các anh thông cảm.

- Giấy tờ các anh đâu cho chúng tôi kiểm tra.

- Vâng đây, cả hai thằng đưa chứng minh thư nhân dân cho 3 ông chắc là an ninh thị trấn.

- Anh nói anh bộ đội xuất ngũ vậy anh đóng quân ở đâu, thuộc quân binh chủng nào

- Vâng em là lính đơn vị xxxthuộc binh đoàn 11 thôi thì thăm vẫn một đóng các câu hỏi cuối cùng.

- Nếu vậy mời các đồng chí về ủy ban nhân dân thị trấn khai báo nơi đến

và tạm trú, sau đó ngủ luôn lại ở uỷ ban sáng mai chúng tôi sẽ có người gọi và báo lái xe. Bộ Đội là cứ phải ưu tiên.

Sao mà con người trong đây họ tốt thế không biết, ngu thật cái bản tính xã hội lại làm việc không lương thiện khiến Nó luôn đề phòng, biết trước đến ga Thanh Hóa vào báo cáo có khi đã đỡ nhọc cái thân rồi.

Nhanh chóng khai báo nơi đến (thời đó đi ra khỏi tỉnh nơi cư trú phải khai báo nơi đến) và khai báo tạm trú hai đứa được bố trí cho ngủ trong một căn phòng, nằm lên đặt lưng là ngủ như chết luôn cả hai không còn biết gì nữa.

- Dậy đi hai chú đến giờ đi rồi đấy.

Nghe có tiếng gọi lập tức hai thằng bật dậy. Vệ sinh cá nhân nhanh chóng hai đứa ra bên xe, đúng là Bộ đội có khác, cả hai đều được ưu tiên ngồi ngay ghế trên đầu, đây cũng là lần duy nhất trong cả phi vụ này mà nó được ngồi ngay ngắn trên xe.

Đường thì ngắn tít nhưng xe chạy chắc nhanh hơn xe đạp một chút lắc lư ỵ ạch cứ từ từ lên. Ngồi trên xe cái cảm giác tù túng vô cùng mệt mỏi. Sát về đường là cái biển gỗ nứt toác bé tí với hai chữ XUÂN KHAO cũng hiện ra bằng chữ viết tay chắc chắn một đi đâu nó chẳng giống bất cứ cái biển nào hiện giờ đang có.

M cay nhồm người định bảo dừng xe, hừm nó háng giọng rồi nói khế

- Tao nhìn thấy rồi ngồi yên đấy.

Thằng M cay ngo ngác định mở mồm nói thì ăn tiếp cái hích củi chỗ nó im bật. Thế rồi xe cứ lăn bánh, qua thêm cái dốc đường đất rồi quặt ngang và cứ thế lắc lư chạy tiếp thằng M cay cứ nhấp nhồm, còn nó thì im lặng quan sát hai bên đường.

- Anh ơi cho em xuống đây với.

- Sao các chú lại xuống đây tưởng đi Yên Nhân cơ mà.

- Vâng nhà bạn em ở ngay bản kia rồi, nó chỉ vào vài mái nhà thừa thớt ở xa xa.

Thế là hai thằng xuống xe. Xe vừa lăn bánh thằng M cay đã lập tức làu bàu.

- Ông làm sao thế giờ đi bộ ngược lại chắc chết luôn vì mệt.

- Ông đúng là lưu manh dở, giờ ông vào đây phục mà ông xuống đây, xe thì ngày một chuyển nở ra nó không biết ngay là ông thì cứ chặt mẹ đầu tôi

đi. Nó nói.

Thế rồi hai thằng cầm cúi ngược đường đi về Xuân Khao, tưởng là gần thế mà cũng mất đến gần 2 tiếng đồng hồ mới quay gần về Xuân Khảo. Xa xa đã thấy cái biển với lúp xúp chắc được hơn chục nóc nhà thằng M cay hăm hở bước tới. Nó vội ngăn

- Từ từ đã, bây giờ còn cách đây có 100m thôi, tao với mày vào rừng nằm nghỉ tạm đã rồi tính tiếp.

- Mày làm sao thế, mẹ chứ mệt đói muốn chết đây. Mày thích nhai mỳ tôm với lương khô thì tùy tao vào đây một mình. Thằng hâm.

- Từ từ đã mày, nghe tao đi vào đây tý đã. Nó kéo dật M cay vào rừng.

- Giờ mày nói cái kế hoạch cụ thể ra đi, ở nhà tao không muốn hỏi vì sợ mày lại lưỡng là tao đi hay không rồi nhớ làm sao anh em cũng khó nói.

Giờ cả hai anh em vào đây rồi thì mày biết rõ ràng tao đồng máu, vậy nói ra kế hoạch cụ thể xem nào.

- Việc rất đơn giản, tao với mày ở đây chờ xe đến, trên xe sẽ có 3 người là ông L và hai thằng áp tải hàng. Hàng chúng nó sẽ để trong túi bạt vút trên thùng xe dưới cái lớp sơ cua. Hàng đều để tráo thì mình phải vào quán ăn ông L sẽ có cách báo chỗ để, sau đó mình chỉ việc chút hàng nó ra rồi đỡ hàng đều vào và tề, thế thôi.

- Thế thôi là thế nào, mẹ chứ mày có biết nếu nổ thì ông L toi trước nhưng nó cũng sẽ biết ngay tao với mày hiểu chưa cả khu có mỗi 3 thằng Hà Nội mới toe đến ngu như lợn nó cũng đoán ra.

- Thế bây giờ máy tính sao. M cay hỏi lại, làm gì có cách thứ hai đâu.

- Theo tao bây giờ vẫn còn để ăn, hai thằng tạm dặt vào trong rừng nằm, nếu hôm nay xe đến luôn thì mình múc xong rồi tề. Nếu nó không đến thì mai mình Mày mò vào hàng ăn thôi rồi mua về cho tao luôn, chờ đến khi xe ô tô qua thì bắt xe như nhảy ra Thường Xuân như bình thường, vài chục mét khuất thì nhảy xuống đi bộ ngược trong rừng quay về đây, hôm sau đến lượt Tao. Hiểu chưa.

Thế rồi hai đứa lỏ mò ở rừng ven đường, Món chính lại là mỳ tôm nhai sống uống với nước lã. Ôi nghĩ lại đã thấy vãi hết cả lái ra rồi. Vì là xe tải và lại chạy độc lập nên việc xe có thể đi bất cứ lúc nào khiến chúng nó liên tục rơi vào tình trạng căng thẳng vì phải cắt cử nhau trông. Cụ thể hết ngày thứ nhất cũng chẳng thấy gì.

Ngày thứ hai cũng vậy. Nhưng cái kinh khủng nhất không phải là ăn uống mà là bắt đầu từ xâm tối đến khi có ánh sáng mặt trời ngày hôm sau. Chẳng có ma mãnh hay cướp bóc thổ phỉ gì hết mà là muỗi, muỗi nhiều một cách khủng khiếp. Từng đàn muỗi như những đám mây bắt đầu từ xâm chiều là vo ve khắp rừng luôn và khi gặp người thì mình đi đâu nó bay theo đó trên đầu từng đàn đen kịt. Thật kinh dị nó đã để lại trong người em căn bệnh quái ác đến giờ cũng không khỏi được.

Cả ngày hôm trước nhá mỳ tôm với nước lã, hôm nay có vài con cá suối, ít măng luộc, lạc rang cả củ mà sao như đại tiệc, cả hai thằng xác định thêm ngày nữa nên cũng lặn ra vừa tán láo vừa bàn việc.

Ngày cuối cùng cũng là ngày thứ 3 trong rừng, Nó như kế hoạch đi bộ lên Xuân Khao như từ ở bản ra để mua riệu tranh thủ xem qua địa hình và cái nhà Thông Tin thêm một lần nữa. Hơn 2 tiếng sau nó quay về mọi việc bình thường.

Thế rồi việc đến cũng đến, nó vừa quay về chỗ phục thì xe xuất hiện, vừa mừng vừa hồi hộp pha chút lo lắng hai thằng nằm im xem động tĩnh.

Để xe vào hẳn trong Xuân Khao rồi hai đứa bắt đầu hành động. Như kế hoạch bàn trước xe đỗ ngang luôn nhà Thông tin Xuân Khảo và khuất một góc đủ để cho thằng M có thể chèo được lên xe mà trong nhà không ai nhìn thấy.

Chờ cho 3 người yên vị và gọi thức ăn xong nó mới lững thững bước vào, thay bằng chờ ông L phím địa điểm để hàng giả để tráo như kế hoạch nó đi thẳng vào mâm cơm luôn.

- Anh ơi em lên bản thăm đứa bạn đi bộ đội cùng, ra muộn quá bị lỡ mất chuyến xe anh cho em đi nhờ ra Thường Xuân được không ạ.

- Xe anh chở hàng quân sự đằng sau, chú có thấy phủ bạt không, nên không thể cho lên thùng được, chỉ có ng ồi cabin thôi mà cabin thì đã đủ 3 người rồi. Chú em thông cảm nhé.

- Thế này em lại phải ở thêm một ngày nữa rồi. Thôi uống 1 chén với các anh rồi em đi về bản vậy. Cái quan trọng nhất thông báo cho ông L đây là người đến nhận hàng đã xong nó hết nhiệm vụ.

- Ông chủ ơi làm cho em con gà với, tự nhiên lên đây là gặp mấy anh em dưới xuôi coi như đ ồng hương em mời các anh.

Nó câu giờ và cũng đánh vào lòng chắc chắn của mấy người kia.

Thế rồi như vô tình nó kéo ghế ngồi cạnh ông L. Em mời anh một chén ạ, chúc anh vững tay lái thường lộ bình an.

Chỉ chưa đầy 15 phút sau 3 chén liên tục mọi người đã có vẻ gần nhau hơn. Bỗng nhiên Xoảng, do vung tay cạch chén ông L va vào đĩa cá sốt khiến nó rơi và vỡ toang ra, thôi thì toé loe là nước sốt cá, cá và hành.

- Anh xin lỗi chú nhé, ở nơi này gặp người xuôi anh hăng quá. Mà chú làm thế này anh không cho đi cũng thấy á ngại quá mất thôi.

Mềm nói tay làm chưa kịp phản ứng gì thì ông L đã cúi xuống để gạt nước cá trên dệp cho nó, chỉ 1/100 của giây đã có một mảnh giấy gài vào lòng bàn chân nó rồi.

Thôi chú ra rửa chân tay đi, suối bên kia đường kia rồi vào đây uống riệu với bọn anh, tý nữa 4 vậy.

Nó chệnh choáng lảo đảo bước ra sang bên suối.

- Ông L chuyển cho mày ở đây đọc xong xé vứt đi luôn nhé, mức xong tắt đường vào rừng, mai cuộc ngược về chỗ xuống xe hôm nay rồi hăng bắt xe ra, tao chờ mày ở Xuân Khao. Chỉ kíp nói nhanh với M cay là nó phải lập tức vào ngay.

Thế rồi quay vào tiếp tục nhậu với chú L và hai người áp tải hàng, cuộc nhậu với con gà cũng đủ để mọi người cùng lê tê phê và kéo dài đến hơn tiếng theo kế hoạch. Một mình thằng M cay ở ngoài không biết nó xoay sở thế nào đây? liệu có xong không và nếu bây giờ mà Nổ thì sao. Liên tục chai riệu nằm ở ngay sát cạnh người như một vũ khí hữu hiệu của nó lúc này.

Rồi cũng đến lúc phải lên đường, lúc này bóng chèo cũng đã ngả rồi, bốn con người ngật ngưỡng bước lên xe. Xe nổ máy rồi đi., thằng M cay vẫn một mình nằm lại ở Xuân Khao.

Ngật ngưỡng và lắc lư, đường ra ngõ trên xe tải mới thấy cái độ vất vả và kinh dị thế nào của tuyến đường này, ra đến Thường Xuân thì cũng đã muộn lắm rồi.

- Anh ơi cho em xuống xe ở đây ạ. Em có ông bạn đi lính ở ngoài này tiện rẽ vào thăm luôn ạ. Nó cất tốp khách đường hành.

- Đẳng nào chẳng phải ra Thanh Hoá thôi rồi luôn đây mà ra, chú em

xuống đây mai bắt xe khách vất lắm, mà giờ cũng muộn rồi đây.

- Biết bao giờ em quay lại được đây đâu, tranh thủ tiện đến thăm nó luôn. Em cảm ơn các anh rất nhiều ạ.

Thế là nhảy xuống xe nó lượn. Lần này thì còn lâu mới chịu khổ. Một mạch nó đi thẳng đến Ủy ban nhân dân thị trấn Trường Xuân.

- Em chào anh ạ. Nó cười tươi và chào hỏi ông trực ban

- Ở chú ra rồi đấy à, sao lại ra giờ này.

- Vâng em bị lỗi xe khách may quá mà nhờ được mấy anh giai cho đi nhờ xe tải, xóc một gấn chết. Nó bắt đầu vào chuyện.

Ps: các cụ đừng nói tại sao và đừng phán xét nhé, mọi chuyện đã là quá khứ và trên hết nó không có thật

- Em chưa có gì vào bụng, hay anh chỉ em chỗ mua gì về anh em mình làm chai riệu rồi nói chuyện cho vui nhỉ.

- Chú không biết chỗ mua đâu. trực thay cho anh, để đấy anh đi mua cho, tiện gọi luôn thêm ông anh nữa xôm he.

- Vâng thế còn gì bằng ạ. Vừa là khách quen vừa là bộ đội xuất ngũ nó nhanh chóng chiếm được cảm tình của người đối diện.

Rồi mua đồ, rồi lúi húi chưa đầy 1h sau một mâm cơm thịnh soạn lại được bày ra, thôi thì đủ thứ chuyện trên đời từ kim chi cỡ không còn gì không kể, rồi cái việc nó cần cũng phải đến.

Vùng này có vẻ nhiều Bạc hoa xoè ảnh nhỉ, mà không biết nó có đất không anh. Nó nói vô tình trong chủ ý. Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ vi vương thâm nghĩ trong đầu nó bắt đầu:

Nếu thằng M cay lấy được thì việc mở hàng nếu về đến nơi chắc chắn sẽ lộ ra là hàng đầu. Cả ông L, nó và thằng M sẽ ngỏm nhất là với mấy thằng buôn kiểu này có gì không giám làm. Nếu M cay không mức được thì việc chặt đuôi sau này vụ vụ không biết gì cũng là nên làm. Nói chung đảng nào cũng có lợi và an toàn hơn cho cả tổp.

- Ở chủ yếu trong đờng bào dân tộc thôi. Khềkhà và chếch choáng ông UB nói

- Đất lắm không anh, mà anh nói thế nào ấy chứ em thấy đầy chứ đâu mà hiếm.

- Đây, ổng nói đây ở đâu chứ ở đây làm gì có, mà mua bán cái đấy cũng là

phạm pháp đấy.

- Phạm pháp anh nói thế nào ấy chứ, lẽ nhè nó nói như đã say lắm rồi, em vừa đi trên xe thấy mấy ông nói chuyện toàn hàng 100 với hàng 1000 đồng một lúc lấy đâu ra mà hiếm.

- Chú chỉ nói bậy, lấy đâu ra.

- Em lên đây anh em biết nhau là quý rồi, mà cũng có liên quan gì đâu mà em nói dối các anh. Cứ lẽ nhè nó say trong kiểm soát.

- Nay chú nói thật không đây. Ông công an thị trấn lúc này mới lên tiếng.

- Khổ lắm, thôi không nói chuyện đấy nữa mất vui, anh em mình uống cho say rồi đi ngủ, trưa mai chờ thằng bạn em ra sau rồi anh em mình đánh chén tiếp rồi, các anh nói lái xe một câu cho bọn em nhé, chứ cứ bám cửa như hôm vào thì chết.

- Việc này không đùa được, chú nói cụ thể xem nào.

- Việc gì cơ, việc bạc xoè á anh, thì đây em gà gật thấy mấy ông nói chuyện với nhau gom được mấy trăm hay nghìn đồng gì đấy, đang chuyển về Thanh Hoá. Không phải việc nên em cũng có quan tâm đâu.

Các cụ nhớ đây đang là thời điểm đầu tháng 11 năm 1989 nhé, lúc này dola, vàng, bạc là sở hữu của nhà nước, tư nhân tàng trữ là vi phạm pháp luật có thể bị tịch biên thậm trí truy tố bất cứ lúc nào.

- Ông uống tiếp đi nhé, tôi phải đi có tý việc. Rất say nhưng nó vẫn nhìn thấy động tác nháy mắt của ông Công an với ông ủy ban.

Việc sau đó thế nào em không cần kể nữa vì các cụ cũng đã đoán ra. Chỉ biết việc đã chìm vào quên lãng và sau đó chú L vẫn lái xe đến năm 1990 thì nghỉ. Năm 1991 vượt biên và hiện đang định cư tại Úc.

Ngày hôm sau nó khắc khoải trong chờ đợi, việc tính M cay ra buổi trưa là nhằm vì xe chạy từ Yên Nhân ra Thường Xuân là chuyến buổi chiều và phải tầm 5h30 đến 6h Mới đến Thường Xuân.

Cả ngày hôm sau là sự căng thẳng, căng thẳng và sốt ruột đến tột cùng luôn, luôn là mấy câu hỏi:

- Nó có lấy được hàng không?

- Nó có té ngược lên chỗ xuống xe để bắt xe ra hay không?

- Nó có bị hót tay trên hay không?

Thôi thì đủ mọi tình huống và được Nó đặt ra. Cứ chờ và chờ mà thôi.

Nghĩ lại bây giờ mới thấy cái điện thoại di động nó quan trọng thế nào.

Vào cái thời bấy giờ điện thoại mẹ con không dây cũng đã là viễn tưởng rồi.

Thế rồi cũng đến giờ xe ở Yên Nhân về bến, nó đứng im một chỗ thật xa nhìn theo hành khách xuống xe. Mãi rồi cũng đến, thằng M cay kia rồi, trên tay vẫn cái túi còn nguyên. Có thể nói sao nhỉ, như ma đỏi và đứng chất dân bản. hehehe.

Nháo nhác nhìn trước nhìn sau M cay tìm nó.

- Ê ông, ra rồi đấy à, từ sau nó giật giọng. M cay giật bản người
- Cười đéo gì, mày lên gối tao bắt nằm rùng đi bộ nhục như con c.hó.
- Cái gì mà khiếp thế, thôi đi về uý ban đã nói chuyện sau.
- Mày điên à, giờ tính võ bon ra luôn ở trong này để gotylo à.
- Mày nhìn cả cái khu này đi xem có cách nào đi ra được không. Hừm. Giờ về UB rồi tính tiếp.
- Tao đang cần hàng đây này, mẹ chứ về đấy để xong à.
- Mày ngu nó cũng vừa vừa chứ, cứ về đấy đi rồi mày sẽ thấy là tuyệt đối an toàn.

Thế rồi hai thằng quay về UB rất nhanh một mâm riệu lại được bày ra, lại các thành phần như hôm qua, chỉ khác thêm thằng M cay mà thôi.

Mọi việc cứ thế diễn ra như bình thường, mọi thằng riệu thịt no say đến nửa đêm thì giải tán, sáng hôm đấy là phiên chợ, vứt túi hàng ở uỷ ban hai thằng thản nhiên ra phiên chợ vừa ăn sáng vừa nghe ngóng tình hình.

- Ngày hôm qua Công an bắt được vị buôn lậu to lắm ở Vạn Hà đấy, nghe đâu đến hơn nghìn đồng bạc Hoa xoè có cả thuốc phiện và vàng nữa, chắc chuyển lậu ở Lào về.

Cả cái chợ quê xôn xao vì cái tin vụ buôn lậu bị bắt đấy.

Nó chỉ cười thẫn và im lặng chẳng nói gì. Thằng M cay thì lo lắm những vẫn nghi ngờ vì hàng thì đúng nhưng khác hoàn toàn với những gì nó biết chỉ có duy nhất bạc hoa xoè mà thôi, mà lấy đâu ra hơn 1000 đồng. Toàn bộ số lượng có 292 đồng mà thôi.

Cái bữa riệu đấy, cái tiên hạ thủ vì cường đó mãi nằm trong bí mật và mãi mọi người vẫn nghĩ nó là tự nhiên. Chỉ biết sau này cả chú L và M cay đều mừng vì chuyến hàng đó bị bắt mà thôi. Nghe đâu chú nó bị giữ mất hơn 3 ngày mới được thả vì chở hàng không rõ nguồn gốc còn hai ông kia bị thu toàn bộ hàng và hình như cũng bị nằm 3 tháng vì tội đồng lõa nhưng không phải chủ hàng mà chỉ là người áp tải. Sau vụ đó việc gom bạc tại khu vực này cũng bị xoá sổ luôn.

Trưa hôm đó hai thằng bắt xe nhẩy ngược ra Thanh Hoá. Đến ga Thanh Hóa lúc này cũng đã hơn 6h rồi.

Thận trọng hai thằng ăn uống no say rồi đi bộ đến hơn gần cây số mới giám ngủ ngay cạnh đường tàu chờ đợi. Hơn 10h thì tàu đêm chạy qua, bám cửa bật tàu hai thằng một mạch leo lên nóc.

Cứ vậy từ Thanh hoá về đến Hà Nội cả hai thằng nằm trên nóc. Trời hôm đấy trong và nhiều sao thế. Cũng chẳng nhớ nổi là nghĩ gì lúc đó nữa chỉ biết rằng mỗi thằng đi vào một dòng suy nghĩ khác nhau, cả hai thằng đều im lặng. Nó cũng hiểu rằng không ổn cho cách sống thế này và tự rằn lòng cần phải giã từ con đường dân Xã Hội.

Thật ngây thơ đúng không các cụ, con đường này bước chân vào thì rộng thênh thang nhưng đường về với mẹ và gia đình thì trùng khơi bão tố. Chỉ có thể nói hãy tỉnh táo trước khi làm bất cứ việc gì.

Phi vụ đầu để trượt lại vào xã hội tạm dừng ở đây, hẹn các cụ mai tiếp nhé.

Tầm gần 6h thì tàu về đến ga Hàng Cỏ, hai thằng nhẩy xuống tàu ngay đoạn tránh Khâm Thiên, thế là đã về đất của mình. Mỗi thằng một lòng suy nghĩ cả hai cùng rít thật sâu những hơi thuốc vừa để chống lại cái lạnh đầu mùa những cũng là một cách để tự trấn an tinh thần cho tự mỗi thằng.

Tranh thủ ăn sáng luôn rồi về nhà, cực kỳ mệt mỏi vì cả đêm nằm trên nóc tàu, gió lạnh và luôn phải gồng mình bám chắc cho đỡ rơi, người nó mệt rã rời tưởng như nếu đặt lưng xuống có thể ngủ một giấc mà say thật là say. Nhưng không, Nó lại thao thức không ngủ được, hình ảnh thằng T đằm cứ lờn vờn mãi trong đầu nó, cần phải tìm cách thật nhanh không giúp nó ra được cũng phải cho nó đỡ khổ hơn.

Không nghĩ ngợi gì nữa nó lại vùng dậy đi thẳng xuống nhà T đen. Lúc này T đen cũng đã kịp xây dựng xong vài đường dây lô đề và cũng thuộc hàng khủng ở đầu cái khu Cầu Giấy rồi.

- Nay sắp tết tây rồi, tao tự nhiên nhớ thằng T đằm quá. Bên chén nước chè nó nói với T đen.

- Anh em bao năm sinh tử ai mà không nghĩ, không áy náy. Giờ nó mới ra trại Phà rừng có gần 2 tháng nên cũng khó. T đen nói.

- Hay tao với mày lên vừa thăm nó và bơm tiền luôn thầy thợ anh em xem

đỡ nó ra tự giác nhỉ. T đen nói tiếp

- Tao thấy việc mình phải làm thì đương nhiên rồi, nhưng không phải cứ bơm ti lên ào ạt, càng bơm chúng nó càng đào nếu thấy có cơ. Thôi việc này để tao nghĩ đã chỉ biết tu lên sau anh em mình sẽ đi lên đây.

Nó về và tiếp tục miên man trong suy nghĩ phải giúp T đàm bốt khô, nhưng cải tạo Quân đội thì cũng như tù thôi, đôi khi vẫn phải đi cùng võ nếu không khéo rất dễ tạo nên tự những thầy đỡ sẽ tỳ nhau vì lợi ích, cuối cùng người lĩnh hậu quả lại là bạn Minh.

Không được phải tru toàn và bền vững mới phi ti lên. Rồi kế hoạch cũng hình thành.

- T đen ngày kia tao với mày đi nhé, tao đã thuê xe rồi.

- Thằng điên, nhảy mẹ xe khách mà đi còn qua phà Bình mày đi kiêu gì. (Lúc này chưa có cậu Bình). còn hơn hai thằng cũng bày đặt xe, mà đi xuống đấy nó thấy điều kiện càng vượt trội.

- Yên tâm đi, tao đã có võ rồi, thống nhất ngày kia 5h sáng mày ra đầu khu, xe chạy qua hết rồi đi luôn.

- Thằng hâm đéo biết mày nghĩ gì nữa. T đen làu bêu.

Thế rồi cái ngày đi cũng đến, từ trên xe tải nó đã nhìn thấy T đen đang ngồi hàng nước rồi.

- Đi thôi ông ơi. Thò cổ ra cửa sổ xe nó gọi.

- Sao lại đi xe tải, mày có táng ít thuốc phiện với hàng lậu nào không đấy.

- Em chào anh ạ. bước lên Cabin nhìn thấy chú nó là K bạc nó T đen lễ phép chào trong dè dặt.

- Đây là chú tao người có mối quan hệ liên quan đến trại đấy vì vậy tao phải nói chú đi cùng. Toàn người nhà mày không phải nghĩ. Chú tên K biệt danh K bạc người tao đã nói chuyện với mày từ hồi trước đó.

- Chào em, mà thôi ra ngoài thằng D cũng bỏ gọi chú đi cho nó dễ xưng hô.

- Ấy chết cháu đâu biết nó có nói gì đâu. Thôi cứ giữ nguyên thế đi chú ạ, từ giờ cháu cũng gọi là Chú cho dễ ạ. T đen nói trong nụ cười tươi rói.

Mày sao lại đi xe tải vậy, thuê à.

- Không xe đơn vị chú, chúng mày toàn gây việc động trời rồi bắt người khác cuốn theo, lần này là nốt lần cuối tao giúp đấy nhé. Chú K bạc lên tiếng.

- Không xe chú K, tao về nghĩ kỹ rồi, việc mình bơm tiền thì không biết bao nhiêu cho đủ. Không ăn chia rõ ràng có khi lại phản tác dụng. Nên tao tính cùng một công như thế mình mua 3 cái bàn bóng bàn, vợt, bóng, lưới ủng hộ phong trào thể thao của trại. Ngoài ra vẫn có một số tiền lấy có là phát triển thể thao đơn vị chuyển cho trại còn nó phát triển đến đâu thì kệ cụ nó.

- Ừm hay đấy. T đen tiếp lời Nó

- Vấn đề là chưa xong, mình vẫn phải có tiền cho cá nhân nhưng đừng nhiều chỉ làm sao để người ta hiểu mình chân thành mà thôi. Việc tao nhờ chú K đi để vừa áp lực về ngành dọc, vừa đảm bảo quyền lợi cho cá nhân, tập thể có gì mà mình không đạt được.

- Quá hay, mày mưu cao thật. Chú vất vả quá cháu cảm ơn nhiều lắm ạ. T ăn trưa thì xe mới đến Hải Phòng, chạy qua Km9 và đơn vị cả hai thẳng bả hĩa im lặng, một cảm giác thật lạ, thật quen chợt ùa đến, biết nói sao nhỉ một nỗi buồn man mát mà không sao lý giải được, kỷ niệm của một đời quân ngũ như thế đấy.

- Giờ việc thế này, lên đây chú K sẽ đứng ra thay mặt TC HC tặng trại trang thiết bị thể thao, tao sẽ lo việc thông các cửa.

- Thế tao làm cái gì. T đen chen ngang.

- Yên để tao nói đã, sau đó sẽ làm bữa cơm để giao lưu, tao cấm mày uống say biết chưa, Mày phải tỉnh vì sẽ thi đấu giải của trại về Bóng bàn luôn (Thời đó phong trào bóng bàn đang lên rất cao ở khắp các cơ quan nhà nước, doanh trại quân đội. Thăng T đen là thằng đánh bóng bàn cực giỏi, một thời chuyên đánh phủi ăn tiền)

- Vấn đề là mày phải đánh hết mình để cho mọi người cũng thấy mình lên là chân thành không cần văn vở gì hết. Được chưa.

Mọi người bàn bạc cùng thống nhất xong cũng là lúc xe vào đến cổng trại Phà rừng.

Mọi người cứ nói trại nọ trại kia khốc liệt, riêng tôi ở đó nhìn cái trại Phà Rừng mà rợn hết cả gai ốc rồi.

Trại Phà Rừng là trại cải tạo Quân Đội với các tội danh thuộc hàng nghiêm trọng, thôi thì đủ cả các thành phần từ hiệp dân, cướp, trộm cắp nhưng chỉ dành cho cấp chiến sĩ và hạ sĩ quan mà thôi.

Bao quanh trại là từng dãy núi đá cao sừng sững khiến trại gần như cô lập hoàn toàn với bên ngoài, mùa đông thì lạnh lẽo còn mùa hè thì nóng khủng khiếp cho dù mưa liên tục. Cái trại này cũng cướp đi sinh mạng của không

biết bao người vì ốm đau, lao lực, vì kiệt sức và tai nạn lao động r ã.
Lúc này trong nó chỉ còn lại sự ái ngại cho T đằm mà thôi. Quyết tâm càng cao để kéo T đằm ra khỏi nơi địa ngục.

- Chào đ òng chí. Chú K bạc lên tiếng. Tôi bên TC HC lên thăm và kiểm tra trại theo đ òng nghị nâng cấp. Đ òng nghị cho gặp anh K thủ trưởng đơn vị.

- Vâng mời các anh vào. Sau khi kiểm tra thẻ Quân nhân của chú K chúng tôi được vào trong trại Phà Rừng.

Ng ấi chưa qua 30 phút thì anh K đã suất hiện với vẻ v òn v ả òn ào và chân thành đúng của một quân nhân chuyên nghiệp.

Anh K đấy à, chào anh lâu lắm r ã không gặp, ông nhìn chẳng có chút gì lính cả thay đổi quá. À hoá ra hai người biết nhau.

- Ừm hôm này tôi lên lấy cứ vì việc công nhưng mà để gặp ông có việc.

- Việc gì đấy, ông có thể nói luôn được không. Quay sang nhìn tôi và T đen anh K lên tiếng.

- Giới thiệu luôn với ông đây là thằng cháu họ tôi, đây là bạn nó. Hôm nay tôi lên đây vừa là thăm ông nhưng cũng vì việc của hai đứa.

- Có bạn cải tạo ở đây hả em. Anh K đoán ngay ra việc gì r ã

- Vâng ạ, bạn em do phòng vệ quá giới hạn nên phải v ò đây mất 3 năm, chúng em là bạn với nhau, sống với nhau như anh em, việc bạn em phải chấp hành hình phạt là đương nhiên r ã nhưng là bạn thì những lúc này mới là quan trọng. Nó lên tiếng.

- Em lên đây không phải vì xin cho bạn được an nhàn mà chỉ mong được các anh quan tâm giúp đỡ để bạn em có ngay v ò thôi ạ.

- Ông à, mấy thằng nó có lòng mà lại là cháu tôi, không đi không được.

Đọc cái xin nâng cấp trại của ông có nói vấn đề văn hoá thể của đơn vị, tiện xe máy chú cháu chở luôn lên cho trại ít thiết bị thể thao. Việc nào đi việc đấy, ông giúp được đến đâu thì giúp không vấn đề đ òng đội có vấn đề gì đâu. Thôi thằng D đi ra ngoài mua cái gì v ò đây làm mâm cơm đi, Chú đói quá r ã.

- Ấy chết ông lên đây là khách để tôi. Anh K lên tiếng.

- Anh để bọn em, em lên đây gặp được anh đã là may mắn r ã, chỉ xin anh tý nữa cho phép gặp T một chút thôi ạ. Em hứa ngay khi anh có lệnh nó sẽ nhập trại luôn.

- Nó ở đội nào chú.

- Nào em có biết đâu ạ. Nhưng nó nhập trại được 2 tháng nay rồi ạ, chuyển từ trại tạm giam Cát bi sang ạ. Thôi em đi đây

Thế là hai thằng đi mà trong lòng đã có chút yên tâm, thế là đã qua một bước đầu cam go nhất giờ chỉ còn tùy thuộc vào sự khéo léo của mình mà thôi.

Sau hơn 1h chạy ngược ra dân mua đồ chúng nó cũng khuôn vè được 1 con lợn hơn 40kg và gần chục con gà, lễ mễ bèn vè và giao lại cho anh nuôi, quay lên nhà khách vừa đến bèn hoa cảm giác như có gì xuyên thấu sau lưng Nó quay phát lại:

- T đằm, nó và T đen hét lên trong sung sướng

T đằm đứng nguyên trong im lặng, nó không nói gì mà chỉ có hai dòng nước mắt tuôn rơi. Cả ba thằng ôm trăn lấy nhau, xúc cảm dâng trào, tự nhiên ngay lúc này mọi kỷ niệm đời lính lại ùa về

- Chúng mày vượt đường xa lên đây được với tao, tao còn gì để nói được không nhỉ. Cứ thế T đằm dùng khóc trong tay của cả nó và T đen.

- Thôi hôm nay là ngày mới, tất cả là quá khứ tại sao cứ phải nhắc chuyện cũ nhỉ nói chuyện mới đi. Nó cắt ngang dòng suy nghĩ của cả ba và hâm nóng lại không khí.

Lúc này cơm đã làm xong, nó và T đen được gọi lên ăn cơm, thế này thì phải thay đổi kế hoạch rồi không thể để T đằm lại một mình ăn cơm tù được. Nó quyết định nhanh.

- Chỉ sợ mình không đủ chân thành, chỉ sợ mình không đủ lòng tin và chỉ sợ mình thiếu khéo léo thôi chứ có gì không được. Nghĩ thầm trong bụng vì hiểu việc để T đằm lên ăn cùng là không thể, nhưng việc để nó xuống ăn cùng T đằm là có thể dĩ nhiên chưa báo lịch thăm phạm nhân để T đằm ra đây gặp nó cũng đã là rất khó rồi.

Lặng lẽ vào phòng khách của đơn vị nó cùng T đen im lặng. Mâm cơm dọn ra với thành phần: Chú K, Anh K, Chính trị viên, một người nữa hình như phụ trách hậu cần, Phó trại, Nó và thằng T đen.

Thế rồi nhanh chóng vào bữa riệu nhưng:

- Em xin phép các anh em đủ rồi ạ. Lúc này mọi người còn chưa nhấc bát.

- Thằng này mày làm sao thế ng ẩ xuống đây ăn đi. Chú K lên tiếng.

- Cháu xin phép, cảm ơn các anh rất nhiều vì đã cho em gặp T, thực sự em nhìn nó không cần lòng được. Có khi em ở đây sẽ làm cho việc cải tạo của nó sẽ không tốt hơn được đâu ạ. Em xin phép các anh sau bữa cơm giao

lưu cho phép bọn em về

@all: theo em đây là chuyện tầm phào và tất cả đã đi vào quá khứ. Đọc để chơi thôi ạ, các cụ không cần quá quan tâm đến các chi tiết khác đâu, tất cả các ảnh em chỉ post lên cho nó có chút sinh động và sẽ xóa ngay sau một thời gian vì vậy cũng mong các cụ đừng phải lưu tâm đến cội nguồn, gốc gác bởi như thế sẽ làm cho em bị áp lực nhiều hơn vì những gì trước đây đã gây ra cho gia đình, xã hội và phải trả giá đắt.

Em bận rồi vì vậy phải đi đã, chào các cụ tối em về đâu tiếp ạ

Chú sao phải thế, có các anh ở đây việc đâu có đó. Mà thằng K, quay sang chú nó anh K nói (lúc này đã thay đổi xưng hô rồi) lần sau có việc con con thế này thì điện thoại cũng được sao phải xuống.

- Anh nói cho các chú thế này, phạm nhân thì cũng có nhiều loại trong đó có rất nhiều người vì nhiều lý do và còn phải xét đến điều kiện hoàn cảnh lúc đó nữa. Không phải cứ vào trại giam và có tội là con người vứt đi. Thôi các chú uống với anh em ở đây mấy chén rồi xuống cùng bạn đi. Người sống có tình như các chú anh lại thấy hay.

Nhanh chóng một mâm cơm như trên phòng khách được nhanh chóng dọn ở phòng báo cáo. Lần đầu tiên phòng báo cáo lại thành nhà ăn. Mọi tính toán và đưa đẩy cuối cùng giờ đây cũng đã đạt được. Có lẽ đây là bữa riệu chân và ân tình nhất trong đời của nó.

Thế rồi đêm đó cả nó và T đen, T đàm được ngủ chung với nhau ở căn phòng hạnh phúc của trại. Đây có lẽ cũng là lần đầu phòng hạnh phúc của Phạm nhân có 3 người đàn ông cùng ngủ với nhau.

Cả đêm đó là thức trắng nhưng để nhớ lâu hơn, để luôn không bao giờ phai nhạt chúng nó không uống riệu mà là nước chè đặc cùng với thuốc Lào.

Đúng những gì như thời ở Lính.

Ngày hôm sau chia tay T đàm, hai thằng quay vào và làm các việc tiếp theo như đã định chỉ không có vụ đánh bóng mà thôi. T đen cũng mất một lần thể hiện sở trường.

Sau khi uống một trận ngất ngây, cả 3 chú cháu lăn ra ngủ đến 2h thì bắt đầu lên đường với một điều hứa như chắc chắn: T đàm sẽ được quan tâm

đặc biệt.

Hết tuần đó T đàm được lên làm tự giác khu y tế và thể thao trông mấy cái bàn bóng, nhật bóng ở đúng cái bàn mà chúng nó c ãm lên.

Sau việc này cả nó và T đen đầu cảm thấy thanh thản lạ. Mọi việc về T đàm tạm khép ở đây để đi đến những bước chân vào vũng lầy Xã Hội mới. Về Hà nội lúc này sức khoẻ nó gần như kiệt quệ sau cái vụ bạc xòe và lo việc cho T đàm, thế rồi nó đổ bệnh, một căn bệnh mà cả đời lính không dính, giờ ở nhà lại bị: Sốt rét.

Những người khác thế nào không biết nhưng nó thì thấy thật là kinh khủng nó đeo bám đến tận bây giờ. Nếu đã bình thường thì không sao nhưng người yếu mà sốt thì chỉ có sốt rét mà thôi.

Cả ngày cứ như bình thường nhưng cứ đến tầm 4h30 trở đi thì cơn sốt rét lại đến, cặp nhiệt độ thì cao nhưng người thì rét run c ãm cập cho dù có đắp bao nhiêu chăn cũng là không đủ. Lạnh phát run lẩy bẩy trong cái nóng hừng hực ở ngoài chỉ ai bị mới hiểu nó khủng khiếp thế nào.

Cứ thế là ba bốn cái trận đắp lên người quấn chặt, m ãm ngâm cái đũa cả để tránh khi rét quá khiến cơ hàm run mà tự cắn lưỡi nghiêng rằng nó vẫn chưa hiểu được đời có nhân có quả, làm việc xấu không thành thì chết mà có thành thì cũng phải chịu một cái giá nào đó thường là đắt hơn rất nhiều những gì mình được.

Sau ba ngày c ãm cự đến ngày thứ tư nó gần như kiệt sức và tưởng rằng không qua nổi, lúc này mọi người ở nhà mới phát hiện ra vì nó dấu. Lập tức Mẹ nó, chị Nó lập tức đưa đi viện mà cũng không ai biết bệnh gì.

Nhận xét nhiệm sốt siêu vi trùng và nôn na là bị sốt rét từ viện Sanhpon nó bị chuyển lên bệnh viện Thanh Nhàn đi ầu trị. Lại bạn bè các nơi kéo đến thăm nom nó hàng ngày nhưng không ai có thể biết tại sao nó lại bị sốt rét khi ở giữa thủ đô.

R ãi căn bệnh sốt rét cũng đã được đi ầu trị tương đối r ãi, sức khoẻ cũng đã phục hồi nó xuất viện.

- Đạo này tu à thằng em, H ãi hỏi khi nó đang ng ãi uống nước.

- Tu gì đâu anh, sau cái chặp sốt rét em tự nhiên người cứ chi ầu là nổi hết gai ốc.

- Thôi mà cứ ng ãi một chỗ thế này thì toi, riêng sốt rét càng ng ãi một chỗ sẽ càng dễ bị lại hơn. Tao cũng bị nhưng nhờ tập một phần và tao cũng hay vận động. Mà thì chẳng bao giờ thấy động tay chân.

- Anh bảo em làm cái gì bây giờ, có biết làm gì đâu mà làm. Còn tập thể

dục trên bộ đội em còn cho qua nữa là về nhà. Nó vừa trả lời vừa lắc đầu chán ngán.

- Đi tối nay hai anh em mình đi chơi, may sẽ thấy đây là một việc mới hoàn toàn.

Thế là tối 7h hai anh em lên đường, lòng vòng chán trẻ rồi ra Hàng Đậu.

Vào đây thằng em. H đột tể gọi nó.

- Em chào các anh ạ. Nó lễ phép chào mọi người và lưỡng thững đi vào, đập vào mắt lúc là gần chục người và ai cũng đều lớn tuổi hết rồi và hình như Nó là người nhỏ tuổi nhất. Nhưng nổi bật lên trong đám đó lại là một người tầm tuổi trung niên dong dỏng cao, tóc hơi hung hung với vóc dáng thư sinh, ánh mắt cực sắc và lạnh, mặt có nét gì như người lai vậy.

- Ngồi đây uống nước em.

Ngồi trong phòng khách sâu phía trong mà nó vẫn chưa hiểu tý gì hết. giờ nó mới chú ý đến không gian xung quanh.

Ngồi ngay ghế ngoài cùng sát với cửa ra vào và giáp với sân nơi có một cái cây được cắm xuống dưới đất với ba cây gỗ ở trên. Đối diện với bàn nước là một hình Âm dương được treo ngay ngắn trên tường và hình một ông già với nét mặt lạnh lùng pha chút gì đó bí ẩn. Nhưng sao nó nhìn quen thế nhỉ, nhất thời nó không thể nhận ra được đây là ai. Dưới là bát hương và bàn thờ.

- Uống nước đi em, em gần nhà H à.

- Vâng em gần nhà và là em anh H ạ. Nó lễ phép trả lời.

- Làm gì chưa em hay vẫn ở nhà vậy em.

- Dạ em chưa làm gì ạ, vừa ra quân xong ạ.

Rồi đến gia cảnh, chuyện anh em, chuyện xã hội. Cũng chẳng biết sao khi nó vừa cấn chén nước lên uống thì bất ngờ nhanh đến không tưởng một bàn tay chớp nhoáng đã vụt đến trước mặt rồi.

Vừa bất ngờ, vừa đột ngột nó nào đã hiểu gì đâu nhưng là phải xạ của thằng hay đánh nhau thôi chứ tài giỏi gì đâu, nó ngã ngửa ra sau luôn. Chưa kịp đứng lên thì đã nghe ha hả tiếng cười rồi, rồi tất cả cùng cười nó cũng cười nhưng là cười gượng.

- Uống nước đi em, anh thấy may có vẻ cũng không hiện như nhìn đâu nhỉ, có vẻ cũng va chạm nhiều đấy.

À thì ra ông ý kiểm tra mình, nhìn người thì ngã xuống sân lấm lem hết cả nó lại gượng cười.

- H ra đánh thử anh xem nào

Ng ỡ ngay đấy nó chứng kiến các đàn anh tập, đánh cái cây mà chẳng hiểu gì, sau đó lại đến cứ hai ông chạm tay vào nhau mà quay. Nói chung chẳng để lại nó một chút ấn tượng nào.

Khác hoàn toàn với đấm đá huỳnh huych, r ỡ tung quy ền, r ỡ tung cước, hét lên trấn áp tinh thần hay cơ bắp cu ờn cuộn thì món này chẳng khác gì xem múa cả, chẳng có chút lực nào. Nói chung là chán.

Thế r ỡ nó đi v ề nhưng từ đây nó cũng đã có một nơi có thể đi v ề mà mọi người chấp nhận nó như là em út.

- Sao mà thấy sao. Anh H đ ột tở hỏi nó.

- Thấy cái gì, em chẳng thấy gì cả chán bỏ mẹ ý nhìn chẳng khác gì mấy con mẹ lên đ ồng. Mà cái món này gọi là gì đấy.

- Vĩnh Xuân, mà đã nghe thấy bao giờ chưa.

- Chưa đây là lần đầu tiên nhưng nói thực em không thấy ấn tượng gì hết. Nó nói thực lòng mình.

- Ừm thôi cứ từ từ đã r ỡ sẽ có lúc mà ngộ ra, anh nói giờ cũng khó.

Thế r ỡ thời gian trôi đi cứ cách ngày nó lại ra đấy một ngày vừa là chơi với đồng bạn quanh khu vực đó vừa là nói chuyện vì thực lòng anh L có cách nói chuyện rất ấn tượng, thu hút khiến người nào đã giao tiếp một lần không bao giờ quên được. Riết r ỡ thành quen, đến một ngày

- Anh thấy chú có căn cơ đấy, phản xạ rất nhanh chắc chinh chiến cũng nhiều. Anh L nói

- Em thì có gì đâu thỉnh thoảng va chạm tý anh quan tâm làm gì. Giờ thì nó đã biết tên.

Theo em thì cực âm và cực dương cái nào mạnh hơn.

- Em chẳng hiểu gì hết nhưng nói thực là em nghĩ sẽ là cực dương.

- Sai chẳng có cái nào mạnh hết, Phàm ở đời cái gì quá đ ầu không tốt. Cực dương cứ tạm coi như tảng đá đi, cực âm cứ tạm coi như hồ nước đi. Giờ nếu lấy viên đá ném vào ao nước thì sao và ném vào miếng đậu phụ thì sao. Anh nói tiếp

- Miếng đậu phụ sẽ nát toét ra luôn. Vì đá cứng hơn và mạnh hơn và vì

miếng đậu chưa đạt đến cực âm.

- Nhưng cũng vậy nếu ném vào ao nước viên đá chỉ chìm ngấm mà thôi và nước không những không suy suyển mà còn nhiều hơn, tại sao vậy. Vì nước là cực âm.

Ờ nhỉ việc đơn giản mà lại hay. Nó bắt đầu chú ý lắng nghe.

- Giờ em coi như đang đi lên núi, rồi một khối gỗ lao thẳng vào người em phải làm sao. Nếu đỡ thẳng thì em sẽ bay luôn xuống núi đơn giản là khối gỗ rất to và nặng, lực lao xuống là cực mạnh, trong khi để muốn không văng xuống thì em buộc phải mạnh hơn khối gỗ rất nhiều lần, việc này là không tưởng. Nhưng anh giả thiết đưa ra là em thắng được khúc gỗ đi thì em cũng bị tổn thương và mất sức.

Quá hay việc đơn giản mà sao không bao giờ mình nghĩ đến nhỉ.

- Muốn thắng nó mà mất ít sức nhất thì phải lựa theo nó, hiểu chưa.

- Vâng giờ thì em cũng hiểu hơn chút rồi ạ.

- Trên đời này hình hoàn hảo nhất, đặc biệt nhất là hình Tròn, nó không có điểm đầu và cũng chẳng có điểm cuối. Như dòng nước vậy liên tục chảy đi mãi nhưng cuối cùng vẫn hoà về biển còn nhiều lắm nhưng bắt đầu vào những cái thuộc về kiến thức của Vĩnh Xuân khi chưa được phép em không được nói.

Ngộ ra thế là nó bắt đầu lao vào một môn võ mới toé ở Việt Nam lúc đó **VĨNH XUÂN**.

Đầu tiên để khẳng định luôn Vĩnh Xuân nếu không có thầy không bao giờ học được, đây là một môn võ có thể nói lý thuyết và thực hành quan trọng như nhau, nó là môn võ thuộc âm nhu. Được đưa vào Việt Nam qua tôn sư Tế Công và Tôn sư đã chuy ền dạy tạo nên một lớp võ sư có thể nói riêng về Vĩnh Xuân là xuất sắc nhất thế giới luôn thậm chí vượt trội hơn hẳn ở chính cố quốc là Trung Quốc. Chi tiết các cụ có thể tìm hiểu trên mạng vì khi chưa được sự đồng ý thì tuyệt không được nói đây là nguyên tắc của môn phái.

Lại nói về nó, thế là giờ bắt đầu nó lao vào tập với bước đầu là: Kim dương Tấn hay còn gọi là Kim dương di chân trụ. Rồi đến tiểu niệm quy ền hay còn gọi là Thủ đầu quy ền, 108 động tác đối kháng, Ngũ hình (Long, Hổ, Báo, Xà, Hạc) Linh giác và cuối cùng là Mộc nhân.

Thế là từ này nó đã bắt đầu bước chân vào con đường tập võ, phải nói Vĩnh Xuân có sức hút kỳ lạ khiến ai đã hiểu được nó một phần sẽ không bao giờ rút được. Đây con đường nó đến với Vĩnh Xuân như thế đấy.

Rồi cũng từ Vĩnh Xuân và các mối quan hệ phức tạp từ Xã hội trước đây nó tiếp tục lại lao sâu thêm vào con đường tội lỗi.

Thời điểm này Việt Nam bắt đầu mở cửa hoàn toàn khiến cho tất cả mọi thứ từ đang bó nghẹt giờ được mở bung và cảm nhận của Nó là mở quá nhanh khiến cho phần lớn người dân không theo kịp với tốc độ phát triển của Xã Hội nữa.

Theo trào lưu đó là Heroin, bảo kê. Một sản phẩm dịch vụ mầu mỡ ra đời là tiền đề cho các Vũ trường bar ngày nay đó là sành nhẩy. Thời đó sành nhẩy có thể mở ở bất cứ đâu có thể là một khách sạn, có thể là một khu đất trống và cũng có thể ngay trong một sân trường học. Thật là điên rồ đúng không các cụ, đừng nghĩ rằng tôi nói sai vì nó đúng là như vậy. Kèm theo các sành nhẩy đó là vô vàn tệ nạn từ đánh, chém, hiếp dâm, đĩ điếmcũng từ đó mà ra, nó chính là đầu mối của mọi phức tạp về đêm ở Hà Nội thời đó.

Để duy trì trật tự đương nhiên chỉ có thể dùng dân Xã Hội mà thôi, vậy là một bộ phận dân xã hội ngửi thấy mùi thơm tách ra làm bảo kê các sành nhẩy và duy trì trật tự, Nó trong nhóm đấy.

Theo trong cái mớ hỗn độn đấy sành nhẩy Cánh Buồm nằm trên mặt hồ 7 mẫu được dựng lên ngay trong công viên Thống Nhất.

Với địa điểm cực đẹp lại nằm trên mặt hồ và trong công viên, việc nó nổi đình nổi đám là đương nhiên. Tuy nhiên nó lại nằm ở vị trí cực kỳ phức tạp khi kẹt giữa là Đại Cồ Việt và làng Kim Liên. Liên tục sành nhẩy bị phá khiến cho không thể làm ăn gì được. Rồi việc đến cũng đến.

Cái sành Cánh Buồm là của anh V hùn vốn cùng một ông nữa, anh V là anh của ông anh tên L mà cũng là một đệ tử Vĩnh Xuân đồng thời cũng là dân Xã Hội, vì sành bị phá liên tục vì vậy anh L được nhờ xuống dàn xếp và dẹp. Nhưng vấn đề ông L mà cứ dưới đấy thì bọn phá lại không đến mà không có đấy thì lại bị phá. Lần đó như mọi lần anh L mà lại phải xuống Cánh Buồm và lần này Nó, H đờ tử, Q điên, V con xuống. Nhanh chóng một hợp đồng Bảo vệ được đưa ra giữa hai bên, vậy là từ nay nó trong tổp bảo kê của sành nhẩy Cánh Buồm.

Gần như ngày nào cũng có sự vụ không ở vài ông khách cùng đoàn nhậu say phang nhau thì cũng là tổp nọ với tổp kia, rồi tranh gái, rồi thể hiện mà

như thời đấy gọi là sĩ gái chúng nó đâu phải đứng ra dàn xếp, nhưng chưa có vụ nào phải động đến tay chân dao kéo hết.

Thế rồi ngày đấy cũng đến, hôm đó là một ngày thứ bảy, như thường lệ sàn nhảy mở từ lúc 8h30 và kết thúc là 12h đêm. Ngay từ 8h khi đang bán vé vào cửa thì đã đông nghìn nghịt rồi, mọi việc diễn ra hết sức bình thường. Đến bài cuối của giờ giải lao một sự xung đột giữa hai tốp khách diễn ra:

- Con c.hó này mày thích cái gì. Tiếng thằng đầu lên tiếng
 - Mày thích cái gì, thích đánh nhau à, sàn nhảy thì bố cứ nhảy liên quan đ.éo gì đến mày
 - Con c.hó này mày thích chết à.
 - Thôi tôi xin các ông, thằng này đi ra kia. Một thằng nữa ở tốp thứ hai đi ra can với giọng rất nhẹ nhàng. Nay lúc này bọn nó đã biết có biển nên ập vào rồi, chỉ cần nghe giọng can đã hiểu chắc chắn là sinh chuyện, Nó lao vào định giữ thằng can vì biết chắc nó sẽ phang đây là linh cảm của những thằng chuyên va chạm nên rất khó diễn tả thành lời.
 - Bốp, bốp y như rằng lao vào mà không kịp, thằng tiến vào can cũng là thằng vợ chai đập thằng luôn vào đầu thằng tốp kia, thật may mắn lúc đó nó đã kịp xô ngã thằng đập rồi không chắc cả cái chai nham nhở mà đâm không biết hậu quả thế nào
- Không thể phang nhau trên sàn được cho dù lúc đó toàn bộ đội nó đã dàn ra toàn sân với cũng gần chục mạng dây đủ vũ khí trên tay. Con gái, đàn bà và những người không liên quan lúc này cũng đã bỏ chạy hết ra khỏi cầu phao, cả sàn nhảy giờ là sự hỗn loạn trong ánh đèn xanh đỏ chớp vẫn liên tục.
- Tất cả anh em bình tĩnh. Hốt hô lên. Bật đèn sàn lên

Lúc này mọi người mới nhìn rõ bao quanh sân lúc này là 8 thằng bên nó với từ phay, lê, côn, tuýp nước bọ chọn toàn bộ hơn 5 chú bên kia vào giữa. Ông bị phang thì toác đầu và nằm bẹp luôn một chỗ.

- T con, mày đưa ông này đi viện khám trấn thương cho anh. Hốt hô nói để giải thoát cho người bị nạn. Còn tất cả anh em bình tĩnh có gì ra ngoài kia nói chuyện.

- Nói chuyện đ.éo gì chúng mày biết bọn bố là ai không.

- Vâng bọn em đến đây cũng chỉ là bảo vệ thôi, việc xảy ra là ngoài ý muốn. Nó đứng ra nhẹ nhàng nói. Tất cả anh em cất hết đồ đi, trước lạ sau quen có gì nói chuyện sau giờ giải tán vì đến giờ tiếp tục rồi.

Cứ thế bất chấp bên kia chửi bới chúng nó kiên nhẫn kéo ra bằng được phía ngoài sàn. Để toàn bộ khách vào trong sàn, nhạc bắt đầu nổi lên thật to nó lặng lẽ ra tháo khóa cửa phao đảm bảo toàn bộ khách vào sàn đã được an toàn. Lúc này chỉ chờ phao bị xô ra, cái nháy mắt của nó cùng cái gạt đầu của H đột tử một trận chiến đẫm máu những không sát vắn nhanh chóng xảy ra, chưa đầy 3 phút toàn bộ cả 5 thằng nằm bẹp tại chỗ với vô số vết thương tích khác trên người nhưng tuyệt không có đâm và chém. Toàn bộ thương tích là vết đập, vệt mà thôi. 3 thằng bỏ chạy, 2 thằng còn lại chúng nó khiêng và ném luôn xuống hồ 7 mẫu giữa trời đông của tháng 1 năm 1990.

Việc rồi cũng xong nhưng chúng nó biết chắc cuộc chiến chưa dừng. Từ đây những ngày đi làm là những ngày khốc liệt

Ngày hôm sau chúng nó tiếp tục đi làm như bình thường nhưng không còn là 8 thằng nữa mà gần 30 thằng với đầy đủ đồ đạc. Toàn bộ anh em chia làm 3 nhóm. Một nhóm nằm rải rác trong các lùm cây xung quanh, một nhóm thì uống bia đầu cầu phao phía ngoài nó ngồi ở tốp này, một tốp cuối cùng ở ngay trực tiếp trong sân H đột tử ở tốp này.

Đúng như dự đoán vừa bắt đầu vào giờ thì cũng là lúc bọn kia kéo đến, nói thật là cũng không thể ước lượng được bao nhiêu nhưng chắc chắn nó phải gấp đôi cái số lượng của chúng nó.

Cả cái sân trước cổng sân Cánh Bướm giờ hùng hực sự bùng nổ, mọi người đều cảm nhận được cuộc chơi sát vắn. Lập tức H đột tử dẫn toàn bộ người chạy ngược ra ngoài trấn thủ đầu cầu phao, nó tháo cáp cắt cầu đảm bảo an toàn cho khách.

Cảm nhận được sự sẵn sàng chơi sát vắn nên bên kia biết nuốt cũng hoàn toàn không đơn giản. Thế rồi bỗng nhiên lúc đó là sự im lặng, im lặng đến bất ngờ như báo hiệu chuẩn bị cho những sự bùng nổ tiếp theo. Tất cả dân cư toàn khu vực đã bỏ chạy hết.

Đúng cái lúc tưởng chắc chắn sẽ có vài mạng phải ra đi thì

- Ở thằng này mày làm đéo gì ở đây thế.

- Ở sao mày lại ra đây. Nó ngờ ngác không hiểu.

- Thế đây là sân của mày à. Ừm tao làm ở đây mà ông T ba mắt đầu sao mày đi mỗi mình vậy. D chề hỏi nó

- Thôi mọi người bình tĩnh đây toàn là anh em cả, mọi việc từ từ giải quyết.
- D chề à, nói thực nhè đây là chỗ làm của tao, đây là anh H đ òtể bạn của anh L rùa cũng là chủ ở đây. Chúng tao đường cùng mới phải vào đây mà là của người nhà, việc đâu có đó mà có thể giải tán r ùi anh em mình ra chỗ khác nói chuyện được không. Tao nói rất chân thành đấy.

Đúng lúc này tiếp tục một nhóm khoảng cũng hơn chục người nữa ập xuống với thái độ quyết liệt họ lao vào bọc kín sau lưng bọn D chề, lăm lăm trên tay tập kia là Súng và Lựu đạn. Vãi lá và to chuyện r ùi. Chẳng nói chẳng rằng bọn mới đến bắn chỉ thiên luôn, một sự hỗn độn bao trùm mạnh ai đấy chạy.

Từ căng thẳng cực độ r ùi hoảng loạn đến tột cùng khiến cho đa số chúng nó không còn quan tâm đến việc chiến nữa lúc này cả hai bên cùng bỏ chạy với bên thứ ba truy sát.

Mọi người đều nghĩ là bị công an quây bắt vì giai đoạn này đang truy quét gắt do sắp đến ngày 3/2

- Đứng lại đã mà, H đ òtể giạt tay nó lại, giờ mình chạy thì đang bảo vệ thành tội phạm, quay lại cương quyết trước sau tao với mà chỉ có làm bảo vệ ở đây mà thôi biết chưa, vút mẹ nó đ ò đi.

Trộm trộm cả hai anh em vút hai con lê r ùi thản nhiên quay lại.

- Anh làm đ.éo gì mà chạy kinh thế em gọi mãi mà không được. D cóc nói với H

Ồi giờ ời tưởng ai hoá ra ông H trợ cùng thằng D cóc. He he he thế là vui r ùi.

- Đ. mẹ tao tưởng công an chạy gần chết vút mẹ nó mất hai con đ ò, tiếc quá. Mà mà làm gì lại xuống đây đúng lúc thế.

Hề hề hề thằng D cóc kể lại thật tình cờ 1 thằng bị ném xuống hồ hôm đấy lại là đàn em của H trợ trong Quân khu Lý Nam Đế, việc đến tai thằng D cóc thằng kia lập tức ăn trận tấn bét nè luôn. Biết bọn kia ngày hôm nay sẽ xuống trả thù nên nó kéo cũng kéo xuống giải vây và bảo vệ Nó.

Việc khép lại đến ngày giáp tết âm lịch 1990 cũng là thứ bảy ngày sàn mở. Việc cũng lâu r ùi nên coi như cũng chẳng còn động lại gì nữa. Cả ngày hôm đó việc hết sức bình thường mọi việc ngon lành, anh em sau khi anh em hết giờ là 12h30 đêm giải tán, nó với H đ òtể lững thững đi ra cổng ngã

tư Kim Liên gọi xích lô.

- Tao điếu thuốc. H đ òtê nói

- Em hết r ấ, anh quay lại qu ầy lấy đi.

H đ òtê quay vào lễ tân lấy thuốc còn nó vẫn đứng lơ ngơ đ ầu đường bắt Xích Lô.

Bốp, thế là dính r ấ đời cái thằng cần trộm giờ thì bị cần lại. Chẳng biết cái gì vụt nữa chỉ biết nó quy luôn tại chỗ nhưng bản năng của sự sống khiến nó vẫn đủ tỉnh táo lẩn đi vài vòng r ấ vùng lên bỏ chạy. Nhao ra đến xe rác chộp được viên gạch thì cũng là lúc thằng kia đuối đến, vung tay nó ném thẳng luôn nhưng trượt, thế r ấ cứ lòng vòng quanh cái xe rác thằng kia tay lăm lăm đ òmà không sao phang được vài người đi đường hét lên trong khiếp sợ.

Nghe thấy tiếng hét H đ òtê chỉ chạy ngược ra, giật được cái ống thép của ô che bán hàng đ ầu c ầu, H đ òtê lao thẳng vào thằng chém trộm. Như biết hết cơ có thể chén được r ấ nó bỏ chạy thực mạng vào làng Kim liên đằng sau là H đ òtê đuối.

- Cứu em đừng đuối nữa. Chỉ nói được vậy là nó xỉu không biết gì nữa.

Chẳng biết bao lâu nhưng khi nó mở mắt ra đã thấy g ần ga Hàng Cỏ r ấ, bên cạnh chỉ có mình H đ òtê.

- Đi đâu vậy anh. Nó tỉnh hẳn và hỏi

- Nằm im, mày bị nó chém sượt thôi không sâu nhưng mà trầy nhi ều máu lắm. Giờ v ềsanhpon đã r ấ tính tiếp.

Hết sức thật là cực kỳ tỉnh táo và tuyệt không thấy đau Nó nói:

- Đừng vào viện anh (không hiểu sao lúc này chuyện v ềviệc anh V lại hiện v ề) anh cho em xuống luôn chỗ anh T dinh đi.

- Ừm v ềđấy r ấ tính.

Thế là hai anh em nhẩy xuống ga, không quá khó để tìm thấy anh T dinh.

Lúc này việc bốc hàng các chuyến t ầu đêm đang rất bận rộn nhưng vừa nhìn thấy 2 anh em nhẩy xuống anh T đã lao ra:

Mày sao thế, dính ở đâu. Có thể mọi người không tin nhưng không đ ầy 15 phút g ần như toàn bộ anh em ở ga là quân anh T đã tập trung ước lượng cũng phải đến hơn 100 mạng.

Cả ga hôm đó có bao nhiêu cái xích lô được huy động hết, theo lệnh anh T

dính lập tức đi xuống luôn làng Kim Liên. Thế là cứ với cái đầu băng băng khấn xô với gói thuốc Lào, áo vẫn bê bết máu nó theo các anh quay lại làng Kim Liên.

Cả khu Kim Liên bị quàn nát đến gần 3h sáng mà không thấy thủ phạm đâu, cuối cùng nó chỉ biết thằng H con là đứa chém trộm nó mà thôi nhưng nhà nó ở trên Trương Định, nó cũng chính là trong 2 thằng bị ném xuống hồ hôm trước.

Mọi người giải tán dần, nó và H đờ đẫn cũng quay lại về ga, thay quần áo mua đôi móng mới nó đi về trong lòng cay cú lắm.

Về lại lại khẩu súng K59 thừa nào nó quyết tâm chơi sát ván, vậy là cứ ngày cách ngày nó lại mò lên nhà thằng H con ở gần chùa Sét để rình. Nghĩ lại bây giờ ngu thật, may thằng kia sau vụ đó bỏ trốn không thì chắc cả hai cũng đi xa mất,

Rồi dần dần việc cũng nguôi ngoai, vào đúng lúc tưởng rằng đã quên thì D chề xuất hiện. Nói thực lúc này Nó cũng cay D chề lắm vì vẫn nghĩ đây là bạn nó.

- D phi ơ ra tao bảo. D chề gọi khi nó đang ngủ ở đầu sàn uống bia.

- Anh em cứ ngủ yên đây không ai được làm gì nếu có chuyện, việc này để mình tao.

- Gì đấy ông, chờ tôi ra luôn đây. Nó trả lời D chề

Hai thằng lững thững đi ra cổng đúng cái chỗ hôm nó bị cắn trộm vậy lúc này D chề đi trước nó đi sau cách nhau cũng phải đến gần 10m, D chề quay lại.

Đúng là có tật giật mình không hiểu sao lúc đó nó rút phất súng ra luôn.

- Ở mày làm gì thế, điên à. D chề hốt hoảng nói nhưng vẫn đứng nguyên.

Lúc này thực sự bẽ mặt với bạn nó vội cất súng đi

- Tao xin lỗi, bất thành linh quá mà lại đang mải nghĩ.

- Mẹ mày chứ mày có giám bắn bạn không mà rút ra. D chề nói

Ủm mà nó có thế nào vẫn là bạn mình bóp cò thế đâu nào được.

- Thôi ngủ đi đây uống nước đi, anh em mình coi như không có việc gì.

Bên ly nước chề lúc này D chề mới nói.

- Bên mày thằng nào báo công an vụ hôm nọ đấy.

- Công an nào, ông bị làm sao đấy, riêng tôi nhất sát ván luôn cũng khỏi phải tính đến công an nhé. Ông hơi coi thường anh em đấy.

Thế công an ở đâu ra quây anh em mình hôm đấy.

- Công an nào mà công an, mẹ chứ thằng D cóc, thằng H trọc chứ công an nào. Ông có cần tôi dắt ông xuống Lý Nam Đế không. Lúc này mọi người mới ngã ngựa ra, chúng nó vẫn nghĩ đấy là Công An truy quét.

- Nhưng tôi nói luôn với ông nhé. Nó nói tiếp với D chề, việc này ông đứng sang một bên đi, riêng thằng H con chộp được tôi cho nó giẫy luôn.

- Nói thực tôi ra đây là vụ đấy đây. Ông có chửi thì tôi cũng đành nghe thôi. Nhưng tôi nói với ông thêm ày r ấi còn tui ông.

Thế là D chề kể lại:

Hôm đó sau khi bị Bọn nó ném xuống hồ, lóp ngóp lên bờ thằng H con cay lắm mà không làm gì được, rình rập bao ngày nhưng không có cơ hội. R ấi đến khi xảy ra vụ dàn quân đánh nhau và bọn D cóc bắn, chúng nó vẫn nghĩ là bị báo Công An nên càng cay cú. Đúng cái hôm Nó bị vụt trộm thì cũng là hôm thằng H con đi cùng thằng bạn nó về qua đấy, nhìn thấy Nó đứng đấy một mình lại không đề phòng vậy là nó chén luôn.

Bảo thằng bạn đứng bên kia đường chờ một mình nó lên ra sau lưng và vớ được thanh cóc nhe nó vụt luôn chứ không phải dao thủ trước.

Ờ mà đúng nếu dao kẻ cựa ượt cũng đi cả mảng tóc, Nó nghĩ bụng thằng này nói chuẩn.

Sau khi vụt xong nó chạy vào làng Kim Liên và vòng ra đầu hồ Ba Mẫu định té về thì thấy các anh T dính cùng ông quay lại làng Kim Liên, nó cóng quá chạy thẳng về nhà D chề, biết to chuyện D chề nói

- Thôi thì đằng nào chuyện cũng xảy ra r ấi, giờ mà ở đây thì chẳng ai giám đảm bảo hết, t hắng D phi chỉ là một chuyện thôi vì nó là bạn tao.

Nhưng đã dính đến anh T phải đích thân đi thì việc không nhỏ nữa đâu.

- Giờ phải làm sao mà.

- Tốt nhất bây giờ mà té tạm về quê đi, bao giờ thu xếp xong chuyện tao ời thì mà lên. D chề kể tiếp.

- Thế giờ mà muốn thế nào. Nó hỏi luôn.

- Theo tao thì thôi nó cũng là bạn, mà cũng là bạn. Bem thì bem r ấi. Toàn anh em trước lạ sau quen mà cho qua đi, thuốc thang thế nào để tao lo hết.

- Mà nói b ấi thường á, tao không cần. Nhưng tao muốn nó đến xin lỗi tao đảng hoàng và từ giờ đừng phá nữa. Anh em tao nói thực đây là chỗ của ông anh, đã nhận lời r ấi không thể không làm được.

Nhanh chóng một thoả thuận giữa nó với được hình thành từ đó sà

Cánh Bu ồm có cả đội ngũ Đại C ồ Việt bảo vệ và nó có thêm một thằng bạn

mới: H con.

Sau dẫn đó sà Cánh Bu òn đi vào làm ăn ổn định và chúng nó cuộc sống chúng nó cũng đỡ khốc liệt hơn. Việc bảo kê kéo qua tết 1990 đến t ần tháng 3 năm 1990 thì dừng nó xin nghỉ để tiếp bước phưu lưu.

Từ đây là những bước bắt đầu của nó đến với Bãi Đá Đỏ Quỳnh Châu, Lục Yên. Những bãi vàng Minh Lương, Thái Nguyên, Bắc Cạn đến hết tháng 9 năm 1992 thì dừng đánh dấu cho một giai đoạn có thể nói khốc liệt nhất trong cuộc đời của nó Máu, Nước Mắt, Tình Yêu và Thù Hận tất cả chỉ có thể nói là SỔ PHẬN.

Bố nó bắt đầu chính thức quay về Việt Nam, kết thúc một quá trình công tác học tập kéo dài đến 17 năm liên tục tại nước ngoài, sự kiện này làm cho nó cũng không còn giám ngộ ngược một cách công khai nữa. Kèm theo đó nó lờ mờ hiểu rằng cái giá của những việc từ trước đến này mình làm là quá rẻ, thậm chí là vô nghĩa, không thể bán máu kiểu này được nữa. Cần phải thay đổi cách làm và nghĩ sẵn sàng chơi sát ván nhưng giá mới là đi ều quyết định.

Vào lúc này t ần tháng 3 năm 1990 cơn lốc về đá đỏ và những phi vụ đào, buôn, cướp bùng lên cực độ ở bãi đá đỏ Quỳnh Châu khiến cho cả nước đâu đâu cũng chỉ nghe có hai chữ Đá Đỏ mà thôi. Dân Xã Hội tập trung các anh tài về đây gần như không còn sót một ai, Hà Nội cũng không nằm ngoài diện đó thậm trí còn gửi mùi nhanh hơn những nơi khác rất nhiều, những tốp dân Xã Hội đầu tiên Hà Nội vào đất Châu Bình của Quỳnh Châu, Quỳnh Hợp từ những tháng 9, 10 năm 1989 rồi. Nhưng đất có thổ công, sông có Hà bá việc đối đầu với những chủ Bưởng cùng dân Xã Hội đã cấm chốt ở đây từ trước là đi ều không tưởng, những vụ đụng độ nảy lửa đã xảy ra và không ít người đã nằm lại vĩnh viễn ở đây, cuộc chiến ở đây không phải bằng dao, lê, cuốc xẻng mà nó là súng và lựu đạn, trước khi vào cuộc chiến hãy xác định là chết cho thanh thản và thêm lòng dũng cảm.

Thông tin bãi đá đỏ Quỳnh Châu thực ra đã được khai thác từ đầu những năm 1989 rồi nhưng chỉ đến giữa năm 1989 thì bắt đầu thông tin mới loang rộng khiến cho hàng vạn người từ khắp nơi đổ về tạo nên sự nhộn nhịp, s ầm uất cũng như tái tạo lại hoàn hảo nhất, khốc liệt nhất, man rợ nhất của một thời miền tây nước Mỹ, một đi ều chắc chắn nó khốc liệt hơn nhiều

so với cái ở nước Mỹ xa xôi. Không ngày nào không có tiếng súng nổ và đã có tiếng súng nổ có nghĩa là một người ra đi.

K cận cũng là một trong những người đầu tiên của Hà Nội mò vào cái bãi đá đỏ này. Cũng Tiền án nhiêu vô kể, cũng hàng nóng, cũng liêu lĩnh, cũng tàn bạo, cũng võ nghệ đầy mình nhưng không quá 3 tháng bám trụ từ tháng 9 năm 1989 đến tháng 12 năm 1989 anh cũng vẫn phải chấp nhận thúc thủ trắng tay quay về Hà Nội mà vẫn ôm trong lòng một thèm muốn đến tột cùng, thèm muốn một cuộc chơi lớn nhất, một canh bạc lớn nhất trong cuộc đời.

Nói sơ qua về K cận hoàn toàn không phải dân vô học, K cận có bằng đại học tự nhiên đảng hoàng và học cực giỏi. Là người có vẻ ngoài trí thức với cặp kính cận thường trực trên mắt (Loáng thoáng trong một số tập phim về cảnh sát hình sự có gương mặt tái tạo lại con người K cận) nhưng ẩn đằng sau cái đó là sự khát nước, bạo tàn. K cận thực tế nguy hiểm hơn bất cứ ai lúc đó bởi sự bất ngờ do cái trí thức bên ngoài mang lại.

- Nhìn dạo này đi tu quá nhỉ, Làm gì rồi thằng em? anh K cận hỏi

- Em đang nằm thở, ở nhà chứ có làm gì đâu ông già vừa về nên phải lựa không toi đời, vừa nói Nó vừa rào chặn những phi vụ lẻ tẻ có thể gây rắc rối.

- Mà dạo này anh mất tích đâu thế, không thấy tái xuất hôm nọ anh em vừa nói chuyện định tổ chức thăm nuôi. Nó cười hề hề đùa.

- Thăm nuôi đã tốt, tao tưởng chúng mày đi bốc mộ ý chứ.

- Gì mà khiếp thế đại ca.

- Tao vừa bãi đá Quỳnh Châu, Quỳnh Hợp ra, nhiêu cái hay lắm. K cận thì thào.

- Có gì hay anh nói thử xem nào, em ớn cái vụ bán máu lắm rồi.

- Giờ vào đây cướp bãi thì không được rồi vì chúng nó trong đây quân đông lắm, mà đờ nó còn khủng hơn mình. Buôn cũng không được vì nó cần lượng tiền rất lớn mà tao cũng tạch rồi. Đào thì vừa nguy hiểm dễ toi mà bắt buộc bán lại cho chúng nó loại anh em mình không quá tuần đi tất.

- Chặn đường cướp hàng sợ đứt gì anh, Nó tham da và ngớp lên vì mối lợi quá lớn từ cái đá đỏ này.

- Cướp vào mắt, m.ẹ chúng nó toàn đi đường rừng mà có người giải khắp rừng không. Mà kể cả mày có biết thì 1 mạng đổi 1 mạng có giám chơi không.

- Thế anh kê ra làm đ.éo gì cho nó ngốt. Sốt ruột.

- Tao đang chuẩn bị cho một phi vụ rồi, cứ bình tĩnh anh em mình bày binh

đã.

Thế rồi rất nhanh một phi đội được hình thành với mục tiêu đầu tiên phải kiếm được một khoản tiền tương đối chuẩn bị cho một cuộc chơi lớn. Mỗi người một việc, lúc đó Nó có nhiệm vụ là người môi giới biết người có Trống Đờng cỡ cần bán với hàng là một cái trống đờng đường kính khoảng 70cm đến 80cm gì đó, cao khoảng 60cm đã bị ô xít xanh le xanh lét, nói chung về tính thẩm mỹ theo mắt nó là không có, còn cái mà cỡ với cọt thì không tính vì nó cũng chẳng hiểu gì cả.

Vào thời mới mở cửa sau khi bị bóp nghẹt thì cái người ta cần nhất là vật chất, tất cả những giá trị khác đều bị lu mờ và đè bẹp bởi hai chữ Vật Chất. Nhưng muốn có nó thì phải có tiền, việc buôn Cở vật đặc biệt là trống đờng hình như là mạnh mẽ nhất và lượng người thu mua cũng lớn trong chính cái giai đoạn chết tiệt giao thời này nhưng quan trọng là phải có hàng và hàng chuẩn còn việc bán là quá đơn giản.

Lòng vòng qua dăm bảy mối cuối cùng nó cũng bắt mỗi được khách cần mua trống đờng để chuyển ra nước ngoài, còn đến đâu thì nó cũng chẳng quan tâm.

- Thế hàng đâu cho bọn tôi xem trước qua ảnh đã nào.

- Nói thực với anh là hàng vẫn ở nhà chủ, ông anh em định lấy những không đủ om vì ông ý đã lấy một đồng hàng rồi mà chưa xuất đi được.

- Thế phương án bây giờ của bên các ông là như thế nào nói cụ thể đi.

Cuộc ngã giá và thương thảo diễn ra ngay tại quán nước ven hồ Tây trong một chiều cuối xuân nhưng không hề đẹp vì mưa phùn và cực lạnh nếu Nó nhớ không lầm đây là những đợt lạnh cuối cùng để bước sang hè.

- Bây giờ mỗi hàng em có rồi, người bán thì cũng không biết giá trị thực thế nào nên đang bán theo giá trong nước. Ông anh em đang muốn lấy nhưng không đủ tiền. Nếu bây giờ các anh đồng ý thì đôi bên cùng góp tiền mua ra xem giá bên nào cao hơn thì xuất, lợi nhuận chia đều theo tiền góp. Riêng phân em tiền môi giới 5% trên giá trị các anh mua.

- Chúng tôi không làm ăn lằng nhằng kiểu đấy, chung đụng phức tạp lắm.

- Thế thôi vậy em tùy các anh chứ em thì chịu chết luôn vì ông anh biết rồi không thể cất được đâu ạ. Thật là tiếc vì em đảm bảo anh chưa và không bao giờ thấy cái nào đẹp như thế đâu ạ. Nó buông câu trong bao khi đặt

muôn vàn đi đầu kiện đòi hỏi trước miệng mồi ngon. Chào các anh, có gì anh em mình liên lạc lại sau vậy.

- Này chú thì cứ đưa bộ ảnh cho bọn anh nghiên cứu thêm.

- Em có mỗi bộ duy nhất đưa anh thì em chào hàng kiểu gì ạ.

- Đưa anh xem trong đúng 3 ngày anh sẽ hồi trả.

- Không chỉ 1 ngày thôi vì ngày kia em sẽ có khách khác rồi.

Các cụ đừng tưởng là viễn vông nhé, trước 1 triệu bản lĩnh là tuyệt đối, 10 triệu vẫn vậy, 100 triệu đã có chút lung lay nhưng nhiều trăm triệu thì không gì có thể nói trước được và hãy nhớ rõ nhiều trăm triệu ở cái năm 1990 thì nó khủng khiếp làm sao. Vậy đây thế là bắt đầu phi vụ mới. Chưa được 1 ngày tốp kia đã quay lại.

- Cu em, việc thế nào rồi.

- Dạ em vẫn vậy thôi, anh cần mẫu chụp rồi thì em làm gì được.

- Anh nói thật không có thời gian giờ vào việc luôn nhé. Hàng này xuất xứ ở đâu, có gì chứng minh nó là hàng xịn.

- Em nói thực là em cũng chưa vào tận nơi và cũng chưa nhìn tận mắt, nhưng người chào hàng là chuẩn em đã kiểm tra rồi ạ.

- Rồi anh tạm tin thế đã để bàn thảo việc tiếp theo. Giờ ông anh muốn làm cùng vụ này là ai, thân nhân thế nào.

- Đây là ông anh em lái xe quá cảnh chuyên xuất hàng này qua đường vot co. Nói thực với anh nếu không vì cuối đợt gom hàng chắc nó đã xong lâu rồi ạ.

- Thế ông ý định góp bao nhiêu.

- Ông anh em định góp 50%, bên anh 50% thế cho góp tiền cũng dễ, chia trách nhiệm cũng dễ.

- Bên anh gồm 2 tốp khác nhau cùng hùn vốn làm ăn, nếu giờ chia thế này có vẻ không ổn lắm.

- Thôi theo em bây giờ thế này đi, vấn đề là muốn hợp tác với nhau và có duyên mới là quan trọng. Giờ để cho chắc ăn em với anh đi thẳng xuống nhà chủ hàng để đi đầu tra nguồn gốc và thực tế tại nơi đào thế nào, nhưng không đặt tiền nong gì hết để khẳng định chuẩn không đã, nếu ổn lúc đó mình sẽ đặt tiền xem hàng và lấy mẫu kiểm định. Chết cha mày rồi, lòng tham con người là vô hạn và cũng luôn là điểm yếu nhất của bất cứ ai, Nó mỉm cười thẫn.

- Ok chú, tiếp theo thế nào.

- Nếu tất cả ok thì lúc đó về đây em sẽ cho anh gặp luôn ông anh và hai bên

thương thảo, quan trọng nhất trả em tiền môi giới 5%.

- Ok chú, vậy ngày kia mình đi luôn.

- Nhưng anh vẫn phải cho em xin lại ảnh hàng chứ.

- Thôi thế này cứ để anh cần đăng nào chẳng phải cần đi xo hàng.

Vậy là 2 ngày sau nó cùng 2 người nữa lại nhảy tầu quay về cái nơi nó bị mất cái ba lô lần trước. THANH HOÁ.

Xuống ga Thành Hoá tranh thủ ăn nhanh một chút rồi khác hoàn toàn lần trước lần này mọi việc là công khai tuyệt không chút khuất tất nào hết.

Ấm bụng rồi 3 người nhanh chóng bắt xe đi về Thiệu Hoá, nơi có thể nói được nhiều trống đồng nhất Việt nam. Thế là một lần nữa nó lại quay lại đúng con đường đã từng đi vì 292 đồng Bạc Hoa xoe và cũng là nơi để lại cho nó căn bệnh Sốt rét khủng khiếp đeo đẳng cả đời, chúng nó dừng lại ở thị trấn Vạn Hà để nghỉ vừa là để hỏi nhà, vừa để thăm dò.

Như ba người khách đi về quê thăm đồng đội chúng nó vào tháng UBND thị trấn Vạn Hà khai báo tạm trú và nơi đến là Thiệu Hoá.

Dân buôn cỡ vật không ai lạ gì đất Thiệu Hoá vào thời đó bởi 6/10 các cỡ vật bị đào trộm và bán ra nước ngoài đều có xuất xứ từ đây và ngày cái tên Thiệu Hoá đã phần nào khẳng định thương hiệu của món đồ rồi.

Khác với thị trấn Yên Nhân, thị trấn Vạn Hà nằm ngay ngã ba quốc lộ 45 và không quá xa Thị xã Thanh Hóa vì vậy nhà cửa quán xá cũng rất đông đúc chứ không đèo heo hút gió. Việc nghỉ lại Vạn Hà là theo tính toán và theo đúng lộ trình công việc.

Nhưng quá từng trải trong công việc vì vậy cả 3 thống nhất sẽ không ra nghỉ trọ mà sẽ xin tạm trú tại ngay chính UBND thị trấn Vạn Hà.

Lại một mâm cơm thịnh soạn được bày ra với ông trưởng ban an ninh, trưởng ban văn hoá, và một vài người nữa.

- Các chú về Vạn Hà chơi hay có việc gì đấy hả. Ông trưởng ban An Ninh lên tiếng.

- Dạ bọn em về thăm tìm nhà đưa bạn trước làm cùng bọn em trên Hải Phòng ạ, đợt trước nó có mời bọn em về chơi ạ. Nó nhanh nhẩu trả lời.

- Ừm, thôi cơm nước xong nghỉ luôn ở uỷ ban cho đỡ phức tạp, cung đường này nó liên quan đến tuyến đường vận chuyển hàng lậu ở Lào về và đò cô đi nên cũng phức tạp.

Thế rồi riệu, rồi chuyện chẳng mấy chốc mọi người đã ngà ngà say hết rồi đúng lúc đó

- Em chào anh ạ, anh cho em khai báo tạm vắng mấy hôm mai em đi Hà Nội ạ. Tiếng người khách gọi vọng vào mâm riệu.

- Ông này sao mà lại biết tao ra đây. Nó trợn tròn mắt lên nhìn người khách mới.

- Ông đấy à (Lúc này nó đang tên T). May lên đây làm gì sao không đánh điện trước tao ra đón.

- Em xin giới thiệu đây là bạn em định lên thăm ạ. he he he lên chơi với mà chứ đi đâu, xin phép các anh cho H bạn em ngủ luôn được không ạ.

- Anh em gặp nhau mà toàn người quen thì ngủ luôn đây còn chứ còn gì. Thế là câu chuyện đã rôm rả nay lại càng rôm rả, riệu đã phê phê thì giờ lại càng phê hơn nữa.

- Thôi mà đi về nhà tao luôn đi, H nói hơi chật tý nhưng thế mới vui.

- Tao đi cùng hai ông anh nữa sợ không đủ chỗ, ảnh hưởng người khác không hay lắm. Thôi mà cứ về đi sáng mai ra đón bọn tao vào.

- Ừm thế cũng được, mai tao ra sớm đấy. H nói rồi thùng thảng đi về. Thế rồi cuộc riệu kéo thêm một lúc nữa cũng tan, mọi người cùng thoải mái và cởi mở với nhau hơn nhiều.

- Anh ơi thằng H ở đây làm ăn có ngay ngắn không anh, trước ở Hải Phòng nó chăm chỉ lắm đấy.

- Ừm cũng bình thường thôi nhưng nó đi suốt nên địa phương cũng ít quản lý.

- Thiệu Hóa nó thì có cái của khỉ gì mà chả đi anh, em thấy toàn khoai với sắn đất thì khô cần.

- Cậu đúng là chẳng biết cái gì cả, giờ đất Thiệu Hoá nó còn sần uất hơn cả ngoài thị trấn rồi đấy. Ông An Ninh lên tiếng

- Thằng bạn ông vừa tháng trước đào được lô đồ cổ hơn chục món không chịu giao nộp lại cho bên văn hoá xã, sau dân báo chúng tôi phải vào nhà lập biên bản mới chịu giao nộp. Đồ cổ đào được bất kể ở đâu là tài sản của nhà nước bla....bla. Ông Văn hoá xã tranh thủ quán triệt cho mọi người đường lối chính sách.

- Ồi thế nó bị tịch thu hết hả anh. Thế không được thưởng thiệp gì ạ, mà có nhiều không anh.

- Cũng được gần chục món chủ yếu là đồ gốm và đồng bla....bla....

Mà ông vào Thiệu Hoá chơi với bạn không hay còn mục đích gì khác đấy.

Nửa đùa nửa thật ông Văn hoá lên tiếng.

- Anh xem bọn em thế này mà cũng nghĩ là đi buôn bán cổ vật được thì ai cũng đi buôn được hết ạ.

Thế rồi câu chuyện tiếp tục rõ ràng, việc đào được cổ vật của thằng bạn bị tịch thu cũng nhanh chóng bị quên đi.

Sáng hôm sau H từ sáng sớm đã ra uỷ ban đón bọn Nó rồi, cả bọn thống nhất ngày ăn sáng ở luôn ngoài thị trấn, xong xuôi cả bọn kéo nhau về Thiệu Hoá đường đi cũng dễ và thuận lợi nên nhanh chóng chúng nó đã đến nơi. Đi qua khoảng sân đất với vườn cây hai bên chúng nó vào thẳng căn nhà tường gạch mái lá trên phủ thêm lớp giấy dầy, một mùi ẩm thấp và nồng nực rất khó tả xộc lên.

- Em ơi nhà có khách đi đun nước, pha trà và làm cơm đi, anh T trên Hà Nội về chơi này. Nó nói với xuống dưới nhà sau.

Từ dưới nhà sau một người đàn bà không ra đàn bà, con gái không ra con gái tuổi tác thì rất khó đoán nách cấp đưa trẻ chắc được hơn tuổi lệch thêch đi lên.

- Em chào anh ạ, em nghe anh H nói về anh nhiều lắm rồi hôm nay mới được gặp ạ.

- Chào em, anh và hai người bạn ở Hà Nội lên chơi và có tí việc với H.

- Anh xem có cái gì giúp đỡ vợ chồng em với, ở quê khó sống quá. Vợ H tiếp lời.

- Thôi em đi chợ nấu cơm đi. H đuổi khéo vợ đi. Ông về có việc gì đấy.

- Việc đấy chứ việc gì, chờ vợ H đi nó lên tiếng. Tranh thủ không có ai mình bàn việc luôn nhé.

- Việc gì cơ ông nói tôi không hiểu. H tròn tròn mắt hỏi lại.

- Sốt ruột đây là ông anh tôi, người thật việc thật chúng tôi về đây là để xem hàng nếu ok thì đặt tiền và lấy.

Lưỡng lự đôi chút rồi H cũng trả lời:

- Mẹ chứ bọn hàng xóm đều nó xì làm tôi gần mất trắng. Cuối cùng đổi lại được mỗi mảnh giấy biên bản. Cay thật.

Thế rồi nó trưng ra cái biên bản thu hồi cổ vật với thành phần là An Ninh xã, Văn hóa xã, trưởng thôn và một đồng người làm chứng với dấu son đỏ choét cùng vài cái ảnh đoàn kiểm tra chụp cùng đồng cổ vật làm bằng.

Trầm tư và tiếc rẻ nó kể lại:

- Đạo đi Hải phòng về tôi có dành dụm được ít tiền về định làm thêm cái bếp và chuồng nuôi vài con lợn cho mẹ nó. Ở dưới vườn kia kia, thôi ra đây luôn. Thế là cả tốp kéo nhau ra chỗ cái móng đào dở chắc cũng được khoảng 1m vẫn còn nham nhở và sạt lở lung tung.

- Đang đào dở cái móng thì liên tục bị chối tay vì va vào vật gì dưới đất. Xung quanh đây cũng nhiều người đào được đồ cổ rồi nên tao thận trọng. Dùng đào tao dùng dao với xẻng nhỏ khoét thì lôi lên được hơn chục món nhưng cũng vỡ mất ổi đồ gốm sứ, chậc tiếc thật. H lúc đầu trong tiếc rẻ, mảnh vỡ tao còn vớt đây kia kia. Mọi gọi con vợ ra mới dấu được cái trống đi thì Văn Hoá xã đã ập vào thu lập biên bản chụp ảnh, mẹ nó nhanh thế không biết.

- Haiza, số rồi biết làm sao. Một ông khách nhanh tay nhặt một vài mảnh gốm vỡ cho vào túi. Nó nhìn thấy nhưng chỉ mỉm cười quay đi coi như không biết.

- Thôi giờ thế này lên ăn cơm đã, để bọn tao bàn rồi chiều mình sẽ tính. Cơm nước xong H đi ngủ, còn lại 6 người nháy nhau ra bờ suối bàn việc.

- Anh thấy sao, em không biết gì về món này cả chỉ là người môi giới thôi.

- Ok nhưng giờ đã thấy hàng đâu mà biết thế nào. Xuất sứ thì có vẻ ổn rồi đây nhưng phải thấy hàng mới tính được.

- Anh để chiều em nói khó với nó xem sao đã nhé.

Nghĩ thầm trong đầu nó thấy không chết mới là lạ, cái biên bản kia, cái mớ ảnh kia, cái mảnh sành kia và con người thật là mấy người chính quyền kia mà không tin mới là lạ. Mua bán đồ vật chui thì cái biên bản này gần như là giấy chứng nhận đồ vật là xịn lắm rồi vào cái thời đó Nói chung là việc về xuất sứ món hàng có thể đã thành công mỹ mãn, thắng hay bại giờ chỉ còn là ở món hàng và cách gài nã mà thôi.

H này mà có thể cho anh em tao xo hàng với ảnh được không, nếu không thì lấy gì đảm bảo nó đúng như trong ảnh. Đầu giờ chiều tập trung làm việc nó hỏi thẳng H.

- Tao nói thật T nhé, trống là do tao đào được, huyện xã thôn này ai chẳng biết, may tao giấu đi được cái trống thôi. Mà thì tao tin được chứ bạn mà là khác, các anh thông cảm cho em nhé. Mà tao cũng chẳng để ở nhà

đâu, nếu thực sự mua thì mày đặt tiền rồi anh em bắt xe tao đưa đến nơi để hàng cho chúng mày xem.

- Nhưng chúng tôi đã xem là lấy mẫu để kiểm tra nữa đấy, xin thì lấy mà không thì ông phải chịu. Ông người đi cùng lên tiếng.

Cứ thế cò kè một đằng đòi xem lấy mẫu, một đằng bắt đặt tiền đến cuối ngày cũng chẳng đi đến đâu, mọi người cũng chán nản.

Sáng hôm sau 3 đưa lên đường đi ra Hà Nội mà chẳng làm được việc gì, đúng thật cả đôi bên đều rảnh việc đỡ võ là đương nhiên thôi.

Lại nhảy tầu chuyến 9h đêm ở ga Thanh Hoá chúng nó đi ra Hà Nội, lúc này Nó hoang mang lắm nghĩ rít thuốc liên tục mà lòng vẫn thấy rối bời, tầu tới ga Nam Định.

- Tầu tránh ở đây tranh thủ xuống ăn gì đi thằng em.

- Vâng. Thế là cả 3 nhảy xuống tầu tranh thủ tạt vào hàng ăn ngay tại sân ga và quán nước.

- Tầu chạy rồi anh ơi lên thôi. Nó lên tiếng.

- Hehehe, kệ nó đi em tự mình đi tàu khác.

- Sao vậy anh bọn thằng luôn ra đi em sốt ruột việc ngoài Hà Nội quá rồi.

- Bình tĩnh thằng em, anh em mình sẽ bắt tầu quay ngược lại Thanh Hoá, bọn anh bàn kỹ lắm rồi sẽ đồng ý đặt tiền để xem và lấy mẫu hàng.

Hừm bọn này chuyện nghiệp thật, tất cả bài và văn võ vậy nhưng nó cũng vẫn không tin, phút chót mới kiểm tra ngược thật là bất ngờ. Hừm hoá ra mình vẫn non gan.

Lại nhảy tầu ngược lại bọn nó quay về đúng ga Thanh Hoá. Lần này thì không cho nghỉ ngơi gì hết chúng nó cấp tập đi ngay vào Thiệu Hoá đến thẳng nhà H.

- H ơi có nhà không. Nó cất tiếng gọi.

Chưa thấy tiếng trả lời thằng kia đã nhanh chóng xô cổng đi thẳng vào sân.

Giật mình và toát mồ hôi trong nhà thằng H giờ có thêm 2 người đàn ông nữa, một trong hai người đó chính là anh K cận. Quá bất ngờ và ngoài dự kiến khiến cả bọn sửng lại, nhưng rất nhanh nó thản nhiên như không.

- Em chào anh ạ, anh cho em gặp H ạ.

- Nó đang đi thuê xe để đưa anh sang xã bên, em ở đâu lên gặp H vậy.

- Dạ em bên phủ lý bạn H lên chơi thôi ạ. Thôi không có H ở nhà thì em xin phép đi trước ạ.

Rút thật nhanh chúng nó chạy ra ngoài phong toả toàn bộ con đường đất trước cửa vào nhà H. Vừa thụp xuống thì bóng thằng H ngời trên cái xe

min cũng đã lấp ló ở xa r ấ.

- H tao bảo. Nó gọi giật giọng.

- Ở cái thằng này mày bảo về r ấ cơ mà.

- Mày đi đâu đấy, nó gần giọng, Tao vừa vào nhà thấy có mấy người bảo là anh mày xong.

- Thì chúng mày nói không lấy nên tao có khách hỏi mua, giờ lấy xe để đi lấy tiền đặt cọc r ấ xem hàng đây.

- Chúng tôi ra thị xã c ần ti ền vào đây r ấ, chúng tôi muốn xem và lấy mẫu luôn bây giờ.

- Không được đâu anh ơi, giờ khách đã trong nhà r ấ làm sao em từ chối được.

- Việc đấy ông để tôi lo. Một người nữa lên tiếng.

Giảng có không ai chịu ai. Thế r ấ việc đến phải đến trước sức ép của 3 người H buộc phải về nhà cùng

Ập thẳng vào nhà là nó đi trước, H đi giữa hai người còn lại.

Xin phép anh cho chúng tôi kiểm tra giấy tờ, chúng tôi là an ninh thị trấn. Vừa giới thiệu và áp lực nó đứng ngay trước mặt K cận.

- Tôi lên nhà em chơi, không buôn, không bán chẳng làm gì khuất tất các anh lấy căn cứ gì kiểm tra.

- H đợt vừa r ấ có đào được ít cổ vật và đã bị tịch thu nhưng chúng tôi nghi ngờ con chưa hết vì vậy H trong diện bị giám sát đ ề nghị các anh cho kiểm tra giấy tờ hoặc không ra công an thị trấn Vạn Hà làm việc.

Thế r ấ K cận cũng đành cho kiểm tra giấy tờ và nhanh chóng rút êm. Tình thế này hoàn toàn nằm ngoài tất cả các kế hoạch và dự kiến của chúng nó từ trước và những lần sau tuyệt không bao giờ còn dính phải, rất mày là cả bên bán lẫn mua đều không hợp pháp vì vậy việc danh tính và nội tình thường được ng ầm hiểu với nhau và không chuy xét đến cùng.

K cận khuất bóng thì cũng là lúc chúng nó bắt đ ầu. Lần này thì ti ền nhanh chóng được đặt cọc 10% giá trị để xem hàng.

Ngoài nghèo, ngoắt nghèo có cái xe Mink cà tàng mà cả bốn ông ng ồi trên đi đến ê cả đ.ít đến khi nhìn thấy cái biển Đ ồng Tiến bé tẹo bên đường cả 4 người mới xuống.

Lại chờ đợi vì chủ nhà đi vắng đến lúc oải quá r ấ thì mới lò dò ở đâu về

một ông đúng là như moi từ dưới bùn lên, bùn đất lem nhem suốt từ đầu đến chân, vai thì vác cái vó với cái rỏ, nói chung đặc sệt một người nông dân.

Mọi việc nhanh chóng được tiến hành, 2 ông khách khẩn trương kiểm tra hàng cùng ảnh, xem xét một số chi tiết trên mặt trống thành trống và đặc biệt mấy cái quai trống, cuối cùng.

- T ời bảo chủ nhà cho anh mượn con dao và vài cái túi ni lông nhỏ.

Giờ đến lúc lấy mẫu, hai ông khách lấy tất cả 6 mẫu bằng cách dùng dao cạo lớp ô xít ở 4 góc thành và mẫu trên mặt trống, 1 mẫu ở quai lúc này cũng đã quá 5h rồi nên phải quay ra luôn.

Lại kẹp 4 trên cái xe cà tàng chạy ngược là không phải Thiệu Hoá mà là thẳng ga Thanh Hoá luôn, chúng nó lần này mới bắt đầu đêm chạy thẳng về Hà Nội ngay trong đêm đó để lại lời hẹn 5 ngày sau quay lại.

Thế rồi việc kiểm định mẫu thế nào nó cũng không biết chỉ biết rằng 3 ngày sau thì tộp kia gập lại:

- Thằng em giờ cho anh gập ông anh mày đi, bọn anh muốn thương thảo về phương thức hợp tác hùn vốn đã, rồi mới tính đến giá cả.

- Anh cứ bình tĩnh đã có gì mai em sẽ thông báo sau nhé vì ông ý đi suốt nên gập cũng khó.

Thế rồi đến ngày hôm sau, lại ở quán nước vườn hoa Lý Tự Trọng bên hồ Tây cuộc gập tay 3 đã diễn ra cuối cùng đi đến chung kết ông anh nó 40%, bên kia 60%, 5% phí môi giới cho nó sẽ được trả ngay khi hàng đã có mặt ở Hà Nội. Giờ đến khâu tiêu thụ:

- Ông có mỗi tiêu thụ chưa, bên kia hỏi anh nó.

- Tôi có mỗi rồi, chuyển hàng theo tàu vot co hải phòng, 15 ngày sau sẽ có tiêu chuyển thẳng đến tận nhà cho ông bằng đò luôn. Đường dây lớn và tuyệt đối tin tưởng.

- Bên ông bán giá bao nhiêu vậy để xem ở đâu cao hơn thì mình quất.

- Như ảnh và mẫu vật chúng tôi gửi sang kia chào hàng thì lợi nhuận sẽ khoảng 100%.

- Sao lại 100%, nó phải gấp đôi số của ông nhé. Thôi bày giờ tôi bàn thế này, vì hàng theo dây ông hay tôi đều làm bên kia không yên tâm. Vậy theo tôi thế này, vì ông nó lãi 100% đúng không, giờ tôi với ông cùng tiên lấy hàng về HN, tôi sẽ trả luôn ông gốc và 80% lãi của tiên ông còn tôi sẽ tự chuyển tự kinh doanh được chưa.

- Sao lại 80%, ông ăn hơi dầy đấy.

Mọi việc cứ như vậy và cuối cùng ông anh thống nhất là 90% cho lợi nhuận.

Thế đấy, cái chiêu đánh vào lòng tham của con người luôn thành công nếu mỗi lợi vượt qua bản lĩnh.

Cứ vậy trong vòng 2 tháng từ tháng 3 năm 1990 đến tháng 5 năm 1990 chúng nó đã cho ra đi 5 cái trống đồng như vậy và tuyệt đối không có cái này quay lại thắc mắc về thật giả, việc này chỉ mãi sau này nó mới biết cái công nghệ cực kỳ đơn giản mà siêu hạng. Nó giám khẳng định có rất nhiều cái trống đồng cỡ đến giờ vẫn được bày đâu đó trong hoặc ngoài nước với sự tự hào và hãnh tiến của chủ nhân nhưng thực ra là giả 100%, hình như võ này phải đến vài năm sau mới được các tốp khác làm và cũng rất lâu sau này mới lộ. Lúc đó mọi chuyện của chúng Nó đã đi vào dĩ vãng quá xa rồi rồi.

Nhìn tận mắt, sờ tận tay chưa chắc đã có thể là thật vậy thì cái gì là thật đây? Ngoài chính bản thân mình đang tồn tại là thật ngày khắc nghiệt này còn mọi thứ đều có thể. Nó tự hiểu không nên tin bất cứ ai kể cả bản thân mình, suy nghĩ của mình đôi khi cũng vẫn phải tự hoài nghi.

Thế là dưới sự đạo diễn của K cận, một tốp 12 người bọn nó nhanh chóng có đủ một lượng tiền chuẩn bị cho một cuộc chơi mới, cuộc chơi mà khiến cho cả bãi đá Quý Châu không bao giờ quên được, một cuộc chơi đến giờ vẫn còn được áp dụng về trình tự, phương thức có hay chẳng chỉ khác về chi tiết mà thôi.

@all: em xin phép tạm dừng vài ngày trước khi đưa các cụ vào cuộc chiến trong bãi đá Quý Châu nhé.

Sau phi vụ có thể nói là những tốp đầu tiên ở Việt Nam vào thời đó sử dụng chính quy tiền địa phương hợp thức hoá nguồn gốc món hàng, bày đặt, sắp xếp bố trí kết hợp các thủ đoạn đơn giản nhưng cực kỳ tinh vi trực tiếp tác động lên tâm lý và lòng tham của các con mồi, những cú qua mặt ngoạn mục đã thành công mỹ mãn thu hút về một lượng tiền lớn giúp phi đội tiếp tục hành trình vào những điểm khốc liệt nhất tại Việt Nam vào những năm 1990 đến 9 năm 1992.

Chúng nó quyết định tạm dừng trong thời gian từ tháng 5/1990 đến tháng

6/1990 để xóa tất cả các dấu vết để lại ở xã hội do các phi vụ cũ để lại. Đây cũng là khoảng thời gian để xả hơi, chuẩn bị sức khỏe cho một cuộc trường trình lớn. Mọi người đều hiểu bước đường trước mắt là đầy hiểm nguy và muôn trùng gian khổ. Nhưng xá định rõ :

**NẾU ĐÃ COI CUỘC ĐỜI LÀ MỘT CUỘC CHƠI LỚN THÌ:
ĐÃ SỢ KHÔNG CHƠI, ĐÃ CHƠI KHÔNG SỢ.**

Đừng bao giờ nghĩ con gà ăn con giun, rồi con cáo vồ con gà, rồi con hổ ăn con cáo cuối cùng là con người giết con hổ là dã man. Khi trong một xã hội chân lý thuộc về kẻ mạnh thì đây chỉ là quy luật của sự sống mà thôi. Vào một ngày cuối tháng 5/1990 K cận cùng T điên tụ tập cả phi đội lên kế hoạch cho việc thâm nhập và tìm phương thức kiếm tiền từ cái nơi mà sự dã man, bạo tàn, hoang dã nhưng cũng là miếng mồi ngon nhất lúc đó: Bãi đá đỏ Quy Châu.

- Hôm nay tôi chính thức đề cập với anh em về việc tiến vào bãi đá đỏ Quy Châu. K cận lên tiếng. Toàn phi đội mình chỉ có 12 người và thống nhất luôn không tăng hoặc giảm. Mọi người cùng làm cùng hưởng. Chỉ có chết hoặc nên người không có dừng giữa chừng vì vậy ai cảm thấy không ổn có thể rút ngay từ bây giờ. Mọi việc đã làm cần phải quên hẳn đi và xóa bỏ hết đảm bảo an toàn cho bản thân cũng như những người còn lại.

- Anh em suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định. T điên lên tiếng.

Mười thằng còn lại chìm trong im lặng ở một bàn nhậu đêm ngã tư Hàng Bún sát với Quán Thánh.

Thực lòng ai cũng đều rất tâm trạng bởi ai cũng hiểu đây là cuộc chơi lớn, có thể là lớn nhất trong cuộc đời và quan trọng nhất nó sẽ là cuộc chơi cuối cùng nếu sa cơ thất thế. Nhưng (lại là chữ nhưng) nó có thể đưa chúng nó lên một tầm khác hoàn toàn cùng những thứ có thể thu về từ xã hội cho bản thân cũng là khủng khiếp. Vậy là dùng tâm lý đánh vào lòng tham kẻ khác để chiếm đoạt tài sản thì giờ tự chúng nó lại tự đánh vào lòng tham chúng nó.

- Em chỉ muốn các anh trả lời trước khi quyết định chiến hay không có 2 câu hỏi mà thôi. Nó lên tiếng. Mặc định trong phi đội nó là em út bởi là người có tuổi đời nhỏ nhất. Mà cũng kỳ lạ là từ đây trong các phi vụ làm ăn nó bao giờ cũng là người nhỏ tuổi nhất vì vậy thay bằng D phi giờ nó được đặt một cái tên mới D con.

1- Theo như anh K cận nói khả năng cướp bãi là không thể, khả năng cướp hàng cũng là rất khó vậy nếu vào đây anh em có thể làm gì để có thể ra

tiền

2- Cơ thắng của anh em là bao nhiêu % và bao nhiêu % đây sẽ là cuộc chơi cuối cùng trong đời.

- Vậy thôi em chỉ có 2 câu hỏi mà thôi. Nó tiếp lời

- Chỉ có hai câu hỏi nhưng nó đã bao hàm tất cả rồi. K cậ lên tiếng, để trả lời cho em và mọi người anh cũng T điên ngay ngày mai sẽ đi Quy Châu trước xem lại tình hình hình và lên kế hoạch, mọi người xả hơi 7 ngày nữa sẽ tụ lại ở đây, lúc đó anh sẽ trả lời cho em 2 câu hỏi trên. Cấm tuyệt đối làm bất cứ phi vụ gì. Giờ uống rồi giải tán.

Thế là nó cả bọn chúng nó có thêm 1 tuần suy nghĩ, cân nhắc và xả hơi trác táng.

Nói là trác táng nhưng ở cái Thị xã Hà Nội (thời đó Hà Nội chắc cũng chỉ như cái thị xã mà thôi) làm gì có gì mà trác táng, vài cái sà nhẩy vào giao lưu văn hoá thì ít đánh nhau thì nhiều mà quá trình dài bảo kê sà khiến nó cũng quá chán rồi. Các thứ khác thì cũng chẳng có gì hơn, vậy là lại chỉ có gái đú và bạn bè đàn đúm mà thôi.

Ngày hôm sau việc đầu tiên là đi kiểm mấy bộ cánh cho nó thay đổi cái thằng người và quan trọng nhất nó muốn ẩn mình là dân Xã Hội trong một vẻ ngoài thật cu bít chất nghệ hay ít ra hiên lành nhất có thể. Lúc này trong nó K cậ chính là một mẫu người như thần tượng.

Sau phi vụ trống đồng, ngoài lượng tiền để ra chuẩn bị cho phi vụ mới chúng nó mỗi cùng cũng vẫn ôm một mớ, mà nếu là công chức nhà nước chắc phải kiếm liên tục trong nhiều năm mới có được. Tiền bất chính kiếm quá dễ dàng khiến Nó cũng chẳng quý giá gì thay bằng chi tiêu hợp lý và để ra một khoản từ bỏ còn đường xã hội để làm ăn lương thiện thì nó đót, đót để chơi bời, đót để thể hiện và đót để bù lại những lúc bị vạ vật, vất vưởng ở những nơi mà có trong mơ cũng không bao giờ nghĩ đến.

Hà Nội lúc này dân chơi thứ thiệt là DD70 màu đỏ cờ cùng quần bò nổi gố Kinhjo và áo bò Levit 7 mảnh. Đây là hàng khủng lắm rồi. Đồng hồ thì phải là Rado không thì seko 5 chém cạnh.

Nó nhanh chóng sắm cho mình những gì thời thượng nhất, cũng xe DD70 màu đỏ cờ, cũng bò kinhjo nổi gố, cũng bò 7 mảnh levis, cũng dép con gà giờ nó như lột xác mà cố thể nói như đi nước ngoài về, không một ai có thể

nghĩ nó là dân Xã Hội, càng không thể nghĩ nó vừa ở bộ đội ra. Một lý lịch thật là hoàn hảo cùng một vẻ ngoài bóng bẩy thật khác xa những gì ẩn giấu ở đằng sau con người nó. Với thần tượng là K cận, đúng tính chất của Lưu manh giả danh trí thức nó cũng thay đổi hoàn toàn về cách hành động, lời nói và suy nghĩ.

Hôm đấy là một tối thứ bảy nó cùng T con lại quay về sân Cánh Bướm chơi sau vài tháng mất tích bí hiểm. Sự có mặt của nó ở Cánh Bướm kéo theo đến vài chục đứa bạn ra cùng, cả sân hôm đó như chỉ để phục vụ nó và bạn nó mà thôi. Lại riệu và riệu nhưng giờ đã khác rồi, không còn chuyện uống để mất tâm kiểm soát nữa, nó đã biết có điểm dừng.

Tầm hơn 10h chúng nó đã giải tán đi về. Nó và T con (gọi là T con vì nó chỉ cao hơn 1,50m mà thôi) lướt về.

Nghĩ lại sao mà thêm cái cảm giác đi xe máy vào những năm 1990 thế, đường thì vắng mà mọi người không qua xô bồ ồn ào như giờ, thích nhất vẫn là được đi xe máy không cần đội mũ bảo hiểm cứ thế phóng xe ào ào, gió thì lồng lộng khiến cái áo sơ mi bờ phần phật cùng tóc tai thì như vuốt keo ngược hết lại phía sau. Chỉ có thể nói ta có cảm giác tự do hoàn toàn và thực sự. Giờ thì không bao giờ còn cảm giác đó nữa rồi.

Theo đường phố Huế hai thằng bon xe đến đầu bách hoá Tổng Hợp bờ hồ thì gặp một đám đông.

- Giữ xe tao vào xem có việc gì. Nó nói với T con trao tay lái và xô đám đông đi vào

- Con điên này mày đi đứng kiểu gì đấy mắt mũi để đâu rồi, một bên là 2 ông đang phùng mang trợn mắt quát bên kia là một cô bé chắc công nhân đi làm ca về vì bên ghi đông vẫn còn cặp lồng cơm.

- Anh rẽ không nhè đâm vào xe em giờ xe hỏng anh bắt đền em đi. Cô bé vừa nói vừa mếu máo.

Nó nhìn sang cái xe đạp thì vành trước đã thành hình số 8, nhìn vị trí đâm thì rõ ràng xe cô bé đang đi đúng đường còn xe kia cắt cua và đâm ngang vào xe đạp.

- Đền cái *** gì em mày thấy xe không tránh tao đã còi rồi.

Nóng tiết lại đứng cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, lúc này thì hết cả trí thức với không máu chó dõn lên não nó lạng lẽ tiến sát đến 2 thằng vẫn còn ngửi nguyên trên xe và mải cãi vã.

Bốp, quá kinh nghiệm nó đánh phủ đầu luôn mà không nói năng gì hết, thế là được một phen thực hành Vĩnh Xuân từ khi học đến giờ, nó thả sức tay

chân. Vừa chủ động lại vừa bất ngờ nhánh chóng một thằng bệt luôn tại chỗ, một thằng vút xe bỏ chạy. Lúc này T con đã dựng xe cùng xông vào cuộc chiến rồi, vỡ viên gạch bên đường T con đuổi thằng kia trời chết. Rồi việc cũng đi đến hồi kết 2 ông xe máy đến tiễn vành cho cô bé.

Giờ thì giải tán nhưng cái xe đạp vành cong số 8, lúc này đã hơn 11h đêm rồi, cả 3 lay hoay mãi mà không sao giải quyết được cuối cùng nó đưa ra phương án: kẹp 3, T con ngồi cuối nhấc đầu xe đạp cho cô bé. Thực tình lúc này nó cũng chưa để ý lắm đến cô bé.

- Em về đâu nhỉ, giờ muộn rồi đi một mình nguy hiểm lắm bọn anh sẽ đưa em về

- Anh cho em về Tôn Đản ạ. Cô gái trả lời.

Thế là lên đường, đoạn đường tuy gần nhưng cũng đủ để T con sai tay vì nhấc cái xe đạp và cũng đủ thời gian để nó làm quen biết tên cô gái.

Thế rồi câu chuyện trên đường đi đưa đây, nó biết cô bé tên N, thực lòng đến lúc này nó vẫn không để ý lắm trước sau với nó cũng chỉ như một cuộc gặp tình cờ mà thôi, trong nó lúc này đàn bà chỉ như là một thú vui giải trí không hơn không kém. Thực đáng trách và quá sai lầm phải không các cụ, nhưng cuộc sống xã hội và môi trường xung quanh đã làm nó vào lúc đấy là như thế.

Cũng không hiểu sao dễ dàng nó có thể có được một cái hẹn 9h sáng hôm sau xuống nhà giúp N sửa lại cái xe, cũng vô tư vì mai là chủ nhật mọi người đều rảnh rỗi. Đàng nào cũng còn vài ngày nghỉ mà sáng mai cũng rảnh việc tại sao không vừa đi chơi vừa là giúp người khác nhỉ, nó nghĩ rất vô tư.

- D ơi, dậy đi đi. Tiếng T con từ 8h đã gọi nó dậy rồi.

- Đã xuống rồi cơ à, sớm thế ông, Nó uể oải vươn vai thoáng chút ngạc nhiên sao thằng này hôm nay nhiệt tình thế.

Nhanh chóng hai đứa đi ăn sáng và thẳng xuống Tôn Đản.

Sao vậy chẳng có nhẽ đây là cô bé hôm qua, thật bất ngờ khiến nó sửng lại vì vẻ trong sáng của N khiến Nó ngỡ ngàng. À đến giờ nó mới biết tại sao thằng T hôm nay nhiệt tình thế. Cả ba đứa lại theo phương án hôm qua kẹp 3 rong xe lên đầu hàng Vôi để sửa.

Thế rồi việc cũng xong nó và T con đi về với lời mời tối lên nhà chơi.

- Ngày D con, con bé N này ngon thế nhỉ. T con lên tiếng
- Ừm nhìn cũng được nhưng có vẻ con nhà lành quá. Nó trả lời lơ lửng.
- Hình như nó thích tao mà ạ, tao thấy nó cứ liếc trộm tao.
- Ừm thế thì tiến hành thôi tao thấy cũng bình thường mà, Nó lơ lửng trả lời T con khác hoàn toàn những gì trong lòng nghĩ.
- Tối nay tao với mày lên nhà N chơi r ồi sau đó tùy nghi xử lý sau. Nó tiếp lời

Chiếc xe được lau d ầu lại, cân vành xong thì cũng đã quá trưa r ồi nó và T con đi lượn đốt thời gian, suốt cả quãng đường T con luôn nhắc đến việc N có vẻ thích nó và Nó cũng rất thích N. Tâm trạng Nó giờ thật khó tả, nhưng T con là bạn thân nên nó đành dấu kín.

Tối đó hai đứa lại đến nhà N chơi. Những cái liếc mắt len lén nhìn trộm, nhưng nụ cười e ấp thoáng qua và linh cảm của người con trai nói cho nó biết N đang để ý đến nó và thực sự nó cũng cảm thấy xao xuyến trong lòng, một thứ cảm giác và tình cảm thật lạ mà chưa bao giờ trước nay trong nó có.

Thế r ồi một sự đắn đo, một chút gợn lên vì T con khiến nó như chững lại. Lại một sự ngu xuẩn trong đời khi nghĩ rằng tình cảm là cái gì có thể nhường nhau hoặc sản xẻ nó mạnh mẽ dừng lại để T con cơ hội.

Đúng tâm trạng của thanh niên mới lớn và tương tự Nó giờ ngoài những phút chờ đợi sự trở v ề của K cận và T điên, toàn bộ thời gian còn lại là băng khuâng, giăng co giữa đến nhà N hay không, gặp hay không gặp cứ thế trôi chỉ hai từ có hoặc không mà không sao nó trả lời được. Thời gian cứ trôi, nó cứ giăng xé và T con cứ hàng đêm 10h đến Cty của N để đưa N đi làm v ề

Nó quá kém cỏi và thiếu tự tin khi không dám gặp lại N bởi lẽ có thể nó sẽ bội tín với T con. Tình cảm thật luôn là cái khó hiểu đến vô cùng khi lòng cứ muốn nhưng phải luôn im lặng.

Thế r ồi ngày K cận và T điên v ề cũng đến chúng nó lại tập trung lại để bàn bạc cho một cuộc chơi mới.

- Sau khi tôi và T điên từ Quy Châu v ề hôm nay anh em mình tụ lại để bàn việc tiếp theo. K cận nói. Việc trả lời 2 câu hỏi l ần trước của D con và mọi người là chúng ta sẽ không cướp bãi và cũng chẳng cướp hàng, chúng ta sẽ làm việc mà chưa ai làm hết, chỉ khi anh em đã thống nhất trên đường đi sẽ bàn bạc, ai không làm thì có thể rút lui. Việc này nếu thành công sẽ cho chúng ta thay đổi hoàn toàn, còn nếu không thì sẽ lại trắng tay tất cả lại v ề

mo. Mọi người cứ cân nhắc đi nhé.

Thế rồi bàn thảo mãi cuối cùng cả 12 người cùng thống nhất: sẽ tiến vào bãi đá Quỳnh Châu. Ngày lên đường sẽ là 2 hôm sau.

Từ khi có lịch chiến đến lúc lên đường là sự giằng co của hai chữ có hoặc không, nó không còn tâm trạng nào để tính mưu với bày kế nữa, một sự nhớ nhung, xao xuyến, các câu hỏi cùng hàng vạn câu trả lời tự nó cứ đưa ra. Rồi nó quyết định việc cần phải quyết định.

Chỉ còn duy nhất một tối mà thôi ngày mai nó lại đi rồi, lại lao vào một cuộc chơi mới, cuộc chơi với cái giá cực đắt giữa tiền và cả cuộc đời.

- Chào em. Nó xuất hiện ở cửa nhà N bất ngờ như khi nó ra đi và vào cái lúc mà không ai nghĩ đến 10h30 đêm. Vào cái thời gian năm 1990 ở cái phố Tông Đản thì hơn 9h cả phố đã tối um không một bóng người rồi.

- Ở sao anh lại ở đây. Ngỡ ngàng N thảng thốt.

- Anh không có nhiều thời gian nên hôm nay xuống đây gặp em chỉ để nói rằng anh rất nhớ em, có thể là yêu hay chưa thì anh không biết nhưng chắc chắn anh hiểu cần phải gặp em để nói với em rằng anh rất nhớ em.

- Sao anh luôn đưa đến sự bất ngờ cho em vậy. N bối rối trước lời thổ lộ của nó.

- Ngày mai anh đi công việc có thể về và cũng có thể không, hôm nay anh xuống gặp em chỉ để nói rằng anh rất nhớ em, nếu quay về thì lâu nhất 1 tháng sau anh sẽ xuống, nếu không thì hãy coi như chưa có cuộc nói chuyện này. Nó nắm tay N nói. Không hiểu sao lúc này tâm trạng nó lại bình thản lạ. Rồi cũng chưa cần nghe lời nói của N nó đã vụt đi như khi bất ngờ xuất hiện.

- Không hiểu thằng T con hôm nay đâu rồi nhỉ, sao nó không đón N về, không biết nó có biết mình gặp N không, không biết N sau hôm nay sẽ nghĩ gì về nó, không biết thằng N sẽ nghĩ gì về nó và trên tất cả tự nó cũng không hiểu nổi mình làm thế có đúng hay không nữa, rất nhiều câu hỏi cứ đeo đẳng trong đầu theo nó suốt cả hành trình vào bãi đá Quỳnh Châu.

Lại là tàu đêm, chỉ có tàu đêm là phương tiện đi lại khiến cho hành trình không ai có thể giám sát được và nó luôn là phương tiện được lựa chọn cho các phi vụ làm ăn. Lên tàu chợ chuyển 9h đêm vào một ngày hè cực nóng, cả tốp 12 người chia ra làm 3 nhóm nằm ở ba toa khác nhau, chúng nó nhìn

như những công nhân viên chức bình thường đi chơi vậy. Giờ thì tuyệt không còn ai có thể thấy sự ngổ ngáo hay một chút tàn dư của thời quân khu trên người cả nhóm nữa, chúng nó đã xoá sạch và thay đổi như tắc kè rằn

Vạ vật trên tàu hôm đó đoạn qua Nam Định tránh tàu chờ gần 3 tiếng, vừa nóng nực ngọt ngào lại vừa sốt ruột cả bọn mệt nhoài, cuối cùng chúng nó hơn 10 giờ trưa mới xuống đến ga Thanh Hoá.

Ăn trưa xong không nghỉ ngơi lập tức bắt xe đi thị trấn Diễn Châu và nghỉ đêm tại đây. Mệt, cực kỳ mệt là cái mà nó nhớ nhất hành trình lần đầu đi vào bãi đá Quý Châu do cắt đuôi chuyển trạm và cũng do thời tiết nữa. Anh em gần 6h tối mới đến Diễn Châu ăn xong trà lá là lăn ra ngủ tít, mọi việc gác lại hôm sau bàn tính tiếp.

Sau một giấc ngủ dài mọi người gần như hồi phục hoàn toàn, tập trung ăn sáng xong là lên đường đi Thị trấn Quý Châu. Đây là tuyến xe khách chạy thẳng Quý Châu, riêng phục vụ cho dân xã hội và những người đi đổi đời vì đá đỏ đã khiến cho lượng người trên các chuyến xe này khủng khiếp.

Lại một lần nữa nó quay về thời Bộ Đội, ngủ trên nóc xe.

Xe chạy đến ngã ba Việt Hương thì K cận hô anh em rời xe nhảy xuống giữa đường. Cả 12 thằng lại bơ vơ ở cái nơi may ra có được hơn chục nóc nhà bao quanh giữa rừng thẳm.

Nằm lại ở Việt Hương cả tốp nhanh chóng vào nhà dân mua đồ ăn và chuẩn bị cho hành trình tiếp theo.

Cơm nước xong mọi người nhanh chóng tụ lại và chính thức bàn việc.

- Giờ toàn bộ anh em ta sẽ chia làm 3 tốp. T điên đi vào thẳng bãi xem tình hình và quan trọng nhất xác định rõ vỉa nào là nơi đang cho hàng nhiều nhất, vỉa nào đang cho đá chất nhất. K cận bắt đầu giao việc bày quân.

- T bực vào chợ đá tìm hiểu xem đũa nào đang cần cái ở đấy, khả năng ôm hàng và tiêu thụ đến đâu. Hành trình cho một chuyến hàng từ khi bắt đầu đến kết thúc là bao nhiêu ngày, nhớ cụ thể nhé.

- Tôi sẽ dẫn một tốp vào thẳng sập gập anh em để bọc lưng và lo các việc khác. Mọi việc thế đã. Khi vào Quý Châu nhớ rõ không tốp nào biết tốp nào hết. Đúng 12h đêm anh em tụ lại ở ngoài rừng đầu thị trấn Diễn Châu.

Thế là ai vào việc đó nó cùng tốp với K cận, đây cũng là tốp có thể nói là nguy hiểm nhất bởi va trực tiếp với dân Xã Hội ở đây.

Lại lên xe chúng nó đặt chân vào đến Quỳnh Châu lúc này cũng đã tầm 6h tối rồi. Tốp Nó vừa bước xuống xe giữa cái oi nóng của mùa hè, cảnh hoàn hồn khi những vệt nắng cuối ngày đổ hoe chiếu xuống, tự nhiên ai cũng một chút nao lòng.

" Anh đi đào đá đỏ
ở vùng mỏ Quỳnh châu
anh biết đào nơi đâu
đào nơi đâu bây giờ....."

Các cụ có thể tìm trên mạng cũng vẫn nghe lại được nhưng chắc chắn nó không bằng 1/100 về độ hay, nào nùng và quan trọng nhất không có được cái không khí của đúng chất bãi đá.

Một giọng hát có thể nói đến tận bây giờ Nó cũng không bao giờ quên được. Biết nói sao nhỉ. Thê lương, da diết, đau đớn, quằn quại và trên hết là sự chần chừ cùng chất giọng chỉ có thể nói là có 1 không 2. Không những nó mà rất nhiều người dừng lại để nghe, người hát là một ông già cũng tầm trên dưới 60 tuổi gì đấy chỉ cần giọng hát tay bo, cùng cái đàn guitar lúc tĩa lúc đệm nhưng sao nó lại đi vào lòng người thế. Quá hay và đây tâm trạng từ chất giọng đến cách hát, giai điệu cũng như lời như thấm đẫm máu và nước mắt, tự nó đã nói lên đây là một cuộc chơi may rủi rồi. Đến giờ sau bao năm trong nó cái cảm giác đó trong nó cũng vẫn luôn mới hôm qua. Đứng nghe hát đến hơn chục bài nó dúi vào tay ông hát xắm một mớ tiều rồi nhanh chóng lẩn vào đám đông đi sâu vào trong khu bãi đá theo sát chân K cận.

Nhanh chóng ăn uống luôn ở bến xe 3 anh em thuê tạm cái nhà nghỉ tắm rửa qua loa rồi bắt đầu lên đường vào bãi đá, lúc này nó mới biết địa điểm đến là bãi Đồi May và người gặp là S cụt. Một cái tên mà vào những năm 1990 tại Quỳnh Châu là sự kinh hoàng như K trắng ở Hà Nội vậy. Thay đổi quần áo giờ 3 anh em lại quay về đúng bản chất như 3 thằng quân khu chính hiệu. Lại quần ga, áo bay, chân đi gò với đầu mũ cối. Bộ quần áo này hình như để sản xuất cho đi rừng thì phải, theo lời K cận anh em bôi tạm lên người một ít cao sao vàng vừa tránh ngã nước lại vừa tránh muỗi và vắt dọc đường.

Lại nói về giới xã hội trong bãi đá Quỳnh Châu vào thời này có lẽ là khủng khiếp nhất ở Việt Nam bởi sự không liệ, bạo tàn, hung hãn và hoang dã

của nó. Hệ thống pháp luật tại đây gần như không còn tác dụng gì và nếu can thiệp thì lập tức nhà cửa, gia đình sẽ bị thiệt ngay khi vừa làm xong nhiệm vụ. Thời đó Tỉnh Nghệ An đã lập ra hàng loạt rào cản, trạm kiểm soát với lực lượng lên đến vài trăm người thường trực và cao điểm có sự vụ lên đến hàng nghìn nhưng cũng chỉ theo đợt chuy quét mà thôi còn không lại rút hết quân. Từ ngã ba Tà Lãnh đến Quỳnh Châu, tất cả những người nếu thân nhân không rõ ràng, có nhiều tiền mặt, ăn mặc như dân đào đãi khai thác đá, có nhiều tiền mặt nói chung vô vàn lý do đều có thể bị bắt và đuổi về đây chính là lý do mà chúng nó phải chở thành như công nhân viên chức và phải chia nhóm từ ở Vạn Hà.

Vượt qua dãy quán chạy dọc theo đường vào khu bãi với tên xưng là Phố Sung Sướng bỏ qua sự mời gọi của một lũ bớp bản, không hiểu sao mà có thể vẫn có người sinh hoạt cùng được nữa chúng nó bước vào khu bãi. Đập vào mắt nó xa xa như hàng vạn con đom đóm lập loè ở xa xa, thật là nhộn nhịp và ngoài sức tưởng tượng của bất cứ ai nếu không được tận mắt chứng kiến. Khác hoàn toàn các bãi hiện nay, thời đó bãi đá đỏ Quỳnh Châu không có điện, cũng chẳng có máy phát gì hết mọi người thắp đèn dầu, chủ yếu là đèn măng xông để đào đêm, có thể nói bãi Quỳnh Châu hoạt động 24/24 không ngừng nghỉ.

Ở chỗ nó đứng thì chỉ nhìn thấy có ánh đèn mà thôi, giờ này mọi người chủ yếu đang tập trung vào khai thác nên đường vào bãi vắng tanh, ếch nhái và dế tạo nên một bản hợp sướng nghe đến tái tê lòng, thỉnh thoảng nó lại được điểm một tiếng thay cho tiếng trống là tiếng Súng nổ và cứ mỗi tiếng súng thế nhẹ là có người bị thương nặng có thể ra đi vĩnh viễn.

Vừa hết phố Sung sướng cắt ngang đường đi qua đường mòn là vào đống Triệu (Tên đống triệu được đặt là do đây là đống đầu tiên đào được viên Rubi có giá lên vài trăm triệu từ đó được dân đào đặt tên là đống triệu cũng là địa điểm mà khiến cho bãi đá Quỳnh Châu vang danh và thông tin về bãi đá Quỳnh Châu bị loang ra ngoài). Từ đây thì đường đi thối rữa, nước phụt lên để đãi đá, đất cát sau khi đãi bị xả ngược xuống gặp sự di chuyển của dân đào đá khiến cho như lội giữa đầm lầy vậy. Chỉ có thể nói là kinh di. Thật sáng suốt khi đi gò, nếu đi đúc hay giầy chắc là chết luôn và đến vớt đi cho nhẹ nợ

Men theo đ ỏi triệu chúng nó l ần l ần l ần trong bóng đêm thẳng tiến về Đ ỏi May điếm chúng nó c ần phải đến đ ể gặp người c ần phải gặp.

- Tất cả mọi người không đ ược vọng đ ộng biết chưa, trong mọi trường hợp phải theo tôi vì ở đây anh em không phải một mối và mình cũng không biết hết, có thể chiến, có thể không mọi việc tùy cơ ứng biến. K cận lên tiếng cảnh báo mọi người, ai cũng hiểu bắt đ ầu từ đây phải dè chừng. Nó chuyển đ ột từ bụng vào trong túi quần, đ ề phòng cho một cuộc chiến bất ngờ có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Sau nay mới thấy là ng ờ ng ần bởi ở đây là súng và lựu đạn, vét đĩa cũng là xà beng vì vậy lệnh chẳng có giá trị gì, thêm nữa mình ở ngoài sáng còn tất cả trong bóng tối.

Xa x ả đã thấy đ ỏi May chắc còn khoảng 300m gì đấy thì chúng nó gặp một đ ồng đất cùng cây đ ỗ ngang đ ường, cả ba thẳng lay hoay mãi mà không thể chèo qua đ ược vì bùn trơn cùng cành lá.

- Đứng im thẳng nào quay lại tao cho chết luôn. Một giọng lạnh băng cất lên.

Cả ba thẳng cùng s ửng người vì bất ngờ, tay nó tự nhiên nắm chặt lấy chuôi lệnh, thế r ồi một sự im lặng bao trùm lên tất cả, rất nhanh thôi chưa đến 1 phút nhưng thực sự căng thẳng, thoáng trong đ ầu nó đã tính l ần xuống bờ ta luy ven đ ường r ồi.

- Từng thẳng báo danh, chúng mày vào đây làm gì.

- Chúng tôi vào gặp S theo lời hẹn lên chơi, bọn tôi từ Hà Nội vào. K cận bình tĩnh lên tiếng.

- Tất cả đ ể tay ôm gáy và ng ồi hết xuống thẳng nào định bật thì đừng trách tao nổ súng.

Cứ thế cả 3 thẳng ng ồi nguyên ôm đ ầu gục mặt xuống đ ồng bùn trước mặt. Chẳng hiểu cái mùi tởm l ợm đấy lúc đấy sao cũng chẳng thấy gì mà đ ầu óc thì căng cứng lên.

- Tôi tên K, ông có thể báo cho S là tôi lên chơi theo lời mời.

- Im m ồm và ng ồi nguyên, mày có tin tao có thể bắn bất cứ lúc nào không. Căng thẳng, thực sự căng thẳng khủng khiếp vì quan trọng nhất là không biết nó đứng ở đâu cũng như không biết nó có bao nhiêu đ ứa. Cứ thế cũng phải đến 15 phút sau

- Đứng lên bỏ hết đ ờra, nếu tao soát người thẳng nào thấy còn đ ột thì sẽ ốt luôn đấy.

Hừm đ ắm thẳng chó này, làm theo nó gì tự tử, nó nghĩ th ần trong bụng và liếc nhanh sang bên K cận xem phản ứng. Nhìn thấy K cận im cười cùng

đồ được rút ra 1 khẩu K54, 1 lựu đạn, 2 con lê, hai thằng còn lại cũng nhanh chóng làm theo.

Giờ tất cả chúng mày đi vòng sang bên vực rồi bám vào cành cây đi sang bên kia sẽ có người đón, thằng nào chạy hoặc có hành động lạ thì đừng trách tao đấy.

À hoá ra chúng nó làm ra cái này để chặn công an lên truy quét và cũng là để tử thủ ở đây nếu cần. *** kiếp ba thằng lóp ngóp bám cành cây vòng sang bên ta luy sang bên kia. Đặt được chân sang bên kia thì cả người như vừa từ địa ngục chui lên vậy, từ đỉnh đầu đến gót chân là bùn đất, nói không sai chữ cả mồm, tai, mũi cũng bê bết là bùn đất.

- O em chào anh, hehehe tưởng ai.

Vừa đặt chân sang bên kia đã có tiếng người cất lên rồi, K cận mặt toa toét bùn, kính thì đây đây có nhìn thấy gì đâu còn nó thì nhanh chóng nhìn ra, *** cái lũ thổ phỉ này, hừm *** hiểu sao bọn này mà gọi là người. Chắc cũng phải đến chục thằng lỗ nhố với trên tay nó nhìn thấy là 2 khẩu AK, 2 hay 3 khẩu súng ngắn vài đũa còn lại là giáo và xà beng. Haizza may thế mà không bật chứ chắc là xoá sổ, nó nghĩ thầm trong bụng. Cả tốp mới đến là quần PonPot cùng áo Ponpot nhưng cất cộc hết tay nhìn như áo ponpot gile vậy, chẳng hiểu sao trong này chúng nó lại có cái một kỳ dị vậy, không còn ra cái dạng gì nữa. Lúc này K cận cũng đã lau xong kính rồi.

- O anh tưởng ai, bọn mày đón tiếp anh kiểu này vãi hết cả *** ra quần. Hừm K cận lên tiếng.

- Chuyện dài lắm, thôi anh lên sập gặp anh S đi, anh ý cũng vừa ra bãi về đang đợi anh trên đây đấy.

Thế là cả nhóm lếch thếch đi lên trên sập. Cũng phải đến gần 15 phút đi liên tục vượt qua hết các cửa hầm này đến bậc thang nọ là sản phẩm của dân khai thác để lại chúng nó mới lên đến sập. Sập nằm ở góc bãi May án ngữ tại vị trí cao nhất nhưng lại là nằm ở một góc, phải công nhận địa điểm của Sập là cực kỳ thuận lợi vì chỉ cần 5 phút có thể biến ngay vào trong rừng rồi và nếu để chiếm được sập có lẽ phải cần đến hàng trăm tay súng vì nó vừa ở trên cao lại có các hào, hố rãnh nên rất khó tiếp cận.

Bước vào sập anh em được mời đến ngồi xung quanh một cái có thể gọi là phản cũng được mà có thể gọi là bàn cũng được, nhưng cái quan trọng nhất

là nó bằng gỗ nguyên tấm, sau này thấy mọi người kể là trăn được của một thằng Lâm tặc đây là gỗ trắc, hương heo gì đấy đai khái là rất quý nhưng thực lòng là chỉ nghe biết thế thôi chứ nó nào có biết gì về gỗ đâu.

Sập là một cái lán tương đối lớn cũng phải đến hơn 100m² vậy, xung quanh sập còn có đến gần chục lán nhỏ, tất cả các lán đều rất ngay ngắn và kiên cố, mỗi lán có ít nhất là 2 đến 3 con chủ yếu để dọn dẹp, cơm nước và làm hàng. Duy nhất tại sập không có con nào.

Ngồi vậy chưa được mười phút thì có người vào

- Đến rồi mà, sao lại vào giờ này vậy. Tiếng người đàn ông lên tiếng.

- Ông đấy à, K cận đáp lời. Ông làm tôi khiếp hèn quá mất thôi. Đây là anh S anh đã nói từ trước còn đây là hai thằng em theo tôi vào. K cận tiếp lời giới thiệu.

- Em chào anh ạ, cả hai thằng cùng cất tiếng chào. Ngược hoàn toàn với những gì mọi người biết, cá nhân nó thấy đây là một người đàn ông có thể nói về hình thức có nét gì đó rất phong trần và cực kỳ nam tính. Ở anh S toát lên sự ngang tàng và đầy tính quân tử khẳng khái.

Nhanh chóng bữa riệu đêm được dọn ra, hơn 50 người tụ tập ngồi thành hàng ngang, lần đầu tiên nó cảm nhận được Lương Sơn Bạc là thế nào và cũng lần đầu tiên nó biết riệu uống bát phải thế nào. Lúc này không còn trên dưới nữa, hình như cách sinh hoạt này chỉ có ở đội của anh S mà thôi. Đây cũng chính là cái khiến anh S được lòng anh em xã hội trong bãi nhất. Le te xung quanh cũng đến gần chục đĩa đàn bà hết rót riệu đến tiếp thức ăn. Cứ thế cuộc riệu đêm diễn ra trong huyền ảo rồi cuối cùng.

Bốp, cái bát riệu được anh S ném thẳng vào viên đá ở góc sập cũng là lệnh cuộc riệu dừng ở đây.

Ông thì bá vãi đàn bà, thằng thì ngật ngưỡng đi ngủ, đĩa thì bắt đầu ra soát bãi. Mỗi người một việc trả lại cái sự tĩnh lặng và hoang vu vốn có của khu sập. Lúc này chỉ còn lại có 6 người mà thôi.

- 2 chú xuống phố mà chơi đi để anh nói chuyện với anh K. anh S nói với hai đệ vẫn còn ngồi lại. Rồi quay sang nhìn 2 đứa nó lên tiếng với K, giờ thì anh em mình vào việc.

- Yên tâm đi đây là 2 thằng em chúng nó có thể tin tuyệt đối và cũng là người trực tiếp nên ông không cần lo. Hiều anh mắt của S cụt anh K lên tiếng.

- Giờ thế này ông nhé, như đã bàn bạc với ông từ lần trước rồi, anh em tôi cũng đã giải khắp bãi để lấy thêm một số thông tin khác nữa mới chốt

được nhưng giờ tôi định thế này mọi việc cứ thế ông thấy sao.

- Vấn đề ở đây nó nằm ở bãi này không phải chỉ có mình tôi, bọn dân ở đây cũng không đơn giản, chủ yếu anh em nhìn nhau mà sống thôi. Để tôi tính đêm nay đã, ngày mai mình sẽ gặp nhau ở Quý Châu rồi chốt sau nhé. Anh S lên tiếng.

Vậy là xong những bước đầu chuẩn bị cho phi vụ đầu tiên ở bãi Quý Châu.

- Q mày dắt các máy ông bạn anh cất đi về phố cho nhanh nhé. Xong quay lên đây ngay có việc. Anh S sai ông đứng ngoài.

Theo chân của Q đi chưa đến 20 phút anh em đã về lại cái phố sung sướng rồi, đồng hồ cũng đã chỉ gần 12h đêm. Không còn kịp xem nổi thế nào cả 3 đứa cầm đầu đi ngược ra khỏi thị trấn chớ kịp cái hẹn nửa đêm với 2 tốp còn lại.

Cả bọn tụ lại với nhau và kéo ra bờ suối để bàn việc, chẳng có gì ngoài mấy chai riêu xéch và chai nước chè nguội cả bọn đưa nằm đưa ngửi bàn việc. Thời gian này gió Lào khủng khiếp khiến không khi hân hập chỉ có bờ suối là nơi có lẽ dễ chịu nhất.

Sao rồi các ông nói tôi xem nào. K cận lên tiếng.

- Bọn tôi vào chợ hôm nay rồi tắt cả mọi mỗi hàng cuối cùng đầu đổ ra Vinh và vào Sài Gòn sau đó thì Thái, thời gian cần để hàng từ đây sang đến Thái thì nhanh nhất là 10 ngày lâu thì vô kể luôn, phần lớn hàng đầu tập trung ở chỗ thằng N, thằng Q và L hơi Cầm trịch ở đấy vì chúng nó có đầu mối tiêu thụ hàng vào trong kia. Mà toàn bộ dân ngoài vào muốn lấy hàng trực tiếp cũng không được đâu, bắt buộc phải qua chúng nó. T bực lên tiếng.

- Toàn bộ khu bãi theo như tôi biết có khoảng hơn 20 bường, nhưng tập trung nhiều nhất vẫn là ở đầu Triệu, nhưng đá cho nhiều nhất vẫn là ở bãi May, nói chung bọn đào cũng là ăn công thôi không có vẹo gì đâu. T điên lên tiếng.

- Tôi đã làm việc với anh em trong kia rồi, thôi hôm nay mình cứ thế đã, mọi việc có thể ngày kia sẽ tiến hành.

Cả bọn giải tán về các nhà trọ khác nhau và lại như 3 tốp người không

quan biết.

Cả ngày đi lại liên tục và căng thẳng đến nghẹt thở khiến nó già rời người, đặt lưng xuống là ngủ không còn biết đất trời là gì nữa.

Ngày hôm sau khi đã chở ở lại bình thường nó mới chú ý đến cái quan cảnh của thị trấn Quỳ Châu. Có lẽ nhờ cái bãi đá này mà Quỳ Châu thành thị trấn lớn nhất Việt Nam lúc đó. Chen lẫn với dân bản sứ, dân lao động đi đào đá thấp thoáng vẫn là sắc áo màu xanh của những bộ gabadin đặc thù của dân xã hội. Cả dãy phố sung sướng giờ thì im lìm và vắng tanh, lững thững ra bên xe có lẽ đây là nơi đông nhất của thị trấn vào ba ngày thôi thì kinh khủng khiếp. Cảm giác đầu tiên là người ở khắp các nơi đổ về, mà phần lớn là dân lao động, người nghèo gây nên cảnh náo loạn. Đủ các thứ mùi bốc lên cũng thúng mủng, cuốc xẻng, gạo, dầu, thịt, cá nói chung bất cứ thứ gì đều được chuyển lên đây để bán. Cũng dễ hiểu thôi vì hàng hoá ở đây đắt ít nhất gấp 3 lần so với ở Diễn Châu.

Quay ra lững thững đi về chợ đá, tìm một góc khuất ngửi ướng nước chè, đang ngắm nhìn thị trấn cùng cảnh sinh hoạt thì

Pằng, Pằng, Pằng ba phát súng xa xa ở bãi vọng về, nó dướn mắt lên hỏi ông chủ quán:

- Súng bắn đâu đấy chú ơi.

- Ôi đời chắc lại có việc gì trong bãi đấy mà. Mà nhìn chú không giống dân đi bãi, chú đến đây làm gì đấy.

- Dạ cháu chỉ đi chơi thôi xem có gì làm không, bộ đôi xuất ngũ về nhà thất nghiệp ạ. Nó lại lôi cái lý đỉnh cao lúc đó ra khoe.

- Bộ đôi xuất ngũ thì ở nhà chứ vào đây làm gì, không biết được gì không mà ngày về nghe chừng xa lắm đấy.

Chuyện đang còn dở thì chân người rầm rập rầm rầm tiếng hô vọng đến

- Xập hằm bường thẳng H rầm bà con ơi.

Một sự náo loạn cả khu, cứ ý ới gọi nhau rầm rầm hỏi han, rầm rầm võ đoán. Cũng đến hết buổi sáng thì 3 cái xác cũng được kéo ra ngoài với tư thế người ngợm co rúm thân xác chắc chẳng còn nổi cái xương nào không gãy, Nó rùng mình khiếp đảm tận tâm can. Thế rầm rầm đổ riệu lên 3 cái xác người đấy, họ từ từ nắn thẳng người ra lúc này mới nhìn rõ máu từ tai, mồm, mũi đã đen đặc lại như vết sơn trống rỗng, đầu thì biến dạng và không còn nhân ra được ai nữa, cả 3 cái xác được cuộn vào manh chiếu và cứ thế để bên lề nằm tro vơ vớ với bó hương của những người đến sau cắm cho người đi trước. Vậ mà sức mạnh đùng tiến khiến cho dân vẫn cứ lao vào bỏ qua cả

sinh mạng và lời cảnh báo là 3 cái xác. Sau này rồi nó mới thấy đây là việc hết sức bình thường như ta vô tình bị đứt tay mà thôi.

Mãi cũng chán nó làm ca nước chè đi ra suối ngồi uống một mình.

Giờ thì nó mới thấy nhớ đến N, một nỗi nhớ quay quắt vu vơ, lúc này nó mới thấy tiếc vì ngay từ đầu lại ra đi đột ngột, giá mà nếu biết được giá mà thì đã không phải là đời. Chắc chắn mình phải quay về và chắc chắn mình phải gặp lại N.

Thời gian cứ chậm rãi trôi rồi tối đó cũng đến, mọi người lại ra bờ suối, hôm này thay bằng chỉ có 12 đứa đã có thêm anh S và một đệ của anh.

Vừa cách đây hơn tháng anh D palet đã vào đây đặt vấn đề cướp bãi, nhưng không thành và xảy ra xung đột, việc anh D palet quay lại là đương nhiên vì vậy hôm kia mới có cuộc chặn đường và phải mất thêm 1 ngày để kiểm tra lại K cận xem có liên quan đến anh D palet hay không (Cái tên D palet này chắc là đủ tầm để nhiều người biết ạ)

Theo như lời kể của anh S thì sự va chạm của bên Q bên chợ đá với quân anh S từ việc chặn hàng và cắt phế đã khiến Q bệu tuột rất nhiều miếng mỡ ngon và mất tương đối khách. Lúc này với tầm ảnh hưởng của anh S cùng sự ghê rợn của xã hội khu vực việc dùng người ở đó để thịt nhau là gần như không thể nên cuối cùng thông qua các mối quan hệ cái tên D palet tại Hà Nội đã được Q nhờ đến.

Ngoài việc anh em nhờ cứu giúp đây cũng là miếng mồi cực ngon đã khiến anh D palet không thể cưỡng lại được và quyết định lên đường vào bãi đá Quý Châu. Chỉ nghe qua Q bệu kể cũng như thu gom tin tức từ các anh em nên anh D palet đúng chất gấu chỉ kéo theo có đúng 5 mạng vác 1 AK cùng 4 K54, gồm H tá, D chính uỷ, C nên, N lộ trấn xe khách từ ngã ba Diên Châu chạy thẳng vào bãi, ngày khi anh D palet đặt chân xuống thị trấn anh S đã được đệ báo rồi biết rồi, một cuộc chuẩn bị được bắt đầu.

Với tiếng tăm và ảnh hưởng không phải của 1 mà cả 5 người nhanh chóng bọn đệ đang làm xã hội của bãi Quý Châu quy tập về gần 30 mạng quyết chiến để tiễn khách anh S.

Lúc này anh S đang cực mạnh ở đây nên với số lượng bên anh D palet vậy thực ra cũng chẳng là gì hết.

Hôm sau anh D palet cũng C nên chia thành 2 top tiến vào bãi May, một

cuộc đung độ khủng khiếp đã xảy ra tại sát ranh giới của đ ồi Triệu và bãi May. Lúc đ ầu đôi bên dàn quân và bắn nhau bằng súng r ồi cuối cùng là giáp lá cà, cuộc chiến lúc đ ấy có lẽ đi vào lịch sử của dân xã hội vì nó như là chiến tranh biên giới vậy, đ ể lại bãi chiến là 5 người vĩnh viễn ra đi cùng số bị thương vong lên đến hàng hàng đôi chục người. Đây cùng là cuộc chiến khiến công an tỉnh nghệ an phải huy động người lên bãi đá khủng nhất với hơn 10 xe cam nhông đặc là công an, sau 7 ngày truy bắt cũng chẳng được ai ngoài phá được hàng loạt quán xá cùng các h ần thì chẳng bắt được bất cứ ai, tội nhất là cả phố sung sướng bị kéo sập hoàn toàn. Cuối cùng do cùng là dân xã hội sự quan hệ đan chéo nên thông qua anh T lộn đứng ra dàn xếp anh S đã gặp trực tiếp anh D pallet đ ể thương thảo. Cuối cùng đ ể cho có thể thu lợi được nhiều hơn dân Xã hội từ nay thay bằng chặn dân buôn sẽ coi nói cho vào bãi và thu tô trên các thương vụ mua bán, việc này sẽ khiến cho bãi phát triển mạnh và rộng hơn rất nhiều, bù lại dân buôn sẽ mua được rẻ hơn cùng nhiều lựa chọn hơn và phần đó phải thuộc về nhóm Xã Hội ngoài chợ, mọi người cùng có lợi và vui vẻ, tuy nhiên đã bước chân vào xã hội thấy động thì việc đ ề ph ồng là đương nhiên.

Quay lại việc chính của bọn Nó, nhanh chóng cuộc kế hoạch của phi vụ đ ầu tiên được đưa ra bày bài. Mọi người giải tán đi về thị trấn Quỳnh Châu chuẩn bị cả sức khỏe lẫn tinh thần cho một ngày mai đ ầy khốc liệt.

Ngày hôm sau nữa dưới sự dàn xếp của anh S cụt, cùng với việc giàn xếp vụ anh D pallet nên bọn nó ẩn danh của anh S cụt nhanh chóng tiếp cận và đưa T lớn vào cùng phi vụ làm ăn. Một thoả thuận ngầm được đưa ra với sự ăn chia sòng phẳng giữa các nhóm với nhau.. Từ đây là một liên minh ma quỷ hình thành với con m ồi là những đứa vừa được dàn xếp bởi vụ anh D pallet quân Buôn đá.

Như kế hoạch, sáng hôm đó nó cùng thằng H đi vào đ ồi Triệu. Suốt từ hôm cập bãi đến giờ chứng kiến đủ kiểu chết và sự hỗn loạn ở đây r ồi nhưng chưa một lần đặt chân vào đ ồi triệu nó thực sự ngỡ ngàng. Nhìn ngoài thì rất bé bởi hạn chế tầm nhìn nhưng khi vào trong mới thấy cái lớn của bãi đá Quỳnh Châu và sự người là kinh khủng thế nào. Nói thực địa đạo củ chi cũng chỉ là tếp mà thôi. Hay vào và cảm nhận những h ần đào đá ở mỏ đá

Quy Châu ta mới thấy nó kinh dị thế nào. Các cụ cụ tưởng tượng đũa Triệu như cái bánh bao và những hằm khai thác là những cái lỗ như que đưa đâm chi chít vào trong. Cảm giác chỉ cần một cái xe chạy qua gây nên một rung động có thể khiến cho tất cả mọi thứ sụp đổ hoàn toàn.

Dân bãi thì làm việc cần mẫn như những con kiến vậy, chỉ khác là thay bằng tha vệt tổ thì họ lại chuyên đất đá ra ngoài để đào vĩa đãi, cũng không ít nhưng viên đá được nhặt sống ngay trong quá trình đào, đây đó thỉnh thoảng lại có tiếng reo hò, cả bãi đá như một công trường thời trung cổ, mỗi bưởng trưởng đều có dưới tay tằm chục thằng chuyên cai quản và kiểm soát các hằm, tất cả những gì có từ hằm đều thuộc tài sản của Bưởng trưởng. Không thiếu những vụ dân đào thuê ăn nguyên cái xà beng chết ngay tại bãi vì tội dẫu đá đi. Thôi thì đủ kiểu có thể là nhét vào hậu môn, có thể nuốt ngay vào bụng, người bỏ mạng vì việc này cũng nhiều mà nên người cũng không thiếu.

Đặt chân vào đũa Triệu chưa được 1h đồng hồ nó cùng thằng H đã chứng kiến ngay một cảnh kinh hoàng có lẽ chỉ có ở bãi đá Quy Châu mà thôi. Hôm đây nhóm của hằm thằng X đào được vĩa đẹp, nhưng thay vì cùng ăn và chia 5 thằng đà trong hằm đã dẫu nhem đi và thằng thì dẫu hậu môn, thằng thì nuốt vào bụng định rằng sẽ té. Vô phúc cho chúng nó vĩa tương đối lớn vì vậy khi đào ra ngoài lập tức phát hiện ra trong có vĩa nhưng không thấy báo vĩa là cai hằm phát hiện ra. Cuộc hành xác bắt đầu.

Cả 5 thằng đào thuê bị lôi ra trước hàng nghìn người ở đũa Triệu để xử lý như vừa để làm gương và cũng vừa để bảo vệ quyền lợi lẫn uy quyền của bưởng trưởng.

Cả 5 thằng bị quỳ ngay cạnh cửa hằm để chờ sự phán Xét.

- Tao hỏi chúng mày tại sao phát hiện vĩa không báo. Tiếng thằng cai hằm lạnh lùng cất lên

Phập, không phải gây gỗ mà nguyên một cái thuổng phi thẳng vào vai một thằng quỳ ở giữa để đáp lại sự im lặng của 5 con người.

- Nếu không trả lời thì chúng mày sẽ bị tiếp tục như thằng này vậy.

- Da bọn em đào đâu có biết ạ, anh tha cho bọn em. Cả bốn người còn lại van xin.

- Hàng chúng mày dẫu ở đâu., khai ngay nếu không thì không còn thời gian để hối hận đâu. Lúc này thằng Bưởng trưởng mới lên tiếng.

Bốp, một phát xà beng đập thẳng vào đầu thằng tiếp theo để khẳng định nếu im lặng sẽ chết. Cả khu bãi đông vậy mà giờ im phắc. Người ăn cái xà

beng thẳng vào đầu trợn ngược mắt và chết ngay tại chỗ. Chưa là gì hết cả, hai thằng cai hầm tiến lên và cời tung quần áo soát kỹ đến từng hạt bụi, không thấy gì chúng nó vứt sang ngay cảnh hai cái xác trăn truồng. Thực là kinh dị. Giờ mới đến người chắc là Nó mai sẽ lại không ăn cơm được nữa rồi vì nghĩ lại cảnh này.

Đầu tiên là chúng nó móc mồm xem có dấu không, rồi gạt máu sang bên chúng nó bắt đầu soát đến lô tai, mũi cuối cùng là hậu môn. Vấn đề là có đá.

- Anh ơi nó dấu ở lỗ đít ạ. Tiếng thằng soát nói với bưởng trưởng trong lúc bốn con người tội nghiệp run lên cầm cập vì biết cái giá sẽ đắt thế nào.

- Mày làm tiếp đi. Thằng bưởng trưởng lên tiếng.

Chỉ cần vậy thôi lập tức như ảo thuật gia thoát cái trên tay nó đã có một con dao kiểu như dao cạo tóc rồi. Xoạt, một đường dao thẳng tắp từ ức xuống đến gần ổ bụng khiến cho bao nhiêu tim gan phèo phổi phổi hết cả ra, thực sự kinh hoàng Nó cảm thấy có gì gọn lên ở họng vậy.

Lần mò tay trong cái mớ ruột và dạ dày cùng một đồng bầy nhầy chúng nó tiếp tục tìm đá và lại có. Haiza cũng chỉ tại cái nghèo và cũng chỉ tại tham quá mà nên thôi.

Cái xác loã lồ bị vứt sang một bên cửa hầm và nhanh chóng được hai đứa khác cuộn lại trong một mảnh như vải dứa và chuyển ra ngoài vứt bên bờ ta luy quốc lộ. Thật là khiếp đảm.

Giờ đến bốn người còn lại, chắc giờ hồn đã lìa khỏi xác rồi và cái thân đi động chắc chỉ là theo phản xạ mà thôi.

Nội việc khủng bố người đã ra đi trước đã khiến cho bốn thợ đào còn lại gần như hồn bay phách tán hết rồi, người thì đờ ra như đã chết, kẻ thì đi ra quần, đây là nói đúng thật luôn chứ không phải tả các cụ nhé.

- Tao cho chúng mày một cơ hội duy nhất để bỏ những gì không phải của chúng mày ra, còn nếu không.

Phập, phập, phập cùng lúc ề bốn cái xà beng và thuổng được phi xuống có lẽ chỉ cách da thịt của bốn cái xác sống kia một tờ giấy mà thôi.

Như theo bản năng cả bốn người còn lại không quá 1 phút còn bao nhiêu đá ở hậu môn đều moi ra hết, nói thì bảo quá nhưng chắc mỗi người cũng phải đến dăm viên. Đút vào thì rể nhưng khi lấy ra đâu đơn giản vì ở trong hầm

việc cho vào là thẳng luôn viên đá đi vào hậu môn. Máu lẫn đá trầy đằm đằm ở *** thực là khôn cùng của sự kinh hoàng.

- Giờ chúng mày lựa chọn việc lấy đá đã nuốt thế nào đây. Thằng bường trường giờ mới tiếp tục lên tiếng.

Đứng cách nói hành sử hơn chục mét, tốp m òm rít sâu hơi thuốc manboro đổ dưới cái gió lào hằm hập của thời tiết những ngày cuối tháng 6 mà nó vẫn thấy lòng lạnh run c ãm cập.

Thế r ồi một chậu nước xà phòng được đưa lên. Cứ hai thằng một tội nhân mà sử, Một thằng ở sau tay tỳ vai, tay túm tóc giật ngược cổ lên trời thằng còn lại tay bóp m òm còn tay kia nguyên cả đất đá thọc vào trong họng mà cào. Không thể tưởng tượng nổi, lập tức có cái gì trong bụng đầu tuôn ra hết. Như boón t ãu lá bốn cán xác không h ãn nôn ra cả máu.

Vẫn chưa xong, sau màn móc họng một chậu nước xà phòng được đưa lên, hình như nó thành quy trình r ồi vậy. Tiếp tục thằng bóp m òm móc họng là thằng múc nước xà phòng mà đổ thẳng vào m òm bắt uống. Lần này thì đúng là thau ruột, nếu lòng già có thể nôn ra được chắc cũng phải ra. Nhìn thảm cảnh này thực sự một chút nhân tính trong con người nó trôi dạt, cán lọc điều thuốc bị nó cắn nát và vẫn đổ lòm trên m òm nhưng tay nó tự nhiên đã nắm chặt chuôi lênh trong túi r ồi. Thật tội nghiệp và đáng thương cho những con người xấu số.

Sau màn này cả bốn thợ đào đầu bị bắt đưa về sập bường. Sau này ó mới biết quy trình tiếp theo sẽ là buộc phải ăn thịt mỡ thiu cũng uống sữa đã lên men và nhịn đói, đảm bảo trong 3 ngày có những gì trong dạ gi ãy đầu ra bằng sạch. Nhi ều người sau những màn này lê được chân ra ngoài bãi cũng là lúc kiệt sức mà chết. Với những người vẫn đủ sức khoẻ để vượt qua sẽ có hai lựa chọn giữa cắt gân chân nấn bở chõn hoặc chặt tay phải là bàn tay ăn cắp. Thật quá hãi hùng mà chắc không thể có ở bất cứ cái bãi nào ở Việt Nam có được ngoài bãi đã Quỳ Châu.

Thấp thoáng xa xa nó đã nhìn thấy tốp T điên và T bạc đang lang thang khắp bãi r ồi. Mọi việc dẫn r ồi cũng trôi qua nó cũng quen dẫn với luật và cách hành sử ở cái nơi này.

- Chúng vĩa r ồi anh ơi, tiếng reo hò ở bường L híp vang lên, cả bãi lại xôn xao.

Thành phải xạ cùng mọi người nó nhanh chóng chạy ra.

- Vĩa này thì có lẽ nhất cả bãi này r ồi, theo lời nói là từng xô đá ong, đất cùng đá được đưa ra. chưa c ãm đãi mới chỉ nhìn qua đã thấy từng viên đá

thô lớn nhõn r ấ.

- Bán sớng đi anh, em đõng tất. Nó cùng H lên tiếng.

- Chú chả đợc bao nhiêu. L híp trả lời trong đấ đo.

Việc mua bán đá ở bãi có nhi ều hình thức trong đó việc bán sớng có nghĩa là nhìn qua lợng đấ đá mà mua tất luôn theo từng xô, thúng. Việc này ngang đấnh bạc vì có thể một phát nên người nhưng cũng có thể mất trắng luôn.

Cách thứ hai là bớng đấ và bán tại h ần luôn, không soi cũng chẳng kiểm tra cái này cũng tương đốì tù mù và cũng là một dạng bán sớng.

Cách thứ ba là bớng tự lọc đá và bán cho thợ buôn, giá trên bãi thường rẻ hơn địn giá của dân thợ bãi t ần 30 đến 50%. Cách này thì có vẻ chắc ấ và ít mạo hiể nhất nhưng phải chấp nhận chia lợi nhuận. Nhưng nhi ều khi do trên bãi nên thợ thường đim hàng vì vậy nhi ều khi giá trị thật mà bớng nhận chỉ bằng 1/10 giá trị thật khi viên đá đợc c ần về dướì xuôi mà thôi.

Cách cuối cùng là tự mình c ần đá về xuôi và làm tất ấ cả. Đây là cách mà đễ lại nhi ều cái xác trong rừng ở Quỳ Châu nhất chỉ dành cho những người chấp nhận thắng làm vua thua làm giặc mà thôi. Đa số bớng đầu chọn cách thứ ba chấp nhận ấ chi cũng dân buôn và xã hội.

Từ ngày có cái việc của anh D pallet vì vậy buôn được vào bãi dưới sự bao kê của anh em xã hội việc mua sống cũng được ra tăng theo, bản chất của mua sống như cờ bạc vì vậy nó luôn có sức hút rất lớn với tất cả mọi người. Đây là giai đoạn bùng phát việc bán sống ở bãi.

- Thôi em cứ trả anh xxx một thùng bất kể thế nào của cả ngày hôm nay. H lên tiếng.

- Ông xem lại đi, đây là vỉa chứ có phải là đất đâu, trả như ông thì đi chỗ khác. Thằng L híp nói

- Thế này nhé em trả anh gấp rưỡi thằng kia ok thì làm luôn, tiền em trả trước anh 50% phần còn lại hết ngày thanh toán. Nó đưa ra cái giá hợp lý nhất ở bãi vào lúc này

- Ông cứ xem kỹ lại đi, tôi còn bao nhiêu anh em nữa. Từ hôm vào đến giờ mới được t để anh em còn sống nữa chứ.

- Thôi tôi trả ông gấp đôi được chưa, tôi lấy tất luôn. T bạc lên tiếng.

- Ông định phá giá cướp cháo của nhau đấy à. Gờm mắt nó nhìn thằng chủ bưởng và cả T bạc luôn.

- Đây là mua bán bằng tiền nhé, có ai cướp của ai đâu, ông giỏi trả giá hơn mà mua đi. T bạc tiếp lời.

- Cứ ai trả cao hơn tôi bán, L híp lên tiếng, phải không anh em.

- Thế ở đây là nơi mua tranh bán cướp đứng không, ở đâu cũng có luật của nó. *** chứ húp tranh bát cháo là không ổn đâu. Thằng H xen vào.

- Thế giờ tao vẫn mua thì chúng mày tính sao đây. T bạc lên tiếng.

Sự cãi lộn làm xôn xao cả bãi, mọi người đã tập trung hết vào r ồi. Bên T bạc lúc này là đủ cả 3 thằng, bên nó chỉ có 2 thằng mà thôi, K cận thì vẫn đứng đằng xa không can thiệp và coi như không biết.

- Thôi mày bỏ đi tìm vụ khác mua tranh bán cướp làm gì. Nó lên tiếng quay sang thằng H gật nhẹ đầu r ồi quay lưng, Oạch đường trơn quá, một lớp đất nhão nằm trên nền của đá ong khiến nó trượt chân ngã không kịp đỡ.

Lấm lem bùn đất từ đầu đến chân nó l ồm c ồm bò dậy, vèo bộp một tiên đá từ tay nó đã bay thẳng vào đúng giữa ngực T bạc khiến cho T bạc lão đảo lui lại đến vài bước, chưa kịp hiểu đi đâu gì vì quá bất ngờ thì lập tức thằng H đã b ồi tiếp ngay một viên vào đúng thủ thằng C bên cạnh T bạc r ồi, cả đ ối Triệu lại náo loạn lên, dân đào thuê thi bỏ chạy, chủ bưởng và cai thì

đẹp hết vào cửa hần. Chưa kịp tương viên đá tiếp theo thì nó đã lãnh chọn một cái đòn xóc ngang sườn, một phát sượt trán tuy không toác thủ những cũng để lại vết thương kéo dài trên trán, máu chảy chảy rờn rờn thành từng vệt trên mặt, loang lổ cả cái áo bay mồi cỏ úa. Máu, máu mình đã chảy rữa, chính máu đã làm nó trở nên hung hãn lạ thường mà chẳng còn một chút đốn đau bật dậy và lao về phía trước như thú dữ phần con trong nó bắt đầu bùng phát.

Xoạt, cả nó và H bắt đầu rút đờlăm lăm cấn tay lao về phía trước.

Đoàng, một phát cầy ngay sát chân thằng H khiến nó sững lại

Đoàng, tiếp một phát chát chúa vang theo sau luôn khiến cả khu bãi đã hỗn loạn giờ thêm hoảng hốt. Quay ra nhìn đã thấy K cận tay lệnh gí cổ T bạc rữa, tay kia vẫn lăm lăm súng chĩa thẳng về hai thằng còn lại của bên T bạc. Cả nó và H giờ cùng đã nằm trong tầm của đệ bãi quân của anh T lớn (Tên chuẩn là T lớn, trong một sự phóng sự ghi chệch thành T lợn). Cả bãi lúc này gần như quay lại sự im lìm, không khi căng thẳng và nặng nề bao trùm khắp đờ Triệu.

- Tôi hỏi các ông vào đây buôn bán hay định phá bãi. Tiếng A con đệ ruột của anh T lớn cất lên.

- Chúng tôi vào đây để làm ăn và tuyệt tuân thủ, việc mua tranh bán cướp là cướp cơm của nhau. Việc tôi vào bãi cũng đã xin phép anh T rữa và chấp nhận mọi phê để đảm bảo buôn bán. Máu vẫn chảy rờn rờn trên mặt nó lạnh lùng cất tiếng.

Thằng L híp đã đờng ý bán cho mày đéo đâu. Đ. mẹ thuận mua vừa bán mày tưởng mày là ai chứ. T bạc dưới sự khống chế của con Lệnh vẫn bình thản cất tiếng.

Thằng L híp cùng cai hần giờ đã chui tọt vào trong hần mất dạng không dám thò ra.

- Tất cả mọi người đã bước chân vào đây đều là dưới sự bảo lãnh của anh Đại rữa (Từ anh đại là từ dùng cho người chủ bãi như anh S hoặc anh T chứ không phải tên riêng) vì vậy buộc phải theo luật của bãi. Bây giờ các ông có đờng ý ngữa lại với nhau hay không.

Cả nó, H, T bạc, K cận, 2 ông bên T bạc đều bị khống chế dưới hơn 5 họng súng cùng một đồng giáo, xà beng liệu còn cách nào khác ngoài việc buộc

phải chấp thuận đâu.

Lần đầu tiên trong lịch sử của bãi đá Quý Châu anh Đại trực tiếp xử lý tranh chấp ngay tại bãi, thường là các vụ thế này sẽ được đưa về bở và xử lý ở đây.

Lúc này thêm một người nữa xuất hiện anh Đại (T lớn) xuất hiện:

- Tất cả các ông bè nào đừng riêng bè đấy, thằng L híp đâu ra đây.

L híp cùng cai h ầm giờ mới dám lóp ngóp chui ra, tự L híp đã hiểu đã bị cuốn vào một cuộc dờ hơi r ồi.

- Hôm nay thay mặt cho tất cả anh e ở bãi giờ tao nói thằng L híp thế này nhé, mày định phá luật phải không. Anh T lớn lên tiếng.

- Em, em, em có có làm gì đâu ạ các ông ý tự nhiên đang mua bán quay ra đánh nhau đấy ạ. L híp lấp bắp trả lời

- Mày không phá luật sao có việc đụng độ ở bãi của tao được. Hừm. T lớn lên tiếng và hất hàm. Bốp lập tức lĩnh chọn cái đòn xóc cảnh cáo vào lưng cả thằng L híp và cai h ầm đều ngã đập mặt xuống bãi.

- Bây giờ thế này, T lớn lên tiếng, Toàn bộ số hàng sống hôm nay sẽ được bán cho cả hai bên theo giá cuối cùng của bên trả trước, là bên nào v ầy mày, anh T quay sang hỏi A con hỏi.

- Dạ bên này ạ, A con chỉ v ề phía nó.

- Toàn bộ hàng sống hôm nay sẽ được bán cho bên này đến hết ngày hôm nay. Phần chênh giữa giá bên hai bên tao sẽ thu phạt mày tội phá rối bãi.

Tiwf ngày mai nêu bán hàng sống ai trả trước sẽ là của người đấy. Chỉ được bán cho người khác khi đã xong với người thứ nhất.

Thế là mọi màn kịch kinh điển của bãi đá Quý Châu đã được dàn dựng một cách hoàn hảo bằng cả xã hội, bở cai cùng dân đảo kết hợp cùng dân buôn. Nhưng giá nó là bằng máu của rất nhiều người.

Ngay sau lúc đó một cả Nó và H cùng K cận tập trung vào việc kiểm soát hàng sống với nhiệm vụ H trong h ầm, Nó cửa h ầm và áp tải hàng sống ra nơi đ ải còn K cận thì kiểm định đá và thu hàng.

Ngay trong ngày đ ầu mớ hàng sống đã thu v ề cho chúng nó hơn 30 viên đá các loại nhưng quan trọng nhất nó có 3 viên thuộc hàng tuyệt hảo với m ầu tiết d ề, tuy chưa bằng máu b ồ câu nhưng nổ cũng khiến cho nhưng cái đ ầu lạnh nhất phải h ầm hập lên như bị sốt r ồi.

Thế r ồi ngày hôm sau và những ngày tiếp theo hàng sống của h ầm L híp liên tục bị đẩy lên với giá tạo nên lịch sử của bãi đá Quý Châu. Đ ều quan trọng là ngày giá càng cao nhưng lượng đá cũng càng nhiều khiến cho độ

ngốt như phát sốt phát rét lên.

Kích thích thêm lòng tham toàn bộ lượng đá từ vỉa của L híp lại được bao thầu mua đứt luôn ở dưới chợ với giá gấp đôi luôn khi hàng vừa xuống. Cả bãi Quỳnh Châu lúc này không còn chuyện gì ngoài việc bàn về vỉa của L híp nữa.

Toàn bộ hàng của chúng nó có được từ vỉa của L híp được bán lại ngay cho L hói lúc này đang là dân buôn hàng khủng nhất ở đây. Cầm hàng trên tay mà L hói chỉ biết run lên cầm cập vì quá khủng và quá đẹp khiến cho nó không còn đủ bình tĩnh nữa. Đêm hôm đó ngay khi có hàng trong tay, với 4 thằng bảo vệ L hói thuê xe một mạch phóng ngược ra Hà Nội để kiểm định hàng, tất cả là thật, thậm chí rất thật luôn khiến cho L hói không còn gì để nói nữa. Nhanh số lãi từ hàng mà L hói mua được từ chúng nó đã mang lại khoản lợi đến 200% rưỡi. Cỡ đến đi buôn Hero in cũng không lại được.

Ngay khi được thông báo kiểm định L hói lên đường bất chấp đêm tối để lao về Quỳnh Châu quyết tâm mua đứt lượng hàng sống của L híp.

Ngày đấy ở Việt Nam việc kiểm định đá quý phần lớn là dùng đèn và kính nhiệm mà thôi làm gì có máy móc và thiết bị mà kiểm định và quan trọng nhất nó là hàng quốc cấm. Chính vì việc xác định về chất lượng dựa trên kính nhiệm và tụt hậu cực lớn so với nước ngoài về công nghệ làm đá, cùng sự nhậy bén, tài tình của một lưu manh mang dáng hình trí thức là K cận đã làm nên tiếng tăm của bãi đá Quỳnh Châu.

Là người trúng được 2 ngày hàng sống giờ bọn nó đã tiếng tăm vang dội lắm rưỡi và cũng đã rút khỏi vỉa của L híp nhưng như những con thiêu thân giờ việc mua hàng dưới chợ đã bị đẩy vào hậu trường nhường cho việc buôn hàng sống.

Ngay khi bước chân lại về bãi đá Quỳnh Châu, thay bằng việc lên đống Triệu đúng chất con buôn bãi đá L hói tìm đường ngăn nhất những cũng là đường vòng gập T lớn. Vậy là thay bằng duy trì trật tự T lớn đã quay sang cô lập vỉa của L híp với dân buôn khác đổi lại một khoản bảo kê do đôi bên ngầm thoả thuận với nhau.

Cứ thế liên tục 2 ngày đầu L hói cứ lấy hàng sống là cầm thẳng về dưới kiểm tra, thế rưỡi do không còn cách nào bán được cho ai khác ngoài L hói

và ngu ền lợi quá lớn khiến cho cả hai buộc phải đi đến giải pháp là mua đứt bán đoạn cả vỉa cho nhau. Lần đầu tiên ở Quy Châu có việc bán H ầm với bên bán là L híp và bên mua là L hói với sự bản đảm của anh T lớn. Mọi việc xong xuôi, L híp ôm mớ ti ền và bước chân cút khỏi bãi đá Quy Châu để lại cho L hói một vỉa đá lớn nhất trong lịch sử của bãi đá Quy Châu với giá trị không quá 100 triệu đ ồng vào thời đó.

Một kịch bản có lẽ khó có ai vào thời đó nghĩ ra và được các diễn viên nghiệp dư đóng đạt đến trình độ khiến cả vạn người bãi đá Qu Châu thời đó không ai một chút gợn lên.

Khi đã sở hữu thực sự h ầm đá r ồi, L hói bắt đầu trực tiếp quản lý khai thác thì mọi việc mới bị nổ ra làm gì có cái vỉa nào. L hói chết ngất luôn trên bãi giờ thì có mà đào tung cả nước Việt Nam lên cũng đố mà tìm thấy L híp ở đâu. Mạng L híp được L hói đặt giá là 100 triệu cho anh chụp và giấy báo tử.

Nhưng chưa hết L hói đã dính tràm và chấp nhận cuộc chơi với xã hội vì vậy kể cả dính muốn rút ra đâu dễ, cái thảo thuận của T lớn với L hói vẫn còn nguyên hiệu lực. Nếu muốn thoát chỉ có cách tiếp tục chi ti ền trả cho T lớn còn khai thác hay không thì tùy, nếu L hói rút đi thì dân buôn vẫn phải trả cho T lớn khoản ti ền bù lại khoản mà L hói phải tra vì đã loại trừ giúp một đầu nậu có hạng.

L hói đành chấp nhận việc trả bảo kê để được yên thân và tiếp tục sống ở đất bãi. Sau này L hói nhờ may mắn vẫn thành đại gia trong giới buôn đá quý

Phi vụ đầu tiên trên bãi đá Quy Châu đã làm nên lịch sử của bãi r ồi, thực sự K cận là thiên tài trong trò thủ đoạn b ầy bình và gài bẫy. Không những nó mà tất cả những người biết ngoài hai từ thán phục không còn gì để nói. Phi vụ đã bị xoá sạch mọi đầu mối và gần như chẳng còn gì liên quan đến chúng nó cũng như T lớn, S cụt nữa nhưng nó vẫn gây nên sự xáo động nhất định ở bãi đá Quy Châu, sau phi vụ này việc buôn hàng sống cũng không còn nữa.

Để tránh các việc có thể ảnh hưởng sau khi ăn chia anh em 12 thằng lại chia 3 tốp rút về Hà Nội tạm nghỉ 1 tu ần chuẩn bị cho một phi vụ tiếp theo

Phi vụ thành công mỹ mãn cho giai đoạn này, lượng tiền thu về sau khi ăn chia đủ để cho chúng nó bắt đầu một cuộc chơi lớn hơn rất nhiều lần và quan trọng nhất nó xóa sổ được bán hàng sống ở trực tiếp ngay trên bãi. Chỉ có cách này mới đảm bảo đủ yếu tố để tạo nên lịch sử của một bãi đá Quỳnh Châu, nơi khốc liệt nhất trong các nơi khốc liệt tính đến thời điểm bây giờ.

Lại chia làm 3 tốp chúng nó lần lượt lên xe về xuôi, tốp tàu, tốp xe chúng nó từ từ về hết Hà Nội.

- Sao mọi người thấy thế nào sau khi ở bãi về K cận lên tiếng vẫn ở cái quán góc phố hàng bún cát với Quán thánh.

- Nói chung là khốc liệt quá, hehehe nhưng giá nó cũng đáng để mình phải nghĩ nghĩ. Nó nhả nhả nói.

- Nhưng sao anh rút về đột ngột thế, việc đang ngon trớn. T điên tiếc rề.

- Xấp thành mẹ nó hết người rùng rờ không về để nghỉ sao. T bực lên tiếng. Tao nhớ xóc đĩa quá mà đéo giám chơi. Anh K cận cấm tham gia tất cả các trò cờ bạc, dĩ điểm, uống riêu đến say từ trước khi vào bãi và chúng nó tuyệt đối tuân thủ. Cái tên T bực là do nghiện cờ bạc một cái tên tương đối nổi trong giới cờ bạc đấy ạ.

- Hôm nay cơ bản chúng ta có thể nói thành công mỹ mãn rồi, mục đích cần tiền để tiếp tục cuộc chơi chúng ta đã có, xóa sổ việc bán hàng sống cũng đã xong nhưng quan trọng nhất chúng ta đã thiết lập được liên minh mà tuyệt đối không ai biết. Đây là bước để chuẩn bị cho những việc tiếp theo.

- Giờ cần phải thay đổi phương thức di chuyển vì phải chủ động thời gian đến và đi bất cứ lúc nào mình muốn. Ngày mai D con cùng T điên đi lấy cho anh 3 cái xe java 350 bóc toàn bộ yên đi để có thể cho đi hoặc hàng vào đấy. Giờ tất cả nghỉ, tuyệt không gây sự vụ, không nói bất cứ việc gì liên quan đến bãi, nói chung đến đâu xóa dấu đến đấy. Sáu ngày sau sẽ tụ lại đây. Tôi có đi Đ ông Hới luôn đêm nay để kịp đón bạn từ Thái về, các ông nhớ không được làm gì đấy.

Thế là K cận đi còn mọi người được nghỉ vài ngày. Bước về Hà Nội nhưng nằm bẹp một chỗ, nhà còn chưa giám về, chưa được đi đâu trước khi tụ lại bàn việc tiếp theo nó như bị cuồng vậy, cuồng cả chân tay mà cuồng cả lên vì nhớ lúc này Hà Nội đã hơn 11h đêm rồi, thôi đành về nhà đã. Bắt xích lô nó đi thẳng về nhà.

- Mẹ ơi, mẹ ơi mở cửa cho con. Nó gọi cửa mẹ nó

- Làm gì mà lại về giờ này vậy, con lại trèo tường ký túc đấy à.
- Vâng con về lấy mấy bộ quần áo để thay, dạo này cuối tuần bọn con đang phải đi lao động công ích ở Vĩnh Phúc nên không có thời gian nữa ạ. Nó nói dối mẹ như cuối vậy.

Nhìn nó vừa lấm lem, vừa đen nhẻm mẹ nó lại xit xoa thương cho thằng con vất vả. Haiza không hiểu sao lúc đây thì làm nó mê muội vậy. Giờ nhà nó chỉ còn có 4 người Bà nội, Bố và Mẹ nó, chị nó cũng đã lấy chồng, một chút trống trải chợt len đến trong lòng nó, rồi nó lại tặc lưỡi thôi nốt phi vụ này mình sẽ rút. Lần nào cũng vậy, lần nào cũng là nốt một lần này. Tắm giặt qua loa bỏ qua luôn cả phòng riêng có đi đầu hoà (nhà nó có đi đầu hoà từ cuối những năm 1989 rồi, mà hẳn là 2 cục generan nhé. cái đi đầu hoà đấy bên khung khiếp đến giờ nó vẫn chạy và chạy tốt) nó trèo lên sân thượng cái nơi mà trước đây khi bé nó vẫn lên thả diều thì giờ thành nơi để nó suy tư và nghĩ. Trái banh chiếu lên trần bằng những tấm tuy nèn dựa lưng vào thành lan can nửa nằm nửa ngồi nó suy tư.

Thằng T đăm giờ sao rồi nhỉ, không biết nó đã dễ thở chưa, nhưng cả tiền và quyền nó đâu đã làm ngon lành rồi thì chắc cũng không còn là vấn đề lớn nữa.

Ờ mà T đen cũng đến đôi tháng rồi không gặp, chẳng biết nó lộ thế nào rồi.

Haiza mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh và quan trọng nhất mục tiêu tham vọng đâu khác nhau, biết làm sao được. Đời có được vài người bạn như thế có gì mà phải tiếc nữa.

N không biết sau cái lần bất ngờ quay lại của nó đây nghĩ gì nhỉ, có nên quay lại hay không. Nếu N phát hiện ra tất cả các việc đằng sau của nó thì sao, chấp nhận là đi đầu rất khó, nhưng nếu không thổ lộ tâm tư chắc Nó sẽ day dứt lắm đây, cần phải làm gì đây.

Thằng T con nữa chứ, không biết giờ nó thế nào rồi, cứ để nó cứ nhàn tưởng thì mình có phải là bạn tốt không, nhưng nếu mình quyết định đến với N thì chắc còn tệ hơn, rồi việc bị lộ về thân nhân chắc chắn rồi cũng sẽ xảy ra thôi, với tính cách của N chắc chắn nó phải lựa chọn giữa bạn hoặc N. Cứ miên man nghĩ nó chìm dần vào giấc ngủ ngay trên sân thượng với hàng đồng đầu mâu thuốc lá xung quanh.

Sáng hôm sau thức dậy nó lao thẳng đến trường nhanh chóng gập lại thẳng học hộ, nó tiếp tục vỗ về an ủi và bơm tiển, nghe và nhập tâm những cái đã đang và sẽ phải làm ở trường lớp để còn về nói đối gia đình nó yên tâm tiếp tục theo con đường đã chọn.

Xong việc ở trường tranh thủ nó đảo qua nhà T đen lúc này cũng đã hơn 11h rồi.

- Ngày thẳng T đàm đạo này thế nào rồi ông. Nó hỏi T đen.
- Mà hỏi tao tao hỏi ai, dạo này đang bận quá vì bị vồ mấy phát.
- Căng quá tao dạo này phải đi lao động công ích trong trường suốt không có thời gian, dẫu nhem T đen nó nói. Làm cách nào có thể biết được tình hình thẳng T đàm nhỉ. Tao vẫn áy này khi chưa quay lại xem nó thế nào.
- Tao vừa vồ mấy vụ lại dính thêm việc con H, không biết chừng chuẩn bị lấy vợ, mẹ đúng là dính vào gái đen vải lá. T đen thiếu não nói.
- Ông già vừa về có bơm tao một ít nhưng cũng chưa dùng đến mà cần thì tao chuyển. Nó nói vô tư. Mà mày cưới vợ tiên phong đi, toàn bộ phòng cưới mày tao mừng nhân ngày cưới.
- Cưới cưới, cưới cái đéo gì mà cưới. đang chết dở đây còn đùa nữa. T đen cau có.
- Thôi đi ăn đã rồi từ từ tính.

Thế là 2 đứa gọi thêm vài thằng bạn đi ăn, cà kê rồi cũng đến hơn 5h mới tàn cuộc nhậu nó đi về và lên thẳng nhà T con. Nó cần biết cụ thể thế nào trước khi đến nhà N.

- Ê mày, đi đâu đấy. vừa đi hết đường đê rẽ vào nhà T con thì gặp T con cũng đang đi ngược ra nó gọi với lại.
- Ở mày mất tích đâu đấy. Trên cái xe chaly T con phanh khực lại, đúng là người làm sao của chiêm bao làm vậy, người bé, xe bé cái gì cũng bé.
- Tao đi lao động công ích ở trường về nó làu bàu. Đi đâu đấy
- Ở lang thang thôi, mày đi đâu vậy.
- Về cắt xe đi cafe đi. Nó nói T con.

Vậy là hai thằng vớt xe ở nhà đi lên Quan thánh cafe Quất.

- Việc mày với N thế nào rồi. Nó dạm hỏi, đã đỡ chưa.
- Tao vẫn đang چرا nhưng con này kiêu phết mày ạ, T con trả lời rồi nó luyên thuyên đủ kiểu nhưng nội dung cuối cùng là đã đi chơi vài lần nhưng vẫn chỉ là bạn chưa đi đến đâu cả.

Nó chỉ im lặng và biết rằng nói gì với T con lúc này đều là dở hơi hết.

- Tối này mày đi đón N cùng tao nhé, tao thấy nó vẫn hỏi và nhắc đến mày

đấy. T con nói

- Mà nói gì về tao không đấy, tao không muốn ai biết về tao như thế nào, gia cảnh ra sao và nhà cửa ở đâu. Nó chột dạ chặn đầu T con.

Hai thằng luyên thuyên một lúc rồi lên hàng muỗi ăn bán phở xong thì cũng hơn 8h rồi.

- Thôi tao về đây nhà có mỗi ông bà già nên tao muốn tranh thủ vài ngày nghỉ học về ngủ ở nhà. Nó thoái thác T con và đi về

Không vượt được qua nỗi nhớ, dẫu bạn và dối lòng nhưng nó vẫn quá non nớt để lý trí vượt qua tình cảm, Nó quyết định mà đến giờ cũng chẳng biết là đúng hay sai nữa.

Đứng bên đường nép dưới gốc cây vú sữa trên đường Lò Đúc vắng tanh vào lúc 10h đêm nó im lìm hút thuốc và chờ đợi, điều này nối tiếp điều kia không dừng và đầu lọc điếu nào cũng bị nó cắn nát toét ra vùi để kỉ niệm chế sự hũ hộp, vừa như là thể hiện tâm trạng sốt ruột xen lẫn đắn đo, nói chung nhiều cái tự nó mâu thuẫn với nhau. Đây là thói quen rất hay có ở những người hay hút thuốc trong khi làm việc hoặc di chuyển, thói quen đó đến giờ cũng không thể thay đổi được ở nó. Càng lưỡng lự, càng đắn đo nó lại càng cắn chặt đầu lọc điếu thuốc hơn.

Cũng chẳng thể giải thích nổi tại sao ngay ở cái nơi bãi đá nó có thể bình tĩnh và quyết liệt được mà ở đây, Hà Nội với xung quanh là bạn, tiêng với nó thực sự không thiếu và quyên của gia đình cũng không nhỏ, việc thì cũng chỉ là yêu đương, cũng chỉ là tình cảm tệ nhất cũng chỉ là KHÔNG YÊU, vậy mà nó lại cảm thấy nao núng trong lòng thế. Thật là khó hiểu. Cứ thế rít thuốc và chờ đợi nó kiên nhẫn chờ, rồi cái thời điểm đến cũng đến, thằng T vẫn đón N đi làm về thật nhưng hai người đi hai xe và nói chuyện như hai người bạn, chẳng có gì chứng tỏ N thích T con. Thằng này đúng là ngộ nhận rồi nếu N thích thì đã bỏ xe đạp để đi xe máy cùng rồi chứ.

Cách đến 50m, nó tắt đèn và âm thầm đi phía sau hai đứa, đến Tông Đản thì N dừng lại còn T con đi thẳng cũng chẳng thấy có hiện tượng gì. Một chút lo lắng trong lòng nó, có lẽ nào thằng T con biết nó gặp N lần trước mà coi như không biết không nhỉ, nếu thế thì tệ thật. Thôi nhìn thế là đủ rồi và vẫn câu hỏi có hoặc không nó chìm trong suy tính do dự thay bằng

gặp N chẳng hiểu sao nó lại đi thẳng về nhà.

Lại thêm một đêm nữa ở nhà tự rằn vặt, quyết định rồi lại không rồi lại quyết cứ đắn đo như vậy thôi, nhớ và cần phải quên, rồi lại nhớ. Một cảm xúc và một tâm trạng không thể nào diễn tả được.

Hôm sau như thường lệ hơn 10h nó dậy, lại tụ tập mấy ông bạn ăn uống buổi sáng và chuyện phiếm, 1h nó tranh thủ qua nhà sự phụ, vừa bước chân vào đến lúc đi ra là hơn 5 tiếng đồng hồ nó bị rầy la và bắt tập, thật là bất ngờ khi trong lòng có tâm sự gì mà lại tìm được nơi xả, cây mọc nhân lúc này như kẻ thù của nó, bao nhiêu chất chứa trong lòng, bao nhiêu đắn đo được nó xả ra liên tục nó ra đòn bất kể nhận lại muôn cái vả của cây đến tưởng như có thể vỡ tung lồng ngực vậy.

- Dừng đi em. Tâm em cần phải thật tĩnh như mặt nước, cây là động làm sao để khi cây trả đòn thì phải như gạch ném xuống mặt hồ vậy.

- Bùng tỉnh nó sượng sùng. Vâng em vừa về nên có nhiều việc phải nghĩ quá quá, em xin lỗi anh.

- Nhìn lại tay mình đi và phải nhớ rõ Tinh, Khi, Thần tập như em chỉ được mỗi sức mà mất đi cả ba yếu tố Tinh Khí Thần, chẳng còn giá trị gì của Vĩnh Xuân hết.

Giờ nhìn lại hai tay nó thì toàn bộ phần cổ tay đã bật hết da và chảy máu ròng ròng rồi.

- Thôi ng ấ đây nói chuyện và em cần tìm đến cái tĩnh của tâm đã rồi mới nên tập tiếp.

Thế là nó bước ra khỏi chỗ tập lúc 7h với cả hai cổ tay băng kín. Đây cũng là dấu hiệu rất dễ để nhận biết những người tập Vĩnh Xuân vì gần như ai cũng bị để lại sẹo ở cổ tay phía trên là phần buộc phải chải qua khi đánh mọc nhân qua hai bài thủ đầu quyên và 108.

Không đi về và đã tìm được câu trả lời nó quyết định, ngay lúc này và luôn bây giờ sẽ gặp N.

- Anh làm ơn cho em gặp N làm ở bộ phận với ạ, em là anh họ cô ấy, nhà e có việc gấp nên lên xin phép cho N được nghỉ giữa giờ. Em giờ phải quay về nhà gấp có gì anh nhắn N về nhà ngay ạ.

Đóng kịch là nghề ấ, kèm theo bao thuốc Manboro ông bảo vệ vào thông báo cho N còn nó thì lại nhanh chóng lướt thẳng về vườn hoa Cổ Tân ngay sát Nhà Hát lớn và đầu phố Tông Đản ng ấ chờ.

Cũng phải hết vài điều thuốc thì N tắt thở hồi hả đạp xe đến nơi.

- N, dừng lại đi em là anh đấy. Bất ngờ xuất hiện ngay sát cạnh nó giật giọng gọi N

- O là sao vậy, anh cứ như từ trên trời rơi xuống ý làm em sợ hết cả hồn. N lại thêm một lần bất ngờ và thảng thốt.

- Em đang đi về nhà có việc đúng không, anh báo đấy, anh muốn gặp em nhưng chỉ là hai đứa mà thôi.

- Anh làm em lo quá không biết có việc gì. N lên tiếng.

- Anh xin lỗi, thôi vào đây ngồi tí cho hoàn hồn lại cái nào, thế rồi thúng thảng hai đứa dắt xe vào ngồi luôn ở vườn hoa Cổ Tân.

- Anh thích em bất ngờ vì như thế nó làm em có vẻ xinh hơn, đỡ điệu hơn và anh có cơ hội nhiều hơn. Nửa đùa nửa thật nó nói trong sự ngạc nhiên cũng không kém của N, chắc chưa ai mà tán N như vậy.

- Anh về Hà Nội từ hôm kia, theo em từ tối qua nhưng thấy đi cùng T nên không dám gặp. Biết rằng nếu chờ em sẽ lại gặp T nên anh đành nó bỏ lửng và lại đưa thuốc lên rít một hơi thật sâu để lấy thêm sự dũng cảm.

- Tay anh sao vậy. Bất ngờ nhìn thấy tay nó bị băng lấp ló qua tay áo N chớp lấy để xít xoa.

- Đắn đo đi đâu muốn nói anh đi tập thể dục vừa để nghỉ, vừa để xem mình có thể không gặp em không nhưng giờ ở đây đã là câu trả lời cho em rồi. Anh Yêu Em.

Im lặng, cũng chẳng biết bao lâu nữa cả hai đứa đều không nói nên lời. Rít thêm hơi thuốc nó nói:

- Em có thể yêu hoặc không yêu anh không quan trọng vì anh gặp em chỉ để cho em biết có một người yêu em rất nhiều đó là anh, thế thôi.

- Đừng hút thuốc nữa anh, anh hút nhiều quá. Chẳng hiểu bằng cách nào và làm sao mà lúc này N đã gục đầu vào vai nó. Thế là mỗi tình đầu đã đến trong nó vậy

Bằng kinh nghiệm và bằng linh cảm của dân xã hội nó hiểu cần phải cho N biết những gì và đến đâu, những gì cần phải dấu thế là ở N giờ nó là Bộ Đội xuất ngũ, giờ đang là Sinh viên đi học và làm thêm nên cũng có đồng ra đồng vào một chút. Giá thế gia đình cũng chỉ là công nhân viên chức bình thường mà thôi.

Suốt thời gian của 3 ngày còn lại là ba ngày Nó và N luôn ở bên nhau.

Thế rồi ngày tự lại cũng đến cuộc sống tự do của xã hội cùng tiền đã lại kéo nó đi mà không gì giữ lại được, có lẽ nó đã tự đánh mất đi những cơ

hội của chính mình.

- Hôm nay trước khi quay lại bãi đá Quý Châu tôi muốn anh em chuẩn bị một kế hoạch làm sao có thể tung ngược vào được bãi đá quý châu toàn bộ số hàng này. K cận vút ra trước mặt anh em là một mớ đá giả mà lờm đến mức chẳng cần phải là thợ cùng có thể biết ngay là giả.

- Anh định bán cái mớ thủy tinh này á, em chẳng hiểu anh nghĩ gì hết nữa. T bực lên tiếng. Anh có biết nó cỡ thể tiền ngay người nào bán đá giả không ạ.

- Các chú làm đi, anh không cần phải thu tiền từ mớ đá này, cần lên bãi và chuyển vào hầm, từ đó cho người gom ra, các chú cứ nhập bình thường làm đúng như thế mọi việc đã có anh thu xếp ở sau.

Lại bàn bạc, lại thảo luận nhưng cuối cùng K cận vẫn không nói lên kế hoạch, anh em đành thực hiện theo mà lòng đầy hoài nghi. Ai cũng hiểu phát này là thực sự sinh tử rồi.

Thế là lại chia tay, lại một lý do rất mập mờ anh đi có việc, Nó lên đường cùng bạn quay lại bãi đá Quý Châu, lòng đầy vấn vương cùng hàng vạn câu hỏi tiếp theo sẽ là gì trong đầu nó.

Vào những năm 1990 ở Việt Nam chủ yếu đá giả được làm từ thủy tinh siêu cấp hoặc không cũng là nhuộm màu hoặc đá ghép với nơi sản xuất là Chợ Lớn Sài Gòn, việc sử lý đá bằng nhiệt hoặc hoá chất tuyệt nhiên không có và chưa một ai có bất cứ khái niệm gì về nó như là thời điểm đó nói về điện thoại di động vậy, đây thuộc về công nghệ cao rồi mà lúc này bãi đá quý châu chính là ngòi nổ thổi bùng lên cái khái niệm thế nào là đá quý, mọi thứ đều quá mới mẻ đối với tất cả mọi người. Cơ hội đây chứ còn đâu nữa. Một thằng chốt trong xứ mù thì giá trị là vô cùng chính là đây.

Lần này thì chúng nó đã thành những dân buôn gom đá thực thụ rồi, ba cái xe jawa 350 như ba cơn lốc vun vút trên đường đưa chúng nó quay lại bãi Quý Châu. Lúc này đã là giữa tháng 8 năm 1990 rồi. Thời tiết hôm nay vẫn nắng nóng khủng khiếp những đã đỡ hơn vì gió làm cũng đã ít.

Bước vào Quý Châu chúng nó lại thành 3 tốp độc lập không quen biết nhau. Nó cùng thằng H lần này thông qua dân địa phương mua đứt ngay lại được một cái lán ở ngay đầu thị trấn Quý Châu. Địa điểm hơi xa so với chợ đá như nó lại án ngữ ngay đường độc đạo để đi được vào trong khu

vực Quỳnh Châu. Vậy là nhờ có mảnh đất đó tốp 3 người chúng nó dưới vài cái giấy giới thiệu vợ vẫn cũng giấy tờ lằng nhằng cũng đã đăng ký tạm chú được rồi, không quan trọng nhưng là tiền đề để có thể hợp thức hoá được các việc tiếp theo.

Theo kế hoạch của K cận chúng nó và hai tốp kia đi thu gom hàng trên toàn chợ, bằng nhiều tiểu xảo chúng nó đã tạo nên một sự hỗn độn kèm theo của cả khu chợ đây giá của đá đỏ cũng hỗn độn và khó lường hơn rất nhiều so với trước đây.

Lúc này thông tin đã loang ra cực rộng, lượng người buôn cũng như dân đào thuê, thầu bởng, đặc biệt dân xã hội cũng kéo về khiến cho cả cái thị trấn Quỳnh Châu giờ như một chảo lửa. Các vụ đụng độ từ âm thầm đến công khai, từ trên bãi xuống dưới chợ với tần suất ngày một gia tăng cả về tính chất cũng như giá trị và hậu quả. Phần nào đó sự ảnh hưởng của cách anh Đại cũng bị ảnh hưởng theo. Lúc này anh S, anh T đã biết rằng miếng từ cái bãi này ngày càng to nhưng để giữ nó thì cũng ngày càng khó. Việc tính vẫn theo võ cũng là đương nhiên theo quy luật mà thôi. Với chiều dầy về kinh nghiệm xã hội, sự trả giá và hơn hết là hiểu về bãi, những con ma cũ đều biết cần phải làm gì.

Theo kế hoạch đã được các bên thống nhất thay vì tiếp tục cho vay các anh chủ bãi là S và T dần loại trừ thu hồi hầm đào của những đứa nợ tiền mà không trả và trực tiếp tuyển nhân công, vào thời đó dân đào thuê ai cũng muốn làm ở các hầm của S và T lớn vì không bị nợ tiền và quan trọng nhất việc cướp hầm và bỏ mạng gần như không có vì cái uy và thế khiến không ai dám cả.

Từ những hầm này lượng đá đều rẻ tiền vì chúng nó từ từ xả xuống với khối lượng ngày ít thì 10 viên, ngày nhiều thì vài chục. Theo đường đi những viên đá này rồi cũng xuống dưới chợ nhưng thường là rất ngoắt ngoéo và không ai có thể biết nó xuất xứ từ ở hầm nào. Đúng là ma trận. Hàng loạt những ông buôn nghiệp dư dính đạn và trong đó có cả chúng nó, chúng nó lại còn là những người dính nhiều nhất, thất thoát tiền theo giá trị mua vào đã lên đến tiền tỷ rồi. Quá khủng khiếp vào cái lúc đó.

Một không khí hoảng loạn bao trùm khắp bãi đá Quỳnh Châu lúc đó, câu chuyện giờ không còn là đâu là vỉa lớn, ai trúng được bao nhiêu nữa mà là đá rỏm hôm nay ai dính. Cả dân đào và dân buôn đều hoang mang cực độ thậm chí nhiều hầm còn bị ném đá đều vào mà tuyệt nhiên không hề biết.

Vào cái thời điểm này thì thay bằng coi nơi toàn bộ tuyến đường độc đạo từ Quỳnh Châu về Diên Châu không nhưng bị cơ quan công an kiểm soát chặt chẽ và phong tỏa mà còn bị dân Xã Hội cày nát, 10 lần cày đá về xuôi may chỉ được 2 đến 3 lần, tất cả đều bị cướp hết chưa tính đến còn bao mạng người bị mất xác ven đường và trong rừng thẳm nữa.

Nhưng chúng nó vẫn cứ mua vào và không sợ, cái này lại tạo nên một sự đần độn khiến cả bãi không hiểu làm sao và cũng chẳng thể đoán được chúng nó có bao nhiêu tiền mà ôm hàng nữa mọi người chỉ biết nó đại diện cho nhiều mối hàng khủng và thừa tiền để mua kể cả cả bãi này nếu muốn. Rồi một ngày thông tin vỡ òa ra cả bãi đều chết ngất khi chúng nó thông báo dính đến 1/3 là đá rỏm, khả năng vỡ nợ của chúng nó là cực cao.

Ôi đá rỏm, bao nhiêu hệ lụy, bao nhiêu gia đình, bao nhiêu số phận đã ra đi vì nó.

Khi này toàn bộ đá đỏ ở bãi Quỳnh Châu gần như đào được đá để ngắm cho đẹp mà thôi còn làm gì có ai giám mua đâu khi cày về xuôi để kiểm định thì không được, mà trên này bằng mắt và trình độ của những người mù thì thật hay giả là theo cảm tính chẳng ai biết được. Bãi đá tự nhận nhíp nhất có thể giờ rơi vào trạng thái như bất động sản hiện này, suốt thời gian từ giữa tháng 10 đến cuối tháng 12 năm 1990 cả bãi Quỳnh Châu như chết lâm sàng khiến cho cả dân đào và dân buôn đều cùng cực.

Vào đúng cái lúc tưởng như vỡ trận đó thì đoàn khảo sát địa chất về khai khoáng đến thăm do và xác định trữ lượng tài nguyên. Với đầy đủ trang thiết bị như kính hiển vi, cân tiêu li, và hàng đống các đồ chuyên môn khác đoàn địa chất như một cơn mưa rào tưới cho cả bãi đá đỏ Quỳnh Châu. Họ được tiếp đãi và tôn trọng không những từ dân buôn, dân đào mà cả dân xã hội, lúc này chỉ có họ có đủ khả năng kiểm định tại chỗ cho kết quả chuẩn nhất đâu là đá xịn và vì vậy họ có quyền là tối cao. Đây cũng là yếu tố quan trọng nhất khiến cho bãi đá Quỳnh Châu một lần nữa hồi sinh lại.

Vậy là bù lại lại cho những ngày chết lâm sàng, là những ngày tất bật của cả một vùng bãi đá khi một lượng đá lớn cần được thăm định xịn hay không kèm theo sự thèm tiền của chủ bưng, dân đào đá cùng sự khát hàng của dân buôn. Đoàn địa chất đúng là một ông bụt trong chuyện cổ tích hiện về

Rồi vừa thăm định các kỹ sư địa chất còn chuyên nghề cho dân buôn đá

cách xác định đá thật và đá rởm, rồi thì làm sao xác định đâu là viên đá quý hiếm có giá trị cao và đâu là vết nứt ngầm, đâu là thớ đá, màu sắc anh tím là thế nào, anh vàng ra sao, ru bi sao thế nào là tốt thế nào và vớ vẩn, thôi thì đủ thứ thập cẩm trên đời.

Quý Châu vào những ngày cuối năm thay vì về nhà lo tết nhất dân buôn cố gắng ở lại gom hàng và học thêm kỹ thuật từ những kỹ sư chuyên ngành, giờ thì việc phân biệt đá thật giả trở nên cực kỳ đơn giản chỉ với một cái đèn soi và kỹ thuật được học thì một bà bán nước cũng có thể thao thao bất tuyệt về thế nào là đá thật, thế nào là đá rởm rồi, để chắc ăn hơn mỗi người con cất riêng một viên đá rởm để so sánh và phân tích.

Toàn bộ lượng đá rởm đã tung vào bãi được thu gom lại đa phần, phần còn lại thì tản mát khắp nơi và cũng không ít viên đá lại quay ngược về xuôi xen lẫn những mớ hàng của những người vừa là con mồi và vừa là người đi săn.

Thế rồi kỳ công tác cũng hết đoàn cán bộ địa chất cũng về để lại những lời khẳng định mỏ đá Quý Châu là một trong những mỏ đá có trữ lượng và chất lượng nhất nhì thế giới, cần phải bảo tồn và bảo vệ vì là tài sản quốc gia. Một báo cáo sơ bộ của đoàn địa chất chẳng hiểu sao lại có thể nằm được trong tay một số con buôn đá và giới cai bướng ở đây, ai cũng hiểu việc chính phủ sẽ tiếp quản lập lại trật tự và xóa sổ cái bãi đá Quý Châu này chỉ còn là ngày một ngày hai. Tranh thủ đây là cơ hội ngàn năm là tư tưởng của người người ở cái đất Quý Châu.

Chẳng hiểu sao hay do trời sắp đặt đúng vào những ngày sôi sục đấy, khi mà cái rét căm căm của những ngày cuối năm âm lịch thì bão lửa tràn qua. Một sự vụ cũng có thể coi là chấn động khiến cho lượng người ra đi vĩnh viễn cũng hơn hai chục mạng.

Hôm đó là một ngày cực lạnh, mọi người đều hối hả đào vữa để mau chóng đổi đời, vừa để có thêm nhiều cơ hội tìm đến sự may mắn cho một năm vất vả khổ sai. Thế rồi sự may mắn cũng mỉm cười với bướng do D lùn cần cái ở hầm than H ngay trên cái đất mang danh đất Tỳ, nơi mà những viên Rubi được xác nhận là một trong những viên đẹp nhất, đắt nhất của thế giới.

- Vĩa lớn quá anh ơi, toàn đá đỉnh luôn, nhận được lời báo từ thằng H run

run cất lời cùng một rãnh đất đá lẫn trong là toàn đá mà lại đỉnh thực sự D lùn tưởng như có thể chết được vì chúng mảnh, bố gần 2 tháng đào đá bán cân. Ôi trời vẫn cứ thương mình.

Nhưng cái ngu của chúng nó là hô lên to quá, lúc này hầm của P cũng đang đào ngay bên cạnh. (P được báo chí nâng thành thần của một chủ bãi như anh S anh T là bậy bạ, vai trò P là có nhưng trong giới Xã hội lúc đó ở bãi P chỉ đủ tiền tự làm tự sống mà thôi, chưa đủ tiền để thành được chủ bãi vì còn xa lắm mới tới nơi) Thực tế P cũng có khoảng hơn 10 hầm ở trên đồi Tỷ. Đồi Tỷ là địa danh để lại nhiều cái chết oan khuất, đau thương và thảm khốc nhất ở cả cái bãi Quy Châu này.

Dưới sự bật đèn của P, T lé chỉ định cái hầm là thằng H thì đào xuyên ngang để cắt ngang vỉa của D lùn.

Nhưng mọi người hãy tưởng tượng thế này nhé, cả cái đồi tỷ như là cái bánh bao được làm bằng đá ong và đất, các hầm thì chi tí như những tổ ong, có khi bên này đào mà trên cũng có tiếng đào, dưới cũng có tiếng đào, phải trái hai bên đều có vì vậy đôi khi xà beng và thuổng bên này vô tình phi vào người của hầm bên kia là cơm bữa.

Việc H thì đào cắt ngang hầm để cắt vỉa của D lùn đương nhiên sẽ gây ra chạm mặt vậy là ngay trong hầm diễn ra một cuộc chiến bằng xà beng và thuổng. Vì thụ động và bị bất ngờ vừa bắt đầu quân bên D lùn đã bị bọn H thì phi xà beng hai người một người võ toác đầu chết ngay tại chỗ còn một người thì bị một thuổng cắt ngang cổ khiến đầu gần lìa khỏi cổ, ngược ăn chọn một mũi xà beng xuyên từ trước ra sau và gún chặt luôn vào vách chết ngổ mà mắt vẫn mở trừng trừng. Thật kinh hoàng và tột cùng của sự hoang dã.

Lập tức thông tin được báo lên cho D lùn, gần 20 mạng với xà beng thuổng, lê dao bọn D lùn lập tức tiến quân bịt của hầm định tiêu diệt toàn bộ những đứa cắt vỉa chiếm hầm bên thằng H thì, nhưng lúc này P cũng đã kịp huy động toàn bộ quân của hơn 10 hầm còn lại hội đồng, khiến cho bên D lùn gần như gục hết gay tại chỗ, lúc này cả đồi tỷ như một trận chiến thời trung cổ với người reo, kẻ hò chỗ này là người chết vắt xác qua hào, nơi kia là người chết mà gục đầu vào thủng đất, máu có thể nói rải khắp cả một bên sườn đồi tỷ. Có những gia đình bó con cùng đi đào mà con chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã chết mắt mở trừng trừng mà cha nhìn thấy chỉ biết cắn lưỡi mà tự tử luôn.

Thế rồi đường cùng cũng đến D lùn biết khó lòng thoát chết cùng thằng H

cai h ần hai th ầy trò cùng chui sâu vào trong c ỗ thủ kéo theo hơn hai chục mạng bên P chui theo vào từ hai bên của h ần k ế thông nhau.

Biết ra cũng chết mà vào cũng chết chẳng hiểu nghĩ gì cả hai thằng D lùn và H rút chốt lựu đạn một quả ném sang h ần H thì quả còn lại giật luôn ở h ần D lùn.

Tiếng nổ không to do bị âm trong lòng đất nhưng với cái kiêu đào tổ ong nó đã làm cho cả một vùng sụp xuống chôn sống luôn hơn 20 mạng chết mà không kịp hiểu tại sao.

Vụ này là một trong những vụ thanh toán cướp v ả có thể nói lớn nhất ở bãi đá Quý Châu trong suốt cả quá trình khai thác tính từ giữa năm 1989 đến khi thoái trào là cuối những năm 1992 dẫn đến hơn hai mươi mạng ra đi vĩnh viễn, xác chết đến hàng tu ần sau mới được mang ra hết., sự la liệt của những xác chết biến dạng cùng mùi từ khí khiến cho ai cũng phải ghê rợn đến tận tâm can.

Sự vụ đã dẫn đến một cuộc tổng truy quét của công an Nghệ An và bộ công an lớn nhất trên rộng, không còn cái sập nào còn, lán trại, đ ồ sinh hoạt của dân buôn, đ ồng ngh ề khai thác đào đ ầu bị tiêu huỷ sạch bãi đá đã tiêu đi đầu này còn th ảm hải hơn nhi ều. Từ Vạn Hà vào đến bãi Quý Châu giờ là muôn trùng chốt chặn g ần như trật tự được lập lại trên bãi đá. Nhưng làm sao kéo dài mãi được cũng đến lúc phải bàn giao lại cho công an địa phương chứ, chiến dịch chỉ kéo được một thời gian đến sát tết âm lịch thì công an Nghệ an và bộ cũng rút hết quân v ề, qua tết năm 1991 bãi đá lại quay lại hoạt động bình thường. Việc truy quét thực tế không ảnh hưởng nhi ều đến chúng nó mà còn mang lại lợi ích rất nhi ều vì nó tiến g ần như toàn bộ dân buôn phải v ề xuôi. Nhưng chúng nó là công dân cư trú có làm giấy tạm trú đ àng hoàng lên đây làm ăn buôn bán tuyệt không buôn bán đá và cũng chẳng liên quan gì đến tệ nạn tại khu vực. Lúc này trên bãi vẫn t ồn lại một lượng đá khổng khiếp từ trước mà chưa tiêu thụ được và đây chính là cơ hội đ ể chúng nó thu mua nhanh nhi ều rẻ.

Thực tế lúc này chúng nó đâu có nhi ều vốn như mọi người vẫn tưởng, phần lớn là đá toàn được mua theo kiểu tay trái bán cho tay phải cho lượng

đá rỏm để tạo thanh thế trên bãi, lượng tiền thật ôm bằng đá thật thì cũng rất hạn chế vì vậy việc phải nhanh chóng tiêu thụ nhằm đảm bảo duy trì cuộc chơi cũng như xây dựng uy tín cho cúng nó.

Chính sự truy quét của công an vô tình đã là một trong những lời khẳng định mập mờ của cái đoàn địa chất về một mỏ đá có trữ lượng và chất lượng khủng khiếp rồi, kèm theo đó là một lượng lớn người từ mỏ đá về xuôi tránh nạn thổi phồng làm cho tất cả thành một mớ thông tin không còn đâu là khởi nguồn và cũng chẳng có điểm kết thúc nữa, lúc này thì không phải chỉ dân buôn trong nước mà đến cả người nước ngoài cũng đã tìm đến Quy Châu.

Nói đến đá đỏ thì Thái Lan rất bình thường về trữ lượng cũng như chất lượng, nhưng lại là nơi nắm giữ rất nhiều công nghệ chế tác cùng công nghệ làm đá giả siêu cấp, vào thời đó đá giả siêu cấp công nghệ cao của Thái Lan ở toàn Việt Nam có thể coi là đá xịn bởi chẳng có ai, thiết bị nào có thể biết được đây là đá rỏm. Đơn giản đá quý quá mới mẻ với dân Việt Nam và những công nghệ đó trong tư duy của dân đá Việt Nam là không có và không tưởng. Thậm chí ngày kể cả cầm về bản quốc là Thái Lan cũng không phải đâu cũng kiểm định được ra đây là đá rỏm, trong một bối cảnh như vậy, thông tin thì mù tịt và sự thông thương cùng công nghệ cách biệt, sử dụng môi trường là một bãi đá thật, đi đâu kiện là những người nông dân thật thà chất phác làm nguồn dẫn cùng đá thật làm ngòi nổ việc mỏ đá Quy Châu phát nổ chỉ còn làm thời gian mà thôi.

Do lượng tiền có hạn mà lượng hàng tiền thì vô cùng khiên chúng nó liên tục thay nhau ê tốp liên tục đi đi, về về vừa để chuyển đá về Hà Nội, vừa để thu tiền quay vòng lên bãi, thực chất nhằm tạo dựng thanh thế về tiền cũng như các mối hàng và cắm rễ ngày càng sâu ở cái mỏ đá Quy Châu. Vậy là cứ 5 đến 7 ngày nó lại về Hà Nội 2 đến 3 ngày. Toàn bộ thời gian này chúng nó làm là đá xịn 100% không một chút nào trộn đảo hết.

Việc tình cảm ở vào cái tuổi mới lớn, sự sâu sắc chưa có cùng với đặc thù công việc đưa làm ca, đưa thì đi về liên tục, lý lịch mập mờ làm cho cả hai đều cảm thấy có gì đó bất ổn ở nhau. Thế rồi nhân việc xảy ra chúng nó chia tay nhau mà chắc cũng như phim.

Hôm đó tiện đưa hàng về Hà Nội nó lại lên nhà N chơi, với hình thức bên ngoài ăn mặc hiên lành, con nhà gia giáo kèm theo một chút hiểu đời nó nhanh chóng được cả nhà N đón tiếp. Bố N làm ở Bộ Lương Thực trước đây, vào cái ngày ấy có chân ở Bộ lương thực là một điều kiện tất yếu để

trở thành gia đình đi đầu kiện.

N là con giữa trên N có một ông anh tên M và dưới là một cậu em lúc đó đang đi bộ đội nghĩa vụ.

Anh M cũng thuộc diện thanh niên mà như nó gọi là cu bít đú, sự va chạm xã hội là có nhưng cũng chỉ lan quanh ở một nhóm nhỏ mà thôi, anh M cơ bản vẫn là ngoan nhu nhừ so với nó, cũng may là thế chứ không thì còn lâu nó mới giả nai được.

Rồi cái việc sống và giao lưu theo kiểu cu bít đú khiến cho anh M va chạm với tốp của T thụt ở gần cầu, T thụt lại là bạn của H bánh và O tá. Thực ra vào cái thời đây cái tên H bánh cũng chẳng có chút cân nặng nào hết cả, chủ yếu H bánh được anh em quý là bởi sự quảng giao, ăn nói dễ nghe, chơi cũng được và quan trọng nhất có thằng em là L tròn đây mới là thằng khát nước và bản lĩnh (Em chỉnh lại chi tiết vì nhớ nhầm sang L bóng nhựa là người khác nhé. L tròn lại biết Nó qua một loạt những bạn nó nhưng quan trọng nhất thằng là cặp bài trùng với L tròn lại là D cu li, em xã hội cứng của nó (Đã chết vì nghiện rượu, D cu li là đứa cực kỳ đẹp trai và ăn nói rất dễ thương, nghiêm túc nó chết quá là phí một đời người).

Việc anh M va chạm với T thụt thì đương nhiên là sẽ rách việc rượu, sau vài lần bị phang tới số những chạy được sự va chạm này cứ âm ỉ mà không được hoà giải vì anh M cũng có biết ai đâu mà đứng ra dàn hoà. Việc bọn T thụt, H bánh, O tá kéo đến Tông Đản cũng là đương nhiên thôi.

Sau vài lần va chạm thì việc được giao cho L tròn và D cu li thay để xử lý, lúc này bọn này như bọn cu Luyện bây giờ nào có biết cái gì là ngại, vấn đề là muốn đâm ai thôi còn đâm là chuyện nhỏ.

Việc nó và N yêu nhau rượu cũng dần bị T con biết, thay bằng nó hiểu là N không thích nó thì nó lại hiểu rằng Nó cướp người yêu của bạn. Haiza thực sự phải đưa lên bàn cân giữa tình yêu và tình bạn là việc luôn để lại sự mất mát cho dù có khéo đến đâu.

- D, đứng tại tao bảo. T con lù lù xuất hiện khi nó vừa đèo N đi làm về

- Ở sao ông lại đứng đây. Biết là có ngày sẽ đối diện với việc này nhưng nó luôn là sự bất ngờ cho cả ba người. Nó hỏi lại một câu thật là vô nghĩa.

- Anh T đấy à, em với anh D vừa ở chỗ làm về N bối rối một chút nhưng vẫn nhẹ nhàng lên tiếng.

Thực chất là N chưa và không bao giờ yêu T con cũng chẳng hứa hẹn tỏ ý gì hết nhưng ai mà biết được tại sao T con thế.

- Anh không nói chuyện với em, T con lên tiếng r ã đi thẳng đến chỗ hai đứa vẫn còn đang ng ã trên xe.

Bốp, bốp. Mắt nó hoa lên như được xem pháo hoa ngày tết. Thế là mình bị bạn đánh r ã, chẳng hiểu sao nó vẫn im lặng và chỉ nhếch mép cười ru ã.

Bốp tiếp tục là cái đập vào ngực và vài cái đá vào vai. Loạng choạng đến ngã bệt *** xuống đường mà sao nó lại không thấy một chút bốc hỏa nào trong người cả, nó vẫn cười ru ã và không thanh minh gì hết.

- Anh làm gì thế, sao anh lại đánh anh D, vứt cả cái xe DD chổng chơ bên hè N gào lên và lao ra giữ chặt lấy T con.

- Em cứ bỏ ra anh cũng muốn có một lần để nói chuyện với T rõ ràng việc này mà. Nó vẫn bình thản nói như không

- Để yên anh cho thằng sống hai mặt với bạn này hôm này nó chết, anh làm gì có bạn như nó. T con lại vùng vằng để lao ra chỗ nó.

Lúc này thì dân phố và vài ông thanh niên ở quán nước đã lao ra để giữ T con lại r ã. Nó bình thản đứng dậy như không có chuyện gì. N thì ngượng chín cả mặt, dấm dứ dứ khóc một mình.

- Thôi em đi về đi, mai anh sẽ xuống đưa và đón em đi làm. Giờ thì anh về đây, mọi việc chỉ là hiểu nhầm thôi em không cần quan tâm đâu. Nó nói với N r ã quay sang tiếp lời với T con:

- Theo tôi ông say r ã, nếu muốn say hơn thì tôi với ông sẽ đi uống tiếp còn nếu không muốn thì đừng ai nấy về, sang mai tôi với ông sẽ nói chuyện sau.

Lau máu ở mép và xốc lại quần áo nó bình thản như không vậy. Thế là lần đầu bị bạn đánh mà lại còn bạn thân nữa chứ như vậy đấy. Chẳng hiểu sao nó chẳng thấy đau và cũng chẳng có cảm giác tức giận hay phản kháng gì hết.

Sau sự vụ này T con giận nó đến tận khi nó cưới vợ mới quay lại chơi với nhau. Ngày nó cưới cũng là ngày T con nhận ra đã sai lần khi đánh nó, nó tuyệt đối không cướp tình yêu của T con và cũng chẳng bỏ bạn vì gái.

Như thành nếp nếu không trên bãi nó sẽ đưa N đi làm và đón N tan làm về, hôm đó cũng vậy. Đến từ 12h30 nó vào hàng nước ng ã uống nước để chờ đón N đi làm, vừa ng ã chưa nóng chỗ đã thấy một tốp đi trên 3 cái xích lô ập xuống r ã. Khệnh khạng đúng như bọn trẻ trâu là 6 ông mảnh quần xanh chéo với áo Nato cùng đi vào quán nước.

- Ê chủ quán cho xin mấy chén nước. Một thằng lên tiếng gọi Để cho an toàn và tránh các việc dở hơi có thể xảy đến nó chủ động quay lưng lại tốp mới đến coi như không biết mà như thế cũng đỡ ai biết đấy là nó vì cứ xuống Tông Đản là nó ăn mặc khác hoàn toàn. hehehe không biết thế có bị coi là lừa đảo không nhỉ.
- Anh cho hỏi thằng M có nhà không ạ. Bọn em tìm nó mấy ngày hôm nay rồi. Một thằng trong tốp hỏi chủ quán.
- Mình cũng không biết đâu vì ng ấ trong này bán người ra vào liên tục nên không để ý. Tránh phiền hà ông hàng nước trả lời nước đôi. Loáng thoáng đến tên anh M nhưng vì không chú tâm mà cũng đang là thờ nó không quan tâm. Thế rồi cái giờ N đi làm cũng đến, nó đứng dậy trả ti ền và thản nhiên lách người đi ra.
- Anh, đại ca đi đâu đấy, hehehe, mà nhìn anh lạ thế.

Ơ mình đi có tý việc qua đây tiện ng ấ uống chén nước. Anh em ng ấ chơi đi trước nhé. Giật mình biết ngay là gặp người quen rồi nhưng nó vẫn kịp nháy mắt ra hiệu.

- Đi đâu, anh ng ấ xuống uống với bọn em cốc nước đã, thằng D cu li kéo xuống ng ấ bằng được bỏ qua cái nháy mắt đ ầy ẩn ý của nó
- Hừm, chú để anh đi đã tối về nhà có gì nói sau nhé. Nó tợn nhanh cốc nước rồi đứng lên đi thẳng trước sự bất ngờ của mấy thằng cu em. Mọi việc bình thường cho đến khi nó đưa N đi làm về hôm đấy sau khi nó đi một lúc thì anh M cũng xuống nhà định đi chơi thế là gặp mấy thằng phục trước quán nước. Phúc sao mà nó chưa xiên nhưng ông M cũng ăn một trận dần mặt hội đ ồng cùng vài cái điều vào đầu thôi chứ không còn tệ nữa. Thế là mọi việc trước nay nó giả làm con nhà lành đ ỗ vỡ. Gia đình cán bộ có ông anh cả tự nhiên liên tục bị dân xã hội đến quấy nhiễu rồi đánh phá làm cho cả nhà N lo đến phát ốm lên cửa thì đóng im ỉm suốt ngày, đi làm cũng sợ mà ở nhà cũng sợ. Haiza không khác gì cái vụ nó bị bọn D cóc kéo đến phá nhà trước đây, nó nghĩ nát óc mà cũng không ra cách nào để giải quyết được. Việc mấy cái thằng đánh anh M biết nó rồi cũng đến tai N và gia đình mọi người lại càng hoang mang tợn vị không còn biết sao nữa. Lúc này thì đúng là trở đi gặp núi trở lại cách sông không còn cách nào nó đành nói thực một phần hy

vọng có thể còn nước còn tát.

- Sao anh biết mấy thằng mất dạy đấy vậy. N chât vắn nó.

- Có một thằng nhà nó ngay gần nhà anh nên anh biết nó thôi mà. Lấp liếm nó trả lời.

- Nhưng em thấy mọi người nói chúng nó gọi anh là anh và đại ca là sao.

- Sao mà anh biết tại sao chúng nó gọi thế.

Cứ thế người hỏi người lấp liếm khiến cho nó từ không muốn nói lộ thành nói dối, nhưng chắc chắn đây là lý do đầu tiên khiến N và mọi người nghi ngờ về nó.

Mia kiếp, cái ngày chúng nó quay lại để tấn anh M cũng lai đến, lần này đúng giờ nó đưa N đi làm về, vừa đến đầu phố đã thấy nhí nhố hơn chục thằng trên hè và bên kia đường đang chuẩn bị lao vào để phang ông M và thằng em của N, hôm nay lại đúng ngày nó được về phép. Đúng là có duyên không phận giá mà vào lúc khác thì nó cũng vẫn còn ba hoa và nói dối được, đây kẹt giữa hai bên 1 bên là khoảng 5 thằng bạn ông em người yêu cùng người nhà và một bên là hơn chục thằng trẻ châu, quay sang thì N run bắn cả người như chưa bao giờ sợ như thế. Thôi đành vậy, kệ cụ nó đến đâu tính đến đấy vậy.

Nó đèo N đổ xích ngay trước cửa nhà và vô tình lọt luôn vào giữa bọn D cu li và L nhựa.

Chưa kịp để bọn kia lên tiếng, chân gạt chân trống bước xuống nó rống rạc lên tiếng luôn.

- Đ. mẹ thằng D cu li đâu ra đây tao bảo.

- Ở sao anh lại ở đây. cả thằng D cu li và thằng L nhựa lên tiếng. Đại ca đi đâu đấy em có tý việc ở đây.

- Việc cái đ. mẹ chúng mày ý. Đây là anh tao đấy chúng mày có muốn nuốt không.

Cả thằng D và thằng L đều há hốc mồm tưởng nói đùa vì lần trước nào có thấy nó nói gì đâu.

- Việc này là như thế nào và của thằng nào, tao muôn biết. Nó hỏi tiếp thằng L nhựa và D cu li.

- Dạ dạ ấp úng hai thằng đều không trả lời được.

- Em và mọi người giải tán hết đi, mọi việc kệ anh. Đừng thắc mắc gì mai anh sẽ xuống. Quay lại nói với N xong nó quay lại nói chuyện tiếp với mấy thằng kia:

- Giờ việc đâu có đấy, anh em lượn về chợ Gạo nói chuyện đã rồi tính

sau.

Để cho bọn D và L đi hết và để cho mọi người về an toàn rồi, cả phố Tông Đản lúc này lại tĩnh mịch như vốn có của nó. Chẳng hiểu sao N vẫn đứng nguyên tại chỗ:

- Ở sao em không về đi còn ở đây là gì, anh cũng đi luôn đây.

- Em muốn đi cùng anh ra chỗ bọn kia và em muốn biết anh thực sự là ai. N nói với vẻ cương quyết.

- Chuyện đàn ông và là chuyện xã hội em biết làm gì. Chỉ cần biết có thể nào thì đến giờ anh đảm bảo là chưa nói hết với em vì không có cơ hội chứ chưa một lần nói dối với em.

- Không em đi cùng anh, anh mà không cho đi cùng em xe đi xe đạp.

- Haiza, đêm muộn lắm rồi em đi nhà không yên tâm và anh cũng không yên tâm. Nếu em cứ dứt khoát phải đi thì tùy em thôi anh không cản.

Nhưng biết để biết cho dù thế nào có chừng ý không

Thế là 11h đêm hai đưa đi lên chợ gạo, lúc này chợ gạo đang dưới cái của anh T lật cùm cái. Vừa rẽ vào chợ Gạo chưa được 10m thì đã gặp D bõ và K chọc đang ăn cháo và uống nước rồi

- Ê D phi, đi đâu đấy. Hai thằng ời ời gọi.

- Ừm tao hẹn mấy cụ em ở đầu ô quan trường, thôi mày đi cùng tao tý. Nó kéo theo 2 thằng bạn.

- Đ. mẹ thằng kia mày không trông xe về đi đâu vậy. Chưa kịp đứng lên tiếng anh M bõ đã cất. Thằng này dạo này chắt nghệ nhỉ. Quay sang nó anh M bõ trên.

- Anh ạ, em vừa về xong, để nó đi cùng em ra đầu ô t rồi về ngay ạ.

Thế là 3 anh em cùng N đi ra chỗ bọn D cu li và L nhựa.

Nhanh chóng vào việc và chung kết cuối cùng mọi việc cũng sáng tỏ.

Người ở đằng sau việc này chính là H bánh và ông M anh của N do đánh bạc thua nhiều quá ông M đã vay tiền nhưng không trả cho H bánh, đúng là túng làm liêu ông M bỏ chốn. Làm gì còn cách nào khác nữa nó cùng G com, C thọt, D bõ, K chọc hôm sau phải xuống tận nhà H bánh để dàn hoà và dứt điểm các khoản nợ nần. Mọi việc coi như xong. Nó biết rằng chân tướng đã lộ hoàn toàn và với gia đình của N, tính cách của N thì tình yêu của nó giờ chỉ còn tính bằng ngày mà thôi. Chẳng còn cách nào cứu vãn

được nữa, buồn và chán nó lại chép miệng thôi thì cuộc đời đâu có đó có duyên có phận thì N sẽ hiểu, còn không thì nên là bạn, trân trọng những cái đã và đang có nhưng tuyệt không níu kéo, mang trong lòng tâm sự nó lao vào hồi hải chuẩn bị cho những ngày tiếp theo quay lên bãi.

- Anh lại chuẩn bị đi đâu đấy. Sao anh cứ phải dấn em các việc làm của anh vậy. N hỏi nó trước vài ngày lên đường.

- Ừm anh đi làm trên bãi đá đỏ được chưa em, và anh tuyệt đối không như em nghĩ là ngoan hiền, anh là quân khu được chưa, kết luận lại anh là thằng cặn bã. Anh xuống để chào em chuẩn bị vài hôm nữa lên Bãi.

- Anh nghe em đi, anh ở nhà đi em muốn anh đi học bình thường, chúng mình sẽ yêu nhau và sống như những người bình thường. Anh bỏ hết tất cả đi nhé.

Nó im lặng không phản đối những cũng không đồng ý, trong nó đang đấu tranh dữ dội giữa một bên là bạn bè, anh em, con đường nó đang đi và một bên nó N.

Có yêu không, có thậm chí rất nhiều. Nhưng giờ bảo nó phải bỏ đi tất cả chắc là không được rồi. Nó lại đắn đo và nghĩ nhiều lắm.

Những ngày tiếp theo ở Hà Nội nhưng nó cũng không xuống nhà N nữa nó muốn có một khoảng tĩnh nhất định để hiểu cần phải làm gì.

Trước ngày lên bãi hôm đấy M cay, thằng bạn cùng nó làm vụ bạc hoa xoè lại xuống chơi.

- Ở nhà à, đi chơi với tao đi. thằng M cay rủ nó.

- Chán bỏ mẹ ý, mấy cái con bạn mày nhìn như mấy con dở người lúc đi.éo nào cũng toe toét chẳng ra làm sao cả. Nó làu bàu.

- Không hôm nay đi lên nhà bà ngoại người yêu tao chơi.

- Mày bị dở người à, lên bà ngoại nó để nói chuyện giá vòng hoa bao nhiêu à. Mày đi đi.

- Thôi đi cùng tao đi, vì nhà con H biết nó với tao yêu nhau nên cấm, bố mẹ nó bắt nó xuống nhà bà Ngoại ở, mày đi cùng ào gọi hộ tao với. Tao xin mày đấy. M cay năn nỉ.

- Ở cái thằng hôm này, xong rồi chúng mày tâm sự còn tao chầu mồm à. Dở hơi.

Thế rồi nó cũng đành đi cùng vậy. Hai thằng xuống Lò Đúc lúc này đã tầm hơn 5h30 rồi. Để thằng bạn ngoài hàng nước nó phăm phăm đi vào nhà bà ngoại người yêu bạn:

- Cháu chào bà ạ. Chào to nhất có thể nó bước vào nhà bà của người yêu bạn nằm ngay cuối đường đê Trần Khát Chân chỗ ngã ba.

- Cậu hỏi ai vậy. Bà của H gật đầu chào rồi hỏi nó.

- Dạ cháu tên là D nhà cháu ở trên đường Bưởi ạ. Nó lễ phép trả lời.

- Cậu hỏi ai vậy. Nghe thấy nói ở Bưởi bà của H người yêu M cay đã đề phòng rồi.

- Dạ cháu ở đoàn thanh niên tiểu khu, lên để báo H chuẩn bị về để làm kỷ niệm ngày 22/12 bà ạ.

Ồi giờ ơi, không ai nghĩ nó có thể nghĩ ra được cái lý do hợp lý mà lại dễ chịu đến vậy, nhanh chóng nó thành thanh niên đoàn gương mẫu.

Thế rồi H cũng ra, hai đứa nói chuyện cũng như thật vậy (chắc chốn nhà đi chơi với người yêu nhiều nên H nói dối cũng chẳng kém gì nó cả) hehehe. Sau khi phím cho nó biết thằng M cay đang đợi ở ngoài nó rất xe ra về như thật.

- Xong rồi bố trẻ, *** đau hết cả mồm vì nói dối cho ông. Nó làu bàu.

- Thế nó đâu. M cay hỏi

- Nó bảo cứ đi xuống nhà con N.A chờ tý nó ra mà nếu không thấy nó ra thì bảo N.A xuống gọi nó. Đéo gì yêu mà cứ như tình báo ý.

Thế rồi hai thằng lại đánh võng lên nhà của bạn H là N.A ngoài ngõ chơi uống nước, chờ mãi cũng chẳng thấy gì cuối cùng M cay đành gọi N.A ra để nhờ gọi hộ người yêu.

Nó thì lơ đãng ngoài ngõ uống nước bâng quơ nhìn người đi lại và một thoáng chút buồn.

Ret, ret, ret cái xe của nó được M cay đưa cho cô bé mới ra, cả đề, cả đạp mãi không nổ được thật là.....

Nó lững thững đứng lên đi ra, giật xe từ ở tay cô bé, nó xoay lại chìa khoá và đạp phát nổ luôn. hehehe, cô bé thì cứ há hốc mồm vì có người vừa tốt vừa giỏi lại bất ngờ đến thế, bất ngờ đến tròn xoe mắt và há hốc cả mồm.

- Xe của nó đấy em ơi, nó bị nhòn khoá. M cay vội đính chính.

10 phút sau cô bé đèo H người yêu nó ra, trao xe lại cho M cay và hoàn thành nhiệm vụ cô bé định đi về

Thằng M cay như lên đống, chẳng cần biết là nó vẫn còn ngoài đấy, nó và H lấy xe của nó đông đi thẳng luôn. Đúng là thằng chết vì gái nó lắm bầm

trong m òm.

N.A lúc này cũng đứng lên lững thững định đi về

- Ối em, giờ xe anh thì nó đi, bạn em lại đi cùng nó để anh bơ vợ ở đây cùng em, em mà về thì em cũng bơ vợ mà anh cũng bơ vợ. Vô lý mà thế thôi ở đây mình đi lên đâu phố ăn cái gì nhé. Nó nửa đùa nửa thật

- Không em phải về vì còn việc ở nhà ạ. N.A quay lại trả lời.

- Trừ giết người, phóng hoả đốt nhà và ăn trộm mèo nhà hàng xóm còn không gì anh không làm được. Em đi ăn cùng anh rồi về anh giúp nhောင် cái xong luôn.

Vừa đi vừa nói chuyện hai đứa đã đến sát nhà máy nước Lương Yên và nhà của N.A rồi, cứ kiểu đùa đùa thật thật lại phá chút hài ước nhanh chóng nó cũng có được cảm tình của cô bé mới lớn, nhưng tuyệt nhiên lúc này nó rất là trong sáng chỉ là đùa như bạn mà thôi. Ng ồi xong cốc nước nó quyết định quay về chào sư phụ mai lại lên đường đi vào bãi.

- Em ơi anh giờ có việc phải về nếu thằng M cay quay về em bảo nó cầm xe về nhà cho anh nhé.

- Vâng anh về ạ, M với H về em sẽ nói ngay.

Thế là nó đi ăn và lên thẳng nhà Sư Phụ, cũng đã quá 8h rồi, đi qua phố Tông Đản mà lòng nó cứ ngập ngừng nửa muốn vào nửa lại muốn đi. Rồi nó quyết định đi thẳng luôn. Sẽ quay lại những không phải lúc này thì nên nghĩ trong đầu nếu còn tình cảm với mình N chắc chắn sẽ tìm, còn nếu không mình đến chỉ thêm làm cả hai vấn vương mà khó có thể đưa ra quyết định theo đúng ý của mình, có lẽ cái tư duy này cũng là sai bởi đời có cái gì tự nhiên mà có, cái gì mà chả phải tranh đấu, phải rành giật và phải có giá của của nó cả.

Qua nhà sư phụ lại xả tâm tư vào một nhàn nó mệt nhọc về nhà nằm, lại thuốc lá lại nước chè cứ thế nó miên man nghĩ, rồi chẳng hiểu sao nó lại mỉm cười với tự mình vì sự ngây thơ của N.A, đúng là con nhà lành. Thiếp vào giấc ngủ chập chờn cứ thế đến sáng chuẩn bị cho ngày mai lại tiếp tục trên con đường vào bãi đá.

Lại bằng xe máy theo đúng lịch chú nó lại lên đượg vào bãi, lúc này là những tháng cuối năm 1990 rồi, một quang cảnh điêu tàn đập vào mắt chúng nó, toàn bộ các lán trại, sập, của hầm đều bị đánh xập hết, dãy phố

sung sướng cũng đã bị dỡ bỏ và san phẳng rồi, chợ trước đông vui bao nhiêu thì nay vắng như thế, bến xe lại quay lại sự tèo tẹt của cái thời chưa có bãi đá Quỳnh Châu.

Người giờ thì 1 người dân có khi đến 2 chiến sĩ công an, khắp nơi là công an, trật tự ở bãi đá Quỳnh Châu đã phần nào được thiết lập lại rồi.

Giờ thì không còn bắn giết nữa, cũng chẳng có lọc lừa và quan trọng nhất các thành phần gây nhiễu cũng đã không còn, chúng nó lại quay sang thu gom đá còn tồn lại ở bãi từ nhưng lần khai thác trước. Mọi việc cứ đều đặn diễn ra như thế, lúc này K cận và anh em đã lên phương án của canh bạc lớn nhất rồi nhưng phải chờ, biết rằng sẽ phải rất nhẫn nại nhưng cần phải tìm đúng thời cơ và thời điểm chỉ một cú duy nhất mà thôi, mọi người chấp nhận cả cái tết đó là dân vô sản. Bao nhiêu vốn liếng đã dốc ra mua hết hàng và chuẩn bị cho cuộc chơi mới rồi chúng nó nghe nhất trong suốt cả giai đoạn này. Nhưng tuyệt nhiên mọi người đều rất tin tưởng là sẽ thành công.

Đúng ngày ông công ông táo lên trời 23/12 thì toàn bộ lực lượng công an cũng kết thúc chiến dịch và rút về xuôi, ngày chúng nó cũng nhanh chóng đi về Hà Nội với lịch chốt 7 tết sẽ lên đường.

Một cái tết mà tiền không có, tình thì cũng chẳng ra sao, lúc này nó lại tập trung vào gia đình, nhà nó có một cái tết thật đầm ấm.

Giao thừa năm đó nó vẫn xuống nhà N hai đứa vẫn đi chơi, vẫn những nụ cười tươi, vẫn những nụ hôn nhưng sao mà vội vã và hình như nó không còn đầy đủ thi vị của đúng trữ tình, trống trải và nhạt nhẽo lòng nó lúc này đã hiểu tình cảm với N có khi đã rạn vỡ và có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Buồn, đi chơi giao thừa mà chưa đến 9h30 hai đứa đã đi về

- D ơi, D ơi đi đâu đấy. M cay đang đi cùng H và vài người bạn nữa í ới gọi nó ngay ở bờ hồ

Tiếng pháo thì ùng ùng khắp nơi, người người cặp cặp sánh đôi vậ mà nó, chẳng lời nào có thể tả được cái tết lạnh lẽo và cô đơn nhất đấy, tết năm 1990.

Ừm, nó trầm tính khác với bình thường trả lời M cay. Tao vừa đi về rồi, đi chơi đi, chúc mày một năm mới nhiều may mắn và luôn nhiều tiền. Gượng gạo nó nói.

- Đi cùng bọn em cho vui đi anh, bất ngờ trong cái nhóm bán đó một giọng con gái quen thuộc cất lên mời.

- Chào em, em cũng đi cùng đây à, anh thấy hơi mệt mệt nên muốn đi về. Nó trả lời cô bé N.A

- Thôi anh đi cùng bọn em một chút rồi đưa em về với vì em phải về sớm. N.A lên tiếng

- Ừm thế cũng được em à, vậy là nó hoà chung vào nhóm của M cay để cùng đi đón giao thừa, toàn người là người là gì có gì đâu, một vài sân ca nhạc được mở ra, người xe chen nhau đông khủng khiếp, việc bị lạc nhau và mất đoàn cũng là đương nhiên thôi. Chưa hết một vòng họ đã bị lạc với tốp kia rồi.

- Em à, lần trước mời em ăn không được thì hôm nay anh mời em ăn được không. Nó nhẹ nhàng như chưa bao giờ thế

- Vâng nhưng em phải về trước 11h để còn chuẩn bị giao thừa anh ạ.

- Anh cũng phải về trước giao thừa vì ở nhà anh vào giờ khắc giao thừa là bắt buộc.

Hai đứa ngược theo dòng người chảy về bờ hồ, chúng nó lên đầu Lê Văn Hữu, ngã vào quán phở Sửu gọi một đĩa phở xào hai đứa ăn chung, sao mà ngon thế. tự nhiên nó thấy ấm áp lạ.

Hai đứa cùng cô đơn trong cái biển người đứng vào ngày 30, thật dễ có thể thông cảm được với nhau tự nhiên một chút gì đó khiến cho nó và N.A gần nhau hơn một chút.

Dăm câu chuyện bông phèng rồi nó cũng đến lúc phải đưa N.A về Dừng ngay đầu nhà cho N.A xuống với lời hứa tối mai anh sẽ xuống chơi.

- Em có thể tin anh sẽ xuống em không đấy, em thấy anh M nói anh nhiều bạn lắm và rất hay đi cơ mà.

- Em đã biết ai có tên và biệt danh là D tử tế, sống vương quốc thật thà chưa. Là anh đấy. Thế nhé, cho dù có bao nhiêu bạn nhưng đã nói là chắc chắn anh làm, anh đến không phải vì em mà còn vì đã nói với em anh sẽ đến.

Thế rồi nó phóng xe đi, lại qua đường Tông Đản mà sao giờ này xa vắng và lạnh lẽo thế. Nó chợt thấy chút buồn man mát.

Về đến nhà lúc này cũng đã là gần giao thừa lắm rồi. Nhanh thật nhanh nó chạy lên rồi buột pháo và lan can từ tầng 3 bánh pháo thừa được thả xuống đến tận quét đất tầng 1, cấn chai Sâm panh nó nhanh chóng chuẩn bị cùng mẹ và bố Nó. Bàn giao thừa được bày biện như truyền thống có từ thời

nhà nó vẫn còn là tư sản. Đến giờ sau bao biến cố nhưng tận đến hôm nay vẫn không thay đổi.

Đúng 12h đêm khi vô tuyến phát lên những tiếng binh bong của chuông báo đúng giao thừa, ở nhà nó luôn là người đàn ông lớn tuổi nhất châm lửa đốt pháo để thể hiện xả đi những sự xui xẻo của năm cũ, đón mừng những cái may mắn, vui tươi, sức khỏe và thành công của một năm mới đến. Vào thời khắc này thì trong nhà có bao nhiêu cái cửa đều phải mở ra tất để đón chào năm mới. Mẹ nó lễ mễ xách xô nước thật là đầy từ ngoài đi vào trong nhà.

Đây là năm đầu tiên sau chặng dài công tác bố nó về ăn tết ở nhà, chắc thế hay sao mà pháo nổ cũng có vẻ rộn giã hơn, không khí cũng tết hơn và bà, mẹ nó cũng có vẻ vui và khỏe mạnh hơn.

Sau khi Bố nó là người đàn ông lớn tuổi nhất châm pháo thì nó là người đàn ông nhỏ tuổi nhất là có nhiệm vụ phải mở riệu đầu năm.

Rót ra đủ 7 chén, 1 chén được nó dâng lên bàn thờ ông nội, và khấn mời, còn lại 6 chén vẫn để nguyên trên bàn, mọi người đi ra ngoài hiên để lễ lết. Sau đó theo chân tiếp tục đến lễ bàn thờ phật ở nhà, tiếp đến gia tiên và cuối cùng là thổ địa.

Sau hết các thủ tục đó thì mới quay về bàn tết đêm giao thừa. Nó có nhiệm vụ dâng riệu lên đầu tiên cho Bà Nội, Chúc bà đầu tiên, rồi đến Bố chúc thứ hai, Mẹ nó là người cuối cùng.

Sau tất cả các thủ tục đấy là đến phần mừng tuổi, đến giờ vào cái tuổi này rồi những tết nó vẫn được tiễn mừng tuổi từ bố mẹ. Đây là gia phong của mỗi gia đình bắt buộc phải thực hiện. Có đi đâu cả năm Giao thừa nếu ở Việt Nam bắt buộc phải có mặt ở nhà.

Nhà nó giao thừa năm đó chỉ có 4 người, vắng như tuyết không lạnh và vẫn tràn ngập tình cảm trong cái không khí thiêng liêng của tiết giao thừa. Cuối cùng là đến mẹ nó bóc bánh chưng và dùng lạt cắt, mỗi người một miếng phải ăn để lấy phước, vẫn còn lại 2 chén riệu cùng 2 miếng bánh của chị nó và anh rể được để nguyên tại bàn tết, mọi thứ phải để nguyên như vậy đến bao giờ những người thiếu về uống nốt riệu và ăn bánh lúc đó mới là hết tiệc giao thừa và mới được dọn. Ở nhà nó là thế đấy.

Sau các thủ tục đó thì mọi người đều tản đi chùa. Rồi cũng đến cái ngày mừng một tết, sáng theo xe o to cơ quan đến đón nó cùng Mẹ và bà đi cả ngày chúc tết đến gần 8h mới về đến nhà. Haiza mệt, năm nào cũng thế rất mệt nhưng là trách nhiệm và nghĩa vụ rồi và nó còn là phong tục tập quán nữa không ai được trốn tránh hết.

Tối mừng 1 tết 9h nó mới dắt xe ra đi lên nhà N.A như lời hứa. Ngập ngừng đôi phút rồi nó cũng gõ cửa

- Cháu chào cô ạ. Năm mới cháu chúc cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúcbla bla nhanh nhẹn nó chào và chúc người ra mở cửa. Cô cho cháu gặp N.A.

- Ừm rồi đây chơi cháu. Chưa kịp rồi thì N.A đã xuất hiện rồi.

- Chào em. Chúc em luôn xinh đẹp nhưng đừng quá rạng ngời vì như thế khiến cho nhiều người dao động. Nó chúc ngay khi N.A nhìn thấy.

- Vâng em cảm ơn anh D tử tế, sống vương quốc thật thà. Dài giọng ra N.A chào nó.

Thế rồi đôi chuyện tào lao nó lại xin phép về đêm mừng 1 tết năm 1991 trời hơi lâm thâm mưa và cực kỳ lạnh. Cả cái lạnh lòng và cái lạnh của trời sao mà tê tái thế.

Về nhà chưa ấm chỗ thì H đột tở lại sang nhà rủ đi nhậu vậy là lại kéo nhau đi, trận riệu kém theo xóc đĩa đến trưa ngày mừng 2 mới tan, về mệt mỏi rã rời nó lại vật ra ngủ đến tối cũng chưa buồn dậy.

- Bác ạ, bác ơi cho cháu hỏi D có nhà không ạ. Lại tiếng thằng M cay.

- Nó trên nhà cháu lên mà gọi nó, đi đâu từ hôm qua đến trưa mới về ngủ đến giờ chưa dậy. Mẹ nó nói.

- Dậy đi mày, tết nhất mà ngủ như c.ho cún thế này à. M cay gọi nó.

Uể oải như con mèo đi kiết nó dậy

- Có việc gì đấy ông, nằm ngủ cho nó lành.

- Đi cùng tao đưa H xuống nhà bà ngoại nó chúc tết đi mày.

- Liên quan gì đến tao. Mày đi đi. Nó từ chối.

- Nhưng mình tao không vào được, thôi dậy đi cùng tao tý.

- Haiza, chờ tý vậy. Miễn cưỡng nó lại phải đi.

Hai đứa M cay và H đi một xe ríu rít với nhau còn nó một mình lại càng thêm chạnh lòng hơn. Buồn mênh mang mà không sao nói ra hay chút được với ai nó liên tục rít thuốc, cứ điếu nó nối tiếp điếu kia. Chẳng có cái tết nào mà buồn như cái tết 1991.

Vào nhà bà ngoại H được 10 phút thì nó xin phép đi ra ngoài trước rồi đi

về chạy qua nhà N.A nó vẫn nhìn thấy cô bé tíu tít tiếp tiếp bạn ở bàn uống nước. Chẳng hiểu sao N.A lại nhìn thấy nó.

- Anh D ơi, sao anh đi qua lại như không quan biết vậy. N.A gọi nó.
- Anh nhìn vào thấy nhà đông người quá nên không tiện, anh xin phép để lúc khác anh vào nhé. Nó từ chối khéo những cùng không muốn bị mất lòng.

- Anh vào đây ng ỡ t ý đã. N.A nói tiếp.

- Ờ ông đi đâu đấy. Bất ngờ một giọng nói vang lên.

Đúng là chốn đâu cũng không hết ánh mặt trời nhất lại là ở cái khu này bạn nó đông nhan nhản.

Quay ra thì một ông ga cả cây đầu đội ỡ t ầu, chân đii đúc đang ời ời lên tiếng, hoá ra thằng H toác.

- Anh xin lỗi nhé anh có bạn gọi. Nó nói trong khi cô bé N.A tròn tròn mắt vì ngạc nhiên khi nó và bạn nó khác nhau nhiều quá. Chắc chắn một đi ầu là anh sẽ quay xuống em. Chào em. Nó đi để tránh sự ngạc nhiên của N.A và cũng để cố dấu nỗi buồn trong nó.

- Mà làm đ ầu gì mà vào đây thế, quay lại hỏi H toác nó hỏi lại.

- Về trên kia xóc đĩa đi. H toác rủ nó.

- Thôi tao về đây, người mệt mệt.

Từ chối nó nhanh chóng lại lướt đi, lần này thì nó lên nhà của N. Hôm nay là mừng 2 là ngày mà bạn bè, họ hàng đến thăm nhau, nhà ai cũng luôn đông vui.

Lại chào hỏi, lại chúc tụng nó làm các thủ tục cần thiết theo đúng phong tục tập quán và đến mức mừng tuổi cho các em và cháu. Mọi việc hết sức bình thường nhưng tự trong nó cảm nhận được sự dè chừng của mọi người trong gia đình nhà N với nó ngoài trừ anh M là có vẻ thêm phần gần gũi.

Chuẩn bị đứng lên đi về thì

- Cháu chào bác ạ, em chào các anh chị. Một tiếp khách của N lúc này mới đến.

Dăm câu chuyện làm quà, r ỡ cử chỉ, r ỡ ánh mắt và đặc biệt là bó hoa của một người trông tiếp khách mới tặng N, nó hiểu đã có sự cạnh tranh mà mình đang vào thế bị động của dưới r ỡ.

Thôi kệ đi đằng nào cũng không nên níu kéo, không biết có giữ được hay không nhưng chắc mình sẽ mệt mỏi nhiều mà N cũng không thoải mái vậy không thể nói đấy là yêu được mà là sự tự dối lòng để cố gắng có được nhau mà thôi. Tình yêu không như vậy nó phải là tự nguyện và là tự nhiên. Quyết định không bỏ những sẽ để cho tự nhiên nhất như những gì sẽ cần phải xảy ra, nó xin phép đi về

Lại lên nhà Sư Phụ, chẳng hiểu sao cứ những lúc buồn nó lại lên đây, đúng mừng hai là tết Thầy, cả cái nhà hàng đậu đặc kín là người, thêm một lần nữa nó được quay về riệu bát. Cái không khí của anh em đồng môn sao mà chân thành và vui vẻ thế, chân thành ấm áp như người một nhà và thực lòng như anh em ruột vậy. Một đi đâu chắc chắn nó thấy là những người đã bước chân vào xã hội đầu thấy khi đã xác định là anh em thì máu cũng sẵn sàng chan, tiền có là gì. Cái này đôi khi anh em ruột cũng không có được và cũng chẳng bằng.

Rồi cũng tan bữa riệu hơn 11h đêm sau khi anh em vét sạch những gì có thể uống được, ăn được ở nhà Sư Phụ, để lại bãi chiến trường anh em giải tán đi về

Hôm sau mừng ba, chẳng có việc gì làm nó ở nhà và giết thời gian là lại là xóc đĩa vỉa hè. Ngày ngã tư của làng ngũ xã, xóc bạc vỉa hè to nhất với lượng người có lẽ đông nhất lúc đó, đến vài vòng bu kín vây quanh, nói là bạc vỉa hè thôi nhưng rất nghiêm túc, có tiền đánh, không giải tán không có vụ cướp bạc hay bạc bịp đâu nhé. Cả ngày mừng 3 tết nhanh chóng trôi qua. Giờ đã xác định việc của N rồi nên nó cũng không còn quá vấn vương mà để cho tự nhiên nhất có thể.

Tiếp tục cả ngày 4 tết là anh em tụ tập với nhau và lại là cờ bạc và riệu, ỏi chung chẳng có gì là mới lạ hết.

Mùng 5 theo đúng lời đã hẹn sẽ quay lại gặp N.A nó quyết định không cờ bạc, riệu chè gì hết nữa mà xuống N.A. Với cái cách nói chuyện chẳng giống ai vậy mà nó lại rủ được N.A đi uống nước thật là lạ. Hai đứa đi lòng vòng chán rồi về uống nước ở ven hồ Thuyền Quang và Công viên Thống nhất, thời tiết thì vẫn lạnh căm căm mà ra bờ hồ uống nước đúng là hâm cực độ. Hehehe.

Chẳng hiểu vì cái lạnh của thời tiết hay cái lạnh lòng mà cả hai hôm nay lại cùng ngã sát vào nhau hơn mức bạn bè.

- Anh hỏi thật và chỉ cần em trả lời thật thôi nhé, không cần văn hoa và cũng chẳng cần tìm lời hoá mỹ có được không.

- Vâng anh cứ hỏi đi em hứa sẽ trả lời. N.A đáp lời nó.
 - Từ đầu đến giờ anh thấy em cứ run bần bật. Anh hỏi thực là em run vì lạnh hay em run vì anh đấy, đừng nó là chờ anh nói câu yêu em mà run đấy nhé. Nó nói thật nhỏ nhưng cũng đủ để cho N.A bất ngờ vì câu hỏi. Sao có thể trả lời được câu hỏi của nó chứ nó quá sõi trước một cô bé quá ngây thơ.
 - Anh sẽ chưa nói câu anh yêu em khi chưa hiểu rõ có thể yêu em đến từng nào nhưng chắc chắn một đi đầu sẵn sàng cho em nợ câu trả lời lần sau cũng được, ngày kia anh đi có việc và lúc nào về anh sẽ xuống đón em để đòi nợ câu trả lời.
- Cô bé càng bối rối hơn và nó thì lại càng bình thản.
- Thôi muộn rồi đã đến lúc chấp nhận lạnh lòng để cho đỡ lạnh người. Nó chủ động lên tiếng.
- Ngày mai anh lên đường, ngày mai anh ra chiến trường, để lại em yêu cả bầu trời thương nhớ..... chẳng hiểu sao nó lại lẩm bẩm trong mồm cái bài hát đấy vào lúc này nữa.
- Em có thể trả lời anh ngay bây giờ, Bước xuống xe trước khi vào nhà N.A nói với nó.
 - Có lẽ em run vì anh, nhưng
 - Nhưng hình như em cũng chưa biết đã yêu anh chưa vì chỉ thấy thiếu anh sẽ nhớ phải không. Nó cướp lời nối tiếp. Chắc chắn em định nói thế nhưng chưa tìm ra cách nói mà thôi, anh nói đúng vì hình như anh cũng thế. Nó nói vẫn đủ nghe, nhẹ nhàng như chưa bao giờ thế. Hẹn em khi anh quay về. Thế rồi nó vụt lao đi để lại N.A đứng lại một mình.
- Rồi cái ngày lên đường quay lại bãi đá Quỳnh Châu cũng đến, gác lại mọi việc chúng nó lao vào cuộc chơi mới với các kế hoạch, thủ đoạn đã được sắp xếp từ trước hết rồi.

Lúc này sự lan toả về bãi đá Quỳnh Châu không còn là riêng Việt Nam nữa, thông tin đã đi ra ngoài biên giới đến các thủ đô của đá quý của khu vực là Thái Lan, HongKong, Đài Loan Tiên phong cho các tổ chức nước ngoài liên quan đến đá đồ có lẽ ở Việt Nam thời đó là công ty TNHH VT, địa điểm đầu tiên nằm ở Trăn Hưng Đạo Hà Nội.

Suốt thời gian bị quây và dẹp tại bãi đá Quỳnh Châu và toàn bộ tết âm lịch

cũng đến hơn 2 tháng, khi người Việt phải dạt đi khắp các nơi thì lại là lúc các tổ người nước ngoài cùng với đại diện lại liên tục xuất hiện trên bãi nhằm thu thập thông tin và xác định chất lượng, trữ lượng về mỏ đá.

Bước chân lại mỏ đá Quy Châu con chưa hết dư âm ngày Tết mà không khi đã thấy sôi sục lắm rồi, lại người người kéo về, thiết lập lại trật tự xã hội, anh S cắt lại gây dựng thanh thế cùng anh T lớn mọi việc lại dần đi vào guồng quay cũ.

Cái lán trấn đầu thị trấn Quy Châu giờ lại là cái lán to nhất bãi. Nói thế để thấy cả bãi làm gì còn cái lán nào lành lặn đâu.

Khởi đầu cho cuộc chơi lớn mọi thứ là thật, thật đến bất ngờ khi đào đá là thật, đá là thật, người mua bán đá cũng là thật và các đường dây buôn bán đá đến các trùm đá nước ngoài cũng là thật tất.

Từ đây các tổ người nước ngoài lên tìm hiểu về đá và mua bán cũng đã tương đối rồi. Nhưng đất có thổ công sông có hà bá, Có đá bán rẻ bằng 1/10 mà ở trên bãi thì họ cũng chẳng mua bởi họ là dân buôn tuyệt không phải dân xã hội, không có gì đảm bảo con đường vận chuyển đá từ bãi về xuôi là đảm bảo, việc mất mạng cũng hàng là đến 50% vậy khác gì đánh bạc, cái này dân buôn đá nước ngoài không chấp nhận, họ sẵn sàng mua đá với giá cao hơn hẳn nhưng không chấp nhận với việc đánh bạc mà tính mạng cùng hàng là cược để chơi.

Lúc này chúng nó đã như dân buôn chuyên nghiệp đi gom đá rồi, lại bài cũ nhưng hàng khác, cứ từ từ ngày thì 2, 3 viên, khi thì 5 viên đá công nghệ cao được đẩy xuống bãi và lòng vòng theo nhiều đường lại lộn về bán cho chúng nó, thực chất đây là tay trái bán cho tay phải, lượng đá thật thì phần sẽ bị trả rất rẻ, phần thì phải chờ xả được hàng mới có tiền ôm tiếp, chúng nó làm gì còn tiền đâu, cái cần bây giờ là phải cầm thật sâu và thật chắc để tạo cơ hội cho mẻ lưới quét.

Cái giai đoạn thật này cũng kéo dài được đến hết tháng 4 năm 1991. Đây cũng là thời gian do khó khăn đến cực điểm và thiết lập lại trật tự trong hỗn loạn lúc đầu đã khiến cho anh T lớn mắc sai lầm khi nghĩ bãi vẫn như xưa, nơi không có pháp luật và pháp luật chính là anh.

Lần đó bùng nổ của thằng S đào được vỉa, lúc này do sự thiết lập lại xã hội chưa rõ ràng nên việc hàng sống thi thoảng lại được mua bán, thằng mua là C lé góp vốn với thằng S con mua toàn bộ hàng sống của S. Chúng nó vớ bẫm vì đúng hàng sống của vỉa. Chưa kịp vui mừng ngay trên bãi đá một nòng súng lạnh ngắt đã gí sát mang tai rồi

- Mày bỏ ngay toàn bộ đá ra cho tao. Anh T lớn không hiểu sao đã biết và xuất hiện gần như ngay lúc đó. Quá nguy hiểm khi trực tiếp ra mặt nhưng phải hiểu cái quãng thời gian vừa qua đã đốt hết gần như toàn bộ tiền bạc của các đội r ồi. Theo đó cũng cần phải có một vài vụ để xây dựng và duy trì trật tự.

Thất thế thằng C lé đành phải đưa hàng nhưng vẫn cự lại.

- Mày chơi không đẹp khi tao vào đây là mua bán, mày có là ai thì tao nghĩ nuốt lô hàng này cũng không dễ đâu.

Cần hàng trong tay r ồi đập một phát khiến cho C lé ngã đập mặt vào thành hầm anh T lớn tuyên bố.

- Trước nay để đảm bảo sự an toàn và duy trì trật tự bãi, việc mua bán hàng sống đã bị cấm, chúng mày thích thì xuống chợ còn trên này 100% là thuộc quản lý của tao, tao tuyên bố tịch thu toàn bộ hàng này để cảnh cáo chúng mày, lần sau thì đến mạng cũng không còn nữa đâu con ạ. Lạnh lùng như vốn có T lớn lên tiếng.

Để C lé thoát khỏi sự kiểm chế của T lớn r ồi lúc này thằng S con mới huy động quân ở 3 hầm đang đào của chúng nó, chắc cúng phải vài chục mạng với dao, thuổng, xà beng cùng ào lên định cướp lại hàng và lập lại trật tự xã hội của bãi đá Quỳ Châu. Việc này diễn ra trên đất giáp ranh của đ ồi Triệu và bãi May. (L ầu báo ghi là do đ ồi có nhiều cỏ may nên gọi là đ ồi hoa may là thể hiện đúng chất của l ầu báo vì sai hoàn toàn, cả cái đ ồi đấy có tý cỏ may nào đếch đâu)

Bòm, ngay lập tức T lớn siết cò, một thằng bật ngửa ngay lại đằng sau nằm im không nhúc nhích nữa, tiếp tục lượng người vẫn tràn lên. Lúc này thay bằng 1 khẩu thì anh T lớn rút thêm một khẩu nữa và để lộ thêm đến đôi quả mỏ vệt bên sườn. Cả tốp người đang tràn lên sững lại.

Bòm, bòm hai phát tiếp theo với một phát c ậy nát đất một phát trúng ngay thằng gần nhất. Cả tốp gần trăm người bỏ chạy, không lui mà tiến lên T lớn nhẩy ngay sát đến thằng trúng đạn vừa r ồi, giẫm chân lên cái xác vẫn còn giật liên hồi một tay súng vẫn chĩa về phía trước, tay súng còn lại chĩa thẳng vào cái xác giật giật mà làm luôn phát nữa, hết cả giật giờ thì chắc đã thẳng hẳn r ồi.

Cả bãi sau phát súng này thì như vỡ trận mạnh ai nấy chạy, chẳng còn một

bóng nào ở trên đồi Triệu nữa, từ đây cũng xóa sổ luôn cả hai cái tên C lé và S con. Sau này thấy mọi người nói lại hai thằng chia hai đường bỏ chốn về xuôi nhưng S con đen đũi nên đã bỏ xác trong rừng ngay ở Quý Châu. Từ đây trật tự xã hội tại bãi lại được thiết lập lại.

Nhưng cũng chính vì việc này mà anh T lớn đã bị vào một chuyên án đặc biệt, rất nhiều lần trốn và cũng rất nhiều câu chuyện xoay quanh cái việc T lớn chiến với pháp luật nhưng cuối cùng T lớn bị bắt và một người từ chủ buống mới đi lên chủ bãi là P, xã hội thành Vinh. Từ đây P mới là người có tiếng nói ở bãi đá Quý Châu cùng với anh S cụt.

Rồi cứ vậy từ từ cái mỏ đá công nghệ cao đó được xả xuống bãi, mà nói đúng ra vào thời đó nó là thật bởi có cái gì đủ chứng minh nó là thật đâu. Khi này chợ đá đã hoạt động lại với mức độ quy mô cũng nhộn nhịp hơn nhiều rồi, giá đá giờ không còn là trong nước nữa nó được xác định bằng giá quốc tế và cứ tấp sau lại chả cao hơn tấp trước. Có những viên đá được bán xuống bãi với giá 1x thì chỉ qua hai ba tay có thể lên đến 10x rồi, để lại như ngẩn ngơ cho chủ bãi và con buôn gom hàng người Việt, rồi khi thông tin ở dưới xuôi lên thì người cuối cùng đã bán cho Nước Ngoài (lúc này đang là đỉnh cao về buôn đá với danh là đại diện cho tập đoàn đá qu Hoàng Gia Thái Lan. Tiềm lực là vô hạn vấn đề và hàng có đáp ứng được không mà thôi.) thì sự ngổ ngẩn còn cao hơn thêm gấp hàng vạn lần nữa, cứ vậy đá đổ Quý Châu tự nó đã hỗn loạn giờ thêm phần ảo nữa. Ảo trong thật và thật ở ngay trong cái ảo. Mọi giá trị đều bị huyền hoặc mọi sự thật đều bị xóa nhòa và mọi con người chỉ còn tiền ngoài ra tuyệt đối không còn gì nữa.

Cái ngày một tốp doanh nhân đại diện cho Hoàng Gia Thái Lan trực tiếp lên bãi đá đổ Quý Châu cũng đến, tổng cộng hôm đó đoàn lên là 3 xe con gồm 1 cái corona Toyota (lúc đó nó còn bằng vạn cái RR các cụ nhé) 2 cái com măng ca lên cả bãi mới biết thế nào là dân buôn đá quốc tế.

Đúng như xã hội đen trên phim, ba ông chủ Thái lan với compel cùng calved xịn và hơn 10 vệ sĩ cứ 2 người một cặp số (Vào thời đó cặp số là cái gì đó ta có thể hiểu như một cái kết di động vậy và chỉ những trùm của những ông trùm mới có mà thôi, vậy mà ở đây đến 5 cái. Thực ngoài sức tưởng tượng của bất cứ ai)

Cả bãi đá quý châu như chết ngất khi nhìn thấy tốp người Hoàng Gia Thái Lan. Ở lại bãi 3 ngày và nơi được thuê là toàn bộ cái nhà gạch 3 tầng của Q đổ, vừa là người cần cái chợ đá đổ và cũng vừa là dân buôn hàng khủng

nhất. Nhanh chóng Q đổ thành đầi mỗi chính cho các chấp nối tiếp theo. Không nằm ngoài việc đó cũng phải thông qua Q đổ chúng nó mới tiếp cận được với đại diện Hoàng Gia Thái Lan, r ấ cứ thế mỗi một đầi gm hàng lại có một biên bản ghi nhớ v ề việc thu gom hàng và bán cho Hoàng Gia Thái Lan. Cả cái bãi và chợ đá đổ Quỳ Châu như trong một chảo đầi sôi sùng sục.

Trước ngày lên đường một hội thảo và cam kết được tổ chức ngay tại trung tâm chợ đá đổ Quỳ Châu với một bên là các đầi mỗi gom hàng và một bên là đại diện cho Hoàng Gia Thái Lan.

Các mẫu đá được thu mua và lượng hàng c ần thu mua được đưa ra, hàng sẽ được gom chuyên cứ t ần 1 l ần và nơi nhận hàng sẽ là ở Vinh để đảm bảo an ninh cũng như thuận lợi cho việc chuyên hàng v ề Thái lan. Cái quan trọng nhất là tất cả các mức giá trước đây đã đang ở bãi đầi bị phá tan để tạo nên một mặt bằng mới.

Bây giờ thì không ai có thể bước chân vào bãi được nữa r ấ, mọi ngu ời đá sau khi khai thác lại buộc phải thông qua anh S cụt và P r ấ mới xuống dưới chợ, việc bán sống cũng xoá sổ sau vụ của T lớn.

Nhưng cũng chính việc này đã ph ần nào đảm bảo cho đá ở chợ luôn là hàng xịn.

Cứ thế giờ thay phải tìm mỗi bán và lo ngay ngáy v ề việc thật giả, lổ lãi giờ quan trọng nhất phải gom đủ hàng còn kiểu gì cũng có lãi.

Nhưng r ấ cũng chỉ kéo được đến 4 đợt hàng mà thôi, đá đâu mà lảm vậy. Đây là cái mà làm cho giá đá cứ ngày hôm trước lại cao hơn ngày hôm sau mà không ai còn kiểm soát được nữa.

Giờ đã vào tháng 4 năm 1991 r ấ giá đá nhiều loạn đã gây thiệt hại trực tiếp cho dân gom hàng ở chợ, việc này khiến cho Q đổ thiệt hại nhiều nhất r ấ mới đến những người khác bắt buộc Q đổ phải ng ấ cùng mọi người thương lượng.

- Theo tôi bây giờ chúng ta phải có tiếng nói chung, giá đá cũng c ần phải có một cách tính toán khác đi nếu không thế này tự chúng ta cứ đẩy lên mãi là tự ăn thịt nhau thôi. Q đổ lên tiếng vào đầi.

Mọi người tự chung lại là c ần phải thiết lập lại giá đá ở bãi đá Quỳ Châu nhưng một vấn đề đặt ra là chủ bởng bây giờ thay cho bán cho chợ thì có

thể cần thẳng về Vinh để bán cho đại diện Hoàng Gia Thái Lan. Cần phải có phương án cắt đứt đường vận chuyển. Lúc này vai trò của anh S và P lại phải đưa vào.

Thế rồi do khan hàng và vận chuyển khó khăn các đợt giao hàng được nói ra 15 ngày 1 lần.

Để đảm bảo miếng mồi cũng như an toàn không ai có thể đủ tin cậy để nhờ ai cần hàng về xuôi hộ được vì vậy cuối cùng vẫn là sự đa nghi và lòng tham phương án vẫn là của ai người đó tự chuyển và tự kinh doanh vượt qua cái cái mạo hiểm và sự phiêu lưu của nó.

Lúc này bãi bắt đầu có một gương mặt lớn xuất hiện, gương mặt để lại nhiều dấu ấn lệtội phạm nhất cho bãi đá Quỳnh Châu: P trọc. Việc chiến nhau và duy trì vị trí thực ra nếu bình thường cũng sẽ là đỡ giản vì lực lượng và thanh thế anh S giờ đã cực khủng trên bãi rồi. Ngây thơ cho ai nghĩ rằng sự ra đi của S và P là tránh một vụ đổ máu và tránh thương vong thiệt hại cho anh em, nếu đã nghĩ được vậy nghe chừng là thẳng thợ đào đá còn chẳng được chứ nói gì cần cái.

Trước ngày lật tẩy cây bài cuối chúng nó lại đi về Hà Nội. Thả hai ông anh ngay ngã tư Đại Cồ Việt, Kim Liên nó phóng xe như một thẳng điên về nhà máy nước Lương Yên, lúc này đã là hơn 10h đêm rồi.

Quần Kaky mỹ mầu vàng, áo bay chân đi giày ba ta với cái múi cối vắt vẻo ở sau nó đi đòi nợ câu trả lời lần trước.

Ps: Gấu không muốn tiết lộ việc này nên toàn bộ việc Nó và N.A sẽ được dừng ở đây. chỉ biết N.A và nó đã cưới nhau vào ngày 12/12/1992. Trước khi cưới bố Nó đã gọi riêng ra và nói:

- Cháu à, D là đứa rất hư, ở nó hội tụ đủ yếu tố của một thẳng lưu manh chuyên nghiệp, một con ngựa bất kham không và chưa có cái cương nào cần được. Nếu cháu vẫn quyết định yêu và cưới nó thì trước mặt sẽ là trùng khơi bão tố còn nếu cháu đủ dũng cảm để lý trí vượt qua con tim thì cuộc đời yên ả hơn nhiều, bác không cấm cản vì tôn trọng tự do và quyết định của cháu nhưng đây là lời nói của một người cha dành cho một người con.

- Nó trước khi cưới cũng đã có hẳn một ngày để nói rõ mọi việc như ở cái tự sự này và

N.A vẫn chấp nhận biết rằng là vượt qua rất nhiều bão tố từ bạn bè đến gia đình, xã hội. Nhưng việc phản đối từ gia đình N.A quyết liệt có thể do 3 việc mà nó chờ thành kỷ niệm không bao giờ quên được:

- Đùa không đúng lúc theo kiểu ú oà vào buổi tối, cái lúc bất ngờ nhất khiến cái phản xạ của thằng hay va chạm bùng lên nó đã vô tình đưa cả cái cùi chỏ vào đúng cái miệng đáng yêu, kèm theo là liên tục phang làm N.A gục ngay tại chỗ. Mất 1 tuần chăm sóc và 1 tháng xin lỗi nhưng quan trọng nhất bắt đầu nổi lên sự nghi ngờ về chàng con rể tương lai hiền lành và nhẹ nhàng có tiếng.

- Bạn nó thỉnh thoảng lại va mặt ở nhà vợ, rồi người quen của gia đình vợ, bạn vợ qua nhiều con đường đã phát hiện ra nó tuyệt đối không phải người đơn giản, thông tin đã bị đến tai bố mẹ N.A

- Đỉnh điểm là va chạm giao thông dẫn bị dân cuối khu đô Trần Khát Chân bắt giữ xe, Nó đã kéo bạn lên và một cuộc thanh trừng kèm theo 20 lít xăng để sẵn với công bố 24h nếu xe không hồi chủ sẽ là đốt nhà, vụ này để lại tai tiếng cho nó nhiều nhất.

Từ các việc đó Chú N.A bên công an đã tiến hành đi điều tra riêng về thân nhân của nó, toàn bộ sự thật về còn người nó đã bị bóc trần. Nhưng N.A vẫn không rùng bở và vững ở tình yêu ở mình và Nó.

Đây chính là lý do tại sao nó nói: Vợ tôi là người đàn bà dũng cảm nhất và chính vì vậy hạnh phúc chỉ dành cho người dũng cảm.

Việc về Gấu chỉ quay lại khi làm đám cưới các cụ nhé.

Riêng về việc tình cảm nó là cái không có một lý gì và cũng bất tuân tất cả những cái gì là quy luật, việc đặt các câu hỏi tại sao, nên hay không nên luôn là vô nghĩa, Tình là cái rất bất thành linh mà các cụ, vì vậy đừng hỏi và đừng nói sao và tại sao lại thế đơn giản chỉ là yêu nhau và sẵn sàng cho nhau kể cả là mạng sống. Thế thôi.

Vài ngày về đã đủ để chúng nó chuẩn bị xong xuôi cái phần còn lại của kế hoạch rồi.

Lúc này trên bãi các thành phần xã hội tập chung về ngày càng nhiều hơn, tính chất khốc liệt cũng rất nhiều, sự tranh giành về quyền lực và chủ bãi ngày càng xảy ra thường xuyên khiến cho bãi đã khủng khiếp nay thêm phần kinh dị. Có thể nói giai đoạn nửa năm đầu 1991 bãi đá Quỳ Châu mới

là đỉnh điểm của bạo tàn, man rợ và hoang dã.

Lúc này gương mặt mới là P trọc mới xuất hiện, cũng là người có tiếng và máu mặt P trọc kéo theo khoảng gần 20 mạng vào định cướp đ ỡ Triệu lúc này sau khi T lớn bị bắt đ ỡ Triệu thuộc quản lý chung của cả anh S và P Hôm đó như thường lệ cho một ngày bình thường của thị trấn Quỳ Châu, dưới chợ dân gom vẫn tấp nập thu hàng, bến xe vẫn kìn kìn người lên, ông xẩm vẫn ng ỡ hát ở ngay cổng chợ giọng không mất mà hình như ngày càng thê lương hơn nữa.

"Hôm qua em đi Quỳ Châu

Qua đ ỡ tử em đào thật lâu

Cùng th ầy mẹ mang g ầu xách xô."

Lời nhái lại của hôm qua em đi chùa Hương, giai điệu tuyệt không thay đổi nhưng sao mà buốt lòng đến thế. Bất cứ ai đã từng đến bãi đá Quỳ Châu thời đó đ ều biết đến người đàn ông hát xẩm này, nó như là một phần sự đặc biệt của bãi đá Quỳ Châu vậy.

Trên bãi mọi người đ ều hối hả đào đ ãi, ai cũng mong được đổi đời một phát thành tỉ phú. Xanh rì một góc là tốp khoảng 18, 20 người gì đó đi vào khu bãi đá, cũng chẳng ai thèm quan tâm vì nó là chuyện quá bình thường. Cái bây giờ là đá, đá và đá đ ỏ để bán cho thợ gom với giá siêu cao so với cái h ỡ trước khi có đại diện của Hoàng Gia Thái Lan lên đặt hàng.

Bỏ qua khu chợ tốp người đi thẳng vào đ ỡ Triệu. Ngay những h ần đ ầu tiên đen đũi là thẳng nào cai đang hối hả đào. Tốp người mới đến không nói chẳng rằng chia làm 3 tốp trấn ngay 3 h ần và lập tức thay bằng xúc đất ra đ ãi, chúng nó dùng đá và thuổng đánh xập cả 3 h ần định chôn sống luôn những người trong đó.

Kể lại thì bình thường thôi nhưng khi ở đó mới thấy độ tàn bạo thế nào, bình thường ít nhất trong một h ần là 5 đến 7 người, nếu xập thì ít nhất cũng có là trên 20 mạng ra đi mà không thanh thản.

Cả khu phía ngoài đ ỡ Triệu như chết lặng và chìm vào một sự tĩnh mịch đến bất ngờ. Đúng là thời tiết thật đẹp trước khi có bão, sau khoảng lặng đó là một cơn bão bùng nổ g ồm toàn bộ những người dân đào thuê, cai h ần và chủ bởng, tốp người kia cũng lập tức trởng trả quyết liệt và đàn áp lại bằng súng. Ngay những phút đ ầu thì bên dân đào đã có ít nhất 5 người xác vất vẻo bên miệng h ần r ỡ, còn bên kia cũng có 2 thẳng ăn nguyên cái xà beng vào ngực, một thẳng còn bị xuyên h ần qua mà chết đứng ở thành hào. Không hiểu sao l ần đó dân lại đoàn kết thế, cứ hết

người này ngã thì người khác lại lao lên, tốp mới đến thì cứ bắn, dân thì cứ gạch đá ném cùng xà beng và thuổng phi và người bị chôn sống cũng cứ ở trong hân để tìm đến sự rủi may.

Vì đ ờ i Triệu kẹt g ần như là ở giữa vì vậy từ ở bãi May và đ ờ i Tỷ bắt buộc phải chạy men sườn mới sang được đ ờ i Triệu, khi dân cũng đã nao núng r ờ i vì bên kia quá hung hãn và tàn bạo kèm theo là súng với cơ số đạn vô biên. Đúng lúc đó thì may sao quân của anh S và P từ hai đ ờ i mới chạy sang, lúc này thì dân đã lui hết để lại hơn 20 con người vẫn trong hân chôn sống cũng với chiến trường cho dân xã hội.

Đây là chiến tranh lãnh địa chứ không phải là cuộc thanh trừng, súng là vũ khí chính của hai bên, cứ thế cả hai bên anh S và P bắn rát vào tốp mới đến khiến cho bên kia g ần như gục giã nửa r ờ i, biết thêm tiếp chỉ chết mà thôi tốp kia đành tháo chạy sau khi quăng đến 3, 4 quả mìn. Cả bãi đá Quý Châu hôm đó là chiến tranh. Dân dưới thị trấn, chợ và bến xe không còn một mống tất cả người chạy vào nhà khoá kín cửa, người thì bon thẳng vào rừng. Theo đường vào và mượn nhà cửa để tránh đạn bên S và P tốp mới chạy ngược v ề qua chợ và theo đường thị trấn rút hết vào rừng mất hút. Đây là vụ cướp bãi đ ầu tiên của cái danh P trọc mà l ầ u báo đã đưa. Thực tế P trọc chẳng có giá trị gì so với anh S vào thời đó cả, chủ bãi chính vẫn là anh S.

Sau l ầ n này tiếp tục lại là sự truy quét của chính quyền nhưng cũng không đến mức khủng như l ầ n trước, chắc cũng hiểu cho sự thống khổ của người dân và mong muốn đổi đời nên l ầ n này chỉ chủ yếu tập trung xử lý dân xã hội mà thôi.

Vài l ầ n đúng độ nữa s ẫ y ra nhưng bao giờ sự thảm bại cũng đ ầ u thuộc v ề bên P trọc, huyện thoại v ề xã hội của bãi đá Quý Châu đấy ạ.

Cướp bãi không được và định đặt chân vào cũng chẳng xong P trọc quay sang cướp hàng trên đường vận chuyển. Lúc này tiếp tục thêm một dịch vụ nữa ra đời, áp tải hàng từ bãi v ề dưới xuôi. Bối cảnh và các sự kiện như trên làm cho tất cả các bên cực kỳ khó khăn và đi vào đường tự chết hết nếu cứ phân chia thành chủ bãi, dân đào và xã hội. Đã đến lúc cần tìm một sự thống lĩnh toàn bộ.

- Ông à, hôm nay tôi cũng P ra đây để nói với ông là để thế này không

được mọi việc cần phải được xử lý dứt điểm, tôi cần phải loại trừ thằng P vĩnh viễn.

- Chúng tôi có phải như các ông đâu, để loạn thế này vừa mất miếng, anh em nản và mất vị trí quá. P tiếp lời.

- Thế bây giờ các ông định thế nào. Anh K vẫn cười và lên tiếng.

- Kế hoạch của ông thì nó cứ kéo mãi ra, chẳng biết đến bao giờ mới kết thúc, mà anh em trên này xương máu nhiều qua, tôi thấy không ổn lắm rồi. Rít sâu hơi thuốc anh S tiếp lời

- Tôi và P hôm nay xuống đây để nói với ông cùng chúng tôi tiễn khách thằng P trở. Tôi và P sẽ thịt nó trong bãi và truy thẳng đến Vạn Hà luôn, nhưng như ông biết đấy nó cũng không phải thằng vớ vẩn, giờ xả quân ra không được và nổ cũng biết ngay.

- Ông cụ thế luôn đi, đừng lan man chuyện khác nữa. K cận ngắt lời

- Tôi cần ông và anh em phục ở Vạn Hà thịt nó, chắc chắn nó sẽ phải về đấy. Chỉ cần xử lý xong nó toàn bộ phần dưới chợ sẽ là của ông, trên bãi sẽ là tôi và P.

- Hehehe tôi hỏi ông nhé, thế xong rồi liệu ông có thoát được không. *** không có thằng P này sẽ có thằng P khác. Nhắc chén riệu K cận nói.

- Giờ cái chúng ta cần là tiền, có tiền sẽ sống mới là đi đầu quan trọng, vài cái thằng như P trở đéo cần phải nghĩ cho đau đầu ông.

- Thế ý ông giờ là thế nào, cả anh S và P sốt ruột lên tiếng.

- Tôi nói thực nhé, cái bãi đá Quý Châu này lấy *** đâu ra lắm đá thế, giờ đã là lúc nó hết rồi, các sự việc thời gian vừa qua cũng đã khiến cho việc nó bị Công an thu và quản lý chắc chắn sẽ xảy ra. Lúc đó thằng nào cần cái thằng đấy chết trước.

- Ông nói thẳng vào vấn đề đi.

- Hiện trên bãi đang tồn lượng hàng rất lớn rồi do thằng P trở cắt đường, giờ ông cho quân áp tải để xả hết hàng trên này đồng thời cũng khoá bãi làm sao đó để một tuần sau không có viên nào thoát ra khỏi bãi được.

- Thế thì mình được cái gì ông. P lên tiếng chen vào.

- Khi nào hàng cháy chợ rồi thì lúc đó ông hãy mở bãi cho hàng xuống, chúng nó và thằng Q đó có thêm đến 1 năm cũng không thể đào đâu ra lượng đá đủ để cho chuyển hàng tiếp. Trực tiếp các ông đã biết là 30% lượng hàng cần về là do tôi đưa vào rồi đúng không. Giờ kế hoạch sẽ thế này:

Thế rồi những ngày tiếp theo các việc theo đúng kế hoạch như mọi người đã xấp đặt, toàn bộ dân buôn đá ở cái chợ Quỳnh Châu lúc này khác gì những con thiêu thân và hàng là những viên đá đỏ chính là ngọn lửa, lao đi, hay lao vào đi tiếng gọi của Thiên lại một lần nữa chứng tỏ sức mạnh, cuối tuần là đến lịch rao hàng về xuôi, anh S cùng P đi đầu gần 20 tay súng áp tải về xuôi, chỉ những ai ở đó mới biết lúc này sự căng thẳng ra sao. Nếu ai đã từng xem cảnh lính của vua thuốc phiện tam giác vàng thì nó gần tái hiện lại được rồi đấy, có thể là nhìn hoành tráng hơn nhưng chắc chắn nội dung thì còn kém xa dân bãi đá đỏ Quỳnh Châu thời đó, lần đấy toàn bộ hàng được xả sạch trên bãi. Sau chuyến hàng chúng nó cũng không bơm đá vào bãi nữa, cả bãi Quỳnh Châu tự nhiên giờ hàng khan hơn bao giờ hết khiến thằng Q đỏ lo hơn cha chết vì nếu không gom được hàng có nghĩa hợp đồng sẽ phá và như thế nó thiệt hại khủng khiếp cùng mất đi cái uy thế của đại diện bên bán.

Đúng khi tưởng như bế tắc thì liên tiếp các hãm trên đống Tử, và đống Triệu chúng vĩa nhưng ai chẳng khát hàng vì vậy giá bị đẩy lên cao khủng khiếp, vì có tiềm lực mạnh hơn nhiều về kinh tế nên thằng Q đỏ tung ra bằng các mối nó thu mua đến 1/3 lượng đá từ các hãm trên, 2/3 còn lại là của dân buôn gom hàng ở chợ.

Do hãm được vĩa, hãm không có gì khiến đẩy sự bùng nổ trên bãi lên cực độ cả anh S và P cực kỳ vất vả và đỉnh điểm là dân bãi May đã tràn sang đống Tử để cướp vĩa, vụ đụng độ làm cho 5 mạng cùng dân đào với nhau xanh cỏ và kéo theo sự va chạm giữa bên anh S và P tại ngay đội Triệu với quân số xã hội mỗi bên lên đến gần 100 mạng tham gia, lại như một trận chiến thời trung cổ. Thông tin nhanh chóng loang xuống dưới xuôi về sự đụng độ này và dĩ nhiên là đến tai của P trực.

Đây là cơ hội ngàn năm có một khi 2 chủ bãi va chạm với nhau, không nhẩy vào lúc này thì còn là bao giờ nữa. Ngay hôm sau lại gần 20 thằng xanh ngắt một mầu quay vào bãi nhưng lần này chúng nó bị đụng ngay ở công bãi.

- Đ. mẹ thằng này mày lại vào cướp bãi đấy à.

- Đây là bãi của chúng mày à mà nói cướp. BỐ chỉ vào để tìm cái sống thôi *** lấy của đũa nào cái gì hết. P trực lăm lăm tay súng lạnh lùng lên tiếng. Đoàn, đoàn, đoàn liên tiếp ê phát AK được bên P trực thị uy.

Đúng lúc căng thẳng nhất thì anh S xuất hiện, lấy lý do tránh thương vong cho anh em cũng như chán việc giăng hồ cùng mẹ già ở quê ốm, phải về để lấy vợ anh S nhường lại bãi May cho P trợ với điếu kiện tất cả anh em đang trên bãi nếu ai ở lại điếu phải được tiếp nhận vào đội, ai không ở lại điếu thì P trợ có trách nhiệm thu xếp cho anh em một khoản riêng anh S không cần bất cứ gì.

Sau khi anh S rút thì P còn giá trị gì đâu vì bản chất P cũng cực bình thường nên việc P buộc phải bán xới nhượng lại toàn bộ phần bãi còn lại cho P trợ là đương nhiên.

Giờ thì bãi đã thay chủ mới từ anh S và P về cho P trợ, toàn bộ hàng của chúng nó cũng đã xả ra bãi và được Q đỡ cùng dân buôn gom mua hết rồi, nếu chuyển hàng được về dưới xuôi là mọi việc đã xong, quá đơn giản để đổi đời và thành tỷ phú. Người người háo hức với cuộc chơi đá đỏ.

Nhưng khi rút khỏi bãi thì toàn bộ quân anh S và P quay ra chặn kín đường chuyển đá với lý do chờ cho bên P trợ giải quyết hậu lời hứa với anh em. Cả bãi đá Quy Châu hơn 20 ngày không một viên nào có thể thoát được về xuôi thời gian đủ để cho tất cả mọi người cần té thì đã té, cần xoa thì sẽ xoa. Tiếng vang về Quy Châu thì vẫn vang như chuông kèm theo các sự vụ khiến cho tiếp tục một đợt truy quét mới trên quy mô lớn gần bằng dịp cuối năm 1990 tiếp tục được công an Nghệ An tiến hành. Từ đây con đường đá đỏ mới được khai thông.

Ngày Con đường đá đỏ được khai thông đá đỏ chảy về xuôi thành dòng sông đỏ cũng là ngày:

- Đại diện Hoàng Gia Thái Lan đã về nước vì bị phá vỡ hợp đồng
- P trợ cả đời mang vết sẹo là tiếp tay với người ngoài để lừa dân buôn ở bãi, P trợ bị tẩy chay trong hợp tác từ đây khiến cho P trợ thành thú điên và gây án theo kiểu man rợ để dẫn đến cái kết cực bị thảm nhất.
- Anh S vẫn mãi là người vì bãi và vì anh em nhất, tiếc rằng cuối đời do nghiện ngập qua mà ra đi quá sớm, kết thúc một đời hảo hán.
- P cũng lang bạt vào Đà Nẵng làm bãi vàng và mất luôn tăm tích.
- Chúng nó cũng là những người không bán được hàng cho hoàng gia Thái Lan và hiển nhiên nằm trong tốp người bị hại.

Vài tháng sau một thông tin được những ma cũ bằng nhiều con đường điếu biết cái mỏ tài sản khổng lồ định bán cho Hoàng gia Thái Lan kia thực ra đến quá 2/3 là hàng đá Rubi nhân tạo công nghệ cao. Mọi người điếu chết điếng nhưng ai giám kêu điếu vì điếu muốn để bán được hàng chỉ có cách

chuyển sự thiệt hại của mình thành bất hạnh cho người đến sau. Muốn thế cần phải như không biết và vĩnh viễn phí vụ này không được ai nhắc đến mặc định đây vẫn là đá xin. Chính việc này đã dẫn đến hàng nghìn con thiêu thân mới lao vào cuộc chiến và chết thảm ở nơi có tên là bãi đá đỏ Quý Châu. Nhiêu màn kịch với những bài còn tinh vi gấp vạn lần đã đưa dân buôn đá cả Hồng Kông, Đài Loan chết như trong phim. Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu đó là ma mới.

Việc này không những khiến cho dân buôn lần tưởng mà ngay cả cơ quan nhà nước cũng bị tác động vì vậy liên tiếp các vụ truy quét đã được tiến hành, mỏ đá Quý Châu sau được công ty Đá Quý Nghệ An lập nên để khai thác với quy mô lớn và công nghiệp, đây chuy ền khai thác được mua qua công ty TNHH VT và tiếp tục ngậm B ồhòn mà thấy ngọt lừ vì làm gì có đá.

Giã từ bãi đá Quý Châu và không quay lại nữa, như chôn dấu và xoá nhoà đi mọi thứ, vì một chút suy tư nó kể lại chỉ như một chuyện bốc phét t ần phào và để mọi người thấy rằng đời không có gì tự nhiên mà có, tất cả đều có giá của nó, đắt hay rẻ còn tùy từng người nhận xét.

Hà Nội, lại quay về Hà Nội rồi. Hà nội với quán cóc liêu siêu, với hàng cây dọc theo các con phố, những quan lựp xụp nhưng đ ồ ăn thì tuyệt ngon và lúc nào cũng đông nườm nượp. Chỉ những ai đã đi xa mới có cái cảm giác mong ngóng, b ấ h ấ này mà thôi, sau hàng trăm lần cứ đi đi r ấ về về như thế nhưng chưa bao giờ cái cảm giác b ấ h ấ khi nhìn thấy thấp thoáng xa xa ánh đèn đường Hà Nội trong nó mất đi cả.

Quay về Hà Nội giờ chúng nó đã lột xác thành những người thành công và thành đạt, bỏ qua những số phận thảm thương, sự ngẫn ngơ cho cả bãi đá Quý Châu cùng sự tàn bạo đến cùng cực.

Lúc này đã là tháng 6 năm 1991 rồi, đỉnh điểm của cơn thú hoang P trọc khi vợ phải mẫu xương ống chẳng còn tý thịt nào, nó bị cả bãi đá từ dân bường đến cai và buôn đá tẩy chay không hợp tác, nó đi vào ngõ cụt và thay bằng cho những người khác là thiêu thân thì giờ tự nó thành thiêu thân để đốt đời mình trên m ầi đỏ của đá Rubi

Chưa ai nói nên lời chia tay nhưng nó và N giờ sao mà nhạt nhẽo và vô vị thế. Cả hai cũng ng ầm hiểu họ không phải là một nửa của nhau. Lỗi kỹ

thuật của con tim.

Giờ nổi nhớ nhung, c òn cào trong con người nó đã chuyển sang người mới N.A. Bao nhiêu ngày ở Hà Nội đợt này là bấy nhiêu ngày nó và N.A ở cạnh nhau, chẳng hiểu sao trong cái thẳng người nó lại có thể còn có tình yêu không những thế còn mãnh liệt và cu ồng nộ đến bất ngờ, vượt mọi ngăn cản, bước qua dư luận thậm chí đè bẹp bất cứ trở ngại nào Nó và N.A gần như bất chấp. Đúng là đời như cái lời tời xời chắc chắn cũng chỉ có thể nói là Số Phận.

R ồi cái ngày chúng nó quay lại để cùng nhau bàn tính cho việc tiếp theo cũng đến.

- Chúc cho sự thành công của anh em, chúc cho mọi bước tiến của chúng ta luôn vững chắc. K cận lên tiếng

- Em xin phép bổ sung lời anh K tý, chúc cho chúng ta luôn là người tiên phong và chúc cho thành công, may mắn trên chặng đường tiếp theo. Nó bổ sung thêm lời K cận, qua bãi đá Quỳ Châu giờ nó đã khác hoàn toàn và tiếng nói tự nhiên cũng có trọng lượng hẳn lên.

Mọi người vui như chưa bao giờ vậy, chỉ sau này khi ng ồi nghĩ lại nó mới nhận ra định luật bảo toàn năng lượng luôn đúng trong mọi vấn đề

- Thành công của người này sẽ là thất bại của người khác.

- Được của người này cũng là mất của người khác.

- Đôi khi niềm vui của người này lại là bất hạnh của người khác.

Đây chính là giá chứ đâu là giá nữa. Nhưng nó là cuộc sống chấp nhận thôi khi miếng bánh chỉ có vậy mà công bằng là thứ không có thật.

- Lần này tôi muốn anh em chuẩn bị để vào bãi đá Lục Yên, chúng ta sẽ là những người làm kinh doanh kiểu mẫu. K cận lên tiếng trong sự ủng hộ nhiệt thành của tất cả anh em.

Vậy là để lại bao số phận vất vưởng, tán gia bại sản, sống không được chết không xong chúng nó lại tiếp tục lên đường tìm đếm những phi vụ mới đầu biết rằng đời là nhân quả.

Khác với các mỏ đá khác bãi đá Lục Yên, Yên Bái đã được biết đến từ thời pháp thuộc nhưng do trước đây vì đời sống quá khó khăn, các giá trị về quý giá, xa xỉ đều bị xoá nhoà bởi cơn áo gạo tiền, theo đó thời đó nước ta đang cấm vận và đóng cửa có đá cũng bán cho ma dại vì vậy tuy biết từ lâu nhưng cũng chẳng có ai quan tâm hết.

Mỏ đá Lục Yên chỉ được bắt đầu mở và khai thác từ những năm 1980 mà

thời, trước thời gian đó cả vùng Lục Yên vẫn là nơi yên ả, bình yên như vịnh vùng nông thôn khắp nước Việt Nam.

Lại sử dụng phương tiện là những chiếc xe jawa 350 chúng nó vẫn chia 4 tốp lên đường cứ 3 thằng 1 xe mà quất, lần này là ngược lên phương Bắc. Vẫn là những bộ quần áo đi bãi những vớ thời đó đang là cực đỉnh: Quần Kaky mỹ màu vàng nhưng may theo kiểu quần Gabadin, áo Kaky mỹ dài tay được xắn lên đến khửu, hai túi ngực to có nắp may theo kiểu lính, trên túi áo một bên là may hình băng đạn, bên kia là dòng chữ USAMY, chân giầy ba ta màu tím than hoặc gò, đầu luôn là cái mũ cối. Phải nói đây là trang phục đẹp kể cả đến bây giờ.

Cái chất vải của Kaki mỹ thời đó sao mà chất thế, không nhàu và cực kỳ bền, mát nó đẹp đến lúc ta không muốn mặc thì thôi. Mỗi anh em đều có ít nhất 3 bộ nguyên như thế và chỉ mặc như thế khi đi bãi mà thôi. Hôm nay lên đường bắt đầu vào một cuộc chơi mới ở một nơi cũng mới chẳng hiểu sao nó lại mặc là bộ quần áo cũ nhất đã được trải qua cả giai đoạn bãi đá Quỳnh Châu, quần thì tích kê một bên gối, áo thì cắt cộc tay và để lua tua vì chỗ khửu tay bị rách. À hay nó muốn mang theo N.A trong những cuộc trường trình.

Nhặt nhanh đồng quần áo nhìn như rẻ rách, hôi rình và thậm chí lừa lọc và tội lỗi của suốt thời gian trên bãi đá Quỳnh Châu, N.A tần mẫn ngửi tích kê lại cái gối đã sờn cho dù lúc này ở cái tằm tuổi nó thì cần nó có thể mua luôn vài cái xe máy DD cũng là chuyện bình thường.

- Rách ruột, vứt đi em mai mua luôn bộ khác, để thời gian làm việc khác. Nó làu bàu khi N.A ngửi tích kê lại cho người yêu mà thực lòng ở trong sao mà ấm áp thế, cái ấm áp đó chưa bao giờ được hưởng, hương vị của tình yêu là đây chẳng.

Khi xong chẳng hiểu sao nó lại thấy bộ quần áo đẹp hơn bất cứ bộ mới nào, ở nó có cái nắng của Quỳnh Châu, có sự lừa lọc của cuộc đời, có máu của bao người, có ân tình của anh em và có cả tình yêu trong đó nữa. Rồi nó lại thành cái một của anh em nữa chứ, sau này tất cả các bộ quần áo chỉ cần hơi sờn thôi đều được chúng nó tích kê bằng một miếng to bằng hai bàn tay mà may như kiểu mạng nhện bằng chỉ đỏ. Quá đẹp chứ không phải là tiết kiệm.

Bốn cái xe lao nhanh qua cầu Thăng Long vút theo quốc lộ 2 mà thẳng tiến về Thị Xã Việt Trì, cả tốp lên đến Việt Trì lúc này tầm 10h sáng, đường nhỏ và nhiều ổ gà quá nhưng so với đường đi Quỳnh Châu thì quá bình thường. Bốn cái xe Jawa 350 nhanh chóng lại vút đi để lại khói xe cùng bụi đường mù mịt như chính con đường chúng nó đã chọn vậy. Thẳng tiến theo kế hoạch dừng nghỉ trưa tại ngã ba Km9 Yên Bái đường rẽ ngang đi lên Lào Cai chúng nó ăn luôn và bàn bạc công việc tiếp theo.

- Bây giờ mọi người chia làm 3 tốp, Tôi sẽ kiểm tra và xem xét toàn bộ các đầu vào, ra hàng của bãi, khả năng và nhu cầu, T điên thì tìm đường vào bãi, còn T bạc thì ở chợ xem cho tôi toàn bộ lượng khách và cách mua bán ở đây. K cậ lên tiếng.

- Chúng ta có 3 ngày cho việc này đến kia mọi người sẽ rút về, hẹn gặp nhau lại ở đúng chỗ này. Giờ thì chia tay và lên đường.

Phân công xong việc cứ tốp nọ cách tốp kia 30 phút lên đường. Gần 5h chiều thì chúng nó đến Lục Yên.

Khác hoàn toàn với Quỳnh Châu bãi đá Lục Yên cách chợ đá và cách biệt thành hai vùng độc lập hoàn toàn, việc đi vào bãi tuyệt không đơn giản như mọi người nghĩ do các bãi đá nằm lẫn trong rừng và trải trên một vùng cực kỳ rộng lớn khiến cho dân buôn gom hàng không đủ điều kiện để vào tận trong bãi mà thường phải mua bán ngay qua cái chợ đá đỏ Lục Yên. Bước đầu để tiến hành cho cái cách cũ đã không thể nào làm được nữa.

Bắt buộc phải có một cách mới hoàn toàn mà chưa và không ai làm cả, sau 3 ngày mọi người lại tụ tập về Km9 thị xã Yên Bái với sự bế tắc về cách và phương thức tiến hành.

- Em thấy việc bơm đá vào bãi và chạy ngược ra là không thể được đâu anh ạ. Bọn ở đây khai thác theo hai kiểu, 1 dạng là phá đá trên núi để khai thác, 1 dạng là đào đất đai. Các viên đá khủng thì phần lớn tập trung ở bọn khai thác trên núi, bọn đào đất chủ yếu là hàng lều tìu mà thôi. T điên cất tiếng.

- Chợ ở đây có lượng khách thập cẩm từ người mua tiêu dùng đến dân gom hàng tứ xứ, nói chung hàng liên tục được chuyển ra và cũng liên tục được mua và chuyển đi. Nhưng phương thức mua bán ở đây khác hoàn toàn trên kia anh ạ, tất cả các hàng khi mua bán đều được trực tiếp hàng ở

đây thăm định, nó đảm bảo bằng chính uy tín và cửa hàng luôn.

- Ừm, nói chung là thực sự khó. Đến giờ mọi người đã nghĩ ra cách gì chưa. K cận lại lên tiếng. Điều quan trọng nhất là chất đá ở Quỳnh Châu và Lục Yên khác nhau rất nhiều về độ tuổi và màu. Đây mới là điều quan trọng nhất.

- Em đang lờ mờ tính đến một cách, muôn đường chết một đường sống quan trọng là cần phải liều trong tính toán thôi. Chẳng hiểu sao nó lại lên tiếng nữa.

- Chú nói xem nào, ở đây bàn việc mọi người là bình đẳng. K cận và mọi người hướng mắt hết về hướng nó.

- Em xin phép các anh để đến mai đi, em cần thêm tối nay để sắp xếp lại mọi việc rồi em sẽ nói thử kế hoạch nhé. Giờ thì về Việt Trì ăn đã các anh ơi

- Mà từ khi yêu có vẻ máu về Hà Nội nhỉ, cả tốp lại xúm vào chọc ngoáy nó. Nó bị điếc rồi nên miễn dịch nhé.

Sau chầu nước chè và nghỉ chân chúng nó lại vút trên xe xuống Việt Trì. Dừng ở ngã ba sông chúng nó ngửi ăn cá, đây là nơi cho món cá theo như mọi người nói là ngon nhất miền bắc mà.

Xong xuôi cả bọn lại chạy luôn về Hà Nội mà không dừng lại nghỉ ở Việt Trì như kế hoạch nữa. Về đến Hà Nội cũng đã hơn 9h rồi.

Từ cầu Thăng Long đi về nó cứ luôn trăn trở trong đầu về cái kế hoạch thực hiện, mà sao nó lộn xộn vậy không làm cách nào để sắp xếp lại thành chuỗi được, chạy trên đường đê lộng gió để về nhà, điều thuốc vẫn cần chặt trên mồm để không dứt nó vô tình lao thẳng theo đường đê về Lò Đúc, đi theo bản năng mà thôi. Cuối Lò Đúc cắt với Trần Khát Chân nó mới chợt tỉnh:

- Ô hô thật sao mình lại chạy xuống đây nhỉ, thôi lượn vậy.

Nghĩ trong đầu rồi định quay xe lượn lự nó lại chạy thẳng vào nhà của N.A.

Một thằng thì như từ dưới địa ngục chui lên với đầy bụi đường và khét lẹt bởi mùi thuốc là bên cạnh một cô bé ngây thơ thật chẳng có chút gì gọi là tương xứng hết. Không giám vào nhà vì ăn mặc bụi bặm nó thập thò ở cửa may sao cậu em N.A đi chơi về

- Anh, anh đi đâu đấy vào nhà chơi chị N.A ở nhà đấy.

- Thôi em vào gọi chị ra đây cho anh, anh vừa đi về người bẩn quá vào không tiện.

Chẳng hiểu sao mấy đứa em lại quý cái thắng nó thế. Chỉ dăm phút gái ngoan lại chốn nhà đi chơi với trai. Hehehe.

11h đêm nó mới phóng xe về đến nhà. Tắm rửa xong là nó lăn quay ra nằm, cứ miên man nghĩ phương án và cách thực hiện

- Làm cách nào để cấm chốt mà mọi người không một chút nghi ngờ? Cái này chỉ cần thời gian sẽ thực hiện được

- Làm sao có thể đưa đá của mình vào trong chợ? Thực sự là vô cùng khó

- Làm cách nào để tạo tiếng vang và uy thế trên Lục Yên?

- Làm cách nào tiêu thụ được hàng mà đá được qua cửa của bọn kiểm tra và quan trọng nhất cần phải biết trình độ của chúng nó đến cỡ nào, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng vậy mà mình đã biết quái gì chúng nó đâu. Phải song được các nút thắt này thì mới hy vọng có cửa để tiến hành phi vụ được.

Vậy là ngoài kế hoạch là hàng trăm câu hỏi cùng các tình huống, phương án được đặt ra rồi gạt bỏ, không làm sao nó sắp xếp được cái mớ lộn xộn trong đầu.

Trưa hôm sau anh em tụ tập:

- Sao rồi mọi người, K cận lên tiếng. Việc trên bãi Lục Yên nhiều cái bất ngờ quá nên tôi cũng chưa tính được cách gì mà theo như các ông thì may rủi quá nhiều. K cận ngao ngán tiếp. Sao rồi thẳng út.

- Nghe các anh nói cùng với trực tiếp ở đó, theo em phi vụ này mình không thể nào phang theo kiểu quét được vì việc giải đá thắng từ bãi vào là không thể, giờ muốn tiêu thụ chiến được thì mình phải chia giai đoạn Còn tiếp theo thì phải tùy cơ ứng biến thôi, cho dù không quét được những ít nhất mình cũng làm xong rồi té hết.

- Thằng này được. Anh em thấy sao. K cận bất ngờ nhồm người lên vì cái kế hoạch của nó đưa ra. Nói tiếp đi em anh thấy cách chơi này được đấy.

- Theo em giờ cái mình cần nhất là xem trình của bọn trên đấy đến đâu, Nếu chúng nó đủ đẳng thì việc sẽ phải có anh em chấp nhận lẳng nhằng chút và rời bãi trước. Nếu không sẽ là xả dầm hàng cũ ra, đến khi chuẩn bị cận thì sẽ anh K buộc phải ra mặt để bắt đá lô, việc này nếu thành công thì mình vẫn có tiền mà lại có uy thế ở bãi này ngay.

- Hay, quá hay mà ý tưởng thành nhanh quá, T điên cũng T bạc cùng lên

tiếng.

- Thế tiếp theo rồi sao em. K cận chú ý nghe

- Tiếp theo sẽ là cho người mua gom hàng ba lạng nặng vào lúc đó ta mới trộn hàng kích vào và quất kèm theo.

(Hàng đá kích và hàng xử lý chính là tiền thân của đá rỏm như bây giờ vẫn làm và bán nhan nhản trên thị trường, bản chất đây vẫn là đá ru bi nhưng có tuổi thấp và màu xấu, việc xử lý nhiệt và hoá chất khiến cho nó được già đá hơn và màu cũng sẽ chuẩn hơn rất nhiều vì vậy giá khác hoàn toàn. Đừng nói đùa nhé đến ngay thời điểm bây giờ các viên đá kích loại này vẫn khiến dân buôn chứ không phải người tiêu dùng dính đạn như thường vì nó vẫn có thớ đá, vẫn có đủ các yếu tố của đá quý và đặc biệt nó có trọng lượng riêng là chuẩn, cái này mới là cái mà hàng Fake không làm được. Từ cái ý tưởng phác thảo của nó mỗi người một ý kiến cách làm mới được đẻ ra, đến giờ vẫn được áp dụng và liên tục khiến cho các con mồi dính đạn không những trên thị trường đá mà được áp dụng trong mọi mặt hàng cũng như môi trường.

Chúng nó lại quay lên Lục Yên quyết tâm chiến bằng được trong cái nơi tưởng rằng không còn một khe hở nhỏ nào cho việc gian và lận nữa.

Tốp T điên vào trước 1 ngày như một tốp dân đào đá di chuyển từ ở bãi đá Quý Châu về đây để làm ăn, việc này cũng là hết sức bình thường như các tốp lẻ tẻ vẫn thường đến và đi ở chợ Lục Yên mà thôi 6 thằng tốp T điện thuê riêng một nhà trọ cách tương đối xa khu chợ đá

Tốp T bực vào cùng ngày như dân đi tìm mua đá đỏ dạng thu gom, cũng là một dạng hết sức bình thường ở cái chợ đá đỏ này, 3 thằng tốp T bực thuê nhà trọ ngay đầu cổng chợ

Cuối cùng là K cận và nó vào sau cùng, với tư cách đại diện cho một đầu nậu thu gom đá cho người nước ngoài chúng nó bước vào Lục Yên với một tư thế ngời ngời và thuê nhà ngay tại trung tâm chợ

Là chợ đá mà sao ở Lục Yên nó lại bình yên và phẳng lặng thế, có lẽ chẳng có cái chợ buôn hàng quốc cấm nào mà lại như vậy cả, an ninh và vai trò pháp luật ở đây cực tốt và dân xã hội cũng đặc biệt ít ở đây, cũng chẳng hiểu tại sao lại thế nữa.

Khu chợ Lục Yên thời đó chỉ như một cái thị trấn bình thường như muôn các thị trấn khác có chăng là đông đúc hơn một tí mà thôi

Hàng thì có thể là để ngay trên các cái bàn mà diện tích bằng khoảng 1m2 cao tầm 50 đến 70cm khách có thể lựa chọn và xem hàng trực tiếp ngay tại đây, khác hoàn toàn với bãi Quỳ Châu. Cứ thế mà để dọc theo tuyến đường, ngay sau chợ đá là đến chợ bán hàng thực phẩm đáp ứng cho dân toàn bộ khu vực này và cho các bãi nằm sâu ở phía trong. Khu nhà trọ cùng các mái nhà cả tranh cả ngói cứ lúp xúp theo nhau nằm ngay cạnh chợ. Từ những mái nhà cũng những vệt khói ngòan nghèo vẫn đều đặn mỗi chiều, tiếng trẻ con vẫn ríu rít vui đùa, người lớn vẫn vác cuốc ra đồng, nếu sau 3h chiều ai đi qua đây đều không thể biết đây là chợ đá Lục Yên nếu không để ý đến số lượng hàng buôn bán, chế tác vàng bạc, đá quý nhiều hơn hẳn các nơi khác mà thôi.

Buồn, buồn khủng khiếp và nhớ đến nao lòng là cảm giác còn đọng đến giờ trong Nó. Nếu cứ khốc liệt sẽ không sao, nếu cứ có việc sẽ thấy bình thường, làng này nằm ở một vùng quê yên ả quá, thanh bình quá, con người cũng thật gần gũi chan hoà khiến cái thú tính trong người hình như cũng bị mất đi dần, sự gai góc cũng phần nào bị bào mòn và sự lạnh lùng cũng được thay bằng nồng ấm. Cứ thế thôi lần này sao mà nhớ thế, nhớ đến cấn cào và da riết, nó sẵn sàng xách xe chạy một mạch về Hà Nội ngay lúc 3h sáng chỉ để 8h có thể đi ăn sáng cùng N.A và được uống cafe ở Hà Nội rồi ngay buổi trưa hôm đó lại hối hả lên đường.

Đừng thắc mắc tại sao N.A lại không kéo nó ra khỏi con đường đó, đơn giản trong suy nghĩ của một cô bé ngây thơ thì người yêu cô cũng chỉ cùng lắm quân khu đó mà thôi chứ làm gì có chuyện lưu manh như vậy, tự nó đánh giá đây là giai đoạn tệ nhất trong cuộc đời của nó.

Ở Hà Nội giai đoạn này hàng loạt các mối quan hệ trong xã hội của nó được hình thành mới có xuất xứ từ nơi tôn nghiêm nơi mà nó được học VĨNH XUÂN.

Hôm đó một ngày hết sức bình thường, được chỉ thị của N.A ra ga đón bác từ Sài Gòn về Hà Nội chuyển 10h30, ga thì toàn bạn rồi, lâu cũng không ra hai đứa ra từ lúc 9h tối. Ngồi lại nước chè chưa nóng chỗ thì

- Ê cu em, hôm nay sao lại ra đây chơi cơ à. Tiếng anh C sứt vợ là M chanh chắc ai đã từng sống ở đất ga cũng đều biết cả.

- Anh, em ra đón bác vợ.

- Chào em, thế ra đây chơi cùng Nó mà không sợ ạ. Quay sang N.A anh C lên tiếng

- Dạ có anh ở đây thì sao mà em phải sợ ạ. N.A đáp, chẳng hiểu sao bạn nó

lại qu N.A thế mà thực tế ghê gớm khốc liệt ở đâu thôi chứ còn anh em với nhau thì khác hoàn toàn, phần lớn đều rất hết lòng vì nhau, hào sảng, phóng khoáng, thẳng thắn và luôn hết mình đó là tính cách của dân Xã Hội nói chung.

- Sang đây uống bia cùng anh đi.

Thế là hai đứa nhập hội, lần đầu tiên N.A được ăn nem chua, sợ không giám ăn vì thấy h ồng h ồng tưởng là thịt sống. Sau này cả quãng thời gian khi nó ở nhà từ năm 1992 đến 1994 thì nhà nó là trung tâm để anh em tụ v ề, Thôi thì đủ các món ăn và cũng đủ các con từ rấn đến ba ba, châu châu đến dúi từ đó vợ nó không cái gì không ăn được nữa.

Cả tốp gồm Nó, N.A, anh C sút, H con (em anh Đ làng Ngọc Hà), Đ phồng, H đen cùng, T con (T con giai đoạn này khác T con trước nhé) đang ngồi uống bia thì hàng về, các anh cũng tản đi làm việc, còn lại nó cùng N.A ngồi lại. Thế rồi bỗng nhiên xô xát giữa Đ phồng và một tốp trời ơi nào đó.

Thấy nhốn nháo nó đứng lên xem chưa kịp hiểu gì thì đã thấy Đ phồng ôm đầu máu be bét chạy, đuổi theo phía sau là 1 thằng đang cầm hình như một con lê, việc quá bất ngờ khiến nó không kịp chớ tay nhưng chỉ tích tắc không hiểu sao với chiều cao 1,80m nặng cũng tầm 75kg mà nhanh nhẹn thế, anh C sút đã lừng lững trước mặt rồi.

Thằng cầm lê thấy có người cản đường nhưng không ngại nó vẫn lao lên. Vút, veo nó đâm thẳng luôn nhưng trượt, lập tức lật cổ tay nó đâm ngược lại luôn. Lúc này mọi người chạy tán loạn hết rồi, nó cũng đẩy N.A ngã ra, xung quanh đây chỉ còn lại mỗi anh C sút và nó mà thôi. Giật được cái đòn gánh của bà bán hàng cạnh đó nhưng không sao nó phang được vì cả hai cứ lòng vòng, chẳng may phang phải quân ta thì tiêu, nó đành cứ đứng rình cơ hội mà thôi.

Lui lại thủ thế C sút cực kỳ bình tĩnh, thằng kia sau khi thu lê về thì lại tiếp tục xiên. Cứ nói cho hoành tráng vậy thôi chứ còn thực tế giám đứng lại đối đầu với thằng cầm con lê lăm lăm chủ ý xiên mình và chơi sát vẫn đã phải là người bản lĩnh đầy mình rồi.

Vút, lóe lên sáng loáng vút lên đâm thẳng vào ngực của C sút. Nói thì lâu nhưng thực tế cực kỳ nhanh, C sút xoay người tránh phát đâm của con lê lướt ngang ngay ngực, một tay tỳ gốc quyên của thằng đâm, tay kia chỉ đúng một trấn đánh xiết thẳng từ ngực xuống tận đan điền, cả hai cùng bật ra và đứng im tại chỗ, cũng đến 5 giây sau thì đúng như phim chưởng, thằng kia từ từ khụy xuống với mồm là một vòi máu phun ra, khắp cả khoảng sân ga là máu nó. Đây là lần đầu nó được xem uy lực đòn âm tay Long của Vĩnh Xuân quyên. Sau này khi vào viện một phần phổi của thằng bị đánh dập nát, gãy 5 sườn sườn, chảy máu dạ dày và nội thương trầm trọng. Nó nằm viện còn lâu hơn một người bị đâm hay chém.

Bốp, bất ngờ một thằng từ sau chạy lên định đâm lén sau lưng bị Nó vụt nguyên cái đòn gánh giữa đầu, nó lăn quay ra ngất lịm luôn tại chỗ. Lúc này thì say máu rồi, bắt đầu nó chạy ngược vào cái chỗ bọn kia chạy ra xem còn ai trong đó nữa không nhưng bọn trong kia cũng đã té hết rồi,

lững thững quay ra lúc này anh T dính cùng anh em cũng đã tập trung hết ở đây rồi. Cuộc huyền não rồi cũng nhanh chóng kết thúc.

Chỉ tội cho N.A đứng run như rã nhìn thấy máu mà chỉ muốn ngất luôn, sau lần đấy để đảm bảo an toàn nó cũng không còn cho N.A ra các nơi tương tự nữa.

Qua các việc va chạm, các sự vụ dần dần ngày nó càng được các anh biết đến nhiều hơn, việc quan hệ cũng từ đó mà càng mở rộng. Nhưng là nguyên tắc bất di bất dịch ai việc đó, tuyệt không ai biết nó làm gì hết. Thời gian cứ trôi rồi thời điểm cũng đến sau vài tháng cấm chốt chúng nó đã thành gương mặt quen ở cái chợ đá Lục Yên này.

Hôm nay như mọi ngày T điên cho thằng P cầm đá ra chợ bán, đây là đá của bãi Quỳnh Châu và người mua lại chính là T bạc.

Nói thực với anh đây là tất cả vốn liếng của bọn em đi làm ở Quỳnh Châu đấy ạ, anh em lên đây định vào làm dân đen (là nói dân đào thuê) nhưng giờ thấy khó quá nên mọi người muốn bán để quay về quê vậy.

- Ông đưa hết mớ đá của ông đấy tôi xem nào. T bạc nói và cầm xem ngay mớ đá ước chừng chục viên của thằng P tộp T điên.

- Đá Quỳnh châu có khác nước cũng có vẻ đồ chiêu hơn (ý nói sẫm hơn, đá già hơn), nhưng giờ giá đang xuống lắm ông phát giá xem tôi có nhập được không.

- Anh cứ xem đi em để giá buôn chia tiên cho anh em về quê nên anh không phải nghĩ đâu ạ.

- Đá này của ông nhiều viên rạn quá, giờ đang xuống thế này bán cũng chẳng được bao đâu, thôi ông giữ lấy mà bán cho người khác. Làm kêu T bác tiếp tục lên tiếng.

- Anh nói sao ý chứ, em nói thực là nếu nói về chất và màu thì đá ở Lục Yên không bao giờ bằng được Quỳnh Châu, không tính những viên đặc biệt vì nó vô cùng ạ.

Lúc đầu thì còn nhỏ nhỏ, sau theo tình chất cứ dần dần câu chuyện to dần và cuối cùng

- Thôi cầm vào kia kiểm tra lấy kết quả, nếu ổn lúc đó anh em mình bàn tiếp đến giá, mà anh nói thực là cũng không đủ lực mua hết của chú đâu.

Lúc này đã có tầm 7, 8 người cùng xem lô hàng trên người thế này, kể thế

nọ nhưng đầu thấy đây là lô hàng có chất lượng tương đối và nếu mức sẽ có miếng.

Việc tiếp theo là kéo vào thăm định, cả gần chục viên đầu được xác định đá đồ chi đầu đúng xuất xứ của Quý Châu chất lượng không phải tuyệt hảo những cũng là hàng thuộc cuối nước hai rưỡi. Tiếp theo là sự cò kè, chung kết cuối T bạc chỉ mua lại lô hàng đó hơn 1/2 một chút mà thôi. Việc mua bán này thế là xong.

Tất cả chúng nó đứng vòng ngoài mà thằng nào thằng nấy đầu run cầm cập trong lòng vì công, cái kết luận của bọn kiểm tra đá ở đây nó quyết định rất nhiều đến các việc tiếp theo.

Như cất đi gánh nặng khi 2 viên đá ru bi nhân tạo công nghệ cao trộn cùng trong đó tuyệt không bị ai phát hiện. Hừm hoá ra những con gà ở Quý Châu vẫn còn mắc tót, mọi việc về ru bi nhân tạo công nghệ cao đến giờ vẫn được giữ kín như bưng. Việc đi vào dĩ vãng nhưng bước đầu thế cũng là đã tương đối thuận lợi rưỡi.

Liên tiếp trong một tháng tiếp theo T điên sự dụng bọn dưới cứ lòng vòng rưỡi cũng đẩy được ra hơn hai chục viên hàng nhân tạo. Nhưng thế này không ổn, cách làm này chỉ có thể duy trì mà không sao có miếng lớn được. Cái khó nhất là không cắt đuôi và hợp pháp hoá ngu ồn gốc hàng, đây mới là mấu chốt của yếu tố quyết định.

- Sao rưỡi tình hình vẫn êm chứ, hàng lô đã giải tán hết chưa ông. Cả bọn ngưỡi ở Km9 Yên Bái K cận hỏi.

- Làm gì có nhiều đâu, còn có hơn chục viên rải rác ra đến 2/3 cho người mua tiêu dùng rưỡi mà, giờ còn lại có 4 viên thôi. T điên nói.

- Ừm mọi việc có khi đến lúc tiếp theo rưỡi. Mai ông cho mấy thằng bán đá lượn hết đi nhé.

Thế là chúng nó bắt đầu xoá sổ vụ bán Rubi nhân tạo, cắt đuôi và dấu vết bằng cách cho những thằng bán đá về hết luôn để chuẩn bị cho một bước mới hoàn toàn. Cần phải có tiếng nói ở cái bãi này và theo kế hoạch chúng nó thêm một bước đầy mạo hiểm, bước đi vào cửa tử để tìm ra cái sống.

Ngày hôm sau trên bãi đá không còn thấy bóng dáng của mấy thằng bán đá của tổp T điên đâu nữa, chúng nó đã lặn hết rưỡi.

Như theo lệ thường T bạc lại đi gom hàng, chẳng hiểu sao đá ở mỏ hôm

nay ra nhiều thế, mua lại cùng lúc 3 lô đá của ba bãi khác nhau, T bạc nghĩ nhằm nhanh đã được một món hời tương đối, anh em cũng mừng vì chất hàng cũng thuộc nước 2 rưỡi cho dù là cuối.

- Thằng em hôm nay có hàng gì được không, lâu lắm rồi chẳng có vẻ gì chắc anh cũng sắp về thôi. K cận bắt chuyện cùng T bạc.

- Em mới mua được mấy lô hàng nhưng ngon phết, anh có nhu cầu không thì anh em mình làm.

Câu chuyện cứ thế mỗi lúc một thêm rôm rả và đi đến chung kết lúc nào chẳng hay nữa.

- Nhưng anh nói thực là đang kẹt vốn quá nên ôm tất chắc không đủ em có bán chọn không, giá chọn cũng được.

- Bán chọn mua chọn thì cả hai anh em mình đều chẳng còn miếng nào cả, thôi anh để lần khác nhé.

Lúc này cuộc mua bán đã có thêm hai ông khách vắng lai cùng tham gia rồi.

- Ông cứ xem đi tôi cũng đang có nhu cầu mua một ít cần về làm quà tặng, tôi chung.

- Nhưng ông mua tiêu dùng thì đáng bao, mà nói thực lâu lắm rồi ở cái chợ này mới có ngày nhiều hàng và được tương đối thế này đây, bỏ đi nghĩ cũng phí. Chép miệng lác đầu K cận tiếc rẻ.

- Sao anh không tìm thêm người cùng ôm đi, em nghĩ hàng đang khan thế này lo gì không đẩy được. Nó chen lời vào. Cuộc mua bán làm xôn xao cả góc chợ. Lúc này bà L một đầu nậu cũng đã tham gia cùng con H cũng là một đầu nậu nữa.

Việc cuối cùng cũng đi đến chung kết với mức giá giờ chỉ còn bằng 3/5 giá ban đầu mà thôi nhưng T bạc cũng đã ăn ra được 20% lợi nhuận rồi.

Do có nhiều người mua hàng cũng được chia ra làm 3 phần, hai ông khách mua lẻ chấp nhận phải mua lại sau, theo đúng luật của chợ toàn bộ hàng lại được đưa vào giám định và kiểm tra lại.

Mọi việc đều suôn sẻ cho đến khi chia đá, chẳng hiểu vô tình hay chủ ý K cận bỗng nghi ngờ cái kết quả kiểm tra của mớ đá này và cương quyết không nhận hàng khi bị lẫn vào mấy viên đá đều.

Một cuộc tranh cãi nổ ra không lớn nhưng rất quyết liệt kéo theo cả T bạc và mọi người vào theo.

- Tôi nói luôn là tôi đồng ý vẫn lấy lấy lô hàng này nhưng tôi không lấy mấy viên này, ai lấy thì lấy còn nếu không thì giải tán. Vụ mua bá này coi

như không có.

- Đá thì đã được kiểm tra, giá thì cũng đã xong, giờ anh không lấy cũng phải có lý do chứ.

- Tôi không định nói đâu nhưng mọi người cứ bắt, vậy thì tôi nói cho nói vậy, tôi nghi mấy viên này là hàng trộn.

- Em mua gom cùng lúc mấy mẻ hàng mọi người ở cả chợ này đều biết, hàng thế nào vẫn nguyên như thế, mua bán lần trước cũng kiểm định, mọi người sau góp mua chung lại cân kiểm định lần 2 anh nói đều thì thôi em cũng lấy anh. Nói chung anh không đàng hoàng. T bạc lên tiếng.

- Ông nói ai không đàng hoàng đấy, ông có muốn cá với tôi không. K cận cương lại T bạc đôi bên cứ đôi co khiến cho lượng người cả cái chợ lúc này hút hết vào đây.

- Thôi được rồi bây giờ tôi sẽ tự tay kiểm tra những viên tôi nghi ngờ, nếu đúng hàng chuẩn tôi xin lỗi ông và bồi thường, nhưng nếu đều thì ông sẽ bị thu toàn bộ lô hàng phần tôi mua. Việc với chính quyền tôi không quan tâm.

Một thỏa thuận được đưa ra, việc kiểm định cũng được tiến hành ngay tại ngoài trời ở chợ với số người chứng kiến gồm toàn bộ dân đang ở chợ

K cận lựa trong mớ đá đó ra được 10 viên có nghi vấn và bắt đầu kiểm tra, lúc này thì T bạc đã bị vây chặt trong vòng người rồi. Dùng đèn laze (lúc này nó như bảo vật của dân buôn đá vậy, cả chợ đá Lục Yên vào thời này chỉ có duy nhất 1 cái và K cận 1 cái mà thôi) soi đá mọi góc độ chán chê, K cận bèn thả đá vào dung dịch axit để kiểm tra xem màu sắc có nhuộm không. Mọi việc tuyệt đối ngon. Mọi người đã thở phào nhẹ nhõm bởi về cơ bản thế là đã xong quy trình kiểm tra đá thời đó rồi. Thực ra ngay cái kiểm tra đá thực hay giả từ trước đến nay, ngoại trừ trong các trung tâm kiểm định hoặc phòng thí nghiệm thì phần lớn vẫn dựa trên kinh nghiệm và cảm nhận là chính vì vậy đừng nói là chuẩn 100%, bất cứ ai, bất cứ lúc nào và với mọi viên đá khi mua bán luôn tiềm ẩn ngay trong nó một phần là sự rủi ro đấy là đi đâu khẳng định của nó đến ngay tại thời điểm này.

Bỏ qua cái cười nhạt của T bạc, K cận lặng lẽ rút từ túi ra một cái thước đo và cái máy tính số, cứ một tay đo, một tay tính, nhưng như điện chưa đến 10 phút cho một viên đã xong, sau đó từng viên được đưa lên cân tiêu ly để

kiểm tra và so sánh, thực là kỳ tài lần đầu tiên ở một mỏ đá có thể nói đầu tiên ở Việt Nam được xem một cách kiểm tra đá mà mới lạ, ly kỳ và đầy bất ngờ như thế.

- Chính thức thông báo cho ông luôn là 4 viên này là giả. K cận thông báo Cả chợ lúc này như bị một cú sét đánh, ngay lập tức T bạc cùng 2 thằng em bị dân cả chợ quây, một trận đánh hội đồng tưởng như cướp luôn sinh mạng của T bạc. Phần anh em trà trộn vào cùng với dân để đánh hôi nhưng thực chất là cản không cho người ngoài có thể tiếp cận được, phần an ninh ở đây cực tốt vì vậy gần như ngay lúc đó công an đã có mặt. Cả K cận, 2 chủ buôn cùng mua lô hàng và T bạc đều bị bắt về trụ sở. Haiza để cho nước đục thì cũng không đỡ giận.

- Thằng chó này nó buôn đá giả, may thế mà có anh này phát hiện ra, ba L chỉ T bạc mà miệt sát.

- Em ở trên này được vài tháng rồi, tất cả hàng em bán đều là trao tay, em có viên nào đâu, báo cáo cán bộ em bị oan.

- Tôi đại diện cho bên bị hại, K cận lên tiếng nhưng cũng xác nhận anh này sang nay có mua vài lô đá ở chợ, vì biết rõ nguồn gốc nên tôi mới mua lại. Nhưng lúc chia hàng mới nghi ngờ và kiểm tra lại vì vậy theo tôi rất có thể đá bị trộn ngay trong bãi.

T bạc bị giữ lại 3 ngày, tịch thu toàn bộ lô hàng làm tang chứng, thật là thâm.

Cả cái chợ đá Lục Yên giờ thì một sự đa nghi bao trùm lên tất cả vậy là đổi cho giá trị mất trắng lô đá chúng nó đã khuấy cho nước đục ngầu rồi, giờ là lúc cần chờ cho tep nổi nữa thôi.

Cái quan trọng nhất là T bạc nhập cả 3 lô đá của 3 bãi chính lạ với nhau và phân ra bán lại vì vậy không thể xác định được đá đều có xuất xứ từ bãi nào hết, từ đây bất cứ viên đá đều nào từ bãi ra đều bị nghi ngờ. Sự nghi ngờ đến từ mọi phía, dân buôn nghi bãi thả đá đều, trưởng bãi lại nghi bọn buôn phá bãi, dân đào thuê thì nghi bọn chủ bưởng trộn đá đều, dân buôn lại nghi chủ bưởng thông đồng bọn kiểm định cứ vậy một không khi hỗn loạn và bất ổn bao trùm lên toàn bộ khu vực từ chợ đá vào đến bãi. Nói bật lên lúc này K cận như sao sáng và đương nhiên thành người có tiếng nói cao ở cả cái chợ này rồi.

Vậy là hội tụ gần đủ các yếu tố để tiến hành một phi vụ rồi, phi vụ đầu tiên ở Việt Nam sử dụng đá đỏ thật thay đổi tuổi bằng nhiệt và kích mồi bằng hoá chất. Cái khái niệm và phương pháp này đến giờ như Nó biết vẫn

được sử dụng rộng rãi trong giới buôn đá quý không phải chỉ Việt Nam mà trên toàn thế giới.

Những ngày tiếp theo K cận bắt đầu cho người tung ra lũng sục hàng từ bãi chuyển ra ngay khi cả chợ vẫn còn đang hoang mang cực độ, chúng nó gom được một lượng hàng tương đối đúng đá của Lục Yên, tất cả mọi thực đều tuyệt đối chuẩn. Giờ thì phân loại theo lô và bán.

Nhập hàng vào khi giá hạ bởi sự đục ngầu của nước chúng nó nhanh chóng lên kế hoạch tiếp theo. Cái mới của ngày hôm qua chỉ là quá khứ của hôm nay mà thôi, sự kiện nào rồi cũng phải đi vào dĩ vãng, rất nhanh việc T bạc cũng trôi vào dĩ vãng để lại là sự lên ngôi của K cận cùng một quy trình bổ sung khi mua bán đá quý tại bãi Lục Yên, kiểm tra trong lượng riêng của đá.

Thế là thay đổi chiến thuật từ bơm cấp tập và đánh lưới quét, chúng nó giờ chuyển sang phương thức tiếp nước, cứ từ từ từng viên một được nhả dần ra trộn lẫn với hàng xịn có suất sứ chính bãi Lục Yên với số lượng hơn 30 viên trong chưa đến 1 tháng đã được tung ra chợ Lục Yên tuyệt đối an toàn, phi vụ cuối cùng trên đất Lục Yên là mẻ đá trộn với 5 viên ru bi kích được bán cho L và B là đầu nậu khủng chuyên gom hàng cho T vàng và H sinh dưới Hà Nội, quả đắng này sau khiến cho đường dây này tan vỡ, để lại tương đối nhiều hệ lụy cho L và B nhưng không ai có thể biết được tại sao lại thế đơn giản vì nó là kiểu tranh nghệ thuật, xấu hay đẹp do cảm nhận của mỗi người làm gì có thước đo, nghệ thuật mà, cái này chỉ làm được ở những cái mà giá trị được xác định bởi cảm nhận, vàng, bạc hoặc nhưng cái thực thể tuyệt đối không áp dụng được.

Mọi việc đang đi vào quỹ đạo và tưởng rằng đã đến lúc gặt hái lúc này K cận đã lên phương án tiếp tục nhập đá kích từ Thái Lan về nhằm bơm ra thị trường và sẽ rút êm trước khi bùng phát.. Nhưng ai có thể biết được lúc này trên bãi Quý Châu bọn P trọc đã đẩy các sự vụ lên cực điểm của sự man rợ cùng với sự phân chia rõ ràng từ cá nhóm như chủ bởng, chủ bãi và dân buôn không còn sự liên kết với nhau nữa vì vậy trước đã loạn thì này càng khủng khiếp hơn gấp vài lần.

Sự việc bãi đá Quý Châu giờ là ngòi nổ cho sự nhức nhối của cả nước và nó ảnh hưởng đến toàn bộ các hoạt động phi pháp về khai khoáng ở toàn

Việt Nam đặc biệt đá quý và vàng.

Không nằm ngoài vòng xoáy đó, bãi đá Lục Yên cũng bị siết chặt quản lý và truy quét hôm đó như một ngày bình thường chợ vẫn họp như thường lệ, chủ bởng và dân bãi vẫn khai thác bình thường thì ở đâu hơn 5 xe cam nhông chở đầy công an và an ninh đổ ập xuống. Một sự hỗn loạn bao trùm lên tất cả đặc biệt từ các đối tượng có tiền án tiền sự hoặc đang chôn nã. Bất cứ bãi nào thì cũng đều là nơi tập trung dân trốn nã đông nhất.

Nơi thì là thu hàng, nơi thì là bỏ chạy một bãi không khi vừa căng thẳng vừa hoảng loạn cho cả khu chợ, lúc này trong bãi đã bị truy quét trước vì vậy dân đào và bởng chạy ngược ra khiến cho chợ đã hỗn loạn lại càng hỗn loạn mọi người lúc này đặc biệt dân buôn ngời việc tìm đường thoát thân còn phải tìm cách thu hàng và dấu nã.

Chúng nó cũng vậy thôi có khác gì đâu, trong cái lúc này K cận đang cần trong người 4 viên đá ru bi xịn vừa nhập hàng lại cũng của dân bởng mới chuyển ra, công an thì đã kín đặc xung quanh và quây tất cả dân cùng thợ đào vào một bãi đất trống nằm ngay ở cuối khu r ấ, trong cái bãi đất trống đó có cả nó và K cận.

Một hàng rào được lập lên bằng dây thừng và công an khiến cho nội bắt xuất, ngoại bắt nhập tất cả mọi người đều bị kiểm tra nhân thân. Với những người nhân thân rõ ràng là người địa phương đều được thả ngay tại chỗ và chỉ bị kiểm tra cho có mà thôi tất cả những người còn lại đều bị soát xét đến cả con rận cũng không thoát được.

Trong lúc thập tử này thì may sao K cận đứng ngay cạnh thằng K là người nam định.

Nói đến thằng K thì xuất xứ nó là người Nam Định đi bộ đội nghĩa vụ r ấ đóng quân ở đây, cũng chẳng ai biết nó nghiện từ trước hay đi lính r ấ mới dính những chỉ biết nó nghiện Thuốc phiện. Đúng là không nghe cave kể chuyện, không nghe con nghiện trình bày nó cực kỳ dẻo mả và vì vậy việc nó để lại hậu quả trong một vài cuộc tình ở nơi đóng quân là đương nhiên. Trong những cuộc tình đó nó có yêu một cô gái dân tộc cao lan và theo như mọi người kể nó cũng định bỏ của chạy lấy người và lần này không ổn, nó bị đánh bùa bả gì đó chỉ biết tự nhiên thành như con c.hó giữ nhà vậy, không thể đi đâu quá 3 ngày mà không quay về bản được. Sau này không

hiếu sao gia đình người cao lan kia thấy nó nghiện và cô gái đó cũng không yêu nó nữa vì vậy đã giải bùa cho nó nhưng nó cũng đã thành thằng hâm hâm dở dở không thể nào trở lại như thường được nữa. Lúc này một trong những người là nạn nhân tình ái cũ của nó là người địa phương ở đúng cái chợ này vì còn con cái đã chấp nhận ra tay cứu giúp và lấy nó làm chồng, từ đây nó thành người bản xứ. Câu chuyện của thằng K rất nổi tiếng khu vực này bởi nó như lời răn đờng thời cũng là nhân chứng sống để những người nơi khác đến vùng này biết đừng làm gì bậy bạ, tất cả những ai đã ở vùng Lục Yên thời này đều biết đến.

Thế rồi trong thời khắc đó K cận để cứu lô hàng 4 viên đá xịn đấy chẳng còn cách nào đành liên kết với thằng K để nó cầm với ăn chia nó sẽ được 1/4 giá trị lô hàng. Thằng K nhận và nuốt ngay vào bụng. Chẳng hiểu sao cái lúc đấy anh em không nuốt mà lại để cho nó nuốt nữa sau này cả K cận cùng mọi người đều mãi nói đấy là việc dở hơi nhất của mọi người. Bản thân K cận thì vẫn nghĩ xa hơn và nhận định sẽ bị tạm giữ vì buôn bán bất hợp pháp tài sản quốc gia và việc bị kiểm soát cũng như soát xét là đương nhiên, cái quan trọng nhất là nếu bị bắt rồi phát hiện ra nuốt đá khi đi ngoài ra thì tội sẽ là rất nặng chưa biết chừng lật lại cả quá trình thì mọi người còn chết tất, trong cân nhắc gần xa giữa các vấn đề và giá phải trả mới quyết định vậy. Giữa mất hết và có thể tiêu tùng với mất một phần và an toàn thì đành phải chọn mất một phần vậy. Thôi nó cũng là cái số và anh em cũng đành chấp nhận.

Thằng K sau khi bị kiểm tra giấy tờ đầy đủ cùng người không có gì lại được xác nhận của chính quyền địa phương là dở hơi nên nhanh chóng được thả về còn K cận, Nó, T bạc (sau sự vụ trước T bạc vẫn ở lại bãi để gây nhiễu tuy nhiên không còn trực tiếp tham gia các việc nữa), thằng H, thằng T, thằng P do giấy tờ không đầy đủ và không khai báo tạm trú nên cùng với hàng loạt con buôn cùng dân buôn khác bị bắt về nhà tạm giam của huyện Lục Yên.

Nói về nhà tạm giam của Lục Yên thì như cái lán bộ đội thôi nhưng do tính chất sự việc và thực chất chúng nó cũng chỉ bị giữ do cư trú bất hợp pháp nên đành chấp nhận nằm lại đây mất 3 ngày. Cuối cùng tất cả dân buôn nêu có đá sẽ bị tịch thu hết, ngửi viết bản tường trình, cam kết không quay lại buôn bán hàng cầm, không tham gia hỗ trợ, giúp đỡ cho dân khai thác khoáng sản, không gây rối mất an ninh, trật tự nói chung cam kết một lô xích sông các thứ rồi cũng được thả về còn lại toàn bộ dân buôn bị bắt

giữ lại hết, nghe đâu cũng có vài chú bị sử diễn hình và trong đợt này thằng H, thằng L là dân xã hội cực nổi ở Yên Bái đang chôn nã cũng bị bắt ngay tại bãi này vào ngày đấy.

Ps: EM đi uống nước tý đã, chốc v ềh ầu chuyện các cụ tiếp nhé.

Các cụ cứ chém thoải mái đi, chuyện bốc phét mà và quan trọng nhất qua mỗi cm nó sẽ làm cho cụ da xong không còn là tâm điểm nữa, cho dù tất cả đã lùì vào một quá khứ có thể nói là cực kỳ t ồi tệ thì nó cũng vẫn là một phần của cuộc đời và nằm ngoài ý muốn của ai cho dù muốn hay không muốn.

Thoát ra được khỏi nhà tạm giam huyện Lục Yên tất cả anh em đều hiểu đã đến lúc không còn kiếm ăn bằng các trò bịp bợm này nữa r ồi, đế chế đá đỏ đã đến giai đoạn suy tàn. Nhanh chóng mọi người quay ngược lại bãi Lục Yên để tìm thằng K đòi hàng và té. Đúng là sông có thể cạn, nói có thể mòn, bản chất lưu manh không bao giờ thay đổi thằng K sau khi được thả thay vì chờ chúng nó v ềchia thì nó một mạch c ầm đá bắt xe bỏ chôn luôn. Lúc này anh em rất hoang mang vì biết nó đi đâu mà tìm, cái nơi là quê nó Nam Định thì cũng chẳng có gì để nói lên nó sẽ quay v ềhết vì từ lâu nó có v ềquê đâu, anh em chán ngán và đ ầy thất vọng vì khác gì tìm chim đầu. Quyết định v ềHà Nội cả tốp chia tay bãi đá Lục Yên và từ đây chúng nó cũng giá từ luôn đá đỏ để quay sang các bãi Vàng ở Thái Nguyên và Minh Lương Lào Cai.

V ềHà Nội chúng nó quyết tâm truy tìm bằng được thằng K, thông qua một loạt các mối quan hệ r ồi cuối cùng đường dây xã hội cũng được thiết lập v ềnơi mà thằng K đã ra đi: NAM ĐỊNH.

Nói đến giai đoạn này thì Hà Nội vẫn là trung tâm của dân Xã Hội với gương mặt nổi bật là anh K trắng cùng với chỉ P b ồ, anh S lúc này đã hoành lâm r ồi nhưng cũng là người đ ầy bản lĩnh mưu lược như K cận ah không thích nổi đây cũng là cái làm cho anh luôn là dấu hỏi lớn cho bất cứ ai có ý đ ồ.

Ngoài Hà Nội là trung tâm ra còn phải nói đến thành Nam Nam Định, Hải Phòng và đặc biệt chính là Thái Nguyên. Đây là ba nơi mà dân Xã Hội phát triển mạnh mẽ nhất nhưng Thái Nguyên có cách của Thái Nguyên rất đặc

thù. Không hội hè, bang phái nhưng anh tài Thái Nguyên lại là những cá nhân với sự tàn khốc và khả năng giám chơi sát ván thì ở đâu và ai cũng phải khiếp hèn. Việc đơn thương độc mã 1 mình 1 AK và chiến với dân Thái Nguyên lúc đó không hề thiếu, nếu xét tính chất cá nhân gây án kiểu anh hùng Nó thấy chính Thái Nguyên mới là đáng ngại. Diễn hình như vụ mặc áo mưa đơn thương độc mã một mình cướp tiệm vàng ở Hàng Đậu trước đây thì mọi người ai cũng biết.

Quay lại việc thằng K, sau khi cấn hàng nó té thẳng về Hà Nội và bán được 1 viên cho ông T ở hàng bạc, con nghiện cho dù đã cai thì nếu có đi đâu kiện chắc chắn sẽ lại nghiện lại ngay, biết quay về Lục Yên nó sẽ bị xóa sổ ngay vì việc cấn hàng phá vỡ quy ước là tội cực to trong giới với giá có thể là bằng cả sinh mạng nó quyết định té về Nam Định, chắc thằng này đúng là dở hơi thật và cũng chẳng có chỗ nào đi, suy cho cùng K vẫn chỉ là giang hồ vật và chúng nó số chưa mất của mà thôi, phải như Nó cứ đổ ai tìm được.

Việc K về và đang ở ngay trong cái khu ở gần chợ Rừng Nam Định và vẹo ở đó nhanh chóng đến tai anh anh K cận vậy là chúng nó lên đường. Lúc đầu một kế hoạch 50/50 cho người dưới đó là đã được đưa ra và chúng nó không cần xuống nhưng việc xác định có đúng người không là một bài toán cực khó khiến chúng nó buộc phải lên đường. K cận, T điên, Nó là 3 người được chọn để đi Nam Định với phân công công việc T điên phụ trách xe, K cận làm việc trực tiếp với anh T xuyên để nhận mặt thằng K và thu hồi hàng, cuối cùng Nó trong trường hợp cuối cùng làm sát thủ nếu cần.

Từ sáng sớm chúng nó trên con đường qua quen từ khi còn đi bãi Quỳ Châu vun vút bằng xe máy chưa đến 12h chúng nó đã đến đất Nam Định rồi. Thời đây đường 1 mới chưa có nên toàn bộ xe Bắc Nam đều phải chạy trên đường này đâm đông khủng khiếp và có lẽ thế nên đất Nam Định mới phát triển nhanh như vậy.

Thẳng một mạch ra ga chúng nó ngỡ đến hơn tiếng đồng hồ chẳng thấy người cần gặp đâu, cứ vạ vật thế mãi. Ngỡ chán đến lúc tưởng như không xong được thì may sao K cận gặp được thằng M mọi đàn em của anh T xuyên lúc này cũng đã hơn 4h rồi, ga vắng như chùa ba đào vì giờ này đầu hàng không có chuyến nào về hết.

Bọn anh ng ỡ đây tưởng sụn cả lưng roài mà không thấy ông T đâu hết, anh em dưới này làm nhàn nhĩ. K cận nói với M mọi.

- Hehehe, hoặc anh phải đến lúc sáng sớm không thì phải sau 7h anh em mới ở đây chứ t ần này làm gì có vẹo gì đâu anh. M mọi trả lời và tươi cười rót bia ra mời anh em, thời này bia t ầu chai xanh quả táo hay ly quan gì đó sao mà thông dụng thế, có lẽ khắp mi ền bắc là sử dụng bia loại này vậy.

- Thôi bia bọt gì em anh đang sốt ruột quá, anh T đâu r ỡ. K cận không hiểu sao ở trong cái môi trường xã hội bao năm nhưng đúng là Lưu manh có học nó nguy hiểm hơn rất nhi ều vì nghe lời ăn tiếng nói lúc nào cũng cực kỳ nhẹ nhàng và rất rất ít khi văng bậy nhưng chúng nó.

Cũng phải hết mấy chai bia đã mở chúng nó lên đường đi gặp anh T xuyên.

- Đi đâu đây em, sao lại ra đây. K cận và chúng nó ngạc nhiên

- Thì anh ý đang đá bóng chi ều ở đây mà anh. Ổi giờ ời t ần này mà dân xã hội lại còn là lão đại cung còn đá bóng, thật đáng kính nể.

- Xuống r ỡ ông, uống bia chờ tôi tý. Giọng người đàn ông nhìn người hết sức bình thường nhưng mặt luôn toát lên một chút gì lạnh lạnh gai gai cất lên.

- Bia bọt gì ông ời, thằng em ông cho tôi say r ỡ đây này. Giọng K cận lên tiếng.

- Em chào anh ạ. Nghe anh T nói về anh cũng nhi ều hôm nay mới được gặp ạ. Nó lễ phép chào.

- Ở thằng em, hình như anh gặp chú ở đâu r ỡ thì phải. Anh T xuyên nheo mắt.

- Vâng em nói thực là cũng cứ ngờ ngờ mà không thể nào nhớ ra được.

- Thôi chết r ỡ, mà là em thằng K bạc phải không. Anh T xuyên bỗng nhiên nhớ ra và hỏi nó.

- Ở đúng r ỡ ạ nhưng đây là chú Họ em đây ạ. Nó cũng chợt nhớ ra trong cái l ần xuống Đại C ồ Việt năm xưa, tốp người vào quán và chào hàng bằng một đồng súng đặt lên bàn có anh T xuyên.

- Hừm dạo này thế nào r ỡ, tao thấy thằng K bạc nó nói mà phá nhi ều lắm đây cẩn thận nói không nghe tao cất tai biết chưa. Véo tai nó tự nhiên T xuyên lại có vẻ quý nó hơn bình thường chứ.

- Hehehe, tại chú ý có nói gì đâu mà em biết. thế là nhanh chóng mọi người đã thân thiết với nhau r ỡ.

Cái cảm nhận của nó về anh T xuyên là một người rất thẳng tính, bộc trực và nói đúng là Hào hán thành nam. Nhận xét khác thế nào không cần biết nhưng trong nó đây là người rất quân tử và anh em nhưng cũng có tính kỷ luật cũng rất nghiêm ngặt điển hình là anh em ai cũng rất quý mà cũng rất sợ, một câu nói của anh T xuyên đâu là mệnh lệnh hết, miễn ý kiến.

Thế rồi nhanh chóng chúng nó tham gia một bàn nhậu lớn cùng với anh em ở Thành Nam, bữa riệu đó cũng phải đến gần 30 mạng. đây là lần đầu nó được ăn món cá trình biển xát muối ớt và nướng rơm, cái vị ngọt và đặc biệt của nó đến giờ cũng không thể nào quên được. Mà món này chỉ làm được nếu là trình biển tự nhiên mà thôi, thịt rất dai mà ngọt.

Ngồi ăn và uống toàn đồ ngon mà sao chúng nó cứ như có lửa đốt trong lòng vậy, cứ nhấp nha nhấp nhồm.

- Ngồi đi ông, để tôi bào mấy thằng em nó lo việc này. Như đoán được anh T xuyên lên tiếng.

- Ê thằng M mọi, thằng N con, thằng L ba thằng vào khu (xin lỗi Nó ứ nhớ nổi tên nữa) tìm thằng K ngheo, bắt được nó thì đưa về đây cho anh. Tiếng anh T xuyên lên tiếng.

Thế là 3 thằng đi để lại anh em vẫn ngồi nhậu trên mâm riệu, cũng phải đến hơn 1 tiếng sau thì M mọi cùng L quay về

- Em để lại thằng N con ở đấy rồi, thấy chúng nó bảo thằng K ngheo nó đi đâu từ trưa không thấy anh ạ.

- Thằng này nó làm *** gì có chỗ nào đi nhỉ. anh T xuyên lên tiếng.

- Anh ơi em nghi nó về làng (tên nó cũng không nhớ chỉ biết là gần nơi có rất nhiều ao hồ và có vẻ cũng nằm ở ven đô của thành phố Nam Định nhưng chắc là trung tâm hút xách) nhỉ, nó thì ngoài bẹp tai ra làm gì còn vòm nào chứa nữa ạ.

- Thôi đúng rồi, thôi anh em giải tán những thằng này theo tao đi có việc.

Chỉ vào tầm 5 anh em cùng chúng nó anh T xuyên lên đường đi chop thằng K ngheo.

Cả tốp gần chục người từ bàn nhậu chạy qua Ga Nam Định theo yêu cầu của anh T xuyên rồi vút thẳng luôn về một khu gần chợ Rồng, chẳng hiểu sao ở ngay thành phố mà lại có một khu nhìn như cái làng vậy, cũng chẳng biết tả sao nữa nhưng nó như kiểu xóm liêu ở Hà Nội vậy, nhà nọ chen sát

nhà kia mà toàn bé nhỏ lụp xụp.

- Tất cả anh em ngoài này tránh gây sự chú ý. 2 thằng bọn mày vào gặp thằng D con bảo nó anh cần tìm thằng có thằng K vừa ở yên Bái dạt về đây. Chỉ vào M mọi và N con anh T xuyên ra lệnh.

Thế là dạt vào quán nước đầu làng (em cứ gọi thế cho nó đỡ nhảm) chúng nó chờ 2 thằng vào chộp con nợ. Lâu thật lâu đến khi anh T xuyên không chịu được nữa và mọi người cũng đã sốt hết cả ruột lên thì mới thấy hai thằng lò mò ra.

- Anh ơi anh D nói có một thằng 2 trước vật vờ ở đây chuyên nằm nhà bà L nhưng hôm nay không thấy ạ, có khả năng nó xuống khu dưới ạ.

- Đ. mẹ chúng mày chứ sao đ. ra nói luôn mà giờ mới mò ra hả. Vừa hỏng việc vừa sốt ruột anh T chửi thẳng luôn.

- Không biết nó có chắc còn ở đấy hay không nữa nên em với anh D con vẫn phải đi vào từng xói ạ. Hai thằng lễ phép lên tiếng.

Chửi một chặp rồi anh em quyết định lên đường xuống khu làng vệ tiếp theo như lời anh D con đã chỉ. Lúc này anh K cận và anh T xuyên cùng 1 đê anh T ở lại, Nó cùng T điên, M mọi, N con cùng mấy người khác lên đường, cái làng nghèo mới này nằm ở khu ngoại ô của thành phố Nam Định và nó nhớ rõ phải đi qua hai cái hồ rất lớn hình như có một cái mang tên thắng lợi, chiến thắng hay truyền thống gì gì đấy. Hình như đây là địa bàn của N con thì phải vì nó thấy dân trong khu đấy chỉ cần nhìn thấy N con đi cùng chúng nó đã nem nép té hết cả rồi.

Vào làng chưa được bao xa thì tạt vào một quán bán nước ven đường N con bỏ mũ cối ra cầm tay hất hàm hỏi

- Mày thấy thằng K đâu không.

- Dạ thằng K nào ạ em không biết, mà làm gì cố thằng K nào ạ.

- Có một thằng mới ở Yên Bái về đây, nó đang ở trong này nhưng tao không biết cụ thể.

- Em chịu chỉ thấy có vài thằng lạ hôm nay vào vòm nhưng chúng nó cũng có nhân quen nên chắc là bẹp ở Vòm bà (xin lỗi tiểu tiết em cũng quên mất ạ)

- Mày đi vào gọi mục ra đây tao bảo, nhanh.

- Anh chờ em dọn hàng đã ạ.

- Mày có muốn tao đốt mẹ nó quán không hả. Đi luôn bảo mục ra ngay anh T gặp, cho mày và nó 15 phút không ra bố đốt quán luôn. Thế mới biết giai đoạn này dân Xã Hội dưới thành Nam lấn lướt hệ thống pháp luật thế

nào. Cái này mà một số cụ vẫn nghĩ là sao không tự làm và không cần nhờ đến anh T xuyên. Cá nhân nó nghĩ nếu không phải anh T xuyên chắc chắn cái mớ 4 viên đá đọt đó sẽ mất không thì cũng gây án mạng mà vẫn chẳng được gì.

Sợ vái lái ra quần thằng chủ hàng cũng là người chuyên dắt khách bẹp vôi tất tưởi đi luôn.

Chẳng cần đến 15 phút, nghe đến tên N con em anh T xuyên tìm người, chủ vòm vút luôn cả khách lập tức ra ngay. Cảm giác của nó lúc này ở đây pháp luật là anh T xuyên chứ không phải chính quyền.

- Bà kia vòm bà đang có thằng K ở yên Bái nằm đúng không. Hất hàm N con tay cần cái mũi cối hỏi.

- Em không biết K hay Yên Bái gì đâu ạ lắp bắp chưa lời chưa hết đã ăn nguyên cái vành mũi cối vả vào mồm từ tay N con rồi. Mồm mũi thi nhau chảy máu.

- Dắt tao vào ngày vòm, mày mà bắt thì đ. mẹ tao đốt nhà luôn biết chưa. Cầm mồm và đi. Lúc này M mọi mới lên tiếng.

Mụ chủ vòm chắc cũng hơn đến hơn chục tuổi vẫn anh em ngọt xớt run cần cập, tay lau máu mồm chân thì lú rú lập cập đưa cả bọn ập vào.

Vừa ẩm thấp vừa nồng lên mùi ngai ngái của thuốc Nó không hiểu sao cái lũ súc vật này có thể hút chích ở đây được nữa. Chỉ có thể nói bằng 2 từ tởm lợm.

Cả nhóm ập vào bất ngờ khiến bọn trong nhà hoảng hốt tưởng công an, hơn năm thằng hoảng loạn bỏ chạy, nhưng khác với công an là cảnh cáo bọn nó thẳng tay táng luôn, cứ mũi cối mà phang thật lực đến khi mụ chủ nhà sợ quá hét lên và bọn ghẹo kia cũng gục hết rồi.

Lật mặt từng đưa xem mặt cuối cùng thằng chó chết K cũng bị chộp, sao mà lúc này cay thế, một tay túm tóc tay kia là cái mũi cối liên tiếp phải đến hơn chục phát vả nó ra tay mà không một chút gợn trong lòng, cả cái mặt thằng K giờ như một miếng thịt lợn bày nhầy. Mọi người thấy nó đánh hăng quá vôi kéo ra, thằng K vẫn còn chưa hiểu chuyện gì tưởng đánh nhầm cố ngó đầu lên hô:

- Anh ơi nhầm rồi em ở chỗ khác đến

Bốp nguyên một cái gót chân của M mọi găm thẳng vào đúng mồm thằng

K khiến nó ngất quăng giữ câu, lần này thì mới là khủng, thằng K đi ngay 2 cái răng cửa và mặt nó giờ đúng như cái bát tiết canh.

Lúc này M mới mới cúi xuống gần giòng:

- Thằng chó mày có biết mũi để làm gì không hả.
- Dạ dạ ... bấp bấp không biết trả lời sao thằng K chỉ biết dạ dạ mà thôi.
- Mũi để làm gì. Nói ngay không bố cho mày chết luôn.
- Dạ mũi để thở ạ. Thằng K trả lời.
- Chưa đủ, Mũi để thở và trầy máu cam biết chưa. Giờ đi theo bọn bố mày nếu mày định bặt thì mũi chỉ còn để trầy máu cam thôi đấy biết chưa. Mũi để trầy máu cam câu nói bất hủ đến tận sau này. Xã hội thành nam cũng hay đấy chứ.

Vậy là thằng K bị tóm và kẹp xe đong về cái làng lúc đầu ngay gần chợ Rừng Nam Định.

Ở đây nó được gặp lại anh K cận và anh T xuyên. Chỉ nghe đến tên K cận và T xuyên thôi đã khiến nó chết ngất r ồi.

Thế r ồi cái lúc tưởng như đã xong thì nó quay ra điên, cũng chẳng biết nó điên thật hay vờ nữa nhưng tự nhiên nó cười như ma dại r ồi thì lại khóc như mưa mùa xuân thì làm nhảm đủ đi ầu mà rừng ma núi. Một mồm và bất ngờ ngoài tất cả mọi thứ mà mọi người dự kiến.

Lúc này mới thể hiện cái bản lĩnh của người cầm cái.

- Thằng N con, cho nó ng ồi ra đây.
- Mày vừa bẹp xong chắc chưa hãm thuốc đúng không, chắc thế nên mày không còn tỉnh táo nữa. Ng ồi đối diện anh T xuyên hỏi. Châm điều thuốc rít một hơi thật sâu r ồi từ từ đưa cho thằng K ng ồi đối diện.

Ngập ngừng và lo sợ thằng K hoảng hốt trong vẻ phát điên. Bỗng Phập, thay bằng tiếp tục đưa điều thuốc cho nó hút thì cả điều thuốc cắm phập ngay vào giữa mặt, phúc tổ nó là chệch mắt chắc được 1cm không đui luôn là cái chắc.

A, a thằng K chỉ biết hét lên đau đớn. Chưa kịp h ồi phục thì phập, phập, phập liên tục hơn 5 điều thuốc cắm khắp người của nó vào hai đầu ti, mỏ ác, mang tai, toàn những vị trí có thể nói là cực kỳ nhạy cảm và là đại huyết cả. Hộc lên chưa được 3 câu nó lim đi hẳn luôn.

- Cứ để nó đấy, uống bia đã.

Vứt thằng K nằm như chết r ồi trên bãi cỏ anh em cho nó nghỉ được gần 10 phút.

- Mày cho nó tỉnh đi. Anh T xuyên lên tiếng.

Lại là thằng M mọi, nó lấy nguyên ấm chè vẫn còn đang nóng từ từ rót thẳng ngay lên các vết thương của thằng K. Thế này thì đến chết cũng phải h ả tỉnh chứ đừng nói gì đến ngất. Thằng K bật lên như tên lửa mà gào, có khi võ sĩ Karate cũng không thể gào to bằng nó lúc này.

K lập tức hết điên giờ trong nó chỉ còn lại sự đau đớn, đau đớn tột cùng mà thôi. Đâu c ần phải vũ khí, đâu c ần phải đánh đấm đâm chém nhưng chắc ngón ngày là cực điểm của sự thâm nho và tàn khốc.

Roạch. Một nòng súng lạnh ngắt gí sát mang tai của thằng K từ lúc nào không biết, K cận lúc này mới chính thức lên tiếng.

- Mày đã nhận ra tao chưa.

Vẫn kêu gào đau đớn nhưng vẫn giả ngơ ngơ nó cười một cách ngô nghê với anh K cận.

- Giờ tao đếm đến 3 nếu mày vẫn điên thì tao sẽ bóp cò, việc chúng ta coi như xong hiểu chưa.

Thằng K giờ ngoài ngô nghê như một thằng điên thì nó còn tái mét, thực chẳng biết tả sao cái mặt nó lúc này nữa. Nó vừa be bét máu như cái phản chật thịt lại vừa nham nhở như khúc sừng gặm dở.

- 1.....

- 2.....

- 3, Xoạch.

Thằng K chết ngất luôn. Cứ thế nó bất động đến hơn 10 phút sau mới tỉnh. Hoá ra K cận chỉ bóp súng không đạn mà thôi.

- Sao giờ mày tỉnh thế nào nếu lần này tao cho đạn vào. Rộp băng đạn được lắp vào trước sự chứng kiến của thằng K và tất cả mọi người.

- 1

- 2....

Không khi im phắc và căng cứng khi nhìn thấy súng có đạn và K cận vẫn gí sát mang tai thằng K. Đừng tưởng nhé, chỉ có ở đây, khi vào tình cảnh đây mới hiểu nó khủng khiếp thế nào khi cái chết cứ từ từ đến và mình là người chứng kiến.

- Em xin trả, em xin trả anh ạ, thằng K chắc không còn chịu nhiệt được nữa lúc này chẳng hiểu sao nó hết điên luôn.

Bốp, Bốp cả N con và M mọi cùng vung chân đá hai bên mạng sườn thằng

K. Nó lại gào lên đau đớn và gục xuống. Lúc này anh T xuyên mới giờ tay.
- Dừng chúng mày. Giờ mày dắt bọn tao đi lấy hàng, nếu ngon lành thì tao tha cho mày đường sống mà rút về Yên Bái, nếu không thì mày biết rồi đấy.

Sau màn bóp súng không đạn của K cận thì hình như toàn bộ ý định về chiếm đoạt lô hàng đã hết hẳn trong thằng K, nó lấp bắp trong cái mồm toàn máu trộn lẫn răng:

- Vâng em chỉ xin các anh cho em đưa các anh về nhà lấy hàng và xin các anh cho em quay lên trên nhà em Yên Bái sống, bla bla ...

Thế là khỏi cần đếm đến lần 2 thằng K đã phải nôn ra toàn bộ số hàng rồi. Chỉ một cái hít hàm ra hiệu của anh T xuyên lập tức thằng K bị tóm tóc giật ngược lại sau, nguyên một chai bia xanh được tọng vào tận họng, nó buộc phải uống bằng hết trong cái ho sặc sụa vì sặc

- Mày sao bị thương khắp mặt mũi thế này hả. Thằng M mọi lên tiếng.

- Dạ dạ.. lấp bắp vì không kịp hiểu việc gì thằng K đã ăn ngay tiếp 2 phát nữa vào sườn, nó lịm đi vì đau đớn.

- Mày uống say nên bị ngã nghe rõ chưa. Thằng M mọi lại gần giọng nói.

- Dạ vâng ạ, em biết rồi ạ.

Thế là cả tốp bắt đầu lên đường về nhà thằng K. Từ cái "làng" nghèo ngay gần chợ Rồng chúng nó đi chắc cũng được khoảng hơn cây đến 2 cây gì đấy thì qua một con kênh đen ngòm, mùi thì thôi rồi nó cứ ùng ùng rất khó tả như kiểu mùi hoá chất vậy. Đi theo bờ kênh cũng khoảng 200m thì rẽ ngang vào một khu xin phép Nó vẫn gọi là "Làng" tối um và cũng rất xập xệ. Con đường đất nhỏ ngoằn ngoèo với các bụi cây lúp xúp hai bên đường dẫn chúng nó đi thẳng rồi quặt qua phải là đến nhà thằng K luôn. Để tránh các việc ồn ào nên mọi người thống nhất chỉ có N con, M mọi, Nó và anh K cận vào mà thôi những người khác ở ngoài cùng T điên trực xe. Lúc này anh T xuyên đã quay về ga sau khi mọi việc đã coi như xong. Vào nhà thằng K với tư cách những người gập nó ngã ngoài đường nên đi vào nhà, chúng nó ngửi thấy mùi nước, không quá 5 phút sau thằng K đã cần hàng ra trả.

Nhận hàng kiểm tra đúng nhưng còn có 3 viên anh K cận lập tức tiếp tục truy vấn. Đang chuẩn bị thì bỗng nhiên ở đâu tiếng keng liên hồi như kiểu keng báo động vậy. Người thì rần rập, rần rập tất cả vẫn còn đang hoang mang chưa hiểu cái gì thì thằng N con nhào vào:

- Châu đi anh ơi, công an và dân quân quây.

Thế là chỉ kịp quay lại Bốp, Bốp thằng K tiếp tục ăn nguyên cả cái bánh súng của anh K cận vào giữa đầu cùng cái mũ cối và ngược của nó ngã vật luôn ra sàn nhà giấy giấy còn chúng nó thì bỏ chạy.

Theo chân của N con và M mọi chúng nó chạy trốn chết luôn chẳng hiểu sao cái lúc đấy nhanh thế không biết, cứ thế một tay cầm mũ một tay rút sẵn lệnh cầm tay nó thực mạng chạy bên cạnh K cận. Thật là số chưa tận chứ cái lúc đấy mà vấp thì đúng là tự mình đâm mình luôn.

Chạy qua con mương ra đến đường mà dân quân phía sau vẫn không chịu bỏ cuộc, keng vẫn gõ liên hồi và đi đẹp vài tiếng súng chỉ tiên nữa chứ.

Tưởng ra đến nơi thì bon xe đi luôn thì mấy ông ngoài đường chủ quan vút hết xe ở vệ ngã uống bia tiếp. Đến lúc này không còn kịp chở tay nữa thế là nó thì vút lại cái xe Jawa 350 cứ thế chạy thực mạng, may sao tốp anh em ở ngoài lúc này đứng ra cản địa cho Nó, T điên cùng K cận, N con, M mọi tiếp tục bon. Nhưng không được bao lâu tốp người đuổi lại bèn gót ròi.

Đúng lúc đó là đến đoạn rẽ nga ba đường thì va với một cái xe ô tô hình như là xe tải zin hay ifa gì đó. K cận nhanh chóng băng người lên cabin chĩa súng bắt chạy chậm nhờ đó mà anh em bám theo thùng sau lên hết được. Cứ súng gí mang tai, thằng lái xe phóng như bị ma đuổi, phúc tổ mà nó không tương vào ai.

- Em với N con về luôn chỗ anh T đi nhé, nói với anh T mai cho người lên Hà Nội anh đưa phở, cho anh em anh gửi lời cảm ơn nhiều, cái xe của anh nói với T anh tặng lại anh em, mai lên anh đưa giấy bán xe luôn.

- Vâng anh cháu luôn đi, các việc tiếp theo ở đây để bọn em lo nốt. Đáp lại lời anh K thằng N con lên tiếng.

Thế là theo lệnh xe ô tô chạy một mạch về phủ lý, qua ga một chút thì anh K cận gí cho lái xe một chút tiền cảm ơn và xin lỗi đã làm cho hoảng loạn. Chúng nó lại nằm vệ đường tầu để chờ nhảy tầu về Hà Nội.

Các việc sau này được anh em kể lại là chính thằng đi cùng thằng K ghẹo đã về báo cho bố mẹ thằng K ghẹo biết, bố mẹ nó sợ quá nên đã báo chính quyền từ đây mới xảy ra việc ngoài dự kiến.

Khi thằng K ghẹo chuẩn bị bắt tầu để lên Yên Bái thì bị chộp lại được ở gần ga, vụ đốt sống tay người ở bãi cỏ sau ga nạn nhân chính là thằng K ghẹo (vụ này tương đối nổi vì vậy dân ga Nam Định thời đó hầu như ai cũng biết nó còn lan xuống tận Hà Nội luôn nhưng nội dung bị thay đổi thành đốt tay thằng ăn cắp móc túi ở ga Nam Định.)

Cần cái giấy bán xe của chúng nó anh T xuyên sau 1 tháng đã lấy được xe ra, đây là cái xe Jawa 350 đầu tiên ở ga Nam Định và được anh T xuyên dùng tương đối lâu, sau này thằng N con dùng xe sang Thái Bình trấn lột xe gạo và bị thu, để xoá dấu vết anh T quyết định vứt xe đi luôn. Đây là lần thứ 2 và cũng là cuối cùng nó gặp anh T xuyên. Chúng nó cũng già từ con đường đá đỏ để chuyển sang các mỏ vàng ở Lào Cai và Thái Nguyên.

Phố Giàng một chiều đầu đông lạnh buốt, cả thị trấn đang im lìm trong cảnh chiều đông thì bị phá tan bởi tiếng động cơ của ô chiếc Jawa 350. Trên xe lại là 12 người dáng vẻ phong trần bụi bặm. Cả cái thị trấn có bao nhiêu cặp mắt thì hình như đều nhìn theo cả, vào cái thời này ở Phố Giàng thì xe máy cũng vẫn là cái gì rất xa lạ nhất lại là những chiếc xe to như Jawa 350 lại càng đáng ngạc nhiên. Dừng lại quán nước ven đường chúng nó chuẩn bị lại hành trang và tạm nghỉ trước khi chạy vào tuyến đường để qua phà Bảo Hà sang đất Văn Bàn của Lào Cai.

- Anh có kế hoạch gì chưa. T bực lên tiếng.
- Vàng khác hoàn toàn mặt hàng đá quý, nó là thực thể vật chất rõ ràng và được xác định giá trị qua độ tinh khiết. Việc để làm như kiểu ở bãi đá là không được bởi nó sẽ nhanh chóng bị phát hiện, thật giả chỉ cần ngọn đèn khò là xong vì vậy anh em phải tính theo cách khác. K cận trần ngâm nói. Không khi trần xuống khi nghe lời K cận phân tích chúng nó hiểu đã qua rồi cái thời có thể rêu dất như ở các bãi đá, quan trọng nhất là chúng nó giờ đã có giá và sự liêu lĩnh đều nằm trong tính toán/ Thấm nhuần tư tưởng vô giá khi không định nổi giá đã được nó hiểu và áp dụng trong công việc đến tận bây giờ.

Theo con đường đá lẫn đất lổn nhổn, nghèo nàn và bụi bặm kinh hoàng trong cái lạnh của cuối chiều mùa đông miền núi chúng nó lại lao vun vút. Hơn 8h thì đã đến đèo Bảo Hà (Còn gọi là đèo ông Hoàng Bảy). Lúc này phà qua sông đã nghỉ rồi, tiến không được lùi chẳng xong những cũng còn là may mắn vì ở đây cũng tương đối đông đúc và hàng quán cũng thành hai dãy, chẳng hiểu sao vào thời đó tuy vẫn còn rất khó khăn, lễ bái hình như vẫn còn bị cấm nhưng người đi đèo Bảo Hà thì vẫn cứ đông.

Lại nói về khu vực đèo Bảo Hà nằm ngay gần ga tàu hỏa, qua mấy khúc cua là đến đầu con dốc trước khi xuống bến phà Bảo Hà để sang bên kia sông là đất của Văn Bàn, nơi đây là địa bàn cực kỳ phức tạp do dân đi lễ bái cũng đông, dân đi khai thác vàng lậu cũng nhiều và đặc biệt dân từ trại Bảo Hà đi khai thác vàng làm kinh tế cũng thường xuyên nằm ở đây trước khi vào khe hoặc về nhập trại

Có thể nhiều người không biết sẽ đặt dấu hỏi lớn là phạm nhân sao lại có thể ra được đây. Trại Bảo Hà có hẳn một khu chuyên để giam giữ người trốn nghĩa vụ quân sự, đảo ngũ hoặc bị án trong khi làm nhiệm vụ. Tuy vẫn là tù nhưng họ lại được đối xử như kiều nửa tù nửa lao động công ích, số này một phần ra nhật hoặc xếp đá ở đường tàu, một phần đi trồng rau và đặc biệt có một nhóm nhỏ đưa vào các khe làm vàng để làm cho chủ bưởng thường là đội trưởng khoán trại, đây mới là đội nòng cốt làm nên khe vàng Minh Lương, tuy phần lớn là khoẻ mạnh, hung hãn nhưng lại đang dính án và làm nhiều hay ít, cướp hay không, nhiều hay ít cũng chẳng được hưởng gì vì vậy khác hoàn toàn là tốp này rất lành và tuyệt không bao giờ gây sự vụ với người ngoài, nếu có chỉ là xung đột trong nhóm mà thôi nhưng cũng rất hạn chế bởi nếu dính sẽ về lại trại và đi đập đá ngay. Đây là công việc nặng và dễ ngòm nhất ở trại Bảo Hà.

Đêm đó thuê nhà trọ ngay sát cạnh đèo Bảo Hà chúng nó nằm ngủ trong ngạp tràn khói thuốc phiện của cả khu, ở đây mua thuốc lá trắng còn khó hơn thuốc lá đen đã được bôi nước thuốc phiện. Không hiểu sao lại có cái truyền thuyết ông Hoàng Bấy nghiện thuốc phiện vì vậy tất cả đồ cúng đều phải có một thứ là bắt buộc: Thuốc phiện.

Xen lẫn với tiếng gió rít trong đêm, mùi hương huyền hoặc và sự tĩnh lặng là tiếng hát đờng cùng với chiêng trống, thực sự đây là đêm ngủ cũng để lại nhiều suy tư trong nó. Tỉnh thoảng đâu đấy vẫn vẳng lại tiếng xóc đĩa và lao xao câu truyện về bãi vàng trong đêm.

5h30 ngay chuyến phà đầu tiên chúng nó đã vượt sông sang bên kia là địa phận Văn Bàn.

Tiếp tục theo con đường đá lổn nhổn đất với những cái dốc nếu không phải xe jawa 350 khả năng xuống dốc bộ là cực cao, liên tục lên dốc và đờ đờ cùng với những phát cua tay áo chúng nó lao trong sương sớm. Cái lạnh của miền núi phía bắc quả thực là ghê gớm thật, nó không như cái lạnh dưới xuôi là lạnh từ ngoài mà nó như là lạnh từ trong ra vậy, bất cứ chỗ nào da thịt hở ra đều cảm nhận như bị dao cắt vậy.

Hơn 9h sáng đã đến trung tâm thị trấn Văn Bàn, tạt vào quán ăn ngay ngã ba chúng nó ng ửi để bổ sung năng lượng, đồ đầy xăng và nhót trước khi đi vào cái nơi mà gọi là khe vàng Minh Lương.

Thời đó thịt trâu bò rất đắt và hiếm do vẫn được định nghĩa là sức kéo vì vậy việc thịt một con trâu hoặc bò ở nông thôn hay miền núi luôn là sự kiện lớn, chúng nó thật may mắn khi lên Văn Bàn đúng ngày thịt trâu và được ng ửi ăn một bữa thịt trâu tươi thật đặc biệt.

Lần đầu tiên nó được ăn món sách trâu vẫn còn đen xì xì như than xào cùng khế chua vậy, chẹp, chẹp ngon không gì tả xiết.

Xong xuôi việc ăn uống chúng nó bắt đầu thững thững đi vào bãi. Thời này ở Minh Lương có đến 3 bãi nhưng hai bãi khai thác theo kiểu đào vĩa bên trong thì rất ít và đường vào cũng khó khăn hơn nhiều, chỉ có khe vàng (Sau này khi Nó làm thủy điện Minh Lương thì tại vị trí cửa hầm dẫn nước chính lại là khe vàng thừa ấy) là tuyến suối chạy dọc và men theo bên phải đường 279 chạy thẳng sang Than Uyên thuộc tỉnh Lai Châu bây giờ, Khe Vàng được xác định là bắt đầu từ đoạn có suối cắt ngang đường 279 đến sát với trường Nậm Xé, nhưng tập trung lớn nhất vẫn là đoạn đầu nơi tuyến suối cắt ngang qua đường, dọc theo con suối tầm hơn 10km đó kín đặc hai bên là dân đào đãi đồ v ề từ khắp các nơi với mọi thành phần những cái đặc biệt nhất ở khe vàng Minh Lương này là nó không có tổ chức, tự làm tự ăn mà thôi, duy nhất chỉ có một nhóm có tổ chức lại chính là một nhóm phạm nhân trại Bảo Hà ra đây làm kinh tế cho trại.

Tính chất của khe này khiến cho nó v ề tính công bằng có thể là cơ hội cho mọi người như nhau nhưng nó lại không thể nào có quy mô lớn được và trật tự của khu đặc biệt hỗn loạn khi không có người c ầm cái.

Dân đào đãi ông nào có tí của thường cũng chính là người mua gom luôn cho chủ nậu vào thu mua tận nơi rất thoải mái và bằng tiền hoặc đổi ngay lấy hàng hoá.

Khe vàng Minh Lương này được phát hiện khi khảo sát địa chất để nâng cấp đường 279 phát hiện ra, công nhân âm thầm khai thác rồi đến khi lộ ra thì dân khắp nơi đổ v ề, trữ lượng vàng ở Minh Lương Lào Cai là một trong những nơi lớn nhất Việt Nam và mỏ Minh Lương đến giờ vẫn còn được khai thác.

Cả tốp chúng nó chạy vào đến khe vàng và nằm đó đến 3 ngày mà sao chán ngán vì không thể nghĩ ra được cách nào có thể kiếm ăn được ở cái nơi này, cứ loanh quanh mãi với đôi hàng đều với thiết lập bãi chúng nó không thể tìm ra được một con đường mới nào để đi cả, bế tắc.

- Em thấy ở bãi này có một đi ều rất đặc biệt mà ở các bãi đá không có anh ạ. Nó nói với mọi người

- Chán bỏ mẹ ý, toàn một bọn lóc nhóc. Em chẳng hiểu thế nào nhưng có thấy vàng đâu, toàn người là người. Thằng P lên tiếng.

- Theo tôi mình chỉ lấy đây làm nơi nghỉ chân thôi, anh em chơi nốt hôm nay rồi lượn. T điên lên tiếng.

K cận thì vẫn trầm ngâm ng ồi im đến lúc này mới lên tiếng.

- Không ít đâu mọi người, nếu xé lẻ ra từng cá nhân đúng là không đáng nhưng nếu tập trung lại thì cũng tương đối đấy.

- Cướp hàng bọn nậu, ý anh là vậy đúng không. Nó lên tiếng, đây là cái em vừa nói lúc nãy về cái sự đặc biệt ở đây đấy ạ.

- Em thấy gì đặc biệt. K cận hỏi lại.

- Một đi ều rất đặc biệt là dân gom hàng cám ở đây đi ều rất công khai và đi về cũng chẳng phải dè chừng gì toàn 2, 3 đũa một tốp mà thôi, nhưng chắc chắn nó phải có gì đó mới khiến cho họ tự tin và thoải mái thế, tuyệt không phải tự nhiên đấy là theo em nhận định.

- Đúng đấy là cái mà anh cũng đang nghĩ đây. Thôi tất cả anh em về Văn Bàn nằm đã rồi tính tiếp

Thế là bỏ lại tất cả chúng nó lên đường quay lại Văn Bàn, ăn uống xong xuôi mỗi người lại vào một việc để tìm hiểu cái lý do tại sao dân nậu gom hàng ở khe vàng này tự tin và thoải mái vậy.

Mất cả buổi chiều rồi chúng nó cũng tìm ra nguyên nhân hoá ra đường Quốc lộ 279 đi Văn Bàn là tuyến đường độc đạo nó cắt khe vàng Minh Lương bởi phà Bảo Hà nên mọi sự đi đến đi ều bị kiểm soát ở đây khi muốn đi ra khỏi huyện Văn Bàn. Chiều kia thì tuyến đường lại đi sang Than Uyên và cũng bị kiểm soát bởi đồn công an, doanh trại quân đội và bộ đội biên phòng nên cướp ở đây có chạy đằng trời, mà hàng cướp xong cũng không thể bán được vì chỉ cần thò ra là bị bắt ngay lập tức, với những lý do trên nên khe vàng này an ninh cực tốt là vì vậy, chưa một vụ cướp nào đã từng xảy ra ở đây hết. Một kế hoạch lại được xây dựng để chuẩn bị cho một phi vụ mới:

Cướp hàng khi mà tưởng rằng không thể được

Thuê nhà trọ ngay ở sát cách nhà Văn hoá Thông tin huyện và cũng chẳng cách xa bao nhiêu so với Ủy ban Nhân dân Thị trấn cả 12 thằng như một tốp nậu đi gom hàng ở các bãi vàng. Lần này thì chúng nó đăng ký tạm trú đảng hoàng và khai báo nơi đến với mục đích là buôn bán nông lâm sản. Biết là không thể ẩn giấu được vì vừa là người nơi khác đến, vừa là số lượng đông đã thế thì công khai luôn. Không quá khó để bộ mặt chúng nó nổi bật lên ở nơi đây và cũng chẳng khó khăn gì để làm quen với vài ông bên uỷ ban cũng như khu vực.

Thế rồi hàng ngày lấy có đi xem hàng và gom hàng nông sản không góc ngách nào chúng nó không sục vào nhưng quan trọng nhất tuyến đường từ Văn Bàn lên khe vàng chúng nó đi lại có đến vài chục lần nhằm tìm địa điểm cũng như hướng rút khi gây án và quan trọng nhất nhận diện thật rõ những chủ nậu mà có thể cướp hàng cùng thời gian chuyển hàng.

Theo quy luật dân đái vàng thì cả ngày làm việc sau đó nghỉ lúc khoảng 6h, ăn uống sinh hoạt xong thì cũng tầm 8h. Sau giờ này mới đến thời điểm mua bán gom hàng và hàng sẽ được chuyển ngay về Văn Bàn bất kể ít nhiều để gom ở đó trong khoảng thời gian từ 11h đêm đến 2h sáng vừa để tránh công an và cũng để kịp cho chuyến phà sớm ngày mai ở Bảo Hà. Ba ngày sau thì mọi việc cũng xong xuôi.

Như thường lệ chúng hôm này chúng nó lại tổ chức bữa nậu lấy có ngày mai muốn nhờ anh em chính quyền giúp đỡ và cũng là chén riệu ra mắt vì mấy hôm rồi mọi người đầu bận.

Cất công đi vào hẳn bản Mông đỏ chúng nó mua được con lợn mán cùng vài con gà thế là một bữa riệu thịnh soạn đã được bày lên gồm thành phần cũng đến gần 30 mạng cả văn hoá thông tin, uỷ ban, công an cùng chủ nhà trọ.

Gập tốp khách xông xênh, vui vẻ và hào phóng chẳng mấy chốc bữa riệu đã đến cao trào rồi. Từ 5h chiều đến 8h tối với riệu ngô Bảo Hà thì phần lớn đã quay quay hết, Ông công an thị trấn bị chuốc cho mềm oặt, chủ nhà cùng một ông uỷ ban đứng còn chẳng được nên được bê luôn vào nhà ngủ cùng chúng nó. Thay bằng riệu thì 6 thằng chúng nó đã uống 2 phần nước, 1 phần riệu mà cái phần riệu cũng là được 6 thằng còn lại liên tục đỡ, giúp cho tốp dự kiến hành sự lảo đảo say trong kiểm soát.

Thời gian trôi lúc này cũng khoảng hơn 11h đêm rồi, cả sáu người bọn nó

lặng lẽ chui ra khỏi chần và lồm lũi men theo bụi rậm mà chèo lên trên đồi cát rùng đi về hướng khe vàng.

Đến vị trí đã chốt chúng nó nhanh chóng triển khai, 6 cái mũ len trùm đầu chỉ hở ra 2 con mắt (mũ này thời đấy sao mà thính thính không biết, giờ chắc cần theo chưa dùng đã lộ roài) vừa chống lạnh, vừa đề phòng bị nhận diện được đội kín lên đầu.

Nó, K cận, T điên nằm phục ven đường, thằng P, thằng T và thằng H thì xuống hì hụi vãn tảng đá và cành cây để giăng ra, đường 279 vắng tanh như là con đường chết vậy, sợ lộ chúng nó còn không giám hút thuốc, rét và thèm thuốc khùng khiếp, chưa bao giờ chiến theo kiểu này nên cả bọn cũng có chút gì hồi hộp trong lòng.

- Chỉ cướp hàng, đánh phủ đầu nhưng không được gây án mạng. Tiêu chi của K cận đưa ra trước khi hành động.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, không thuốc lá và nằm ẹp người ven đường trong cái lạnh kinh hồn của miền núi, vừa hồi hộp, vừa một chút lo lo hồng chuyện thôi. Chỉ cần vượt quá 2h nếu không xong buộc chúng nó phải quay về ngày nhà trọ vì phần sợ người làm chứng tỉnh đột ngột, phần nếu quá giờ đó thì sẽ rất cận giờ với chuyển pha đầu tiên qua sông.

2 thằng P và T được phân công ra đứng đường cách nhau hơn 100m với 2 cái đèn pin trên tay như những người đảm bảo giao thông vậy, chúng nó khua loạn lên khi có ánh đèn xe để báo hiệu phía trước có trướng ngại vật.

Hơn 1 giờ sáng ở cái nơi chết tiệt này chặn đến dăm lượt xe mà mãi không thấy nó giơ tay báo hiệu bốn thằng phục còn lại ven đường đã thấy nản lắm rồi riêng nó trong đầu đã muốn bỏ về vì vừa lạnh, vừa quá mạo hiểm đồng thời là thèm thuốc, phải nói thèm khùng khiếp luôn đã bao giờ nó bị cấm hút thế này đâu. Nhưng vì là người gọi lên nó đành kiên nhẫn chờ trong im lặng vậy. Nghĩ lại lúc đấy sao thấy cái ý tưởng này ngu và điên rồi thế.

Cứ mỗi khi có anh xe là chúng nó lại chuẩn bị hành động, chỉ có vài tiếng nhưng riệu vào, nằm phoir người ngoài trời cùng sự căng thẳng khiến chúng nó đưa nào cũng cảm thấy như nghẹt thở vậy. Năm, sáu cái xe chở người dân từ khe ra nhưng toàn là dân đái hoặc người đi lấy hàng vào hoặc ra nên cũng chẳng có vẹo gì.

Đến khi nản quá rồi thì bỗng nhiên lại có ánh đèn pin, phía xa khua lên báo hiệu thay bằng khua ngang như bình thường lần này thằng P khua dọc báo hiệu con mồi cần phục đã đến.

Chần chừ vì có ánh đèn giữa đường chiếc xe nửa lạng nửa cua dừng lại, hình như đôi bên nói một hai câu gì đó, có vẻ như hiệu phía trước có vật cản phải cận thận chiếc xe min đi bám sát rệ đường bên phải và đi thật chậm từ từ tiến đến chỗ thằng T đang hướng dẫn giao thông.

Bốp, bốp. Vừa dùng xe vì nhìn thấy cây cùng đá trên đường chưa kịp hỏi thăm thằng ngời trước đã ăn nguyên hai phát vọt thẳng bằng đèn pin trực diện vào đầu khiến nó choáng ngay chẳng hiểu sao nó lại vít ga khiến xe đâm thẳng ngay vào mái ta luy cả cái xe chồm lên rồi đổ vật vào ngay rãnh ven đường.

Cả hai thằng trên xe vùng lên nhưng chưa kịp rút đờra khỏi người thì thằng lái xe đã bị K cận gí sát súng vào đầu rồi, thằng còn lại lĩnh ngay nguyên một phát vọt trực diện của T điên bằng thanh lim vào giữa trán, loạng choạng bật người lui lại chưa kịp hô thì nó đã bị bả tiếp hai phát đánh cực nhanh và mạnh bằng đúng đòn Vĩnh Xuân vào đúng hâu, chẳng hiểu sao cái lúc đấy ra đòn chuẩn thế. Chưa đến 1 phút thì chúng nó đã khống chế xong cả hai thằng nậu rồi.

Lúc này K cận chớ báng súng phang thẳng luôn khiến thằng còn lại cũng xỉu nốt luôn. Bắt đầu chúng nó soát người nhưng không thấy hàng đâu, mẹ kiếp lục tung hết lên cũng không thấy. Nói thì thế thôi nhưng lúc đó vừa trong bóng tối tác động tâm lý cũng như những xe tiếp theo có thể đến bất cứ lúc nào khiến chúng nó phải hành động cực kỳ nhanh và chính xác, 1 phút cũng là vàng.

Quay ngược khám xe chúng nó nhanh chóng lật yên cũng không có, hoang mang cực độ vì không cỡ hàng khiến cả bọn đã vội lại thêm cà cuống. Cối cùng là tháo cốp. Haiza may sao túi vàng cam vẫn còn nguyên nhấc thật nhanh hàng, T điên đùn xe lao luôn xuống vực, dùng đèn pin thằng T và P vọt liên tiếp vào đầu 2 thằng nậu khiến chúng nó chết ngất đi. Vứt lại cái điều cầy của dân đái vàng ven đường cùng mảnh ni lông bộ đội đặc trưng của dân đào đái vàng, cả bọn kéo hai thằng vào rãnh ven đường bẻ cành cây đập lên và một mạch chạy quay về nhà trọ. Bước chân vào nhà chợ lúc này đã hơn 3h đêm rồi.

Trừ T điên vòng ra lán vệ sinh của nhà Văn Hoá dấu hàng, chúng nó từng thằng một nhẹ nhàng lách người chúi vào chần nằm có quắp ngủ nhưng

bình thường. Cũng phải đến hơn 4h sáng thì mới thấy bước chân rầm rập của công an huyện Văn Bàn cùng dân quân chạy ngay bên ngoài nhà trọ. Chúng nó hiểu việc đã bắt đầu xuống đến đây.

Cực kỳ bình tĩnh chúng nó vẫn cứ nằm ngủ ngon lành cùng mấy ông chính quyền đến tận 7h sáng ngày hôm sau mới dậy.

Ngỡ ngác kèm chút hoảng hốt về tình hình an ninh khu vực cả nhóm người đi thu mua nông sản đầu ngõ ngành về việc tại cái vùng đất này mà lại có cướp. Nhưng đã chót lên đến đây rồi vì vậy họ vẫn ở thêm đến 3 ngày sau để xem các đầu mối gom hàng rồi mới lên xe rời về xuôi.

- Đề nghị các anh cho kiểm tra giấy tờ. Chưa kịp bước chân lên phà thì chúng nó đã bị kiểm tra giấy tờ rồi.

- Dạ vâng đây ạ, ngoài giấy tờ cá nhân ra chúng nó còn có cả xác nhận thời gian cư trú của địa phương luôn.

- Hiện tại địa bàn đang có vụ cướp nguy hiểm và đối tượng có thể vẫn còn lẫn khuất quan đây vì vậy chúng tôi có lệnh kiểm tra tất cả người và hàng hoá qua phà đề nghị các anh hợp tác.

Thế là cả 12 thằng bị đưa vào trạm công an đảm bảo đường sông, từ người đến xe không còn đâu không bị lục soát nữa, rồi mọi việc cũng xong chúng nó thở phào nhẹ nhõm và lên đường rút về. Chạy ngược ra tận Phố Giàng chúng nó quyết định đi thẳng lên Sa Pa vừa là xả hơi cho một phi vụ vừa ngu vừa quá đất. Đúng một tuần sau chúng nó mới quay lại Phố Giàng để chờ T điên cùng thằng P từ Lào Cai cắt ngang sông Hồng để sang bờ bên kia đi ôm ngược vào Văn Bàn, nửa đêm hai thằng quay lại nhà về sinh nhà Văn Hoá lấy hàng và đi bộ ngược ra bên phà theo xe khách để vượt sông. Bên kia đã có xe chờ sẵn chúng nó đi thẳng về Hà Nội và cũng thế không bao giờ như thế nữa, một lần mạo hiểm như vậy đã là quá đủ rồi.

Việc tại làm ở khe Vàng Minh Lương coi như phá sản chúng nó quyết định chia tay vì không thể cướp được khe cũng như chẳng thể nào mà ma mãnh được.

Mai em sẽ đưa các cụ đến bãi vàng Nạ rì Bắc Kạn. Đây cũng là phi vụ cuối cùng tại các bãi khai khoáng để dứt hẳn quay về với phương thức nửa xã hội nửa làm ăn.

Về năm thờ ở Hà Nội được hơn chục ngày, chúng nó đủ thời gian để ngấm cái ngu thậm tệ tại khe Vàng Minh Lương. Tranh thủ thời gian để xóa đi những bụi bặm cuộc đời, nó lại như sinh viên vậy, cái việc nó thuê học có vẻ vẫn rất ổn.

Hôm đó nhận lệnh từ N.A nó đến nhà đón đi rõ sớm, hôm nay N.A phải nhập học ở trung cấp Thương Nghiệp nằm ngay gần làng SOS, thời đó đường Hoàng Quốc Việt vẫn còn bé tí tý, ở đây vẫn đầy ao chuôm, đi xuyên qua cái sân toàn cỏ dại của trường thì mới đến khu đăng ký nhập học. Toàn bạn bè đồng trang lứa với N.A và thuộc hẳn về giới khác nên nó thực sự khó hoà đồng và rất khó gần.

Cho dù đã cố ăn mặc thật tử tế và ăn nói thực nhẹ nhàng nhưng hình như ở nó vẫn có cái gì đó của một chút gai gai, một chút xã hội rất khó tả nhưng hình thức không thể xoa được tác phòng cùng hành động.

- Thôi em đi vào đăng ký đi nhé, anh ng ỡ ngoài này hút thuốc. Sợ vào đây không thích hợp lắm. Nó thoái thác.

- Vâng anh ng ỡ đây chờ em. N.A đồng tự mình đi vào đăng ký.

- Mà thôi ông đưa xe đây, tôi đi vào ông ng ỡ nguyên đây chờ. Chắc sợ nó tranh thủ lượn nên chắc ăn N.A quay lại đi xe vào để lại nó ng ỡ quán nước ngay vệ cỏ hàng rào chờ.

Ng ỡ được mười phút chẳng hiểu sao mà nó lại buồn ngủ thế không biết, tự nhiên cơn buồn ngủ kéo đến mà không sao cưỡng lại được, nó trả ti ền nước. Giá như bây giờ có nhiều nhà nghỉ đã may thời đấy thì lấy đâu ra, quanh quẩn nhìn chỉ có mỗi cái dãy nhà ngang là có cái hiên sạch sạch nó đành mượn cốc nước chè vào đây lấy có ng ỡ cho đỡ bụi. Vậy là đầu tiên là ngủ gật, tiếp theo là nó ngủ gục cuối cùng chẳng hiểu sao nó lăn quay luôn ra hiên ngủ một giấc ngon lành không còn biết trời đất là gì nữa.

Tội cho N.A đăng ký xong quay ra tìm người yêu thì mất tích, cứ lòng vòng tìm mãi cũng chẳng thấy đâu, may sao ông hàng nước chỉ thì mới thấy người yêu đang còng keo ngủ như thằn ắn mày ở bờ hiên của một dãy nhà ngang.

Hehehe, bái phục là đi vào cũng chẳng gọi cứ thế ng ỡ đuổi ru ỡ cho cái thằn ắn người nó ngủ, chẳng biết bao lâu nữa những chắc cũng không nhanh vì lúc nó choàng tỉnh dậy đã hơn 11h r ỡ. Lúc này mới cuống cu ồng cu ồng lên định chạy ra ngoài thì đã thấy N.A ng ỡ ngày bên cạnh từ bao giờ.

- Em ra lâu chưa anh bị chóng mặt quá. Nó lấp liếm nhanh như chảo chớp.

- Biết thế em cứ để ru ỡ nó bầu đầy mặt anh khỏi cần đuổi nữa. Tùm tùm

cười N.A nói

- Ở thế em ra lâu rồi sao không gọi.

- Chỉ tại em thấy anh thật hiền khi ngủ nên em cứ để yên thôi.

- Hehehe, thế anh thức thì không hiền hả, đằng nào cũng mang tiếng cho có miếng luôn nó thản nhiên kéo N.A mà ôm hôn thản nhiên như chỗ không người vậy. Nghĩ lại Nó trơ thật

- Anh thề lần sau không kiêu năm thế này nữa, lần này là bất ngờ mất kiểm soát vì vậy ét tăng xin lỗi, giờ thì đi ăn. Nó vùng dậy phủi quần áo lấm lem từ đầu tới chân rồi sau cho N.A đèo hai đứa lên hàng mành ăn bún chả.

Chẳng hiểu sao mà N.A có thể chịu đựng được nó vậy, lạ là bạn bè anh em nó lại rất quý và toàn vun vào, đây cũng là lý do khiến nhà nó sau này thành nói chính để anh em tập trung về. Cứ thế tình yêu của nó ngày càng lớn hơn theo chiều dài năm tháng, tự trong người nó đã trở thành đa tính cách khi ở nhà là người khác, ra đường là người khác, với N.A lại là người khác và khi đi làm ăn lại là người hoàn toàn khác.

Rồi cái ngày chúng nó họp nhau lại cũng đến để chuẩn bị cho một phi vụ mới

Ps:

- Để bóc phét đỡ bị ngượng mồm từ đây em chỉ gi tên khu vực thôi các cụ nhé

- Các chuyện và sự kiện là hư cấu hoàn toàn và không có thật.

- Các con người cũng là được xây dựng theo hư cấu của cốt chuyện bóc phét vì vậy nếu vô tình nó giống với người thực là ngoài chủ ý.

Nó tuyệt đối không chịu bất cứ trách nhiệm gì từ các câu chuyện bóc phét này và dữ liệu theo chuyện chỉ có tính chất giải trí, không có tính chất pháp lý hoặc, nghiên cứu, đi đầu tra hoặc là tài liệu tham khảo.

- Đây là 1,2kg vàng cám là toàn bộ hàng đã nhấc được trên Minh Lương. Giờ có chia ra tôi nghĩ cũng chẳng đáng bao nên theo tôi cứ để đấy làm mồi đi câu đã rồi sẽ tính sau. Giờ tôi kế hoạch chúng ta sẽ tiến vào bãi vàng Bắc Kạn. K cậ lên tiếng.

- Ối em chối cái vụ bãi bờ lắm rồi, cả bọn phần lớn đều lên tiếng phản đối

ý tưởng tiến vào bãi vàng.

- Các ông yên để tôi nói đã, trong khi các ông nghỉ tôi đã tranh thủ đi vào tận nơi trước r ỗ. Bãi vàng Na rì khác hoàn toàn khe vàng ở Minh Lương từ cách khai thác đến tổ chức, tôi thấy có cửa và trong đó mình cũng có anh em r ỗ. Chủ bãi trong đấy là thằng D đen người bắc thái.

- Anh có thể nói sơ bộ cho anh em chuẩn bị tinh thần trước được không ạ.

- Bình mới riệu cũ thôi, thay bằng cướp một cách ngu ngốc thì ta sẽ lại buôn. K cận lên tiếng.

- Ồi giờ ời anh em mình thì buôn cái gì anh. Thằng T nói chen vào.

- Yên nào, để anh K nói nốt đã. T điên lên tiếng

- Cậu nói cái gì cũng để anh nói hết đã, buôn h ằm có vĩa vàng hiểu chưa. Chúng ta sẽ lại dùng cái mỏ vàng cám này để làm thành vĩa vàng và bán như đã bán vĩa đá khi xưa.

Thế là không khi đang tr ằm lắng nay lại được hâm nóng lên đột ngột bởi kế hoạch của K cận.

Thêm 2 ngày ở Hà Nội chúng nó lại bắt đầu lên đường, lần này sự phân công thành 4 tốp

- Tốp K cận là người đi gom hàng

- Tốp T bạc cũng là người đi gom hàng

- Tốp T điên vào mua bường và khai thác.

- Tốp Nó (giờ thì nó đã thành chủ một tốp r ỗ) thì gây nhiễu và tạo sự chú ý.

Thái Nguyên thẳng tiến sau 2 ngày chuẩn bị. Theo Quốc Lộ 3 thời đấy cũng bé tí và bụi mù,, chạy bằng xe máy nên cơ động hơn nhiều so với đi xe khách nên chưa đến 11h chúng nó đã có mặt ở thành phố Thái Nguyên r ỗ.

Thời này dân Xã hội Thái Nguyen cho dù không thành các bang nhóm rõ ràng như ở Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định nhưng tính chất cá nhân thì lại khốc liệt hơn nhiều vì vậy việc đối đầu dạng trực tiếp sẽ là rất khó nếu không có sự thoả hiệp ăn chia.

Uống nước và nghỉ tạm ở Thái Nguyên chúng nó lại tiếp tục chạy thẳng lên ngã ba Chợ Mới nơi có điểm đầu là tuyến đường tắt đi vào bãi vàng Bắc Kạn.

Lần đầu tiên nó được ăn món măng đắng cuộn thịt ở đây cùng cá suối với rau pò khai. Không phải cực ngon nhưng nó cũng có những hương vị rất đặc biệt.

Nghỉ trưa chốc nhất cả bọn lại lên xe thẳng tiến vào bãi vàng đây là tuyến đường chạy qua Như Cố và chỉ dành riêng cho dân bãi vàng mà thôi nên đường cực kỳ khó đi, dọc theo tuyến đường này đến 70% người dân là sinh sống bằng nghề đào đãi vàng hoặc buôn bán đ ồ vào trong bãi. Nói chung đây là tuyến đường không bị kiểm soát bởi công an và gần hơn rất nhiều so với đường đi chính là từ sát thị xã Bắc Kạn đi vào.

Nghỉ lại ở Như Cố là trung tâm cung cấp cho bãi vàng từ gạo, dầu, thịt cá nói chung các thứ nhu yếu phẩm (Thoài này chưa dùng thuốc nổ để khai thác vàng tại bãi này) chúng nó cũng nắm được khối thông tin về bãi vàng này.

Khác với các bãi khác và các con đường quê khác, cả đêm từ 10h trở đi cả tuyến đường này đã đông r ầm rập như dân công hoả tuyến vậy, cứ người nọ nối người kia và trên vai là g ồng gánh hàng hoá, họ chuyển hàng đêm để sáng hôm sau là vào đến bãi. Từ đó chúng nó cũng phần nào hình dung ra bãi vàng lớn đến thế nào r ồi.

Theo như đi ều tra toàn bộ bãi này nằm dưới sự bảo kê của D đen, người bắc thái. D đen là đội đặc công xuất ngũ, cực kỳ giỏi võ nghệ, với chiều cao đến gần 1,80m và nặng cũng xít xoát 80kg, cả khu vực đó không có ai là đối thủ cả về võ nghệ cũng như bản lĩnh. Dưới tay D đen có t ần hơn 20 đệ và đặc biệt rất nhiều có xuất sứ từ bộ đội giải ngũ.

Cũng như bãi Quỳnh Châu vũ khí chính của D đen là súng AK và K54. Là con người hào sảng, quân tử không chấp nhặt nhỏ nhen và rất bảo vệ dân đen nên D đen đặc biệt được lòng mọi người (D đen cũng tạo nên huyền thoại về dân Xã Hội ở Thái Nguyên nếu cụ nào ở thời kỳ này đ ều biết), nhưng lại tuyệt đối không ưa bọn nậu dân buôn vì theo như D đen nói thì đây là bọn hút máu và uống mồ hôi của người lao động.

Để tạo nên sự lệch pha với các tốp người đào vàng cũng như dân buôn chúng nó quyết định t ần 2h chiều mới bắt đ ầu từ Như Cố lên đường để t ần 6h là vào bãi.

Vất vả leo đèo và băng qua một loạt các khe suối, bùn đất từ đỉnh đ ầu xuống đến gót chân r ồi chúng nó cũng vào đến bãi vàng.

Toàn bộ bãi vàng nằm trên 5 quả đ ồi chắc cũng phải rộng đến hàng 100ha, cả 5 quả đ ồi này đ ều đã thành đ ồi trọc lốc với các cửa hầm chằng chịt

nham nhở, giá như thời đó đã dùng mìn thì chắc chẳng đến 1 năm cho cả cái bãi này chẳng còn đến một hạt vàng.

- Đứng lại, mấy ông đi đâu đấy. Vừa vượt qua khe suối cuối cùng để đi vào bãi chúng nó đã va với quân anh D là 5 thằng với dao quắm phát rùng lăm lăm trên tay, mắt gườm gườm vẫn lên là những tia máu.

- Bọn tôi là bạn anh D đen, anh em lên đây để làm ăn thôi ma. K cận trả lời.

- D đen nào, trên này không có ai tên D đen hết, các ông xuôi đi.

- Chúng tôi là bạn D đen thật mà, mấy hôm trước anh em vừa ng ỡ cùng nhau ở Thái (Dân ở đây không bao giờ nói đủ Thái Nguyên hoặc Bắc Thái mà chỉ gọn một từ là Thái mà thôi), D mời bọn tôi lên vì vậy chúng tôi mới đến đây. K cận vẫn kiên nhẫn giải thích và tốp kia vẫn cương quyết không cho vào bãi.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan, không thể vì việc này mà gây chiến cũng như mất lòng anh em được, không bước chân vào bãi được chúng nó đành phải dắt xe ngược sang bờ suối bên kia ng ỡ đợi. Thế là bữa tối hôm đó chúng nó vạ vật cũng như dân thổ phỉ.

Nhưng đúng sự kiên nhẫn của chúng nó cũng được đền đáp khi anh D đen về, biết chúng nó đến với sự hợp tác làm ăn thiện trí và thể hiện qua sự kiên trì chấp nhận ng ỡ đợi anh D đen bỏ qua luôn cả các thủ tục rườm rà mà đi thẳng ra bờ suối đón anh em như một câu trả lời rõ ràng nhất.

Hơn 9h đêm ở bãi vàng trời tối đen như mực và rất ít những h ầm khai thác, họa hoàn lăm mới có ánh sáng le lói từ đèn bão của những người chuẩn bị về hối hả đào cố gắng c ầy kéo xem có thêm được tý may mắn nào không.

Vậy mà ở lán chính của anh D đen một bữa riệu ra mắt vẫn được tổ chức hoành tráng, đây là việc rất đặc biệt vì có lẽ chỉ duy nhất ở bãi vàng này mới vậy. Tuy đã bước chân vào làm Xã Hội nhưng kỷ luật và sinh hoạt lại được anh D đen duy trì không khác mấy ở trong bộ đội. Bữa riệu đó biết Nó, thằng P, T điên là những người cũng đã qua quân ngũ anh tỏ thái độ khác hẳn những người khác ngay.

V ề uống cũng chẳng có gì khác với bãi đá Quỳ Châu cả, lại là bằng bằng bát.

Bát 1 Kính cha

Bát 2 Kính th ầy

Bát 3 là tình bằng hữu anh em

Ba bát này có chết cũng phải uống nếu không ra khỏi mâm, còn sau ba bát

thì tùy tửu bất khả ép mà, Lờ anh D đen sang sáng cất lên.

Nhưng đúng là người có gốc từ quân đội có khác và thực lòng mà nói anh là người có tâm rất sáng nên cho dù làm xã hội nhưng ở D đen toát nên một sự rất nghiêm túc và đầy quân tử, mọi việc đều thẳng thắn và rất rõ ràng.

Cuối bữa riệu cũng là màn đập bát, cái bát đựng riệu vỡ toang cũng là thông báo dừng tiệc riệu và mọi người đi nghỉ.

Chỉ còn lại Nó, K cận, anh D đen cả ba là không sao ngủ được ng ồi hút thuốc tr ần ng âm, chẳng ai nói với ai gì cả, tiếng dế kêu thì cứ rả rích lẫn với tiếng ếch ương trong cái không khí đêm tĩnh mịch đến tuyệt đối ở bãi vàng cho nó cảm giác nghe thấy cả tiếng tim mình đang đập. Cứ thế thôi hết điếu này đến điếu khác ba người ng ồi cạnh nhau mà mỗi người một lòng suy nghĩ và có lẽ không ai muốn phá vỡ sự tĩnh mịch cả.

- Giờ ông sơ bộ kế hoạch của ông đi. anh D đen nói với K cận. Nhưng nói trước là nếu ông nhắm đến dân đào hoặc ảnh hưởng đến anh em tôi là không được đâu.

- Tôi biết r ồi, việc này chỉ nhắm đến bọn nậu gom hàng mà thôi, với dân đào chỉ có lợi chứ không mất gì ông yên tâm đi. K cận lên tiếng.

- Giờ tôi cần một khu đất nằm ở một chỗ tương đối trung tâm nhưng phải khuất để thực hiện, ông cắt cho tôi mượn khoảng 1 tháng được không.

- Việc đấy thì đơn giản không vấn đề, ông cần gì nữa cứ nói luôn đi.

- Ông cho tôi vài thằng đệ đào và 1 thằng chủ h ần cùng nhân công để thực hiện, các việc khác cứ kệ tôi, ông vẫn thu ph ế từ khu vực này như bình thường, các người của ông yên tâm là tôi sẽ đối xử như anh em.

Thế là kế hoạch và thương thảo giữa các bên đã xong, phi vụ lọ mót B ồ Hòn của dân xã hội dành cho dân buôn một lần nữa lại được dựng nên.

- Anh ơi cho em mở thêm mấy h ần được không ạ, bọn em hơn tháng nay vẹo quá ạ. Tiếng thằng X xin mở h ần mới n ằm n ỉ anh D đen.

- H ần h ần cái gì, chúng mày vẫn còn đang nợ đ ần người ta kia kia còn mở thêm thì lấy đâu ra tiền trả hả. Chùng mắt anh D đen lên tiếng.

- Em tìm được người đ ồng ý cho vay để làm tiếp r ồi nên mới giám xin anh, mấy hôm nay bọn nậu nó g ắt quá làm em không thể làm gì được nữa. Trình bày bị bọn gom hàng phá vì vay tiền mà không trả hàng thằng X cố

nài nỉ trình bày thêm.

- Thằng nào giám không cho mày làm hả. Thằng H con đâu ra tao bảo. Nổi giận đùng đùng anh D đen quát.

- Dạ em đây ạ, có việc gì vậy anh.

- Thằng X nó bảo nậu không cho làm ở bưởng mày là sao, chúng mày định phá bãi và luật phải không hả, hả, hả. Cứ mỗi câu hả là một cái đập khiến cho thằng H con dúm dúm không còn kịp nói nữa.

- Mày đi gọi tất cả những thằng nậu lại đây tao xem nó mặt mũi sao mà định phá bãi nào.

Thế là cả bãi nhốn nháo, từ một việc là đào không có vẹo gì cả dân khai thác, không dưng bọn nậu bị kéo vào cuộc. Chưa đầy 30 phút sau hơn 20 thằng nậu bãi vàng đã bị tập hợp trước lán của D đen.

Đứng ở mỏm đất ngay cửa lán anh D đen chỉ tay vào mặt từng thằng nậu:

- Đây là bãi vàng do tao lập ra và quản lý, vừa là tạo công ăn việc làm cho người địa phương nhưng cũng là ngu ồn sống của chúng mày. Tất cả mọi hoạt động trong phạm vi bãi vàng này là do tao quyết định, giờ thằng này (giờ tay chỉ thằng X vẫn còn đang rúm ró một góc) nói chúng mày không cho nó làm là sao hả.

Sợ đến xanh mặt cả bọn nậu không thằng nào dám ho he một câu nhỏ.

- Việc chúng mày cho nhau vay vốn để làm là hợp tác làm ăn, lúc nọ lúc kia. Giờ thằng X đang đen thì phải để nó làm tiếp mới có cơ trả chứ giết nó giờ có ra tiền không. Thằng X đâu chỉ tao thằng nào không cho mày làm.

- Dạ anh T tội ạ, anh ý nói thu hần của em nếu không trả nợ tiền vay mua hàng cho anh em nhân công ạ.

- Thằng T tội ra đây, mày muốn thu hần của nó gán nợ đúng không.

- Dạ em em chỉ dọa nó để nó gắng làm thôi chứ đã giám làm gì đâu ạ, có H con biết đây ạ. Thằng T tội lấp bắp không nên lời.

- Hôm nay tao công bố thằng X giao ngay hần cho thằng T tội cho tao.

Thằng T tội sẽ được khai thác hần thằng X trong vòng 1 tháng, sau 1 tháng tao thu hần rồi quyết định sau.

- Thằng X từ mai chuyển sang ngay hần bên cạnh tao cho mở 3 cửa, tao sẽ cung cấp cho mày gạo, dầi và các thứ khác để anh em làm, hàng ra sẽ chia theo phần trăm.

- Đây là lần cuối cùng tao cảnh cáo cả bãi là hợp tác làm ăn các bên cùng có lợi, thằng nào định phá luật thì: Vút, goạt cả cái cây gỗ trồng lán to như

bắp tay bị con dao kiêu như phay ba lan chém đứt ngang đở gục. Cứ nhìn đấy riêng tao đã nói là làm.

Thế là mọi việc đã được vua bãi xử lý rất công bằng và nhanh chóng chẳng cần pháp luật hay chính quyên mà lợi ích người lao động vẫn được đảm bảo đến cùng. Có lẽ D đen là người vua bãi đặc biệt nhất mà nó từng biết. Xuất xứ là bộ đội thực sự nó khác rất nhiều khi đi lê từ dân xã hội.

Thế rồi bắt đầu từ ngay hôm sau thằng X mở 3 cửa hầm sát ngay cạnh 3 cửa hầm cũ mà nó buộc phải giao cho thằng T tội. Được bơm hàng cả 6 hầm đào như chưa bao giờ đào vậy, khối lượng đất đá chúng nó chuyển ra để đãi nhiều hơn bất cứ bường nào ở cả bãi này.

Một đằng cứ đào và hy vọng, vượt qua cái hy vọng của người lao động hình như chưa đến số hay sao vậy mà mãi vẫn chẳng thấy vàng đâu, đã hơn 10 ngày rồi. Tất cả 6 hầm của thằng X và T tội chán nản dâng lên cao cực độ, thậm chí dân đào cũng đã muốn bỏ sang hầm khác chấp nhận cho chủ hầm nợ tiền và đòi sau vậy.

Ngày 13 từ hầm số 1 của T tội sau khi kiểm tra sàng đãi thằng T tội như không tin ở mắt mình nữa, có vàng, hầm nó bắt đầu đào thấy vàng rồi.

Không nhiều nhưng đủ để nó hy vọng là sắp đến khi gặt hái.

Ngày 15 tiếp tục hầm số 2 thằng T tội và 1 hầm của thằng X đều thấy có vàng. Do cả 6 cửa hầm đều nằm cạnh nhau vì vậy việc thằng nào làm được nhiều hưởng nhiều khiến chúng nó bắt đầu làm ca đêm, cả khu vực 6 hầm làm việc liên tục 24/24 tiếng.

Đến này 18 thì cả 6 hầm đều gập vĩa, theo nhận định đây là một vĩa tương đối lớn và nó nằm dọc theo cả sườn đồi khiến cho cả 6 cửa hầm đều cắt qua.

- Nay ông để hàng lại cho tôi đi, thằng T tội nói với X.

- Tôi cũng muốn vậy lắm nhưng việc này do anh D quyết định.

- Thì suốt hôm nọ anh D cũng đã thu đủ rồi cần gì, ông xem có bớt được tý nào vừa là thêm ngoài tý cho anh em vừa là bù thiệt hại cho tôi giai đoạn trước. Thằng T tội vẫn cố

Thế rồi cái tình anh em giữa thằng X với anh D cũng không vượt được qua lòng tham, nó đồng ý sẽ cấu một phần để bán lại cho thằng T tội. Nhưng cả hai thằng đều không hiểu việc mua bán đã rơi vào tầm soi của Nó và cũng

không nằm ngoài dự tính của kế hoạch khi lòng người bị đánh trực tiếp bằng Vàng.

Thế là 1/4 lượng vàng được đãi ra bị thằng X dấu nhem và dấm dúi bán cho thằng T tội. Như hai ngày trước hôm này tranh thủ giờ ăn tối thằng X lại vượt suối ra ngoài ăn và tranh thủ mua luôn ít riêu, chè và thuốc Lào về cho thợ làm đêm. Mấy hôm nay để có sức làm đêm mỗi suất ăn còn được nó thêm bằng 2 quả trứng lòng đào nữa.

- Hàng đầu ông hôm nay được nhiều không. Giọng thằng T tội thì ào.

- Hàng đây, cái vĩa này khủng quá mà số ông D son quá tôi làm mãi thì không sao giờ ông ý nhảy vào thì va vĩa, đúng mình số c.hó.

Luồn tay vào bụng thằng X rút ra gói vàng cam thố riêng ăn mảnh trao cho thằng T tội.

Bốp, bốp. Nguyên một cây gỏi vụt ngay tay thằng X khiến nó rơi gói tưởng gãy tay mà rơi gói vàng ngay xuống đất.

Sự việc nhanh khiến cho cả hai thằng T tội và X bất ngờ. Theo phải xạ thằng T tội nhao người định chộp túi vàng thì một con lệnh lạnh ngắt đã đi sát cổ r ấ

- Mày nhúc nhích là tao sẽ xiên ngay, việc này không có thử. Nói như rít qua hàm răng nghiến chặt Nó cất giọng lạnh băng.

Lúc này thằng X đã ngã ng ấ xuống đất r ấ, nó bống chồm lên định phản kháng thì liên tiếp ăn hai phát đá thẳng ngay vào mặt khiến tiếp tục lộn đi vài vòng. Túi vàng vẫn nguyên dưới đất bởi mọi người vẫn mãi đánh nhau. Thằng T tội vừa bị khống chế bởi con lệnh kè kè bên cổ và một gọng kim siết chặt vào cổ khiến nó cứ ặc ặc mà không sao kêu được. Thằng H nhanh chóng soát người thằng T tội thu luôn túi vàng và phần tiền còn lại của T tội.

Rời cổ thằng T tội Nó nhao tay chộp túi vàng, không ngờ thằng T tội cực kỳ nhanh nhẹn và bản lĩnh, khi không còn bị xiết cổ nó lập tức lăn người và đá thẳng ngay vào tay c ần còn lệnh của nó khiến cho cả con lệnh bật ngược trở ra may mà chưa tuột khỏi tay, nó dướn người định lao lên đâm với thì

Bốp, nguyên một viên đá chắc cũng bằng nắm tay táng chéo ngay vào bên trái đầu khiến nó bật ngược lại phía sau. Máu phụt ra và loang đ ầy trên nửa

mặt bên trái cùng cái áo khoác ngoài

Lúc này định hình lại thằng X mới biết không phải người của anh D đen mà là vài thằng lạ hoặc, biết là bị cướp hàng nó lập tức vùng lên với con lê sáng loáng lao về phía trước quyết được ăn thua đủ.

Pằng. Phát đạn chát chúa xé tan cả sự tĩnh mịch và bình yên của không gian ven bãi sát rừng. Viên đạn cày nát đất ngay sát chân thằng X khiến nó sững người lại, nhưng nhờ phát đạn này mà anh D đen mới biết.

Chẳng hiểu sao rất nhanh là năm bảy bóng người đệ anh D đen đã có mặt rồi, tiếng lên quy lát rôm rốp khắp nơi rồi

Pằng, pằng, pằng liên tiếp là vài phát chỉ thiên và giọng nói ồm ồm cất lên:

- Tất cả đứng im, thằng nào nhúc nhích tao bắn nát xác. Đúng giọng của D đen

- Chúng mày làm gì ở đây, định phá nơi làm ăn của tao phải không.

Im lặng bao trùm lên tất cả, chỉ còn lại là tiếng bước chân lạo xạo trên đất mà thôi. Cả tốp người gồm Nó, thằng T, thằng H, thằng P cùng thằng X và T tội giờ như những bức tượng bất động dưới họng súng của quân anh D đen.

Dưới lệnh của anh D đen chúng nó bị oánh đến ngất xỉu và lôi ngược vào trong bãi. Cả 6 thằng thì trói giật cánh khừ vào 6 cái cây bạch đàn thành một hàng ngang cho đến sáng hôm sau.

Khoảng 7h sau khi ăn sáng xong thì anh D đen bắt đầu tập trung bãi để xử lý cả 6 thằng tối hôm qua. Khác rất nhiều theo kiểu ở bãi đá, việc ở bãi vàng dưới sự cai quản của anh D đen được giải quyết rất có trình tự và kỷ luật rõ ràng. Phải thừa nhận anh không thuộc tuýp người là dân Xã Hội.

- Tại sao chúng mày đánh nhau ở đây, không còn trong bãi nhưng ảnh hưởng đến bãi, có phải chúng mày định phá bãi không.

- Dạ em ra mua đồ cho anh em và bị mấy thằng này cướp ạ. Thằng X lên tiếng.

- Em chỉ vô tình gặp thằng X ở ngoài đây mà thôi, thấy chúng nó đánh cướp người trong bãi nên em chỉ nhảy vào can ạ.

- Mày có vẻ tốt nhỉ. Bốp nguyên dấu bàn chân của anh D đen in trên mặt khiến thằng T tội im bặt và mồm thì toe toét máu.

- Anh có làm gì thì em cũng chấp nhận thôi, bọn em vào đây để đầu quân cho anh, cũng như xin cửa làm ăn. Xâm tới bọn em ra ngoài ăn và qua xóm (xóm là các quán ăn, uống và bán hàng cho thợ đào của bãi) thì vô tình gặp hai thằng này đang dấm dúi bán chộm vàng từ hầm của anh, chúng em định

ra tay cướp lại và sẽ báo anh ạ. Bốp cũng ăn một cái đá giữa ngực khiến cho nó như tắc thở không còn đủ sức mà cất thêm lời nữa.

Tại sao chúng mày cướp hàng của nó và cướp cái gì. Cảm nhận cái lạnh đến ghê người từ nòng súng đang gí sát vào đầu nó hiểu mình cần phải tỉnh táo và bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

- Nói thực là theo anh thằng X có thể từ đâu có được túi vàng cám này ạ nếu không phải là nó lấy từ hòm của anh. Nếu anh không tin thì em cũng đành chịu thôi ạ. Nó từ từ trả lời từng câu cố gắng sao cho rõ ràng nhất có thể.

Cứ từ từ nó khai ra thật thành khẩn việc thằng X ăn cắp hàng và bán cho T tội và chúng nó cướp thế nào với lý lẽ rất xã hội và cũng rất dễ nghe.

Theo đó vừa là xin vừa là phân tích cùng các anh em nói vào nó cũng được anh D đen cho một đặc ân là tha cho về xuôi nhưng cam từ này bước chân vào bãi, làm ăn hay làm gì đều bị cấm hết.

Thằng X bị đuổi khỏi bãi cấm tuyệt từ nay quay lại, vì thời gian cống hiến cho bãi đã lâu nên được châm chước

Riêng thằng T tội bị thu toàn bộ vàng cùng tiền, hàng tất cả những gì có trên bãi, cắt một gân chân phải và đuổi về xuôi cấm tuyệt từ nay bước chân vào bãi, việc này để lại cái tên T thọt ở thành phố Thái Nguyên thời sau cũng làm nên một tên tuổi ở đất này.

Đến đây chúng nó dời bãi và cũng xong vai trò trong vở kịch, để lại 8 thằng còn lại vẫn tiếp tục nằm trong bãi để thực hiện các bước tiếp theo Sau này K cận kể lại sau khi chúng nó rời bãi thì thông tin về vỉa vàng không lờ từ 6 hòm đã lan ra toàn bãi khiến cho các nậu phát ngốt lên. K cận cùng T bạc, T điên làm màn đấu giá mua hòm đầy giá vỉa lên chót vót. Cùng theo đó nậu của khu bị cuốn theo và cuối cùng là

- K cận mua 2 hòm, T bạc mua 1 hòm, 3 hòm kia là ba thằng còn lại chủ nậu mua.

- Nhận lệnh từ anh D đen và hàng từ K cận, quân gài hàng vẫn tiếp tục trộn hàng vào khi đái đến hơn 7 ngày sau khiến cho bọn kia quyết định thông qua anh D đen áp lực bằng cách không cung cấp lương thực, thực phẩm buộc K cận và T bạc phải bán hòm lại cho 3 thằng kia, lượng vàng vẫn được bơm vào đến 15 ngày và rút dần đi sau khi chúng nó bán xong hòm

và đi khỏi bãi vàng. Việc này làm cho cả 6 hần này như gập vĩa dờ mà thôi và khiến cho 3 thằng chủ nậu đấỵ khuynh giả bại sản luôn nhưng vẫn nghĩ đây là số đen do gập vĩa dờ và vẫn không biết rằng toàn bộ đây chỉ là một màn kịch mà thôi.

Sau vài tháng bãi vàng bị truy quét, anh D đen kéo quân sang bãi khác và đúng độ với K thọt, sau một trận khốc liệt thì K thọt bị xoá sổ những băng anh D đen cũng tiếp tục bị truy quét và dạt về Hà Nội, gập lại anh K cận được tư vấn anh D đen lại quay lên cầ n bườ ng trong bãi đá Lục Yên rồi đi buôn vàng và đá quý. Hiện giờ anh đang là doanh nhân kiêu mẫ u và định cư luôn ở Yên Bái.

Đây cũng là phi vụ cuối cùng ở bãi đá quý, vàng của chúng nó, sau khi không đi bãi nữa thì phi đội cũng tự tan dã và mỗi anh em lại đi theo một hướng khác nhau nhưng đều trả giá hết

- K cận đã chết khi vượt biên do trốn nã
- T bạc nghiện ngập và cờ bạc cũng khuynh gia bại sản.
- T điên bỏ vợ và đi thêm vài bước nữa nhưng cũng chẳng đến đâu
- Nó cũng phải trả giá cho các việc đã làm
- 8 thằng còn lại thì 4 thằng đã chết vì nghiện và si da, 2 thằng còn lại thì đang đi tù thêm vài tăng và đến giờ vẫn đang trong trại, còn 2 thằng còn lại cũng đang là công dân gương mẫ u.

@all: Em nghỉ nhé để mai sẽ đưa các cụ vào ngã 5 hàng xanh Sài Gòn hoa lệ với 6 tháng Nó cùng T ba mắt chiến nhau ở đây với xã hội Sài Gòn dành số má rồi lại quay ra Hà Nội chỉ vì một chữ Tình. Thế mới biết nó yêu N.A mãnh liệt thế nào.

Đây cũng là tiền đề giúp T ba mắt sau này thành một tên tuổi không nhỏ trong dây của anh N cam, khi anh N cam đổ bể thì một thời gian sau T ba mắt cũng chết vì ung thư và bệnh tật. Tên tuổi T ba mắt thực sự bản lĩnh và cũng đầy giai thoại nhưng luôn là người ẩn sau nên rất ít bị bêu tên, chỉ những ai ở phía sau rèm là biết rõ mà thôi, trong hồ kí anh N cam có nhắc đến và là người đầu tiên bao kê sà n Phi Thuyền nơi người kế tiếp chính là H bánh.

Đường trở về đây bão tố chông gai.

Từ bãi trở về Hà Nội nó lại thành sinh viên Đại Học như ai, lúc này BỐ nó cũng đã thành một quan chức chính phủ có vai vế và chức danh ngang hàm thứ trưởng rồi. Cuộc sống mở cửa cũng khiến cho đời sống của nhân dân cũng như nhà nó thay đổi rất nhiều. Vào cái lúc tưởng như mọi thứ lùi vào dĩ vãng thì cũng là lúc mà BỐ nó phát hiện ra nó thuê người đi học, việc cũng rất tình cờ.

Theo như lịch kiểm tra thường kỳ lần đó là giáp tết bố nó có lịch kiểm tra tại đúng cái trường nó học, để tạo sự bất ngờ cả trường cũng như nó đều không biết lịch kiểm tra của cụ. Sau khi kiểm tra xong tất cả mọi thứ trước khi ra về thì bố nó đề nghị cho gặp Sinh Viên Nó hiện đang học khoá x tại trường.

Cả ban giám hiệu bất ngờ vì đều không biết tại sao cán bộ trung ương lại gặp một thằng sinh viên quen như nó vậy. Cán bộ nội vụ vội vàng đi tìm nó để cấp trên cần gặp nhưng làm gì có nó mà gặp, may sao thằng học thuê cũng hàng khôn lỏi nên đang ngỗ ngược tin nghe thấy vậy biết không ổn nên chôn biến luôn tuy không chụp được nhưng cũng đủ để lộ ra nó toàn thuê đi học.

Dịp đó trường nó lại đang mở thêm cơ sở 2 ở Thủ Đức - Sài Gòn. Cảm nhận được sự bất trị hư hỏng của thằng con gia đình nó cuối cùng quyết định cho nó chuyển vào học trong cơ sở hai vẫn của trường nhằm cách lý và cắt đứt toàn bộ các mối quan hệ cũng như bạn bè hư hỏng ngoài Hà Nội của nó. Vậy là ngay sau khi ăn xong cái tết 1992 nó lên đường vào nam cùng một giáo viên trực tiếp của trường đi cùng áp tải như tù nhân vậy. Cùng lúc này do hàng loạt nghi ngờ về ông con rể tương lai nhà N.A đã nhờ chú đang làm ở công an đi đầu tra tìm hiểu tận cội nguồn và mọi việc vỡ lở, thân thế nó bị lộ hoàn toàn khiến cho gia đình N.A cấm tiệt, việc nó và N.A từ đây chỉ còn là vụng trộm.

Việc này làm cho cả cái tết năm 1992 buồn hơn bất cứ cái tết nào, đến giờ đây vẫn là cái tết mà nó được nếm vị mặn của nước mắt N.A nhiều nhất. Đúng là cái gì cũng có giá của nó cả, được tiền bạc thì để lại bao hậu quả cho những người khác và chấp chới mong manh ngay với chính tình yêu của mình và ngay cả bản thân mình cũng chẳng có gì để khẳng định có thể ngay mai khi ta mở mắt còn được đón nhận bình minh nữa hay không. Chỉ sau này khi có thời gian chiêm nghiệm, ôn lại chặng đường đã đi ta mới hiểu

giá nó thật là vô cùng đắt.

- Anh có đủ tiền để đưa em đi bất cứ đâu sống, làm lại từ đầu. Nó nhẹ nhàng nói trong tiếng thỏn thức của N.A. Không gì có thể cản được anh và cũng chắc có gì có thể làm anh chùn bước. Bất cứ cái gì em muốn anh đâu có thể đáp ứng vô điều kiện. Chỉ duy nhất một thứ anh không làm được nếu em muốn mà thôi, đó là nếu em muốn anh chết thì anh sẽ không chết đâu, không phải vì anh sợ chết mà vì khi anh chết sẽ không còn em bên cạnh.

- Nhưng giờ nhà em như thế mà anh lại vào Nam thì mình em ở ngoài này phải làm sao đây, không có anh em sẽ mất điêm tự và đòn bẫy, em chẳng muốn làm gì hết. N.A càng khóc nhiều hơn, em sẽ đi cùng anh vào Sài Gòn mình sẽ làm những con người mới.

- Không được đâu em, việc không đơn giản thế đâu, anh cần phải hoàn thành lời hứa với Ông anh, phải xứng đáng với kỳ vọng của bố và gia đình vì vậy anh phải học bằng song. Việc anh đi chỉ là để học mà thôi em đừng suy nghĩ, chắc chắn một điều anh sẽ hứa anh sẽ quay về

Cứ thế dần dần rồi nó cũng thuyết phục được N.A ở nhà để nó và Nam học nốt.

Trước ngày lên đường nó qua nhà N để chào và cũng là thông báo vào Nam đi học, Nó quyết định hôm đấy sẽ là hôm chính thức nói chia tay, nó muốn thật đàng hoàng khi yêu hay không yêu nữa vẫn là hình ảnh đẹp trong mắt những người con gái đã đi qua đời nó.

Chẳng hiểu sao cái ngày hôm đó nó lại không gặp được N, chỉ để lại lời nhắn nó sẽ chuyển vào nam học tiếp, ngày giờ lên tàu cũng lời nhắn chẳng biết lúc nào ra. Nó không còn đủ kiên nhẫn để chờ N như ngày xưa nữa và cũng phần nó vẫn chưa thực sự đủ dũng cảm để nói lời chia tay cho dù thực tế đôi bên chẳng còn gì ràng buộc.

Lên tàu chuyến trưa vào một ngày đầu năm, mưa xuân tằm tã, chẳng hiểu sao nhiều bài hát, nhiều áng thơ và nhiều người yêu mùa xuân thế nhưng bản thân nó chỉ thấy mùa xuân còn trùng thì nhiều, mưa xuân không đẹp mà chỉ tạo lên cái lép nhép, bản thủ mà thôi nói chung nó không thích mùa xuân.

Ngày nó lên đường cũng là khi đẩy nó vào một sự khó xử khi tiễn nó ở sân

ga là cả hai người con gái, Nó đối diện cùng lúc với cả N và N.A.

Cả ba cũng im lặng, cùng hệt hững và cũng ngỡ ngàng. Bản thân nó không bao giờ nghĩ N có thể ra ga để tiễn nó đi, trong nó chỉ mong và cũng chỉ hy vọng N.A ra mà thôi vậy mà

Hai tay hai bó hoa, hai tay cái cái khăn mùi soa nó miễn cưỡng đi giữa hai người con gái, chẳng biết nói gì và cũng chẳng có gì để nói nó chỉ còn biết rít những hơi thuốc thật sâu để lấp đi nét bối rối cũng sự trớ trêu mà thôi. Ngay đến thời điểm này N.A cũng không hề biết nó còn có một người con gái nữa đó là N.

- Anh đi mạnh khoẻ và cố gắng học cho xong nhé, em sẽ chờ. N nhẹ nhàng nói với nó khi tầu đã rúc những hời còi hối hả.

- Đi đi anh, nếu còn nhớ thì hay quay về Không hề nói chờ nó N.A chỉ đơn giản thế thôi.

- Anh đi đây. Nó nói như vô hồn và cũng chẳng cụ thể cho ai lắng thững nó bước lên tầu.

Không, không thể thế được, ngay lúc này cần phải làm những gì của một người đàn ông phải làm.

- Anh yêu em, anh sẽ quay về đây là lời hứa. Tin ở anh. Vùng quay ngược lại nó ông chặt N.A ngay giữa sân ga, cái thời đó mà ôm nhau ở sân ga mà hôn gần như không có vậy mà nó đã làm và còn rất là tự nhiên và mạnh bạo nữa.

- Anh xin lỗi em nhiều lắm, nhưng chúng mình có quá nhiều cái không hợp nhau, Thế nhé em, chúc em hạnh phúc. Anh sẽ quay về để được mừng hạnh phúc của em. Anh hứa và chắc chắn là như vậy. Nó quay ra nói với N trong sự ngỡ ngàng của cả hai người con gái.

Giờ thì nó thực sự dứt khoát quay lên tầu để đi mà lòng không còn gì phải áy náy hay hối hận nữa.

Một túi đựng sách và 1 va li quần áo và cái ba lô nó lên tầu nam tiến tưởng là vào học và làm lại cuộc đời, đâu ngờ số phận xô đẩy để lại thành du đấng Sài Gòn.

Nó nhập trường ở cơ sở 2 Thủ Đức mà trong đầu tuyệt không một kiến thức nào dù đã là sinh viên năm thứ 3 rồi, toàn bộ kiến thức gốc nó đã mất khiến học như cực hình với nó. Biết là con cán bộ trung ương trường cứ riêng một lớp thầy cô nhiệt tình dạy riêng thêm ngoài giờ nhằm bổ sung kiến thức bị hỏng cho nó. Thực sự là vô cùng khó khăn và vất vả lúc này mỗi buổi học đầu là cực hình đẩy nó lên cao độ sự chịu đựng. Cuối cùng nó

lăn quay ra ốm, mà ốm thật luôn chứ không phải trả vờ nữa. Sau dịp ốm này thì nó tự nhiên lại được nói việc học hơn và không còn bắt buộc phải nội trú tại trường nữa. Vậy là cứ sáng tinh mơ nó bắt xe từ nhà ở Hàng Xanh lên Thủ Đức, học xong ăn trưa ở trường là lại bắt xe về.

Thế rồi lại là số phận. Sau cái đợt ở Đại Cồ Việt thua ấy thì nhà bác nó (Mẹ của T ba mắt) chuyển vào nam ở hẳn cùng với chú em mẹ nó. Khoảng thời gian từ năm 1989 đến 1992 là thời gian truy quét tội phạm ghê gớm nhất tại các tỉnh Miền Bắc nhằm lập lại trật tự cũng như lấy lại lòng tin của dân. Việc này đã dẫn đến rất nhiều dân Xã Hội miền bắc chủ yếu ở Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định vào nam để tìm cội giang sơn.

Một điều cần phải nói là con người miền nam nói chung và Sài Gòn nói riêng thì để lấy số má thường là dấn mặt nhưng vẫn để một cửa lùi cho người khác, cơ bản họ không manh động và hung hãn như người bắc. Ngược lại đã là dân Xã Hội bắc vào nam (Không tính những người do chuyển công tác hoặc chuyển vùng vào Nam ở) thì phần lớn là dân Xã Hội ít thì cũng 1 tỉên án còn không thì vô số, nói như trước là tỉên án nhiều hơn tỉên mặt vì vậy bản chất đã là lưu manh chuyên nghiệp rồi. Mang vào nam cái đặc sản quân khu cùng với đúng tính chất của nó luôn khốc liệt, liêu lĩnh và cực kỳ máu chiến, chơi và sát ván, không có thử mà chỉ có thật, hung hãn, tàn bạo và đày thủ đoạn là những đặc điểm của dân xã hội bắc vào trong nam.

Ở Sài Gòn thua ấy những vụ đụng độ thường là đông giữa các bang nhóm, tuy là đánh chém loạn tầu ngầu nhưng ít khi dẫn đến án mạng và phần lớn đều đến một điểm nhất định sẽ dừng hoặc được dàn xếp mà thôi, cơ bản cứ bên nào đông quân hơn sẽ thắng hoặc nếu có anh Hai nào đứng ra đỡ sẽ xong, rất ít vụ dùng hàng nóng hoặc lệnh mà chủ yếu là chém mà thôi bởi nó không vong mạng.

Thời đó cả mấy nhà chú bác nó đều mua nhà liêu kê ở khu Hàng Xanh, nhà chú nó ở cách nhà T ba mắt có một bờ rào nên lúc thì nó ở nhà T ba mắt, lúc thì nó ở nhà chú nhưng chủ yếu là ở nhà chú nó vừa để trông nhà vừa để sáng ra đi học tiện hơn.

Mọi việc cứ êm đềm như vậy được hai tháng, Thời gian này T ba mắt cũng đang cùng ông bác khác để làm thi công các đường giao thông trong đó.

Nhưng cái bản tính xã hội không thay đổi khiến cho chưa đầy 3 tháng đi làm đã bị đuổi việc vì đánh chỉ huy công trình và bắt uống dầu luy n khiến ông này phải đi thau ruột vì can tội thông đ ồng với thợ ăn cắp dầu máy. Nó về đ ầy ở thì cũng là lúc T ba mắt nghỉ việc, anh em thân thiết nhau lắm nhưng biết nó vào đây là chịu án đ ầy của gia đình đi học nên tuyệt T ba mắt không bao giờ cho nó tham gia các phi vụ và cũng chẳng bao giờ nhắc lại cái thời cũ nữa, nhưng trong nó hiểu T rất nể và quý nó từ cái lần đã xả thân cứu T ở Đại C ồ Việt.

Mọi việc cứ êm đềm trôi cho đến một ngày như bình thường nó vào trường đi học đến trưa mới về, vừa bước chân vào cửa chưa kịp rút cái cặp sách kiểu như nửa ca táp, nửa cặp nó đã nghe tiếng khóc ùn của bác nó và tiếng lao xao bên nhà r ồi.

- Có việc gì vậy bác. Rút cặp Nó vội chạy sang nhà chen qua một đống người hàng xóm.

- D ối đ ối à, mà vào ngày viện đi có khí anh mà nó sắp chết r ồi, hu hu hu.... lữ dã man, bọn mất dạy

- Sao vậy chị, có việc gì thế em chẳng hiểu gì cả. Nó ngờ ngác hỏi bà chị ông T.

- Sáng nay mà đi học thằng T ở nhà ra đầu ngã năm uống nước chẳng biết làm sao thì có người về báo nó bị bọn giang hồ ngoài đ ầy chém gục phải đưa vào viện r ồi. Chị T chị của T ba mắt vừa nói vừa khóc.

- Đang ở viện nào sao không gọi lên trường cho em ngay. Thoáng bất ngờ nhưng nó trấn tĩnh ngay.

- Anh T lấy xe đưa em lên viện anh T ngay. Lao rút về nhà, bộ quần áo ga vẫn còn nguyên nếp gấp bọc ngoài con lê 3 cạnh để sâu dưới cùng của cái ba lô, kỷ vật cuối cùng của đời quân ngũ lại được nó lôi lên cùng đôi dép gò xỏ vào chân.

Thay hình đ ối dạng như tắc kè nó bước ra xe của anh T em ruột T ba mắt dưới sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người vì lần đầu tiên nhìn thấy một sinh viên trong bộ quần áo quân khu, đặc sản của dân bắc kỳ và là nỗi khiếp sợ của dân Sài Gòn thừa ấy.

Thời này thì màu xanh của bộ đội trong đó như đã được nói lên " Tao là dân xã hội bắc kỳ, tao thích chơi sát ván và chỉ có thật cứ không có thử" bộ quần áo gabardine như một giấy thông hành giúp cho nó hạn chế tối đa các xung đột với xã hội trong này đ ồng thời nếu cần thì anh em bắc kỳ cũng sẵn sàng giúp đỡ.

Đi thật nhanh lên anh, em sốt ruột quá. Từ cái dẫn nghe viết anh V ponpot xử T còn, không hiểu sao cái chỗ nó luôn đề phòng và lo nhất lại chính là bệnh viện và nơi tương như an toàn nhất.

Chưa đầy 30 phút hai anh em đã có mặt ở viện rồi, để lại ông anh lơ ngơ dưới sân nó bằng mình chạy vào phòng cấp cứu. Nhảy qua mấy cái cáng có người nằm, để lại những cái nhìn thiếu thiện cảm của những bệnh nhân cũng sự dè chừng của bộ quần áo màu xanh, nó đảo mắt nhìn quanh tìm T ba mắt với một tay vẫn nắm chặt đốc lệnh để sẵn trong túi đề phòng bất trắc.

- D sao mày vào đây vậy. T ba mắt gọi.

Quay lại nhìn thì T ba mắt đang nửa nằm nửa ngồi ở góc giường với 3 thằng chắc là đàn em quần còn bó chèn với áo sơ mi, chẳng hiểu sao mấy cái thằng eo ọt ngày cũng đủ dân xã hội nữa.

- Sao vậy anh, thế nào mà thế thảm vậy. Nó nhanh chóng ra chỗ T ba mắt.

- Em chào anh ạ, cả ba thằng chào nó với anh mắt thật e dè với dân xã hội bắc kỳ thứ thiệt.

Nó thản nhiên rút điều Sài Gòn xanh gắn lên miệng gườm mắt rồi gật đầu nhẹ nhẹ.

- Ở tao bị mấy thằng làm bến xe miền nó hội đồng nhưng chỉ vào phần mềm thôi không vấn đề gì. Va chạm thường thôi mà em.

Kiểm điểm lại khắp người thì T ba mắt dính một phát ghế đầu vào sau đầu, 1 phát chém bằng phay vào tay và một phát vào sườn những không sâu. Chỉ là mất máu nhiều nên choáng mà thôi.

- Anh còn chóng mặt không, đã đứng lên được chưa. Nó hỏi T ba mắt.

- Chỉ còn hơi choáng thôi nhưng đi lại vô tư.

- Thằng này chạy ra gọi ngay xe ôm cho tao, hai thằng này đi hai bên té ngay. Nó nhanh chóng ra lệnh.

- Anh ơi sao không ở đây chờ tối hết nắng hãy về ạ.

- Sao vội thế có cần phải về ngay không em. T ba mắt cũng ngạc nhiên hỏi lại nhưng vẫn phải đi về luôn theo ý nó

- Đ. mẹ thằng ngu mày biết *** gì, làm ngay đi. Anh bon xe về trước đi, chuẩn bị phòng ở nhà cho em ty em đưa anh T về sau, nói mọi người không có việc gì anh T chỉ bị vào phần mềm và do va chạm với bọn đi qua đường thôi nhé. Nó quay ra nói với T em. (Vì tên viết tắt nhà bác nó cả ba

chi em đầu là T vì vậy để phân biệt sẽ là T chị, T ba mắt, T em)

Vậy là nhờ cái bộ quần áo đặc thù của quân khu miền bắc, cái giọng khệnh nó nghiêm nhiên thành luôn đàn anh của cái lũ lâu năm bu quanh T ba mắt. Mà kỳ lạ ở trong đó không hiểu sao cứ nói trai miền bắc, đặc biệt là Hà Nội thì vừa được dân nam rất nể nhưng đồng thời con gái miền nam cũng rất thích trai Hà Thành.

T ba mắt về nhà nằm được hơn tuần thì mọi việc rồi cũng xuôi xuôi, nói chung so với vài trận nó dính thì cũng vẫn còn đỡ thê thảm hơn nhiều.

Nó nhớ rất rõ hôm đây là một ngày thứ bảy cuối tuần, nó vừa ở trường về buổi trưa cơm nước xong nhìn ra ngoài trời nắng chang chang không một gợn mây, sờ đến thuốc lá thì chẳng còn một điếu đành đứng dậy để đi ra đầu ngõ mua bao thuốc.

- D, đi đâu đấy. T ba mắt đang đứng ngay đầu ngõ với cái tay băng kín vẫn còn cheo lủng lẳng ở cổ bằng một sợi dây.

- Ở anh sao lại ra đây vậy, da anh lành nên cũng nhanh phết nhỉ. Không trả lời nó hỏi ngược lại T ba mắt.

- Ừm nó vào phần mềm nên cũng đỡ, ra cafe đi, lâu lắm anh em mình chưa gặp với nhau rồi.

- Vâng em cũng đang định ra đây đây, ở nhà buồn quá, không biết em ở đây được bao lâu nữa nhưng nghe chừng khó sống quá.

Thế là hai anh em lững thững đi ra quán cafe ngay trên chực đường đi thẳng từ ngoài hàng xanh vào trong khu nhà ở.

Em hỏi thực nhé, anh định cướp bến à. Tộp ngậm cafe nó thẳng thắn hỏi luôn T ba mắt.

- Cướp bóc gì đâu va chạm xã hội ý mà, mày quan tâm làm gì, vào đi học thì học cho song đi. T ba mắt chối vừa lấp liếm vừa không muốn nó tham gia những hoạt động ở trong này. Quá hiểu nó vào Sài Gòn chỉ để đi học rồi sẽ lại phải quay ra Hà Nội mà thôi, đâu có định cư như T mà ở lại.

- Ừm em tưởng vậy vì thấy nó có vẻ không ổn, cách sống, cách làm việc, cách nghĩ và cách chơi trong này đều khác ngoài mình nhiều quá. Em thấy có vẻ không phù hợp lắm.

Câu chuyện cứ thế diễn ra như những chuyện tầm phào nhưng trong nó gợn lên chút gì đó vẫn không cảm thấy bình thường. Một chút bất an, một

chút lo lắng cho dù rất mơ hồ nhưng không thể nào khiến nó cho qua được. Nó hiểu T ba mắt đánh định lấy số ở đất Sài Gòn nhưng với vài thằng đệ theo kiểu gập ở bệnh viện thì có lẽ chưa được gì đã xóa sổ là đi đâu chắc chắn.

Lại là cái máu anh hùng rơm cùng với sự lo lắng cho ông anh họ nó quyết định sẽ làm vụ này vì anh nó. Chắc đây cũng là một trong những quyết định dở hơi nhất trong cuộc đời của nó.

Như thường lệ nó vẫn đi học nhưng giờ nó không còn ở nhà nhiều như mọi khi nữa, cứ T ba mắt không có nhà là nó lại bon ngược ngay ra bến xe Miền vừa để giết thời gian và cũng vừa để xem động tĩnh thế nào.

Cái việc làm bến nó khác rất nhiều các phi vụ trước đây với nó bởi nó cần là một hệ thống và theo kiểu bầy đàn, bản lĩnh từng người là được xây dựng trên số đông, khác hoàn toàn với việc cần bản lĩnh của cá nhân.

Rồi cái ngày T ba mắt va chạm lại với bọn bến xe Miền lại đến, nó là tất yếu thôi vì một núi không thể có hai hồ được, bắt buộc phải có một hồ ra đi và nó được quyết định bằng các cuộc chiến.

Hôm đó cũng là ngày bắt đầu chính thức nó quay lại xã hội, có lẽ sai lầm lớn cho bản thân và cũng là động lực thúc đẩy để T ba mắt sau này ngập sâu vào con đường xã hội do đã có số má ở đây.

- Đ. mẹ thằng này định cướp khách hát bát cơm của bọn tao à. Một nhóm gần chục thằng đang quây lấy 3 thằng đệ cùng T ba mắt ngay tại đầu một chiếc xe khách bốc hàng chuẩn bị chuyển bánh đi.

- Cướp cái Đ. mẹ mày ý, bến của mày thì rào lại không bố cứ làm, muốn cái gì hả. T ba mắt cũng tuyệt không vừa bật lại đúng chất của dân xã hội Bắc kỳ.

Lúc này tình hình đã có vẻ căng thẳng lắm rồi, T ba mắt có vẻ đã có sự chuẩn bị cẩn thận nên thái độ cực tự tin và ngạo mạn, một tay trong túi, một tay trong bụng chẳng chút e dè và sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào cho dù bên kia quân số có đông gấp 2 lần. Lúc này nó vẫn ngồi ở xa xa ở quán với cốc cafe ven đường với cốc nước trên tay.

Đôi bên cứ lời qua tiếng lại tuy đông nhưng biết T ba mắt đã có sự đề phòng và chủ động chiến vì vậy bọn làm bến Miền rất dè chừng, nhưng ngày quân bên kia kéo đến càng đông.

Trời trưa hè, nóng kinh khủng, bến xe miền nửa là bến mới nửa lại là bến tạm với cái sân bê tông không một bóng cây làm cho không khí càng thêm hầm hập hun đúc mọi thứ như muốn tan chảy hết ra, giữa cái nắng chói là ba

người đàn ông có vẻ như là chủ bến ở đây, sau này nó mới biết là anh L, anh H và anh T cũng thuộc hàng số má và có tên có tuổi ở đây đang hằm hằm tiến đến hình như hôm nay quyết sẽ hoá vàng T ba mắt vậy.

Cái nguy hiểm nhất của dân xã hội Bắc kỳ vào nào là sự bất cần và cũng chẳng quen biết ai hết, cứ can là chiến, chiến không được thì quay ra cắn trộm, cắn trộm một lần không được thì hai lần, nếu vẫn không được thì sẽ nhiều lần đến bao giờ được thì thôi. Chính cái kiểu này làm cho giang hồ Sài Gòn ghê răng nhất.

Nó hiểu đã đến lúc không thể dừng được rồi. Như một người hiếu kỳ chạy sang xem nó le te chen lấn vào thật gần rồi bất thần khi chẳng ai để ý nó vung tay.

Bốp, Bốp nguyên chai bia Sài Gòn trong tay được nó gửi thân ái vào mặt một thằng gần nhất mà không một chút suy tư lự, chẳng hiểu sao to như con tịnh mà ăn có cái chai thằng kia đã đổ vật như chuối rồi.

Làm gì còn gì để tính với nghĩ nữa lúc này chỉ còn chiến mà thôi, mình không thiệt nó nó cũng xoá sổ mình. Với cái đầu chai còn tua tủa và sắc hơn dao cạo nó xoay tay đâm thẳng luôn vào ngực thằng bên cạnh cùng với cái đập thật lực vào thằng tiếp theo luôn.

Đúng là dân chuyên nghiệp nên bất ngờ mà thằng kia vẫn tránh được phát đâm thẳng vào ngực của Nó, cái đầu chai xé toạc ngang con rồng xanh lét xăm trên ngực. Vứt cái *** chai đi nó bắt đầu rút con lê 3 cạnh lăm lăm cần tay lao thẳng về phía thằng bị đập, lúc này thì chẳng còn đàn anh, đàn em gì hết cứ gần là đâm và vut mà thôi. Cần lê đuổi thằng kia được chưa đến 10m nó đã lĩnh nguyên một cái đòn gánh vào sau đầu cùng vài cái ghé đầu vào người. Choáng váng nó ngã vật ra cái sân bên nóng như chảo gang vậy nhưng vẫn còn lăn đi được vài vòng để tránh tiếp vài phát vut tiếp theo.

Rồi lại vùng dậy nó quay ngược về thằng cần đòn gánh, đúng là chó cắn trộm vẫn cần đòn gánh trên tay vậy mà nó bỏ chạy.

Sự hỗn loạn bùng lên tức thì, thoáng bất ngờ T ba mắt tay phơ, tay lệnh lao vào vừa là chiến luôn vừa là giải vây cho nó, cả mấy thằng em T ba mắt cũng tay dao tay ghé tung hoành đâm chém khắp cả bến xá Miền. Sự việc diễn ra được khoảng hơn 5 phút thì công an bến bắt đầu ra, thời này để

trấn áp tội phạm vì vậy công an được phép bắt thẳng ngay khi thấy nguy hiểm.

Đoành, đoành, đoành liên tiếp là những phát chỉ thiên văng khắp bãi xe, tất cả hai bên đều bỏ chạy thục mạng. Máu loang ướt đẫm cả cái áo đang mặc trên người nhưng nó và T ba mắt vẫn chạy nhanh hơn bất cứ ai để lại đằng sau một đám đông nhốn nháo.

Băng qua cổng sau của bến Miền nó và T ba mắt guồng nhanh như vận động viên chạy nước rút cỡ đến đầu hẻm để chôn. Vừa quặt vào hẻm chưa kịp thở thì bỗng

Vút, nhoáng lên ánh thép nó chỉ kịp sững người lui lại đồng thời đưa tay lên gạt mà thôi. Nguyên một con phơ nhằm thẳng đầu nó mà chém, may sao nó tránh được phát chém thẳng nhưng vì giờ tay nên đầu mũi dao vẫn lướt qua tay nó, thẳng hiều sao mà máu lại phun kinh thế, hình như sau bao nhiêu vết thương trên người nhưng chưa bao giờ nó lại bị chảy máu nhiều và nhanh như vậy. T ba mắt lao lên thì thẳng kia lại vút dao và mất hút luôn trong hẻm rỗng.

Nó từ từ xỉu không còn biết gì nữa, chắc là do vết thương ở tay gây mất máu nhanh và nhiều quá.

Tỉnh dậy nó đã thấy mình trong một căn nhà ở ngoại ô Sài Gòn rỗng, lúc này trời đã tối xung quanh toàn tiếng côn trùng, vẫn nóng kinh khủng và khát nước khủng khiếp.

- Có ai không, có ai ở đây không. Nó khẽ gọi và đánh động xe có ai ở quanh đây không.

- Tỉnh rồi à, T ba mắt lên tiếng. Mày phang bất ngờ và nhanh quá làm mọi người bị động không ai biết là ai nữa.

Giờ tỉnh hẳn đầu thì băng kín, tay thì ta rô khắp người thâm tím, rất tỉnh táo nhưng người thì như đi mượn vậy nó khát nước và đói khủng khiếp. Tu một hơi hết sạch cốc nước lọc đá nó tỉnh táo hẳn lên. T ba mắt đỡ nó ngồi dậy húp bát cháo trắng với chút vụn muối sao mà ngon thế không biết.

Vậy là nó mất gần tuần lễ ở cái nơi chết tiệt đấy.

Qua T ba mắt nó hiểu đã chiến đến thành phần số má của đất Sài Gòn rỗng, giờ chỉ cần mò về quanh khu Hàng Xanh nó có thể tiến bất cứ lúc nào.

Căng thật, thân cô thế cô nó thật sự cảm thấy một sự bùng cháy trong người vậy, cái cảm giác bị chèn ép, cái cảm giác bị săn đuổi, cái cảm giác bị ép rệp sao mà khó chịu thế.

Cũng phải hơn 10 ngày vết rách ở tay nó mới tương đối ổn ổn, vì nó nằm ở đúng cổ tay nên có vẻ khó lành hơn vết trên đầu và ở người.

- Thế thằng nào là thằng cần cái ở đấy, em muốn biết thằng cần cái. Nó hỏi T ba mắt.

- Bến Miền là bến mới lập nên làm đ.éo gì có thằng nào cần cái. Mà thôi sau phát này mày về Thủ Đức đi, đừng lai vãng về đấy nữa mọi việc để tao đầu thu xếp.

- Thủ cái gì mà thủ, sợ em đã đ.éo chiến thì thôi còn đã roài thì xé vé đ.ông hạng hết. Em cũng *** cần anh nữa, việc này là việc cá nhân của em kệ tự em giải quyết. Chẳng hiểu sao nó nổi giận đùng đùng rồi cứ thế im lặng nó không nói chuyện với T ba mắt nữa. Hai anh em cứ im lặng thế thôi nhưng trong nó đã có quyết định rồi.

Sáng hôm sau từ rất sớm khi mọi người vẫn còn ngủ say thì nó đã lén dậy và bỏ về nơi trường học ở Thủ Đức.

- Alo, anh T đấy à. Mò ra bưu điện trường nó điện thoại cho T điên.

- Ai đấy. T điên gắt như cú trong điện thoại.

- Em đây anh ơi, D con đây.

- Ở mày đang ở đâu đấy sao không thông tin gì cho anh em mà mất tích luôn vậy.

- Việc dài lắm anh ơi nhưng em đang bị quây trong Sài Gòn, anh có khi phải vào đây rồi tính tiếp. Nó kêu gọi cầu cứu ra anh em ngoài bắc.

- Việc làm sao mày cụ thể xem nào, sao vào đấy rồi còn gây chuyện vậy. Thế là hơn 15 phút để kể lại mọi chuyện cuối cùng T điên hẹn mai sẽ điện thoại lại để xem cụ thể thế nào cần thiết anh em sẽ vào, lời nói đ.oi máu thời đấy nó là thế đây, đâu cần phải gì cao sang đâu quan trọng là anh em phải biết.

Thế là ok roài nó chỉ cần vài anh em thôi nhưng quan trọng nhất là phải có hàng nóng mà đã có hàng nóng trong tay thì chấp tất luôn nó cũng không còn bị ở cửa dưới nữa. Tối hôm đó người thì băng kín nó ngồi ngoài hiên phòng riêng ký túc xá uống trà.

- D à, cháu có điện thoại của bạn ở Hà Nội gọi vào đang chờ đấy.

Thế là hết sạch đầu nó chạy một mạch lên phòng trực bảo vệ nghe điện thoại.

- Alo tôi D đây. Nó lên tiếng.

- Việc thế nào rồi em, anh em vừa thấy T điên nói xong định sang mai mới gọi lại nhưng sốt ruột quá nên anh em điện thoại luôn. Đầu kia lao xao là tiếng hơn chục anh em.

Thế rồi lại chuyện trò, lại kể lại chẳng hiểu sao lúc này nó nhớ Hà Nội thế, nhớ N.A thế chỉ muốn đi thẳng ngay ra Hà Nội thôi.

- Người còn là ổn rồi nhưng giờ chú nằm im lặn kỹ đi nhé, để anh tìm cách nào liên lạc với anh S sự đã, nếu không thu xếp được thì muốn nhất 5 ngày nữa anh em sẽ có mặt trong đó. K cận, T điên cùng H ð ò ð ẽ lên tiếng.

Thế rồi thông tin nó bị truy sát trong Sài Gòn nhanh chóng được loang ra anh em Hà Nội, việc thế này nó và anh em Vĩnh Xuân biết cũng là đương nhiên vì vậy cả ngày hôm sau là điện thoại.

- Alo D con đấy à, anh K cận đây.

- Vâng em đây anh, sao rồi ạ, em cay lắm rồi nếu không anh gửi ð ò ð ẽ vào cho em trước cũng được. Trong nay tay không em không thể nào xoay được.

- Yên để anh nói, chú đừng máu chó. Người chú phang hôm đấy là thằng L, H và T (đến giờ nó mới biết vì T ba mắt cũng có nói đâu) chúng nó ð ò ð ẽ hàng anh trong đấy. Việc đang rất phức tạp nhưng hiện giờ anh D pallet cùng S sự đang trong đấy ở ð ò ð ẽ đất, mày làm cách nào gấp bằng được các anh ý và nói điện thoại ngay cho anh theo số điện thoại này nhé, đừng ở đấy ð ò ð ẽ rồi tính tiếp. Nhớ đừng ra ngoài đấy.

Thời gian này anh D pallet đang trốn nã và vào Sài Gòn cùng anh S sự (Cũng một cái tên rất quen của xã hội Hà Nội thời đấy). Anh S sự vào cùng anh D pallet bởi lời mời gọi của B kiểm. Do anh S sự trước cũng là kiểm soát Quân Sự nên qua một số lần anh em gặp gỡ vì vậy kết mối thâm tình với B kiểm. B kiểm lúc này ở ð ò ð ẽ Sài Gòn nếu nói về bản lĩnh, độ lì và tính chất hung hãn chắc không có đối thủ. Với anh N cam thì B kiểm chỉ có nể vì cùng giới chứ tuyệt không hề dưới cơ. Không đông quân bằng nhưng tất cả ð ộ của B kiểm ð ò ð ẽ được trang bị hàng Nóng và sẵn sàng đi cả bằng ngay nếu thấy có vấn ð ề Anh hùng tằm anh hùng vì vậy lời mời của B kiểm gửi ra cho anh S sự và anh D pallet hoàn toàn bình thường và thực sự chân tình. Tiếc rằng anh D pallet lúc này đang dính nã bị truy gát quá vì vậy phải ð ạt về Long An chú tạm dưới sự bảo vệ của B kiểm và ở Sài Gòn lúc này chỉ còn lại anh S sự mà thôi.

Lúc này T ba mắt phát hoảng lên vì không biết nó quay về Hàng Xanh ð ể chiến hay về trường nữa, loạn cào cào là đi tìm.

Mày đi không nói với anh một câu làm tao cả đêm qua không giám ngủ mà về cả Hàng Xanh cũng không thấy. Anh em có gì thì mày phải nói chứ, anh cũng chỉ lo cho mày thôi, vào đây là để học r ồi ra chứ có ở đây đâu mà sống chết. Rít sâu hơi thuốc T ba mắt chậm rãi nói.

- Em nói thực là anh định vào đây mà giết số mà như anh chắc chắn chẳng đi đến đâu hết.

Giờ khi nó chưa biết anh thế nào, anh phải nhằm thẳng to nhất mà phệt, thẳng to đã ngại r ồi thì thẳng nhỏ tự phải lui. Giờ anh cứ kiểu nửa đực nửa cái tốt nhất bán xối không thì rút chân ra khỏi xã hội đi cho nó đỡ nguy hiểm. Chẳng hiểu sao nó lại bỗng bưng bưng nổi giận

- Thì tao đang định làm thế đây, chưa nấp tẻ gì mày đã phệt luôn r ồi thì biết làm sao được.

- Em nói thực nhé em chỉ xác định ở tạm đây thôi, lâu nhất là hơn một năm còn nhanh ngày hè năm nay em ra vì em chối lảm r ồi. Lúc đấy còn mình anh mà chưa có vây cánh ngon thì anh chỉ có con đường chết mà thôi. Nó đã bình tĩnh trở lại để nói chuyện với T ba mắt.

- Giờ em hỏi thực anh có giám chơi giành số không. Nếu không thì khỏi bàn ở đây em nuôi giữa năm ra bắc cùng em, các việc khác anh không phải nghĩ.

- Mày hơi bị coi thường tao đấy, sợ tao đã không làm r ồi. Thực ra hôm đấy tao đã tính phải xiên thẳng L gục luôn r ồi chấp nhận đánh chém đi, nếu vào kho hay trốn nã đâu dễ làm số hơn nhiều. Cái kiểu ở nhà nửa đực nửa cái này tao chán lảm r ồi.

- Thế là anh quyết chơi đến cùng phải không. Nó hỏi lại cho chắc chắn với giọng có chút h ồ nghi.

- Mày hỏi tao lần nữa là tao về luôn đấy, chẳng nhẽ mày nghĩ tao vớ vẫn đến thế sao. T ba mắt lần này thì tự ái thật r ồi.

- Nếu đá thế thì giờ anh xuống Đ ền Đất đi, em sẽ cho anh địa chỉ anh gặp anh S sự và anh D pallet đang ở đấy đưa cho anh ý số điện thoại này của anh K cận, anh nói anh K cận đang muốn liên lạc với anh. Anh em em cuối tuần này sẽ vào.

- Thế mày quyết định quay lại đấy à. T ba mắt há hốc m ồm ngọc nhiên vì sao nó lại có thể như thế được. Đơn giản T ba mắt cũng chỉ biết nó qua một vài vụ va chạm mà thôi còn các việc khác tuyệt nhiên nó đâu có kể

hoặc nói chuyện bao giờ, trong mắt T ba mắt nó vẫn chỉ là thằng đú.
Để nó lại Thủ Đức T ba mắt tức tốc lên đường gặp anh S sự và D pallet.
Mọi việc tiếp theo thế nào thì nó không trực tiếp tham gia chỉ biết ngay sáng hôm sau thì K cận đã điện vào cho nó

- D con à, anh S sự điện ra cho anh r ấ, mày giờ cứ ở đấy đi, chi ều tối anh S sự sẽ xuống, mày không được làm li ều đâu đấy. Mọi việc phải nghe theo anh S biết chưa. Có gì thì gọi ra ngoài này cho anh. Thế nhé

Như lời anh K cận nói chi ều tối hôm đấy anh S sự cùng với B kiểm và 3 thằng em nữa đi xuống Thủ Đức cùng T ba mắt. Cái thời đấy sao anh em vì nhau thế không biết, chỉ cần một cú điện thoại thôi, chẳng biết là ai chỉ cần một lời gửi gắm vậy mà cũng lên đường, thật là bao giờ cho đến ngày xưa.

- Em chào anh ạ, S sự gặp nó trong một bộ đ ồđúng chất quân khu Hà Nội.
- Ôi giời tao đã ngờ ngờ r ấ nhưng không giám khẳng định hoá ra thằng ôn con. S sự cười hả hả khác hẳn cái b ềngoài nhỏ thó của anh. Hoá ra S sự đã biết nó từ h ấ vẫn còn lang thang ở Hoè Nhai cũng anh V ponpot và H đ ồ tể nhưng bởi vì gọi nó là D con nên anh không thể biết, giá như K cận nói D phi có khi anh đã xuống luôn từ hôm qua r ấ.

Đây là B, trong này gọi là B kiểm vừa là em, vừa là đ ồng chí của anh.

Quay ra một thằng mặt lạnh lùng với một chút khát nước anh giới thiệu.

- Chào ông, nghe anh S nói qua về việc ông r ấ. Mọi việc anh em cứ về Sài Gòn đã r ấ tính sau. Khác với cái lạnh và khát ở B kiểm lại đây sự chân thành và nhiệt tình.

Vậy là lên xe chúng nó cùng đi về Đ ền Đất. Từ đây là 3 tháng liên tục nó bước vào con đường Xã Hội ở Sài Gòn đặt dấu ấn cho T ba mắt cướp bến Miền và cũng là ti ền đề cho anh N cam thu nhận để chờ thành một tên tuổi lớn trong giang hồ đất Sài Gòn thừa ấy.

Thế là nó lên đường về lại Sài Gòn cùng anh S sự và bọn B kiểm. Về Sài Gòn nằm ở Đ ền Đất được 2 ngày cứ từ trưa là nhậ đến đêm, hôm sau lại vậy, anh em trong Sài Gòn thì không uống kiêu chết bỏ nhưng lại ng ấ thường rất lâu nên phần lớn dân bắc kỳ sẽ không thể trì được như thế.

- Anh ơi giời tính sao nhỉ, em thấy oải quá mà cũng chẳng biết T thế nào r ấ. Đến ngày thứ ba nó sốt ruột quá đành phải hỏi anh S sự.

- Mày đã khoẻ thật chưa, còn mệt mỗi gì không. Anh chỉ trò chú khoẻ là

tính số với chúng nó thôi.

- Em khoẻ lắm rồi. Nó trả lời trong sự sốt ruột.

Thế là anh em bắt đầu bàn chuyện tiếp theo cuối cùng.

- Ông dùng được không.

Cộp, B kiểm vớt ra bàn khâu súng K 54 chỉnh ình giữa bàn mọi người ng ỡ
vừa thử nhiệt vừa như xem phản ứng của nó ra sao.

- Ông để tôi thử xem sao. Vỡ khâu K 54 trên bản đóng mở lấy an toàn, tháo
lắp đạn, lên quy lát bất ngờ nó chĩa thẳng lên c ầu thang bốp cò

Đoành, phát đạn chát chúa vang lên nhưng lời khẳng định chuyển nhỏ. Tất
cả mọi người đều cười nửa gằn nửa tươi nhưng tự bản nó hiểu B kiểm ít
nhất cũng không giám khinh thường dân Bắc và anh S sự cũng bằng lòng
về cái cách nó làm.

Thế là lên đường chúng nó có trung mục đích là tự mình viết lên số của
mình theo một cách vừa truy ền thống mà vừa mới.

Bốn cái xe máy dừng ngay ở quán cafe ngay cổng chính bến xe mi ền
chúng nó vào ng ỡ gọi nước và xem phản ứng. Lúc này như đã hẹn trước T
ba mắt cũng đã cùng 4 thằng cô h ần xuất hiện. Nổi bật trong cả nhóm
người hơn chục mạng đó là ba thằng mi ền bắc với bộ ga xanh lét cùng đẹp
gò và mũ cối, không thể trượt vào đâu được hết.

Rất nhanh người dân xung quanh đã nhận ra mặt nó là cái thằng hôm nọ đã
giám cả gan phá bến nhưng như hải vậy mọi người đều tránh thật xa.

Chẳng hiểu do cái đặc sản quân khu hay do bị xì đều mà chưa làm gì chúng
nó đã thấy kín đặc là công an trong bến, cả bến không còn một thằng xã
hội nào hết, ng ỡ chán cafe rồi chuyển sang bia hết cả bia cũng chẳng có
ma đại nào, cái cơn hùng hổ như bị xẹp hơi vì chẳng có ai để đánh đấm và
sát phạt. Vậy là cả bọn lóc nhóc kéo nhau về

Quay lại Đ ền Đất cả bọn lại nhậ và bàn các bước tiếp theo.

- Nếu chúng nó không va trực tiếp mà sử dụng chính quy ền tôi nghĩ cũng
rách việc đấy. S sự lên tiếng.

- Anh không cần nghĩ đâu, mai anh em mình cứ ở nhà đợi em có cách để
chúng nó phải tự tìm mình mà không cần đi nữa. B kiểm lên tiếng.

Ngày hôm sau 4 thằng đệ của B kiểm lên đường, chúng nó g ồm T ba mắt,
Nó, S sự, B kiểm đi 2 xe, tách đoàn và ng ỡ phía ngoài chờ. L ần này thì
khác chúng nó không còn biểu dương lực lượng nữa.

Theo lệnh B kiểm bốn thằng đi thẳng vào bến xe lũng sục xem có thằng
nào ở đấy không, nếu thấy là chém bất kể thế nào. Chưa uống xong cốc

nước thì đã thấy ầm ầm trong bến r ấ, cả bốn anh em chạy vào, trên tay nó và T ba mắt là hai con lệnh, còn B kiểm và anh S sự là súng. Những ai biết về B kiểm đâu biết riêng B kiểm chiến chỉ dùng Súng và chỉ súng mà thôi, luôn sẵn sàng sát ván luôn và ngay, ở B kiểm phải nói là niềm đam mê súng đạn. Số lượng súng các loại là bao nhiêu và thực sự B kiểm có bao nhiêu khẩu không ai có thể biết được chỉ biết ở bất cứ đâu B kiểm chỉ với tay là có súng và nó là vật bất ly thân. Nói về độ lạnh và lì chó l ẽ B kiểm cũng nên là huyền thoại của Giang hồ đất Sài Gòn

Theo lệnh B kiểm bốn thằng vào lười tìm người nên vớ gạch đập luôn vỡ kính hai xe đầu bến, khi bị chủ xe bật thế là chúng nó chém luôn, tội cho mấy ông lái xe chẳng biết chuyện gì tự nhiên tai bay vạ gió mà chẳng hiểu tại sao.

Lại công an r ấ lại bỏ chạy nhưng cuối cùng cái mục đích là kéo bằng được mấy thằng làm bến Miền ra thì không được chúng nó cay lắm.

Cứ vậy rằng dai đến cả tháng tiếp theo cứ trưa là chúng nó xuống nhiều và rình nhưng không được việc gì ngại việc tạm thời phá bỏ được bọn bảo kê cũ ở Bến nhưng T ba mắt cũng chưa làm được, người được hưởng nhiều nhất lại chính là những lái xe và người dân vì không còn bị thu tiền tô cũng như sạch bóng bón móc túi, nhẩy xe.

R ấ cái ngày đó cũng đến, hôm đấy từ ở bến chúng nó đi thẳng ra cầu Sài Gòn ng ấ nhậu, trời nóng kinh hồn cả bọn thì hào hứng zoo zoo zoo cùng với zoo zoo zoo ở với các bàn xung quanh tạo nên đúng không khí của một tụ điểm nhậu ồn ào náo nhiệt. Cái zoo này thì đúng 100% là đặc sản của Sài Gòn r ấ. Đúng lúc cao trào thì

Bốp, vút, vút ba thằng em B kiểm cùng T ba mắt ngoài ngay ngoài đầu dính, thằng ít thì 1 nhát, thằng nhiều thì 2 nhát riêng T ba mắt thì ngay tại vết sẹo cũ chưa lành lại là phát mới chém xả từ đầu xuống cả vai. Dân các bàn nhậu đầu bỏ chạy tán loạn hết để lại là sự ngổn ngang và mấy chục thằng đâm chém nhau hỗn loạn.

Lúc này biết bị úp sọt r ấ nhưng chúng nó rất bình tĩnh, cả bốn thằng bên nó bị dính nhưng cũng toàn vào chỗ thường nên không hề hấn gì hết, có thể do đánh giá sai đối tượng bên kia chỉ dẫn mặt mà thôi.

Lúc này thì anh S sự đã lăn người ra sau và rút súng ra r ấ, B kiểm cũng

vậy còn nó chưa kịp đã ăn nguyên cái cốc vào giữa ngực may cũng chẳng hề hấn gì, đứng lên đập tung cái bàn về phía trước nó luồn tay ra sau lưng rút con lạng lao về phía trước. Lúc này điện thì yếu mà chỗ đấy rất đông người, chẳng nhìn ra ai với ai khiến nổ rẹt rẹt chỉ sợ xiên nhàn thì còn chết hơn, lưỡng lự rồi nó đứng nguyên tại chỗ. Sau hồi náo loạn rồi hai bên cũng phân ra rõ ràng thành hai nhóm lúc này nhìn sang thì anh L đang đứng cùng H và toàn bộ bọn bên xe Miền cũng phải hơn 20 mạng. Bên này chúng nó có gần 10 mạng mà thôi.

- Nhào zô anh em. Tiếng B kiêu vang lên tiếp theo là tiếng súng, cả B kiêu và anh S sự đầu nổ súng.

Vút vút vút, bên kia sử dụng là dao phớ còn chúng nó bên này toàn là lê và súng nên chỉ rút đờ ra thì thay bằng số đông chúng nó áp đảo hơn hẳn về vũ khí vì vậy đã nhanh chóng chiếm lại thế thượng phong, cứ vậy đôi bên lao vào nhau loạn tầu ngầu, trong cái lúc đấy thì B kiêu và S cứ nhắm thẳng anh L và H mà bắn khiến cho bên kia *** hết ra qu ân, cuối cùng được khoảng hơn năm phút thì bỏ chạy kéo theo một lô cũng thương tích khắp người. Sau trận bị úp này thì B kiêu và anh S sự cực kỳ cay cú quyết định sẽ chơi sát ván, không có rình rập gì nữa, xuống nhà tầng thẳng từ L, H và T (cả ba cái tên này đều nổi và nổi rất lớn trong chuyện về anh N cam sau này).

Lúc này hình như bên kia đã nhận được mặt của B kiêu rồi và cũng đã tìm hiểu ra lai lịch của mấy thằng quân khu miền bắc nên rất đề phòng và tuyệt không còn đối đầu trực tiếp nữa.

Về lại bản doanh ở Đôn Đất chúng nó băng bó qua loa và nghỉ lấy sức chuẩn bị cho một cuộc chơi sát ván. Hôm sau đúng 12 h trưa chúng nó lên đường bắt đầu cuộc chơi sát ván và đây tàn khốc khiến cho giang hồ cả Sài Gòn rung chuyển

Tám cái xe hon đa cùng 16 thằng đồ xịch ngay cổng bến xe Miền, quá quen r ồi và cũng biết ngay sẽ có chuyện nên chưa làm gì chúng nó đã tạo nên sự hỗn loạn khắp nơi, cái màu xanh huyền thoại, cái gương mặt của B kiểm ở đất Sài Gòn, cái sự hùng hổ, hung hãn như c.hó điên của chúng nó đã là câu trả lời rõ ràng nhất cho bất cứ ai còn nghi ngờ đây là bến của ai. Vậy là cứ một tay lê, một tay búa 8 thằng lao vào bến với T ba mắt c ầm đầu.

Bốp, Bốp, Bốp cứ thế thôi gần 20 cái xe ô tô đang trong bến thì quá nửa bị bọn kia đập tan hết kính nhưng tuyệt không thấy chủ xe, phụ xe và bọn bảo kê đâu.

- Hôm này Tao chính thức công bố là chủ bến Miền, T ba mắt đứng giữa sân bến công bố. Thằng nào nộp tiền bãi cho ai khác tao biết thì chỉ có nước chết thôi.

Thế r ồi cái việc rần mặt cũng nhanh chóng qua đi chúng nó lại té đi nhanh như khi đến. Từ bến xe miền B kiểm đưa cả đoàn đến thẳng ngay nhà thằng T trước vì nhà nó ngay gần ga Bình Triệu. Dừng xe đầu hẻm B kiểm, Nó, T ba mắt, S sự, cùng 4 thằng đệ nữa đi thẳng vào nhà T, chẳng nói chẳng rằng B kiểm ném mảnh giấy vào nhà, lu ồm tay vào vách lồi ra một khẩu cưa nòng nó làm luôn đến nửa bảng vào nhà thằng T khiến cả cái cổng nhà nó lổ chỗ như tổ ong vậy.

Ngay sau khi B kiểm phệt tiếng súng xe toang cả cái không gian trưa yên tĩnh của hẻm, thay bằng mọi cuộc huyền não đầu có người xem thì bao nhiêu người đã ng ồi dọc hẻm đầu hét lên chạy tụt luôn vào nhà và đóng chặt cửa, cả hẻm bỗng nhiên không còn một bóng người. Rất bình tĩnh cả bọn với súng và lê trên tay bình tĩnh đi ngược ra ngoài ngõ để lại lời đe lấy Số thằng T.

Vậy là theo kế hoạch làm thật nhanh và mạnh nhằm áp đảo chúng nó tiếp tục lên thẳng luôn nhà thằng H ở ngay gần khu Thanh Đa, khác với nhà thằng T, nhà H không có cổng vì vậy cách rần mặt khác hoàn toàn.

Nó, T ba mắt, B kiểm, anh S sự vào để lại 14 thằng kia đứng ngoài. Buổi trưa của nhà thằng H đóng im ỉm, cả khu cũng chẳng thấy bóng người nào. Cộc, cộc, cộc B kiểm giơ tay gõ cửa.

- Cậu hỏi ai vậy. Một má chắc là mẹ thằng H

- Má ơi cho con gửi cho thằng H cái thư ạ.

- Cậu là ai, nó đi mấy hôm nay đã thấy về đâu. Nhìn ra thấy thêm 3 người đứng ngoài mặt mũi bặm trợn khiến cho bà e dè và lo lắng.

- Con tên là B má cứ nói là con gửi nó cái thư ạ. B kiểm lễ phép và thay đổi đến không ngờ.

Thế là kế hoạch rần mặt thằng H bất ngờ thay đổi vì người gập là má nó khiến cho B kiểm và chúng nó bỗng nhiên thay đổi.

- Nhà thằng L rất khó chơi vì địa thế nhà nó ở ngay đầu hẻm nhưng lại đối diện với đồn công an nên không thể làm theo các kiểu cũ được, nhưng thằng này mới là cần cái. Việc phải lấy số nó là bắt buộc phải làm nếu muốn cướp bến. B kiểm nói

- Ông để tôi, *** cái việc này tôi thạo lắm rồi. Nó nhanh nhẹn lên tiếng tự tin với kinh nghiệm đâm chém cùng cảnh sát của mình.

- Ông không làm được đâu, B kiểm tiếp lời và bắt đầu phân chia. Đơn giản là ông không thông thạo nên khi rút sẽ rất rách việc.

- Thằng này chờ tao ở đây xong việc thì dọt thẳng luôn. B kiểm lên tiếng. 1 xe cùng T ba mắt ở lại nếu chúng nó đuổi theo thì chúng mày từ sau úp tiếp lên phang tiếp rồi dọt luôn. 6 xe còn lại thì theo xa luân chiến nếu nó truy đuổi, không được bọc lộ có bao nhiêu người và nếu không cần thiết không được ra mặt. Mọi người thống nhất tự về Thủ Đức nhé.

Vậy là xong mọi người theo kế hoạch, nó ngồi sau tay lái một thằng em của B kiểm với nhiệm vụ cản địa cả 2 nó yên tâm với nhiệm vụ của mình, chỉ hơi tiếc là anh em Hà Nội đầu không thể độc lập chiến được vì đâu biết địa hình và quan trọng nhất đồn công an ngay sát cạnh nhà của L.

Nhà L như nhà của T có cổng sắt bên ngoài qua khoảng sân hẹp khoảng bốn, năm mét gì đó thì mới đến cửa chính. Chúng nó quyết định chờ đến 5h30 mới bắt đầu hành sự vì đường đông để bắt đầu thoát hơn nhiều.

Tránh việc bị soi cả bọn tản ra mỗi đứa một việc, đúng 5h30 tự khắc mỗi người đầu biết mình cần phải ở đâu.

Nó và thằng L con đệ của B kiểm đứng ở ngã ba cản đường truy đuổi.

Chẳng hiểu sao cái lúc đấy nó bình tĩnh và bình thản đến lạnh lùng, thay bằng cái mũi cối dễ gây nên sự chú ý quá mức nó thay bằng cái mũi mỹ quả đưa sụp sụp trên mặt, mồm như cái bát hương vậy cứ điều nó nói điều thuốc kia không lúc nào dừng. Chưa được 15 phút thì đã nghe tiếng rít lên như xé vải của chiếc xe đua hai kỳ nó không nhớ rõ nữa nhưng hình như hiệu Yamaha vậy, loại xe này sau bị Sài Gòn cấm sử dụng vì dân cướp giật

chuyên sử dụng, tốc độ và độ ồn lách đến giờ hình như cũng chưa có xe nào qua được, nó có tên hình như crystal thì phải phân khối 125 máy 2 kỳ phanh đĩa cả hai bánh trước và sau. Toàn bộ chúng nó đều sử dụng một loại xe này.

Veo chiếc xe chở B kiểm rú lên vút đi trên là hai thằng nằm rạp, thằng B kiểm tay vẫn lăm lăm súng không bắt mà chỉ dứ về sau đe dọa mà thôi.

Rét tiếp theo ngay sau là xe của anh S sự cũng đang gào rít lên nổi tiếp ngay sau, khác với B kiểm để cản sau thì S sự lại nổ súng chỉ thiên để cản địa. Lúc này phía sau xe của anh S sự có khoảng 3 xe khác đang đuổi theo nhưng do xe vừa không ngon bằng lại ròi vào thế bị động nên khoảng cách ngày càng xa.

Theo đúng kế hoạch nó là tốp thứ 2 cản địa, chờ đúng khi 3 cái xe sau đang cố vút ga đuổi theo thì thằng L con lúc này mới từ vệ đường thốc ga chạy cắt ngang đầu xe cái đầu tiên và gần nhất rồi bất ngờ nó bẻ quạt tay lái như đánh võng và lại quạt ngược lại luôn, cú cắt của ở tốc độ cao như vậy khiến cho Nó nổ sau chỉ muốn văng ra khỏi yên xe, cả người theo quán tính cứ quạt đi rồi quạt lại, toát mồ hôi vừa nổ tài lái xe mà cũng vừa ghé hết cả răng vì kiểu cắt đường và ngáng xe của dân nam. Cái này thì chắc dân Bắc Kỳ còn xa lắm mới có thể là đối thủ được. Nếu một lần được chứng kiến dân giật đồ thể hiện lái xe giờ cao điểm giữa thành phố Sài Gòn chắc chắn không một ông đua xe nào còn giám huyênh hoang. Quay đầu nhìn lại sau ba phút cắt đường như vậy thì đã có 2 xe văng vào vệ đường rồi, chỉ còn lại một xe mà thôi nó tiếp tục quay súng ngược lại chỉ thiên thị uy thế là ba cái xe như ba mũi tên thay nhau đánh võng và lách trên đường lúc này đã ra đến đường lớn phía ngoài rồi, tuy không còn xe nào truy đuổi nhưng vẫn cần thoát ra hẳn khu vực gây án vì vậy B kiểm xe đầu tiếp tục nổ súng dẹp đường.

Pằng, pằng ngay giữa ngã tư đường lớn B kiểm nổ súng khiến cả quãng đường đang đông đúc thế này bỗng thoáng đảng vì mọi người đều khiếp đảm dẹp hết vào hè.

Thời này Sài Gòn đã qua rồi các vụ cướp giật nhưng bù vào đó nó còn kinh hoàng hơn bởi các vụ thanh toán nhau giữa các nhóm xã hội bởi Sài Gòn thời đấy giang hồ chưa có chủ, việc này tạo nên phản xạ không điều kiện cho người dân thời đó nên mọi người rất nhanh chóng hiểu cần phải làm gì để không bị tên bay đạn lạc.

Nhập được vào trục đường lớn coi như đã thoát cả ba xe chúng nó vun vút

lao đi trong trời chi ầu nhập nhạng của đất Sài Gòn. Lòng vòng và đúng 9h thì đủ cả 8 xe tụ về Thủ Đức, việc thị L thành công nhưng vẫn chưa mỹ mãn.

Đoạn này là do anh em kể lại vì lúc đó nó đang ở ngã 3 làm cản đường 2. Khi B kiểm vào bấm chuông thì một thằng to con lưng lửng ra mở cửa, chẳng hiểu sao ông B kiểm gà hoá quốc, thấy dáng người là phách luôn L lớn vậy là tay đẩy cửa tay siết cò nó ốt thằng 3 viên một vào đùi, một vào sườn và một thị uy, thấy thằng kia gục thế là nó vọt trong đầu vẫn nghĩ thằng L đã xoá sổ rồi. Nhưng nó nhầm thằng đấy cũng tên là L nhưng là L nhỏ đệ cứng của anh L từ dáng dấp đến lời nói đầu rất giống.

Khử xong B kiểm té, thằng L nhỏ gục xuống thì trong nhà 5 đứa chạy xô ra, lúc này T ba mắt đang từ phía sau ào lên chém liên tiếp hơn chục phát vào bọn chạy ra khiến cho cả 5 thằng đầu dính, máu me toé toét và cũng dọt xe luôn. Lúc ra đầu đường thì gặp xe anh S sự cản đường bắt chỉ thiên uy hiếp đồng thời thu hút sự quan tâm của các xe đuôi, T ba mắt cho xe rẽ ngang đi luôn đường khác. Thế là cuối cùng cả 4 xe cản địa tiếp theo còn không phải làm gì coi như chúng nó đi chơi ngắm cảnh.

Cho dù việc chưa xong vì anh L chưa dính và T cũng không sao nhưng sự việc đã làm cho cả bọn bảo kê bến xe Miền vĩ hết đ.ái ra qu.ần rồi. Chúng nó biết động vào B kiểm và dân Bắc Kỳ là cực kỳ rách việc. Sau sự việc này B kiểm cũng bị anh em trong đó tẩy chay một thời gian vì liên kết dân Bắc Kỳ giạt số má và chiến với dân bản xứ. Chính cái tẩy chay này lại khiến cho B kiểm kết thân với vô số anh em Bắc Kỳ chủ yếu từ Hà Nội, Nam Định, Hải Phòng vào đây tìm nơi chú bão để rồi từ đó làm nên một tên tuổi của giang hồ sứ nam là B kiểm.

Sau ngày xảy ra sự vụ thì T điên cùng T bạc vào đến Sài Gòn lúc này mọi việc cũng chưa đâu vào đâu hết, việc bắn hụt anh L đã khiến cho bên nó thì cay đ.èn vì chưa dẫn mặt được còn anh L ít nhiều gì cũng là ứng cử của ngôi đầu ở Sài Gòn. Sự việc cứ thế bị đẩy dần lên cao trào và một trận thư hùng là đương nhiên sẽ xảy ra.

Hôm đó cả bọn nó lúc này đã thêm T điên và T bạc đang ở Đ.ốt Đất để ăn tối thì thằng út H từ đầu chạy về người bê bêết máu, sau này đếm lại thì nó dính đến dăm nhát nhưng rất may toàn vào phần m.ề.

- Út, út ơi mày bị sao vậy. B kiểm lay thằng Út gục ngay ở cổng nhà.
- Thôi đẹp ra ông cho nó vào nhà đã, thằng nào đi mời bác sĩ về đây. Anh S sự lên tiếng

Thế là mỗi việc thằng Út sau khi được tiêm, rửa vết thương đã tỉnh dần lại.

- Ai chém mày vậy út. B kiểm hỏi ngay khi thằng út tỉnh.
- Em bị đệ thằng H quây, chúng nó đông quá nên em không chạy kịp đánh vút xe bo bộ về đây.
- Đ. mẹ mai tao lấy số thằng này. Mắt vẫn lên, hàm bạnh ra B kiểm thực sự cay cú vì ở đất Sài Gòn này có đũa giám vuốt râu hùm.

Sự việc này đẩy chúng nó lên cao trào và càng ức chế hơn khi không thể nào đối đầu trực tiếp được nhưng cứ xé lẻ là bị thịt. Cả bọn không nghĩ ra được cách gì đối phó khiến việc này đã rồi lại càng thêm rồi.

Đúng lúc này thì do có lời từ các anh em Vĩnh Xuân ngoài Hà Nội vào lò cụ V, một lò võ tương đối lớn ở Sài Gòn ngày ấy nên nhanh chóng anh em ở đây đã tìm ra nó cùng mọi người nhưng cuối cùng cũng không ai đưa ra được phương án nào mà có thể khiến cho sự việc đi đến kết cục tốt đẹp hết. Cuối cùng tất cả mọi người đành đưa ra phương án biểu dương lực lượng rung trà cá nhẩy để L, H, T ra mặt.

Ngày hôm đấy toàn bộ chúng nó gần 20 thằng trên xe máy lại quay lại bến xe miền nam nhằm quyết bình định cho xong, nhưng đâu phải muốn chiến là chiến được, cái cách của bọn bên Miền nam là cứ dằng dai hờ ra là khộp khiến chúng nó cực kỳ mệt mỏi, càng lờng lộn, càng hung hăng và hùng hục thì càng nhanh tăng sông mà chết, khi mục đích không đạt được sẽ sốt ruột làm liều vậy là tự ngóm và chủ cuối cùng của bên vẫn sẽ là chúng nó. Biết là vậy mà lực bất tòng tâm vì không có đủ lực lượng giải ra đành chịu chết. Vừa dừng ở bến Miền chưa kịp động đậy gì thì cả công an, dân quân và bảo vệ đã từ đâu kéo đến rồi. Cộng lên theo kế hoạch anh em từ lò cụ V cùng đến cứ 10, 15 phút lại một tốp chẳng mấy chốc cả bến xe Miền nam như một biển người nhưng toàn ta với ta cùng với chính quyên làm gì có ai mà chiến chẳng nhẽ tự chiến với nhau. Thế rồi lại giải tán vì chẳng đi đến đâu hết chúng nó giờ từng thằng như những con thú điên và cái việc luôn phải đề phòng khiến cho cả bọn tai không giám tản ra bởi đệ của anh L, H, T cực đông và có thể thịt những đũa lẻ bất cứ lúc nào và quan trọng nhất chúng nó chẳng biết mặt ai ngoài 3 người cầm cái hết. Cả cái bến Miền nhờ đó mà thành vô chủ và cả hai bên đều thêm thuồng cái miếng mồi béo bở trong mệt mỏi.

Anh nói thiệt các chú muốn cướp bến thành của riêng nên rất khó và không thể làm được đâu, nếu cứ thế này rồi cả hai bên cùng chết thôi. Lúc này anh G ở lò cụ V lên tiếng sau vài lần cùng chúng nó nhậu nhẹt.

- Nhưng làm gì còn cách nào khác ông. Anh S sực lên tiếng.

- Tôi đã ngật ngừng vài lần nhưng sợ anh em đang nóng nên không nói, giờ nếu mọi người bình tĩnh thì tôi sẽ bày cách để các bên cùng có lợi chứ thế này không sớm thì muộn cũng chết tất thôi. Tôi không phải dân Giang hồ và cũng không sống vì nó nhưng là người ngoài nên thấy sao cho mọi người cùng có lợi là được, giờ đâu còn thời của anh hùng nhất khoảnh nữa đâu

- Ông nói đi xem nào. Anh S sực lên tiếng, bọn chúng nó và B kiếm cũng đã quá mệt mỏi rồi nên lúc này ai cũng đều muốn thoát ra khỏi cái mớ bòng bong.

- Nói thực là giờ để dàn xếp chỉ có cách phân chia lợi nhuận mọi người cùng có lợi, bất cứ ai định độc chiếm đâu sẽ chết thôi vì tôi biết không đối đầu cùng các ông không phải L, H, T nó sợ đâu mà vì đây không phải là thế mạnh, chúng nó sẽ dùng thời gian và quân số để tĩa dãn.

- Chúng tôi quá biết rồi và vào đây chỉ để chú bảo làm ăn nên thế nào ông nói thẳng ra đi.

- Cả ba thằng L, H và T thì có thằng L và thằng H đều là đệ cũ của anh L chín ngón. Giờ nếu các ông đồng ý tôi sẽ đưa đi gặp anh L chín ngón. Chỉ cần anh ý đứng ra dàn xếp thì mọi việc sẽ xong nhưng bến sẽ là sở hữu chung mọi người cùng có lợi. Các ông thấy sao.

- Thấy sao nữa, nếu đôi bên cùng bắt tay với nhau là anh em thì quá ổn rồi còn gì. Mọi người đều nhìn thấy ánh sáng nơi cuối đường hầm. Thế là thông qua anh G chúng nó lần đầu tiên được gặp huy hiệu thoại của giang hồ Sài thành tên tuổi lẫy lừng cùng danh vang bốn cõi: L chín ngón. Riêng cái tên L chín ngón đã đủ làm nên một thiên tiểu thuyết cùng các huy hiệu thoại bất hủ của Giang hồ Sài thành rồi.

Khác với dân Bắc Kỳ người nam cho dù là Giang hồ đang nhưng vai vế được phân chia rất rõ ràng, anh là anh và em là em, nó chỉ mất đi khi tự mình làm hoen ố mà thôi, tôn ty trật tự không bao giờ thay đổi, nếu anh L chín ngón đồng ý đứng ra giàn hoà thì mọi việc sẽ cực kỳ êm xuôi, đôi bên cùng có lợi và bảng số chúng nó cũng khác hoàn toàn luôn trong

cái đất Sài Gòn này. Đây có lẽ là cách chu toàn nhất cho tất cả mọi người. Sau cơn mưa chiều hè cái nóng Sài Gòn như bị đẩy đi, không khi dụi hẳn lại. Theo anh G dẫn đường chia làm 2 tốp B kiểm, S sự, Nó, T ba mắt, anh G và một thằng đệ B kiểm đi 4 xe trước, Toàn bộ bọn còn lại đi phía sau bọc hậu đề phòng bị cản trộm chúng nó lên đường đi gặp anh L chín ngón. Bước vào một quán Nhậu ở góc phố Cao Thắng cắt đường 3/2 chúng nó gặp con người huyền thoại viết nên lịch sử của Giang Hồ đất Sài Thành. Là người có gốc gác cũng là miền Bắc di cư vào nam nên khác với những người khác anh L lại rất có thiện cảm với anh em bắc kỳ, có lẽ đây là cái yếu tố quan trọng nhất để anh đồng ý đứng ra. Cảm nhận của nó sau duy nhất một lần gặp anh L chín ngón là một người cực kỳ bản lĩnh, nhanh nhẹn và gần như không biết sợ là gì. Viết lên nhiều trang tình sử cũng đúng thôi bởi ở anh hội tụ sự lãng tử, kiêu bạc, bản lĩnh nhưng lại rất chân tình và đầy nghĩa khí.

- Em chào anh ạ. Từ anh S sự đến tất cả chúng nó đều lễ phép chào anh L chín ngón.

- Ừm anh em ng ẩ đi, cứ theo luật bắc 3 chén đi rồi chuyện gì tính sau. Anh L chín ngón lên tiếng.

Vậy là đúng luật 3 ly

- Chén 1 kính công cha, nghĩa mẹ

- Chén 2 nghĩa Thầy

- Chén 3 là tình anh em nghĩa khí giang hồ

Sau màn này mới đến mục giới thiệu tên tuổi và nhân vật cuối cùng bất ngờ anh L chín ngón lên tiếng:

- Đây là S sự phải không, thằng D pallet đâu rồi em vẫn ở Long An chưa về cơ à, nghe chuyện ngoài bắc nhiều anh em cũng muốn gặp nhau cho biết.

Thực là kinh hoàng vì việc anh D pallet ngoài chúng nó ra làm gì có ai biết đâu mà còn biết tường tận luôn mới đang là khiếp.

- Dạ D nó chưa về vì động quá anh ạ, bọn em muốn đến chào anh lắm nhưng kẹt nỗi không có người giới thiệu nên cũng chưa dám kinh động ạ. S sự vừa lịch sự vừa khéo trả lời anh L.

- Anh em chúng mày vào lâu chưa zậy mà quậy tung cả đất Sài thành quá

trời vậy. Anh giờ cũng già rồi nên không ham hồ nữa, mấy thằng em phải tự chia quyền lợi ra chứ chúng mày cứ zậy thì cuối cùng cả hai cùng tiêu thôi.

Cảm nhận sự chân tình, cái hào sảng quân tử cũng như cái cùng sống cùng chết của mọi người cuối cùng anh L chín ngón cũng bị chúng nó thuyết phục đứng ra dàn xếp.

Theo lời anh L chín ngón thì chỉ những người trực tiếp mới nên có mặt tránh sự chú ý không cần thiết cũng như hiểu nhầm nên không phận sự thì nên tự rút vì vậy từ đây nó đã không trực tiếp tham gia nữa.

Mọi việc sau này cuối cùng cũng được chung kết với chủ bến là một người phải đủ tằm, đủ bản lĩnh, đủ uy tín và đủ cả danh để cầm cương các bên: anh L chín ngón.

Đây là hoạt động đầu tiên của anh khi quay về làm dân xã hội sau một tăng miệt mài trong trại.

Tuy nhiên giờ anh L chín ngón đang trong vai người đã già từ vũ khí rửa tay gác kiếm để chờ thời cơ cũng như củng cố lại lực lượng, anh em cho một bước lên vị trí mà sau này anh N cam ngãi.

Vì việc lớn nên anh L chín ngón sẽ chỉ là người ở đằng sau chỉ đạo mà thôi, các việc đứng ra ở bến Miền giờ sẽ do T ba mắt đảm nhiệm đi đầu hành, lợi nhuận được chia làm 4 phần với:

- Anh L chín ngón 1 phần.
- Anh L và tốp H, T một phần
- T ba mắt một phần
- B kiểm, anh S sự một phần.

Thế là nhờ có anh L chín ngón đứng ra việc bến xe Miền đã xong, tên tuổi của B kiểm sau vụ này thực sự đã thành khủng rồi, T ba mắt chính thức thành chủ bến Miền và cũng thực sự có số má đảng hoàng.

Quyết định trong lòng sẽ quay ra Hà Nội của nó được N.A đồng ý, Bố mẹ nó sau thời gian 6 tháng thấy mọi việc cũng êm êm kèm theo vụ ốm của nó từ dịp trước nên cũng muốn nó quay ra Hà Nội.

Ở lại trong nam T bạc thành con bạc khát nước, thường xuyên chơi ở các sòng của anh N cam và chính đây là cớ nổi khiến anh N cam biết đến T ba mắt từ đó tạo nên se ri 1 của bảo kê Phi Thủy rồi sau đó khi H bánh được dựng lên thì T ba mắt lui lại hậu trường thành con bài dẫu mặt rất ít khi xuất hiện.

B kiểm thành khủng và đủ cơ để thành người sẵn sàng thay thế vị trí anh N

cam khi cần, rất nổi và vì vậy cũng dễ vớt hơn.

Anh S sự ở lại cùng B kiểm một thời gian nhưng thấy không hợp vì vậy sau này khi anh D palet từ Long An đi về Khanh Hoà chú bảo thì anh S sự cũng đi cùng, cả hai tên tuổi cũng đi vào thành huyền thoại của đất Nha Trang.

Anh L chín ngón do thừa bản lĩnh nhưng lại thiếu lực lượng và quan trọng nhất lấy cách của người quân tử để đo lòng của giới giang hồ khiến cho anh thêm một làn ô m hận và lần này thực sự buộc phải rửa tay gác kiếm. Đến đây cũng là chấm dứt giai đoạn làm Xã Hội trong Sài Gòn để quay ra Hà Nội lấy vợ và bắt đầu cũng rút dần chân ra khỏi Xã Hội. Khi mà tưởng rằng cái máu c.hó đã hết thì cũng là lúc nó hành động bằng một trái tim lạnh cùng đầu bị nóng dẫn đến hậu quả khôn lường. Đến giờ không phải biện minh nhưng đúng là chỉ có thể nói là: SỔ PHẬN.

Nhưng cũng chính nhờ cái trái tim lạnh và đầu nóng đẩy lại giúp nó một quãng thời gian nhìn nhận lại và để thay đổi hoàn toàn từ cách nghĩ, cách sống, cách làm việc để rồi tiếp tục làm những việc từ đây thành công dân gương mẫu.

Nhận được quyết định chuyển học từ cơ sở 2 tại Thủ Đức về Hà Nội nó mừng như phát điên lên, bắt xe quay ngược về Đ ền Đất gọi mời tất cả anh em trong Sài Gòn đến nhậu chia tay nó lên đường quay về Hà Nội để lại Sài Gòn bao anh em cũng những lời chúc chân thành và cũng không ít lời khuyên rút chân ra khỏi cũng bùn khi quá muộn.

Ngày lên đường hơn hai chục anh em đưa nó ra ga Bình Triệu, lên tàu mà trong lòng đầy tâm trạng mâu thuẫn giữa sự lưu luyến cả anh em và trong lòng thì lại muốn về.

Không điện cũng chẳng báo gì cho ai ở Hà Nội biết là mình sẽ ra hết, nó muốn tạo sự bất ngờ.

Sau ba ngày hai đêm tàu về Hà Nội đúng giữa trưa mùa hè trời nắng kinh khủng, cùng là nắng thì cái nắng của Hà Nội nó cũng khốc liệt hơn hẳn cái nắng Sài Gòn đúng thật của làm sao người chiêm bao là vậy. Cái nóng của mùa hè và cái lạnh đến cắt thịt của miền bắc như sự khốc liệt nhưng rất chân thành và đầy quyến rũ của con người Hà Nội vậy, có thể là không thích, có thể là không muốn cũng có thể chẳng ưa nhưng thực sự rất khó

quên và lâu không gặp lại tất nhiên phải nhớ.

Để lại hết đồ cho T ba mắt, nó đi người không ra Hà Nội nên việc ra khỏi ga gần như người đầu tiên vậy.

Tầm giữa trưa này là giờ chẳng có chuyến tàu hàng nào về nên chắc chẳng có ai ở đây đâu, thẩn nghĩ trong đầu nó rảo bước với cái mũ cối sụp trên đầu.

Bốp. Bất ngờ một cái đập tay khiến chiếc mũ trên đầu úp thẳng luôn vào mặt. Như phản xạ có điều kiện nó xoay ngang người cùng cái vả ngược gần như tức thời được vung ra, nào đã nhìn biết là ai đâu.

Vút, tay nó nhưng đánh vào khoảng không vậy, mũ vẫn úp vào mặt nó đã nảy ngay ra quán chèn chén phía ngoài cổng ga để vớ đờ ỉ. Cả sân ga nhốn nháo chẳng biết việc gì, lúc này gạt được cái mũ ra, trong tay là cái chai bia tàu nhoáng nhoàng cứ gần là phang để thoát đã mọi việc tính sau. Nghĩ sao làm vậy nó vung tay phệt ngay người gần nhất.

Veo, bốp cái chai như vút vào khoảng không cùng với cú đá theo khiến cái chai văng khỏi tay nó vỡ toang dưới đất. Lui lại lúc này nó mời nhìn xem đối thủ là ai.

- Em em xin lỗi anh ạ. Nhưng sao lại là anh. Nó lấp bắp không nên lời

- Ra bao giờ mà không báo cho ai biết vậy. Đánh nhau có vẻ giỏi nhỉ.

Trước mặt nó lại chính là anh L lỗ. Người nó vừa kính, vừa sợ.

- Bất ngờ quá em đã kịp biết ai đâu, nhưng sao anh lại ra đây ạ.

- Anh ra đón người nhà về chuyến này, chú phá chán Sài Gòn rồi giờ lại ra Hà Nội đây phải không.

Thế là từ khi nó bước chân vào xã hội đến khi rút chân ra chẳng bao giờ cái tâm được yên cả, lúc nào cũng như bị rình rập, đâm chém, lúc nào cũng đề phòng sẵn và bị sẵn đôi khi ng ỉ nghĩ lại không hiểu sao Nó có thể ngu muội đến thế được.

Hai anh em đứng nói chuyện thêm một lúc rồi nó cũng đi về

Ê xích lô, cho về Ngũ Xã. Nó gọi xe rồi nhảy tót lên ng ỉ, xích lô đưa nó về theo đường Lê Duẩn, Điện Biên rồi dọc theo đường Hoàng Diệu qua Đàng Dung chợ Châu Long Trúc Bạch rồi về nhà. Thời đó vẫn chưa có phố Trấn Vũ và vào "làng" Ngũ Xã vậy chỉ có duy nhất một đường với địa

đang thường gọi là "Đầu Cống". Mới đi có hơn 6 tháng mà sao các con đường quen thuộc bỗng nhiên đẹp thế, không gian, nếp sống, khung cảnh và đặc biệt con người Hà Nội làm cho nó tự nhiên thấy chùng xuống, lòng như cũng dịu đi và hình như phần người nó cũng tăng lên được vài phần. Khác hoàn toàn Sài Gòn vào thời đó, Hà Nội vẫn có nét gì đó rất đặc thù theo đúng nghĩa của đất Kinh Kỳ. Không xa hoa lộng lẫy, ồn ào và náo nhiệt như Sài Gòn (Thời đấy vào Sài Gòn nhìn vài cái nhà cao tầng, đi xa lộ Biên Hoà, vào trường Lục Quân, lên Caraven đã thấy như bước vào một thế giới khác rồi) nhưng Hà Nội vẫn luôn là Hà Nội cho dù bao nhiêu biến cố đã xảy ra, trong nó Hà Nội luôn là nơi sâu lắng nhất, đẹp nhất, thân thương nhất, đi đâu nó cũng vẫn tự hào mình là người Hà Nội cho dù thực tế Nó cũng chẳng ra gì.

Bạn bè í ới gọi thế là lại dừng lại cà kê uống nước, hết nước lại đến bia khiến cho nó gần 6h mới về đến nhà.

Mẹ, Bố, Bà mừng đón nó trở về trong tình thương máu mủ, mọi người đều quan tâm đến nó, chăm sóc cho nó từng ly, là đại diện cho một dòng họ từ Ông nó, đến Bố nó đều ít nhiều để lại những dấu ấn trong xã hội từng thời vậy mà Nó Không còn gì để nói cả tự nó hiểu trong lòng như vậy.

- Cần phải thay đổi lại mọi thứ thôi. Cuối cùng thì mình cần cái gì nhỉ.

- Thì ờ: Mình đã có đủ nếu không nó nhiều so với đa số người cùng tuổi.

- Học hành: À mình cũng đang là sinh viên năm thứ 3 rồi đấy chứ, cho dù rất tệ nhưng về hình thức thì mình vẫn cứ là sinh viên đại học, ít nhiều gì cũng vẫn đạt được cái mong muốn của gia đình cho dù mới là một nửa.

Mang theo rất nhiều lời khuyên của gia đình, họ hàng trong đó có cả anh em xã hội những người biết về nó một cách rõ ràng: Hãy rút chân đi, hãy dừng lại trước khi lún quá sâu vào con đường tội lỗi, chỉ cần quay đầu là bờ và chỉ có cách đây mà thôi.

Rồi đến lúc nó cũng ngộ ra một phần đường đang đi là sai lầm, các giá trị là ảo tưởng và cái đích nhắm đến khi đạt được cũng là khi về cát bụi, vô nghĩa, vô tình và vô định.

Ở nhà ăn bữa cơm với gia đình sau sáu tháng bây giờ nó mới lại được cất lời mời Bố, Mẹ, Bà ăn cơm. Ăn cơm xong thì cũng là lúc Anh về và chị nó cũng xuống chơi thăm thằng em mới ở Nam ra, ngày hôm đấy nó đã hứa với mọi người là bằng mọi giá sẽ học xong đại học, không còn làm các việc bất nhân, phi pháp, không còn bỏ nhà lang thang và cố gắng nhất để có thể trở thành người sống có ích cho gia đình, xã hội, làm chỗ dựa cho bố mẹ

cũng như sẽ làm được những việc như Ông và Bố nó đã làm và còn một trong trách lớn hơn là trưởng Tộc nó cần phải hoàn thành.

Cả đêm hôm đó nó nằm mà mắt cứ thao láo không sao ngủ được, hình ảnh giấc mơ ngày ông nó mất lại quần v òe khiến nó trăn trở khôn nguôi, r ồi việc Bố nó, Mẹ nó, Chị nó, N.A cùng bao người khác khổ sở đến cùng cực khi cứ phải chạy theo mà xử lý các hậu quả cho nó.

Cả ngày hôm sau nó ở nhà tiếp bạn bè đến chơi, thế r ồi đến tối ăn cơm xong nó mới xách xe tạt qua Hàng Đậu chào thầy và các anh nó xin phép đi trước và thẳng tiến Lò Đúc. Nó muốn dành cho N.A một sự bất ngờ.

Vun vút trên đường chẳng mấy chốc nó đã đến nhà của N.A r ồi, thời đấy dọc theo cả tuyến đường đê Tr ần Khát Chân có bao nhiêu cái bóng đèn đầu bị bọn ghẹo ở đây đập hết khiến cho cả con đường đông nghịt nhưng cũng tối um, ánh sáng chỉ leo lét hắt qua cửa mở và một vài quán xá mà thôi.

Lòng thì nao nao, tâm trạng nửa hứng khởi nửa b ối ch ối nó ngập ngừng nửa muốn gọi N.A ra ngoài vì sợ gia đình của N.A, nửa lại muốn vào vì nó biết sẽ có lúc vẫn phải công khai , đối diện và quyết liệt. Càng để lâu chỉ càng thêm khó và phức tạp mà thôi.

Ở kia, từ ngoài nhìn vào nó thấy có đến 3 thằng đang ng ồi trong nhà của N.A, thằng thì dậy em học, thằng thì đang lúi húi làm gì đấy, còn một thằng đang ng ồi g ần tán tỉnh chắc kể chuyện cười khiến mọi người nghiêng ngả. Hừm thế này là thế nào đây, vào hay không và nếu vào mà không ổn thì nghe chừng còn dở hơn nữa.

Thoáng nghĩ nhanh trong đầu nó cười nhạt quay đi. Lao xe máy ngược v ề chợ hôm nó làm túi hoa quả, đường phở, vài đôi dép và mảnh vải đúng hàng sài gòn luôn nó nhếch mép quay lại nhà của N.A

- Con chào bố mẹ ạ, các em có ngoan không? nó v ồ vập chào hỏi như đúng r ồi vậy, cứ như là mặc nhiên chuyện tình cảm giữa nó và N.A đã được cả hai gia đình chấp thuận vậy.

Chính cái bất ngờ, sự đột ngột và cách tiếp cận của nó nhanh chóng đẩy ba ông đang chủ động thành bị động vì sự ngỡ ngàng đột ngột, nhanh chóng nó chiếm thế thượng phong. Nhìn ánh mắt long lanh rực lên của N.A nó hiểu nó đã thành công, đúng là sự từng trải trong một số việc nó cũng giúp

cho Nó có những quyết định rất khác người và nhanh chóng. Đã có đả r ỡ thì phải lấn át ngay tạo thế chủ động chứ.

- Em đi pha nước đi sao khách đến nhà lại uống nước lọc vậy. Nó nói với N.A

- Con mới ở trong kia ra có chút quà c ầm xuống biếu bố mẹ và các em, còn đây là quà của Bố Mẹ con gửi thăm sức khoẻ ông bà ạ. Nó lấy ra hộp trà sâm để biếu riêng Bố Mẹ vợ tương lai.

Cách hành động, lời nói và sự bất ngờ khiến nhanh chóng tất cả mọi người bị đẩy vào thế bị động không ai còn biết làm sao ngoài cách như nó sắp đặt sẵn trong đầu.

Hehehe, đến giờ gấu nó mỗi khi nhắc lại cũng chỉ biết ôm bụng cười mà thôi.

- Chào các bạn, xuống chơi nhà N.A muộn thế. Mình mới ở trong nam ra nên hôm nay mới biết mặt. Hút thuốc uống nước đi.

Cứ khơi khơi như đúng r ỡ nó khiến cho cả ba thằng nhanh chóng d ờn vào thế bị động, mất tự tin và không thể nào cất tiếng nói lên được nữa, 15 phút sau là

- Cháu chào bác cháu v ề ạ. Hôm sau anh xuống nhé. Cả ba thằng buộc phải chuột rút trong cay cú. Hehehe mà cứ cay cú đi còn quay xuống thì ông cho mà còn điều đứng. Nó th ầm nghĩ trong đ ầu và thực sự không thêm chấp, nó rất tự tin và bản thân cũng như thành trì N.A sẽ là của nó vài chuyện thủ đoạn vật này nó chấp.

Vấn vương trong đ ầu cái câu hôm sau anh xuống nó đã th ầm nghĩ c ần phải dẹp bỏ, đập tan cái ý nghĩ và sự quyết tâm trong đ ầu mấy thằng này r ỡ

- Ngày H toác tao nhờ tý. H Ớn 10h từ nhà N.A v ề nó đi thwngr ngày sang nhà thằng H toác.

- Ở mà ra r ỡ đấy à, ngoài này anh em biết tin tưởng mà tử nạn trong đấy roài.

- Ừm tao vừa ra hôm qua trong thủ qua nhà vợ chơi tạt qua mà luôn.

Thế là hai anh em ng ỡ với nhau ở quán nước ngay đ ầu ô Đống Mác, kể lại một phần các việc trong kia cho H toác cuối cùng nó mới nói

- Ngày tao có việc này nhờ mà tý có được không. Nó ướm thử lời H toác.

- Cái thằng này anh em với nhau có gì nói mẹ nó ra cứ rào đón tao ghét thế không biết.

- Việc tao và N.A mà biết r ỡ nhưng nhà N.A có chú làm trên công an thành phố nên tao giờ bị nhà cấm không cho quan hệ nên thằng chú nó mới

giới thiệu mấy thằng xuống đây để cưa cẩm.

- Tưởng cái gì mà xem nhà nó ở đâu tao xuống cho vài phát là xong chứ đéo gì phải lo.

- Không được đâu, giờ ảnh tao đang bị tối om rồi làm thế thì khác gì vạch áo cho người xem lưng. Giờ tao chỉ cần thế này thôi, nhà mày thì ngay đầu này nên từ mai cứ 6h30 thì mày bắc ghế ngồi đây cho tao đến 9h nếu mấy thằng kia xuống thì mày cho vài thằng em ra đâm xe và chạm rồi cứ thế này nhá..... nhá

Xong ông không phải nghĩ. H toác nhận lời mà không chút lẩn tránh, ở cái đầu ô Đổng Mác này có ai lạ gì thằng H toác đâu, nhắc đến nó lại buồn rất đẹp trai, bản lĩnh và chơi với anh em cũng được vậy mà nghiện để rồi si da mà chết.

Thế rồi theo lời My Nương N.A hai hôm sau B hẹn xuống chơi, đúng là con gái dễ tin thật, nghe nó hát kiểu nhạc vàng:

- Anh chẳng có chước gì hơn người khác ngoài yêu em chân thành và nhiệt nhất thôi, nhưng anh vẫn là thằng đàn ông đúng nghĩa vì vậy sẵn sàng nên chấp nhận một sự cạnh tranh lành mạnh và em luôn là người được quyền ra quyết định cuối cùng, nếu em có nói không yêu anh nữa thì anh sẽ ra đi cho dù lòng không muốn bla.....bla.....

Cấp báo ngay cho H toác chúng nó lên kế hoạch cho cái vụ cạnh tranh lành mạnh.

Tối hôm đấy H toác gabardine cả cây ngồi trong quán nước và cho 3 thằng ôn con đi xe đạp phục trước ngay đầu ngã ba, tầm hơn 7h thì chú kia bắt đầu xuống chắc tâm lý hứng khởi hay sao nên vừa đi còn vừa khe khẽ hát cùng với tự đệm bằng sáo mồm, bóng đầu

Xuỳnh, oạch ba thằng ôn con đi xe đạp từ ngõ lao ra đâm roành ngay vào xe của chú kia. Cả hai xe đổ kềnh ra đường, xe máy thì không sao còn xe đạp của ba thằng ôn thì vành như hình số 8 vậy. Thế là đôi bên cãi nhau ỏm tỏi chẳng ai chịu nhường ai hết cuối cùng là nhảy vào đánh lộn, cũng chỉ tay chân thôi mà chú kia mặt mũi đã như hình bình hành rồi. Lúc này thì dân ở đấy cũng đã ùa ra túm lấy chú kia bắt phải lên xe và bắt phải lên cả người, sự việc đang căng thẳng thì nó đèo N.A đi ra, nhìn thấy việc thế nó nhảy xuống chạy ra can, theo đúng kịch bản dàn xếp bang thằng nhồi con

kia quay ra táng luôn thằng Nó giám can tôi can đều, quá tay nên mặt nó cũng sưng vều lên nhưng chấp nhận vì tình Yêu chứ, hehehe tội cho cả N.A vừa sợ vừa sót người yêu mà lại cũng mừng vì bỗng nhiên nó lại đi tu hiên như thỏ vậy. Chú kia thì mặt đã sưng vều rồi và chắc là cũng có thật. Đúng lúc này thì H toác đi ra dáng vẻ cực kỳ quân khu khệnh khạng miễn sao cho mọi người thấy nó là lưu manh chuyên nghiệp

- Ông đi đâu đấy, sao lại đánh nhau ở đây vậy. H toác nhìn thấy nó và lên tiếng. Còn em sao bạn bị mà không nói với anh mà lại để thế này. Quay ra N.A H toác nói cứ như thân lắm vậy khiến chú kia tròn mắt không hiểu sao N.A lại có thể chơi với người Quân khu như cái thằng H toác.

- Ở tôi đi qua đây thấy bạn bị va chạm xe, định xuống xem việc thế nào chưa kịp nói gì đã bị mấy thằng này đánh rồi.

- Cút ngay, chúng mày định chặn bạn tao đấy à. H toác chỉ mặt thằng mấy thằng kia quát nạt.

Chưa đầy vài phút sau không kịp nhận tiền mấy thằng ôn vật một đi đầu đại ca, hai đi đầu đại ca rồi cút thẳng.

- Thôi mấy anh em vào đây uống nước đã. H toác đơn đả mời cả bọn.

- Mình xin phép mình về trước vì nhà có việc bạn. Chú kia nhanh chóng chuồn để lại Nó, N.A, H toác cả ba vào uống nước một lúc rồi giải tán nó với N.A đi chơi.

Sau vụ này thì còn thêm 2 lần nữa một lần chú kia đâm vào thằng bé đang đi mua mắm tôm khiến cho cả bát mắm tôm hất nguyên vào người thế là về Lần thứ 3 vẫn vậy nhưng là nước mắm lại cũng về Hehehe nó cạnh tranh lành mạnh như vậy đó. Chưa đầy một tháng nó về lại Hà Nội đã quét sạch bóng thù mà N.A mãi không bao giờ biết được tại sao mấy thằng kia mất tích không bao giờ quay lại.

Sau này khi đi ăn cưới lúc đón dâu thì cả H toác và mấy thằng cu kia đều ra mừng vì vậy đã bị N.A cùng mấy chú kia phát hiện ra trước đây bị nó dè dặt nhưng cũng chỉ cười trừ thôi vì mọi việc đều quá muộn rồi.

Thời gian cứ trôi rồi sự việc lại đến vào một ngày tháng 8 năm 1992. Ngày đó đang có phong trào cafe video phim chưởng, cả phố Phan Đình Phùng là dãy bán cafe. Hôm đấy nó và N.A đi ăn ở ngã tư Nguyễn Trường Tộ cắt cửa Bắc rồi về quán cafe đầu hàng Bún cắt với Phan Đình Phùng uống nước lúc này cũng đã muộn muộn rồi chắc cũng phải hơn 10h đêm hai đứa chuẩn bị đứng lên thì bỗng

Đoành, đoành, đoành liên tục là sự huyền não và tiếng súng nổ ở phía vườn

hoa Hàng Đậu khiến cho mọi người nhốn nháo. Theo phản xạ nó đẩy N.A vào trong ngõ, vút lại chìa khoá xe:

- Tý em đi xe về nga tư hàng Bún, Quán Thánh đón anh nhé, anh đi xem có việc gì không.

- Thôi anh đừng đi, em sợ lắm. N.A nói nó.

- Bạn anh làm ở bến Lạng Sơn nhiều lắm, với cả đây toàn người quen anh chỉ ra chút xem có gì không rồi về ngày nên em yên tâm.

Thế rồi không để N.A trả lời nó lao ngay lên vườn hoa Hàng Đậu. Chạy ra đến nơi thì lúc này sự vụ đã xong rồi một vụ bán người và cả hai bên đều nó biết.

Sự vụ trước đó cũng xuất phát từ cái việc gái gú mà thôi, cũng chẳng khác mấy cái việc của Nó với N.A nhưng cách giải quyết thì lại khác nhau hoàn toàn. Thay bằng Nó theo kiểu thỏ non ngây thơ vô tội kết hợp với tung hoành mù khiến cho đối thủ không thể biết đâu là thật đâu là giả, hoang mang cực độ. Chẳng hiểu N.A người định tán tỉnh thế nào lại chơi với thằng như H toác, rồi cùng với văn bản cuối cùng nó loại tất cả lũ nhâu nhâu kia một cách nhẹ nhàng ra đi mà chẳng hiểu tại sao thì T bọng lại dùng sức mạnh. Thằng T bọng (sau này anh em gặp lại nhau trong trại T bọng cảm cái ơn ngày đấy mà đã giúp nó ra khỏi K sau 9 ngày nằm) yêu con H ở Hoè Nhài, Cùng lúc này thằng T đốc cùng چرا cầm còn bé H, đụng mặt nhau vài lần ở Hoè Nhài khiến cho cả hai thằng đều nóng mắt. Để tỏ vẻ anh hùng cùng với lấy điểm với H hai thằng đã đôi lần phang nhau nhưng cũng chỉ dừng lại ở đánh đấm mà thôi, nói chung và chạm nhẹ. Nhưng cả T bọng và T đốc đều không phải loại vớ vẩn vì vậy nếu không có đũa tụt việc đụng độ sẽ là tất yếu.

Hôm đấy T bọng lại xuống nhà H chơi, khi về thì đụng độ với T đốc không thằng nào chịu thằng nào cuối cùng là phang nhau. Nhưng vì T đốc ở ngoài rình trước nên chủ động vì vậy đã phệt nguyên cái chai vào đầu T bọng khiến nó toé me. T bọng vớ được con dao pha thịt lợn hàng ngày đầu phố liền đuổi chém thì T đốc chạy được. Cay đèn lắm nhưng T đốc té rồi vì vậy T bọng quay về gọi thêm thằng S cao cùng vác đờ đi tìm. S cao chơi với Nó từ ngày trước thông qua thằng N đậu chính là cái thằng nó phang ở cái thửa vào đời khi ở Khu lần đầu đó, thực lòng trước nay nó không nghĩ

S cao lại gấu thế vì nó cũng rất bình thường ít khi bộc lộ gì nhiều cả. Số thằng T đốc bốc c.út nên hôm đấy bị thằng T bọng cùng thằng S cao chop được. Lĩnh nguyên một nhát kiếm vào lưng của T bọng cùng vài phát xiên huyệt T đốc lại chạy thoát và quay về gọi bọn bạn đi phục hận nhưng cứ bọn này đi lên thì bọn kia đi xuống khiến chúng nó không gặp nhau. Tìm chán cả hai bên không gặp nhau thì về cất đồ và đi ăn tối. Đúng cái lúc này thì chúng nó lại va nhau, cũng may mà cả hai bên đều không có đồ nên sự vụ chỉ làm bát đĩa, ghế chai phang nhau mà thôi nhưng đôi bên cũng chẳng để lại hậu quả gì nghiêm trọng hết. Đúng kiểu anh hùng quân khu ngày đó chúng nó cuối cùng hẹn nhau ngày hôm sau tử chiến ở bến xe Lạng Sơn được ăn tất ngã về không, Sát Ván.

Hôm sau là đúng cái thời điểm Nó và N.A uống nước thì cũng là ngay chúng nó hẹn nhau. Nhưng để chắc ăn thay vì chờ ở chỗ hẹn thì bọn T bọng, S cao và T.A đi lên đầu nga ba tam giác quỷ phục bêm trước bọn T đốc.

Theo đúng lịch lúc này tầm hơn 9h tối T đốc cùng T móm, T con đại khái gần chục thằng với kiếm lê lên đường chiến. Vừa đi đến tam giác quỷ thì đôi bên gặp nhau vậy là chiến luôn, cả hai bên đều nhảy vào tuốt đồ và đâm chém loạn xạ ngầu bất biết sống chết ra sao.

Lúc này công an đồn Trung Trực ủa ra, T bọng đã bị bêm 1 phát vào vai, S con thì thị phát vào tay, T con thì dính phát vào tay, và T móm một phát vào sườn.

Do ít người hơn lại bị công an xô ra cả bọn thằng nào thằng nấy vớ xe phóng, lúc này bọn T đốc đuổi bọn T bọng chạy đến đầu Vườn hoa Hàng Đậu thì xe của thằng T.A bị đỡ kéo theo cả bọn T bọng buộc phải dừng lại chiến tiếp.

Không quá 5 phút thì bọn T bọng bỏ chạy và S cao là thằng chạy cuối cùng. Liên tục ăn vài phát chém với sau lưng S con biết không thể chạy được nữa rồi nên chui tọt vào ngõ nhỏ kéo theo cả thằng T móm và T con lao vào chuy sát. Lúc này thằng S cao mới móc súng ra, liên tục nổ súng nó khiến cho cả hai thằng kia tiến khách luôn sau đó cả bọn bỏ chốn.

Sau khi té khỏi vườn hoa Hàng Đậu thì chúng nó lại theo đường đê xuống thẳng khu Trần Khát Chân bỏ lại hiện trường hai cái xác không hồn là thằng T móm và T con.

Lúc này nó đến thì mọi việc đã xong, kể ra mà biết trước thì có thể nó ít

nhiều cũng không để sự việc diễn ra như thế vì ít nhất cả hai bên đều là bạn nó.

Gọi xích lô quay về ngã tư Quan Thánh, Hàng Bún nó đưa N.A về nhà rồi vòng xe đi về mọi việc tưởng chừng chẳng có gì. Nhưng không mới vòng xe đến ngã ba thì nó đã bị gọi giật lại rồi

- D phi, D phi ơi tao bảo này. Tiếng máy thằng ng ồi trong bóng cây tối ven đường gọi.

- Sao mày ở đây, té nhanh mẹ nó ngay đi. Thằng thốt nó nói vội với S cao và T bông.

- Mày biết rồi à. Cả mấy thằng cùng hỏi. Tình hình sao rồi mày

- Cả hai thằng chết mẹ nó rồi chứ sao, tao *** hiểu sao chúng mày chết vì gái như thế được. Giờ tính sao đây. Chán thật cả hai bên đều là anh em và bạn của tao nên tao chẳng biết làm sao. Thôi việc đâu có đấy chúng mày cần gì cứ nói tao sẽ hết mình.

- Bọn tôi định té hết luôn nhưng giờ về chắc cũng không được nữa rồi.

Ông xem có thể giúp bọn tôi được không.

- Nếu chúng mày chờ đến mai chắc là không ổn, mà tao giờ cũng không có nhiều ở đây, thôi thì trước mắt chúng mày cần tiền đi mua quần áo thay hết đi rồi lượn. 1h sau gặp nhau tại đây tao đi xoay tiền.

Thế là cả bọn tản ra nó đi thẳng sang luôn nhà H toác ngay gần đấy, thông qua H toác nó đặt cái xe DD được một mớ thế là đưa cho bạn hết luôn nó đành lại xích lô đi về nhà.

Không ngờ đây cũng là lần gặp cuối với S cao khi nghe tin lại thì nó đã dựa cột rồi, còn thằng T bông sau này anh em gặp lại nhau ở Hoà Lò nó làm tự giác nói chung cũng dễ thở hơn nhiều.

Quay lại chuyện nó và N.A lúc này nhà N.A vẫn phản đối kinh lắm, nhưng rồi chẳng hiểu sao đúng là số phận chủ N.A là làm ở một trường đại học.

Do công việc mà buộc phải đến xin kiến riêng của Bố nó nhằm tạo điều kiện thông qua một việc gì đó về giáo dục. Cái hôm chú N.A xuống nhà thì chẳng hiểu sao nó lại ở nhà vì vậy đương nhiên là gặp nhau

- Cháu chào chú ạ.

- O' D đấy à, cháu đi đâu vậy sao lại ở đây. Chú N.A ngạc nhiên vì sự có mặt của nó ở nhà VIP.

- Dạ đây là nhà cháu ạ, chú xuống chơi hay có việc gì đấy ạ. Nó ngập ngừng hỏi vì lo có lẽ nào xuống vì việc của nó.

- Thế cháu là thế nào với thầy Đ vậy.

- Dạ đây là bố cháu ạ.

Há hốc mồm và đây bất ngờ chú N.A không thể tin được cái thằng lý lịch đen nhem lại có thể là con một VIP đáng kính vậy. Sự việc nhanh chóng được chú N.A về nói chuyện lại với tất cả mọi người bên ngoài cùng ảnh nó lúc này đang Sinh viên chăm học, bộ đội xuất ngũ làm nó nhanh chóng lấy lại được uy thế tuyệt đối.

Không còn tham gia trực tiếp vào giới Xã hội nữa nhưng nó vẫn giao du và chơi với anh em bạn bè. Mọi việc không còn gì là ghê gớm nữa nhưng bố mẹ nó vẫn lo nhieu lắm.

Chẳng hiểu nghe ai mẹ nó đi xem bói và quyết định được đưa ra cho nó 2 con đường lựa chọn:

1- Lấy vợ, tiếp tục đi học thì ở ngoài Hà Nội.

2- Lại vào Nam đi học tiếp bao giờ xong thi ra ngoài Hà Nội đi làm lấy vợ. Đương nhiên là nó chọn một r ấ. Thế là đám cưới của nó với N.A được tổ chức. Ngày đấy đám cưới chưa có các dịch vụ như bây giờ tất cả mọi thứ đều phải tự làm hết từ A đến Z nó có một cái đám cưới với N.A có lẽ cũng thuộc loại to vào thời đấy.

Thế là nó cưới vào ngày 12/12/1992, Nó là thằng cưới vợ đầu tiên trong lứa bằng trang vì vậy đương nhiên sẽ là đông và đủ anh em nhất, r ấ thì bố mẹ, chị cùng họ hàng cũng rất đông nên cuối cùng mọi người thống nhất cưới được tổ chức 3 ngày cụ thể như sau:

- Ngày đầu tiên là khách khứa của bố nó tổ chức ở nhà khách chính phủ theo tiêu chuẩn của cụ.

- Ngày thứ hai là khách khứa của mẹ nó tổ chức ở nhà.

- Ngày thứ ba là họ hàng, anh em và bạn bè.

Với lượng khách khứa khủng vậy thì nội việc đưa thiệp thôi cũng đã dứt hết cả hơi r ấ. Từ cái thừa ấy mà ăn hỏi và cưới nó đã có hai xe con cùng một xe ca roài, oai như cóc vậy là cái thằng nó sắp có vợ r ấ, Ối anh hộ tịch ơi em sướng quá.

Còn một chi tiết nữa Nó quên đây là N, không thể không đưa thiệp được nó hiên ngang như anh Trỗi xuống nhà đưa thiệp, đương nhiên là đi một mình roài.

Đời còn chẳng tiếc nhẽ nào tiếc cái nhẫn nhôm

Lắm bầm trong m òm như tiếp thêm dũng khí nó đi trong hiên ngang.

Nó đến nhà N trong một không khí cả nhà cũng đang tập nập, mọi người đều nhộn nhịp như có việc gì đó thật là trọng đại vậy

- Chào em, mới có một năm không gặp vậy mà anh cảm giác như đã 365 ngày vậy.

- Anh ra mà có thềm gặp em đâu. Nhưng em cũng xinh nên anh không xuống em cũng ứ thềm. N cũng vừa đùa vừa thật nói lại với nó.

Giờ khi tình yêu đã hết, chỉ còn là bạn tự nhiên hai đứa lại thấy có vẻ gần với nhau hơn nên câu chuyện có phần cũng dễ chịu rất nhiều.

- Thì đương nhiên là để cưa được người xinh như em anh cũng phải đẹp trai chớ. hehehe nó giả lả. Rồi cuối cùng cũng đến lúc cần phải nói chuyện cần nói.

- Em à, anh sắp lấy vợ hôm nay lên đưa thiệp rất mong sự có mặt của em hôm đó.

- Anh sắp cưới à, ngày nào vậy xem em có thể đi được không vì em cũng bận.

- Việc gì bận đến mức có thể níu chân không cho em đi dự đám cưới anh nhỉ, hoá chẳng chỉ là em vẫn yêu anh nên tiếc ứ giám đi thôi.

- Xì, tưởng bấu lắm hay sao. Nhận thiệp mời của nó mặt N ngẩn tẩn.

- Thế là em và anh chúng mình chỉ cách nhau có 1 ngày. Em cưới ngày 13/12/1992 anh ạ.

Chẳng hiểu sau cả hai đứa cùng im lặng nhìn nhau chẳng biết nói gì. Đành rằng là đã xoạch một cuộc tình, đành rằng chẳng còn gì với nhau nữa nhưng sao vẫn một chút băng khuâng, một chút buồn man mác vậy.

Thế là nó cưới ngày 12/12/1992 thì N cưới ngày 13/12/1992 thật là trùng hợp và kỳ lạ hai đứa chỉ cách nhau đúng một ngày.

Vậy là cả ngày 11/12/1992 nó phải theo bố lên nhà khách chính phủ tiếp khách cả ngày, mệt kinh khủng vị riệu và chúc tụng kèm theo miệng lúc nào cũng phải ngoác ra cười, thậm chí còn chẳng hiểu sao mình cứ phải cười nữa. Nhưng rồi mọi việc cũng hòm hòm

Tiếp đến ngày hôm sau là ở nhà g òm khách khứa của mẹ nó và họ hàng ở quê ra, tui ta tíu tít cả ngày và cũng mệt đến rã rời. Nhưng cũng chưa ăn

thua so với đúng ngày cưới.

Đúng ngày 12/12/1992 là ngày cưới thì thôi rồi, riêng bạn nó đã lên đến hơn trăm người chứng kiến cái ngày mà nó mất "trình tiết đàn ông". Họ hàng và bạn bè cùng với những người từ hai ngày trước xuống đi đón dâu. Cái ngày đây người làm cho nó xúc động nhất chính là anh T dính, anh xuống muộn hơn những người khác một chút, đi cùng là anh T béo, anh H đen, anh T con, anh H con (em anh Đ tay vàng) và một loạt anh em ở ngoài ga khác nữa.

Rất ít khi anh em có ngày để tụ lại với nhau nên ngày cưới nó như ngày hội vậy mọi người đều vui vẻ hân hoan, phần vì nó như em út, phần vì nó là đứa đầu tiên

Cứ vậy cuộc nhậu kéo từ trưa cho đến tận lúc đón dâu. Mãi đến sau này cũng không còn đám cưới của thằng nào mà đông đủ và vui như của nó.

Tầm hơn 3h thì anh T dính gọi

- D con ra anh bảo.

- Dạ em đây ạ. Nó đi ra

- Đây là toàn bộ tiền anh thu từ sáng đến giờ ở ga, thay mặt anh em anh mừng chú lấy vợ, tự ngày hôm nay chú có thêm trách nhiệm mới là chồng rồi thì phải sống sao cho ổn hơn biết chưa. Dúi vào tay nó là một mớ tiền cả lẻ, cả chẵn không sạch sẽ phẳng phiu như những phong bì khác nhưng nó mặt chát vị mồ hôi và tanh vị máu. Nó run run xúc động. Đến tận giờ nó vẫn không thể quên được cái phút đấy.

Nửa như mong mà nửa cũng không tâm trạng rất khó tả khi nó nghĩ về N, nhưng rồi N hôm nay đến ngồi trong một góc thật khuất với áo dài (thời này đi ăn cưới gần như rất ít người mặc áo dài) tha thướt, chẳng hiểu sao mà cả mẹ và chỉ nó lại ngồi ngay gần đó. Cười thật tươi trong nét buồn sâu thẳm nó hiểu hình như cả hai đứa có duyên mà không phận, đôi khi cũng còn do ngộ nhận nữa. Khoả lấp đi mọi việc để cho ngày vui trọn vẹn nó tiến đến

- Hừm em quyết định độ sắc đẹp với sự đẹp trai của anh đấy à có vẻ hơi bất phân thắng bại đấy.

- Chẳng giám. N nguýt nó dài. Tưởng bấu lăm đấy, thường thôi.

Chuyện trò một lúc rồi N cũng xin phép ra về

- Chúc anh hạnh phúc, mai nhớ xuống em đấy nhé.
- Dĩ nhiên rồi, dù sao anh vẫn muốn gặp lại em. Nó thực sự bối rối trước N.

- Có lẽ nào tại anh dữ dằn quá mà chúng mình chia tay không nhỉ. Nó kể nói với N

- Em cũng chẳng biết nữa. N ấp úng. Nhưng có thể nói là số phận, em vẫn nhớ về anh cho dù mình đã không còn yêu nhau nữa.

- Đúng em nói đúng quan trọng nhất chúng ta có duyên không phận và tất cả là số phận, anh sẽ sẽ vẫn nhớ về em như một người bạn tốt nhất trong đời mà mình từng có. Lặng lẽ và mạnh mẽ nó nắm tay dắt N ra ngoài.

Mọi người từ K cận, T điên, H đờ đẫn, T bạc, T tù (Anh K trắng đi cùng T tù đến nhưng lại nhanh chóng đi luôn vì có việc chỉ kịp uống một chén rượu mừng mà thôi) rồi ở kia T con, kekeke hôm nay nó đẹp sự giận dữ đến ăn cưới nó kia. Mọi việc của nó và T con cũng xí xóa từ đây. Nửa như nhớ nửa như ép thẳng bạn ghen nặng T con buộc phải đeo N về nhà ở Tông Đản.

Bữa nhậu cứ thế kéo dài đến tận 4h thì mới tan để tiếp vào bước 2, đón dâu và làm lễ Hạ trây. bao năm lén lút hôm này thì chắc xong cũng đến ngủ thôi, mệt bỏ mẹ ý ba ngày liên tục còn gì, có là người sắt cũng phải gục chứ nói gì đến nó.

- Một xe con đi trước chở chú rể là nó

- Một xe chở các cụ

- Vài xe con khác là đi theo đoàn

- Họ hàng và những người khác đi xe ca kiêu như hải âu vậy.

Cuối cùng là tất cả bạn nó đi xe máy, cứ hai người 1 cái lượng xe máy lên đến gần trăm cái, roành roành cùng nó đi đón dâu mà như đi ăn cướp, mà nhìn lúc đấy thật là hết sức buồn cười vì ông thì ga cả cây còn ông thì compel cả vạt nói chung chẳng ra cái kiểu gì hết.

Đón dâu nó hôm đấy là vào lúc 5h, đúng giờ tan tằm cực kỳ đông, đoàn đón dâu vừa đến đầu ngã ba ô Đống Mác thì đã tắc cứng hết cả rồi, lay hoay mãi họ nhà trai mới vào được nhà gái.

Chưa kịp được vào nhà tất cả mọi người phải đứng ngoài đã để đốt pháo Đùng, đùng, đùng thế là đốt pháo như bắt được cả nhà trai lẫn nhà gái cứ như đấu pháo trên biên giới vậy đường đã tắc càng thêm tắc.

Nhưng phải công nhận cưới có tiếng pháo với xác hồng bay lả tả nó rất ấn tượng và đầy cảm xúc khiến cho không khí đã háo hức càng thêm háo hức,

phá tan đi mọi ưu phiền sầu não mà nó mang lại cái cảm xúc rất lạ. Có lẽ cái quyết định cấm pháo là dở hơi nhất trong tất cả cái quyết định ở xứ ta. Mùi pháo thơm lan toả khắp nơi, khói mịt mù, tai như ù đặc mãi sau này nó mới hiểu cái đốt pháo có lý do rất tế nhị công nhận các cụ nhà mình thâm thúy thật

Ma chê cười trách thế nào trong tổ chức, lời nói hay hành động cũng để lại sự không bằng lòng của ai đấy, chi bằng đốt pháo cho nghễnh ngãng để nếu phát biểu không vừa ý thì tai cũng điếc đặc không nghe được nữa vì vậy cuộc vui sẽ trọn vẹn hơn. Tài các cụ nhà ta tài thật.

Bố nó đứng lên phát biểu, rồi chú nó tiếp theo, người già hai bên chào hỏi lễ nghi. Cuối cùng là cho phép cô dâu chú rể lễ gia tiên hài nhất là cái lúc này, hai đứa đứng lễ mà cứ như bố củi vậy mồm thì lấp ba lấp báp.

Sau màn này rồi mới đến mục ra mắt hai họ và đi chào mọi người, lại riệu và thuốc lá chẳng hiểu lóng ngóng thế nào nó đổ nguyên luôn cả cốc riệu vang đổ lòm vào găng tay của cô dâu khiến cho N.A cười ra không được mà đi cũng chẳng xong.

Lúc này đường đã tắc lại càng thêm tắc, rồi cũng đến cái lúc cướp dâu về nhà, nhưng đường thì tắc kín rồi làm sao mà đưa dâu về được đây. Đúng là đông bạn nhiều lợi thế, trong cái lúc hai họ làm thủ tục thì bạn nó đã ra dẹp đường, cả đoạn đường gần 200m được lũ bạn đứng thành hai hàng dọc tạo nên một hành lang cho cô dâu chú rể đi. Nó đi bên trái, N.A đi bên phải đằng sau là hai họ và bạn thì cứ đi đến đâu lại tự cuốn mở đường đến đó, giờ chỉ còn trong nó cái nhớ nhất là đông khủng khiếp và sự đối lập rõ ràng vì bạn nó chỉ có hai loại

1- Là phỉ (ăn mặc theo đúng kiểu quân khu)

2- Hềng quân (ăn mặc đúng theo lịch sự compel cả vạt đầy đủ)

Còn bạn của N.A thì phần lớn là người đi làm nên mặt mũi hiên lành đúng dân công sở và lương thiện. Hehehe

Ps: Nó viết không rõ làm mọi người hiểu cũng khác đi vài do phải rút ngắn vì quá dài.

Việc gập lại T bọng là ở ngoài Xã Hội lúc này T bọng vẫn đang chôn nã và nó đã thành công dân lương thiện. Nhưng cái việc nó giúp T bọng. S cao thì chúng nó rất đàng hoàng đã bắt T đờng lúc này vẫn đang ngoài xã hội phải thu xếp sử lý khoản tiền đấy. Nhưng T đờng sau cũng dính và vào Trại, cái người nó gập trong trại làm Tự giác là T đờng năm 1995.

Vẫn nhớ việc chưa làm cho bạn ngoài xã hội nên T đứng đúng nghĩa anh em giúp nó muôn lần khi trong trại với danh nghĩa của T bọng. Lúc này H tiga, H lác chưa ra làm tự giác và T trở em anh K trắng đang trực Y tế. Trong môi trường trại nó khác rất nhiều ở ngoài nên không phải cứ số ở ngoài mà số trong đây. Cứ từ từ rồi Nó sẽ đưa mọi người cùng vào trong trại để phần nào hiểu thế nào là Tù và tại sao sau khi ra tù hoặc sẽ là công dân gương mẫu với cục sỏi trong đầu hoặc sẽ tiếp tục lao sâu hơn.

Đoàn đón dâu chạy theo đường Lò Đúc rồi quặt ra Bờ Hồ, theo đường hàng ngang, hàng Đào rồi thẳng tiến về Nhà nơi có cái giường để
..... .. Ngủ, mệt bỏ bu roài lại còn phê nữa, còn sức đâu động đây mà động phòng, sốt mề

Xong hết các thủ tục và dọn dẹp nhà cửa cũng đến hơn 10h mới xong, kê N.A cùng Mẹ và chị làm các việc còn lại Nó lăn ra ngủ miết bù lại ba ngày liên tục bị quay như niêng niếng mệt đến cực độ luôn. Làm một giấc đến hơn 9h hôm sau nó mới tỉnh dậy:

- Dậy về ra mắt nhà ngoại đi anh. N.A gọi nó.
- Gì mà sớm thế em, để anh ngủ thêm tý đã. Nó cố nướng thêm chút nữa rồi mới dậy.

Ăn sáng xong rồi nhanh chóng thay quần áo nó với N.A lên đường chinh phạt nhà ngoại, cái thành trì này cũng kinh ra phết đấy. Nó đã có mưu trả thù bố những ngày mà để nó vất vưởng ngoài đường hò hẹn.

Từ nhà xách con gà trống thật to, cây giò lụa rồi một đống các đồ ra mắt, đèo N.A hai đứa về lại mặt.

Nhưng chưa phải đi thẳng xuống luôn, hai đứa chạy qua Tôn Đản, lại dừng xe gửi ở quán quen nó đi lên nhà N mà tuyệt không để ý N.A cũng gửi đồ theo sau vì theo như giao ước N.A chờ ở dưới 30 phút sau nó sẽ xuống.

- Chào em, chúc em luôn hạnh phúc. Nó nói với N

Gọi N ra ngoài ng ồi hai đứa tâm sự với nhau vừa đỡ vướng người vừa tránh những cái nhìn không thiện cảm của mọi người hai đứa ng ồi khuất sau mấy cái bàn uống nước.

- Thật đáng buồn là anh lại không đủ bản lĩnh để tự vượt qua bản thân mình, nhưng có lẽ thế lại có cái kết tốt hơn, may mắn vẫn mỉm cười khi chúng ta vẫn còn là bạn và cả hai cùng bằng lòng với hạnh phúc của mình

phải không em.

- Vâng có lẽ vậy, em không đủ sự cứng rắn, bình tĩnh trước các việc của anh và đi đâu quay trong nhất anh khác quá nhiều so với cái em biết về anh. Nếu ngay từ đầu chúng mình chịu khó hiểu về nhau hơn có khi bỏ lửng câu nói cả hai đưa đầu im lặng.

- Thôi anh về đây chúc em hạnh phúc. Đưa phong bì cho N nó đứng lên đi về chuẩn bị đưa N.A về lại mặt.

Không hiểu nghĩ gì mà N lại nắm chặt lấy tay của nó nữa khiến cho Nó đã bối rối lại càng thêm bối rối.

- Anh mình về thôi em sợ muộn giờ. Bất ngờ N.A đã ở sau từ lúc nào rồi lần thứ 2 cả ba người lại đối mặt nhau. Sự việc đẩy nó vào một thế tiến thoái lưỡng nan khi lúc này tay N vẫn còn đang nắm chặt lấy tay của nó và ở kia là N.A đang nhìn chăm chăm.

- Ấy chết anh xin lỗi. Nó thả rơi cái phong bì xuống đất để có cơ gỡ tay N ra.

- Một lần nữa anh chúc em hạnh phúc. Anh về đây, lúc nào xong xuôi thì xuống anh chơi nhé.

Thế là nó và N.A chia tay N đi về lại mặt gia đình nhà vợ.

- Con chào bố mẹ ạ. Thường các cặp mới cưới cái vụ xưng hô này rất hay ngượng hoặc ngập ngừng nhưng nó khác, cứ trơn tuột như thịt mỡ vậy.

Sau màn chào hỏi đến đưa lễ lại mặt, nào giò nào bánh, nào kẹo, nào cau, nào trầu và có cả con gà Sỡng thiết thật to. Chẳng hiểu sao cái ngón tay nó lại móc tay vào dây buộc chân gà khiến cho dây bị tuột ra nên khi đưa cho mẹ vợ nhận quà thì cũng là lúc cái dây bị tuột.

Mà con gà khôn thế không biết nó vùng vẫy, mồm thì gào lên cánh đập phành phạch. Bất ngờ nên khi còn gà giẫy đã vùng ra được luôn và bay vọt luôn lên gác xép.

hehehe cả nhà nháo nhác bắt gà vui ra phết cả nó cũng lao vào như thú môn vậy.

Sau bữa trưa rồi hai đứa cũng đi về từ đây là đến giai đoạn cố gắng để làm công dân gương mẫu nhưng đâu có dễ, đã chót ngấm máu xã hội rồi thì đâu phải thích là có thể rút ra.

Nó hàng ngày lại đi học tiếp tục cố gắng để cho xong cái đời sinh viên đi, với ảnh hưởng của bố nó việc xin đi làm là cực kỳ đơn giản thậm chí lúc này nó đã có một số lời mời làm thiết kế các dự án rồi. Nhưng có hiểu gì đâu mà làm và đờng thời máu phiêu lưu vẫn nguyên trong người vì vậy nó

cũng chẳng quan tâm, việc học chủ yếu để cho gia đình bằng lòng vui vẻ và cũng vì tâm nguyện mà thôi chứ nó đâu có hào hứng.

N. A thì vẫn ở nhà và chẳng làm gì. Sống trong hành phúc nhưng thật buồn tẻ rồi nó cũng tìm ra việc cho N.A

Thời đấy việc kinh doanh bán và cho thuê băng video đang mang lại nguồn thu nhập cực ngon. Nhưng thị trường cho thuê băng đã có từ cuối những năm 80 rồi nên để chen chân vào sẽ là cực khó nếu muốn làm lớn ở Hà Nội.

Tại Hà Nội thời đấy có mấy đầu nậu lớn về băng hình như V, P ở Thái Phiên, C Hàng Điều có cô con gái xinh, rất chơi và phải nói chung là rải rác mỗi người nắm và chi phối một khu vực, các mối này đều rất nổi và quan hệ cực tốt với cơ quan pháp luật miếng to và chân rết cắm sâu khiến cho vững như bàn thạch. Biết đặt chân vào gần như không thể vì mình thua cả về kinh nghiệm, mối quan hệ và quan trọng nhất là tiền nên tốt nhất cần phải tìm một cách khác hoàn toàn và cần phải tận dụng sức mạnh đang có của người khác để làm nên cái của riêng mình, mọi việc tuyệt không đơn giản chút nào đặc biệt là nguồn phim vì thời đó chưa có mạng Internet nên để có phim gốc chỉ có thể bằng từ đường vận tải nước ngoài mà thôi.

Ngay như việc để có được cái giấy phép kinh doanh băng hình đã là cả một vấn đề rồi vì thủ tục rất lằng nhằng mà chi phí cũng rất khủng, thời đấy bán và cho thuê băng hình thuộc ngành nghề hạn chế kinh doanh, nó như cái giấy đăng ký mở karaoke hay mát sa cần đồ bày giờ vậy.

Qua các mối quan hệ anh em cuối cùng nó cũng ép để ra được cửa hàng bán và cho thuê băng Video cho N.A làm nhằm lấp thời gian trống cũng như ngăn chặn các đi đầu tiếng nếu có thể xảy ra không tốt cho N.A.

Thực tế của hàng làm ăn rất ngon và thu nhập cũng ổn nhưng nếu nói như mọi người tưởng thì không vì thời này thanh tra văn hoá, an ninh làm việc rất khủng khiếp và là nỗi kinh hoàng của tất cả các cửa hàng kinh doanh băng hình và văn hoá phẩm.

Thu nhập cho thuê băng cuối cùng cũng chỉ đủ cho ăn tiêu thoải mái cùng với phong bì phong bao rồi cũng hết mà thôi. Phải tìm cách khác hoàn toàn không thể thế này được, không nói gì với N.A nhưng nó nghĩ nhiều lắm.

Tự hiểu đây là nghề có tính thời điểm, nếu đã làm phải cấp tập thật nhanh

rồi rút nếu không tự nó rồi cũng kéo mình chìm theo mà thôi.

Tại sao mình cứ tự trói mình trong cái ao đục ngầu Hà Nội này nhỉ, đục thì sẽ phải ngoi lên mà như thế chỉ làm mồi cho một đồng cò đang chờ trên bờ mà thôi, suy nghĩ mông lung nó đi đến quyết định cần phải mở rộng ra các tỉnh khác và địa bàn là toàn khu miền bắc cứ ở đâu ra tiền đấy sẽ là địa bàn. Nghĩ là làm nó vội vàng chuẩn bị hành trang cho một chuyến đi mới như sợ cơ hội sẽ qua đi vậy.

Lại một lần nữa nó lên đường nhưng lần này là đi tìm hiểu thị trường, nguồn hàng và giá. Lang thang khắp Sơn Tây, Hải Dương, Vĩnh Phúc, Thái Nguyên bằng xe máy một mình, để lại N.A ở nhà cuối cùng nó cũng có được những cái cần có cùng với hàng loạt câu hỏi cần phải giải đáp. Đúng cái ngày nó đi về thì cũng là ngày mà hàng nó lại bị bên an ninh kiểm tra, mọi việc đều hết sức bình thường .

- Này em lúc nào rồi qua chơi nhé. anh Q an ninh văn hoá lên tiếng.

- Vâng chiều tối em ra ạ. Chẳng hiểu sao mà nó lại có cảm tình với bên an ninh và thanh tra mới chết chứ.

Vậy là đến tối cơm nước xong xuôi đi chơi nó qua luôn nhà anh Q.

Nói về anh Q tuy là xxx nhưng anh lại sống rất anh em xã hội, tính thâm trầm nhưng vô cùng bản lĩnh và nếu cần cũng sát ván tức thì ngay. Lúc này anh Q đang bị kỷ luật vì vụ bắn nhau dưới ngõ Thổ Quan, nhưng do là trong ngành lại đầy kinh nghiệm xã hội nên cuối cùng do không có chứng cứ rõ ràng sự vụ cũng chỉ dừng ở mức treo sao mà thôi.

- Em chào anh ạ. Gặp anh Q đang ngồi trước nó vào luôn.

- Ở thẳng em vào đây chơi.

Hai anh em ngồi một lúc thì do nhà đông người quá nên quyết định ra ngoài ngồi uống cafe.

- Cửa hàng kinh doanh ổn không em.

- Dạ ổn gì đâu anh, em cho vợ làm ý mà mấy khi ở nhà quan tâm đâu ạ.

- Anh nói thực là thời này là thời của Tiền và Quyền qua lâu rồi cái thời trước của chú. Chú dừng lại vậy anh thấy chuẩn đấy.

- Anh nói sao cơ ạ, em bộ đội xuất ngũ đang đi học lý lịch hơi bị nét đấy ạ. Nó lấp liếm và giả lả.

- Nét cái gì, mày có muốn tao kể chân tơ kẽ tóc không. Hừm

- Anh thấy mày cũng là thằng được nên gọi ra để mở cửa cho mày tính mà làm ăn đẹp dần vài vụ trộm cướp xã hội đi.

- Vâng em đang nghe đây ạ.

- Thế thì thế này nhé Vài hôm nữa anh em mình sẽ ng ồi cùng chúng nó.

Dưới sự sắp xếp của anh Q nhanh chóng một cuộc nhậ được tổ chức tại một quán Karaoke ở Bà Triệu với thành ph ần là đội thanh tra sở Văn Hoá, An ninh và vài thành ph ần khác.

Giới thiệu với mọi người đây là D, là em tôi. Giới thiệu Nó với mọi người anh Q tiếp tục

- Còn đây là anh B béo, đây là anh T xoắn, đây là chị cứ thế từng người được anh Q giới thiệu chỉ mặt tận nơi vừa để nó nhớ và cũng để cho mọi người thấy luôn nó đúng là em thật.

Cứ thế riệu rót liên tục cùng tiếng keng cũng liên h ồi chẳng mấy tu ần riệu không khi đã được hâm nóng r ồi.

- Sao r ồi tình hình bên anh thế nào r ồi anh.

- Bọn tao đang cuống cà kê hết lên vì cái thành tích năm đây, căng quá.

Tiếng anh T xoắn thanh tra nói với anh Q. Giờ làm khó quá

- Anh cứ vào chộp em đảm bảo 90% các cửa hàng có phim mát. Q lên tiếng.

- Màyyy xxx mà cũng *** biết gì cả pháp luật lẫn cả hành vi phạm tội cả. Tao đương nhiên biết nhưng hỏi màyyy là có đ ừa nào để ở cửa hàng không. Chỉ cần nó để ở trong nhà thôi biết cũng không thể làm gì được.

Cứ thế đôi bên qua lại v ề truy ền thành tích với bắt tội phạm.

- Haiza anh ời uống đi đã, việc đâu có đó anh muốn có bao nhiêu thành tích ạ. Nó chen ngang tham gia .

- Chú thì biết đ ẻo gì mà cứ cần thận đ ẩy anh vào chộp chú lấy thành tích đ ầu tiên luôn.

- Thì anh cứ uống đi đã, em hứa có đủ thành tích cho anh ạ. h ề h ề cười nó nói. Một đi ều rất lạ là ai cũng căng mình để ngay ngắn và nghiêm túc, cố d ấu đi con người thật nhưng r ồi khi có đi ều kiện thì mọi thứ lại khác hoàn toàn.

Keng, ực thế là cả ba cùng cạn. giạt áo báo hiệu cả ba nó, Q và T xoắn ng ồi ri ền ra một chỗ.

- Ồn ào em không muốn nói nhưng tại sao mình không tạo nên chúng có để lập thành tích ạ.

Há hốc cả mồm cả hai ông đều không hiểu và có có lẽ cũng không nghĩ cái thằng nó lại liều đến vậy, dùng võ giang hồ trong làm ăn nhất là trong mạng văn hóa phẩm có lẽ đây là điểm bắt đầu

- Mà nói rõ xem nào.

- Thì em hỏi anh nhé, trời mùa mưa có cháy nhà vào mắt giờ để đỡ phòng cháy chữa cháy có thành tích thì đành tay đốt nhà tay cứu hỏa thôi chứ sao anh.

- Hừm không thể phệt người ngày được. Cả hai cùng hiểu cái việc của nó cùng với cách làm nhưng vẫn còn gợn lên việc gấp lửa bỏ tay người.

- Oan là oan thế nào, đương nhiên là đúng người đúng tội chứ ạ. Anh yên tâm đi em có cách để anh luôn chuẩn.

Cuộc riệu hôm đây thật là sáng khoái anh em hết mình cả uống lẫn gạo, thôi thì từ áo em chưa mặc một lần đến sóc bom bo nói chung rất là vui vẻ và đầy tình chiến hữu. Sau trận riệu đấy thì cũng là một cách làm ăn mới được bày ra cho nó.

Để cho hiểu nó là người nói được làm được nhanh chóng một kế hoạch được xây dựng nhằm lấy điểm cho đội thanh tra và anh em xxx phụ trách mạng văn hóa.

Lập tức một bọn nhâu nhâu em được đi đầu động đến với nhiệm vụ khẩn trương đi thuê ngay phim sex (thời đấy gọi là phim mát) về cho nó, phải thuê bằng được giá bao nhiêu không quan trọng đồng thời tiến hành thuê thật nhiều băng phim bộ cứ xem trả liên tục khiến cho chủ hàng không thể kiểm soát được nữa.

Sau khi có được băng mát trong tay nó lập tức được in sang lại và lại được nhồi ngược vào trong một cuốn băng khác của đúng của hàng đó, một cuốn băng sex y hệt đã được hình thành với nguyên tem, mác, nội của đúng của hàng đã có trong tay nó. Cuốn băng sẽ bằng nhiều đường khác nhau âm thầm lại nằm ngược ngay trong của hàng mà chủ nhân nó không bao giờ biết được tại sao lại có cuốn băng đó ở đây và đôi khi vẫn nghĩ có thể do sơ xuất trong quá trình kinh doanh

Vậy là chỉ trong vòng 1 tháng phần lớn các cửa hàng cho thuê băng hình Hà Nội nếu có cho thuê phim Mát mà rơi vào tầm ngắm đều bị chúng nó nắm giữ tang chứng, còn việc phang hay không hậu xét sau khi các bên ngỗ cùng nhau bật đèn xanh là coi như cửa hàng đó đã xóa sổ

Nhờ việc đẩy mà vào những năm 1993 Hà Nội có hàng loạt vụ kinh doanh văn hoá phẩm đ ều truy được phanh phui cũng thành tích cũng l ắm liệt của ngành Văn Hoá.

Ngày đó băng hình luôn bị kiểm tra rất gắt gao v ề nội dung, tất cả những băng hình ngoài lu ồng từ phim hành động bạo lực, tâm lý tình cảm, trường bộ đến trường lẻ đ ều bị giám sát rất chặt chẽ và có thể bị thu bất cứ lúc nào. Chính đây sẽ là ngu ần lợi chính chứ đ ầu.

Thế là từ nay nó là người chính sẽ mua lại lượng băng bị thu h ồi và hoá giá ở xxx, sau khi thuê người tháo tung ra có thể thay vỏ có thể cắt nối băng, có thể thay lõi mới một cuốn băng mới sẽ ra đời với nội dung được sang in trái phép.

Tất cả các cửa hàng băng ở Hà Nội nếu không nằm trong danh sách đánh dấu đ ều có thể bị phang bất cứ lúc nào, nếu ngoan và chấp nhận thì còn có cơ còn không đôi khi sẽ cho sát v án ngay. Không ngại ng ần từ việc sử dụng các chiêu trò để hạ thủ các đối thủ nó thừa thủ đoạn để chơi sát v án nếu cần, vậy là kinh doanh theo kiểu xã hội n ẫu trong mảng văn hoá phẩm được nó áp dụng triệt để.

Cứ vậy việc làm trên mang lại lợi ích cho tất cả mọi người ngoài đối tượng bị nhắm đến tiêu diệt:

- Thanh tra và xxx thì có thành tích, t iền cùng uy phong ngày một mạnh mẽ hơn

- Nó có hàng với giá siêu rẻ đảm bảo không ai có thể cạnh tranh được, thị trường và quan trọng nhất mối quan hệ sâu sắc hơn rất nhi ều so với những người khác.

Để đáp ứng cho cả một thị trường khổng lồ là các tỉnh giáp ranh Hà Nội nó tung t iền mua vài chục đến cao điểm là hàng trăm đ ầu video để ghi sang trái phép. Ngu ần phim lậu nhưng độc thì chủ yếu được lấy từ Hải Phòng lên, các phim do Việt nam phát hành thì nhập thẳng băng gốc từ Fafim, ngu ần khác là thuê lại băng gốc từ các đ ầu n ậu khác để ghi thu. Các đ ầu video của nó luôn chỉ sử dụng không quá 3 tháng sẽ lại đóng thùng bán ngược lại thị trường.

Vậy là nó có một ngu ần băng với giá siêu của rẻ vào thời đó, đủ để dùng giá đ ẻ bẹp bất cứ ai nếu muốn nhảy vào. Nhưng tuyệt không ở cái ao đục là Hà Nội nó chỉ bán và kinh doanh ra các tỉnh, toàn bộ mọi việc nhanh chóng được nó xây dựng thành một mạng lưới chân rết phủ khắp các nơi, dùng t iền và giá đ ẻ độc tôn mảng thị trường vẫn còn để trống.

Guồng quay của việc này ngày càng rộng lớn và lôi kéo theo hàng loạt anh em cùng làm dưới sự cầm lái của nó còn N.A vẫn chỉ thuần túy bán và thuê băng ở của hàng mà thôi.

Mọi việc cứ thế ngon tron và nó cũng dần chuyển dao cho N.A toàn bộ đường dây in sang và kinh doanh băng hình cho đến tháng 6 năm 1993 lúc này N.A bắt đầu có bài đưa thứ nhất. Cũng vậy nó hiểu các việc đang làm không thể là mãi được bởi cái mỏ nào, miếng mồi nào ăn mãi rồi cũng phải hết thôi, nhưng để tính ra một cách làm khác đâu phải dễ, nó phải bắt đầu bước mới ngay khi vẫn còn đang mạnh mẽ.

Từ đây nó và Q thành anh em mà có thể nói đến máu cũng có thể chan vì nhau được, Q thành một trong những người nó tôn trọng nhất trong tất cả anh em và cũng là mối quan hệ gần như ít người biết nhất. Vào cái thời đấy nó và Q đi cùng nhau nhiều đến mức có lời đồn hai đứa là Gay. hehehe may mà không phải.

Lúc này trong vai một Sinh viên đang đi học và được bảo hộ của xxx cùng bên thanh tra nó đã tập tễnh thành hình thức gương mẫu rồi, mọi việc từ đi đâu hành em út, vận chuyển hàng, giao và bán đều là những người khác làm nó tuyệt không ra mặt, một góc độ nào đó nó đã thao túng được thị trường băng đĩa của khu vực rồi. Quá thành công với lượng vốn, mối quan hệ và thời điểm khi nó làm băng hình vào lúc đó.

Rút một nửa chân ra ngoài xã hội giờ nó đã nâu nâu rồi, ít nhất cũng không cần cái cảnh nó cứ bước chân ra ngoài đường là mọi người lo nơm nớp vì chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Ngay trong thời gian này cũng hàng loạt các lời mời tham gia bảo kê các sàn nhảy, làm bến, bãi vẫn được anh em gửi đến, không phủ phàng từ chối nhưng nó bằng mọi cách cũng xin rút với nhiều lý do khác nhau. Duy nhất chỉ một lần vì quá nể T ti bạn nối khố và cũng là anh em sống chết mà nó tham gia bảo kê cho khu matssa VTU nằm sát ngay với khách sạn Kim Liên.

Thời đấy khu Matssa VTU cực nổi ở Hà Nội với dàn nhân viên toàn bộ từ miền tây được tuyển ra, dưới sự bảo hộ và có cố phần của xxx VTU hoạt động gần như công khai và miễn dịch với các vụ thanh kiểm tra của xxx cũng lắm chỉ có một vài cái của liên ngành mà thôi.

Nằm đối diện với Cánh Buồm khi xưa, VTU cũng có đầy đủ các ưu thế về

vị trí địa điểm nhưng nó cũng lại bị chi phối bởi dân xã hội khu vực làng Kim Liên và Đại Cồ Việt. Liên tục các vụ quyt ti ền, đánh nhau, phá di ền ra mà không sao dẹp dứt di ền được cuối cùng bắt buộc chủ VTU cũng phải thuê bảo kê.

Rất nhiều t ếp anh em cứ đến một thời gian lại giải tán không vì xích mích cũng vì cặp kè với vài con hàng mà dẫn đến giải tán. Người cuối cùng được thuê là anh T thép đứng ra làm và chỉ định T ti ở dưới đây cùng thằng L mán.

Nhưng cả T ti cùng L mán đều không phải người thuộc địa bàn này vì vậy việc va chạm lại càng d ầy đặc hơn do anh T thép đứng sau cũng như cả hai thằng đều là dân có số thật sự. Cuối cùng T ti chợt nghĩ ra Nó

- Ngày D phi, mày dạo này d ối không. Ướm lời T ti hỏi nó
- Ừm thì mọi việc vẫn vậy thôi, có việc gì vậy ông.
- Mày đi làm cùng tao ở VTU cho vui đi, đi một mình chán quá. T ti rủ nó.
- Có cái gì hay không, mấy con phạch đây chán bỏ mẹ ý.
- Riệu bia gái miễn phí ngày chỉ cần mày xuống từ 5h chiều đến 9h tối thôi. 1/5 lượng ti ền hợp là của mày.
- Hehehe, tao là đ.éo gì cái việc của mày làm nữa, nói nét luôn nhé nó là bảo kê chứ cái gì ề mà. Nhưng tạo bận lắm vì vợ có bầu rồi không đi được. Nó lấy vợ ra làm cái bùa từ chối.

Vài hôm sau đang ng ối uống nước ngay đầu phố thì ở đâu anh T thép cùng T ti cùng xuất hiện

- Thằng em, khoẻ chứ hả. Anh T thép lên tiếng.
- Em vẫn vậy thôi anh ơi, giờ tu ở nhà với vợ nên cũng lành ạ.
- Em nói với nó rồi nhưng mà nó chê làm cái này không đáng. Thằng T ti khích.
- Ngày mày ăn nói cẩn thận nhé, tao vả cho cái vụn sưng mặt bây giờ. Hừm nửa đùa nửa thật nó nói với T ti.
- Thôi không đùa nữa, mày xem thỉnh thoảng tạt qua đây chơi với anh em cho vui. Hàng đây của thằng H bạn anh nó mở nhưng bị vài thằng nó nhiễu quá. Anh T thép nói. Mấy thằng này nó xuống thay bằng dàn xếp lại cứ táng nhau, cứng quá dễ gãy lắm.

Anh T thép đã nói thì sao không đi được. Haiza vậy là nó đ ồng ý với tính chất xuống để giải quyết các việc ở VTU theo cách mềm mỏng và là giúp chứ không phải để bảo kê.

Đúng là cái số c.hó ngay ngày đầu đi xuống VTU thì đã s ảy ra sự vụ rồi.

Nó đang ngồi ngoài sân ngày chỗ ghế đá sát cạnh vài cái cây bon sai nhằm nhi ly cafe thư giãn, theo đúng thoả thuận ban đầu nó xuống để giàn xếp nếu có sự vụ tuyệt không phải tay chân đâm chém vì vậy về cơ bản trong nó rất bình thản và tuyệt không căng thẳng đề phòng.

- Đ. mẹ con đi này mà có thích tao đốt mẹ nó quán đi không hả. Tiếng một thằng khách mồm nòng nặc mùi riệu quần thì vẫn mặc nhưng đã cởi trần. Mồm thì chửi tay thì túm tóc nó lên gối giữa mặt con T một trong nhưng nhân viên cũng thuộc hàng chim mồi ở VTU lúc đó.

Lúc này việc bất ngờ quá nên con T ăn nguyên cái gối vào mặt khiến cả mũi lẫn mồm đều toé toét máu, nó chỉ kịp ực lên một tiếng rồi bật ngửa lại đằng sau nằm sõng xoài thôi.

Từ chỗ ngồi nó lao vút ra chắn ngang giữa con T và thằng khách.

- Anh có gì từ từ nói sao lại đánh nhân viên của hàng như vậy. Nó lên tiếng hết sức điềm đạm.

- Đ mẹ con phò này lại còn càn cao với bố mà à, hô nay bố giết mà chết.

- Bình tĩnh đi anh, nhưng anh đang say và mất bình tĩnh nên cứ vào kia có gì rồi mình sẽ nói chuyện sau được không ạ. Nó vẫn nhẹ nhàng.

- Đ mẹ cả thằng c.hó này nữa, mà bảo ai say đấy hả, bố vả cho rơi răng bây giờ.

- O' con c.hó này mà có thích chết không hả, ông lui ra. từ sau thằng T ti xô bật nó ra và lao lên nguyên cả cái bát cùng muối ớt chúng nó chắc đang ăn gì đấy ộp thẳng vào thái dương thằng kia. Máu lại toé loe luôn.

Lúc này thì bọn con gái matssa hét lên bỏ chạy hết rồi, ở sân VTU chỉ còn lại có mấy thằng con trai mà thôi. Bị thằng T ti xô ra chưa kịp đứng vững nó cũng ăn nguyên luôn cái điều cày vào sau đầu khiến lại một lần nữa máu loang kín cả cái lưng áo đang mặc.

Hoá ra thằng này đi tất cả 5 thằng, thấy bạn bị cái bát chúng nó nhảy vào tấp ló luôn và nó là người dính cũng đầu tiên luôn.

Cứ thấy máu là phần con lại ngùn ngụt bốc lên, chẳng có còn can với giàn xếp gì hết bố cho chúng mà chết luôn. Lao vút ra bê nguyên cái chậu hoa cảnh đập thẳng vào đầu thằng gần nhất, Nếu chúng thằng kia không ngóm luôn đảm bảo cũng sẽ thành siêu nhân. Lách được cái đập thẳng vào đầu thì

thằng kia cũng dính cả cái chậu hoa vào vai khiến nó quy xuống luôn. BỐP, lại một thằng nữa bị nó đập nguyên cái cốc cafe vào đầu cũng toé me, bên kia thì thằng T ti cùng thằng L mán đã rút được đầu cặp túp nước r ồi, thế là cả ba thằng d ẫn cho năm thằng khách một trận no đòn.

Quay lại chỗ thằng phang nó cái điều c ậy bị T ti tương cho cái bát đang ng ồi bệt đ.ít dưới đất nó vung chân đá, chắc cũng phải đến hai, ba mươi phát vào mặt vậy. Dừng đá thì thằng kia mặt cũng như cục tiết luôn và đồ gập người xuống, đứng lúc đấy thì lại

BỐP, nó dính tiếp một viên gạch nữa vào lưng, đau đến tức thở và mắt thì hoa lên nó quy xuống tại chỗ chắc vào đúng ph ần hiểm. Chưa định hình là ai thì cả năm thằng kia vùng bỏ chạy để lại lời đe sẽ lấy mạng của cả mấy thằng và xoá sổ khu VTU.

Cay cú lắm nhưng không biết làm sao nó bắt đầu lại nổi máu c.hó lên cứ g ầm gừ như thú bị thương vậy. Ra mua bộ quần áo mới, thuốc lào rịt vào vết thương nó đi về với lý do riệu say bị ngã xe với Vợ và gia đình. Cả đêm đấy nó đau ê ẩm cả người vợ nó lại là người ng ồi bóp và chăm sóc nó.

Cũng được vài hôm thì mọi việc bình thường, mang trên đầu vết thương cùng nguyên sự hung hăng nó lạng lẽ quay xuống VTU ng ồi phục chỉ mong sao bón c.hó chết kia quay lại.

Cũng phải đến hơn tu ần sau thì bọn kia quay lại với một bọn phải hơn chục đứa vũ khí đ ầy đủ chủ yếu là phơ và tuýp nước, chúng nó tràn vào đập phá cả khu VTU, gập bất cứ ai cũng đều phang hết, khốn cho thằng T ti và L mọi thân cô, thế cô đành thúc thủ chui vào trấn cửa. Lúc này nó vẫn còn chưa xuống đến nơi. Hôm đấy không biết sao nó lại mặc đúng cái quần công an và áo trắng chân đi gò vì vẫn tính sẽ chiến trả thù bằng được bọn kia nếu quay lại.

Ngay từ ngoài nó và thằng G côm đã nhìn thấy cảnh tan hoang r ồi, nhanh chóng nhận ra đúng bọn hôm nọ nhưng chúng nó đang quá đông và hung hãn, giờ phải làm sao đây.

- Mày lao thẳng vào đi, chúng mình giả làm công an giải vây cho bọn kia nhé. Nó nói với G côm.

Đoành, Nó nổ súng chỉ thiên đứng giữa sân hiên ngang hét:

- Tất cả đứng im, các anh đã bị bắt. Ai manh động sẽ bị pháp luật nghiêm trị.

Cả lũ đang hùng hổ bỗng nhiên thấy công an xuất hiện kèm theo tiếng súng

nổ khiến cho hoang mang cực độ. Nhanh chóng chúng nó bỏ chạy tán loạn không kịp biết có phải công an thật hay không và có bao nhiêu người. Đoàn, nó nổ súng tiếp phát thứ hai thị uy để tăng thêm độ nghiêm trọng. Lúc này T ti và L mán ở trong đã nhìn ra thấy nó r ỡ, cả hai thằng cùng lao ra chúng nó nhanh chóng chộp được một thằng trong khi bọn kia té hết.

- Con c.hó này, mày không khai rõ ở đâu, làm gì thì hừm. Áp dụng lại đúng chiêu của K cận ngày xưa nó lại tháo đạn gí vào đầu thằng bị tóm.

Nhanh chóng nó biết toàn bộ bọn này đều là công nhân xây dựng thuộc Cty 3. Thế là được r ỡ, bố mày sẽ bắt chúng mày trả đủ cả gốc lẫn lãi. Sau khi cho gẫy 2 cái răng cửa cùng người như miếng bít tết nó thả cho thằng nhồi con v ềhen sẽ có ngày gặp lại. Thống nhất là đụng độ là do khách tự đánh nhau và đã bỏ chạy hết r ỡ nó cũng té luôn vì nổ súng sợ công an sẽ đến.

Để cho vài ngày sự việc tạm đã êm êm cùng với việc cần phải đi đầu tra xem cái Cty 3 đấy ở đâu, lãnh đạo là ai và quan trọng nhất 5 thằng hôm đấy là ai chúng nó lên kế hoạch.

- Mày xuống đấy bảo dàn xếp m ền mỏng để làm ăn, giờ là lúc nào mà lại ầm ĩ thế. Anh T thép trách nó.
- Anh yên tâm đi em đã có cách đ ỡ cả gốc lẫn lãi r ỡ. Nó nói với anh T thép.
- Mày không định để nó thành điếm của thành phố đấy chứ. Hừm cẩn thận mất chỗ làm ăn là chết hết đấy.
- Em biết cty chúng nó làm r ỡ, trong 5 thằng đấy thì 2 thằng là người ban quản lý dự án, 3 thằng còn lại là nhà th ầu. Tất cả chúng nó đều là nhân viên công chức. Em sẽ có cách để nó phải bắt buộc b ỡ hoàn toàn bộ anh tuyệt đối yên tâm đi ạ.

Thế là xong ngày hôm sau Nó cùng thằng L mán cùng với giấy khám chứng thương và biên bản thiệt hại tài sản của VTU lên đường.

Nằm ngay trên con phố giáp ranh với Nội đô thành phố (giờ thì nó thành trung tâm r ỡ) CT 3 có địa điểm ngay ngoài mặt đường với quy mô tương đối hoành tráng. Sát ngay cạnh trụ sở CT 3 là bãi để thiết bị thi công với sân bãi mặt bằng tương đối rộng.

- Em chào anh ạ, anh làm ơn cho em gặp giám đốc CT 3. Trong bộ quần áo

như công chức xin nó nhẹ nhàng nói với bên bảo vệ.

- Cậu từ đâu đến liên hệ công tác vậy. Ông bảo vệ với dáng vẻ cũng là dân xã hội lên tiếng hỏi và nhìn nó với cặp mắt dò xét.

- Dạ em ở chỗ anh D đá ạ, anh D bảo em sang gặp Giám đốc để có chút việc ạ.

- Này anh H có nhà không nhỉ, có người bên cung cấp vật liệu sang hỏi đây này. Ồ! vào phía trong hỏi rồi nó nhanh chóng vượt được qua ả bảo vệ để lọt thẳng ngay vào phòng giám đốc Cty 3 như một người đi liên hệ công tác vậy.

- Em chào anh ạ. Nó nhanh tay khép cửa sau khi vừa bước chân vào phòng.

- Ừm, cậu đến gặp có việc gì đấy hả.

- Anh có cái thư gửi đến ạ, em chỉ chuyên hộ thôi ạ. Lễ phép bằng thái độ khúm núm với hai tay nó đưa phong bì cho Giám đốc.

- Cửa ai đấy, đưa tôi xem nào.

Mở phong bì và đọc thật nhanh bỗng nhiên thái độ thay đổi đột ngột, Ngài Giám đốc bỗng nhiên bưng bưng nổi giận với quy ền uy của một người lãnh đạo

- Các anh muốn gì đây, việc chẳng liên quan gì đến tôi và Cty tôi cả.

- Dạ báo cáo anh giờ đang là 9h30 vì vậy em đến để gặp anh làm việc theo tính chất việc công chứ không phải là tư ạ.

- Đây là việc cá nhân ngoài giờ tôi không biết, tôi xin lỗi tôi không có thời gian tiếp anh mời anh về

- Vâng nếu anh nói thế thì em cũng sẽ thôi làm việc theo kiểu công để quay sang kiểu tư ạ. Nó vẫn nhẹ nhàng như không có chuyện gì.

- Nhưng tôi nói luôn ông sẽ vô cùng ân hận vì quyết định này đấy. Sẽ có nhiều người trả giá rất đắt cho cái quyết định này.

- Mà định đe dọa tao đấy à thằng ôn con.

- Con chó này nhé mà không phải chờ lâu đâu khi mà không muốn hợp tác với tao, mọi việc sẽ rất nhanh đến thôi. Ghé sát tai nói thật nhỏ nhưng đủ nghe rồi nó lặng lẽ quay lưng đi luôn.

- Em chào anh ạ, thế là cứ thống nhất thế anh nhé, em sẽ về báo cáo lại ạ. Mặt tươi hơn hở chân trong chân ngoài cửa nó chào thật to trong cái thái độ h ần h ần như muốn ăn thịt của Ngài Giám đốc.

Cứng họng vì tức giận chưa kịp phản ứng gì thì cánh cửa đã đóng s ầm lại rồi nó thản nhiên đi ra lễ phép chào mọi người và đi về

Ngày chi ều hôm đó không hiểu sao 3 cái máy ủi của Cty 3 ầ u bị vỡ toang

kinh trước, 3 thằng ở công ty thi công đầu bị va chạm giao thông và ăn những trận đòn thừa sống chí chết.

Ngày hôm sau toàn bộ công trình đang thi công không còn một xe đá nào được chuyển đến, đơn giản là cứ lái xe đá chuyển đến công tình là bị đánh hoặc phụt sơn kín lên kính lái. Cả cái Cty 3 gần như phát điên lên vì chẳng biết là ai.

Sự việc được báo với chính quyền nhưng cũng chẳng đến đâu vì làm gì có chứng cứ, cứ vậy thôi bất ngờ phang một phát làm cho tê liệt rồi lại bình thường, khi nào hời hợt thì lại phang tiếp cho phát

Sự việc kéo được 5 ngày theo đúng kế hoạch hôm đó từ 7h anh T thép dẫn đầu cùng hơn 20 thằng, anh H chủ VTU, con T đã đứng trước cổng Cty 3 rồi, một biểu ngữ thật to được căng lên với nội dung " Cty 3 là bọn lưu manh trác táng". Chắc thấy có biến vì vậy cả buổi sáng hôm đấy Ngài không thấy đến và Cty cũng nghỉ vì khoá cửa đã bị chúng nó nhét que vào rồi. Rồi cuối cùng chính quyền cũng đến chúng nó lại giải tán, mọi việc lại như chưa từng xảy ra vậy.

Bỏ qua một ngày đến ngày hôm sau thì Nó lại lên Cty 3 lần này thì khác.

- Ê cho tôi gặp Giám đốc. Hất hàm nói với ông bảo vệ nó khệnh khạng bước vào.

- Giám đốc không có nhà, mời anh ra ngoài. Ông bảo vệ đuổi nó ra với thái độ không thiện cảm.

- Hehehe, Giám đốc không có nhà à, nếu không có thì tôi vào ng ồi trong chờ được không.

- Không đây là cơ quan đề nghị anh ra ngoài.

- Được thôi, ê chúng mày giải chiếu ng ồi chờ.

Vậy là 4, 5 cái ghế ở hàng nước bên cạnh được chúng nó bê chắn ngang ngay cổng ra vào của Cty.

- Đề nghị các anh ra chỗ khác ng ồi, đây là cổng Cty. Ông bảo vệ ra nói.

- Này thằng kia đây là đất cơ quan mày à, rào lại nhé. Hè là cửa chung mày có tin mày mở m ồm lên nữa là rơi răng không. Cù nh ậy cả bọn cứ ng ồi đấy oang oang nói chuyện.

Chưa được 30 phút thì cuối cùng ông Bảo vệ cũng phải ra

- Giám đốc tôi về rồi, mời anh vào làm việc. Thè là từ xin vào nó được

thành mời vào.

Hừm đúng là thân lừa ưà nặng.

- Em chào anh ạ, anh có khoẻ không ạ. Đúng từ cửa nó chào rõ to và lễ phép khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy.

- Cuối cùng các ông định thế nào và muốn cái gì. Đúng là Giám đốc phủ đầu ngay tức khắc.

- Em chẳng muốn thế nào hết, em chỉ muốn gặp người đã gây thiệt hại cho mình và tìm phương án để đôi bên thoả đáng thôi. Nhũn như chi chi nó nói

- Em nói thực là em thừa thời gian để chờ ở đây cũng như ngày nào cũng xuống nếu anh cũng cũng bao che em nghĩ chẳng ai được cái gì mà chỉ có hại mà thôi, thôi thì tùy anh quyết định vậy. Nếu anh không thoả mái thì em xin phép về

Tuyệt không đe dọa, cũng chẳng đòi hỏi nó cứ lơ lửng trên này trong khi bọn ở ngoài thì lại khác hoàn toàn.

Cuối cùng thì lệnh từ Giám đốc cũng được đưa ra, 3 thằng thuộc đơn vị thi công bị triệu tập khẩn cấp về công ty. Cửa mở cùng tiếng chào thật to của cả 3 thằng

- Em chào anh ạ.

Ngồi bên ghế này nó vẫn lạnh lùng thản nhiên như không để cho tất cả vào phòng đã lúc này bộ mặt lưu manh mới được bộc lộ rõ ràng.

- Tất cả chúng mày ngồi im hết, thằng nào động đây tao bắn nát đầu. Bất ngờ vùng đứng lên chặn cái cửa duy nhất ra vào, tay lăm lăm súng nó nói như gù trong cổ vậy

Chờ bóng súng nó bỏ một phát như trời giáng vào đầu thằng ngoài cùng để rần mặt trước khiến cho từ bất ngờ cả mấy người thành hoang mang cực độ.

- Giờ đủ hết ở đây tao hỏi chúng mày có định dứt điểm để làm ăn không hay chiến tiếp. Tao vào đây một mình đã chứng tỏ chúng mày chỉ là con tép thôi, biết chưa.

Ngài Giám đốc run như cây sậy còn sự hung hăng khi không có riệu vào bỗng trở nên thảm hại như những con mèo đi kiết vậy.

- Anh anh anh cứ bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện, chúng tôi đâu chối bỏ trách nhiệm, việc đột ngột quá nên cũng chưa biết thế nào.

Vậy là tường trình lại sự việc từ đầu cuối cùng nó chốt lại một câu

- Giờ các ông dẫn tôi xuống gặp nốt 2 thằng ban kia và các ông cùng viết giấy nợ trả đủ cho tôi gôm:

+ Tiền tất cả các đồ đạc bị đập phá ở VTU.

+ Tiền thuốc men cho con T và tiền những ngày nó phải nghỉ vì thương tích của các ông.

+ Tiền xăng dầu đi lại và thời gian của anh em tôi

Nếu không là theo tôi nói luôn cả cái Cty này sẽ không làm ăn được đâu.

Có đến bố ông Giám đốc cũng không giám đưa nó lên ban quản lý, kẹt vào mê hồn trận của bọn Xã Hội rồi làm gì còn con đường nào khác nữa ngoài cách phải bõ thường.

Vậy là nó đã hoàn thành nhiệm vụ thu hồi toàn bộ tiền thiệt hại cho quán và cũng chính thức dừng các việc như thế tính từ đây.

Sau khi cầm toàn bộ giấy tờ và tiền từ Cty 3 nó và thằng T ti hôm sau chạy ngược lên ban quản lý, không quá khổ để móc ra hai thằng cán bộ kia. Một vụ xô xát lại xảy ra và lại bằng chính các giấy tờ bõ hoàn của Cty 3 cùng bản chứng thương con T, biên bản thiệt hại tài sản của VTU tiếp tục chúng nó quay tiền lần 2 với hai thằng còn lại. Thu về một mớ nữa nó đưa hết luôn cho anh T thép và chính thức rút chân để lại suy nghĩ tốt của anh em về một thằng Nó trong lòng. Từ đây chính thức nó không còn là dân Xã hội nữa.

Thế là như lời hứa nó làm vụ ở VTU một cách hết sức trách nhiệm, nhiệt tình không vụ lợi, sự việc xong thì anh H chủ VTU cũng được một mớ, anh T thép cũng được một mớ, cả thằng T ti và L mán cũng có lợi cùng với uy thế cũng lên ở VTU rồi. Lúc này nó cần phải rút chân thật nhanh và êm nhất, nếu tiếp tục nó cũng được một mớ nhưng rồi trước sau giá trả cũng sẽ rất chất.

Nó tự nghĩ giá mình đắt hơn nhiều và mình còn nhiều cái phải làm phía trước, không và không bao giờ chấp nhận bán máu nữa, cuộc đời ai nắm tay từ tối đến sáng được đâu vì vậy sẽ có lúc cần đến anh em việc duy trì quan hệ là đương nhiên kể cả ngay lúc này, lúc mà nó đang kể câu chuyện bốc phét đây thì các mối quan hệ phần lớn vẫn được duy trì, dĩ nhiên nó chỉ như là anh em chơi với nhau thuần túy mà thôi.

Lúc này vào đầu tháng 8 năm 1993, N.A đã có bầu được 2 tháng công việc về bằng bồi cũng đã đi vào ổn định, bằng quan hệ nó cũng kịp làm giúp cho vài anh em một số cửa hàng bán và cho thuê bằng khác và giao cửa hàng lại

cho N.A và cô em vợ làm là chính, nó lại ng ỡ tính mưu tiếp vì bản thân nó tự hiểu món này không thể quá lâu được, cực thịnh r ỡ sẽ phải suy thôi, quy luật cuộc sống mà. Phải tìm một cái gì đó có tính chất kế tiếp đảm bảo không bị hụt hẫng trong đoạn tiếp theo, vậy là vừa chơi vừa tìm hiểu nó bắt đầu chuẩn bị cho các việc tiếp theo.

Vượt qua tất cả các cám r ỡ về buôn hàng cấm, các việc phi pháp nhưng mạo hiểm quá mức nó chấp nhận nén mình nằm thờ cương quyết không tham gia, thật là may nếu không chắc giờ cũng đã xanh cỏ hết như lũ bạn r ỡ vì không ít lần nó là súng và thuốc phiện.

Thời này xe Dream 2 đang là xe một nhất và cũng bán chạy nhất, song song với xe Dream 2 như giờ đang đi còn có 1 loại nữa gọi là Dream lùn, máy móc thì như nhau chỉ khác về hình thức mà thôi. Giá thì đắt khủng khiếp vì lúc này xe DD đã bị đưa vào hàng Ông chủ lò gạch (tức dân trọc phú) r ỡ, dân chơi bắt đầu ừa sang dùng xe Dream 2 cao.

Thị trường khan hàng khủng khiếp và giá cũng cao.

Thông qua các mối quan hệ r ỡ cuối cùng nó cũng tìm và ráp nối được một đường dây buôn lậu xe máy từ Campuchia về Việt Nam.

Với mức giá chưa đến xxx us cho một xe Dream 2 cao, sau khi hoàn thiện giấy tờ và tung ra thị trường nó có thể mang lại khoản lãi gấp vài trăm %, siêu của siêu lợi nhuận thế thì cái thằng nó sao mà bỏ qua được.

Ng ỡ ở quán cafe ở PDP nó vào chuyện với đầu nậu xe lậu từ Campuchia - Sao r ỡ anh, cuối cùng là anh có hàng không. Nó nói với thằng Đ đầu nậu nhập xe lậu

- Nói chung hàng thì có nhưng chấp này hơi khan do biên giới Thái - Cam đang đóng em à. Đ nói trong cái sự cạnh tranh cao của người có ngu ần hàng độc.

- Em nói thực nhé làm ăn thì cứ thẳng thắn với nhau sẽ thoải mái hơn, tính em không thích vòng vo. Cuối cùng là anh có hàng, em có tiền đúng không, tiền hành làm thì anh có lãi, em cũng có miếng. Em không chết vì mấy cái xe của anh mà anh cũng chẳng sống vì bán được cho em. Nó nói với Đ thẳng thắn không e dè gì hết.

- Anh có nói dối chú đâu, thực sự là hàng đang khan lắm.

- Anh có thể có nhiều đối tác khác nhưng một đi ầu chắc chắn anh sẽ có một khách hàng tiềm năng là em cùng với sự sòng phẳng, đang tin và sẵn sàng vì liên minh một cách tuyệt đối. Chỉ cần anh sống đúng là anh thì mọi việc đầu mỹ mãn. Tùy anh nghĩ thôi.

Cuộc cafe tàn mà cũng chẳng đi đến đâu hết, có thể nó chưa đủ độ tin đối

với Đ và Đ cũng chưa biết nhiều về nó. Mọi việc bị bỏ lửng đến đêm ngày sau thì Đ chủ động gặp lại nó ở một quán cafe trên đường QT.

- Lần này có 2 công về, toàn bộ là hàng 3 cục, anh hỏi thật chú lấy được bao nhiêu con.

- Em có thể lấy cả 2 công của anh, thể hiện tiềm lực nó nói không cần nghĩ. Tuy nhiên để anh em mình hiểu nhau hơn em sẽ lấy 10 con loại Dream 2 cao.

- OK, giờ chú đặt trước cho anh 50% tiền và đêm ngày kia hàng về anh sẽ trả hàng ở Văn Điển, việc vận chuyển từ đó về kho của chú cứ phải tự giải quyết.

Xoẹt, xoẹt lập tức đếm tiền nó chao đủ luôn 50% cho Đ không cần phải ngại bởi nó đầy tự tin mà.

Vậy là từ đây nó lao vào buôn xe lậu thuế và giấy tờ giả.

Hai ngày hôm sau đúng như hẹn nó cùng thằng em D cu li (cùng cạ với L tròn trước đây) ngồi trên xe Viago để nhận hàng. Đây là chuyến đầu và thực chất nó cũng chưa hiểu rõ lắm về Đ, phương án đảm bảo an toàn vẫn được nó xây dựng.

- Anh ơi em đang làm phi vụ xe ở Cam, tối nay 10h em sẽ nhận hàng ở Văn điển. Nói với anh Q nó thẳng luôn. Theo anh có sợ chúng nó úp không.

- Để an toàn thì theo tao giờ mày cứ đi nhận như bình thường, tao sẽ cùng mấy anh em bên Kinh Tế sẽ đi theo. Nếu bình thường thì coi như đi chơi, nếu động thì tao sẽ bắt mày và hàng trước để cứu người đã, từ đó mày phải xoay thành đi áp tải hàng hộ rồi quay lại úp hết ngược luôn chúng nó nếu chúng nó giở trò hiểu chưa.

- Đây là cửa mới của em nên nếu không nổ thì anh đừng động nhé, cá nhân em thấy món này rất ngon mà sạch sẽ, nó chỉ hơi mạo hiểm khi giao nhận hàng thôi nhưng nếu trôi thì lợi nhuận nó có thể không gì bằng đâu.

Vậy là ngoài việc nó đi nhận hàng thì cũng là một cái bẫy hờ rảng theo đảm bảo một sự an toàn cao nhất. Nếu ngon thì nó sẽ mở ra một cửa làm ăn mới bằng không nó đã có bọc lưng rồi chỉ có hoà hoặc thắng đâu có cửa thua.

Rất may mắn là mọi việc diễn ra hết sức ngon lành, 10 cái xe nhanh chóng được bốc lên xe o to và vận chuyển thẳng ngay về NT nhà thằng L le để

gửi, chẳng là nhà nó rất rộng và NT thời đó cũng vẫn còn hoang vu lắm đâu mà có nhiều khách sạn với nhà hàng như bây giờ, các vườn đào và hoa vẫn còn rộng mênh mông.

Cả 10 cái xe được cất kỹ ở đây chờ nó tìm nguồn bán. Thực tế với xe không giấy tờ bán khó vô cùng và nó luôn cực rẻ bởi mặc định sẽ là xe ăn cắp cho dù vẫn mới tinh. Mất hơn 1 tuần lay hoay với 10 cái xe mà không sao tiêu thụ được cuối cùng nó quyết định làm giấy tờ cho xe.

Lúc này phong trào mua bằng cấp đang lên rất cao ở Hà Nội, rất nhiều đường dây làm giấy tờ giả nhưng hoạt động hết sức kín đáo, bí mật và không phải muốn tiếp cận là được. Đang lúc lay hoay thì nó gặp thằng Q làm bên phòng Giáo dục một quận Nội thành chuyên làm về bằng bồi dưỡng giấy tờ, nó lại cần chạy một cái giấy phép thuê bằng hình. Vậy là xong, thông qua thằng Q nó tiếp cận dần với chú T người HN chắc cũng là hàng nghề nhân về môn này nhưng ông chỉ làm bằng giả chứ cương quyết không làm giấy tờ xe máy. Lý do rất đơn giản là bằng cả đời kiểm tra vài lần nên xác suất đứt bóng gần như không có, còn giấy tờ xe thì hàng ngày vì vậy có thể đứt bất cứ lúc nào.

Bằng tiền không thể nào mua chuộc được, nhờ cũng không mà ép càng không nó chẳng tính ra cách nào để gỡ rối được, cái miếng mỡ béo bở vì vậy bốc mùi thơm phức trước mũi mà không sao ăn được.

Cafe, thuốc lá là bạn đồng hành với nó lúc này, càng căng thẳng nó hút càng nhiều, cứ một mình trong phòng tắt đèn tối nó ngẩn tính võ, nếu muốn chơi tiếp cuộc chơi này cần phải có một nguồn cung cấp giấy tờ để hợp pháp hoá. Ngẩn nghĩ chán cứ cân nhắc giữa cái việc đành nhường miếng mỡ thêm cầu nữa với ăn cả, vị tanh của đồng tiền hình như cũng làm cho con người thêm mạnh mẽ, quyết đoán và tàn nhẫn thêm thì phải. Nó quyết định sẽ không chểnh mảng đạt bằng được mục đích của mình, nước nổi bèo nổi dĩ nhiên về kinh tế luôn là cái tuyệt đối phải sòng phẳng mọi lúc mọi nơi và mọi phi vụ.

Soát trong tất cả anh em có mỗi thằng B là có vẻ sáng sủa và đáng công chức nhất vậy là nó lên kế hoạch.

- Này Q ơi cái giấy phép của mày sắp xong rồi đấy, tao hỏi ông anh bảo đang duyệt chắc sang tuần thôi. Nó nói với thằng Q.

- Ồi giờ ời may quá, hết bao nhiêu đấy ông.

- Giờ thế này, tao có thằng bạn đang định xin đi làm mà chưa có bằng đại học, mày làm giúp tao một cái ở chỗ ông T với, tao không làm được vì ông

ý chẳng biết tao là ai.

- Ok chuyện nhỏ ông yên tâm đi.

- Giờ thế này nhé tiền bạc phân minh ái tình dứt điểm. Việc tôi giúp ông là vô tư, tiền ông cũng trao thẳng cho bên các anh ý, tôi không tham gia. Còn việc kia nó là miếng của ông thì giờ ông đưa nó xuống cho nó làm giá gốc đi, sau đó ông có 30% ở đây tôi sẽ bắt nó trả cho ông luôn. Ok chưa thế cho anh em mình đỡ mang tiếng chần vớ dốt nhau.

- Ok luôn bảo nó ngày kia qua đón tôi rồi đi HN. Chối đây đây nhưng cuối cùng thằng Q cũng vẫn đồng ý nhận tiền.

Thế là hai đứa lên đường, phi vụ làm bằng đại học cũng xong luôn cho thằng B, cầm tờ giấy giao nhận tiền của thằng B với ông T nó cười nhạt, hừm cứ từ từ mọi thứ đều cần phải có tính thời điểm.

Bấy ngày sau đến ngày thằng B nhận bằng về nó cùng thằng Q lại lên đường đi HN. Cầm bằng mới trên tay vừa từ ở Tân Tiến rẽ đi ra đường cái về Hà Nội thì bất ngờ thằng B cầm lái va ngay xe vào một thằng khác đi ngược chiều, đường làng đi chậm nhưng nó cũng đủ để cho cả hai xe đổ kềnh ra đường.

Cả hai bên đều nói mình đi đúng, rồi việc cãi nhau là đương nhiên xảy ra và tiếp theo đấy một trận ẩu đả cũng phải xảy ra như tất yếu. Bị đánh cả hai thằng Q và B đều bỏ chạy vút lại xe, được một đoạn vớ được cái liềm bên bờ thằng B chạy ngược lại định trả thù, Đúng lúc tưởng chừng việc dẫn đến phải đổ máu thì ở đâu bóng dáng công an xuất hiện, cả hai bên đều bị bắt gô ti lô, do đánh nhau có vũ khí vì vậy chúng nó bị khám người và rất nhanh cái bằng giả cùng giấy giao nhận tiền bị bóc trần làm luôn chúng có phạm tội, việc sống chết của chúng nó giờ chỉ còn phụ thuộc vào yếu tố ngoan hay không mà thôi. Hai thằng kia sau khi lập biên bản va trạm xe và cam kết hoà giải được thả để lại hai thằng B và Q bị giữ.

- Giờ tôi cho anh một cơ hội để chuộc tội, anh có đồng ý hợp tác với cơ quan công an hay không. Tiếng một đồng chí công an vang lên.

Đang là người nhà nước lại còn trong đúng ngành giáo dục thằng Q thực chất làm gì có cửa lùi, việc bắt buộc tuân theo là đương nhiên.

Theo chân thằng Q là một đồng chí công an vào thẳng nhà gặp T, nghệ nhân của những nghệ nhân điêu khắc.

- Chào anh chúng tôi bên cơ quan công an, hiện anh đang là đối tượng của một vụ án giấy tờ giả ... chúng tôi đã có đầy đủ nhân chứng vật chứng. Đề nghị anh hợp tác.

- Xin lỗi có thể các anh nhàn người ạ, tôi lâu lắm rồi chỉ ở nhà làm ruộng thôi ạ. Tái mặt và lập cập như sốt rét ông T lập bập.

- Chúng tôi chờ ở anh sự tự giác thành khẩn để hưởng lượng khoan hồng và tránh các hình phạt của pháp luật vì vậy tạm thời cho anh 3 ngày để ăn năn và thành khẩn và ra đầu thú, hết thời hạn chúng tôi sẽ quay lại. Giờ trước mắt chúng tôi sẽ bắt anh Q và anh B để tiến hành đi điều tra. Rất mong thành khẩn của anh. Chào

Thế là xong, thằng Q *** ra máu vì nếu bung bét vụ này coi như nó xoá sổ cái tương lai phía trước. Cả bốn người đang dong nhau đi về trụ sở công an HN thì va mặt với Nó.

- Anh đi đâu đấy, Nó hồ hởi gọi hai người Công an.

- Ừm anh đang làm nhiệm vụ, chỉ ừ gặp nhau nhé. Về mặt nghiêm và lạnh lùng của hai người công an khiến nó cũng chờn chờn.

- Ở anh ơi đấy là bạn em, anh xem có cửa gì giúp nó đi, nó là công chức nhà nước chắc chắn chỉ vô tình thôi ạ.

Thế rồi nì nèo lẫn ỷ ôi và dứt lốt cuối cùng thằng Q và B cũng được châm chước tạm thả để chờ đi điều tra cùng với biên bản tịch thu tang vật và hành vi phạm tội vào tầm hơn 5h chiều

Sáng sớm hôm sau dưới sự chỉ đạo của nó thằng B đã quay lại HN để gặp chú T, phờ phạc và hoang mang vì bỗng dưng chết như trong phim hoạt hình ông T lên tiếng

- Đúng là làm ơn mắc oán, giờ chúng mày định thế nào.

- Dạ cháu cũng có giấy triệu tập của cơ quan Công an HN 3 ngày sau đây ạ. Xin 100% là giấy triệu tập của công an cùng con dấu quyên uy đở chót, chỉ khác nó là triệu tập lên để giải quyết về gây rối trật tự công cộng nhưng trên giấy không ghi rõ lý do.

- Thế bây giờ thế nào, mày đẩy chú vào tình thế ngõ cụt rồi.

- Bây giờ cháu biết một người có thể giúp mình qua được vụ này nhưng chỉ ngại chú không đồng ý thôi ạ.

Mày nói đi xem nào. Có bệnh đương nhiên phải vái tứ phương rồi, không nhẽ chết một cách lãnh nhách vậy sao tâm lý chung của con người mà.

- Giờ cháu với chú quay luôn về HN để xem có gặp được họ không, nếu không trực tiếp thì cũng gián tiếp có thể anh ý giúp được còn hơn là ngồi đây mà chịu trận.

Vậy là từ quan hệ khách hàng giờ thằng B và ông T đã thành chung một chiếc thuyền rồi. Hừm cứ từ từ đã mọi việc vẫn còn phía trước.

Nhanh chóng ông T và thằng B đèo nhau trên xe máy về ngày Hà Nội, người nó đến gặp là anh C cộng. Nhưng do sự vụ nhạy cảm lại kèm thêm vô số lý do khiến cho cuối cùng anh chỉ để lại một lời hứa sẽ tìm cách chạy giúp việc này.

Vậy là mất một ngày đi lo việc rồi cái hạn kia như chuông tử thần vậy, lơ lửng là cái án trên đầu dĩ nhiên với tội danh làm giấy tờ giả không quá nặng nhưng nó cũng đủ để pha tan mọi thứ. Vào cái lúc tưởng như đã chết thì thằng B quay lại nhà ông T:

- Chú ơi anh C báo mình lên ngày Hà Nội, phải làm thật nhanh vì việc chưa được báo án mà mới chỉ ở đi điều tra, nếu làm nhanh thì cũng chưa biết thế nào.

Lên đường và đi luôn là đương nhiên rồi, khác gì chết đuối lại có cái phao đâu.

- Em thì không làm được nhưng cậu em em nó làm bên băng hình vì vậy có chơi với mấy ông bên an ninh, nếu anh đồng ý thì em sẽ cho người gọi nó ra làm việc nhưng chắc không đơn giản đâu.

- Vâng có gì anh giúp tôi, thực ra tôi cũng có làm cho ai đâu, một vài anh em toàn người nhà nhờ thì giúp cho chúng nó có đủ điều kiện đi làm thôi ạ, tiền nong gì đâu.

- Theo em anh đừng nói gì ạ, còn đã là anh em nói phải thật, em biết anh chuyên nghiệp đến đâu mà và những loại nào anh đã làm. Hắng giọng anh C cộng lên tiếng làm cho ông T im bật vì bị đánh trúng tim đen.

Rồi cuối cùng Nó cũng phải xuất hiện như chưa hề biết mà thôi.

- Em chào mọi người, có việc gì mà gấp gáp thế ạ. Nó xuất hiện niềm nở trong bộ cánh đúng của một dân buôn thuyền tuý.

- Ừm anh có việc này nhờ chú tỳ, C cộng lên tiếng. Đây là ông anh anh (lại bốc phét roài) ở TT, HN.

- Anh ơi em đang vướng việc có gì anh nói nhanh cho em một cái còn về không lỡ việc của em ạ. Cắt ngang lời nó đưa vào việc luôn.

- Việc thế này Ông anh anh chót làm giúp cho đưa em cái bằng giả nhưng vô tình bị phát hiện, hiện bên an ninh đang chuẩn bị thụ lý, vấn đề là không biết đã thành án chưa vì nó cũng nhỏ mà.

- Bên an ninh thì em có quen vì làm bằng hình nhưng nó lớn lắm để em xem đã nhé.

- Ồi xem cái gì ngày mai theo giấy là đến triệu tập rồi, hôm này không bị ngày mai lên làm cái biên bản cung coi như xong có mà chạy vào mắt.

- Căng nhỉ, thế này thì gay quá, tỏ vẻ vừa quan tâm, vừa lo lắng và vừa tức giận nó nhanh chóng quyết định.

- Giờ anh ở đây chờ em nhé. Nó nói với ông T, em đi thu xếp việc trước rồi sẽ quay lại luôn, phải lập việc này ngay lập tức để đến ngày mai là anh hết cửa vì ít nhất bây giờ nó vẫn chưa có án.

- Cậu cố giúp anh không thì chết mất, với vẻ nằm nì kèm với chân thành ông T lên tiếng.

- Anh cứ yên tâm chưa biết thế nào nhưng em hứa sẽ hết sức. Thế nhé. Nó trả lời như kiểu nước đôi

Lên xe một mạch nó phóng ra quán Cafe lại ng ồi cũng anh Q cả hai vừa cafe vừa bàn tính rồi kế hoạch cũng lên xong gần 1 tiếng sau nó cùng một người quân phục màu c.út ngựa nghiêm túc bước vào nơi mà cả C cộng, ông T và thằng B đang đợi. Chỉ cần nhìn thấy bộ quân phục không sao tiết, vẻ mặt lạnh tanh đã khiến cho ông T lấy bẫy từ trong lòng ra đến ngoài rồi.

Sau một hồi nói chuyện và nhận các thông tin từ ông T trình bày, đồng chí an ninh chỉ nói một câu lơ lửng:

- Việc này không đơn giản đâu, tôi phải điện thoại về khu vực kiểm tra đã, mọi việc sẽ trả lời sau vì việc này phụ thuộc vào người thụ lý.

Bỏ lại sự ngỡ ngác và thất vọng của mọi người đồng chí an ninh đi cũng phải đến hơn 2 tiếng sau mới quay lại:

- Anh không thành thật với tôi, anh làm việc này đã được 3 năm rồi và hình thành một đường dây với rất nhiều chân rết, nếu việc này mà không dừng ở đây thì cơ trời cứu.

Cứ thế ông T bị d ần vào thế bí bởi chỉ còn vài tiếng trong khi cả 3 năm làm bằng giả chỉ cần một vụ này nổ thì có đến cả nhà cũng đi hết chưa biết chừng còn tù ố m.

Đứng trước sự bảo lãnh và bằng tiền của nó, ngay trước mặt mọi người nó đưa gọi là thuộc nước cho anh em vất vả ngày đêm cuối cùng nó cũng nhận được sự chấp thuận của bên anh xxx ngày mai sẽ cùng đi về HN để lo việc đó, nhưng không chế ở mức độ nào và ra sao thì còn phải để xem đã. Thế là ông T đáng là ở cửa trên thì bằng chiêu trò thủ đoạn giờ nó không chế gần như hoàn toàn và đương nhiên trong một chừng mực nhất định nó là người chủ đạo.

Hôm đó ở lại Hà Nội để ngày hôm sau cùng về HN làm việc ông T nghỉ lại ngay ở KS KL, để mai đi sớm tối đó nó cùng ngủ lại.

- Cái món của anh làm muốn bên vững phải có người bọc lưng không thì sớm muộn cũng nổ thôi.

- Anh em hôm nay chú biết anh là ai mà chú đã nhiệt tình từ mối quan hệ đến tiền làm anh cảm kích quá, tiền thì sớm muộn cũng trả hết thôi nhưng còn nợ tình chẳng biết bao giờ trả được. Ông T thực sự cảm kích.

- Em nói thực nhé anh làm ăn kiểu đấy không ổn đâu, anh có muốn thực sự làm ăn không nếu anh muốn thì anh em mình nói chuyện còn không thì thôi.

- Anh đang còm cõi kiếm từng đồng để cày cả nhà, có cửa làm ăn thì khác gì chú cứu cả nhà anh.

- Anh buồn ngủ chưa, anh em mình đi chơi đi. Nó bất ngờ rủ anh T đi chơi.

Vừa đang vay tiền lại hàm ơn nay được mở thêm cho cửa làm ăn mới, có mơ ông T cũng không bao giờ nghĩ đến. Trong mắt ông T lúc này Nó như một ông bụt vậy, đi với bụt buộc phải mặc áo cà sa thôi dù muốn hay không.

Trên xe máy hai anh em vun vút lao đi, trời hè tháng 9 cũng đã đỡ nhiều lắm rồi không còn cái độ hầm hập nữa, chuyện trò và giới thiệu từng con đường đi qua chẳng mấy chốc hai anh em đã ra đến đường đê rồi, hình như cả hai cũng đã hiểu nhau và thêm một nấc tình cảm nữa rồi.

Quạt vào ngõ nhỏ nó đưa ông T vào nhà thằng L le.

- L ơi, L ơi có nhà không. Mồm gọi, tay mở cổng nhỏ nó đi thẳng vào nhà.

- Ông đi đâu giờ này lại mò lên đây vậy. Thằng L lên tiếng.

- Em chào anh ạ. Thằng L le bất ngờ nhìn thấy thêm cả anh T nữa.

- Ừm tao lên có tý việc, mày cho tao kiểm tra hàng cái.

Lách người qua phòng bên cạnh cả 3 người lọt vào phòng sau nhà, đèn bật lên và ngay ở góc nguyên 10 cái xe mới tinh xếp ngay ngắn 5 cái có biển

số và 5 cái không.

Nó kiểm tra qua loa hàng cho lấy lệ trong sự ngạc nhiên đến há hốc mồm của ông T không hiểu tại sao nữa.

- Thôi tao về đây. Thế là từ lúc vào đến lúc về nhà thằng L le không quá 30 phút.

- Vào đây làm bát phở đã anh ơi, hai anh em tạt về Hàng Muối ăn bát phở, chiều chén riệu mà chẳng bàn gì đến việc nó cứ luyên thuyên chuyện đầu đầu mà thừa hiểu chắc chắn ông T đang sốt ruột kinh khủng vì không biết sẽ làm gì trong cái phi vụ chuẩn bị làm ăn tới đây.

Ăn uống no say rồi lại quay về khách sạn lúc này ngời uống nước chè nó mới bắt đầu

- Anh xem giúp cho em cái này mới. Rút từ túi 5 cái đăng ký xe mới tinh của đúng xe Dream nó đưa cho ông T

- Xem gì cơ có gì mà phải xem em. Ông T vẫn còn ngạc nhiên đến ngờ ngác

- Giả đây, giả 100% anh thấy sao. Khi anh định làm cho dù lợi nhuận cao đến đâu nhưng đuôi dài lê thê và đằng sau là vực thẳm thì cũng nên dừng. Bởi lúc đó tiền đổi bằng máu, đặt lăm anh ạ.

Ngây thơ đến đáng thương vì ông T vẫn tưởng 5 cái đăng ký đó là giả, nó thật hơn bất cứ cái đăng ký nào bởi đơn giản nó là hàng thật. Vậy là nó đưa cái thật nói giả và cũng là yêu cầu muốn đặt chân vào cuộc chơi cần phải làm được như thế, tôi nghiệp cho những con người có suy nghĩ đơn giản và thuần túy.

Nó nói trong sự ngạc nhiên đến ngưỡng mộ của ông T.

- Giờ ý chú thế nào, anh có thể làm gì đây.

- Nếu anh thực sự muốn biết thì em sẽ nói, đây là siêu lợi nhuận bởi không có đuôi, chẳng có chứng cứ và nó còn gấp vạn lần in tiền giấy.

Tất cả đều là quá khứ của một câu chuyện hoàn toàn bốc phét, đọc để vui và cũng hiểu là cuộc đời không có gì là tự nhiên cả, đường phán xét và áp đặt gán cho một con người cụ thể nào ngoài xã hội các cụ nhé. Đơn giản chỉ là có thêm cái nhìn về cuộc đời, xã hội ở một số góc khác mà chẳng có báo hay sách nào viết cả vì có thể nói:

- Ghê Tởm. Nhưng vẫn chưa là gì đâu khi hành trình vẫn còn phía trước.

Em cho thể cụ thể cho anh được không. Anh nói thực là cũng đã có lời mời nhưng không hiểu cụ thể vì vậy rất ngại. Thuần tuý là đăng ký e sử dụng hàng ngày vì vậy xác suất dính sẽ là rất cao.

- Anh nghĩ ngon mà không nghĩ gốc em sẽ nói cho anh thấy là làm cái này nó còn kín và chắc gấp vạn lần cái việc kia của anh. Thế rồi bằng mồm mép nó khiến cho ông T nhân thấy đây mới là chuẩn.

- Thứ nhất khi anh làm các đăng ký như thế này chỉ là bản sao của một cái xe có thật vì vậy việc để phát hiện ra nó hoàn toàn không đơn giản nếu nó được bán đi tỉnh khác.

- Thứ hai không bao giờ nó được bán từ chính chủ mà chỉ được bán từ người đã qua tay.

- Thứ ba người bán đầu tiên lại hoặc là người chết, hoặc là người không có thật

Nếu tất cả các thứ thực hiện như trên sẽ dẫn đến không có đầu, chẳng có cuối chỉ nắm được khúc giữa mà thôi, em hỏi anh chúng ta ai sẽ là người toi. Trả lời luôn cho anh là chẳng ai toi cả.

- Sao anh thấy sao, nhưng em nói thực em cũng có chỗ làm rồi, sản phẩm chính là những cái anh xem lúc nãy đó. Giờ vì quý anh cũng là để cửa làm ăn thì em cho anh biết thôi anh nhiệt tình thì làm thử còn không thì anh em mình uống riệu vui coi như chuyện này không có.

Lơ lửng trên đầu là cái án, ngang lưng là khoản vay của nó để lo cho cái việc giới ời, dưới chân là vực thăm ông T hay bất cứ ai cũng chỉ có một con đường duy nhất là làm và phải làm thật tốt bởi nó là sinh mạng của chính mình rồi, vậy là nó tiếp tục chuyển từ việc nó cần thành nhiệm vụ buộc phải làm bằng được cho ông T.

Ngày hôm sau đi HN ng ồi ở quán ăn khuất trong một hẻm cả bọn chờ anh xxx đi gọi người đang thụ lý hồ sơ vụ ông T, cũng phải đến hơn tiếng sau anh xxx cùng hai người thụ lý mới ra đến nơi.

Dọn riệu bàn riệu ở một góc khuất của vườn các canh em tưng bừng cụng chén, dưới sự nhờ vả và bằng tiền, quan hệ cuối cùng cái việc bằng giả cũng được kéo thêm ra 7 ngày nhằm thu xếp hồ sơ chuyển từ sản xuất và phát hành bằng giả thành sửa chữa bằng, trong trường hợp nếu không được thì vẫn phải chấp nhận.

Lại có 7 ngày cho ông T chuẩn bị tiền và 7 ngày cho buộc phải hoàn thiện được lô hàng đầu tiên cho nó. Sống hay chết giờ phụ thuộc vào cái trình độ nghệ nhân của chính đôi tay và khối óc của ông T thôi. Tất cả chúng nó giờ

thành ngây thơ vô tội.

Bài toán nó đưa ra là ông T sẽ làm thử 5 cái theo đúng những cái nó đưa và 5 cái mới để nó so sánh, nếu chuẩn thì từ này nó sẽ chính thực để ông T đặt chân vào cuộc chơi. Thời hạn cho công việc này là 6 ngày. Đúng là đứng trước sống chết con người ta phi thường thật, 3 ngày sau ông T đã cho nó xem 5 cái đầu tiên làm theo kiểu pho to, cầm trên tay 5 cái đăng ký mà nó thực sự ngỡ ngàng đến bất ngờ, có lẽ kể cả các máy in công nghệ cao bây giờ cũng còn lâu mới làm được. Sau khi ép plastic vào thì có thể nói nó là 1000% là thật. Còn lại 5 cái sau thì 2 ngày sau ông T giao nốt. Từ đây các giấy tờ của nó chỉ cần mất không quá 3 ngày thì đến hàng 100 cái cũng xong. Cuối cùng nó cũng hoàn thiện đường dây buôn xe lậu với giấy tờ giả.

Vụ này như thực tế nó không mất đồng nào mà sẽ ăn không toàn bộ vì 5 cái làm để kiểm chứng không tính tiền, 5 cái còn lại là tiền để lo lót cho vụ sản xuất và lưu hành giấy tờ giả. Tuy nhiên trên thực tế chi phí đi lại dàn quân và diễn kịch bản, bồi dưỡng và cho anh em chia nhau hết 5 cái, còn 5 cái nó vẫn trả cho ông T với danh nghĩa tạm ứng, đằng nào vẫn là tiền của người ta cần phải trả về chính chủ người có công, nhưng theo kiểu này thì nó lại vẫn có thêm tiếng là người biết nghĩ.

Haiza thế mới biết đâu phải cứ thấy đồ có nghĩa là đã chín.

Vậy là phi vụ đầu tiên của buôn xe máy lậu cùng giấy tờ rởm cũng xong, ngay sau khi hoàn thiện toàn bộ các xe này đều được tung ra bán ngay tại Hà Nội, mọi việc êm xuôi với lợi nhuận siêu cao khiến cho nó không thể nào dừng được nữa.

Tính từ tháng 8/1993 đến tháng 11/1993 tổng cộng nó làm 3 lần với số lượng 40 cái toàn bộ đều là một loại Rem cao (Tư dùng theo đúng thời đó gọi), 30 cái còn lại chỉ có 5 cái được làm đăng ký tại Hà Nội số còn lại toàn bộ là đăng ký ở các tỉnh khác theo đơn đặt hàng.

- Em chào anh, tình hình tốt nhất đến đâu rồi ạ. Nó gập Đ chuẩn bị đặt vấn đề cho một phi vụ lớn chuẩn bị cho một cái tết âm lịch cận kề

- Nước nổi bèo nổi, anh làm công ăn lương hót váng, các chú mới là người chính được hưởng chứ anh ăn thua gì đâu. Đ trả lời nó theo cái kiểu định tăng giá.

- Bù lại cách em làm là cực kỳ sòng phẳng, tiền nông anh không bao giờ phải nghĩ cũng như sự an toàn là tuyệt đối. Có thằng nào mà chặt đuôi gọn, sạch sẽ như em không. Ít nhưng chắc chắn, an toàn nó hơn nhiều sự mạo hiểm anh ơi.

- Chú gập anh có việc gì đấy.

- Em muốn lấy một lô hàng lớn đợt này, anh xem có ổn không để em tính việc tiếp theo.

- Cũng khó đấy vì càng gần lễ tết thì mọi việc lại càng bị siết chặt, đầu kia cũng không phải muốn là chuyển về được, lượng hàng lớn cần phải phân chia về theo nhiều đường khác nhau thậm chí phải theo cả đường từ Lào về nữa nên giá chắc chắn sẽ đội lên em à.

- Đội lên là đội lên bao nhiêu, quan điểm của em mọi người cùng có lợi là ok thôi.

Thế rồi cuối cùng cái mục đích nó đặt ra cũng đạt được với số lượng xe về là 100 cái trong vòng 2 tháng 12/1993 và tháng 1/1994. Tiền đặt cọc là 50% toàn bộ số lượng, nhận xe nào thanh toán nốt luôn 50% còn lại của xe đấy. Nhằm tính nhanh nó cũng đã có một mớ tướng rồi. Ít nhất nhờ có cái vụ xe cộ này mà tất cả anh em những người liên quan đến nó đều có kinh tế dư dả và mọi người đều vui vẻ. Ngay như ông T cũng già từ luôn con đường bằng bồi giả, ăn mình và chỉ còn làm mỗi việc cho ra đời các đăng ký theo yêu cầu của nó mà thôi, cũng may cái thời đấy vẫn là biên nhòm nên việc cho ra đời các biển số xe cũng dễ dàng hơn rất là nhiều.

Mọi việc coi như xong, cả tháng 12 nó nhận được hơn chục cái rồi im tịt không cần thêm cái nào nữa đúng thời lúc này thằng Đ cũng mất tích luôn để lại một đồng chủ hàng rơi vào bế tắc. Chủ quan và đây kêu ngạo nên nó lại là người biết cuối cùng. Khi nổ ra thì đã quá muộn rồi.

Thằng Đ nào chỉ có mình nó là người nhập đầu mà còn một đồng khác nữa, thay bằng nhận tiền rồi đặt hàng về và lấy lãi thì nó ném một phần lớn số tiền đó vào cờ bạc. Cái giống cờ bạc càng khát nước thì càng tiến nhanh mà càng tiến nhanh thì lại càng cày tợn khiến cho Đ đắm là đi đầu đương nhiên, cả một khoảng thời gian dài nó vay tiền cả bên nhập hàng lẫn đầu suất để lấy tiền đánh bạc. Nhưng cái đấy khác gì vòng tin dụng, việc xập là đương nhiên vấn đề chỉ còn là thời gian mà thôi.

Sự việc cuối cùng cũng nổ, chủ hàng ở Cam về đòi tiền và chuy sát thằng Đ, ít người biết về dân xã hội Cam nhưng thực chất bọn này cực kỳ tanh do pháp luật lỏng lẻo hơn ở Việt Nam rất nhiều, lại có chung đường biên

giới với Thái nên chúng nó gây án xong có thể dễ dàng tẩu thoát khỏi sự truy lùng của pháp luật, với các tính chất như vậy vì vậy dân xã hội Cam thường rất mạnh động và khát nước, đã xuống tay chỉ có chết mà thôi. Sự vụ này cũng để lại một sự ồn ào tại Hà Nội vào cuối những năm 1993 đến đầu năm 1994 và kết thúc bằng một vụ án bắn người mà không có người bị hại giữa những năm 1994.

Trong bối cảnh vỡ nợ thế vợ Đ cũng cảm cảnh và đi lòng thòng khiến cho Đ đã bế giờ thêm bết cuối cùng phương án nó chọn là bỏ chốn với dự tính vượt biên. Đến khi nó biết thì việc đã rồi, cả nhà thằng Đ giờ như vườn không nhà trống chẳng còn tài sản gì mà xiết cả.

Mất tiền ư làm gì có chuyện đấy, suy nghĩ trong đầu nó lúc này là bị lừa khiến cho nó bùng nổ lại cái bản năng Con và hình như sự minh mẫn cũng theo vậy mà mất đi. Chẳng cần ai đi cùng hết một mình nó đi lên nhà thằng Đ vào những ngày giáp tết cuối năm. Năm ngày đầu phố HN trong con ngõ nhỏ nhà thằng Đ có 3 anh chị em với Đ là cả dưới nó là một em gái và út là một thằng cùng tên là Đ (tạm gọi là Đ em).

Đ em cùng là thằng dạng đú, không đến mức chuyên nghiệp nhưng nó cũng thuộc hàng khó bắt nạt và đã có gia đình riêng với hai vợ chồng và một đứa con nhà ở trên B. Từ khi nhà bị xiết nợ thằng Đ em lại về ở cùng ông bà già nó và nó cũng táng nhau vài trận với bọn đến bắt nợ để bênh gia đình. Cộc, cộc, cộc nó giơ tay gõ cửa nhà thằng Đ. Cánh cửa mở ra với khuôn mặt hầm hầm của thằng Đ em

- Hỏi gì đấy, không có ai ở nhà hết. Đ em hỏi và đứng chắn ngang ngay cửa.

- Cho tôi hỏi có ông Đ ở nhà không, ông ý vay tôi tiền hàng hôm nay tôi lên lấy. Vẫn đứng ở cửa nó lên tiếng.

- Chả có Đ nào hết mà cũng đéo có tiền mà phẩn đi mà tìm nó đây là nhà tao, Cút. Thằng Đ em chắc nhìn thấy nó đi một mình nên lấn át.

Bốp, một cái vả nhanh như chớp từ tay nó vào mồm thằng Đ cùng một họng súng lạnh toát tọng vào cái mồm còn đang há hốc của nó khiến thằng Đ thậm chí còn không nói được, nó gần như chết cứng vậy

- Mày có tin tao xiết cò không hả con c.hó. Biết bố là ai chưa. Mặt lạnh băng với khẩu súng tọng vào giữa họng Đ em nó gần giọng.

- Ối tôi xin anh, em nó trót dại không biết. Cả bố và mẹ thằng Đ đều sụp xuống vái Nó như bố củi vậy.

- Câm mồm, đứa nào còn lên tiếng tao bắn nát sọ thằng này rồi sẽ hoa thiêu hết chúng mày luôn. Nó tiếp tục gằn giọng vậy là tất cả im lặng hết. Chỉ mình tao được phép nói mà thôi biết chưa.

- Hôm nay tao xuống để lấy tiền của thằng Đ đã lừa tao, giấy nợ đây đọc đi. Quãng cái giấy nợ ra nhà nó nói tiếp.

- Cho cả nhà chúng mày thu xếp đúng 7 ngày sau tao quay lại nếu không có tiền thì hừm.....

Siết cò nó bắn thẳng vào cái tường đối diện, tiếng súng lẫn cùng tiếng pháo tét hoà cùng nhau như là một vậy, đúng là điên rồ và ngu muội.

- Tao tên là D phi, chúng mày không cần tìm và nếu báo công an thì cả nhà mày chưa đến 1 kg thuốc nổ đâu. Nhớ rõ đấy. Chào.

Nó lạnh lùng khép cửa bỏ đi trong cái không khí im lặng đến rợn người của nhà Đ.

Cay cú vì bị lừa và quan trọng nhất nếu lộ ra ngoài anh em biết thì còn nhục mặt vì bị thằng ất ơ qua mặt nó như con thú điên vậy.

Âm thầm chịu đựng một mình càng cay cú nó càng trở nên hung hãn và càng nguy hiểm nhưng chính vậy nó đã mất bình tĩnh để rồi chết như phim hoạt hình sau này vậy.

Bấy ngày rồi cũng đến, vẫn chỉ một mình nó đi lên nhà thằng Đ với súng dắt trong người.

Cộc, cộc, cộc. Cửa mở và lần này là bố của Đ, ông chắc cũng tầm tuổi bố nó ở nhà vậy. Với thái độ rất nhún nhường của ông và mẹ Đ lại làm cho nó chùn tay và thái độ cũng khác hẳn ngay lần trước.

- Con dại cái mang, giờ nó cũng đã bỏ đi rồi, đồ đạc thì cũng bị những người khác bắt hết thôi thì tôi biết Đ nó đã gây ra bao việc ảnh hưởng đến các anh. Ông bố Đ nói nửa như van xin nửa như trình bày trong tiếng nấc nghẹn ngào.

- Cháu sẵn sàng để cho anh Đ cơ hội hồi tiền và xí xoá mọi việc nhưng nếu hình thành tư tưởng bùng hoặc tìm sự can thiệp nơi thứ ba chắc chắn chỉ có một con đường chết mà thôi. Giọng nhẹ nhàng nhưng đe nẹt nó nói.

- Đây anh xem nó bỏ chõn đi để lại đứa con cho vợ chồng tôi giờ tôi cũng chẳng biết làm sao cả. Chỉ một cháu bé tầm 5 tuổi ông bà nói.

Và cuối cùng lần đó ông bà cũng trả được cho nó trước khoảng 1/5 số tiền thằng Đ đã lấy.

- Thôi tết nhất đến nơi rồi, cháu cũng chỉ cực chẳng đã phải làm thôi, chẳng có gì cả cháu biểu hai bác ít tí tiền gọi là sắm tết và bộ quần áo cho con Đ. Chú cứ nói Đ gập cháu tháo gỡ còn nếu bỏ trốn hậu quả sẽ khôn lường đấy.

Ngày 1/2/1994 thì N.A sinh đưa con đầu lòng cho Nó là một đứa con trai khá khỉnh, ngày từ nhỏ nó đã đặc biệt ít khóc và tính tình cũng lì lợm như bố Nó vậy, đứa đầu được nhà nó gọi với cái tên ở nhà đúng như tính nó "Lý". Tiền nó thu hồi giờ được cũng xấp xỉ một nửa rồi. Thế rồi lúc này chắc là quá kiệt bố mẹ Đ cũng không còn đủ tiền để trả cho nó nữa, thay bằng trả dần và viết giấy vay thì một sai lầm mà phần lớn các con nợ hay mất phải là cứ hẹn rồi tạo ra lý do để giãn không trả tưởng rằng như thế sẽ nhận được sự thông cảm từ chủ nợ nhưng không phải, chính cái việc này dần dần lại đẩy nó vào một suy nghĩ kế tiếp hay chẳng Nó lại đang bị lợi dụng lòng tốt, sự nương tay để tiếp tục bị lừa và qua mặt. Khi đã có lại nghĩ đấy trong đầu rồi thì sự thông cảm và nương tay, chút tử tế còn lại trong nó cũng mất luôn theo.

Vào tháng 5 năm 1994 sau khi nó áp lực bằng cách mua nguyên 20 lít xăng tưới khắp nhà Đ doạ đốt thì thằng Đ cũng phải vờ xin tha mạng cho nó và cả nhà, bao nhiêu tức giận được Nó xả ra bằng một trận đánh kinh hoàng ngay tại đầu phố HN, chỉ bằng tay chân thôi nhưng nó đã làm cho thằng Đ thành một cái rế rách luôn, cuối cùng của cái màn đánh người rùng rợn đó nó chộp tóc Đ ấn thẳng đầu ngập trong cửa ga cống khiến thằng Đ uống no nước cống. Sau phát này để bảo toàn mạng sống thằng Đ buộc phải viết lại giấy nợ tiền thay cho giấy giao nhận tiền cùng ngày trả, nếu không sẽ thu nhà sau 1 tháng.

Cái ngu của nó là trong giấy vay tiền lại có ghi là phải chịu lãi suất và nó tiếp tục tước luôn cái xe của thằng Đ đang đi nhưng lại không bắt viết giấy bán xe và giao tiền. Sau vụ này thằng Đ gãy 3 cái răng và tổn đến già luôn vĩnh viễn nhìn thấy nó là buộc phải bỏ chạy không cần biết nết tẻ là gì. Lúc này vì vụ đánh người ngay đầu phố HN quá ồn ào nên bạn bè nó cũng biết hết luôn cái việc thằng Đ lừa tiền của nó từ đây sự việc một phần nằm ngoài chủ ý vì bạn bè nó tự tham gia vào cùng, cũng vẫn trên ý tốt để nó có thể sớm thu hồi nợ theo chủ ý của chúng nó nhưng thực tế lại là bất cập

hại. Cả nhà thằng Đ liên tục bị khủng bố ít thì đập cửa dọa vài câu nhều thì ăn tấn, cứ vậy khiến cho nhà nó sống không được chết cũng chẳng xong. Đến giờ nghĩ lại mới thấy là ấu trĩ và ngu, đúng ra phải cho họ cơ hội kiếm tiền để trả mình thì chúng nó lại chặt sạch đường sống. Đường cùng tất biến mà thôi. Thằng Đ chưa lo được tiền và lại bỏ chốn, nhà Đ cũng vì bị khủng bố mà khoá trái cửa mọi người cùng di tản hết.

Cứ vậy đến cuối tháng 9 năm 1994 như mọi ngày hôm đó nó đi có việc ở Phà Đen vè định bụng rủ vài thằng đi nhậu. Đang trên đường PCT thì chẳng hiểu sao chắc cũng là do số phận Nó đã đến lúc rồi vì vậy va mặt ngay thằng Đ đang đi ngược chiều lại. Đồi bên phóng vụt qua nhau nhưng cũng đủ để Nó và Đ đều nhận ra.

Một trái tim lạnh cùng khối óc nóng đến giờ nó cũng không hiểu sao lúc đấy lại có thể hành động một cách ngu xuẩn vậy, Nó quay ngoắt xe đuổi theo, hai cái xe máy cứ ngoằn nghèo đuổi nhau đến giữa phố PCT thì nó bắt kịp chẳng suy nghĩ gì ngoài sự cay cú và tức giận. Đánh tay lái ép xe bên phải đường tay phải cầm lái, tay trái móc súng gạt lấy an toàn vậy là

.....

Đoàn, Cạch Nhắm thằng Đ nhưng bắn K54 đã khó, K59 bắn còn khó gấp vạn lần nên trượt là đi đầu đương nhiên viên đạn xuyên đầu thằng Đ vào phần mềm, Nó siết cò phát nữa thì hóc đạn và thằng Đ cũng đã bỏ chạy xa rồi. Tiếp tục đuổi theo nhưng rồi tiếng hô vang đằng sau khiến nó như chột bưng tỉnh vậy. Bỏ mẹ mình vừa bắt thằng Đ rồi té thôi. Thế là thay bằng đuổi thằng Đ nó cắt ngang đường phóng thẳng về nhà.

- Em à, anh vừa bắn thằng Đ rồi, nếu anh ở lại chắc chắn sẽ bị bắt nên giờ anh phải đi đây. Có thể anh sẽ vượt biên cũng có thể anh sẽ tính cách khác nhưng có gì anh sẽ liên lạc sau nhé. Giờ em phải hết sức bình tĩnh, đừng khóc lóc hay làm gì khác cả, nếu ai hỏi thì bảo không biết anh đi đâu từ sáng sớm nhé. Anh yêu em và thương con nhều lắm. Nếu đủ kiên nhẫn và bản lĩnh thì hãy chờ ngày anh quay về, bằng không em tự do tính từ ngay lúc này. Tuyệt không bao giờ cho con biết các việc anh đã làm. Hay dậy nó nên người và đừng như anh. Vợ nó chỉ còn biết ôm chặt cả nó và con mà khóc ngất đi thôi, nhưng biết sao được, đủ tỉnh táo và nếu đảo lại là trái tim nóng và khối óc lạnh thì mọi việc đã khác rồi. Cách hành động này tuyệt không giống với nó một chút nào vậy mà nó lại hành động đúng như một thằng đầu đất, chắc chắn chỉ có thể nói là Số Phận mà thôi.

Thế thôi để lại dòng nước mắt của vợ, tiếng khóc con thơ, để lại gia đình

nó ôm quần áo đi ngay sau 30 phút về nhà. Từ đó là những ngày trốn Nã cực kỳ mệt mỏi và vất vả, nó lê lết hết từ LS rồi về PT, qua TQ lên LC và cuối cùng bị bắt vào một ngày tháng 4 năm 1995. Chấm hết đời xã hội là nhà tù như một điếu tất yếu, từ đây là những ngày tháng cho dù không khó khăn khổ sở như những người khác khi đi tù nhưng nó là quãng thời gian để cho nó hiểu những giá trị thật của cuộc sống là gì.

Vậy là sau vụ bắn thẳng Đ trên phố PCT nó bỏ chốn nhằm tránh sự trừng phạt của Pháp Luật. Vài ngày sau thì báo chí đăng lên giang hồ sử nhau bằng hàng nóng, cũng còn rất may nó không bị bêu ảnh.

Thế là liên tục từ tháng 9 năm 1994 đến tháng 4 năm 1995 là cả một hành trình chốn trốn với muôn vàn gian khổ. Nghe theo lời của anh Q

- Giờ việc đã xảy ra rồi, không bàn đúng sai hay thiệt hơn tại sao nữa, việc phải chịu hình phạt của pháp luật bắt buộc phải chấp hành nhưng giờ chỉ có thể làm giảm thiệt hại đi mà thôi. Mà bắt buộc phải tuyệt đối nghe anh hiểu chưa.

- Vâng anh cứ nói đi ạ, em xin nghe. Nó im lặng rít sâu hơi thuốc

- Giờ là khi mọi việc đang còn rất nóng nên mày cần phải té đi cho mọi việc nguội nguội đã và mọi người có cơ để tháo gỡ dần các việc. Khi đã khớp rồi lúc đó sẽ ra đầu thú hiểu chưa.

- Thế giờ cần phải làm những gì ạ. Nó hỏi tiếp

- Thứ nhất là mày lập tức dỡ bung súng ra mài vệt khớp cò đi và làm cho lò xo quy lát bị mỏi, đảm bảo nó không thể sử dụng được rồi cất ở nhà, chỗ nào thì tùy nhưng phải rất kín và không khó lấy mà phải để bụi bẩn và hoen rỉ.

- Thứ hai trong thời gian này tuyệt đối không gây bất cứ vụ gì, hơn 90% các vụ lộ thân nhân và bị bắt nã do gây án trong thời gian trốn.

- Không lai vãng và gặp bất cứ ai nếu có mối quan hệ công khai và nhiều người biết.

- Thứ ba dùng cách vừa đấm vừa xoa với nhà thằng Đ, mọi việc khác để tao lo. Nhớ rõ chưa.

Nhận mấy việc trên nó lên đường một mạch lên LS rồi về PT, sang TQ rồi lại vòng lên LC cực kỳ vất vả và đầy mạo hiểm, cứ tháng nó lại vòng về Hà Nội một lần, bạn của N.A rồi bạn nó lại phải đèo N.A ra gặp nó ở các

nhà nghỉ ven đô Hà Nội, chủ yếu là khu HQV, lúc này đã thành trung tâm nhà nghỉ của Hà Nội rồi.

Trong thời gian này thì vợ nó lên nhà thăm nom và bắt hoàn cho thằng Đ còn bạn nó thì liên tục sức ép khiến cho nhà thằng Đ nóng lạnh liên tục mọi người biết nó chôn nhưng cũng không thể biết được nó có bất ngờ quay về mà cho tiền khách không vì vậy nhà thằng Đ vẫn đóng cửa bỏ chôn. Các việc khác cũng ngon lành làm theo đúng lời của anh Q đến tháng 3 thì xong, nó chuẩn bị cho việc ra đầu thú với sự chuẩn bị.

Hôm đó là một ngày giữa tháng 4 năm 1995 xác định ra đầu thú nó quay về nhà một cách thản nhiên sau hơn 6 tháng chôn nã, bước về nhà ôm con, xin lỗi bố mẹ nó nói với N.A

- Giờ là lúc anh phải đi rồi, không lâu đâu công an sẽ đến để bắt, lúc này phải hết sức bình tĩnh, tuyệt nhiên mọi thứ không biết không nghe và cũng không hay gì hết. Dừng tất cả mọi hoạt động về buôn bán băng hình vì cũng thoái trào rồi biết chưa.

- Em biết rồi, N.A trả lời nó trong tiếng nấc vì khóc.

- Giờ bà bế con đi đâu đi, ông thì cứ đi làm như bình thường chỉ mình N.A ở nhà thôi như thế sẽ dễ bề xử lý hơn rất là nhiều. Khi anh ở trong kia có việc gì thì em có thể nhờ anh em ở ngoài này mọi người sẽ hết lòng. Việc trong kia anh biết cần phải làm gì để tồn tại và trở về.

Mọi người làm theo ý nó xong thì cũng là lúc hơn chục công an ập vào nhà cùng một xe hòm chở phạm.

Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt nam

Độc lập tự do hạnh phúc

Lệnh bắt giữ

Độc lệnh bắt người cùng lệnh khám nhà thế là xong. Nó bắt đầu bước vào một trang mới tối tăm nhất của cuộc đời: Đi tù.

Do nó là đầu thú vì vậy mọi việc dễ chịu hơn rất nhiều khi bắt, tuy nhiên vẫn là tội phạm đặc biệt nguy hiểm vì vậy nó được chăm sóc rất kỹ và cẩn thận.

- Súng ở đâu thằng em, thích tự giao nộp hay phải khám xét. Giọng anh P hình sự số 7 vang lên

- Dạ em xin giao nộp ạ. Nó nói tay bị còng và đưa công an đi thu hồi súng. Lật tung đồng đòng ồm thùng xộp đưng bằng khẩu súng bụi mờ hoen rỉ nằm ngay dưới đồng băng, lập tức hung khi được chụp ảnh sau này nó cũng thành chứng cứ cực kỳ quan trọng giúp nó thoát hiểm trước toà.

- Giờ em có muốn c ần theo gì đi không. Anh P tiếp tục lên tiếng.

- Dạ không em xác định rõ trước khi ra đầu thú rồi ạ. Nó bình tĩnh trả lời rồi quay lại N.A dùng vai áo để lau nước mắt cho vợ nó nói nhỏ vào tai

- Anh yêu em và con nhiều lắm vì vậy chắc chắn anh sẽ trở về

Thế rồi quay ra xe chở phạm lên đường về số 7. Khác với các phạm khác nó ra đầu thú và việc cũng tương đối rõ ràng rồi vì vậy cung cũng nhanh và êm ái. Ngay lúc nó lên số 7 thì anh em cũng đã đi theo

- Đi D phi nhé, mạnh khoẻ và yên tâm.

- Đi nhé, chúc may bình an.

- Thằng T già (khác với anh T già thừa chíp các cụ nhé) đang tự giác trong đây có gì thì ới nhé.

Cứ vậy xông xáo là bạn bè tiền nó đi từ thật là vừa buồn cười vừa cay đắng.

Ngay tại số 7 sau khi cung nốt về những người liên quan và ngu ần gốc khẩu súng nó đầu nhận 1 mình và tự làm do bộc phát, việc bắn người là súng cướp cò ngoài chủ ý. Trước sau nó đầu là như thế, không có ai là người thứ hai liên quan hết.

R ồi vợ nó cũng đi lên số 7, lại khóc và chỉ khóc thôi N.A chẳng còn biết làm gì nữa. Lúc này thực sự nó phải rất c ần lòng cố giấu đi những cái mềm yếu vì xác định rất rõ chuẩn bị vào một cuộc chiến mới, có lẽ là khốc liệt nhất trong giai đoạn làm xã hội.

Ng ồi ở số 7 đến 6h nhận bữa tặc của vợ là bát phở nóng sốt nó ngon lành ăn hết, c ần theo cây thuốc 7h nó lên xe nhập trại giam Hà Nội.

Vào đ ể trại giam Hà Nội (Hoả lò mới ở c ần diển) lúc này đã t ăm gần 9h rồi, đường phố tối um, trời những ngày giữa tháng 4 đêm vẫn còn giá lạnh, lúc này thực sự rất khó tả về tâm trạng. Vừa thương vợ, nhớ con, thương bố, mẹ vừa lại trách mình ngu xuẩn rồi tính võ nào đ ể vào nhập trại hôm nay.

Nhi ều kinh nhiệm cho nó từ anh em về cái việc nhập phòng và cách đ ể sống cũng như t ần tại ở cái môi trường mà tưởng rằng còn hơn địa ngục đó khiến nó cũng không quá hoang mang lo sợ như những người khác.

Lắc lư và sóc đến lộn hết cả ruột lên cuối cùng xe cũng đến trại giam,

xoạch tiếng khoá lách cách ở xe vang lên rồi cánh cửa mở, trực ngay cổng là 2 choang (lính nghĩa vụ) mỗi người một bên xõch nách nó đi thẳng vào một căn phòng màu xám xịt.

- Ngồi xuống đây. Chỉ tay xuống cái ghế băng dài cho nó ngồi xuống.

- Dạ em cảm ơn cán bộ ạ. Nó nhẹ nhàng cảm ơn.

- Em cái mà cha mày ý, ai là anh em với mày hả. Hự vậy là ăn ngay cái đập vào vai phủ đầu khi bước vào trại giam Hà Nội.

- Đưa chân ra. Thế là nó bị cùm trước khi được cởi khoá số tám ở tay.

Thủ tục bàn giao phạm nhân nhanh chóng được tiến hành anh P đi theo thì thăm gì đó với quản thầy K chuyên áp giải phạm ở trại giam Hà Nội (sau này nỗ vụ buôn riệu và thuốc với T định bạn nó nên từ quản lại thành phạm.) rồi quay sang nói với nó trước lúc về

- Cái gì anh giúp được anh đã làm hết rồi, cố mà cải tạo tốt còn có ngày về xã hội biết chưa.

- Vâng em cảm ơn anh nhiều ạ, chắc chắn sẽ có ngày về em tạ ơn anh.

Thế rồi anh P lên xe đi về và nó cũng chính thức bước vào một môi trường mới: Môi trường Tù.

Cởi quần áo ra, có gì trong người không. Giọng thầy K vang lên.

- Dạ con không có gì Thầy ạ. Sau khi ăn cái đập nó đã biết cách xưng hô là phải là con xưng Thầy. Hừm.

- Mở cùm cho nó, giọng thầy K vang lên yêu cầu mở cùm cho nó.

Cùm chân là một thanh sắt chằng phi khoảng 20 đến 25 gì đấy cùng các thanh thép U có hàn khoen tròn ở đầu để lồng vào suốt ngang, thật là khổ nạn cái đời cho thằng nào cổ chân to chắc chỉ có hết mà thôi. May sao cổ chân nó không đến mức to.

Lại loạch xoạch tiếng khoá mở cùm chân, rồi thì suốt được tháo ra, lúc này giữa suốt sắt và khoen xiết vào nhau và xiết luôn vào cả gân a sin ở cổ chân nó, một sự đau đớn như rút từ chân lên đến xương cụt khiến nó không còn đứng vững được nữa ngã lăn queo ra ngay giữa sàn phòng nhập Phạm. Lồm cồm bò dậy, cởi sạch quần áo giữa cái đêm tháng tư vẫn còn lạnh buốt nhất là lại ở cái không khí trong trại giam cái lạnh hình như được nhân đôi vậy, đang lơ ngơ đứng thì bỗng

Huych, nó ăn cái đập vào mạng sườn loạng choạng trong cái thân thể tởng ngỡ chưa hiểu là gì thì tiếng thằng Choang lại vang lên:

- Vào tắm chứ mày dính máu khoả thân ở đây à. Đứng dưới vòi nước lạnh như băng phụt thẳng vào người mà sao nó chẳng có cảm giác một chút lạnh nào cả, trong nó giờ chỉ còn sự cay đắng Choang oắt con kia mà thôi.

- BỐ mày mà gặp lại ngoài xã hội thì phải xin máy tý tiết, con c.ho ạ. Thầm nghĩ thầm trong đầu nó cay cú lắm. Xong xuôi rồi nó lại tởng ngỡ đi ra, củ cái lạnh quá xoắn lại đúng như cọng rau rút hehehe.

- Thằng T đầu rồi, lấy quần áo cho phạm. Giọng thầy K lại vang lên.

- Dạ đây thầy ạ. Động nói quen thuộc vang lên khiến nó hơi ngơ ngàng rồi thì người cũng xuất hiện. Lù lù trước mặt nó là thằng T già hoá ra nó đang làm tự giác ở phòng quà và nhận phạm giúp cho Thầy K.

- Cần lấy đây là số tù của mày biết chưa, từ này quên tên mày đi, tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào cái số này mất là nhin quà tặc hiểu chưa.

Số tù là một miếng nhôm được dập số lên với chiều rộng khoảng 1cm, dài chắc cũng được 5cm bằng nhôm dày khoảng 1mm lồng vào một cái dây kiểu như dây đay vậy. Lồng vào cổ tay vậy là thành công dân mới của trại giam Hà Nội, hiểu nom na nó như chứng minh thư của trại vậy.

Nhận ra nó những nháy mắt thằng T già tỉnh bơ như không quen biết, quá hiểu ý nó cũng im lặng nhận quần áo nhưng vẫn đi giầy ở chân nó kỳ biên

bản giao nhận tài sản trước khi nhập trại. Hề cái là riêng gi ầy vẫn đi ở chân và thắt lưng thì vẫn thắt ở bụng mà có cái đĩa quái nào đâu.

Thằng T già đi đầu, nó đi theo sau cuối cùng là thầy K, bước qua cổng thứ hai là vào khu phòng giam, rẽ trái là vào khu Lễ chuyên dành cho phạm nhân đã có từ hai ti ền án trở lên hoặc quá gấu. Đi thẳng là khu chấn chuyên giam chủ yếu án đầu, án kinh tế.

- Đứng lại, giọng thầy K vang lên.

Cả ba cùng dừng lại theo lệnh của thầy K lúc này chúng nó đứng ngay dưới ánh sáng của ngọn đèn vàng heo hắt ở đường bê tông dẫn vào khu giam phạm.

- Ở thẳng này có đôi gi ầy ngon nhỉ, vào đây thì đi đến đâu thôi đưa đây đổi cho tao. Thế là đổi đôi tổ ong ở chân của thầy K đôi gi ầy ở chân của nó ra đi trả lời luôn cho cái thắc mắc lúc nãy tại sao lại không thu gi ầy và thắt lưng.

- Dạ con vào đây chắc cũng không dùng cái này đâu ạ, con gửi thầy ạ. Tháo cái thắt lưng ở bụng nó đưa nốt luôn cho thầy K.

- Ừm thôi đưa đây tao giữ hoặ bao giờ ra thì gập tao trả cho.

Léo mệ chứ đúng là không còn gì để nói hết lại còn bao giờ ra gập tao trả nhé, nghe hai mà vui thế, vui đến mức chỉ muốn tọng nguyên cái nắm đấm vào mặt thẳng đối diện mà thôi. Nó vẫn mặt lên mà không biết làm sao.

Hiểu tính nó thẳng T già lừ mắt ý như bảo đây là đâu mà còn định gấu, mà có muốn chết không khi định nghịch D.ái ngựa vậy.

- Hút thuốc không mà, nhìn thư sinh mà cũng dám cướp và bắn người cơ à, đúng là cái lũ trẻ chúng mà không biết là nghĩ gì trong đầu nữa. Thầy K chìa ra cho nó bao thuốc vina.

- Vâng con xin thầy ạ, thầy xem cho con luôn bao thuốc được không ạ, cây thuốc lúc nãy có lại để ngoài phòng r ấ ạ.

- Vào đây mà có được hút đầu mà c ần vào, nhưng mà thôi c ần lấy. Đưa cả bao thuốc cho nó thầy K có vẻ lại tử tế. Thế là nó có được thêm khoảng 15 phút đứng hút thuốc hít thở cái không khí trong lành cuối cùng để chuẩn bị cho quãng đời như c ần thú vậy, ở đó chân lý thuộc về kẻ mạnh, đúng với câu:

Nhân đạo là tự sát

Tội ác là huy hoàng.

Chỉ khi ở trong đáy một thời gian rồi thì nó mới hiểu:

Khi con Hồ ăn thịt sói, con sói ăn thịt con cáo, con cáo vờ con gà, và con gà mô con giun không có đúng cũng chẳng có sai, đơn giản muốn tồn tại nó cần phải vậy và đấy chính là quy luật cuộc sống. Mạnh thắng yếu thua là tất lẽ dĩ ngẫu thôi. Nhưng trên tất cả của sự tàn bạo và vượt qua tất cả mọi quy luật, tận cùng của hung tàn, độc ác và nham hiểm chắc chắn trên trái đất này là con người. Đang miên man xuy tính thì bỗng nhiên.

- Mày ở Ngũ xã phải không, hùm dân ngũ xã là gấu lắm đấy, vào đây rồi xem con ạ. Thầy K lên tiếng phá tan cái không khí im lặng

- Vâng con ở Ngũ xã ạ, mà nói thật nhé thầy đừng nghĩ con thấy sang bắt quàng làm họ nhưng con nhìn thầy rất quen, không biết con đã gặp ngoài xã hội ở đâu rồi.

- Ừm tao ở HK nếu mày hay ra đấy thì chắc gặp thôi.

- Chết rồi nhà thầy ngay gần HK cất NT đúng không ạ, thảo nào quen quá mà con không thể nghĩ ra. Con hay ng ấ đầu ngõ với thằng G còm chỗ nhà anh Ba D ạ.

- Ừm nhà thằng Ba D ở đầu phố. Mà cái thằng G còm đây cậy bố nó trong ngành không tu tỉnh rồi cũng tù sớm thôi.

Kể một lô lốc tội của thằng bạn nổi khố ra cả ba người cất tiếng cười sảng khoái, có lẽ đây là tiếng cười sảng khoái cuối cùng cái giai đoạn này của nó.

Tiếp tục đi nhập phòng thầy K đi trước dẫn đường, nó nối tiếp cuối cùng là thằng T già.

- Mày cứ bình tĩnh, nếu thấy bật được hãy bật không thì hét tướng lên báo cáo cán bộ biết chưa, mai tao sẽ lên phòng mày. Tranh thủ thằng T già khe nói ngày với nó.

- Ừm, nó trả lời thật nhỏ và lằm lũi bước theo thầy K phía trước.

Lại qua một cái cổng nó lọt vào khu chẵn, dưới tầng 1 là khu phạm nữ và K toàn bộ các phòng giam nam và thường là trên tầng 2, chúng nó theo cầu thang đi lên.

Lại ng ấ chờ trại giao phạm cho thầy Quản khu chẵn. Lại một cái ghế băng, 1 cái bàn ng ầy tại hành lang đầu cầu thang nó ng ấ xồm thu lu dưới đất chờ, Haiza chẳng biết nói gì nữa nhưng thực sự lúc này trong đầu nó chỉ còn dự đoán các tình huống khi nhập phòng mà thôi.

Cũng phải đến 15 phút sau thì quản trực khu Chẵn cũng ra nhận Phạm. Nó

lại được ghi tên và bắt ký số rồi vào phòng. Nằm ngay gần đầu hành lang cầu thang khu chấn nó bị tống vào phòng 10-24 đây là phòng tạm giam tất cả các phạm trước khi được đưa về các phòng khác đều bị giam ở đây ít nhất vài tiếng và nhiều thì hàng tháng.

Với tính chất là chờ phân loại và chủ yếu là phạm mới đây chính là cái mỏ đào tiền của Thầy cũng như làm buồng vậy, vào thời đấy phòng 10-24 và 5-21 khét nhất trại giam Hà Nội luôn và có thể nói 10-24 chẳng kém gì bên lề về độ khốc liệt tàn bạo hết.

Thầy ơi cho nó về phòng em.

- Cho về phòng em đi thầy ơi.

- Thầy c. hó này mày nhìn gì đấy, tao cho mất pha bây giờ.

Lao xao theo nó là hàng loạt tiếng chửi bới, xin phạm rồi dọa dẫm của cái lũ đã ở trong phòng từ trước. Kéo lê cái dùi cui theo hàng chấn song sắt hai trật tự đi trước, nó đi sau và cuối cùng là thầy Quản tên H.

Anh H (Thầy quản khu chấn) là một người tính cũng rất thanh niên và chẳng hiểu sao nhìn cũng đây tính chất dân Xã Hội. Quần công an, áo bay chân đi ba ta nếu ở ngoài đời tuyệt đối không ai nghĩ anh là công an hết, Thật may mắn cho nó cả hai quản Thầy B và thầy H đều là những người sống được. Dĩ nhiên vì cuộc sống đôi khi phải chấp nhận thôi,, ầu cũng là do cái xã hội và môi trường buộc họ phải làm như vậy. Đúng là ai cho tôi làm người lương thiện là câu gào của mọi người dân vào cái thời buổi này. Thầy B là quản chính khu từ trước còn thầy H là phó mới bị điều chuyển công tác từ bên khu lẻ sang do để xảy ra vụ phạm đánh nhau chết người chính là vụ T trở và Đ béo phang chết thằng H bên khu lẻ năm 1994, vụ này rất ầm ỹ và cũng là điểm gút cuối cùng để đưa T trở vào cái cột như một kết cục tất yếu vậy

Xạch, xạch két tiếng mở khóa và tiếng mở cửa của phòng giam cất lên sao mà tê tái thế, bước qua cánh cửa này là cảnh con người tàn sát lẫn nhau, ở đây chỉ có những con vó hình thù như người mà thôi, làm gì có người, làm gì có lòng sót thương và lòng thương hại, nhân đạo và chùn tay sẽ là tự giết chết chính mình.

Khác hoàn toàn với những phạm khác thường tay đùm tay vác đủ thứ trên đời nào là quần áo, nào là đồ ăn nó đi người không thậm trí đôi dép còn là

tổ ong rách. Riêng cái tội không có gì để chúng nó chặn được đã khiến cho đáng bị học luật thật kỹ rồi.

- Nhận phạm nhé, giọng trật tự vang lên nói với trưởng buồng.

Lúc này trưởng buồng 10-24 đang là anh Đ và H người Hải Phòng bị bắt tội đánh bạc, bộ đội chính là H tiga, T.A và vài thằng nữa

Vào nhập phòng vào lúc tất cả đang nằm ngủ hết rồi chỉ còn lại tốp trưởng buồng và bộ đội thức mà thôi nó lễ phép chào.

- Em chào các anh ạ.

- Chọc mẹ mày chột pha bây giờ, có thích dương pha nhìn không hả. Tiếng thằng T.A vang lên ngay khi Thầy vừa đi khuất.

- Đ. mẹ thằng này mày vô gia cư hay sao mà người không vậy. Lại một thằng nữa nói theo.

Nó cụp mắt xuống và không nói gì im lặng.

- Cởi quần áo ra, tẩy mùi xã hội. Vậy là nó lại phải tắm thêm lần nữa trong cái lạnh căm căm.

Biết bạn bè đây trong này vậy mà giờ đây rơi vào thế thân cô, thế cô nó đành thúc thủ vậy.

Thực ra vào trại chỉ khó khăn và vất vả khoảng tuần đầu mà thôi, nếu đủ bản lĩnh cùng văn thì vẫn có thể sống được mà qua đi những tháng ngày tăm tối.

Đi dọc theo mà (Là cái khe ở giữa hai bức xi măng chôn phạm nằm hai bên vậy) xuống đến cuối phòng giam là hai bể nước được xây cao tầm hơn 1m, phía sau là một khoảng trống rộng cũng tầm 2m là khu dùng để đánh răng, rửa mặt sáng, tắm, giặt và cũng là nơi để đánh phạm hoặc đánh nhau.

Cởi hết mớ rẻ rách trên người ra nó lại trần như nhộng để cho bọn kia múc nước từ chậu nhựa đổ lên người. Vậy là xong cái vụ tẩy mùi xã hội.

- 3 thằng này đứng lên sang kia nằm lấy chỗ bố mày giậy luật. Tiếng thằng H tiga vang lên cùng theo vài cái đập vào sườn mấy thằng dân hạng bét lồm cồm bò dậy khúm núm sang bên bức bên kia.

Thế là có một khoảng trống đủ để lấy chỗ cho chúng nó hành hạ một thằng mà cũng là phận tù như chúng nó, đúng là khỉ ăn thịt khỉ.

- Hừm, Đ. mẹ chúng mày cứ thử xem nhất chết bố cũng cho chúng mày

tạch luôn đằng đéo nào chẳng từ r ấ. Chuẩn bị từ trước r ấ nên nó thực sự chẳng sợ chút nào hết, trong lòng chỉ nghĩ chết là cùng chứ gì việc gì phải sợ, mà mình cũng chưa được chết lần nào thứ cái xem sao biết đâu cuộc đời thay đổi.

Lúc này anh Đ hắng giọng lập tức thằng H tiga vội vàng chạy ngược lên, cả tốp chiếu trên ng ấ uống nước chè, ăn bánh kẹo cùng hút thuốc để lại nó ng ấ dựa lưng vào tường bể nước ng ấ chờ. Cũng phải đến hơn 30 phút sau, lúc này trại đã vào đêm các phòng đều im phăng phắc chỉ còn lại tiếng hát nghêu ngao buồn thảm từ các K của án tử hình mà thôi. Thực sự lúc đấy chỉ có ai đã từng trải qua mới hiểu tất cả những cái từ không khí, âm thanh, hình ảnh, cách tiếp nhận phạm, giao phạm và đưa phạm vào buồng nó khủng bố tinh thần khủng khiếp thế nào và việc bật phòng ở trại thật ra rất ít cũng phần lý do như vậy. Tất cả ý chí của con người đều bị bẻ gãy ngay từ phút ban đầu.

Ở ngoài xã hội đôi khi ta còn anh em, còn cửa lùì, còn cậy vì vậy khiến cho mình luôn mạnh mẽ và sẵn sàng chơi ngay nếu cần do tâm lý phía sau vẫn còn thành trì vững chắc là bạn bè, anh em, là gia đình và còn cả pháp luật nữa, nói chung là vẫn còn có cửa để tháo lui.

Còn ở đây khi quanh ta là những con người khốn khổ, thằng nào cũng như một cái bao tải rách di động, thân thể xác xơ, xanh xao và ốm yếu, đưa thì búng beo thằng thì vàng vọt béo thì là phù còn g ầy thì như đầu lâu chân tay cả. Thật là không thể nào dùng lời tả được. Cai quản và chặn cái bọn bệnh này là những con động vật có hình dáng như người với đầy đủ sự hung tàn, khát máu, man rợ nhưng cũng rất tinh ranh.

Thế r ấ cũng đến giờ quay lại việc của nó.

- Cả phòng dậy. Tiếng thằng H hô.

Hoá ra khi dậy luật cũng là khi để chúng nó khủng bố luôn tinh thần các phạm dân khác vì vậy bao giờ toàn dân cũng phải chứng kiến xem.

- Thằng này ra đây. Chỉ tay Nó đang dựa lưng vào bể nước thằng H tiga ra lệnh.

Uể oải đứng dậy nó lê bước ra chỗ khoảnh sân trống được chuẩn bị sẵn làm nơi dậy luật cho những thằng vào sau như nó.

Lúc này trưởng buồng và phó buồng vẫn ng ấ yên tại chỗ và bọn bộ đội cần đầu là H tiga (cái tên H Tirana cũng là một tên tuổi khét lệt trong trại giam Hà Nội, sau này khi nó ra thì H Tirana ra làm tự giác và trực khu K), T.A con, vài thằng nhâu nhâu nữa tổng cộng cũng khoảng 5 thằng gì đấy.

Thằng H tìga đứng trước những thằng kia quây quanh nó.

- Quỳ xuống con c.hó này. H tìga gằn giọng

Chưa kịp làm theo nó đá bị một thằng tung cho cú đá vào mạng sườn rồi nhưng cũng nhẹ thôi. Quay sang lườm mắt nó vẫn chấp hành.

- Tên là gì nhà ở đâu.

- Em tên D nhà ở Ngũ xã ạ. Nó trả lời.

- Đ. mẹ thằng này mắt gườm gườm chứng tỏ ở ngoài xã hội cũng gớm lắm đây. Một thằng lên tiếng, biết thành phần liu tiu nó cũng chẳng thèm lên tiếng nữa.

- Tội gì vào đây.

- Dạ em đánh nhau nên vào đây ạ. Nó vẫn cố nhẫn nhịn mà từ tốn trả lời. Chẳng hiểu sao vào trại cái tội ghét nhất là Hiệp dân sau đó là đến trộm cắp vặt, các tội như đánh nhau hoặc cướp thì ngay bản chất tên cái tội đã được xếp sang nhóm trên rồi.

- Mà biết luật chưa.

- Em trước cũng vào Khu vài lần nên cũng biết sơ sơ luật ạ, các anh cho em xin. Nó vẫn nhẹ nhàng nói.

- Từ có đ.éo gì mà xin, mà xin tao thì tao xin ai hả. Quỳ xuống uốn ngược ra để hai tay ra sau.

Hừm bắt đầu rồi đây. Nó tự hiểu vẫn chịu đựng được hy vọng đừng vượt qua mức chịu đựng là được.

Tuân theo lệnh nó làm đúng theo như thế, chỉ khác những người khác cố gắng mình lên thật căng để chịu đau thì có tý nghề có khác, xác định thằng H tìga sẽ đá vào ngực chân nó thì quỳ cứng rồi nhưng cả phần trên người nó buông lỏng, thả hết hơi ra.

Bốp, bốp, bốp linh nguyên ba cái đá liên tục trực diện vào người nó chỉ ngật ngưỡng lão đảo mà thôi nhưng tuyệt không đau và cũng chẳng còn xin xỏ nữa. Thằng H tìga có vẻ cũng cảm nhận Nó thúc thủ nên chấp nhận vậy thôi còn không bình thường chắc chắn nó đã thọt ngay lại rồi. H tìga mỉm cười thân thiện với Nó và đứng sang bên không còn ra tay nữa.

Lúc này tưởng việc đã xong thì thằng c.hó T.A lại đi ra không hiểu sao thằng này có vẻ ác cảm với nó thế không biết hay ngoài xã hội đã bị nó bêm roi nên thù chẳng, nó cũng chẳng nhớ nữa mà kể cả nhớ thì tâm này

r ồi cũng không còn quan trọng.

- Nằm xuống, nhấc hai tay lên ôm đầu. Làm nhanh, mày kêu bố mày đập chết.

Quay lại gầm thằng T.A nhưng nó vẫn nằm xuống và hai tay ôm đầu biết rằng nếu chấp nhận tiếp chắc mình sẽ đi vài cái xương sườn là cái chắc nó lạ gì cái đòn này nữa, qua khe nách nó nhìn dè chừng chỉ chờ nếu thằng T.A làm thật thì nó cũng sẽ phang bạt luôn.

Đòn tù theo đúng võ sẽ là đứng hai chân lên lưng, một chân giẫm dọc theo xương sống với ngón cái gài thẳng vào hõm sau gáy, tay trống vào tường và chân kia sẽ gót ngược vào ngay mạng sườn thằng bị học luật. Đây là đòn mà khiến rất nhiều thằng đã ra đi trong tù vì nó cực hiểm để lại sau này muôn vàn di chứng thậm chí đến tận cuối đời luôn vậy

Để cho thằng T.A giẫm hai chân lên người r ồi, nó cảm nhận khi một chân thằng T.A vừa nhấc lên khỏi lưng bất ngờ dùng gối tay tỳ xuống sàn nó lăn đi nửa vòng vùng dậy.

Lúc này thằng T.A mất đà loạng choạng chưa kịp vững thì nguyên ngón tay nó đâm thẳng ngay vào mắt, tay kia chộp h ầu ngay một thằng g ần nhất nó xiết mạnh còn m ồm vẫn hô to như cái thừa đầu vào khu vậy chỉ khác là lần này đòn nó hiểm và sát thủ hơn nhiều, trượt thì tàn tật mà chúng là tàn phế vĩnh viễn luôn, tình cảnh đấy môi trường đấy bắt buộc phải tàn bạo thôi làm gì có lấy trí nhân để thắng bạo tàn

- Cán bộ ời đánh người, tay nó liên tục ra đòn nhanh như chớp vậy, bỏ lại sự nhốn nháo nó nhảy phắt lên nóc bê dựa lưng vào tường sau khi chọc g ần như mù mắt của thằng T.A và cấu h ầu khiến cho một thằng gục luôn tưởng rằng tắt thở, cả vài thằng bị nó bất ngờ bạt lại không kịp đỡ nên hoàn h ần thì nó cũng đã nhảy được lên trên bê nước r ồi

Từ cái vụ đánh chết phạm trong phòng ở dãy lẻ năm 1994 đến nay thì trật tự phòng được quản lý chặt. Không gian cả khu chẵn lúc này bị xé toang bởi tiếng hò hét trong phòng nó, lúc này bọn kia cũng đã bình tĩnh lại và tấn công nó, nó cũng ăn một cái cán bàn chải vào vai máy trầy rờng rờng nhưng cũng chẳng hề hấn gì cả, đang hăng nên nào có biết đau đâu.

Sau đấy là tiếng í ới các phòng báo với nhau về việc phạm mới bật phòng. Cửa phòng mở toang s ầm xập chạy vào là thầy H và 3 thằng trật tự. Cả phòng lúc này ng ồi im thin thít còn riêng nó vẫn đứng trên nóc bê dựa lưng vào tường.

- Thằng nào vừa hô. Tiếng thầy H vang lên.

- Báo cáo cán bộ đánh người, Nó to mồm cướp lời nó trước.
- Mày xuống đây, tất cả những thằng nào lúc này đánh nhau ra đây. Tiếng thầy H vang lên nhưng không thằng nào dám đứng lên.
- Lúc này mày đánh nhau với thằng nào chỉ tao xem.
- Báo cáo thầy đông lắm nhưng em đang ngủ nên không kịp nhìn thấy ai thì đã bị đánh túi bụi rồi ạ. Quá hiểu cái mà xã hội với nhau là đũa nào làm đũa đấy chịu, thích chiến lại sau còn nhờ can thiệp của cán bộ chỉ tổ sẽ thêm hơn mà thôi.

Lúc này thằng T.A mắt đã như hòn máu rồi, còn vai nó máu cũng chảy ròng ròng.

Không gọi thêm ra được ai biết có hỏi thêm cũng bằng thừa vì vậy đang ngủ ã bỗng nhiên

Vút, vút, vút nó ăn một trận mưa dùi cui cao su, trừ đầu ra khắp người nó là từng vết ửng đỏ, nhìn ngoài thì bình thường nhưng chỉ cần cựa nhẹ thôi cảm giác từng khớp xương như muốn rời ra vậy. Nó gục luôn tại mà không đứng dậy được luôn, hai thằng trật tự hai bên xốc nách kéo nó lên nó đi, qua chỗ thằng T.A lúc này đang ở gần cổng, thằng T.A còn cố vớt vát lấy oai:

- Con c.hó mày quay lại phòng bố xiên mày chết.
- Loại mày chưa đến tuổi nhé, có ngày bố quay về móc nốt pha kia còn c.hó ạ. Nhếch mép cười nhạt nó nói.

Vậy đấy cái việc trong quận ngày đầu tiên vào lại lặp lại với nó trong cái lần vào trại giam Hà Nội chưa đầy 2 tiếng nó đã bị lôi đi với 1 lệnh kỷ luật 4 ngày.

Lê liệt nhận phòng kỷ luật nó bị tống vào một cái phòng ở cuối dãy với chiều rộng được khoảng 1,5 đến 2m gì đấy, chiều dài cũng được khoảng 3m bốn bề là tường kín không có chút ánh sáng nào duy nhất chỉ có một cái cửa bé tẹo cũng là ô để đưa cơm hàng ngày mà thôi, nước thì chỉ tuyệt nhiên có nước lã mà thôi. Một xô nhựa nước được dùng chung cho cả đánh răng, rửa mặt, uống, tắm và kể cả rửa đ.ít hàng ngày. Ăn, ngủ, nghỉ, ỉa, đ.ái, tại chỗ với một chân liên tục trong cùm.

Cả cái phòng kỷ luật gần như đóng cửa cả ngày nó chỉ mở cửa một lần vào lúc hơn 9h để đưa cơm và thay nước mà thôi sau đó là đóng kín luôn. Số nó cũng may vì vào thời điểm này thời tiết vẫn chưa quá khốc liệt nếu vào

đúng hê chắc chết vì sự ngột ngạt, tối tăm và thiếu không khí mát. Đứng tưởng đùa có những người ăn một lệnh kỷ luật khi ra ngoài không thể đứng vững được vì chân run c ãn c ãp luôn.

Bị vút vào trong buồng kỷ luật nó như bị cô lập hoàn toàn với xung quanh vậy, yên tĩnh đến rợn người cùng với đó là một mùi rất khó tả, nó được tổng hợp từ mùi thức ăn, chất thải trộn lẫn với nhau và lưu cữ ngày này qua tháng khác. Lúc này cũng mệt quá rồi một chân trong cùm bất c ãn nó lăn quay ra ngủ một giấc bỏ quên luôn cả trận mưa dùi cui cùng vết dâm xoạc trên vai.

Chẳng còn khái niệm về thời gian nữa nó choàng tỉnh dậy với tiếng nhốn nháo từ các buồng giam vọng lại và xôn xao đâu đây như tiếng xô chậu và vào nhau vậy, việc gì đây nhỉ. Chân ướt chân ráo mới vào trại nó đi buồng kỷ luật luôn nào đã biết gì đâu, tất cả đều quá mới mẻ và lạ lẫm.

Lại nói về cái việc học luật, rất nhiều người vì nhiều lý do khác nhau đều nói hoặc kể rằng không phải học vì quen bộ đội hoặc không này nọ kia thậm chí là rất gấu nữa, nh ãn hoàn toàn họ chỉ muốn cố gắng để giữ hình ảnh của mình hoặc không muốn tự quên đi cái giờ khắc khủng bố khủng khiếp nhất trong cuộc đời đi tù mà thôi.

Đây là một trích dẫn tương đối chuẩn cho việc bắt buồng theo đúng thật mà hiếm hoi lắm nó mới lọt ra ngoài để rồi được báo chí đăng

<http://www.congan.com.vn/vie/news/ne...d=702&id=43027>

Nó chỉ là việc bình thường đến như chuyện vật trong tù mà thôi, cũng chính từ cái này mà T trở sau ra trực Trại xá và cuối cùng đi K kết thúc là dựa cột.

Tại sao Nó nói việc không học luật phần lớn là bốc phét bởi mọi người hãy nhìn nhận vấn đề thật khách quan như sau sẽ thấy:

- Khi bị bắt ở quận hay sở hoặc ở các cơ quan công an khác thì việc chuyển trại lúc nào phụ thuộc nhiều vào dữ liệu đi ãu tra đã đến đâu cũng như vô vàn các vấn đề khác mới quyết định lúc nào phạm được đưa về trại giam. Khi về đến trại giam thì gần như ảnh hưởng của công an từ nơi chuyển chỉ còn tác động rất ít mà thôi bởi trại là một thế giới hoàn toàn khác cùng cơ chế, chính sách cũng khác hoàn toàn.

- Khi đã nhập trại rồi thì phân khu là do Trưởng hoặc phó Trại nhưng vào buồng nào lại do Thầy trưởng và Phó quyết định vì vậy không ai trong lúc vẫn còn rỗi tinh các việc về người nhà bị bắt giữ, đi ãu tra mà còn thời gian và đủ quan hệ để từ chối kèn dâm ma đến tung hoa dâm cưới chạy được

Giám thị thầy thợ cả trại cả. Ví thử chay sang chẵn nhưng nó lại vèlẻ và ngược lại thì sao, phí công vô ích. Chưa kể thầy thì cũng là người mà thôi giữa các thầy cũng còn phải có miếng với nhau vì vậy nếu có gửi thì cũng vẫn phải là tiền.

- Tiếp tục đến buồng. Trong một buồng thường có tổ chức từ trên xuống bao gồm

+ Trưởng buồng là đại diện cho thầy để quay các phạm cùng phòng và lấy tiền đầy nộp lại cho thầy nếu làm tốt có thể còn tặc ngược ra ngoài. Vậy làm sao để làm tốt, chỉ có một cách là khùng bố từ tinh thần đến thể xác mà thôi muốn vậy phải khét, càng khét thì càng ra nhiều tiền.

+ Phó buồng thường là chân chuyên bầy tính mưu và cách để quay tiền, thay mặt trưởng buồng để đi đầu bộ đội tiến hành quay.

+ Bộ đội là bọn công cụ của trưởng buồng có sự hậu thuẫn của trận tự, thi đua và Thầy nhằm duy trì trật tự, khùng bố phạm dân giúp cho trưởng buồng làm tiền cho chính Thầy.

+ Đi đầu kiện và bật buồng bọn này thì chủ yếu

1 là những thằng gấu bất buồng như kiểu Nó vậy nhưng không chấp nhận tù tiền vì vậy sẽ là hưởng các sinh hoạt về giờ giấc như bộ đội nhưng ăn uống sinh hoạt lại cùng bọn đi đầu kiện. Bất cứ buồng nào cũng có một hai đứa như vậy chính Thầy cố tình sắp xếp vậy để làm đối trọng trực tiếp ngay với bọn Bộ đội buồng nhằm hạn chế một phần nguy hiểm của bọn bộ đội, tránh dẫn đến các vụ như đánh chết phạm thì đi tất luôn.

2 là bọn đi đầu kiện là những đứa nhà có tiền và chủ yếu là lấy tiền mua sự yên thân mà thôi, bọn này ăn uống sinh hoạt thì dưới bộ đội nhưng lại trên dân. Nhà có những đứa đi tù dạng này cực kỳ tốn kém và vất vả bởi đây thường là bọn đú mà thôi. Với bọn này hàng tháng tiền chuyển chỉ cần chậm vài ngày có thể bị tổng ôm WC luôn chứ chả phải là tử lạnh nữa. Nó là nguồn thu chính của trưởng buồng và các Thầy mà. Rất nhiều nhà người chạy thầy vẫn phải bơm tiền vào buồng cho người nhà và thực tế là bị quay hai lần. Tiền chuyển vào trại có thể qua đường quà gửi hoặc gửi phạm đi xử, ngoài ra một hệ thống chân rết mà đôi khi có xuất xứ ngay từ Thầy hàng tháng sẽ đi thu tiền từng nhà luôn nhưng như thế người tiền thu sẽ phải mất thêm cả tiền công nữa. Nói chung đừng áp dụng cái nghĩ ở ngoài và trong tù.

+ Cuối cùng là dân chính là những phạm khác và được phân chia tùy thuộc vào quà gửi hàng kỳ cùng với tiền, càng nhiều thì sẽ cách càng xa bề phốt

và càng được tự do hơn nhưng nói chung đã làm dân thì chấp nhận đi vì lúc đó xác định là:

- Thân cô, thế cô
- Bộc phát vô tình mà xa chân không có chút kinh nghiệm thi đấu và cũng chẳng va chạm bao giờ
- Không tiền, không quyền, không thế lực.
- Thở mướn oai hùm ngoài xã hội mà vô tình sa chân vào chốn tù đày.

Tiếp tục về vụ bắt bu ông, chỉ có hai khả năng mà không phải học luật:

1- Vô tình phạm biết và có quan hệ với Thầy của đúng khu vào mà có bu ông mình phải vào.

2- Trực tiếp quen với trưởng bu ông.

Tất cả các trường hợp khác vẫn bị bẽ mặt hết kể cả có quen với bộ đội đúng bu ông mình nhưng chưa đủ thân với trưởng bu ông vào thì cũng vẫn phải học.

Cả hai việc trên đều là xác suất cực ít nên cái việc nói tao không phải học luật vì gấu, tao không phải học luật vì có vì cái của nợ gì thì cũng vẫn là bõc phét nếu không phải vô tình như hai lý do trên

Sáng hôm đấy thằng T già tự giác phòng quà bạn nó tối qua đưa nó vào nhập khu tranh thủ giờ chia cơm vội vàng chạy vào phòng để gập lại nó thì mới ngã ngửa ra tối qua cái thằng bắt bu ông khu chẵn cũng chính là Nó luôn, giờ đang nằm bu ông kỷ luật.

Không làm cách nào vào được bu ông kỷ luật nó đành nhờ quay T đ ông lúc này đang là Thi đua của khu chẵn. Sau này mới biết số nó đúng là số c.hó mọi khi toàn thằng T đ ông nhận phạm chẳng hiểu sao đúng ngày hôm nó vào thì T đ ông lại lấy lý do đau bụng để ra trạm xá chơi với thằng T trở. Vậy nên nó mới thành vô gia cư và từ đấy mới dẫn đến bắt bu ông.

- D ơi, D phi hả. Mặt một thằng trắng trẻo đẹp trai ngó qua ô cửa sổ bé tí của phòng kỷ luật gọi nó khi nó vẫn còn nằm ườn trên bục mà chẳng bu ông dậy nữa.

- Tôi đây, ai đấy.

- Tôi T đ ông đây.

- Ở sao mà cũng trong này à.

- Ừm tôi làm thi đua trong này, hôm qua ông bắt bu ông 10-24 đấy à.

- Thi cái đ. mẹ mày ý, để bố mày hôm qua tưởng chết bạn bè như con c.ặ ý. Tự nhiên cay đên nó chửi luôn.

- Tao làm thế đ.éo nào biết mày vào mà chửi, thôi nằm tạm một lệnh đi để tao xin thầy đã.

Thế là số nó đỡ nhục rồi may sao lại gặp T đ.ờng ở đây, nếu nó vào ngay khi gây án có khi còn nhục nữa vì T đ.ờng cùng vừa đi TC 16 về đ.ược 3 tháng mà thôi, thấy anh em sau này kể lại khi mới về nó bị kéo lê vút vào c.úng 10-24 như cái rẻ rách vậy. Chính T trở là người đã tặc tể và chăm sóc nó sau này vì vậy T đ.ờng mới có cái mục Thi đua của ngày hôm này vậy.

- Mày có thiếu gì không để tao chuyển vào cho.

- Tao vào người không bật bu.ờng về đây nằm ngoài d.ái thì còn có mỗi lông trên người thôi, hỏi thế cũng hỏi. hehehe

Thế là T đ.ờng bỏ đi để lại mình nó trong bu.ờng kỷ luật, chắc nó lại sang các phòng khác để lấy đ.ồ hay sao vậy vì khi ra nó về lại 10-24 thấy nói T đ.ờng qua xin đ.ồ cho bạn ở Bu.ờng kỷ luật chắc chỉ có nó thôi chứ làm gì còn ai.

Qua ô cửa nó nhận đ.ược đ.ồ tặc từ T đ.ờng là hai bộ quần áo, bàn chải, khăn mặt, túi muối vừng trộn ruốc cùng với gói bánh bích quy và kẹo. Quan trọng nhất là bao thuốc cùng cái bật lửa.

Trong trại thì chỉ duy nhất từ hàng bộ đội trở lên mới có bàn chải đánh răng riêng mà thôi còn từ đi.ều kiện xuống đến dân đ.ầu đánh răng chung bằng 4, 5 cái bàn chải gì đó có nghĩa là khoảng 8 đến 10 thằng chung một bài chải.

Ngay cái bàn chải đánh răng trong trại nó cũng khác hoàn toàn ở ngoài. Ở trong trại bàn chải chính là vũ khí đ.ược sử dụng nhiều nhất với phương thức tranh thủ lúc mọi người không để ý vào thời gian sinh hoạt hoặc đi ngoài phạm sẽ mài nhọn cán và lấy đây làm vũ khí. Có mấy chỗ hay là đi.ểm tấn công nhất gồm Mắt, cổ, h.õm vai ngay phần xương quai sanh nếu xiên chúng khả năng đi rất cao. Ngay hôm bật bu.ờng chính nó cũng bị xiên nhưng rất may không chúng h.õm mà chỉ vào vai mà thôi vì vậy ngày hôm này mới có thể ng.ãi mà gõ cái gọi là chuyện của Nó.

Chính vì bàn chải trở thành vũ khí chính trong các cuộc chiến ở bu.ờng vì vậy toàn bộ các bàn chải của dân đ.ầu bị bẻ đi phần cán chỉ còn lại có phần đánh răng và một chút cán mà thôi, cứ lấy cái bàn chải nắm vào tay với đ.ầu đánh răng nằm ở khe ngón cái và ngón ch.ỏ nắm chặt tay lại đến đâu thì phần cán bị bẻ gãy đến đấy.

Bàn chải của bộ đội thì còn đủ nguyên cán và thường được mài nhọn để cắt làm vũ khí, nhưng phải cắt rất kỹ vì nếu bật bu lông nó mà vồ được hoặc xỉ với thầy thì kẻ cả trưởng bu lông cũng ồm đòn với thi đua tự giác.

Nhận tắc tế từ thằng T đờng nó bóc ngay bao thuốc ra hút, không có thì chẳng sao giờ có tự nhiên lại thêm thuốc là khủng khiếp, vậy là lại quay về cái thời ở ngoài xã hội một lửa châm đèn mà thôi sau đó cứ điếu nó nổi điếu kia vậy.

Có lẽ ở trại khổ nhất là đi bu lông kỷ luật, còn khổ hơn cả dưới K bởi ở K thì còn có 2 người 1 K còn bu lông kỷ luật chỉ có 1 mình mà thôi.

Tiếp đến ở K vẫn được nhận đờtắc tế còn ở bu lông kỷ luật là không.

Không gian bu lông K vẫn lớn hơn và dễ thở hơn ở bu lông kỷ luật nhiều và giữa các K vẫn có thể nói chuyện với nhau được dĩ nhiên là phải nói to, còn ở bu lông kỷ luật thì có hét lên cũng chẳng ai nghe thấy hết.

Xoạch, xoạch, két tiếng khoá kêu loảng xoảng liền cùng với cửa bu lông kỷ luật mở ra liền cùng với một âu cơm lớn cùng với bát rau muống và canh.

Cơm thì là cơm cân rĩa và gạo nó tả thế nào nhỉ, có lẽ gạo cho súc vật ăn vào thời đó nó cũng vẫn ngon hơn, phần lớn là gạo đã quá đất, cũ, mốc

được nấu lên nên chỉ ăn để cho đỡ đói thôi chứ làm gì có chất gì đâu. Mà hay cái là gạo nó cứ nở bung như sắn bở vậy nấu cơm đôi phải biết. Hừm

Rau thì là những gốc rễ cây rau muống vậy, nó vẫn còn nguyên lua tua rễ ở ngay nhưng đốt của rau nói chung nếu không nhai kỹ thì nuốt đờu vào vẫn

còn nguyên gốc phía ngoài và vì một lý do gì mà không muốn nuốt nữa có thể dùng tay rút gốc sẽ ra luôn cả ngọn. Tránh ngộ độc thực phẩm quá tốt.

Hôm thì có thêm một miếng bạc nhạc mỡ bằng đốt ngón tay, khi thì có miếng có cũng bằng như vậy nhưng nói chung không thể nào nuốt được.

Vứt nguyên bữa ăn cả ngày của trại ra (riêng bu lông kỷ luật thì bữa trưa chia cơm luôn cho cả bữa tối) nó ngán ngẩm quay ra gặm bánh bích qui với nước lã trong xô. Vậy là cũng xong một ngày cho cái lệnh kỷ luật, chẳng mấy chốc rĩa cùng đến tối. Khi bóng tối bao trùm lên toàn bộ cũng là lúc mà mọi suy tư tràn về, mọi toan tính mới đến và không thể không có một sự nhưng và giá mà.

Hối hận hay không thì chưa giám nói nhưng tâm lý của nó và chắc cũng là tâm lý chung thôi nuối tiếc và luôn thấy rằng mình ngu, rất ngu là đờng

khác, giá mà mình tỉnh táo hơn, giá mà mình đừng nông nổi, giá mà nhiều lắm nhưng mơ ước chỉ là ước mơ thôi, mọi việc đã xảy ra rồi, hành vi phạm tội và hậu quả cũng đã có vậy việc chấp nhận hình phạt của pháp luật là đương nhiên và như thế mới là công bằng, như thế cũng mới là xã hội. Trong tất cả những suy nghĩ đấy khi rơi vào ở cái buồng Kỷ luật với sự cô lập hoàn toàn với xung quanh thì mới thấy cái tình cảm gia đình, tình cảm bạn bè và trên tất cả và tình cảm vợ chồng con cái nó quan trọng thế nào. Nếu cho đổi án thêm 1 năm với một ngày được sống với vợ con, được nghe mắng chửi của bố mẹ, được vui đùa cũng bạn bè, được hít thở không khí trong sự tự do, được ngửi ngậm nga chén nước chè nói vĩa hè cùng bạn có lẽ Nó và nhiều người vẫn sẵn sàng chấp nhận. Ôi tự do chỉ ở nơi đây, tình cảnh đấy mới thấy nó đáng trân trọng thế nào và cũng chỉ ở đấy, nơi đây mới hiểu ta không thể sống một mình mà không cần đến đồng loại. Bóp nghẹt đến tắc thở và đặc quánh không gian tù túng là sự dâng trào cảm xúc đến tột cùng của ước muốn, là sự nuối tiếc khôn nguôi về những cái đã làm, là sự mong mỏi đến rã rời về ngày được quay về hoà nhập lại với cuộc sống tưởng như bình dị nhất mà bình thường ta chẳng bao giờ quan tâm đến. Tất cả giờ chỉ là mơ ước và nuối tiếc mà thôi.

Ăn sau mỗi tháng con người cho dù có tàn bạo, man rợ, thú vật đến đâu thì đâu đó vẫn le lói một chút tình người, vẫn đâu đó một chút hướng thiện, vẫn đâu đó một lòng chắc họ vẫn có gia đình, vẫn có bạn bè, vẫn có nhiều việc phải làm và vẫn mong ước ở một tương lai phía trước.

Chỉ ai đã nằm buồng kỷ luật rồi mới biết cái khổ thế nào bởi một chân bị trong cùm vì vậy sẽ cực kỳ mỏi, giờ người có nằm thế nào đi nữa thì cái chân đấy vẫn bị trong cùm mà nếu xoay quá đà thì ngày cái khoen và suốt sẽ xiết thẳng ngay vào gân a sin gây nên một cơn đau rút khủng khiếp từ dưới gót chân lên thẳng sưng cụt vậy vì vậy chỉ có một tư thế là nằm thẳng và thẳng chân mà thôi. Một vài tiếng không sao chứ vài ngày chắc là chết, cứ tưởng tượng khi chuyền đạhày nước đi, sau mỗi lần chuyền tằm 2h thì tay mình đã thế nào rồi đây lại là vài ngày và tư thế cũng như không gian cũng môi trường vậy, haiza chỉ được hết ngày thứ nhất thôi sang đến ngày thứ hai thì cả cái chân gằn như tê dại vậy, cấu vào cũng chẳng còn có chút cảm giác gì hết. Rồi cái xôn xao từ buồng giam chung

cũng lắng xuống dần rồi quay lại với sự tĩnh mịch thường nhật, chỉ cầu tà
ngả bóng thì buổi kỷ luật đã tối om rồi, chỉ còn ánh sáng leo lét từ ngọn
đèn vàng mà thôi, bao thuốc thẳng T đang đưa chưa đến tối đã hết, thẳng
tệ thật đưa gì một bao, thêm thuốc khùng khiếp luôn nó chẳng biết làm sao
nữa thôi thì đành chấp nhận vậy vậy là một đêm vật vã trong thêm thuốc
đến với nó. Giữa đêm nó đành phải nhạt lại hết các đầu mẩu đã hút rồi gỡ
ra lấy được là một dúm sợi thuốc cháy nham nhỏ cuối vào cái giấy kẹo
bập cũng được đã hơi, trời sao mà ngon và phê thế.

Lúc này chắc cũng đã nửa đêm rồi, khi các phòng bắt đầu đi ngủ không
gian trên Tầng 2 nơi dành cho buổi chung đã chìm vào giấc ngủ thì lại là
lúc các K nhận nhíp sau cả ngày im ắng, đâu đấy vài tiếng hát cất lên mà
có lẽ hay nhất là tiếng hát của thẳng T con văn điển, nó nằm K vì vụ giết
người dưới đây, trời phú cho nó giọng hát cực hay cho dù chỉ là hát chay
mà thôi

- Con đi cách biệt phương trời lạ, biết có ngày nào con trở lại bài Lòng mẹ
2 của Ngọc sơn được nó hát chắc là chẳng kém bất cứ ca sĩ xịn nào hết cả,
thời này trong đây đang nổi nhất hai bài lòng mẹ 1 và 2

Lời bài hát Lòng mẹ vang lên như xoáy vào trong cái không gian của cả trại
vậy, nào nề mà thắm đẫm ăn năn cùng hối tiếc, có lẽ đây là giọng hát chay
thứ hai khiến cho nó xúc động đến tận tâm can, nhớ lần đầu là ở bãi đá
Quỳ Châu của ông hát xẩm ngày nào đó.

Chẳng biết nói gì nữa nó nằm vật ra thả lỏng tinh thần để tìm đến sự ăn năn
hối tiếc cũng như thư giãn nhất cho tinh thần.

Cũng một anh hào, cũng hàng công tử, cũng một bản lĩnh, cũng một cơ
mưu, cũng một gia đình êm ấm, hạnh phúc vậy mà giờ

Sau tiếng hát của thẳng T con lúc này đến màn ca nhạc chung của cả K cứ
một thẳng hát thì sẽ có nhiều người phụ họa theo khiến cho không gian
đêm của cả trại như được khu K hun nóng lên vậy.

Tại sao sinh hoạt ở K lại về đêm, bởi K là khu giành riêng cho án tử hình
chờ bắn hoặc các thành phần phạm mà bị coi là đặc biệt nguy hiểm, còn đò
hung hãn nói chung đã xuống K là điểm cuối cùng của trại rồi. Phần lớn ở
K thì đến thầy cũng ngại bước vào nếu không được Phạm bằng lòng. Việc
úp nguyên bộ phận và đầu thầy là bình thường chứ tính đến cay đèn có thể
bị trục mù pha bất cứ lúc nào. Thẳng vua thua thẳng liêu mà là vậy đó, còn
gì đâu để mất và sợ nữa khi đường đi là cái cọt và đường về là vực sâu
muôn trùng

Cái màn ca nhạc rồi cũng chấm dứt ở K để chuyển đến mục gọi nhau ý ới tìm anh em ở các phòng trên khu chung và toàn trại. Chẳng hiểu sao từ K mà nói thì hình như tiếng sẽ vang và to hơn rất nhiều ở các khu khác vậy

- Trời mày ở buồng nào đấy, mái cho tao cái gọi tắt đây mà
- Không biết hôm nào tao đi nữa, gửi về mẹ lòng thương vô hạn gửi về cha một sự kính yêu Tự kỷ than thân trời ngày bấn
- D phi ới, D ngũ xã ới mày ở phòng nào đấy. Bỗng đâu đây thoang thoảng tiếng gọi tên của nó.
- Tao đây ai đấy, tao đang nằm buồng kỷ luật khu chẵn đây. Nó hét lên trong tiếng gọi của bạn dưới K nhưng sau này mới biết cái buồng kỷ luật có hét lên thì bên ngoài cũng không nghe được.

Trả lời lại tiếng đáp của nó nó vẫn là tiếng gọi ời ời.

- D con ới đang nằm phòng nào đấy. Tiếng một thằng nữa vang lên dưới K
- Đ. mẹ nó trên khu chẵn bật buồng đang ở buồng kỷ luật rồi gọi *** gì lắm thế.
- Đ. mẹ bọn 10-24 nhé, bố lên móc pha chúng mày nhé cứ thế thôi bọn dưới K chửi bọn trên buồng

Gào hét vừa để trả lời vừa để khóa lấp đi tâm sự trong lòng cuối cùng mệt quá nó lại lăn ra ngủ cứ vậy lê lét rồi nó cũng hết 4 ngày 1 lệnh đi buồng kỷ luật và được quay lại với buồng chung, cái đáng phải lo nhất là nó lại nhập lại về buồng 10-24 do chưa rõ án.

Hôm nó hết lệnh thì cũng là lúc L tròn nhập trại vì vụ chém người trên PD nó bị đưa từ quận Hoàn Kiếm lên và vào buồng 12 vào lúc 10h30 là sau đúng giờ ăn sáng của trại. Nhập buồng lúc 11h30 thì ngay trưa hôm đấy bọn buồng 12 đòi dậy Luật, đương nhiên là nó bật buồng rồi vậy là cũng như Nó, L tròn sau khi cho vài thằng bét nhè thì cũng đi buồng kỷ luật. Cái thời này chẳng hiểu sao các vụ bắt buồng lại nhiều thế không biết nữa. Xoạt, két tiếng khoá lại loảng xoảng khác với quy luật hàng ngày nên mơ hồ nó cũng hiểu nó được thoát khỏi buồng kỷ luật rồi, ôi sao mà sung sướng thế.

- Ở anh cũng nằm buồng này à. Thằng L tròn lên tiếng.
- Vào hôm nào đấy anh mất 1 lệnh hôm nay ra thì mày vào.

Thế là thay bằng cấn đờ về nhận buồng thì nó để lại hết luôn cho thằng L

tròn. Anh em chỉ kịp chào nhau thế thôi rồi nó bị kéo lê luôn đi vè lại buồng 10-24. Đứng ngay ở cổng buồng nó đã tính rồi cần thiết vào phòng ngay khi thầy còn đẩy nó sẽ phang luôn thằng T.A chấp nhận đi buồng kỷ luật tiếp hoặc không chuyển buồng chứ không để đêm hoặc T.A luồn sau mà làm phát chuỗi bản trả vào pha thì chắc đi mất. Dự tính rồi nên nó hết sức đề phòng và bình tĩnh, trong nó luôn có hai chữ chấp nhận cho dù hậu quả nào miễn sao phải thoát khỏi buồng 10-24 thì mới mong tính tiếp được.

Đi cạnh nó là T đờng và hai thằng trật tự nữa cùng Thầy B đưa nó vào nhập lại buồng 10-24.

- Tao nói anh em rồi nhưng mày đừng bật buồng nữa, có gì thì gọi tao là được rồi biết chưa.

- Ừm mày yên tâm tao biết phải làm sao. Nó nó nhỏ với T đờng nhưng thực tâm thì nó vẫn quyết theo chủ ý, để sống và tồn tại chỉ có một cách duy nhất là thành thợ săn. Đẳng nào thì cũng phải chiến vậy thì "TIÊN HẠ THỦ VI CƯỜNG, HẬU HẠ THỦ VI UÔNG"

Thật nó trước khi nó định thật mình ít nhất mình còn có thể chủ động và phải chọn thời điểm bất ngờ nhất ngay khi Thầy và Thi đua vẫn còn ở đây, hình như tiền lệ này chưa bao giờ có và xảy ra ở trại cả. Nếu không còn đã để đến đêm thì chưa biết thế nào thôi thì đành tìm đường sống trong cái chết vậy

Thực sự là căng thẳng đến tột cùng cái giờ khắc này, đúng là bước chân vào ải tử biết mà vẫn phải chấp nhận vì chỉ có bước qua đây mới ra cửa sống. Đòi thật trở trêu khi thường là cửa sinh luôn đặt sau cửa tử trên một đường thẳng mà chẳng bao giờ là một ngã ba cho ta quyền lựa chọn. Lặng lẽ, lạnh lùng và đây ngạo nghễ nó theo chân T đờng bước hẳn vào phòng cả phòng im phăng phắc tất cả dân đều ngẩng im dựa lưng vào tường với cái đầu gục xuống biết tả sao nhỉ, có lẽ hình tượng con mèo đi kiết hoặc gà bị H5N1 là chuẩn cho cái ngữ cảnh tả cho lớp dân trong các buồng giam.

- Chấp hành nội quy buồng biết chưa, trưởng buồng duy trì trật tự buồng. Chỉ vậy thôi thằng T đờng đã đi ra cùng với một ám hiệu ngoắc tay cho anh Đ trưởng phòng. Vậy là cả hai kéo nhau đi ra ngoài khoảng trống phía ngoài tạm gọi là sảnh đi thì thầm gì đó.

Thằng T đờng vừa quay đi thì nó cũng đảo mắt dọc theo cả hai bên dãy bộ đội để tìm thằng T.A, nếu thấy nó sẽ phang ngay tấp lự không cần phải nghĩ. Chỉ có thời điểm này phang là không bị ăn xiên thôi và sẽ có hai

trường hợp xảy ra:

1 trong hai thằng phải chuyển buồng

2 nó lại tiếp tục đi buồng kỷ luật

Cả hai cách trên đều dễ chịu hơn rất nhiều so với cái chuôi bàn chải nằm sâu trong hốc mắt nó.

Haiza thật may mắn là thằng T.A không còn ở phòng nữa, vài thằng bộ đội cũng không còn ở đây nữa chúng nó đã chuyển buồng rồi, vậy là nó thoát được một trận chiến sống còn trong cái nơi gọi là trại cải tạo của Hà Nội.

Sau hơn 10 phút nói chuyện thì anh Đ vào, lúc này nó vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, chẳng tỏ thái độ gì hết vì chưa biết phản ứng buồng thế nào, bọn bộ đội thì gườm gườm nhìn nó còn dân thì len lén nhìn kiêu vừa như ngưỡng mộ vì nó đã thay họ trả thù cho những trận đòn học luật thừa mới vào nhưng vẫn sợ làm buồng vì vậy chỉ dám nhìn trộm mà thôi.

- D con, em là D con đúng không. Anh Đ hỏi.

- Dạ vâng em là D con ạ.

- Ừm thôi chú ng ồi tạm vào đây đã tối rồi anh em mình nói chuyện sau.

Vậy là sau khi bật buồng về nó đã được xếp chỗ li ền ngày sau mấy thằng bộ đội và vẫn trên cái lũ gọi là đi ều kiện. Sau khi đã ổn định chỗ ng ồi lúc này nó mới kịp nhìn ra xung quanh xem cái buồng giam nó ra làm sao.

Buồng giam là một cái nhà hình chữ nhật với chiều rộng tầm 6m và dài cũng tầm 20m gì đó, buồng được chia ra làm 2 phần với phần ngoài khoảng 2,5m là sảnh đây là nơi dành cho ăn cơm và là phạm vi nghiêm cấm dân đặt chân ra, chỉ có tầm từ bộ đội mới được bước ra đây mà thôi, đi ều kiện muốn ra phải được sự đ ồng ý.

Phía ngoài của cái sảnh này là tiếp giáp với hành lang d ầy cũng rộng khoảng 1,5m trong và ngoài được tách biệt bằng hệ thống cửa sắt với các tr ần song hàng thép D25 dạng song dọc mà thôi.

Phía trong của sảnh và buồng cũng được phân chia bằng tường gạch 22 cùng song sắt nhưng là dạng ô vuông cũng bằng thép D25 mỗi chiều tầm 15 -15 gì đó. Nói chung là cực kỳ vững chắc. Đến giờ nó vẫn không hiểu những vụ vượt ngục ngoạn mục thì làm sao mà có thể thành công được nữa, đúng là trên cả phi thường. Ngăn cách buồng với sảnh cũng là cửa sắt như bên ngoài, cửa ngăn phòng này được mở vào tầm 9h sáng và đóng vào

t 7h0 tối. Cửa sắt này được boó trí ngay giữa bu ồng chia tường ra thành hai phần bằng nhau, trên hai tường này là hai cửa sổ cực lớn cũng được đan bằng thép như trên đã nói đảm bảo đủ thông thoáng cho Th ầy, Thi đua, trật tự có thể đứng từ ngoài nhìn vào rõ đến tận bể nước trong cùng.

Trong bu ồng giam thì có hai bức bê tông được làm cao hơn mặt sàn khoảng chừng 50 đến 70cm gì đó và tạo nên một cái khe giữa hai bức đây chính là cái gọi là lòng mà, sàn bê tông được đánh m ầu bằng xi măng vì vậy gặp mùa n ồm thì thôi r ồi luôn.

Cuối của bu ồng là hai bể nước hai bên với chiều cao cũng ước chừng t ần 1.2m gì đấy, phía sau của hai bể nước một bên sẽ là WC và một bên sẽ là nơi tắm.

Bức tường cuối bu ồng là một bức tường nhẵn phẳng lì với một ô cửa sổ nhỏ trên cao t ần 2,5m cũng được đan thép ô vuông như ở ngoài vậy. Toàn bộ tường phòng giam được quét vôi ve m ầu vàng. Phía ngoài sảnh có một ngọn đèn vàng, phía trong bu ồng có 2 ngọn toàn bộ là đèn vàng bóng sợi đốt.

Từ tr ần của khu sảnh được làm thành một cái như kiểu gác xép vậy, đây chính là nơi để chăn, chiếu, gối, đ ồ ăn, nội vụ của cả bu ồng.

Thế r ồi cũng đến giờ ăn cơm chiều chắc nó cũng khoảng 4h30 đến 5h gì đó vì lúc này trời vẫn còn nắng trang trang vậy.

Trong tốp bộ đội thì sẽ có 2 thằng được gọi là lái xe vừa là phục vụ riêng cho bộ đội, đ ồng thời cũng là người chia cơm cho dân. Cứ 6 người 1 tốp lần lượt từ trên đi xuống trong hàng dân thay nhau ra ăn, bọn lái xe sẽ chia cơm đ ầu tiên phải lấy phần cơm, nhặt hết những cọng rau mà gọi là rau để riêng ra cho tốp đi ầu kiện, bộ đội và trưởng bu ồng đã r ồi phần còn lại mới là dân.

Chia cơm ra từng cái bát bằng nhựa loại có đ.ít bằng vậy mỗi thằng lưng một bát cùng với ít gia vị, ít rau và các đ ồ khác đi kèm thế thôi, tọng được thì tọng không thì thôi chấp nhận nhịn nhé, nhưng nếu nhịn thì nhịn được bao lâu, cân nhắc kỹ đi không r ồi hối hận.

Theo lệnh của trưởng bu ồng hoặc thằng c ần đ ầu bộ đội bọn lái xe sẽ cho đ ứa nào được thêm thức ăn gì từ đ ồng đ ồ tác t ế ở phòng. Cứ vậy thằng thì thêm thìa muối vừng, thằng thì thêm muối vừng trộn ruốc, cũng có thằng

lại được miếng thịt kho mặn vì có đò tặc tể vào nhiều chẳng hạn. Nói chung tất cả đều do trường buồng quyết hết.

Sau khi dân ăn xong hết rồi thì đến điếu kiện, tốp này cũng thường ăn riêng một mâm và Nó bữa đầu ăn trong buồng chung là cùng với đúng mâm này.

Tùng thằng đứng lên cầm bát đã rửa qua loa sau khi bọn dân ăn ra chỗ thằng chia cơm.

Sục, sục cứ thế mỗi bát cơm là được ba muôi đầy, rau thì được nhặt cùng với bọn bộ đội rồi, kèm theo đó là một bát ruốc, vài miếng thịt kho cả mấy thằng điếu kiện cùng nó ngửi xôm ăn. So với dân thì nó đã là quá ổn rồi nhưng với cái thằng nó sướng quen rồi thì

Đảo qua đảo lại vài lần chắc và được đôi miếng cùng với 1 miếng thịt, ít ruốc và cọng rau nó thần thờ ngửi nhìn ra ngoài song sắt nơi chỉ cách có một hàng rào vậy mà đã là bầu trời tự do rồi.

Chờ cho thằng cuối ăn xong nó mới đứng lên cùng, xuống dưới bể rửa tay, xúc miệng nó lại quay về chỗ ngửi. Lúc này lại có cái màn hút thuốc lòn quấn giấy báo như ở quận thừa nào nhưng thay bằng bắt hút thì ở buồng ai thích thì hút, không thích thì thôi không bắt buộc, điếu thuốc cứ thế chuyền tay nhau đến nó. Thực tế ở trại nó chỉ khốc liệt vài ngày đầu thôi còn không cũng bình thường xét nhiều cái nó còn đỡ hơn khi nằm ở Quận. Bập, bập nó rít thật sâu cái vị ngái ngái mà khét lẹt của điếu thuốc lòn, như có nguyên một cái nắm đấm tọng vào họng vậy nó ho sù sù, thực sự là khó hút thật nhưng có còn hơn không và thực ra nó cũng có vị ngon riêng của nó đấy chứ đâu phải không.

- Hút đi em, chìa ra cho nó 1 điếu hẳn là 3 số 5 anh Đ tỏ thái độ thân thiện.

- Vâng em xin anh ạ. Nó nhẹ nhàng cầm lấy.

Tiếp thêm chén nước chè từ tay anh sao mà nó lại ngon đến thế, mà đúng là ngon thật bởi chè ngon nước mới không ngon thì hơi lạ.

Nhiều người đã kể chuyện tù nhưng ít ai nói chuyện là tại sao trong tù vẫn có nước sôi để pha trà, úp mì và làm các việc khác. Để có nước nóng thì hàng ngày các túi ny long trong túi đò tặc tể sẽ được thu gom lại dùng dân. Khi cần đun nước nóng thì lấy nước lã đổ vào trong túi ni lông rồi lấy các túi nhựa rách khác đốt hơi túi ni lông nước lên trên là có nước nóng thôi, tuy chưa được 100oC nhưng nó cũng đủ để úp mì và pha trà rồi đấy. Tất cả các việc này đều do lái xe làm dưới khu vực sau bể nơi làm chỗ tắm.

Thế rồi sau màn hút thuốc vặt này khoảng tầm 7h thì bắt đầu đến giờ sinh

hoạt phòng, lúc này có lẽ là cái lúc mà dân được tự do nhất, trừ 1/4 bụi phía trên ra là cấm địa còn dân được phép qua lại tụ tập với nhau chuyện trò thoải mái nhưng cấm đứng lên, cấm nói to.

Chuyện gì hay được nói nhất trong tù vậy?

Đầu tiên phải là chuyện về lý do nhập kho để rồi từ đó một ban luận án sẽ nhanh chóng được hình thành và đưa ra mức án từ tối đa đến tối thiểu.

Nghe những chuyện này cũng đầy cái đáng để ngẫm nghĩ. Thằng thì cướp giật, thằng thì bắn chim sẻ, thằng móc túi nói chung đủ các tội trên đời.

Cũng không thiếu các trường hợp ăn cắp tài sản xã hội chủ nghĩa, thụt két tham ô, rồi thì hiếp dâm nhiều cái án đưa con người ta vào cái nơi tù đầy thật là vô tình và đúng là số phận.

Tiết mục tiếp theo sẽ đến là sinh hoạt văn hoá thể, thằng nào biết hát thì hát, thằng nào biết kể chuyện thì kể chuyện, thằng nào biết đọc thơ hoặc làm thơ thì làm nói chung cho tự do phát triển tài năng. hehehe.

Đừng đùa các cụ nhé nhiều đứa hát rất hay và ngâm thơ cũng tuyệt luôn. chỉ hát chay thôi nhưng cũng đủ não lòng rồi. Lúc này sao mà không khí buồn thật là tran hoà và đằm ấm, có lẽ là khoảnh khắc ấm nhất trong ngày. Thường thời gian dậy luật sẽ là sau giờ sinh hoạt tối và đôi khi cũng là giờ nghỉ trưa.

Hôm này chẳng hiểu sao 10-24 lại chẳng có phạm mới nào cả vì vậy buổi sinh hoạt tối cũng có phần trọn vẹn hơn.

Được lệnh của trưởng buồng một thằng bộ đội leo lên kho lấy một loạt các đồ đạc tế xuống và chia cho dân trước chủ yếu là bánh mì sấy khô đôi khi cũng có bánh bích qui, kẹo thì thập cẩm cái này được chia theo mâm ăn cơm hàng ngày 6 người một. Cũng ối việc vui ở dân vào cái thời điểm này mà xuất xứ cũng vì đói khổ quá mà thôi. Bật buồng thì không giám nhưng phết nhau giữa dân với nhau thì nhiều đôi khi chỉ vì thằng này ăn tham quá mà ăn hơn của thằng kia một miếng mà thôi

Rất nhiều chuyện đằng sau mà Nó kể chỉ có hàng Bộ đội trở lên mới biết mà thôi còn những người trong đó hàng dân cũng khó có thể biết được.

Đơn giản Nos là thằng trực tiếp hoặc là người chứng kiến nếu không cũng là giải thích tại sao, biết đến đâu Nó kể đến đấy, cũng có thể thiếu đi một vài tình tiết vì quá lâu nên quên nhưng về cơ bản sẽ là như thế.

Xì x ần, xì x ần là những chuyện nối tiếp theo cái đoạn ngắt quãng tự do lúc trước r ồi thì roap, roap là những tiếng răng nghiến vào các đ ồ sinh hoạt tối cứ vậy mà sao vui thế.

Bốp, bốp ở một tốp bỗng nhiên hai thằng đứng lên đánh đấm loạn t ầ
ng ầu, dân tản ra hết ngay còn bộ đội thì lại lao vào lập tức cả hai thằng đ ầu
ăn tăn. Không đến mức như học luật nhưng cũng đủ cho cả hai thằng buộc
phải nhớ đang ở trong tù.

Sẽ lại được phân xử như ở toà vậy với từng thằng được kể lý do tại sao ầu
đả, sẽ có một đúng một sai và thằng sai sẽ lại có một đêm nằm dưới sàn nhà
tấm. Lạnh thấu xương chứ đừng tưởng là đùa do n ền nó luôn bị ướt.

Ưc, khặc, khặc lại một thằng lăn quay ra mặt múi trợn trừng chân tàỵ thì
đờ đẫn. Đừng hốt hoảng cho nó ngum nước thôi vậy là xong. Tại sao ư nó
nghẹn thế đấy có nhục không.

- Bu ồng ng ồi. Tiếng H tiga vang lên vậy là hết giờ sinh hoạt tự do buổi tối
mọi dân đ ầu nhanh chóng lê, bò, lết ngay v ề chỗ cấm đứng lên trên bục,
dân chỉ được đứng lê khi ở dưới mà mà thôi, việc đứng khi trên bục là đặc
quy ền của đi ầu kiện và bộ đội việc dân đứng trên bục cũng được coi là
chống đối luật bu ồng đôi khi phải học lại luật vì vậy dân rất chú ý.

Tiếp đến là hai thằng lái xe phụ trách hai bục sẽ c ần chổi quét sạch trong
khi dân lại ng ồi bó gối tựa vào tường. Sau khi sàn đã được quét sạch r ồi
thì từ trên xuống thứ từ từng đưa dân lê từ chỗ ng ồi ra đến mà thì đứng dậy
đi ra WC đi đ.ái cứ thế cho hết lượt thì thôi. Một trong những quy định của
bu ồng đưa nào đi đ.ái mà để tiếng t ồ t ồ thì cũng ôm luôn WC mà ngủ hôm
đấy vì vậy ông muốn đ.ái kiểu gì kệ ông nhưng cứ phát ra tiếng thì cả đêm
úp mặt vào hố mà ngủ, nhấc mặt ra sẽ nâng cấp thành uống nước tiểu luôn,
báo Th ầy tiếp tục nâng thành hình phạt ăn phân. Mà đã đến ăn phân chắc
chấn sẽ chết nếu không cấp cứu kịp vì sẽ bị nhiễm trùng đường ruột. Một
ngày chỉ có duy nhất hai l ần dân được đi đ.ái mà thôi đấy là trước khi ngủ
trưa và trước khi ngủ tối thằng nào bị đi đ.ái dất thì cuộc đời coi như tạch.
Đi đại tiện là 3 ngày 1 l ần và cũng vậy nếu phát ra tiếng kêu thì sử cũng
như đi tiểu tiện vậy, đưa nào mà bị té de cũng coi như tạch. Nhi ều đưa có
sẵn bệnh lòi rom thì thôi d ể cuộc đời tắt nắng vì tối đa không được quá 5
phút một đưa. Với cái kiểu ăn uống như trong đấy thì một sẽ đi táo hai sẽ
té de nhưng lạ một đi ầu chủ yếu là đi táo thôi mà có khi đến cả tu ần mới đi
một l ần và cũng chẳng ra là bao cả, chẳng hiểu nó cơm và rau nó đi đâu hết
cả.

Sau khi đi xong từng thằng dân lại đi bộ về bục ng ồi xuống và lết vào chỗ ng ồi.

- Lấy nội vụ. Tiếng H tiga vang lên hai thằng lái xe nhanh nhẹn lên kho bê xuống là những miếng rẻ rách lam nham nhưng trong này gọi là chần các cụ nhé cứ 2 thằng 1 cái.

- Chuẩn bị đỡ. Vậy là toàn bộ dân xoay 180 độ với hai chân tỳ sát vào tường, chần để sát tường được dĩ bằng ngay chân của mình vậy, một đầu thì được giữ bởi hai tay.

- Đỡ bu ồng. Đạp chân vào tường đẩy người ra đến thẳng hết chân nhưng phải đảm bảo lòng bàn chân phải áp được toàn bộ vào tường nếu không dễ bị bắt lỗi và ăn tiền với đòn cũng rất khốc liệt vì ở trong bu ồng cái tội này tương ứng với việc hình thành tư tưởng bật bu ồng.

Cái này cũng có lý do của nó tại sao lại nằm vậy, rất đơn giản là không thiếu các trường hợp nhiều khi cay nhau trong bu ồng, ngay không làm gì được thì đêm chờ cho mọi người ngủ hết, lúc trực bu ồng (là bộ đội thay phiên nhau trực bu ồng khi ngủ) không để thì việc móc mắt, bóp h ầu hoặc xiết hạ bộ đối thủ là bình thường, nhiều thằng chết theo kiểu này lắm r ồi. Nếu nằm như thế muốn dậy bắt buộc phải co chân mà như thế khi tất cả đầu duỗi chỉ cần ông cử động chân thôi là đã bị phát hiện r ồi vì vậy nó sẽ hạn chế tối đa các việc kia. Không có vụ đứng lên r ồi đỡ bu ồng nằm xuống đâu nhé vì cấm đứng lên r ồi đỡ bu ồng nằm xuống đâu nhé vì cấm đứng trên bục là luật r ồi. Nhiều người nghe đỡ bu ồng lại cứ tưởng đứng lên r ồi nằm xuống, đỡ đây là ý nói sau khi đạp vào tường đến thẳng chân thì từ từ ngả lưng xuống sàn đây là đỡ bu ồng. Khi ngủ chỉ duy nhất có một tư thế đối với dân mà thôi, nằm thẳng nhìn lên trần hai tay để trên ngực, chân thẳng đạp vào tường, chỉ cần một thằng nằm sai tư thế có thể cả dãy sẽ chịu hình phạt khinh công.

Hình phạt khinh công là sao?

Đây là tất cả sàn nằm thẳng ra tay để xuôi người r ồi một thằng sẽ chạy vòng một dùng gót dện thẳng lên ngực từng thằng mà chạy xuống, r ồi từ dưới lại gót giện thẳng vào bụng từ dưới lên trên. Đi kiểm tra nếu đưa nào lòng bàn chân không áp hết vào tường thì cách để nhắc nhở nhẹ nhàng mà hữu hiệu sẽ là dùng chân tường thẳng luôn vào đầu đến bao giờ mà áp đủ lòng bàn chân vào tường thì thôi. Vậy đây mới lạ và hữu ích không các cụ.

Dân nằm cũng là khi Thầy cùng với thi đua đi kiểm phòng và khoá của trong sau giờ này thì các đèn phía ngoài sảnh cũng bị tắt chỉ còn đèn bu ồng mà thôi.

Sau khi toàn bộ dân đã nằm ngủ rồi thì mới đến giờ của đi ều kiện, lúc này cũng tự giản tán đứng d ần lên mà làm vệ sinh cá nhân và lấy nội vụ đi ngủ, mỗi người một nội vụ riêng như bộ đội vậy nhưng vẫn không có chiếu. Khi tất cả đã yên vị rồi thì mới đến giờ của bộ đội là trưởng bu ồng sinh hoạt, tất cả những gì gọi là ngon nhất, chất nhất sẽ được mà ra dùng cùng với nước chè và thuốc lá.

Chứa hiểu nội tình thế nào vì là ngày đầu nên nó cũng theo bộ đi ều kiện nằm xuống mà thôi, với nó nước sông không phạm nước cống và nếu phang là phang thích lại chuyển bu ồng chuyển nhỏ.

- D ra anh bảo, anh Đ gọi nó.

- Anh gọi em ạ, nó nhồm dậy hỏi lại.

- Ừm ra đây sinh hoạt cùng anh đã.

Thế là nó lóp ngóp dậy ra ng ồi uống nước chè và sinh hoạt cùng lãnh đạo bu ồng (làm cái từ lãnh đạo cho nó oai phòng, hùm)

- Thăng em sao vào đây vậy, em là bạn T đ ồng à.

- Nói thực với anh là thúc thủ em chấp nhận thôi, vào đây cũng chỉ mong ngày v ề nên em không có ý định gì hết cả vì vậy chỉ mong anh em hiểu nhau mà cùng để cho nhau đường sống. Chiêu ngum nước chè nó nói tiếp.

- Tôi của em thì là như thế, thăng nhỡ con giám giật ti ền hàng của em đánh bạc, húng lên em bắn nó ở PCT rồi thì vào đây thôi. Sơ bộ v ề vụ án cùng tiểu sử xã hội nó kể lại với giọng đầu đầu vô cảm, chẳng tỏ thái độ gì hết.

Anh thấy hôm chú v ề bu ồng một mình chịu trận của Thầy là biết rồi, nhưng anh em anh nói thật nhé. Đưa cho nó điều thuốc anh Đ tiếp lời

- Làm bu ồng thực sự không như mọi người nghĩ đâu em, đầu tiên anh em mình phải hiểu và thông cảm đã cũng chẳng ai muốn thế nhưng giờ nhận bu ồng rồi anh phải nộp đúng đủ với Thầy, thi đua và tự giác cũng có miếng. Không quay đủ thì nhà phải bơm vào. Chậm một ngày nhục một ngày em ạ.

- Anh tuyệt đối yên tâm đi, em sẽ có trách nhiệm với bản thân, cá nhân em anh không phải nghĩ ngợi gì hết, vấn đề là làm sao để vợ em ở ngoài biết

mà bơm vào thôi.

- Chú viết thư đi anh bảo bọn choang nó chuyển ra và c ãn vào cho nói chung anh em hỗ trợ nhau mà qua giai đoạn này thôi còn biết đi trại đến ngày nào đâu mà phải nghĩ. Riêng chú anh em biết chất nhau r ồi anh không ép

Câu chuyện để bộ đội phòng và nó hiểu nhau hơn đang vui thì lại đến giờ của K, lại hát lại hò r ồi thì cũng đến cái màn gọi nhau đương nhiên là có Nó r ồi.

- D phi ơi, D ngũ xã ơi, mày ra bu ãng kỷ luật chưa.

- D con ơi mày ở bu ãng nào đấy.

- Đ. mẹ bọn đây 10-24 nhé bố mày lên móc mắt từng thằng một

Chắc Đ cũng rất ngại bọn dưới K đ ãng thời cũng không muốn vào t ãm soi của T đ ãng vì vậy nhìn nó như kiểu em trả lời chúng nó đi. Vậy là đứng ngay trong bu ãng giam khum hai tay làm loa nó nói chuyện như chỗ không người vậy.

- Tao đây, D phi đây ai dưới K đấy.

- T quan đây, mày đang bu ãng nào đấy.

- Tao đang ở 10-24 vừa đi 1 lệnh kỷ luật v ề r ồi.

- Đ. mẹ bọn bu ãng 10-24 nhé bố mày lên móc mắt. Thế là chúng nó lại chửi bọn 10-24

- Đ. mẹ thằng T.A thôi nó lượn v ề bu ãng nào tao không biết nữa giờ trên này toàn anh em thôi.

Trong tù mà nhanh thế không biết chưa đến vài phút bọn dưới K đã biết thằng T.A ở bu ãng nào r ồi

- Đ. mẹ thằng T.A bu ãng 16 nhé mày mà xuống đây bố móc mắt làm bi.

- Móc cái Đ. mẹ mày ý, lên đây bố xiên chết. tiếng thằng T.A từ bu ãng 16 cũng vang lên

Vậy là cả dưới K lẫn trên bu ãng thành ngay hai phe 1 của nó 1 của T.A cứ thế chửi nhau đang chửi thì T đ ãng chạy ra

- Tôi lấy ông, chửi làm đ.éo gì Th ầy biết lại phang tôi để mai tôi bắt lỗi thằng T.A ông ngủ đi lấy sức mấy hôm nữa đi cung.

Sau cái màn này thì bộ đội bu ãng cũng đã quá rõ nó chỉ cô lập ở đây chặn thôi vì bọn nó hết dưới K và bên lẻ r ồi, việc định thật nó cũng chẳng dễ tí nào và quan trọng hơn cả nó đã hứa trách nhiệm r ồi thì còn gì phải tính nữa.

Quay v ề l ấ y bút (là ruột cái bút bi thôi) cùng tờ giấy nó ng ẩ c ẩ c viết

thư cho vợ nó ở ngoài với nội dung chủ yếu là báo tình hình trong này cũng ổn, gặp được anh em, lướt qua vụ đi bu ãng kỷ luật và r ỡ nói chuyện tỉ mỉ cho người đưa thư này để chuyển vào. Chấm hết. Thư trong tù thì cái cần nhất phải là ngắn gọn, súc tích, dễ hiểu.

Vậy là qua một ngày đầu tiên trong buồng trung khu chẵn, lúc này Thi đua đi qua vậy nhắc nhở chúng nó cũng giản tẩn hết luôn.

Đặt lưng nằm xuống sàn xi măng lạnh ngắt nó cứ thao thức cả đêm nghĩ nhiều lắm về vợ con, về gia đình, về bạn bè, về cuộc sống và hình như đây cũng là cái thời điểm để nó có một khoảng thời gian tĩnh lặng mà chiêm nghiệm về những cái đã làm cũng như tương lai của nó r ỡ sẽ làm gì đấy. Nội việc làm sao để bước chân ra khỏi tù thân xác vẹn toàn đã là cả một vấn đề r ỡ. Trừng trừng nhìn lên trần nhà loang lổ cùng với mạng nhện giăng đầy nó suy tư cái giăng xé trong tư tưởng bao nhiêu ngày trong tù là bấy nhiêu ngày nghĩ đến, nó đến bất cứ lúc nào và ở bất cứ đâu khiến cho thẳng nào cũng thần thờ như người mất hồn hết vậy.

Thế r ỡ cũng đến cái lúc phải dậy buổi sáng, hình như là tầm 6h30 hay 7h gì đó vì làm gì có đồng hồ đâu, mà biết giờ làm cái gì cho nó thêm buồn. Bộ đội và đi đầu kiện dậy trước, đánh răng, rửa mặt vệ sinh cá nhân xong xuôi thì ngay sau đó đến lượt dân.

- Bu ãng dậy, dọn nội vụ. Vậy là dân cả buồng ng ỡ dậy lại ngược lại với khi đỡ buồng, chặn được d ẫn vào chân trường và giao cho lái xe chuyển lên kho.

Xong xuôi r ỡ thì lại lần lượt từng thẳng dân một xuống đánh răng, rửa mặt tiêu chuyển chỉ có duy nhất 1 bát nước mà thôi. Cấm đi đ.ái nếu muốn đi phải về chỗ r ỡ xin sau thẳng nào vi phạm có thể bắt nhin đ.ái cả ngày luôn hoặc không đ.ái ra đến đâu thì tự mà uống lại đến đấy. Đừng nghĩ là có thể chống đối và vô lý vì cái lý trong tù nó khác nhiều ngoài xã hội lắm, tất cả sự khắc nghiệt được tạo ra cũng là một phần do chủ ý của Thầy đồng thời làm buồng cũng muốn nhằm:

- Thứ nhất quay tỉ mỉ
- Thứ hai làm cho mất ý chí bản thân
- thứ ba xuy kiệt sức khỏe thì có lấy mắt ra mà bặt nữa à.

Lúc đó chỉ có một cách duy nhất là chấp hành thật ngoan mà thôi.

Sau màn vệ sinh sáng thì toàn dân lại bó gối gác mặt dựa tường, giờ lại quay lại màn hút thuốc缭绕 giấy báo. Xong mục này thì cứ ng ỡ thế thôi cho đến giờ ăn trưa chắc cũng t ần khoảng g ần 10h gì đấy.

Đang ng ỡ thì Th ầy H và thi đua đi mở khoá cho bu ồng và sánh thông nhau lúc này thường là bộ đội ra đứng ngoài phơi nắng.

- Thằng nào là D ra tao gặp. Tiếng th ầy H vang lên gọi người tên D nhưng bu ồng có mấy D biết ai đâu.

- Dạ th ầy hỏi D nào ạ. Anh Đ lên tiếng.

- Thằng D vừa đi kỷ luật về đấy. Vậy là chính xác nó r ỡ, chẳng hiểu lại giờ trò gì nữa đây. Nó đứng lên và th ần nghĩ trong đ ầu.

- Dạ con chào th ầy ạ. Nó tỳ tay vào thành bậu cửa lễ phép chào th ầy H

- Vợ mày tên gì.

- Dạ vợ con tên N.A ạ. *** thằng hôm này chứ vợ tao thì liên quan đ ều gì ề

- Mày quan hệ với Q là thế nào đấy hả.

- Dạ anh em chơi với nhau vô tư thôi ạ. Nhưng con với Q cũng thuộc dạng sinh tử vì hợp tính và hợp cách sống ạ. Nó nói lơ lửng vì chưa biết thế nào.

- Bu ồng này sống được không.

- Dạ con cũng vẫn bình thường như mọi người thôi. Nó cứ lơ lửng vậy

- Nay ra tao bảo. Vấy anh Đ trưởng bu ồng ra th ầy H tiếp lời. Thằng D là em bạn tao chúng mày nhớ chú ý đến nó nhé.

- Dạ vâng con biết r ỡ ạ th ầy yên tâm.

- Chấp hành kỷ luật bu ồng đấy, mày mà còn lộn xộn l ần nữa tao cho đi K luôn, xuống đấy mà gấu. De nó song thì Th ầy H cũng đi để lại nó với anh Đ.

- Th ầy hỏi gì em đấy.

- Hỏi em là sống ở bu ồng thế nào em bảo như mọi người thôi.

- Ừm. Nay T đ ồng ơi tôi nhờ tý. Vấy T đ ồng đang đứng cổng bu ồng bên cạnh

- Ông gọi choang cho tôi gửi cái. Vậy là vài cái thư trong đó của nó đã được gửi ra ngoài.

Chờ cho anh Đ đi vào T đ ồng mới nói với nó

- Có gì ông ới tôi nhé, Tắc t ần thì vừa phải thôi không thành ni ềng ni ềng đấy. Nói chung vẫn phải t ần nhưng mình phải có cách riêng.

- Ưm tao biết rồi mày yên tâm, rút tao bao thuốc nhé.
- Này ông kia, nó chỉ luôn anh Đ trưởng phòng. Cho tôi mấy bao thuốc 3 số nhé.

Vậy là T đừng có luôn 3 bao thuốc trong tay, thả nhiên cho vào túi 1 bao còn lại đưa luôn cho Nó.

- Đây ông, mà bảo chúng nó đưa cho đ.éo gì mà phải xin.
- Tao không muốn đi bu òng kỷ luật nên tránh va chạm và tiếp xúc tối đa. Nó hững hờ trả lời.

Vào phòng trả lại anh Đ 1 bao 3 số nó rút châm luôn một điếu phì phèo nhả khói ngay ở trong bu òng khiến cho mấy thằng bộ đôi bu òng cay lắ, chẳng có cái thằng vô gia cư nào mà như nó hết nhưng nói thực bọn đấy nó không thêm tính ngoài trừ thằng H tiga ra nhưng H tiga lại có vẻ có thiện cảm với nó ngay từ lúc đầu rồi.

Ng ồi nghĩ những lời của Th ầy H nói nó đã hiểu thực chất vợ nó với Q đã gập th ầy H rồi chắc chắn là vậy thì hôm này th ầy H mới gọi nó ra như vậy. Nhưng cứ làm cảnh thằng bật bu òng thế này không được, làm lái xe thì quên mẹ nó đi nhé, bố đ.éo quen h ầu đ.ưa nào hết. Trưởng bu òng thì không ổn rồi, giờ chỉ có thể làm bộ đội thôi nhưng làm sao bây giờ để làm bộ đội nhưng ít phải chân tay còn mong có ngày đi trại hay v ề xã hội nó nhẹ nhàng chứ. Toan tính trong đầu để lên kế hoạch đạt bằng được cái mục đích bộ đội nhưng lại không phải đánh đấm nhiều thực tế nếu được như thế thì nó như trưởng bu òng rồi còn gì và lại còn sướng hơn là chẳng chịu trách nhiệm gì, cần là có thể phải *** luôn

Thế rồi cũng đến giờ nhận quà thằng T đừng lại đi đọc tên và số tù nhận quà (bố thằng choang hôm vào nói quên số tù thì ôm WC làm nó sợ vãi vì khi nhập bu òng thì số tù được Th ầy thu và giữ lại rồi, bắt nhớ số tù có mà là đánh đố như kiểu số hiệu quân nhân ngày nào đấy à):

- Bu òng báo quà nhé: xxx, yyy. zzz, xx D thế nào ngày ngày hôm đấy nó cũng có quà luôn, chẳng biết là cái gì và của ai đây. Nó h ồi hộp lắ.
- Đừng xếp hàng chờ mở cổng nó cùng vài thằng nữa ra nhận quà ở ngay cái sảnh hôm vào khu chắ chờ nhập phòng vậy.

Đang chờ đợi tự giác bốc quà cho khu thì bọn bu òng 14 ra, khực khực con c.hó T.A kia rồi đ. cụ mày hôm này bố ăn gỏi cho mày vĩnh viễn nhìn thấy bố phải cụp pha. Chẳng hiểu sao thời đấy trong tù rồi mà vẫn máu đánh nhau thế không biết.

Nó ng ồi trong một góc từ trước vì vậy thằng T.A ra sau không thấy nó

kkhuất sau cái ghế băng, chờ cho thằng T.A đi qua rồi nó mới thò chân ra ngang, đang mãi sấm sấm đi ra chỗ nhận quà bất ngờ vấp T.A ngã xoài ra sàn, nhanh nhất có thể Nó vùng lên dùng hai gót chân nó dện thẳng ngay vào lưng thằng T.A đang nằm dưới đất. Bị bất ngờ lại dính đòn nặng thằng T.A bệt luôn. Chỉ chờ có vậy nó nhảy lên ngẩng lên lưng hai chân kẹp chặt hai tay thằng T.A lại, hai tay Nó tóm chặt tóc thằng T.A vậy là không biết nó đập bao nhiêu phát đầu thằng T.A xuống sàn bê tông nhà giam cả, lúc này thằng T.A còn vùng vẫy thì đúng lúc thằng T già bốc quà lên, vút túi quà xuống chờ khi Nó giật đầu thằng T.A lên là

Bốp, bốp liên tiếp chân đi ba ta nó phệt đến dăm cái vào thẳng mặt thằng T.A luôn khiến T.A gục hẳn bất động. Cuối cùng nó nắm tóc giật ngược đầu thằng T.A lên gì sát vào mặt nói nói:

- Con c.hó nhé, mày chỉ là Tép trên mép con Mèo thôi biết chưa, lần này tao tha lần sau cứ mỗi lần gặp tao xin mày một pha biết chưa.

Lúc này mọi người đã lôi nó ra khỏi thằng T.A rồi, thằng T già thì lại quay xuống bê quà như vô can vậy, mặt thằng T.A giờ như một mảng máu vậy nó đã bị tuột hết cả da và biến dạng luôn. Lại ăn một trăn dùi cui nhưng không như lần trước vì thằng T đờng có cho kẹo cũng không giám phệt thẳng tay, thầy H thì tát và đá nó mấy cái cho lấy lệ cuối cùng ngẩng viết bản tường trình nó gi do thằng T.A đi qua vấp vào chân nó nên đã quay lại đá nó khi nó đang ngẩng và bị trượt chân đập đầu xuống đất nó chưa đánh cái nào cả. Toàn bộ thi đua, trật tự kỷ và phạm kỷ làm chứng thế là xong, cứ thách thằng nào không ký đấy, Nó lại được nhận quà và quay lại buồng mà không phải đi buồng Kỷ luật. Trong cái môi trường tù thì cứ phải Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ vi ương. Gợn là phải phang dứt điểm ngay để triệt hậu họa về sau. Đúng là thú vật nhưng cái môi trường trong tù nó vậy biết làm sao được.

Nhân đạo là tự sát, tội ác là huy hoàng mà.

Đừng hỏi tại sao vì Nó cũng chẳng biết tại sao chỉ biết rằng để sống và tồn tại trong tù cần phải thế và chỉ có thể là thợ săn hoặc con mồi mà thôi, quyền lựa chọn là ở mình nhưng đã chọn rồi thì không đổi được và luôn phải biết chấp nhận với cái quyết định này dù hậu quả thế nào cũng cố cắn răng mà chịu, việc dùng Thầy để can thiệp chỉ có dẫn đến chết nhanh hơn mà thôi.

Ăn trận đòn cho dù không bệt nhưng cũng đủ ngấm để ê ẩm hết cả người nhưng nó vẫn thấy vui vì đã trừ được mọi họa tiềm ẩn rồi và quan trọng nhất qua việc đây nó đã gửi một lời đe đến cái lũ còn lại của khu chẵn rồi. Vậy là tương đối yên tâm cho giai đoạn trước mắt.

Cần gói quà có vẻ như to chất và nhiều nhất nó lên phòng với vài đứa ra nhận quà cùng, thông tin nó phang thẳng T.A cũng nhanh chóng được lan truyền khắp khu. Thực lòng là doạ và rần mặt thẳng T.A vậy thôi vừa để triệt ngay cái ý đồ trả thù cái lần nó móc pha thẳng T.A vừa là rần mặt bọn còn lại chứ nói thực chớ hàng ngày đã mệt rồi hơi sức đâu mà thêm thù chuốc oán nữa. Thật may thẳng T.A sau lần đây cũng chẳng bao giờ gặp lại nữa hình như nó đi xử 3 năm và đi trại thì phải.

Về phòng tất cả các gói quà được tập trung ngay ngoài sảnh, toàn bộ quà từng thẳng được dỡ hết ra. Thường thì các gói quà gửi vào hay là bánh quy, bánh mì bích cốt, kẹo, đôi khi là thêm một chút thị thà cá kho hay đồ ăn mặn vậy, thuốc lá, thuốc lào, chè và muối vừng là những cái gần như không bao giờ thiếu trong các túi quà.

Giở túi quà ra nhìn thấy phiếu ký là N.A nó thẫn mặt ra tự nhiên sao mà nhớ vợ thường con và gia đình thế

- Ngày này, làm *** gì mà đực ra vậy. Tiếng thẳng H tiga vang lên ngay sau lưng.

- Ừm vợ tôi gửi quà vào tự nhiên thương nó quá.

- Cố cái tạo tốt rồi về chứ biết thế đéo nào được trong này ai chả như ai, như này là quá sướng rồi đấy.

Túi quà hôm này của nó có Cây 3 số, 1 cây giò, bịch muối vừng trộn ruốc, ớt, muối tiêu, chè, thuốc, dầu cù là, thuốc đi ngoài, bàn chải, khăn mặt, đôi bộ quần áo và quan trọng nhất là vài cái bất lửa, đây là hàng thuốc độc cực quý trong trại vậy nó lọt qua là nhờ N.A ném vào chung trộn lẫn với bịch kẹo. Chắc chắn thẳng bạn nào của nó từ rồi đưa đi tặc đây. Thế là khủng lắm rồi đấy.

Giờ ăn cơm lại đến, những ngày này khi đợt tất nhiều thường các mâm dân cũng được cải thiện hơn chút xíu, điều kiện và bộ đội cũng xôm hơn nhiều. Tuần đầu trong trại lần đầu ngày trước mâm cơm có vẻ là xôm nhất mà sao hôm đáng ghét nó không sao nuốt được. Giờ này vợ nó đang làm gì nhỉ, con nó thế nào rồi và bố mẹ nó có bị ảnh hưởng ở chỗ làm không, nhiều suy nghĩ cứ đan xen mà chi phối nó không sao thoát được khỏi cái vòng lẩn quẩn.

Không mình phải sống và sống khỏe để có ngày về bất kể đi trại hay được tại ngoại, hay cheo thì mình cùng vẫn cần phải khỏe mạnh toàn vẹn, muốn vậy cần phải thành thạo sẵn quyết không thể là con môi được, phải có sức khỏe. Suy nghĩ trong đầu vậy nó bắt đầu toan tính. Nhưng giờ làm cách nào để bút lên đây, cần phải có cơ hội và phải đảm bảo một lần được ngay nếu không hậu quả khôn lường. Cần phải tính kỹ. Nó nung nấu trong lòng vì lúc này nó vẫn chỉ là thằng đi đầu kiện mà thôi các hoạt động và sinh hoạt vẫn bị chi phối bởi bọn bộ đội và trưởng buồng.

Toàn bộ quà sau khi người nhận soát cùng với bộ đội xong sẽ được thu hết lại về kho của buồng và dùng buồng đi do trưởng buồng chi phối phân phát, với dân thì thu 100% luôn hoá hoàn lắm thì được thí cho vài cái kẹo hay đôi miếng bánh chấm hết. Của nó lúc này cũng vậy nhưng tử tế hơn nó còn được lấy lại 2 bộ quần áo, bao thuốc 3 số còn đồ ăn thì cứ để bữa sẽ được trả dần nói chung là không đến nỗi.

10-24 tại sao lại là buồng khét nhất nó có lý do của nó bởi nó là buồng giam chung trước khi phân buồng nên từ giết người đến trộm cắp vặt, từ án kinh tế đến cướp và án mờ đê bị tổng về đây vì vậy nó cực kỳ phức tạp, tội danh và thành phần cũng đa dạng hơn rất nhiều các buồng khác dẫn đến làm buồng cũng khốc liệt và phức tạp hơn nhiều. Rất hiếm ngày mà 10-24 không có sự xáo trộn không có phạm vào thì cũng có người chuyển buồng. Vào thời này 10-24 đang là khét nhất Hoà Lò do giấy lẻ đang bị siết chặt sau vụ T trở phang chết thằng H. Thoát khỏi 10-24 cần phải đã phân loại án, cái này muốn có ít nhất phải đi cung tằm 3 lần mới ổn hoặc không còn là án mờ lúc đó mới chuyển buồng về các khu theo phân loại như cán bộ công nhân viên chức, tệ nạn xã hội, côn đồ hung hãn Cá nhân nó bao nhiêu ngày ở 10-24 là bấy nhiêu ngày căng thẳng, nhưng cái số nó cũng nhục vì phải ở 10-24 đến gần 3 tháng do tình tiết phức tạp và phải đi điều tra xác minh cũng như câu giờ nhằm đảm bảo cho một cái án để chịu nhất trong khả năng có thể

Hôm sau như thường lệ vừa vệ sinh sang xong vẫn còn đang ngửi phì phèo thuốc lá, mơ màng về những ngày khi còn oai phong lắm liệt thì

- xxx D chuẩn bị đi cung nhé. Tiếng T đang cùng choang gọi nó đi cung.
- Tội như mày đi cung thì chắc về mẹ nó trạm xá nằm luôn.

- Đi cung chúng nó đánh kinh lẩm đấy mà phải đề phòng cẩn thận.
- Đ. mẹ bọn chó đấy toàn lừa nhớ kỹ cẩn thận đấy không thì đời mà mờ. Hà chục câu vờ đe dọa vừa khùng bố khiến nó cũng choáng vì đây là lần đi cung đầu tiên ở trại, nhưng lười làm sao được chèn có tiền mà thôi. Phải bình tĩnh, bình tĩnh hết sức tất cả mọi việc là bộc phát, là thiếu hiểu biết pháp luật và quan trọng nhất chỉ có một mình mà thôi. Nếu đã phải chết thì cũng phải làm sao cho có tư thế và có lợi nhất cho người ở lại. Thăm nghĩ trong đầu sự bình tĩnh bỗng nhiên lại quay về với nó như những lần vượt nguy hiểm trước đây.

Lại tiếng loạch xoạch cùng tiếng rít lên ken két của cửa theo chân tự giác nó đi ra lại cái chỗ sảnh khi nhập khu ngửi chờ vậy. Nhìn sang quanh cũng gần chục chú đang ngửi sẵn ở đấy rồi. Từng thằng nhanh chóng cởi quần áo thường và lấy quần áo tù trên mắc thay vào chuẩn bị chờ gọi tên đi cung.

Từng thằng đi một chờ mãi rồi cũng đến cái tên của nó được đọc, áp giải đi cung là choang, chẳng hiểu sao thầy thì ít nhiều gì còn dễ chịu chứ bọn choang này sao mà Nó ghét thế, toàn bọn lính nghĩa vụ oắt con khệnh khạng, ông không ra ông thằng chẳng ra thằng nói thực 10 thằng đến 9 thằng đây tố chất lưu manh và hình như phần con chúng nó còn nhiều hơn cả c.hó (không biết viết thế có sợ bị xúc phạm đến c.hó nữa không) Theo sự áp tải của choang nó đi cung

- Ở thằng này tu mà đi đầu kiện ghê nhỉ có cả 3 số hút cơ à. Thằng choang bỗng nhiên nhìn thấy bao thuốc trong túi nó, bố thằng c.hó.
- Dạ nhà con tặc vào nên các anh ở phòng thương con gầy gò ốm yếu không hút được thuốc lào ưu tiên ạ.
- Thương đ.éo gì mấy thằng tù như chúng mày, chắc mày bộ đội trong đấy hả.
- Dạ không con là dân gàn áp bể nước ạ. Ghét rồi nên nó vừa trối mà cũng đ.éo đưa bao thuốc thứ xem nó là gì
- Mà thuốc lá là chất kích thích tại sao mày lại có mà sử dụng, đưa tao xem
- Đ mẹ mày chứ, chúng mày cho gửi vào mà lại bảo cấm là sao. Nghĩ trong đầu cay lẩm nhưng nó vẫn đành phải đưa cho choang vậy.
- Mà sao trong đấy lại có dép tông trắng thế, mày lấy của thằng nào khai ngay tí tao hỏi ông B xem sao 10-24 đi đầu kiện thế.
- Dạ thầy cần thì cứ dùng thôi, em ra đi cung tiền thì xỏ luôn thôi chứ cũng không để ý ạ. Thăm nghĩ trong đầu nó nghĩ mày có giám cởi giầy ra đổi

không con c.hó.

Tưởng đã cao mưu ai dè

- Nay thẳng kia ra tao bào. Gọi một tự giác đang ở ngay gần đây thẳng choang cho điều thuốc mà lại đứng từ bao nó mới cay chứ.

- Mày vào buồng lấy tao đôi tổ ong.

- Dạ vâng thầy chờ con tý ạ.

Sao c.ho liệu có hơn cái lũ này không vậy, thế là choang lột luôn đôi dép mà nó đang đi cùng với câu nói

- Thôi về buồng lấy đôi khác, bọn 10-24 toàn phạm mới thiếu éo gì, tối anh hay trực bể nước đi dép này cho nó đỡ trơn và bị ăn chân.

Chân cái Đ mẹ mày, cay, cay kinh khủng khi bị ăn bản kiêu này sao mà nó chỉ muốn thọc cái ngón tay vào mắt thẳng này thế bao sao bọn choang bị phạm K phang liên tục vậy.

Theo chân choang nó lại đi ngược ra phía ngoài cổng trại, qua con đường xi măng mà khi vào khu chẵn nó ký số cung rồi vào giấy nhà ngày bên trái.

Khu đi cung là một dãy nhà dài kiên cố bằng bê tông xi măng được chia ra thành các phòng nhỏ với diện tích khoảng 3x4m một phòng, Có tổng thể 2 khu đi cung, mỗi khu lại được chia làm 2 dãy với mỗi dãy cũng phải đến hơn chục buồng cung. Tất cả các buồng cung đều chỉ có một cổng ra vào mà thôi, có phòng thì có cửa sổ, có phòng không.

Cán bộ hỏi cung ngồi ngay trong buồng để choang dẫn phạm vào bao giao ngay tại buồng cùng. Hôm nay cung nó có hai người 1 là thẳng T.A trên số 7 và một là anh L bên cơ quan đi đầu tra. Vậy là theo kiểu bánh kem nó liên tục bị hỏi d. Với những người mất bình tĩnh chắc chắn sẽ bị thò đuôi lập tức.

Như các cuộc cung thông thường

- Họ tên, ngày tháng năm sinh, địa chỉ thường trú, nguyên quán, vợ con và nhân thân

Nó nhanh chóng trả lời và xác nhận.

- Đã hoàn thành nghĩa vụ quân sự chưa.

- Dạ em đã hoàn thành nghĩa vụ quân sự từ năm 1989 rồi ạ.

- Hiện giờ đang làm hay học gì không.

- Dạ em cho thuê băng hình ở nhà thôi ạ. Theo chủ ý nó dấu biệt vụ đang là

sinh viên, vào thời điểm này thì nó đã xin nghỉ bảo lưu điểm do ốm và phải vào nam đi điều trị bệnh rồi, chấp nhận không nghề nghiệp ở nhà để đổi lại có cơ tiếp tục vớt vát cái việc học hành, bài toán của Q đưa ra cho nó tuyệt đối chuẩn xác. Đúng là khi là xxx mà có máu xã hội thì độ nguy hiểm và cơ mưu họ khủng hơn rất nhiều so với người thường.

Thế rồi lại đến tình tiết vụ án và tiếp tục tại và sào tào sao liên tục là những câu hỏi dồn dập đôi khi là tự các câu hỏi đã mâu thuẫn với nhau rồi, chỉ cần nếu trả lời theo bản năng hoặc người có tinh thần kém, độ bình tĩnh thấp lập tức sẽ bị bó tròn dần những điểu định giấu đi ngay.

- Tại sao mà cướp xe của thằng Đ.

- Dạ em chỉ giữ xe của nó để đòi tiền thôi ạ.

Phòng cung có một cái bàn như bàn làm việc xưa cũ vậy phạm ng ồi một bên và công an ng ồi một bên vậy mà chuyên nghiệp thế, tay vẫn viết, mắt vẫn nhìn thế mà nó đá bằng giầy bốp phát đúng ngay đầu gối người ng ồi đối diện.

- Ối, điếng cả người vì ăn cái sút vào ngay đầu gối bất ngờ nó kê lên.

- Mà giữ xe của nó có giấy tờ giao nhận không.

- Dạ em không có ạ.

- Thế không là cướp thì là gì.

- Giấy nó vay tiền mà phải tra lãi suất thế hoá ra mà là ngân hàng à, thêm tội tín dụng đen.

Lúc này ông đi điều tra đã đi ra ngoài hút thuốc thì đến lượt thằng T.A số 7 tiếp tục quay.

- Khẩu súng của mà từ đâu ra.

- Dạ súng của em là do từ khi ở trong quân đội, em được cử đi thu dọn phế liệu và có nhặt được nhưng không giao nộp và c ần về Hà Nội và d ấu ở ga cổng vườn hoa Pasto, hôm vô tình cướp có bắn Đ là đi lấy súng từ đó về nhà định giao nộp và cũng là lần đầu tiên nổ súng. Hoảng loạn và sợ quá nên không dám đi đến công an nữa và bỏ chõn nhưng vẫn vớt súng ở nhà đến ngày bị thu giữ.

- Đưa tay ra đây. Thằng T.A lên tiếng

Thế là nó chìa tay ra lòng vào các khe ngón tay là 2 cái bút bi thằng T.A nằm ngoài xiết mạnh. một cảm giác đau từ các khớp ngón tay lan lên tận óc khiến cho cả người nó giật lên như cơn động kinh vậy. Chưa kịp hét lên thì lập tức T.A lại nơi tay ra cứ như vậy nó tra tấn khiến cho người bị không thể nào kêu được và nếu ai bản lĩnh kém cũng như chưa có sự chuẩn bị tốt

về kế hoạch lời cung chắc chắn sẽ bị bẻ gãy ngay.

- Tại sao mà bạn thẳng Đ tại PCT sự việc thế nào.

Tường trình lại sự việc hôm đấy với nội dung do móc tay vào đĩa quăn khiến súng cướp cò và hoàn toàn nằm ngoài chủ ý, có thể phần nhiều là đạn bật từ dưới đường lên chân thẳng Đ chứ không phải bắn thẳng nó cũng cương quyết không nhận.

Nghe nó khai chưa kịp xong thì đã thấy như một mũi dùi vậy, cái đau xuyên thấu từ các ngón chân chạy thẳng lên cột sống rồi lên đến gáy khiến cả người như co rút lại, nó gục đầu hẳn xuống bàn tưởng như có thể xỉu tức thì, đây là đòn dùng gót chân đi giày cứng xiết thẳng lên đầu các ngón chân của Nó. Cái đau rất khó tả và khác xa cái đau của xương khớp nhưng tựu chung nó đều rất kinh hồn, chỉ ai đã bị rồi mới biết, hình như cái này là các đòn của công an áp dụng theo cách lấy cung của đế quốc thực dân xưa.

Đi cung ở hoả lò thì tuyệt không có các vụ đấm đá, tạt tai nói chung phần mình và mặt không bao giờ bị đánh hết bởi khi trả phạm nếu trại phát hiện phạm có vết lập tức người đi lấy cung sẽ bị lập biên bản khám nhiệm ngay, chưa biết chừng ăn oan gia vì đổ vỡ đòn tù dìm sấn của dân vì vậy đặc biệt tối kỵ.

Kết luận lại cuối cùng nó làm một mình, mọi việc là nằm ngoài chủ đích và vô tình trùng hợp. Chấp nhận các ngón đòn từ bẻ ngón tay, đá vào đầu gối và gi gót giày vào đầu các ngón chân cương quyết trước sau chỉ có vậy mà thôi. Chỉ cần 2 lần lời khai không đúng thế thì sự việc sẽ phức tạp hơn rất rất nhiều.

Bỏ qua và không cần biết đến các cái gọi là lời ghi âm, bản tường trình, nhân chứng và vật chứng trước sau cần phải kiên định như những gì đã khai từ trước đấy là kinh nhiệm bản thân của Nó.

Cuối cùng là cán bộ đọc lại bản cung cho phạm nghe

- Sao đã nghe rõ hết lại bản cũng chưa, giờ anh được phép đọc lại và ký.

Thế là ngẩng cằm cúi đọc lại bản cung, một trong những điều của rất hay mắc phải của phạm là hay đọc lướt rồi cho qua. Kính nhiệm từ ngoài và Q đã dấy buộc nó phải cực kỳ cẩn thận, chấp nhận ăn chửi, chấp nhận bị đánh, chấp nhận nhiều thứ khác nhưng nếu cảm thấy gọn là không ký hoặc

bắt sửa lại, hoặc dùng bút gạch ngay sau đó cuối mỗi lần xuống giòng đầu phải có ký hiệu ./ và chữ ký tất cả phần trống đầu phải lấy bút gạch chéo, từng tờ ký có đánh số của riêng mình và cuối cùng mới đến ký bản cung. Nhìn cách nó làm và chấp nhận chịu đòn cả anh L và thằng T.A đầu ngạc nhiên về độ chuyên nghiệp và từng trải của thằng lần đầu đi tù chắc không thể ngờ nó lại chặt và rắn đến vậy.

Đúng 11h30 nó mới được quay về buồng lúc này buồng đã ngủ trưa và im phăng phắc, ngửi cần bát cơm một mình ở sảnh sao mà ngao ngán nó lại bỏ cơm, tay thì sưng vù mà chân thì tập tễnh cả tứ chi nó bị liệt đau đớn cũng phải đến vài ngày mới hết vậy.

Ngày hôm sau thì 10-24 có thêm 2 phạm mới vào, một thằng là ăn cắp xe đạp (bắn chim sẻ) một thằng là hiếp dâm mẹ kiếp đúng cái tội mà trong tù ghét nhất, cả hai thằng nhập buồng đầu vào tầm 5h30 chiều vừa đúng lúc buồng ăn cơm xong. Nó vẫn ngửi ở cái nơi trên bọn đi tù kiện và dưới bọn bộ đội vậy.

Mọi việc bình thường rồi lại đến giờ sinh hoạt, hôm này thằng C xung phong hát bài Lòng Mẹ của Y Vân, nói qua về C nó gần như vô gia cư vậy từ khi vào đến giờ cũng gần tháng rồi mà cũng chỉ có 1, 2 gói quà gì đấy mà thôi, bản tính hiền lành vậy mà vô tình vào tù nhưng cái lý do để nó vào tù cũng thật nực cười.

Lại quỳ xuống, lại để tay ra sau thằng H tìga đá liên tiếp 3 cái vào ngực thằng V, nhưng thằng V ngu ngông cứng người lên để đỡ vì vậy sau 3 cái đá là nó bắn vào góc tường rên hừ hừ mồm không ngớt van xin nhưng để đề phòng mắt nó dương lên nhìn bọn bộ đội

- A thằng này giám dương pha soi bố mày à.

Ba thằng bộ đội đi ra hai thằng ngửi ngay hai bên kẹp cứng người một thằng ngửi trước với ngón tay dứ dứ như chực muốn đâm lòi pha vậy.

Thằng V cứng họng không còn đủ bản lĩnh để là xin nữa, nó sợ đến đái ra quần luôn. (Đái đây là thật nhé)

Vút soạt, ngón tay của một thằng bộ đội đâm thẳng ngay vào lông mày thằng V và sượt xuống hốc mắt, đòn dứ và dọa thôi nhưng cũng đủ cho người ngoài nhìn yếu bóng vía có thể ngắt rồi.

- Con c.hó này chống đối à.

- Hu hu hu em lậy các anh các anh tha cho em các anh bảo làm gì em cũng làm ạ. Thằng V lúc này chỉ còn cái đầu để lúc lắc nó gật liên tục thay cho đồng tác lậy mặt thì không còn hột máu, nhất thế đ.éo hiểu sao nó còn đi ăn cắp ở xã hội được.

- Hôm nay tạm để cho mày đủ hai mắt nhưng tội chống đối không tha được.

Vậy là thay bằng móc pha nó quay ra bị trừng phạt theo hình thức búng mạnh vào thái dương mới mềm và sát ngay cạnh mắt. Cái này trong tù gọi là Thông Mắt. Cứ thử mà xem có khác gì bị trọc vào mắt không nếu muốn biết, mỗi bên 2 cái thằng V ngắt luôn, nó bị lòi xuống khu tắm dội nước cho tỉnh và vút lên ng ồi cạnh tủ lạnh để tiếp tục đến thằng tiếp theo với tội danh HIẾP DÂM.

Ở các nơi khác thế nào không biết nhưng riêng Hoả Lò cái tội Hiếp dâm nó bị trừng phạt cực kỳ nặng cho dù thế nào không cần biết oan sai tính sau nhưng gắn liền với cái án Hiếp dâm vào đây cũng gắn liền với cái án sống như chết vậy. Bu ồng này chuyển bu ồng kia thì vẫn vậy mà thôi, cứ nhập bu ồng mới là học luật lại từ đầu, các tội khác thì thường chỉ khét khi đặt chân vào bu ồng đầu và vài ngày đầu mà thôi trừ chuyển khu, khi chuyển bu ồng vẫn phải học nhưng còn đỡ hơn nhiều.

Sẽ có người hỏi tại sao cùng phạm trong phòng lại có thể biết ai tội gì được? Hợp lý và rất đúng. Bản thân phạm không biết nhưng thi đua hoặc th ầy biết do cần hồ sơ nhập phòng có ghi lý do bắt giam và chính những người này nói chứ ai. với mục đích không ngoài:

- Phần để quay ti ền

- Phần để phân loại

- Phần để khống chế nữa.

- Thằng kia ra đây, mày tên gì, tội gì nhà ở đâu. Thằng H tiga lại lên tiếng

- Dạ em tên là C nhà ở số xxx PHQ, dạ nhà em cách số có mấy nhà thôi ạ.

Hình như C định nói có mối quan hệ ở số ý như răn đe những người trong phòng rằng đừng đùa nhà tao quen hơi nhiều công an đấy. Ngu nặng.

- Tội gì vào đây. Biết rồi nhưng cứ hỏi kiểu như xem độ văn vở thế nào, vô phúc cho thằng nào nói láo vì như vậy được hiểu như không có thiện chí với Bu ồng và khả năng bắt bu ồng là rất cao.

- Dạ em với mấy đứa bạn đi chơi Phò rồi bị công an bắtbla... bla thằng C đang lảm bập kê vừa câu giờ vừa là quá sợ

Bốp, bốp, bốp ba, bốn phát thông tai liên tục cảnh cáo của một thằng bộ

đội đứng sẵn ở đằng sau khiến cho thằng C bệt *** ngay xuống đất chắc chắn là do hoa mắt vậy.

- Câm mồm, bõ mày hỏi tội gì chứ quan tâm đ.éo gì đến việc mày gây án thế nào. Nói ngay tội gì. Cùng với câu nói là nguyên cái cùi chỏ vào đúng ngay giữa đỉnh đầu thằng C bất ngờ khiến gục luôn tại chỗ. Giờ thì hết cả cây nhà em ở gần đ.ôn, nhưng phải công nhận nhìn nó cũng đáng ghét thật, mặt như cái lưỡi c.ây và ghẻ tứ lung tung nói chung kinh tởm. Nó bị nằm quận cũng t.âm gần 10 ngày r.ồi mới chuyển trại.

- Dạ em bị bắt tội hiệp dâm nhưng mà oan ạ.

Oan cái đ. mẹ mày, im mồm. H tiga quay lại nhìn anh Đ, cái cau mày và gật đầu của anh Đ là ch.ó H tiga đủ hiểu đây sẽ là hình nhân thế mạng và cũng là người dùng để kh.ủng bố tinh thần tất cả phòng r.ồi.

- Quỳ xuống để tay ra sau lưng. Nó ra lệnh cho thằng C.

Lại cũng ngu như những thằng khác thằng C cứng cổ g.ồng mình lên.

Bốp, bốp, bốp liên tiếp là vài phát gót ngược vào đúng ức khiến thằng C bắn vào tường tường như chết lịm đi.

Hai thằng bộ đội xóc nách bắt thằng C đứng lên, thằng H tiga tay túm tóc dim đầu xuống, tay thì bịt chặt m.ồm lúc này thằng C đang lom khom r.ồi. Xục, xục, xục liên tiếp là hàng chục phát liên tiếp của thằng thứ 4 từ đằng sau lấy hai tay úp lại thông thẳng vào hậu môn thằng C khiến cả người nó ch.ồm lên phía trước, cái này trong trại gọi là đ.óng cọc. Hình phạt này chỉ dành cho tội Hiệp Dâm mà thôi. Cả người thằng C giật, giật liên h.ồi như con gà sắp chết sau khi cắt tiết vậy. Mặt nó tái dại đi không còn một giọt máu nào.

Biết là nó tội hiệp dâm đáng khi bị thật nhưng hành hạ kiểu này quá bằng súc vật, nhưng tình cảnh này ai giám làm gì, nó chỉ ng.ồi nhìn ngao ngán mà thôi, một l.ần nữa cái việc bật bu.ồng của nó là hoà toàn đúng đ.ắn.

Thằng H tiga thả tay ra thì thằng C l.ồng lên vì cực điểm của đau đ.ón, thấy nghe tả lại nó như có một cái cọc đ.óng từ hậu môn lên tận đỉnh đầu vậy, cả *** thằng C toàn máu là máu nó ra ướt s.ưng luôn cả cái quần đùi. chưa kịp chạy được ra khỏi bụi xi măng lập tức cả đầu thằng C đã bị chụp một cái túi ni lông kín r.ồi, kèm theo cổ đã có một cái khăn mặt quấn ngang siết chặt, cứ thế thằng C gi.ãy gi.ãy thêm một chút r.ồi người m.ềm o.ạt ra luôn.

Chết ư, chết đâu có dễ bởi riêng xiết cổ thì đầu tiên lưỡi phải thè ra đã rồi bao giờ da phải tím ngắt đi mới chết được. Thằng C mới ngắt mà thôi, với cái *** đây máu nó bị vớt ra sau sân tắm cho tỉnh và hồi sức chuẩn bị cho những hình phạt tiếp theo.

Trong lúc này theo lệnh của H tiga hai thằng Bộ đội mới lại tiếp tục nhảy lên kho tìm trong đống các túi quà những sợi dây ni lông, chúng nó nhanh chóng xe thành ngay một sợi dây bằng khoảng sợi tăm.

Được khoảng 30 phút sau thì thằng C cũng tỉnh lại, nó lại bị lôi ngược ra ngoài sân tiếp tục học luật theo cái kiểu quái gở nhất mà chỉ có ở trong trại mới có mà thôi.

- Thằng kia hôm đây mày hiệp nó mấy phát. Khai thật không bố cắt d.ái.

- Dạ em làm có đúng một lần, thằng C lúc này có lẽ cực đỉnh của đau rồi nó trả lời gằn như trong tiếng nấc cả của khóc lẫn đau.

- Hai thằng kia bỏ tay nó ra cho nó ngã xuống. Thằng C được bỏ tay hai bên nách ra bỗng ngã lăn kềnh luôn nó không còn đủ sức để tự đứng được nữa.

- Ngồi lên ngay không bố mày cho đóng cọc tiếp bây giờ. Như câu thần chú hiệu nhiệm vậy thằng C bỗng nhiên ngã phất dậy nhưng làm sao mà nó ngã được khi mà *** vừa bị đóng cọc như vậy nó cứ chồm hồm như c.hó trồi thế thôi, cái đòn này cực kỳ gia man và có lẽ đến cuối đời cũng không hết di chứng.

- Tụt quần nó ra, vậy là hai thằng lôi tuột quần đùi của thằng C ra lộ ra một thân thể xanh sao, gầy gò với ghẻ lở mụn nhọt bung bét khắp nơi, thực sự là vừa tởm nhưng cũng cảm thấy xót xa.

- Thằng kia, chỉ thằng V mới vào. Mày muốn học luật hay xóc lọ cho thằng này cho mày chọn.

Thằng V rúm ró hết cả người lại trước những tiếng cười khả ố của cả lũ thú vật bộ đội 10-24 có lẽ không ai có thể tưởng tượng được sự am dạ thế nào nếu không trực tiếp chứng kiến cái đau đến tột cùng, cái nhục nhã và vô sỉ trong sự khả ố với những tiếng cười lấy cái đó là trò tiêu khiển. Thật là tột cùng của cái có lẽ nên gọi là thú vật.

Lúc này thằng C đã bị lột truồng với cái áo tico ở trên nhìn nó cứ như cái rẻ rách vậy, vớt cái quần đùi kiểu bộ đội loang đầy máu đ.ít sau khi bị đóng

cọc sang một bên hai thằng giữ chặt người để chi một thằng khác bắt đầu một màn có lẽ chỉ có ở trong tù mà thôi.

(Tuyệt đối không thử và cũng không đi đầu tra thêm vì hậu quả của ngón đòn này là cực kỳ thảm khốc, Nó chỉ kê ra để làm bài học cảnh tỉnh cho ai định phạm tội Hấp Diêm biết cái giá phải trả đắt thế nào mà từ bỏ ý định xấu xa)

Một thằng kéo căng bùi của thằng C ra lúc này nhìn chẳng khác gì một cái túi da bèo nhèo với màu sắc cũng chẳng còn khác mấy so với củ ấu, một cái thòng lọng được đưa vào thít vừa đủ giữa phần bùi và cần của nó.

Sự khùng bố và đánh đập khiến cho cần thằng C lúc này nhìn như con giun đất loại to vậy, nó ỉu xiu và bèo nhèo như một đoạn ruột già thiu, tiếp tục một cái thòng lọng nữa được thắt vào gốc cần của nó. Cả hai cái thòng lọng đều được sử dụng bằng dây nilông xe lại và nối lại với nhau thông qua một đoạn dây tằm khoảng 2, 3 cm gì đấy, cái dây này lại chính là sự khốc liệt bởi khi cương lên nó sẽ kéo vào phần bùi, và lại hết sức bình thường khi không cương.

- Giờ hoặc mày bắn pháo hoa, hoặc là đứt dây coi như xong luật nếu không thì cứ tối hết giờ sinh hoạt sẽ lại tiếp tục biết chưa.

Vậy là thằng V ngẫ xóc lọ thằng C, cả hai con người khốn khổ buộc phải làm cái việc mất có lẽ là tệ nhất để thỏa mãn cái gọi là luật của một lũ súc vật đưa ra.

Cứ mân mê như thế cũng được đến 30 phút chẳng thấy gì nhưng rồi nó là bản năng của con người theo kiểu phản xạ không điều kiện vậy, cuối cùng thì thằng C cũng lẫn phải thượng thôi. Lúc này mới thấy cái sự khốc liệt của hai cái dây nilông.

Khi thượng lên thì toàn bộ phần bùi bị co lên theo dẫn đến phần hột sẽ bị thít chặt dần theo với độ cương cứng của bộ phận sinh dục, kèm theo đó cái dây trên gốc cần nó cũng bắt đầu thắt thẳng vào đường xuất tinh khiến cho độ khùng khiếp tăng lên cực độ.

Thằng C giờ mặt đỏ như gà chọi còn thằng V thì tái dại, tốc độ tay tăng nhanh như piston động cơ đốt trong vậy, càng vậy thì thằng C càng đau, muốn thoát thì buộc phải tháo cái dây ở cần ra nhưng đâu có dễ đây là trong tù và luật là như vậy. Cứ vậy thôi cả hai thằng mồ hôi ướt như tắm vậy, sự hành hạ chỉ dừng lại khi đến giờ đi ngủ.

- Mày không ra được à, vậy thì mai tiếp nhé. Để nguyên cái dây như vậy thằng C được đi ngủ và công việc nhạy cảm của thằng V sẽ nhường lại cho

thằng nào là lính mới tiếp theo vào cái buồng này. Tiếp tục là 3 cú thông tai nghe cho rõ rồi phòng chìm vào giấc ngủ.

Đừng đùa với hình thức trên nó có thể dẫn đến vô sinh đấy, tốt nhất là đừng thử xem cảm giác lạ thế nào.

Việc của thằng C diễn ra được 3 ngày cuối cùng nó không chịu được ngất tỉnh đến vài lần rồi cũng được tha với vị trí ôm tủ lạnh vĩnh viễn cho dù có thế nào đi nữa, tội này không dùng tiền để thay đổi được. Chấp nhận và ngoan là cách tốt nhất bởi nếu chuyển buồng nữa lại phải học luật lại đời còn nhục hơn nữa.

Hôm sau 10-24 tiếp nhận một phạm mới mà có lẽ nhiều người biết đến đó là T trôi, không khác gì Nó T trôi vào buồng đúng lúc đang lên cơn vật và bị vớt luôn vào một góc, cứ thế sùi bọt mép nó vật vã đến hàng tiếng đồng hồ rồi mới dịu đi, buổi tối đến bắt đầu T trôi cũng bị học luật.

- Thằng này ra đây, mày tên gì, ở đâu tội gì vào đây.

- Đ. mẹ mày tuổi *** gì hỏi tao. T trôi bật luôn từ đầu

Bất ngờ lại một cái khăn mặt vòng quanh cổ chuẩn bị cho một trận đòn hội đồng với thành viên mới nhưng T trôi là đưa đây kinh nghiệm tù tội rồi đâu để. Nó ngửi thụt người xuống cùng với cuộn tròn lại khiến thằng đằng sau ngã chúi lên luôn phía trước lộn cả qua lưng của T trôi.

Một cuộc ẩu đả lại diễn ra khiến cho cả buồng 10-24 náo loạn. Nó vẫn ngửi im cười nhạt coi như vô can và không biết trong đầu chỉ nghĩ ủng hộ bắt buồng vì cách hành xử của bọn bộ đội buồng 10-24 quá súc vật không thể chấp nhận được.

Quản lại đến và T trôi lại đi buồng kỷ luật chịu một lệnh 4 ngày giống hệt nó thừa nào nhưng cái may là T trôi không để lại thương tích cũng như hậu quả cho thằng nào cả.

Thế rồi cuộc sống trong tù cứ vậy diễn ra, luôn bao trùm là một không khí khủng bố từ tinh thần đến thể xác, như ngoài xã hội vậy dân việc bị tấn hay không còn phụ thuộc vào yếu tố ngay hôm đấy số có may không vậy. Ở ngoài không ít người sẽ nghĩ tại sao không bật, vâng xin mời vào đấy bật bởi nếu bật không thành thì việc xanh cỏ hoặc đi một pha là chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Thế rồi đến một ngày sau 1 tháng nó nằm trại một nhân vật đặc biệt nhập

trại để lại sự dẫu ấn cho 10-24 vào ngày ấy, sau sự vụ này thì 10-24 lại bị siết kỷ cương, H tiga ra trực K còn dàn bộ đội, trực buồng 10-24 cũng đi hết.

Hôm đấy như mọi ngày ăn trưa xong thì Nó đang ng ồi đấy đi ều kiện hút thuốc bỗng nhiên T đ ồng chạy vào gọi.

- D phi ơi tao bảo.

- Gì đấy, nó đi ra ngoài sảnh.

- Sắp có phạm mới, tao đã báo buồng r ồi nhưng mày phải giúp tao để thăng này chuyển buồng kỷ luật.

- Thăng đ.éo nào mà khiếp thế. Mà tao đang là đi ều kiện táng thế đ.éo nào được.

- Tao biết mày chỉ muốn yên thân thôi nhưng việc này là tao trực tiếp nhờ vì nó có liên quan đến T bọng.

- Hừm ai nói mẹ nó đi cứ vòng vo.

- T đốc mày nhớ không.

- Hừm biết r ồi không c ần nói nữa, mày té luôn đi không lộ đây. Thế nhé. Thế là nó chấp nhận thêm lần nữa chiến nhau ở cái buồng khốc liệt nhất Hoà lò thời đấy 10-24

Không quá 30phút sau thì T đốc nhập buồng nó vào lúc đấy tầm hơn 1h trưa cả buồng còn đang ngủ.

Mọi việc cũng vẫn như bình thường và coi như không có chuyện gì vậy, theo thông lệ của trại thì nên vào tầm này việc học luật sẽ là cuối giờ sinh hoạt tối vì vậy việc T đốc vào sẽ được thở đến tầm 8h30 tối.

Mọi việc cứ bình thường nghĩ mãi chẳng ra cái vấn gì để bêm thăng T đốc mà khiến cho nó hợp lý và bất ngờ và không ảnh hưởng đến ai, nó cứ b ần thần hết của người.

- Anh Đ ơi, nó khẽ gọi khi trưởng buồng đã ng ồi hút thuốc và nhìn ra sân có vẻ cũng đăm chiêu chắc cũng là việc của T đ ồng như đây.

- Gì đấy mày. Cau mày anh Đ hỏi lại nó.

- Em có chuyện muốn nói với anh ngoài sảnh được không ạ.

Thế là sau cái gạt nhẹ đầu cả hai anh em ra sảnh đứng như hút thuốc vậy.

- Thăng T đ ồng nói chuyện với anh chưa ạ.

- R ồi, nhưng anh chưa nghĩ ra cách gì hết, mày định thế nào vì thăng T đốc nó không đơn giản đâu mọi người cùng biết nó mà bọn H tiga cũng biết.

- Thôi được chi ều anh để em chia cơm vụ này để em lo cho.

- Mày lại thích làm lái xe à. Anh Đ ngạc nhiên vì cái kiến của nó.

- Không e chỉ chia một ngày hôm này thôi.

Thế là ngày hôm đấy nó làm lái xe thay cho thằng B một buổi.

Đến giờ cơm chiều lúc này tầm hơn 4h30 một chút thằng T đốc ăn là mâm cuối cùng của dân, nó cùng vài thằng nữa đi ra. Thoăn thoắt chia cơm và đưa cho dân nó làm như chuyên nghiệp vậy rồi đến lượt thằng T đốc nó chia bát cơm ra và chỉ chờ cho ngon tay T đốc mới chạm vào bát thôi nó đã buông tay rồi. Đương nhiên bát cơm bị đổ vung xuống đất.

- Đ. mẹ con c.hó này chê cơm nhà nước à.

Vút bốp nguyên cái muôi xúc cơm bằng nhôm lập tức được nó phang thẳng ngay vào thái dương thằng T đốc bất ngờ và nhanh như điện xẹt vậy. T đốc ôm đầu loạng choạng chưa kịp đứng vững thì một tay nó đã vờn kiểu tay báo móc ngày vào hõm sương hàm sát tai thu mạnh về cùng với cái gối ngược lên.

Bốp. Dính nguyên cả cái gối giữa mặt cùng với toàn bộ xương hàm bị móc ngang ra T đốc nằm vật luôn ra ngất lịm đi không còn biết gì nữa với máu tuôn xối xả cả mũi lẫn miệng. Nhanh tay nó cũng lập tức lấy ngay phần cơm còn lại úp lên đầu nó và hô thật to:

- Cán bộ ơi đánh người, báo cáo cán bộ đánh người. Lại rầm rập lại loạng xoạng cuối cùng Thầy, thi đua, trật tự lại đứng kín ở buồng.

- Thằng nào đánh nhau đứng ra riêng đây.

- Báo cáo cán bộ thằng này chê cơm nhà nước nên đổ đi ạ, con nhắc nhở nó úp luôn bát cơm lên đầu con và đòi móc mắt. Nó nhanh nhẩu báo cáo cùng sự ủng hộ của trưởng buồng.

Thế là vừa bị ăn tẩn thằng T đốc lại bị đi buồng kỷ luật, anh Đ thực sự lúc này mới thấy ngại cái thằng nó. Sau vụ này thì nó thành Bộ đội.

Việc T đổng nhỡ T đốc vào buồng kỷ luật nhằm cho nó về buồng khác 10-24 theo như ý đồ để chuẩn bị cho một cuộc tiêu diệt lệnh với T đốc. Cửa sổ của T đốc cuối cùng ngoài K và buồng kỷ luật là cực hẹp ở cả cái trại giam Hà Nội vì cho dù nó có ở đâu cứ buồng chung là sẽ lại dính, sự truy sát trong trại nó tàn bạo và dưới nhiều hình thái khác nhau có thể đến là nửa đêm đang ngủ, cũng có thể đến vào giờ ăn, cũng có thể đến ngay khi vui sướng nhất là lúc nhận quà tặc. Nói chung đã vào tầm tiêu diệt rồi thì việc thoát ra là vô cùng khó. Sau này để đi K T đốc buộc phải phang

Choang dẫn giải cung và r ỡ chấp nhận năm K từ khi vào trại đến ngày sử và đi trại khác, đây có lẽ là cách nên làm nhất của phạm nếu vào trại nhận lệnh tiêu diệt tù bạn tù và đứng trước sự sống còn của bản thân mình.

Chuyển lên cấp độ làm Bộ đội thế là nó đã hoàn thành được một bước r ỡ nhưng vẫn ở hạng nửa bộ đội, nửa đi ầu kiện vì vậy quy ền hạn cũng chưa có gì mà chỉ thêm một cái được tự do đi lại và đứng trên bục mà thôi nhưng như thế đã là quá đủ r ỡ.

Xác định rõ đây là môi trường chỉ có chiến và chiến, khôn sống mong chết ngoài văn thì võ cũng cần nó quay ra bắt ầu tập lại với cái cách cũng rất trong tù.

Ngày nào cũng vậy hết trống ầy nó lại quay sang như ng ỡ ke chân với hai tay chống lên thành mà này, hai chân gác lên thành mà kia và lên xuống liên tục, thực sự trong tù mà tập thể này đã là kinh l ắm r ỡ, buổi tối và sáng sớm khi mọi người ngủ thì nó bắt ầu nhón chân chạy dọc theo bu ồng cứ lên r ỡ xuống đến bao giờ mệt thì thôi, cứ vậy nó duy trì tận đến lúc đi K sau này ra về bu ồng nó lại tiếp tục tập đến tận ngày ra khỏi cái nơi c. hó chết ầy là Nhà Tù

Quà tác của nó vẫn ầu đặn như thường và có lẽ nhiều nhất 10-24 vào thời ầy vì vợ nó cũng như bạn bè ầu nhớ đến nó vẫn còn ở trong tù, đôi khi không phải ở giá trị gói quà mà là sự kh ẳng định nó vẫn còn t ần tại trong lòng những người đang ở ngoài trong cái được gọi là tự do và có quy ền công dân vậy.

Quay lại chuyện của T đốc sau khi đi bu ồng kỷ luật nó cay Nó l ắm nhưng còn xa nó mới làm gì được vì còn cái ả thằng T đ ồng r ỡ th ầy nữa.

Hết 1 lệnh kỷ luật thằng T đốc về bu ồng 14 năm và như thường lệ hôm ầy T đốc có quà và đi nhận quà. Các vụ b ếm nhau trong trại giữa các bu ồng với nhau phần lớn được thực hiện khi đi nhận quà vì chỉ có thời điểm này phạm các bu ồng cùng khu mới có thể chạm mặt của nhau mà thôi.

Việc này là Nó nghe kể lại vì lúc ầy trong bu ồng. Hôm ầy biết T đốc đi nhận quà thằng T đ ồng báo cho bộ đội một số bu ồng khác nhau cũng đi nhận quà hôm ầy nhưng không quen biết T đốc để quyết chơi sát ván. Thằng T đốc ra nhận ồ tác vẫn còn đang lơ ngơ ng ỡ chờ thì bỗng đầu trời xập xuống tối om, một cái áo tù trên mắc của phạm đi cung bị ai ầy chụp lên ầu, thằng T đốc chưa kịp vùng vẫy đã lập tức ăn hơn chục phát cán b ần ch ải r ỡ, nó r ồng lên như heo bị chọc tiết vậy, cả khu hành lang ầy

10-24 não loạn. Thằng T đóc vùng chạy với cái áo vẫn chum trên đầu nó lao đầu xuống cái thang lăn đi vài vòng và nằm bẹp luôn ở chiều chờ nơi có hoa gió thoáng, lúc này cả người nó nhả được nhuộm bằng máu vậy, máu phun khùng khiếp luôn, T đóc người cứ giật liên hồi như ga cát tiết mọi người đầu nghĩ chắc là nó chết.

T đóc sau đó được đưa thẳng từ khu chẩn về bệnh viện sanhpon luôn và đếm trên người là 12 phát đâm bằng cán bàn chải nặng nhất là 1 phát đâm sát ngay mắt nhưng vẫn còn may là chưa đi pha, một phát xuyên cổ nhưng cũng phúc là chưa đúng động mạch và nặng nhất là một phát sau lưng lách qua xương sườn thấu phổi. cũng phải đến nửa tháng sau thì T đóc mới quay lại trại.

Ngay sau đó Thầy B ra nhưng tuyệt không tìm ra người đâm T đóc vì quá đông và phạm rất sợ giữa đòan của thầy, thậm chí đi buồng kỷ luật cũng còn xa mới bằng đòan rút lỗi, đây là hình phạt khi mách lẻo báo cáo cán bộ trong tù.

Hình phạt rút lỗi là há mồm thè lỗi ra sau đó dùng ớt tươi sát lên, khi đã rộp rồi lập tức sẽ có một cốc nước nóng được dội vào, ngay khi cái rát và đau làm tê liệt hệ thần kinh đi thì cũng là lúc nó được mát sa lỗi bằng cách đốt ni lông nhỏ vào, cứ vậy đến bao giờ không còn nói để báo cáo cán bộ mới thôi. Lựa chọn đi giữa đòan của tù và đòan của pháp luật.

Thế rồi cứ tuần hai ngày nhận quà tặc, ít là một lần cung nhiều có khi cũng đến 3 lần nó bị quay như niêng niếng suốt khoảng thời gian khi vẫn còn được coi là án mờ vậy. Trong thời gian này ban luận án của buồng căn cứ theo nhưng cái nó kể và tình tiết vụ án đã phán nó nhẹ nhất là 5 năm tù nặng nhất là 12 năm tùy theo kết luận là giết người không thành hay cố ý gây thương tích nữa. Cứ vậy nó bị khùng bố liên tục và càng căng thẳng thì nó càng hung hãn, sự sát ván có thể đến với bất cứ ai nếu nó cảm nhận thấy có thể gây nguy hiểm và ảnh hưởng cho nó.

Xác định trước mức án như bạn tù đã luận nó miệt mài tập tành cả thể lực lẫn ôn luyện lại Vĩnh Xuân và mặc nhân giờ được thay bằng người thật, tuyệt không bỏ bữa nữa nó cố gắng nhồi nhét tối đa sao cho đảm bảo duy trì một thể lực tốt nhất có thể, có lẽ nó khác hoàn toàn những người khác vì lúc này khi mà ở trong tù nó lại có một thể lực gần như tốt nhất với phần

xạ nhanh nhậy và sung mãn.

Rất ít khi đánh phạm nhưng lần nào ra tay nó cùng đều dùng thủ pháp khiến cho chỉ vài đòn là gục hẳn luôn trong sự cố tình của nó, nó quá hiểu trưởng buồng còn sợ hơn nó nếu phạm chết thì đi tất cả buồng nên đứng như dự tính vì sợ nên dần dần nó được tách ra không còn can thiệp vào các việc dậy luật nữa, chủ yếu nó chỉ ra tay khi có cái việc gọi là bật buồng hoặc duy trì trật tự mà thôi. Thế là cái mục đích của nó đã đạt được rồi vì vậy giờ là lúc nó vờ vét quần, áo các đồng đội cá nhân chuẩn bị cho ngày xử và lên đường đi trại xác định rõ nên nó cũng có định hướng rõ ràng hơn. Rồi cái ngày định mệnh lại đến với nó vào một ngày có phạm mới hôm đây thằng P vào buồng 10-24 cũng lại vào giờ trưa vì vậy nó chưa bị học luật. Đến giờ cơm buổi chiều tầm 4h30 biết chỉ có bật lúc này là còn có Thầy và đỡ bị sát ván nhất nên P tính ra tay ngay vào giờ cơm.

Thằng P ra ăn cơm cùng là tốp cuối vì nó là lính mới, như lệ thường thằng B lái xe đưa cơm cho P cũng như các phạm khác mà thôi. Lấy cơm rồi thả nhiên thằng P ra ngay chỗ để đồ của bộ đội chuẩn bị ngay cạnh đấy nó xúc cho vào bát thả nhiên như của nó vậy. Thằng B lao ra chưa kịp cắn đã ăn ngay cả cái bát cơm của nó úp vào mặt rồi, kèm theo đó là liên tục vài phát cùi chỏ vào thẳng ngực nên thằng B khịu xuống luôn, lúc này nó đang đứng hút thuốc ở ngoài sảnh phía bên kia của bục chia cơm.

Tình thế xảy ra quá bất ngờ vì thằng P sau khi phang thằng B gục nó nhảy phắt ngay lên bục chia cơm đứng thủ thế, mà ở cái vị trí đấy thì chân nó vung là vào giữa mặt thằng đứng dưới luôn, dân cả mâm cơm đó chạy luôn hết vào phòng, giờ ở ngoài chỉ còn lại có thằng B, Nó và P mà thôi.

Nhảy phắt ngay lên song sắt bám một chân được lên bục chia cơm lập tức là lao vào luôn thằng P, lúc này là cận chiến đứng sở trường của Vĩnh xuân rồi lập tức nó liên tục ra đòn, cuối cùng là triệt cước nó đạp thẳng ngay vào cùng chân phai sau ông đờng của thằng P khiến cho P khịu xuống.

Vút bóp một tay ộp bên tai, tay kia đưa nguyên cái cùi chỏ vào thái dương thằng P mất rồi ra trắng dã người giật liên hồi và đổ như cây chuối nằm thẳng cẳng đè lên chậu cơm cùng thức ăn toé toét dưới sàn sảnh. Vãn con hăng máu nó nhảy xuống giã nguyên gót chân định tương thẳng luôn vào thái dương thằng P, nếu chúng chắc là thằng P chết và nó cũng dựa cột luôn

theo. May sao lúc này thằng B lại đá vào bụng thằng P làm nó văng đi khiến cho hai cái gót của nó hạ xuống chỉ một cái trũng sườn khiến cho thằng P rạn 2 cái xương sườn còn một cái là xuống đất dội ngược lên khiến nó bật ngược người lại vì đau.

Lúc này sợ chết người vì biết nó lên cơn máu c.hó r ồi anh Đ vội vàng hô cán bộ. Lại ăn trận dùi cui như mưa và sau đó bị xếp vào tội côn đ ồ hung hãn thầy H cũng không còn đỡ nổi nó bị chuyển đi K nằm. Thực lòng mà nói nếu thân cô thế cô, không muốn va chạm nhiều và chịu được buồn có khi xuống K lại là phương án dễ sống hơn nhiều so với ở buồng chung vì một K chỉ có hai người và độc lập với nhau ở hai Bục. Nằm K toàn phạm chờ tử hình với các tội như giết người, buôn ma túy mà thôi, hoặc không thì cũng là con đ ồ hung hãn kiêu như nó đánh phạm vậy.

Ôm nội vụ là một đồng qu ần áo chuẩn bị cho lên đường đi trại nó chia tay anh em buồng 10-24 để chuyển xuống K, chắc chắn nó biết anh Đ và cả thằng H tiga đầu muốn nó đi bởi nếu không cũng có ngày nó cho cả bọn đi kỷ luật hết vì cách đánh phạm như vậy. Thực ra đánh phạm nó cũng phải có nghệ thuật của nó và nó đòi hỏi phải biết kiểm chế ở mức độ đau và khủng bố chứ không đánh hiểm có thể dẫn đến toi mạng như chơi, nhưng nó lại khác đã đánh là phạm luôn, bao nhiêu những cái được gọi là đòn hiểm của Vĩnh Xuân đầu được nổ đưa ra thử hết khiến cho bao lần cả lũ đầu lo sốn đ.ái ra qu ần. Cuối cùng vẫn may là chưa giết chết mạng nào, ngấm lại chỉ thấy thật là ngu. Nếu cho làm lại thì chắc chấp nhận làm dân chứ tuyệt không bao giờ quay lại con đường đó nữa.

K là những buồng biệt giam mà tù nhân nhĩ được ra khỏi buồng khi đi cung mà thôi còn tất cả mọi sinh hoạt đầu như ở buồng kỷ luật vậy, mỗi K có 2 người được bố trí nằm trên 2 bục khác nhau và cách biệt cũng là một mà như trên buồng vậy nhưng ở K thì chân luôn bị cùm và hai phạm nằm theo kiểu ông quay vào ông quay ra đảm bảo có muốn cũng không thể nào phang nhau được.

Nhưng khác trên buồng dưới K anh em cùng K lại rất thương nhau bởi không sắp chết thì cũng quá biết sao phải xuống việc phang nhau chỉ tổ cho cả hai nhanh chết mà thôi vì vậy đã ở dưới K thì đối tượng để phang lúc này sẽ là Choang. Bọn Choang sợ nhất áp giải phạm K đi cung vì đã không được ve o gì thì thôi mà nóng mắt lên có thể ăn ngay cái bô phân vào đầu là bình thường.

Lần đây nó nằm K cùng anh B vụ cướp súng bắn chết công an một thời khiến cả Hà Nội khiếp hèn về sự mạnh động cũng như liều lĩnh

Lại nói về bạn K cùng buổi với nó là anh B là một người thực tế rất đi kèm đam mê và lì chỉ nói khi cảm thấy cần mà thôi, ở anh có một chút gì đó giống như anh S cụt trong bãi Quỳ Châu ngày nào đó. Nhập K tuổi đời ít hơn, tuổi tù cũng ít hơn nó đương nhiên là em rồi

- Em chào anh ạ. Xin phép anh cho em nhập buổi. Nó nói với anh B.

- Ừm, mà ở ngoài vào tháng đây hay là chuyển khu vậy.

- Dạ em từ 10-24 xuống ạ.

- Xuống K là bộ đội hả, hùm mày nhiều đờn hả.

- Bộ đội gì đâu anh em chỉ nhớ tay thôi ạ.

- Mày là tháng hôm qua đánh phạm trên phòng 10-24 phải không. Về K có 2 người mà có muốn tiếp tục làm buổi nữa không vậy. Cười khẩy anh B nói tiếp.

- Dạ em chỉ muốn yên thân đời ngày đi trại thôi ạ, thực lòng là em nhớ tay chứ không cố ý. Quá hiểu với cái án dựa cột việc bật hay đối đầu Nó luôn của dưới, nếu đã xác định thế thì sao không chấp nhận luôn đi, cả buổi đối phó còn được nữa là một người.

Nắm rõ tâm lý của người của người dựa cột nó đánh vào tình cảm nhiều hơn chân tay, mà nói cho nhanh chân tay cũng chẳng làm gì được vì cách xa nhau. Tuy nhiên do anh B là án dựa cột vì vậy vị trí ngã của anh được thầy T quản K xếp là quay lưng ra ngoài và quay mặt vào trong vì vậy nếu có bật mỗi lần đi cung bắt buộc phải qua cửa chính, chỉ cần vung tay cái thôi chắc chắn người đi sẽ dính ngay.

Thế là thay bằng đối đầu như trên buổi giờ đối mặt với phạm tử hình nó nhanh chóng chuyển chiến thuật thành đối tác. Do nằm K một mình lâu nên việc có người thêm ở cùng buổi cũng khiến cho anh B có phần dễ chấp nhận hơn, nó như một nhu cầu cần sự chia sẻ, cần sự thông cảm và quan trọng nhất là cần người lắng nghe nhưng tâm tư, nhưng nguyện vọng, nhưng áp ủ trong đó cần đâu đó cả nhưng nỗi tiếc cho cuộc đời ngắn ngủi của mình nữa. Nó giờ lại phải đóng vai từ tháng Bộ đội thành cán bộ tuyên giáo với sự cảm thông, biết lắng nghe và biết an ủi nữa. Cứ vậy thôi cái việc vào K của nó có vẻ như lại dễ chịu hơn.

Duy nhất có một đi ầu mà người bình thường nếu vào K không biết rất dễ ra đi sớm vì riêng ở K lịch sinh hoạt khác hoàn toàn. Cả ngày chỉ ngủ mà thôi, thức giấc là để ăn rồi lại ngủ, giờ sinh hoạt chính là từ 10h đêm đến tận 7h sáng ngày hôm sau vậy. Nếu ai không biết mà phá vỡ quy luật này thì nhẹ cũng ăn bột phân úp vào đầu mà nặng thì có khi ăn cái cán bàn chải vào mắt ngay. Đã thành luật rồi và vì vậy nó phải được tuân thủ tuyệt đối. Ở trong K cho dù có 9 ngày nhưng nó đã thấm hiểu cái sự khủng khiếp của những con người nằm chờ đi bắn nó thế nào khi chạng vạng sáng loạch xoạch tiếng mở khoá khu K là bao người lẩm bẩm câu chào mẹ con đi, bao người gào lên tiếng gọi con thơ da diết, bao người nằm trong K mà nước mắt khóc cho vợ đại ngoài xã hội. Có lẽ tả thế nào thì cũng không ai hiểu được và nói hết lên được cái khủng khiếp của nó đâu. Nhưng chắc chắn một đi ầu thời gian chờ dựa cột mới là khoảng thời gian khủng khiếp nhất của một hành trình phạm tội.

Vậy là thay bằng bo bo thu đ ờ như trên buồng giờ xuống K nó lại lôi hết ra anh em sinh hoạt chung, cũng chẳng hiểu sao ở dưới K khi cần k ể cái chết cái tình con người có vẻ nó lại hồi phục lại chính từ ở phần con vậy. Là nỗi kinh hoàng ngoài xã hội, là sự tạt bạo khi ở buồng chung và là cực điểm của những cái gọi là thú vật nhất khiến cho những con người này đã có khi còn không bằng thú vật nhưng rồi để đến khi cách ly xã hội chuẩn bị cho một ngày trở lại cõi hư vô, thân xác thành cát bụi thì đâu đó phần người lại trỗi dậy với sự ăn năn muộn màng cùng tình người da diết với hy vọng cháy bỏng được sống cho dù chỉ thêm có một ngày. Với họ mỗi một đêm qua đi với nỗi hoảng loạn đến cực độ cũng sự thấp thỏm lo âu thường trực cho cái ngày trả giá, khi mặt trời lên, ánh sáng bình minh được xác định qua tiếng gọi ý ời của tự giác khu, tiếng loảng xoảng của bếp từ đ ờng nghĩa với sự tái sinh được sống thêm một ngày nữa vậy. Nào ai biết lúc nào sẽ đến lượt mình.

Lúc này thông qua T già trực phòng quà vợ nó cũng đã biết hung tin nó đánh phạm và đang bị chuyển sang nằm K, ở ngoài cái tù nằm K nó vô cùng khủng khiếp cho những người có người nhà là phạm ở trại giam, mọi người khi không ở cùng trong môi trường tù cứ nghe nói nằm K cùng toàn án giết người và ma tuý thì chưa biết thế nào nhưng cũng đã toát hết mồ

hôi vì lo lắng rồi. Thế là lại chạy chọt, lúc này cửa Thầy H cũng đã đóng vì nó đâu còn ở khu chẵn nữa, đồng thời việc chuyển phạm giữa các khu buộc phải thông qua trại vì vậy lúc này ở ngoài mọi người lại phải chạy nhờ các mối quan hệ sao cho nó được ra khỏi K và về buổi chung với ý nghĩ ít nhất còn có ngày quay về xã hội, Vậy là nhờ tác động từ ngoài cũng với bạn bè đang là thi đua tự giác cuối cùng nó cũng được thoát khỏi K nhưng vẫn mang danh công đồng hân nó buộc phải chuyển về khu lẻ nằm tạm trong thời gian đi đầu tra khi chưa có cáo trạng.

Quay lại thời gian ở K hàng ngày 2 anh em Nó và anh B cứ đêm thức ngày ngủ sống theo cuộc đời của cú mèo dầm rẫy cũng quen thôi, mà cái cách thiết kế K rất đặc biệt. Chẳng hiểu trong K chỉ cần rơi cái xô hay đơn giản như đánh rắm to thôi thì cả trại cũng nghe thấy hết vì vậy tất cả mọi biến động cho dù nhỏ nhất thì chỉ cần nghe bàn trực đầu dãy K cũng có thể nghe và biết rõ một một luôn.

Đến ngày thứ 5 ở trong K thì đến ngày anh V lên đường về với mẹ. Ngày hôm đấy chẳng hiểu sao ngay đầu giờ sáng T con thay bằng hát bài Lòng mẹ 2 thì nó lại hát thay bài khác:

- Đừng nói xa nhau cho tâm hồn mình đau khổ, đừng nói xa nhau cho mắt lệ hoen sầu. Mình đã cho nhau trên con đường nặng hành trang
Lời bài hát cứ như định mệnh báo trước sẽ có sự chia ly vậy. Từ đấy về sau sáng T con không bao giờ hát lại bài đó nữa

Cả đêm đấy K cứ rì rầm hết chuyện này đến chuyện khác cứ như một phiên chợ đêm nơi âm phủ mà một vài phim Việt Nam mô tả, nhưng nó nghe ngào thống thiết và bi ai hơn rất là nhiều vì nó là thật.

Thời gian cứ dần trôi rồi cũng vào cái thời điểm mà cả khu K bao giờ cũng được coi là khủng khiếp nhất 3h đến 4h sáng. Giờ tử hình lên đường trở về cát bụi trả lại xác thân cho đất và trả lại hồn về với mẹ, khoảng thời gian này K luôn rơi vào một sự im lặng tuyệt đối với đầy sự chết chóc kinh hoàng và khủng khiếp. Tiếng tích tắc của đồng hồ ngoài cổng K, tiếng gió thổi thông qua hành lang hẹp và đầu đấy còn nghe rõ cả tiếng máu chảy trong người cùng con tim của chính mình đang đập dần dập và hồi hải nữa. Cứ vượt qua khoảng thời gian này coi như người còn sống được tái sinh lại một lần, phải ở đấy sống cùng ăn cùng, ở cùng mới có thể hiểu nỗi sự khủng khiếp thế nào khi cần kề với cái án tử hình lơ lửng trên đầu và nó có thể đến bất cứ lúc nào với ai mà không cần báo trước.

3h sáng mọi việc vẫn bình thường, không khí im lặng chết chóc bắt đầu

bao trùm lên toàn khu K cùng ánh sáng leo lét trong mỗi buồng.

3h30 r ấ 3h45 cũng đến mọi việc vẫn bình thường có lẽ nào hôm nay sự may mắn tái sinh đến với toàn bộ khu K.

Chỉ còn lại có vài phút nữa thì bỗng nhiên đâu đấy vang lên tiếng lộp cộp của tiếng gi ầy đình chặm chãi nhưng mạnh mẽ gõ đ ầu trên n ền sàn xi măng lát gạch đá hoa, phải chăng đây là tiếng bước chân của th ần chết với lệnh trên tay thay cho lưỡi hái tử th ần, cả khu K g ần như chết lặng đâu đấy bắt đ ầu những tiếng rì r ầm người thì khấn phật tụng kinh, kẻ thì c ầu chúa nhưng cũng chẳng ít người gọi mẹ, gọi con.

Xoạt, xoành, két két tiếng rít lên của cửa sắt ngoài khu K cũng như tiếng chuông nguy ền h ồn điểm báo đến một hoặc vài số ph ần con người nào hôm này phải ra đi, phải chết. Với pháp luật đây là sự trả giá là cái gọi là cách ly vĩnh viễn với xã hội, ai cũng hiểu với những tội ác đã gây ra cho đ ồng loại thì việc trả giá là đương nhiên nhưng sao ở đây, chứng kiến cái giờ phút đấy nó vẫn có cái gì đó nghẹn ngào dâng lên tận họng vậy, toàn tù thằng sau đưa thằng trước, trái tim khô cằn cùng lương tâm nham nhở vậy mà đâu đó vẫn có tiếng nghẹn ngào, tức tưởi. Tiếng gi ầy đ ầu đ ầu lạnh lùng gõ xuống n ền r ấ dừng lại nơi cổng khu K t ần hơn 5 phút chắc đ ể kiểm tra lệnh và phạm r ấ tiếp bước qua. Đi qua cổng K nào thì mọi người ở bu ồng sau có thể nghe rõ thấy luôn cả tiếng thở hắt như chút đi cái sự căng thẳng tốt độ của người thoát ngày đi bán, đi đ ần tội mà cũng là đi đ ể cho đời được xanh dưới cỏ. Cộp..... cộp cộp cứ thế rải bước r ấ nó cũng đi qua luôn cả bu ồng K của Nó. Anh B lúc này vẫn nằm im nhắm mắt m ờm lẫm bẫm đ ể r ấ mở choàng mắt ra tai vẫn động theo tiếng gi ầy tiếp bước như thế đấy là tiếng bước chân của th ần chết vậy.

Xoạt, két dừng lại ở một bu ồng K g ần cuối dãy tiếng mở khoá và của vang lên li ền theo là tiếng báo người đi án.

- V ời đi đấy à, đi nhé dọn trước cho tao một chỗ nhé.

- V ời đi nhé, mạnh giỏi nhé.

- Đi V nhé, anh em sẽ xuống sau.

- Dừng vững đến phút cuối cùng V nhé, chờ anh em sẽ xuống sau nhé.

Mọi tiếng lao xao báo từ K lên bu ồng có người đi trả án khiến cho cả trại lại nhốn nháo hết lên lúc này từ bu ồng các khu bắt đ ầu bạn bè í ới chào

anh V r ấ bỗng nhiên đâu đấy cất lên từ khu nữ một giọng ngâm, tuy không to được như là tiếng hát nhưng nó nức nở nghẹn ngào, bi ái và thống thiết, có lẽ đây cũng là lần nó nghe ngâm thơ mà tóc gáy dựng đứng lên, giọng ngâm và lời thơ đủ khiến cho mọi tiếng kêu gọi khác lập tức im bật để nhường cho lời ngâm tiến bạn lên đường trở về cát bụi và trả xác về cho đất mẹ

.....
Vào ngày này năm sau khi làm giỗ
Anh lại về qua làn khói hương bay"
Dưới suối vàng con quyết chí ăn năn
Đạp tận mây xanh con quyết chí trở về
Con trở về từ trên cao con nhìn xuống
Dáng mẹ gầy lòng thất con đau
Em! Có phải em đó không em?
Đang gục đầu khóc thương cho người tình
Người tình giờ đây không còn nữa
Ân tình xin trả lại cho em....
Vĩnh Biệt Đời Anh Đến Với Màu Xanh.....!

.....
VẬY ĐẤY ĐẤY LÀ CÁI KHÔNG GIAN, KHÔNG KHÍ CỦA TRẠI KHU K KHI CÓ NGƯỜI ÁN TỬ HÌNH ĐI BẮN VẬY. Chắc cái này cũng rất ít người được chứng kiến, Nó cho dù chỉ có 8 tháng nằm trong trại giam Hà Nội nhưng hình như lại có cái may được chứng kiến tất cả mọi thứ với đầy đủ cấp độ từ dân đến bộ đội khiến cho cái phần Người nhỏ nhoi còn sót lại có cơ hội bùng lên để rồi có mong có ngày lại được làm người, một con người với lương tâm, với trí tuệ, với suy nghĩ, với tình đúng của một con người.

Nó ở K được đến ngày thứ 9 thì có lệnh của Trại được chuyển về buồng trung khu lẻ.

- Em về buồng đây anh ơi, anh ở lại mạnh giỏi nhé, em để hết đờ lại cho anh cần gì anh cứ gọi nhé. Chào anh B nó về buồng, chẳng hiểu sao có 9 ngày ở cùng nhau mà anh em cũng có phần bịn rịn phết có lẽ ở cái nơi mà giữa cái chết và sống quá mong manh khiến cho con người ta tự nhiên gần với nhau hơn thì phải.

- Thằng điên, cần hết đi lên trại cần lắm đấy anh làm gì còn ngày về mà mà để lại.

- Thôi em chỉ cần lên buồng bộ quần áo thôi, anh gửi ra cho chị nội vụ của

em cho người ngoài mà dùng toàn đồ thừa tốt đấy anh. Trong này chẳng có gì em chỉ có tấm lòng anh đừng từ chối, có thế nào thì anh cũng vẫn nhớ có thằng D phi là em đã từng nằm K cùng anh nhé.

- Đi đi em. Bắn người không ghê tay vậy mà nhận nội vụ của nó anh B lại khóc, khóc thật sự mới là kỳ lạ, cả nó cũng vậy có lẽ mọi người nghĩ điên rồ cho nhưng thằng thú vật như chúng nó nhưng không đây 100% là nước mắt của con người phần còn lại.

Nó lên khu lẻ vào buồng 15 đây cũng là buồng có lẽ là dễ thở nhất của khu lẻ. Làm buồng 15 lúc này là anh H và bộ đội là thằng N và thằng G rất may là nó biết cả hai thằng còn lại anh H lại được thầy T gửi vì vậy nó nghiêm nhiên thành ngay điều kiện nhất. Thế là từ này nó lại là thành viên của khu lẻ.

PS: HY vọng là mọi người hiểu rằng cái Nó viết chỉ là 1/100 của sự kinh hoàng cho cái phút đây này mà thôi, rất mong mọi người từ nay luôn sống với trái tim nóng cùng một cái đầu băng giá.

Chúc tất cả mọi người luôn bản lĩnh, tỉnh táo và tự tin.

Không khác gì khu chẵn hết nhưng khu lẻ do toàn bộ là những thành phần tù lâu, án dài, côn đồ hung hãn và tái phạm nguy hiểm vì vậy độ khốc liệt có phần hơn toàn khu chẵn nhưng theo bản thân nó thì nó cũng chẳng hơn được cục bộ 10-24 là mấy nếu không muốn nói vẫn còn dễ thở hơn.

Vừa lên buồng 15 được hôm trước thì hôm sau T trở mò lên chơi với nó rồi T già cũng chạy lên bởi khu lẻ nằm ngày ngoài vì vậy Thi đua khu ngoài cũng dễ xin tranh thủ thăm anh em và chạy khu. Nó vẫn đều đặn nhận quà tặc tể của vợ và bạn từ ngoài vào và mọi việc cũng vẫn đều đều diễn ra, bởi bên lẻ bị kiểm soát chặt hơn rất nhiều vì vậy tự nhiên sức mạnh của Thi đua cũng tăng hơn và chi phối hơn phạm trong buồng nên nhanh chóng rồi nó lại mò lên thành bộ đội buồng 15.

Bên này anh em có phần chuẩn hơn do có kinh nghiệm nên việc luận án cũng sát hơn và cũng bày cho nhau nhiều cách trốn ép cung, phản cung khi nào cần và làm sao để cán bộ cung không thể nào bắt lỗi được, trong nhiều trường hợp đôi khi để thay cán bộ đi điều tra còn phải rạch mặt ăn và để lập biên bản đánh phạm từ đó đổi người lấy cung nói chung đủ trò từ

thượng vàng đến hạ cám nhưng trung quy vẫn chỉ là việc đối phó với cơ quan pháp luật mà thôi. Lúc này thì nó chỉ còn đi cung khoảng tuần một lần mà thôi chứ không còn dõn dập nữa thật tiếc là nếu nó ở lẻ từ đầu thì còn lâu mới chấp nhận các vụ tra tấn đòn âm như trước.

Khác với khu chẵn thì khu lẻ lại có phong trào xăm trở rất phát triển và thường buổi nào cũng có thằng biết xăm biết vẽ. Cũng như làm văn vậy dân sẽ lại là những mảnh giấy nháp để xăm thử đẹp bộ đội và làm buổi xăm theo không thì chấp nhận sau này khi ra xã hội hoặc về trại xăm sửa lại. Rất ít thằng vào khu lẻ mà là dân khi ra khỏi trại mà người lại không có vết đâm. Một cách kiểm tra có phải bộ đội thật hay không với những người vào khu lẻ là hoặc hình xăm rất đẹp hoặc không có hình xăm trên cơ thể, nếu trên người có hình xăm hồng hoặc lung tung không theo cái kiểu nào hết 100% là dân lấy da mình làm nháp.

Để làm mực xăm thì trong tù thường có mấy thứ để tạo nên mực xăm gồm muội cao su đốt từ quai dép đúc là cho màu đẹp nhất, thuốc đánh răng trộn đều với nhau lên và màu thì được chuyển từ đen thành xanh với tỷ lệ trộn cùng với mực tầu. Chính mực tầu là chất để pha màu từ đen thành xanh. Các nét nhỏ thì được gầy 1 kim và các nét to, màu xăm dày thì cần phải gầy 3 kim. Có những hình xăm có khi đến hết cả thời gian nằm ở Hoả Lò mà vẫn chưa xong, nó được tỷ mỉ đến mức độ kinh khủng mà khó có thể ai tưởng tượng được. Thực ra đến giờ cho dù 3D, cho dù các loại màu đều đã được sử dụng trong xăm trở nhưng cái màu xanh đến đen truyền thống cũng cách đâm truyền thống nó vẫn tạo nên một bản sắc rất riêng cho các hình xăm trong trại: BẢN SẮC TÙ.

Lúc này đã vào 6 năm 1995 rồi thời tiết cực kỳ nóng bức mà buổi 15 lại chính tây vì vậy cái nóng như được nhân đôi lên vậy. Trong buổi luôn là cởi trần mặc quần đùi nếu là bộ đội còn dân bắt buộc phải mặc áo và tuần chỉ được tắm 1 lần. Ở khu lẻ thì càng nắng nóng tắm càng ít và càng lạnh sẽ tắm càng nhiều cứ xác định hôm nào trời rét căm căm sẽ là ngày tắm, dân vào mùa đông nói đến tắm là đã *** ra quần rồi nhiều thằng tắm xong sau một đêm sờ người cứng đờ vì đã chết vì cảm lúc nào cũng chẳng hay nữa. Làm bộ đội thì nó đương nhiên phải tiếp tục đánh người rồi và nó lại quay ra thu vén chuẩn bị đồ cho cái ngày đi trại, thực lòng lúc này nó vẫn luôn xác định sẽ phải đi mất tầm 3 năm là chắc chắn, toàn bộ thông tin từ ngoài vào trong thì chắc tháng được một lần có thư vào nhưng toàn nói chuyện con và hỏi thăm mà thôi, tất cả các việc về án đều không được phép vì vậy

ở ngoài thế nào nó cũng mù tịt. Thôi thì cứ chủ động chuẩn bị cho yên tâm và cũng xác định cho vững bước lên đường.

Vậy là nó đã ở tù được 4 tháng rồi trong đó ở khu chấn hơn 2 tháng, khu lẻ đến giờ là gần 2 tháng thế mà đã nhận 1 lệnh nằm buồng kỷ luật, 1 lần nằm khu K hình như ở Hoả Lò còn mỗi khu trạm xá là nó chưa đặt chân đến mà thôi, cũng vẫn là phúc lớn khi đến ngày này nó vẫn còn toàn vẹn chưa đi pha nào mà cũng chưa để lại tý thân thể nào ở cái nơi gọi là trại cải tạo cả mới có vậy thời gian gọi là án mắc màn mà sao thời gian lê thê thế. Sau cái thời gian nằm K cứng kiến tận mắt cảnh bắt phạm thi hành lệnh, rồi nghe lại những chuyện từ những con người mà xã hội gọi là tội cùng của tội ác, ăn cùng, ở cùng, sinh hoạt cùng tự nó cũng hiểu cần phải thay đổi và cái nó cần là một thân xác vẹn toàn làm sao để còn có ngày quay về với vợ con gia đình và xã hội nữa, với nó ngày ra tù mới là ngày tái sinh để làm lại từ đầu.

Hôm đấy nó lại đi cung, người hỏi vẫn là anh L mà thôi. Hôm nay là ngày tổng đạt lời khai sau ngày hôm nay thì nó có thể mong đến cái ngày nhận cáo trạng và mong chờ ngày báo ra tòa nhận mức án rồi cuối cùng mới đến cái gọi là đi trại chẳng hiểu sao hai anh em lại nói chuyện với nhau vô tư vui vẻ thế.

- Ngày D phi, Gọi nó đúng bằng cái tên đệm ngoài xã hội anh L nói. Đây là anh em nói chuyện nhé anh hỏi thật nhé, tại sao với một gia đình như thế, kinh tế như thế mà em lại lao vào con đường ngõ cụt vậy.

Rít hơi thuốc có lẽ đến 1/3 điếu nó im lặng mà không sao trả lời được vì nói sao cũng thấy cái sự lúng củng và đầy mâu thuẫn.

- Có thể anh không tin nhưng có lẽ với em nó là số phận, chấp nhận là cái để em có thể tiếp tục tồn tại mà còn hy vọng làm lại từ đầu anh ạ. Nói thực hoàn toàn ngoài chủ ý của em và em rất buồn, xấu hổ với Bố, Mẹ, Ông, Bà, Vợ và con. Nhưng không chấp nhận sao có cơ hội mà làm lại đúng không anh.

- Em là thế nào với Q vậy.

- À anh Q là anh em chơi với nhau cực vô tư thôi anh, em coi đấy như một phần máu thịt vậy.

- Thế còn anh T là thế nào với em.

- T nào anh nhỉ em quen biết ngoài xã hội cũng nhiều nên nói thế thì em không thể biết được.

- T mà nhận em là cháu nhà ở LND.

- Ồi đấy là chú em đấy, Ông trẻ em làm cấp tướng bên tòa án Quân Sự vì

vậy chú em cũng theo nghề đi đầu tra như anh vậy. Nhưng vào đây thì kể làm gì anh nhắc đến em mới nói

Thế là hai anh em luyện thuyên chủ yếu để anh L kiểm tra và xác định lại rõ ràng về thân thế cũng như các mối quan hệ của bản thân gia đình trong xã hội trước khi lập cáo trạng mà thôi. Bất ngờ

- Chú cố cải tạo tốt đi anh hy vọng sẽ có ngày em thành người tốt. Tuần sau chuẩn bị tinh thần anh sẽ cho em gặp vợ.

- Sao anh, anh nói lại cho em nghe rõ được không ạ. Em không biết có thể làm gì để cảm ơn anh cái ơn này nữa. Bỗng nhiên sao nó lại nhận được một tin hạnh phúc lớn lao và bất ngờ đến vậy.

Vậy là từ khi có tổng đạt đi đầu tra nó cứ một tháng lại được gặp vợ một lần, cái việc mà không phải bất cứ ai khi chưa có cáo trạng cũng làm được, ngay trên này nhiều người cũng nghĩ là không tưởng nhưng nó là sự thật đi đầu đấy chứng tỏ vợ nó, gia đình nó và bạn bè nó đã vì nó mà làm tất cả mọi việc từ những cái nhỏ nhất đến những cái có thể nó là lớn nhất nhằm đảm bảo việc của nó luôn trong vòng kiểm soát, với nó đến giờ Q vẫn là người có lẽ đã vì nó nhất khi sẵn sàng xếp bộ quân phục sang bên, bỏ việc để vợ con ở nhà và hàng tuần là hai ngày đèo vợ nó đi tặc tể. Có lẽ tìm được một xxx như vậy thật là quá khó.

Về phòng cái việc nó được gặp vợ vào tuần sau được dấu kín như bưng nó đủ thông minh hiểu trong môi trường này cái gì cần nói và cái gì không. Từ hôm đấy mỗi ngày như dài bằng cả thế kỷ vậy, nó chẳng còn nghĩ được gì nữa ngoài việc mong chờ đến cái ngày gặp vợ ngờ ngẩn ngẩn ngờ như cái thằng hâm khiến cho bạn buồng đôi lần hỏi hay là mày bị báo án kịch rồi? Chỉ cười mà cũng chẳng nói gì nó dấu kín trong lòng.

Mãi rồi ngày đó rồi cũng đến, hôm đấy nó được báo đi cung như bình thường vậy. Lại theo con đường xi măng nó theo choang về khu buồng cung mà sao trong lòng hẫ hẫ hụt thế:

Chẳng hiểu N.A nhìn giờ thế nào nhỉ? Chẳng hiểu ở ngoài xã hội giờ mọi người sao, Bố Mẹ có khoẻ không, con mình lớn thế nào rồi nhỉ nhiều câu hỏi lắm?

Ký số đi cung song nó cùng choang đi vào buồng cung, cửa mở ra đập vào mắt nó lúc này là anh L và góc kia là ai vậy? vợ nó chứ ai, N.A lúc này chỉ

ng ỡ im nhìn nó mà nước mắt tuôn rơi thôi còn có cứ đứng chân chân nhìn vợ cả hai cùng im lặng chẳng biết nói gì cùng nhau cả trong cái buồng chung và nói đúng ra vẫn ở trong Tủ. Có lẽ quá hiểu anh L để lại bao thuốc trên bàn chung và lặng lẽ đi ra nhường lại không gian, thời gian cũng như tạo cơ hội cho cả hai Vợ ch ồng nó.

Chỉ chờ có thể thôi N.A lao đến ôm ch ằm lấy nó và khóc như mưa vậy, nước mắt thấm đẫm cả bờ vai bộ quần áo từ màu xanh xám xịt bẩn thỉu và hôi rình. Cả hai đưa cũng ôm nhau mà chẳng nói được gì, bờ vai của N.A thì rung b ần bật còn nó thì cứ như Tủ Hải chết đứng vậy, biết trước sẽ gặp vợ mà sao nó vẫn bất ngờ, lòng lẩn nao nao và đầu đầy trong nó các kỷ niệm hai đứa khi còn ngoài xã hội lại ùa đến. Cái cảnh N.A ng ỡ tích kê quần cho nó lên đường đi bãi, cái cảnh dấm dúi hai đứa gặp nhau khi truy nã, cái cảnh hai đứa hoảng hốt khi đánh rơi nhẫn cưới vào đúng ngày đón dâu, cái cảnh N.A chia tay nó trên sân ga để tưởng rằng bỏ xác nơi đất khách quê người, cái cảnh cả ba người Nó, N.A và N đối mặt với nhau Nước mắt N.A cứ thế nhạt nhòa trên vai của thằng ch ồng tù tội mà thôi.

Một sự thật trái ngược hoàn toàn khi lúc này trong vòng tay vợ nó là một thân hình rắn chắc tròn lẳn của người trong tù và trong vòng tay nó giờ lại là một người con gái bé nhỏ g ầy guộc đến không ngờ có lẽ bao nhiêu sức lực cũng như tâm trí của vợ nó ngoài chăm con giờ còn gánh thêm một trọng trách nữa nuôi và lo cho cả cái thằng người mà được gọi là ch ồng vậy, thật là số hẩm hiu mà vợ phải thằng ch ồng như nó.

- Em g ầy quá, vất vả và khổ lắm phải không em?

- Em sẵn sàng chịu đựng gấp 100 lần thế này chỉ cần có anh bên cạnh mà thôi, em nhớ anh nhiều lắm. Nóii trong tiếng thổn thức và nước mắt vợ nó vẫn ôm chặt nó trong tay.

- Anh ở trong đây có khổ không, các đ ồng em gửi vào anh có được dùng không, đêm nào em cũng mơ thấy anh hết không à. Nhiều đêm không ngủ được dọn tủ nhìn thấy quần áo của anh mà em lại rơi nước mắt.

- Khóc gì mà khóc lắm thế, mà như thế đỡ phải đ ối đ ăm, hehehe nó cười để khoả lấp đi sự xúc động trong lòng. Có lẽ lúc này chỉ cần nó rung động theo một chút thôi thì xúc động sẽ lập tức bị dâng trào lên tột độ ngay, cần phải kiềm chế lại.

- Em yên tâm cho anh đi nhé, trong này anh em biết nhau nhiều nên anh cũng không khổ như những người khác đâu, nói chung sống được.

- Em thấy thầy B và thầy H đều nói là anh ở trong này sướng lắm có phải làm gì đâu nhưng chưa nghe anh nói em cũng chẳng tin. Anh cứ đánh nhau liên miên thế này có ngày về em cho con nó đ.ái cho đ.ầy mắt đ.ấy.

Bờ vai vẫn rung b.ần b.ật nhưng miệng lại nhoẻn cười N.A lúc này mới nhìn lại con người của nó.

- Hừm có gọi phạm bu.ông nữ không đ.ấy, có con nào gửi quà vào cùng em không đ.ấy, có vô số cái có đ.ược hỏi đ.ồn đ.ập.

Trong cái bu.ông cung hôm này vẫn có người ghen kìa. Nó chỉ cười hi.ền mà thôi.

Hạnh phúc lúc này sao mà đơn sơ thế, mà có lẽ cũng đúng khi qua sự từng trải của một qu.ãng đ.ường đi r.ồi chiêm nghiệm ta sẽ thấy:

HẠNH PHÚC LUÔN LÀ MỘT HÀNH TRÌNH, KHÔNG PHẢI LÀ MỘT ĐIỂM ĐẾN.

Em cũng anh Q đang tác đ.ộng bố đ.ể bố đ.ồng ý đ.ứng ra viết bảo lãnh cho anh. Cùng với nhà th.ằng Đ cũng viết thì anh có thể đ.ược t.ại ngo.ại.

- Anh sợ sẽ ảnh hưởng đ.ấy em à, việc mình làm đ.ương nhiên không sai theo cách nghĩ xã hội nhưng nó lại là vi phạm pháp luật, việc trả án là đ.ương nhiên. Chỉ nói đến thế r.ồi im lặng cả hai giờ lại quay v.ề với cái việc của Nó, cái việc làm sao đ.ể cho nó có thể thoát đ.ược l.ần này vậy.

- Anh chắc chắn sẽ đ.ược hưởng án treo nhưng còn đ.ược t.ại ngo.ại hay không thì chưa biết nó phụ thuộc vào rất nhi.ều v.ấn đ.ề. Nhưng có hai việc rất quan trọng

1- Ông và nhà th.ằng Đ phải viết gi.ấy bảo lãnh cho anh

2- Anh phải làm sao bảo anh em ở ngo.ại đừng truy sát nhà Đ lại, có một việc mà có lẽ trong này anh không biết nhưng không biết ai đã ném vào nhà th.ằng Đ 1 bánh xà phòng cảnh cáo (Là thuốc nổ) khiến cho cả nhà nó đóng cửa đi hết luôn.

Nhưng cuối cùng chắc chắn anh phải cải tạo tốt và đừng làm bộ đ.ội nữa nhé, em không muốn anh như vậy.

- Nếu vậy anh sẽ phải chuyển v.ề lại khu ch.ắn nếu không bên khu l.ẻ anh không còn cách nào đ.ể quay v.ề làm đi.ều kiện nữa, giờ chỉ c.ần anh quay v.ề đi.ều kiện bên đ.ấy thì chưa biết chừng việc anh bị th.ịt lại sẽ diễn ra còn nhanh hơn với thời gian chờ xử em ạ. Bước chân đi c.ấm kỳ trở lại ở Tù nó

là thế đấy.

Thời gian gặp nhau rồi cũng hết, N.A lại khóc, hai vợ chồng ôm nhau chặt trong tay đặt lên bờ môi có lẽ là khô héo nhất nhưng sao đây vẫn là nụ hôn ngọt ngào, tình cảm với xúc động dâng trào trường như có thể xé nát cả cái không gian tù túng chật hẹp của buồng cung, gỡ tay N.A ra cố kìm lòng để cho một bộ mặt lạnh tanh nó dứt khoát quay lưng bỏ lại vợ, nước mắt và tình cảm bịn rịn rồi quay về Buồng, lần này thì đây tâm trạng nó cũng chẳng biết phải làm sao nữa để rút chân ra khỏi cái mớ hổ lốn này.

Đúng là mong ước được thấy, lúc này là sát 2/9 cũng là ngày mà bao giờ trại cũng luôn hơn hở và tính kỷ luật cũng cao hơn rất nhiều do đây là một trong những dịp được giảm án, ân xá và năm nay cũng vậy.

Nghe theo nó vợ nó lại tiếp tục chạy bằng được cho nó quay về khu chẵn nhằm để nó thoát ra cái danh hảo là bộ đội cũng như cắt đứt toàn bộ các mối thâm thù hoặc chặn lại các việc có thể dẫn tới thâm thù sát ván.

Theo với sự sắp xếp của trại rồi cái ngày nó được chuyển lại về khu chẵn nơi bắt đầu nó đặt chân vào trại cũng đến. Biết sẽ được án treo nhưng nó dấu kín không cho ai biết chỉ chào bạn bè rồi nó lại lên đường:

- Tôi quay về khu chẵn đây, chắc sắp xếp lại phạm chuẩn bị cho ân xá, án tôi đi chắc cũng chỉ vài năm nên các ông giữ lại hết nội vụ đi, chuyển cho tôi ít đồ ăn và thuốc thôi có gì anh em tối gọi nhé.

Theo chân choang nó lại được bàn giao về ch thầy H

- Mày mà còn đánh phạm nữa tao cho chung thân buồng kỷ luật biết chưa. Vân chưa quên cái cách đánh phạm của nó thầy H đe ngay khi gặp nó.

- Dạ con nhớ rồi ạ, thầy yên tâm ạ.

- Tao thấy nói bên buồng 15 mày cũng bộ đội hả, anh nói thực là mày nghĩ lại đi mày còn vợ con ở ngoài, cố cải tạo tốt mà còn về chứ thế này thì ngày về của mày còn xa lắm. Bỗng thành chân tình thầy H nói với nó. Mày tưởng đánh cướp của phạm khác thì là sống được à, mày có nghĩ đến một ngày nào đấy mày đi trại hoặc ngoài xã hội mà gặp lại nhau không, mày có nghĩ được là họ cũng có một gia đình như mày không, mày có nghĩ mày là con người và họ cũng là con người không nhiều lắm thầy H nói với nó để rồi nó phải hiểu tất cả những cái nó làm đều là thú vật, chỉ súc sinh mới thế mà thôi.

Nó lại nhập buồng khu chẵn nhưng lần này thì là ma cụ quá rồi đồng thời trực tiếp Thầy, T đồng vào nên nó lại làm điếu kiện, từ đây đến khi đi xử nó chỉ làm điếu kiện kiểu bộ đội mà thôi có nghĩa là sinh hoạt cùng điếu

kiện nhưng vẫn được tự do trong buồng và tuyệt không tham gia bất cứ vụ nào đánh đấm nữa

Không biết nhớ có chuẩn hay không nhưng năm 1995 trong cái danh sách được giảm án vẫn có tên của T trở và T đ òng đứu hiều sao hai cái tên khát nước đấỷ mà vẫn được giảm án vậy, danh sách được đọc oang oang bằng cái đài phát thanh chung của trại. Ngày đấỷ trong trại cũng tổ chức văn nghệ, thể thao hay ra phết nhưng chỉ có các phạm đã có án mới được tham dự mà thôi. Hôm đấỷ từ sáng sớm cả trại đã thức giắc náo loạn lên vì tiếng lợn bị thịt r ấỷ, đấỷ là lần đầỷ tiên trong trại mà bữa cơm ngày tết độc lập được chia có hản bát thịt to đùng

- Ấỷ T đ òng ơi tao bảo cái, đứng ngoài sảnh ăn cơm nó gọi giật T đ òng lại.
- Gì đấỷ đang bận bỏ mẹ ý. T đ òng quay lại mặt mày cau có.
- Làm đ.éo gì mà mày góm mặt thế, lấy thêm cho tao chai nữa nhé, kê cả mua cũng được. Chẳng là ngoài đứng bát thịt to đùng ra, thằng T đ òng đã ưu tiên xẻo riêng cho nó thêm hản một miếng thịt nạc riêng nữa, nó đưa tận tay và nói cái này của riêng ông là ph ầỷ của tôi, thằng nào lớ số ông bầm tôi cho đi kỷ luật luôn.

Hehehe, có thịt không riệu khác gì nam không có nữ, nó kì kèo bằng đứng thêm chai riệu chanh vì theo tiêu chuẩn mỗi buồng chỉ đứng 1 chai mà thôi, duy nhất trong năm chỉ có ngày tết âm lịch và tết độc lập phạm mới đứng uống riệu mà uống công khai luôn còn đầỷ là chấỷ hết.

- Móc đ.éo đầỷ ra may cứ làm như ngoài xã hội ý.
- Thì mua hộ tao. Nó nì nèo.

Thế r ấỷ thằng T đ òng cũng thuông đầỷ đấỷ cho buồng nó thêm đứng 1 chai riệu chanh nữa, đứng là quý hơn vàng, bọn buồng cũng ngưỡng mộ nó nhường nào khi có thể xin đứng hản một chai riệu và có thêm một tảng thịt nạc to đùng. NÓ oai hơn tể tướng.

Vài ngày sau thì nó nhận đứng cáo trạng của mình với các tình tiết như đã gầy ra, cáo trạng thời đấỷ đứng gõ bằng máy đánh chữ trên giấỷ polua với chữ m ầỷ xanh nhoè nhoè nhoè. Dài lắỷ cáo trạng nó cũng phải đến 5 trang vậy nhưng nội dung cuối cùng là bị truy tố với hai tội danh:

- Cướp tài sản riêng công dân
- Tàng trữ và sử dụng vũ khí quân dụng trái phép.

Nói chung so với những cái nó làm có thể nói đây là ước mơ r ồi, nó tiếp nhận mà bình thản như không và lòng đ ầy háo hức chờ cái ngày đi xử. Dân mà nhận cáo trạng thì kiêu gì cũng bị bu ồng dìm hàng cho cứ như là chung thân với tử hình hết vậy khối thằng nghe mà đ.ái ra cả máu vì sợ đ ầy.

Mọi việc bên ch ắn r ồi cũng qua đi cho đến một ngày bu ồng nó lại có vụ bắt bu ồng là thằng Q. Q nhà ở TQ nó bị bắt là can tội cưỡng đoạt tài sản riêng công dân. Người to như con tịnh, tính ngang tàng nó cũng là dân xã hội xịn vậy. Nó nhập bu ồng vào t ầm hơn 6h chiều lúc này bu ồng đang bó gối chờ giờ sinh hoạt. R ồi cũng đến cái lúc nó bị học luật

- Thằng kia tên tuổi ở đâu, tội gì. Thằng D hỏi.

- Liên quan đ.éo gì đến mày, bố biết luật r ồi không c ần học nhé.

Bốp, bốp hai thằng bộ đội bu ồng lao vào bị thằng Q phang luôn cho mỗi thằng một phát bắn luôn xuống dưới mà, nhưng nó không đ ể ý đằng sau vì vậy đã ăn ngay cái khăn mặt ướt choang vào sau cổ, nó lại bị xiết cổ khiến cho cả cái lưỡi thè dài ra như ma vậy, không quá 3 phút từ vùng vẫy thằng Q nhanh chóng m ềm oạt người như bún vậy, thế là một trận hội đ ồng được tiến hành ngay, cả người thằng Q giờ cứ như tảng thịt bò với mặt mũi biến dạng không ai còn nhận ra nó nữa, Q bị ném xuống khu WC cho ôm bệ xí cả đêm. Nó bị vậy đến sáng hôm sau thì được quay v ềôm tủ lạnh, Q cay l ắm mà không làm gì được vì thân cô thế cô, nó ng ấ l ắm b ắm chửi đống nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cũng phải đến 3, 4 hôm sau lúc này mọi việc cũng đã chìm d ần và dĩ vãng r ồi thì hôm đây đúng lúc đang giờ sinh hoạt tối khi không khí cả bu ồng nó và các bu ồng khác đang cao trào náo nhiệt thì bỗng nhiên: MẮT ĐIỆN.

Ở trong trại cái thời điểm mất điện đêm luôn là cực kỳ phức tạp bởi nó chính là thời điểm đ ể bắt bu ồng, trả thù cá nhân, đây là thời điểm thích hợp nhất.

Khi mọi người vẫn còn đang náo loạn, ánh sáng từ đá lửa ở bu ồng nó và bu ồng khác trong tay bộ đội cứ xoẹt, xoẹt loé lên r ồi tắt ngóm thì bỗng nhiên liên h ồi là những tiếng bốp, bốp đ ắm đá, tiếng la hét r ồi thì sự náo loạn của dân khiến bu ồng nó loạn lên như cái chợ vậy.

Lúc này r ầm r ập là tiếng chạy của choang, th ầy, thi đua, trận tự lập tức đ ể d ần ngay v ềbu ồng chúng nó, có bao nhiêu cái đèn pin đ ầu được dùng đ ể

dội vào buồng. Lúc này thằng Q vẫn đang đứng thủ thế ở góc bể nước với vài phát đâm vào bụng và vai, máu chảy đầm đìa thế là nhanh chóng nó lại bị kéo ra đưa đi trạm xá, bộ đội buồng cũng 2 thằng đi kỷ luật vì bị phát hiện qua các vết thương tích trên người.

Sự việc rồi cũng qua nhưng khi thằng Q khỏi chẳng hiểu sao nó lại được về buồng còn hai thằng đi kỷ luật xong chuyển buồng luôn về nơi khác. Sự việc dừng ở đây nhưng từ đây thằng Q vào vòng tiêu diệt, cơm một muôi và chỉ duy nhất có rễ rau muống cùng mà thôi, đêm thì thằng Q không có ngày nào thoát được vụ bị phang nhưng toàn bất ngờ khiến nó gần như gục hẳn phần suy kiệt phần tội tử, việc nó chết trong tù có lẽ chỉ còn là sớm hay muộn mà thôi, cái thế lực với vóc dáng ngày nào giờ như một bộ khung di động thằng Q cứ vật vờ mà sống hôm nay không biết ngày mai.

Rồi ngày buồng có thằng đi xử nên được phát lưỡi lam dùng để cắt tóc cũng đến, sự vụ cũng bắt đầu từ đây.

Nói đến việc cắt tóc phải công nhân tù nhiều người cực giỏi, chỉ cần một cái lược, một lưỡi lam thôi nhưng thích cắt kiểu gì cũng có thể đáp ứng được ngay mà vẫn đảm bảo đẹp, ngay ngắn, gọn gàng.

Sau khi cắt tóc cho người đi xử xong lưỡi lam được để lên bục để thi đua đi thu lại nhưng T đồng hôm đấy lại đi trạm xá thế là cái vụ thu lại dao lam cứ ông này tưởng ông kia và rồi cuối cùng khi thằng Q ra ăn cơm đã thủ được. Đêm đấy chờ cả phòng ngủ say rồi, trực buồng bộ đội không để ý nó đã dùng đúng võ tù tự rạch bụng để đi viện.

Dùng dao lam nó làm một phát cỡ gần 20cm, dùng tay lôi hết ruột ra ngoài, nó để lại một hình ảnh mà đến giờ ai chứng kiến cũng đều khiếp đảm đến tận tâm can, nằm như một cái xác thoi thóp vắt qua bụng Q nào thì ruột, nào thì dạ dày máu loang ra khắp cả sàn thấm đẫm luôn cả áo quần người nằm bên cạnh, mồm thằng Q lúc này chỉ còn ngáp ngáp như con cá mắc cạn mà thôi.

Tiếng thét xe toang cả bình minh buổi sáng đó ở buồng

- Chết người, có người tự tử cán bộ ơi.

Tất cả dạt hết ra không ai dám tiến lại gần phần vừa sợ vạ lây phần thì quá kinh khiếp, nhìn cái cảnh thây người với lòng mê xỗ tung, máu me đầm đìa và miệng thì ngáp ngáp ai có thể không cảm thấy tội độ kinh hoàng. Từ trường buồng đến bộ đội đầu như bị thôi miên chết cứng chúng nó hiểu sẽ có sự đổi ngôi.

Cáng, bác sĩ, y tá rầm rập chạy lên thang Q nhanh chóng được đưa đi viện còn dân lại hùng hục múc nước rửa máu và buồng. Sau cái lần để dân trong buồng tự tử cả dàn tù trưởng buồng, phó buồng, bộ đội ra đi hết lúc này như định mệnh vậy nó buộc lại phải tạm đi đầu lên thành trực buồng trong khi chờ người kế tiếp.

Biết về mức án của mình rồi và cũng chẳng còn gì mà thi đấu cũng như đánh giết nữa việc đầu tiên nó xây dựng lại bộ máy bộ đội của buồng để duy trì trật tự, tiếp tục cho kéo hết đờra tổng kiểm tra và xóa sổ toàn bộ dùi bàn trái. Đờan cũng được chia và sinh hoạt buồng cũng mở không còn khét nữa, cứ vậy được 5 ngày thì anh C cũng dính án kinh tế về làm bơm nước giả được đi đầu về buồng để làm buồng còn nó lại thành phó buồng từ đấy mọi việc nhẹ nhàng cho đến cái ngày Nó đi xử.

Trước ngày đi xử anh em buồng quan tâm nó lắm vì ít nhất nhờ có nó mà buồng này đến giờ có lẽ là dễ thở nhất của trại giam Hà Nội, nhiều người tự nhiên quý nó và thân thiết đến lạ thường.

Từ hôm trước khi đi xử nó được cắt tóc thật cao, râu ria cạo sạch nói bảo phết nhìn nó có khi ngon nhất từ trước đến lúc đấy. Cao 1,71m, nặng 65kg, da trắng như trứng gà bóc, mặt đẹp như deanop hehehe Trời tháng 12 rét căm căm dân chỉ nghe đến tắm thôi củ cải đã như cọng rau dút rồi vậy mà tập một lúc cho toát mồ hôi nó tắm ùm ùm mà chẳng có chút nào cảm thấy lạnh hay run cả.

Hôm sau từ 6h30 sáng cửa buồng đã lạch sạch mở rồi tên nó được đọc lên đường đi xử.

Nháo nhác cả dãy 10-24 chúc mừng nó tai qua nạn khỏi và được hưởng mức án nhẹ nhất, đầu đầy dưới K, bên khu lẻ, dãy nữ cũng có ời ời lời gửi đến. Lúc này bạn nó là L.A cũng đang làm buồng Nữ thế rồi ngay vào cái lúc sáng sớm đó từ buồng nữ cũng yới lời chào và chúc nó lên đường may mắn:

Tình tù nó cũng thấm đẫm và dạt dào lắm đấy chứ đâu phải chỉ có máu và nước mắt. Giơ tay vẫy chào và cảm ơn các bạn tù nó tuyệt đối bình tĩnh và thanh thản lên đường đi xử

Ôi sao mà sung sướng thế cái ngày nó mong chờ mãi.

Ngày hôm nay ta lại được hít thở cái bầu không khí trong lành của xã hội tự do rồi.

Ngày hôm nay ta lại được gặp lại những người thân Bố, Mẹ, Anh, Chị, Vợ, Con, Bạn bè.

Ngày hôm nay có thể ta sẽ được quay về xã hội nhưng cũng có thể ta sẽ lại tiếp tục phải đi trả án nhưng cho dù thế nào thì ta cũng vẫn mong chờ bởi nó vẫn cho ta biết cái ngày ta được tái hòa nhập với xã hội. Ôi tự do thật là quý giá.

Theo chân choang nó được áp giải ra xe đi xử, ngồi trên chiếc xe trở từ kiêu xe hòm màu trắng nó xoay lưng dăm mặt vào song sắt mà nhìn đường phố, xe lao vun vút qua nhưng con phố cũ nhưng mà thật lạ, chỉ có 8 tháng trong tù mà sao khi bước chân quay ra tất cả mọi thứ với nó đều trở nên lạ lẫm vậy, từ cái không khí, sự nhộn nhịp hối hả của người đi làm, từng cái cây, thậm trí đến cả những cái quán cóc nơi góc phố thoang qua sau song sắt cũng làm cho nó ngỡ ngàng đến thộn mặt ra.

Do tính chất vụ án vì vậy nó được chuyển về xử ở Tòa án Nhân dân quận Ba Đình (Lúc này thì cấp Khu đã chuyển thành Quận, cấp tiểu khu cũng thành Phường lâu rồi nhè), xe chạy qua sân vận động Hàng Đẫy qua ngã tư Nguyễn Thái Học rồi thẳng tiến đến phòng xét xử. Chạy vào đến trong sân nhìn qua ô cửa đông nghìn nghịt là người toàn là bạn bè và người nhà của nó. Đẹp hết người ra nó bị còng tay và áp giải vào ngồi trước vành móng ngựa chuẩn bị cho phiên xử của Tòa án Nhân dân cấp Quận.

Vừa đặt đôi chân xuống nó vội quay ngay lại nhìn xem gia đình và bạn bè nó đâu, đâu đấy thoảng qua tai tiếng người lao xao gọi tên nhưng nó cũng chẳng còn để ý nữa.

Kia rồi, N.A kia rồi vẫn gầy như lần gặp cuối vậy, hình như đã có tin vui vì đâu đấy nó thấy thoảng qua một sự vui mừng

Kia rồi bố nó kia rồi, chưa đến một năm mà sao mái tóc bố nó giờ bạc trắng như cước vậy (đây là thật đấy nhè chứ không phải tả đâu), hình như trên gương mặt cụ thêm nhiều nếp nhăn và da cũng đã đỏ sẫm đi nhiều hơn trước có lẽ bao đêm nó đi trại là bấy nhiêu đêm bố nó thức trắng hay sao vậy

Kia rồi chị nó, kia rồi anh rể nó mọi người đều có vẻ gầy, đen và sạm đi nhiều chắc chắn chỉ vì nó mà thôi.

Chỉ có mẹ nó, không thấy mẹ đâu, mẹ đâu rồi nó dáo dác nhìn mãi mà

cũng vẫn chẳng thấy đâu. Mẹ đâu rồi nhỉ.

Lướt mắt ngang nhìn tiếp thì nhà thằng Đ chỉ có duy nhất mình bố nó đi thôi, kẹp hai bên ông cụ già một bên là anh T tù, một bên là H đòtử, xung quanh toàn bộ là một màu xanh lét của quân khu từ các bộ gabardine và ponpot.

Như một phiên tòa bình thường thường diễn thôi, cũng chẳng có gì đặc biệt cả nó bị bên Viện Kiểm soát luận tội và đề nghị mức án 3 năm cho hai tội

1- Tàng trữ vũ khí quân dụng trái phép.

2- Cướp tài sản riêng của công dân.

Bố Đ đứng lên tại tòa đọc đơn xin cho Nó được hưởng mức án thấp nhất có tính răn đe.

Bố nó cũng viết đơn xin bảo lãnh và cam kết sẽ giúp nó cũng như cùng cơ quan pháp luật giám sát giúp nó không tái phạm vào con đường cũ nữa, Giọng cụ vẫn đi êm đềm nhẹ nhàng và đầy ấm áp.

Nó đứng lên nói những lời cuối cùng trước khi tòa luận tội:

- Kính thưa Tòa án, Kính thưa viện kiểm sát, kính thưa ông Đ bố của người bị hại được sự cho phép của quý tòa tôi xin nói mấy lời cuối trước khi tòa luận tội.

Xuất phát từ trường phổ thông tôi đi thẳng luôn vào đời quân ngũ, hoàn thành nghĩa vụ quân sự về địa phương làm ăn tôi đã cố gắng làm một công dân lương thiện và trước khi bị bắt tôi vẫn luôn nghĩ mình là công dân lương thiện. Cùng với bên an ninh, bên văn hoá nhiều lần tôi cũng đã góp công trong việc bài trừ văn hoá phẩm đồi trụy và tệ nạn xã hội.

Việc tôi gây ra cho anh Đ xét trên mọi góc độ đều là vi phạm pháp luật và việc phải chấp hành hình phạt là đương nhiên và tôi xin tuyệt đối chấp hành để có cơ hội quay về tái hòa nhập xã hội và phấn đấu ngày nào đó sẽ thành công dân lương thiện. Tuy nhiên do không bao giờ được tiếp xúc các kiến thức về pháp luật vì vậy tôi không biết những hành vi của mình là vi phạm pháp luật, ở một góc độ nào đó thì tôi chỉ vô tình phạm tội mà thôi. Tôi vẫn tuyệt đối chấp nhận mức án của quý tòa nhưng rất mong được hưởng mức khoan hồng để có cơ hội quay về với con đường hoàn lương sớm nhất, tôi xin hứa sẽ sống, làm việc theo đúng luật pháp hiện hành của Việt Nam

Tôi vô cùng hối hận và xin được gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến gia đình người bị hại

Tôi xin gửi lời cảm ơn trân thành nhất đến cơ quan công an, viện kiểm

soát, tòa án đã quan tâm và cho tôi được xét xử ngày hôm này
Đến giờ tôi chỉ muốn nhắc lại trong con người tôi đã sẵn sàng và luôn
mong đợi được làm một con người lương thiện.
Tôi xin hết./.

Sau đó là đến giờ luận tội, toàn bộ phiên tòa nghỉ 60 phút. Không trực tiếp
tham gia nhưng sau này nghe kể lại đúng vào cái lúc nghỉ đấy thì có giấy
trực tiếp từ văn phòng XXX được gửi xuống phiên tòa, cuối cùng cái tình
phụ tử nó vẫn là thiêng liêng nhất, bố nó quyết định cho nó một bài học
của cuộc đời để r ấi hiểu hơn đời là cái gì.

Sau giờ luận tội mọi người tập trung lại và đến giờ tuyên án. Cho dù giá
nào nó cũng chấp nhận hết nhưng sao cái thời khắc này nó vẫn làm cho
mọi người dự phiên tòa trong đó có NÓ vẫn căng cứng người lên vậy.
Đọc qua vụ án theo cáo trạng đ ồng thời bổ sung các việc là yếu tố khoan
h ồng giảm nhẹ cuối cùng tòa tuyên án:

1- 12 tháng tù giam cho tội tàng trữ vũ khí quân dụng trái phép

2- 36 tháng án treo cho tội cướp tài sản riêng công dân.

Xét các tình tiết giảm nhẹ và khoan h ồng bị cáo được tự do ngay ngày
tuyên án.

Đất trời như muốn vỡ tung, nó chỉ muốn hét vang lên cho phá toang đi cái
sự tù túng trong người.

Nghe rõ tòa tuyên án treo và được trả tự do mà sao nó cứ như mơ vậy, có lẽ
nào, có lẽ nào mình đã được trả tự do thật hay mơ đây. Thật là không thể
nào tưởng tượng nổi.

Choang áp giải nó ra xe mà chân nó cứ như đi trên mây vậy loáng thoáng
bên tai nó vẫn còn nghe thấy

- Tội đấy mà án treo thì cơ nhà ông kinh khủng đấy, Thôi cố mà làm người
lương thiện biết chưa.

Giật mình nó chợt nhớ ra,

- Th ầy cho em 15 phút được không ạ.

Vội vàng gọi giật vợ lấy vài trăm đưa cho choang gọi là uống nước, nó bắt
N.A đi mua ngay cho nó nào gà, nào thịt quay, nào giò, nào báo, nào sách,
nào thuốc lá thôi thì đủ thứ trên đời được nó tổng vào đến hai bao tải chạt
cứng khệ nệ bê vút lên xe giò thì nó không còn bị còng nữa.

Quay về trại nó nhập lại buồng sau khi biết tin nó được án treo thôi thì cả
bu ồng cứ như được án treo hết vậy anh em ai cũng vui mừng phấn khởi hò

reo, thầy H qua, thầy B qua rồi thì thi đua, trật t. Nó ở buồng đến đúng 4h30 là giờ chia cơm thì tiếp nhận quyết định trả tự do. Chèo lên cửa sổ sau nó chào bạn bên khu lẻ, ra lan can nó chào bạn dưới K và bên khu nữ nó lên đường quay về với xã hội, với gia đình, với bạn bè, với tự do để tìm đường làm lại từ đầu.

Từ đây nó sẽ là công dân gương mẫu. Đồi Tù cũng chấm dứt từ đây để rồi tiếp tục xô đẩy nó lên đỉnh vinh quang và rồi đôi khi cũng như cầm đầu xuống vực vậy, sự khốc liệt trong thường trường, trong công việc có lẽ nó cân não gấp hàng nghìn lần so với nhà tù với giá cuộc chơi giờ không còn ở sinh mạng của một người là Nó mà sẽ là một một bộ phận, một khu vực thậm trí một bộ máy với tầm ảnh hưởng đôi khi lên đến nguyên một ngành nghề với những định hướng đầu tư có thể nói là điên rồ nhất kéo theo hàng loạt nhưng hệ lụy liên quan. Ít nhất nó cũng làm nên những cái mà chưa từng một ai ở Việt Nam làm cả.

Cũng chẳng biết nói thế nào nữa có chăng cũng chỉ là SỐ PHẬN mà thôi./.

CỔ CỒN - BẮT THƯỜNG LÀM NÊN SỰ PHI THƯỜNG.

Nói đến giới cổ cồn là nói đến một góc khuất nhất trong những góc khuất của cả xã hội cũng như đời, ở đây cho dù không đông nhưng cũng không phải là quá ít. Hội tụ ở đây phải thừa nhận một điều là những người rất giỏi và để đặt chân vào được nơi đây nó đòi hỏi rất nhiều yêu cầu nhưng tựu chung lại những cái bắt buộc phải có ở một bản sắc Cổ Cồn cần và đủ phải có:

- TIỀN
- QUYỀN
- TÀI
- BẢN LĨNH
- QUYẾT ĐOÁN
- CƠ MỪU
- SỰ KHÔN KHÉO.

Khác hoàn toàn với giới xã hội chỉ cần có sự liêu lĩnh, giám chấp nhận và sự hình thành nên một tên tuổi đôi khi cũng chỉ cần đôi lần thể hiện mà thôi.

Ở cái giới Cổ Cờ thì khác nó luôn đòi hỏi ngoài những cái như giới xã hội ra còn phải có một quá trình phấn đấu, phấn đấu không mệt mỏi bằng cả tính mạng, tài sản với một trái tim luôn như núi lửa với lòng nhiệt huyết cùng và cái đầu lạnh băng như bắc cực trong trong đó là đây những cơ mưu thủ đoạn.

Sự tàn khốc của nó không nằm ở việc đâm, chém, giết một người hay một số phận cụ thể nào nhưng nó lại có tác động ảnh hưởng to lớn mà từ đó có thể gián tiếp khiến cho hàng trăm nghìn, hàng triệu thậm chí nhiều triệu người chịu ảnh hưởng tác động từ tích cực đến tiêu cực.

Đừng chối bỏ những cái nó có tính tích cực cho xã hội nhưng cái gì nó cũng có hai mặt vậy, như một tờ tiền không bao giờ hai mặt giống nhau và trên nó không bao giờ có máu. Nhưng tiền có máu không hay nhìn nó thật kỹ đi ngoài môi hôi, nước mắt ra thấm đẫm nó là máu đấy, máu người 100% luôn trong đó có: máu của bạn bè, máu của người lạ, máu của người quen, máu của gia đình và đôi khi nó cũng là máu của chính mình. Nhiều máu lắm và để có nó ta khác gì ma cà rồng đâu nhỉ.

Nhưng hay bình tĩnh mà suy xét ở nhiều góc độ khác nhau ta sẽ thấy cuộc đời:

- Mỗi lần xoay kính vạn hoa lại cho ta thấy một hình hoàn toàn khác nhưng chung quy mà nó cũng chỉ có vài mặt cơ bản mà thôi.

- Mỗi bước đi đây hiểm nguy gai góc nhưng cũng vô số cơ hội mở ra để rỗi ở đó liên tục có những người chiến thắng và cũng chẳng thiếu những kẻ chiến bại. Đôi khi cái chết lại đến ngay lúc ta đang đứng trên đỉnh vinh quang và cái sống lại tái sinh khi chết.

Hãy cũng bình tĩnh mà xem cuối cùng nó cũng vẫn chỉ vì hai thứ Quyên và Tiền mà thôi.

Cơ hội chỉ cho ta được phép đặt chân vào cuộc chơi mà thôi còn thắng bại lại do rất nhiều thứ và đôi khi nó còn cần đến cả cái gọi là May Mắn, rất mơ hồ nhưng vô cùng quan trọng.

Không có gì tự nhiên mà có, tất cả đều có giá của nó còn đắt hay rẻ nó còn tùy thuộc vào từng người và từng hoàn cảnh.

@all: Đây là phần nhạy cảm và cực kỳ phức tạp em cần phải cân nhắc rất kỹ đã vì vậy các cụ cứ bình tĩnh và thư thả đã nhé. Em sẽ viết tiếp vào khi thấy có thể bởi nó sẽ gây nên rất nhiều hệ lụy cũng như tác động không nhỏ đến nhiều người với hào quang chói lòa cùng hình bóng uy nghiêm đôi

khi nó ngược 180o so với những gì mà ngay trên diễn đàn này chúng ta nói tới. Sẽ có đâu đó một loạt các gương mặt mà diễn đàn ta cũng từng đề cập tới với nhiều CM trái ngược nhau, sẽ có đâu đó một hoa hậu quý bà, sẽ có đâu đó một vài ca sĩ lừng danh, sẽ có đâu đó một cái đầu bạc trắng, sẽ có đâu đó một cá mập răng to, sẽ có đâu đó những bài những bí. Đó là ai họ chính là cái mà mọi người vẫn nói tới rất mơ hồ CỒ CỒN

Nhận quyết định trả tự do vào lúc 4h30 làm các thủ tục xuất trại, khám sức khoẻ rồi trả số tù xong cũng đã gần 6h tối, nó chính thức được là người tự do, từ này nó sẽ lại được tung hoành, lại được bay nhảy, lại được thoải sức thi thố.

Ờ nhưng thi thố cái gì nhỉ, nó có cái quái gì để thi thố chứ, tiền thì cũng đã cạn rồi, học thức không, bằng cấp thì dở dang, tư thế thì là thẳng tù mới ra trại vậy thi thố cái gì. Hừm bốc phét tự sướng và tự mãn đúng là trẻ con và nhố nhăng và thể hiện luôn trong đầu nó óc chỉ để rán lướt ván ăn chơi mà thôi

6h tối nó bước qua cánh cổng sắt của trại giam Hà Nội để lại sau là cả một quá khứ với đầy đủ hi, nộ, ái, ố, sự man rợ của con người với đồng loại, sự khốc liệt của môi trường nhưng cũng không thiếu cái mà mọi người vẫn hay nói đó là Tình.

Có thể nói thế nào nhỉ, có thể giải thích sao về những việc đã xảy ra với nó, phải chăng chỉ có thể nói đây là SỐ PHẬN và nó được gắn vào cái thẳng là Nó vì vậy trước khi nó ra đời ĐỊNH MỆNH đã là như vậy. Nếu không phải tại sao hàng triệu người như nó mà không ai như vậy, cuộc đời và từng bước đi rồi dần sẽ cho nó những câu trả lời có lẽ là xác đáng nhất mà chẳng có cái sách vở, trường lớp nào giậy cả, cuối cùng cái trường ĐỜI vẫn là cái trường vĩ đại nhất trong những trường vĩ đại.

Đứng ở cổng trại phía sau là cánh cửa sắt nặng nề, vạch ngang là thanh ray cổng sắt như một vệt chỉ thẳng mỏng manh trong cả cuộc đời mà thôi, nó mong manh như ranh giới giữa thật và giả, đúng và sai vậy nhưng muốn sống và tồn tại ngoài tất cả những cái như sự phấn đấu, chí tiến thủ, tiền, quyền, bản lĩnh, cơ mưu nói chung rất nhiều thì ta cần phải biết thêm một cái nữa đó là luôn biết chấp nhận để từ trong muôn đường chết phải tìm ra đường sống cho mình, chỉ cần nhàn, chỉ cần sai cho dù mới trong ý

tưởng mà thôi tất cả có thể lại sẽ trở lại cái điểm phía sau lưng nó.

Nó bước ra từ trong một tư thế cố thể nói là tương đối ngon lành so với những người khác khi trên người vẫn là bộ quần áo lành lặn cùng đôi dép nhựa trắng tiền phong, đầu tóc gọn gàng với một cơ thể lành lặn sung mãn về thể lực, có lẽ lúc này nếu nói về thể lực nó khoẻ nhất từ trước đến nay quả là nghịch lý cho đa số mọi người.

- Anh, anh ơi em đây cơ mà. Vợ nó đứng đấy đợi Nó từ bao giờ rồi với nụ cười tươi rói trên môi. Đi đón nó ra trại chỉ có Vợ nó và anh Q mà thôi.

- Em vẫn xinh và luôn dũng cảm. Đúng là vợ của anh. Ngay tại cổng trại trước mặt bao người nó thản nhiên ôm vợ đặt lên môi một nụ hôn nồng nàn nhất, sâu lắng nhất và cũng là ý nghĩa nhất. Đâu đấy lớp lớp tiếng vỗ tay, có lẽ mọi người vừa ngạc nhiên mà cũng vừa quá bất ngờ khi một thằng là tù có thể làm như vậy mà lại ở chỗ đông người. Tình cảm thật tại sao phải dấu nhĩ? đúng là vừa sáo rỗng, vừa yếu đuối và cũng là giả dối nữa. Hay sống thật với con người mình, cảm xúc của mình đi để nếu rồi định mệnh có bắt phải xa chân cũng chẳng bao giờ phải hối hận cả.

- Không chào anh vì chúng ta là anh em, ngoài tất cả mọi thứ thông thường chúng ta còn có trách nhiệm một cách tự nguyện vì nhau. Hôm nay khi tất cả đã qua đi, ở đây vẫn là cổng cái nơi mà mà trong đó được coi là thành phần cận bã của xã hội em chỉ nói em ghi nhận và cảm ơn vì tất cả những gì anh đã vì em. Một thằng là xxx, một thằng là tội phạm trong lúc nào đó đã bị coi đặc biệt nguy hiểm ôm chặt nhau trong vòng tay bè bạn, cũng đặc biệt đấy chứ.

Để cho hai vợ chồng tự do hơn ngay sau đó anh Q đi xe về trước còn hai vợ chồng nó đi xe khác về sau. Ngày hôm đấy lần đầu tiên nó ngẩng đầu sau tay lái vợ nó trên cái xe Viago to uyển nặng nề nhưng cũng đầy kỷ niệm. Thế là chồng đi tù thì vợ ở nhà tự nhiên lại có vẻ chín chắn và trưởng thành lên thật là nhiều. Đi đường nhiều cặp mắt cứ ngoái theo nhìn vì một đứa con gái đi trên cái xe nam to uyển đèo một thằng con trai, mà cái xe Viago thoải mái cũng ít vì vậy sự chú ý lại càng tăng lên tợn

- Em chạy lên Trại Nhân Tông đi, anh muốn chút bỏ toàn bộ những cái gì thuộc về cũ để tìm đến những cái mới hoàn toàn

Vậy là Trại Nhân Tông thẳng tiến, ngẩng đầu trên xe máy vợ đèo nó nhìn phố phường sao mà vừa lạ vừa quen. Mãi nhìn ánh đèn leo lét trong tù này được nhìn thấy đô thị phồn hoa với đèn như sao sa và xe như mắc cửi sao mà tâm trạng thế.

Mua nhanh một cái quần kaki mỹ cùng một cái áo bu đông kiểu filot, đôi giày adidas rồi phóng ngay ra một nhà nghỉ nó tắm rửa như gột bỏ toàn bộ cái quá khứ hãi hùng mà đen nhẻm vậy, sau lúc này thì nhìn nó đã thành người tự do hoàn toàn rồi, thay cho mùi tù giờ đã là thơm phức mùi xà phòng lux hai vợ chồng thẳng tiến về ngày cái quán ngày xưa, cái quán mà hai đứa ăn vào cái đêm giao thừa thừa ấy phở Sủu.

Ăn uống xong trong cái lạnh căm căm của thời tiết Noel, rít thuốc sâu và ngã giòng người qua lại bỗng nhiên lúc này nó mới thấy nhớ bố mẹ và con khùng khiếm làm sao, hai đứa lên xe phóng thẳng về nhà luôn.

Bước chân vào nhà lúc này Bố, Mẹ nó đang ngồi uống nước nhóc Lý thì đã ngủ ngon trên tay Bà nội. Mẹ nó nhìn nó mà nước mắt cứ rùng rùng chảy, là một người đàn bà có thể nói vô cùng cứng rắn gần như bà không bao giờ rơi nước mắt vậy mà Nó hiểu tình cảm mà Mẹ dành cho nó lớn đến mức nào và nó thiêng liêng biết làm sao, không cái gì có thể sánh bằng để mà so sánh, với Nó mẹ là cái gì đó thật sự cao cả và thiêng liêng.

Bố nó thì vẫn ngồi im nhìn nó và im lặng, Nó tự nhiên cảm thấy bối rối và mọi lỗi lầm đã gây ra giờ như được nhân lên gấp đôi vậy. Thực sự nó cảm thấy hối hận cho những cái đã làm và thực sự tiếc cho quãng đời bỏ phí.

Rồi câu chuyện giữa mọi người cũng diễn ra, mẹ nó thì quan tâm sức khỏe, hỏi han về sự chịu đựng khổ sở trong tù của nó, cuối cùng là rắn dặng nó cần phải tỉnh táo trong cuộc sống, cần phải quan tâm đến gia đình vợ con, cần phải làm những gì như một trụ cột và là điểm tựa cho mọi người vậy.

Bố nó vẫn ngồi im trầm ngâm uống nước chè rồi cụ bống nhiên đưa ra bao thuốc cho nó hút. (đây là lần đầu tiên cụ đưa thuốc cho nó hút cho dù không cấm nhưng không bao giờ cụ đưa hết) và nói:

- Hút thuốc đi con, khi bố đưa thuốc cho con có nghĩa là đang nói chuyện trên cương vị ngoài bố con còn là bạn. Tất cả đã là quá khứ và hãy nhớ rõ rằng ngay ngày mai khi mở mắt ra đón bình minh ngày mới thì cũng là lúc ta bước chân vào một tương lai mới. Tương lai đó có thể đẹp, có thể xấu nhưng là đàn ông phải đủ bản lĩnh để đi qua nó chứ không phải vòng qua nó. Tốt hay xấu là ở tự con quyết định và phải biết luôn kiên định với quyết định của mình.

Câu nói làm cho nó ngẩn ngơ toàn bộ cái gấu mèo, toàn bộ cái mà trước

nay nó hiểu thế mới là bản lĩnh, thế mới là đàn ông, thế mới là anh hào
bổng nhiên sụp đổ, thực sự nó đã quá sai lầm.

Cả đêm đấy hai vợ chồng ôm nhau mà chẳng nói cái gì, nó thức trắng đêm
luôn mà trong đầu luôn lờn vờn đâu đó câu nói của bố với mắt thì chăm
chăm nhìn con cùng vợ đang ngủ ngon lành bù lại những ngày lặn lội vất
vả để lo cho nó có cái ngày mà được nằm ở đây cùng với vợ với con.

Hôm đấy dậy rất sớm, sớm nhất cả nhà luôn, lại pha ấm trà nó ngồi trằn
ngâm suy tư rồi cũng đến giờ cả nhà tập trung ăn sáng.

- Bố, mẹ và em. Hôm nay là buổi bình minh đầu tiên sau quãng dài con đi
xa vì lầm lỗi con chỉ muốn nói một câu, con sẽ làm lại và sẽ làm thật tốt
với lời hứa chắc chắn không thành công cũng sẽ thành nhân. Với riêng em
và con anh nói đừng tiếc những cái mà mình đã mất vì nó đã có được bằng
con đường phi pháp thì rồi trước sau cũng mất mà thôi. Bằng tư cách của
thằng chồng và là đàn ông chắc chắn 5 năm sau anh sẽ làm lại tất cả để trả
cho em, con, gia đình và còn nhiều hơn thế.

Vậy là lời tuyên bố của nó đã được xác thực ngay bình minh buổi đầu khi
được quay lại hoà nhập với xã hội.

Giờ là lúc nó cần phải khẩn trương hoàn thiện nốt việc thi cử để xong cái
bằng đại học dở dang. Dưới sự tác động của cụ ông nó được hàng loạt các
giáo viên xếp vào hàng có uy tín và dạy giỏi kèm cặp và ôn lại toàn bộ các
kiến thức trước đây không học hoặc có học cũng gọi là cho có mà thôi.

Trả nợ nốt những môn còn thiếu cuối cùng nó cũng hoàn thành luận án tốt
nghiệp với điểm bảo vệ 8,25 điểm cho cái ngành HOT vào lúc đó với tấm
bằng loại khá của kỹ sư đường bộ.

Cũng trong khoảng thời gian này bằng quan hệ nhà nó đã đưa ngay vợ nó
về một công ty giao thông làm việc còn nó cũng về một công ty TNHH
nằm thờ vừa để đỡ lờn bông nhưng cũng là chờ ngày đi làm chính thức
sau khi đã có bằng tốt nghiệp.

Nhậm chức trợ lý giám đốc cho một công ty thương mại dưới sự bảo trợ
của một sếp to tại VPxxx nó được đảm nhiệm các việc tiếp khách, kiểm tra
các đại lý kinh doanh chủ yếu là hàng đệm, thảm, gối được sản xuất bằng
gỗ pơ mu tiện tròn thành hạt vẩy (Thời đó cái mặt hàng này đang HOT và
là một mả).

Là một cựu xxx đã về hưu nhưng ông lại rất thích tính cách những người có hơi hướng xã hội với tính cách sống rõ ràng sòng phẳng, chấp nhận khó khăn và đi qua nó mà không run sợ. Thật may nó đáp ứng đủ yêu cầu vì vậy việc hai chú cháu hợp nhau cũng là lẽ thường thôi. Đừng chê già nhé gần 6 nhưng ông sẵn sàng cởi áo bêm ngày nếu cảm thấy chướng tai gai mắt và bất bình.

Đặc thù công việc là vậy nên việc nó phải chuyển từ cách trước đây luôn đối đầu thành đối tác cũng là đương nhiên và lúc này sức mạnh là sự khéo léo, nhận định đâu còn phải là cơ bắp nữa.

Từ trước khi về đây là thì công ty cũng đã và đang rơi vào tình cảnh như tê liệt bởi đơn hàng xuất khẩu bị đối tác hỡ trả cùng lý do không đảm bảo chất lượng khiến cho toàn bộ xưởng sản xuất gần như đóng cửa, công nhân thì nghỉ còn máy móc phủ chăn bụi mịt mờ. Việc bán được lô hàng có tính quyết định đến sự sống còn của công ty cùng mọi người.

Thị trường thu gom hàng lúc này chỉ có hai đầu mối tại Sài Gòn, một đầu mối ở Đà Nẵng. Tuy nhiên ngay tại Sài Gòn lúc này thì cũng đang thừa mứa hàng do theo nhau cùng sản xuất, lúc đầu chỉ là một vài người làm theo kiểu tận dụng đầu mẫu sơ mu tiện thành sản phẩm thì giờ thậm chí họ dùng ngay cả gỗ sơ mu nguyên tấm sẻ ra làm rỗ thì trộn lẫn cả gỗ thông. Tất cả các việc trên khiến cho giá thành bị đẩy lên cao cùng với chất lượng uy tín lại mất đi, chưa kể lúc này Thái Lan, Lào cũng đã sản xuất mặt hàng trên và nhờ năng suất cao, nguyên liệu rẻ họ bóp chết hẳn các sản phẩm của Việt Nam, hàng Việt Nam giờ chủ yếu chỉ còn phục vụ trong nước hoặc xuất khẩu cho các công ty mà có gốc cũng là của người Việt Nam mà thôi.

Việc bây giờ của nó là sao phải nghĩ cách để tái xuất khẩu lô hàng đó, công ty chấp nhận hạ giá đến 50% giá trị có nghĩa là còn âm hẳn luôn vào gốc, vậy mà cũng đâu có bán được, quá mới đối với nó và vượt ngoài năng lực của bản thân khiến nó bế tắc hoàn toàn.

Hôm đấy như lịch hẹn nó cùng sếp đi tiếp tục thương thảo với bên đối tác vẫn về cái đơn hàng đó tại một nhà hàng, lần đó có 4 người bào gồm: Bên đối tác, thư ký của đối tác tên A, Sếp nó và Nó. Mọi việc chẳng có gì đáng nói cả vì nó vẫn giằng co ở một điểm đó là giá tiền và phương thức thanh toán mà thôi.

Ngồi cạnh sếp nó rất chú ý đến hai đối tác bên kia và một điều nó nhận thấy ít nhất cũng đến hai lần như vô tình nhưng nó đã sẩy ra khi sếp đối

tác lại quay ra hỏi ngược lại thư ký. Nhân vật này chắc chắn phải có ảnh hưởng rất lớn đến công ty và trong chừng mức nhất định có tính quyết định với việc nhập lô hàng này thoán nghĩ trong đầu nhưng nó chỉ im lặng thôi cho đến khi tận tiệc chỉ còn lại hai chú cháu ngồi cùng nhau

- Cái cô bé A đấy chỉ đơn thuần là thư ký thôi hả chú, cháu thấy tầm ảnh hưởng hoàn toàn không nhỏ đâu ạ.

- Ừm, cụ thể thì chú không biết nhưng hiện cả nhà nó ở Mỹ và nó đang đi làm ở đây để lấy xác nhận có việc làm và tới đây cũng sang định cư cùng gia đình ở Mỹ.

- Vậy cái đơn hàng kia có khi nào công ty này nhập về cho đúng nhà của A không chú.

- Cũng có thể nhưng chưa có gì chắc hết.

Hừm có lẽ nào người quyết định lại là A, nó thực sự rất áy náy trong lòng.

- Cháu sẽ đi Đà Nẵng để tìm hiểu về việc này.

Đang thế bí làm gì còn cách nào khác nữa thôi thì trăm bó đuốc có bắt lấy con ếch vậy, Nó lên đường bay đi Đà Nẵng.

Tạm dừng việc học lại nó chỉ có 3 tuần cho cả việc tìm hiểu về A cũng như tìm ra lối thoát cho lô hàng của công ty, cái hiểm nhất của kiểu hàng tận dụng này là chi phí sản xuất thì cao mà sản phẩm thì không thể tận dụng vào bất cứ việc gì khác cả

Bước vào đất Đà Nẵng trong thời tiết giữa tháng 4 một mình một ngựa một yên cương tất cả phải độc lập tác chiến phải nói lần đầu tiên nó thấy khó khăn lớn và nhiều như vậy thôi thì khôn dại tại tay, chấp nhận một lần thử nếu có không được thì cũng chẳng có gì phải hối tiếc cả, ít nhất sau này cũng đỡ phải nghĩ về cái Giá mà.

Nhận phòng khách sạn xxx bên bờ sông Hàn nó nghỉ ngơi trọn vẹn một đêm tại đó, trên tầng cao mở toang cửa hóng gió tự nhiên lòng lộng mà sao trong lòng nó vẫn như lửa đốt vậy, mọi việc chưa biết sẽ bắt đầu thế nào và vấn đề sẽ được đưa ra làm sao đây muôn vàn câu hỏi trong một môi trường quá mới cứ lớn vồn trong đầu.

- Ta cứ đặt mục tiêu là tìm một người bạn tiềm năng đi thay cho tìm cách đẩy được lô hàng, có lẽ thế sẽ có lợi và dễ đạt mục tiêu hơn. Mọi thứ sẽ được xác lập sau khi là bạn bởi như thế sẽ tận dụng được thế mạnh của họ

nhieu hơn thay bằng xin nhập hàng sẽ là giúp đỡ nhau trong lúc khó khăn. Ừm có lẽ thế sẽ là sang suốt. Miên man nghĩ rồi nó ngủ gục luôn ngoài ban công khách sạn cả đêm hôm đó. Phúc tổ mà chưa bị cảm thặng luôn chắc là tèo.

Sáng hôm sau theo với địa chỉ trên các nó đi tìm cái công ty xuất nhập khẩu trên với mục đích chủ yếu chỉ để xác định xem nó có thật hay không và quan trọng nhất tìm hiểu về con người của A là ai, tầm ảnh hưởng thế nào. Nói thì đơn giản nhưng thực tế lúc đó nó chỉ có thể biết là Công ty này là có thật và hàng xuất khẩu của nó chủ yếu là nông lâm sản, A chuẩn xác là người của công ty và đúng là toàn bộ người nhà đang ở Mỹ, A bị sót lại do khi di tản còn quá nhỏ và lúc đó đang về quê chơi ngoại chơi vì vậy mọi người không kịp đón đi cùng đành dứt hờn máu lại quê nhà để rồi có ngày hôm nay quay về đón. Hết tất cả chỉ có thể thôi.

Tại sao mình cứ phải lòng vòng vậy nhỉ, tại sao không một lần tiếp cận thẳng thắn đi, dù có vòng vo thế nào thì cuối cùng nó cũng vẫn phải tháo gỡ cái nút thắt chính là lô hàng, vấn đề quan trọng là quyền lợi của mọi người được đảm bảo có gì không được, có lẽ mình đang lãng phí thời gian và đi sai hướng hay sao. Lòng rối bời và phân vân lắm nhưng mà đã rút đao rồi thu lại đâu có dễ.

Cần nhắc chán chê cuối cùng nhắc điện thoại gọi trong sự lưỡng lự vì thiếu tự tin

- Alo xin lỗi cho tôi gặp A ạ. Theo số điện thoại bàn nó gọi cho A. Thời này nó vẫn chưa có điện thoại di động và số người dùng di động cũng vẫn là cực ít cho dù đã có rồi, điện thoại di động ngày đó như một cái gì đó mà có thể gọi là xa xỉ phẩm.

- Vâng tôi đây xin lỗi ai đầu dây đó. Tiếng nói con gái rất nhẹ nhàng đầu dây kia vang lên.

- Có lẽ là đường đột nhưng là sự chân thành, mình là D cách đây vài ngày có ng ỡ cùng A ngoài Hà Nội.

- À em nhớ ra rồi, anh đi cùng chú T đúng không ạ. Sao bỗng nhiên lại gọi cho em vậy.

Thoáng bất ngờ vì sự cởi mở tự nhiên của A khiến nó đã kém tự tin thì giờ lại thành thêm bối rối.

- Anh có thể mời em đi dùng bữa được không, đây là cuộc hẹn vừa riêng mà cũng vừa chung.

- Em vào Đà Nẵng rồi ạ, thật đáng tiếc vì không được dùng bữa cùng anh.

- Em nghĩ sao nếu anh bay từ Hà Nội vào đây không ngoài một lý do là anh muốn gặp em.

Bất ngờ và đây ngẫu hứng chẳng hiểu sao nó lại có thể thản nhiên và trơn tru đến vậy. Nhưng kết quả thì thật đáng mừng A nhận lời mời đi dùng bữa cùng với nó. Hôm đấy hai đứa ngồi ngay ở quán là một cái tầu cũ được neo trên dòng sông hàn với các món ăn là hải sản. Phải thừa nhận cách phục vụ cùng hải sản của Đà Nẵng tuyệt ngon, hôm đấy hai đứa chỉ uống hết sạch một chai vang. Không say nhưng nó cũng đủ làm cho cả hai chệnh choáng.

Biết chắc chắn A đang rất sốt ruột chờ đợi cái lý do mà nó sẽ đặt ra cho dù biết rõ tại sao nó vào, nhưng bình thản như không nó vẫn im lặng tuyệt chỉ nói chuyện về Hà Nội, về Đà Nẵng, về con người và thời tiết mà thôi.

Ps: Có cụ nào chỉ giúp em cách chuyển từ Giao diện cho điện thoại thành Giao diện chuẩn với ạ, em vô tình đặt là giao diện điện thoại giờ không sao chuyển về giao diện chuẩn được để post bài bị nhỡ thường món này em gà quá

Buổi gặp đầu chỉ có vậy hai đứa chia tay trong tuyệt đối vô tư trên tình thần là hai người bạn mà thôi. Một đi đầu nó dự đoán cả đêm đó A sẽ không ngủ được bởi chưa được nghe cái mục đích chính của nó vào Đà Nẵng để làm gì và đơn giản hơn nữa tại sao hiển nhiên vậy mà nó lại không nói ra, đến trẻ con cũng hiểu nó không thừa ti tiện và mất thời gian để bay từ Hà Nội vào đây chỉ để mời cơm và nói chuyện ba lằng nhằng. Nhưng cũng vì câu hỏi chưa được trả lời đó việc A muốn hay không cũng không thể nào quên được nó khi câu hỏi chưa vẫn còn là ẩn số. Cứ từ từ đã dục tốc bất đạt nó thản tự răn mình kìm lòng.

Chỉ còn nốt ngày hôm này thôi, tối nó sẽ lại lên máy bay bay ra Hà Nội rồi, thôi thì chấp nhận xanh chín vậy, đi câu theo cách chờ điện thoại nếu A gọi lại có nghĩa dự đoán nó đúng và nếu không có nghĩa là nó cũng đặt đơn xin nghỉ việc vì thực sự công việc này có vẻ cũng chẳng hợp với nó chút nào cả.

Vẫn cứ bật âm chẳng thấy A điện lại và cũng chẳng thấy hồi âm gì đến tận chiều tối nó nghĩ chắc là hỏng thật rồi, đúng là làm ăn theo kiểu này quá

khó khăn và không phù hợp với nó một chút nào cả. Không biết ngày hôm đấy nó hút bao nhiêu bao thuốc nữa mà chẳng hiểu sao ở trong này cafe nó chỉ thích hút nhất với thuốc Mai thôi, nặng và xốc thật đấy nhưng mà với cafe cực hợp và ngon cực rẻ không đầi lọc nhưng có lẽ cái thừa trong tù khiến nó thích cái cách vừa đầi vừa xốc.

Sách va li chuẩn bị trả buồng đi ăn tối rồi ra thẳng sân bay lòng đầi ngao ngán, ê chề

- Anh giờ mới xuống à. Thoảng bên tai nó bất ngờ là tiếng nói của A ngay tại quầi lễ tân khách sạn.

- Ờ em, thì ra anh đoán không nhầm. Gạt qua sự bất ngờ nó nhanh chóng lấy lại ngay phong độ cùng sự tự tin vốn có.

- Đoán gì cơ ạ em không hiểu, em chờ anh để mời anh đi ăn lại và tiễn anh ra sân bay luôn.

Không trả lời nó vờ không nghe thấy, thanh toán tiền hai đầi đi ăn.

- Anh thích ăn gì để em mời nào.

- Anh muốn ăn một bữa cơm bình dị nhất mà hàng ngày em vẫn ăn, anh muốn hiểu về em và con người ở đây nhiều hơn nữa. Nó nói lơ lửng và đầi ý nghĩa

Vậy là hai đầi vào tiệm cơm hến, hôm đấy nó còn được ăn thêm món bánh tráng nổi tiếng ở đầi này. Lúc này cũng còn đến hơn 2 tiếng nữa mới đến giờ bay nhưng thôi hai đầi thống nhất sẽ ra gầi sân bay rồi cafe luôn ở đó cho tiện.

- Lúc này em hỏi anh đoán gì đúng không, anh tự đánh cược với mình là em sẽ đến và đưa anh ra sân bay. Nếu đúng thì anh sẽ lại bay vào và nếu sai thì anh cũng vẫn lại bay vào.

- Ờ thế là sao em không thể hiểu được cách anh nói chuyện.

- Đơn giản là nếu em đến có nghĩa là đầi ý chúng ta là bạn, còn nếu em không đến thì chúng ta sẽ là đối tác. Vì nhiệm vụ và trách nhiệm đầi nhiên anh cũng vẫn phải vào.

- Anh giỏi thật dám lừa em.

Tự câu chuyện vui mà bất thành linh bịa ra khiến cho mọi ranh giới được xoá nhoà ít nhất trong mắt của A giờ nó cũng là bạn và có nhiều thiện cảm rồi. Nhưng hãy vẫn bình tĩnh nhé vẫn chưa đến lúc để có thể đặt vấn đầi đâu nó tự rằn lòng như vậy, một cơ hội hiếm hoi và mong manh. Vẫn chỉ nói chuyện tầi phào mà thôi Nó tiếp tục đầi cho sự tò mò của A ngày một lên cao và cao hơn nữa.

- Cuối cùng anh vào Đà Nẵng để làm gì.
- Đơn giản là để có một người bạn là em. Sao em không tin và ngạc nhiên à.
- Chắc chắn anh vào phải có việc gì cùng nữa.
Nó chỉ cười không trả lời đúng hay sai nữa. Giờ chia tay vào buồng chờ lên máy bay nó nói:
- Anh sẽ quay lại với em trên cương vị của hai người bạn gặp nhau vào ngày gần nhất có thể. Lúc đó sẽ nhờ em giúp đỡ, nếu được thì là tốt còn nếu không chúng ta vẫn là bạn vì công việc chẳng liên quan gì đến tình cảm hết. Chào em và hãy ngủ thật say đừng thức đêm như hôm qua sẽ làm phụ nữ nhanh già và xấu đi đấy. Trên trán em đã có vài nếp gấp chắc chắn là do anh đã gây cho em sự ngạc nhiên.
Quay nhanh đi vào buồng chờ nó để A đứng lại với cặp mắt tròn lên vì ngạc nhiên không hiểu sao nó có thể nói như thế được còn đúng sai thì nào ai biết.

Thế là 3 ngày trong Đà Nẵng cuối cùng chẳng được kết quả gì ngoài cái xác thực có thêm một người bạn còn ảnh hưởng tác động đến đâu thì tịt mịt.

Ra đến Hà Nội ở công ty thì không sao chứ xuống xưởng sản xuất thì thật là ngao ngán làm sao, mà cái món phơi mu này nó bốc mùi kinh khủng luôn, thoảng thoảng thì được chứ còn nùng nặc thì đúng hẳn là tra tấn, máy móc thì chông trơ bụi bặm, người thì loe hoe vài đũa, cảm cảnh. Xốc lại quyết tâm nó chuẩn bị lên đường thêm một lần quay lại.

- Anh ơi có người trong Đà Nẵng điện ra hỏi anh này. Tiếng cô lễ tân gọi nó.
- Thế à anh ra ngay đây, đang ngồi uống trà nó vùng đứng dậy ngay tiếp máy.
- Alo, chà Đà Nẵng đấy à anh Hà Nội đây.
- Em tưởng anh vào ngày gần nhất sẽ là một hai hôm sau chứ.
- Một hai ngày thì quá ít cho khoảng thời gian để nhớ nhưng 5 ngày có lẽ là vừa đủ. Hẹn em ngày mai anh sẽ lại mời em uống cafe ở ngày trong cái nơi có tên là Đà Nẵng.
- Anh cứ nói đùa, công việc ngoài đây của anh thế nào rồi.

- Chẳng thế nào cả, có làm gì đâu mà thế nào, thế nhé ngày kia anh sẽ vào. Dăm câu ba đi ầu nhều nháo r ồi cuối cùng cũng xác nhận được cái lịch gặp nhau vào ngày kia ở trong Đà Nẵng Nó lại xách va li lên đường lần này sẽ là quyết định.

Lần này vì đã báo trước, A đón nó ngay khi vừa ra khỏi sân bay, hai đứa tranh thủ ăn nhanh bữa lơ lửng chẳng vào đâu r ồi lại cafe. Nói đến cafe phải nói ở Đà Nẵng ngon thật, cafe xịn xìn xin không có pha trộn gì hết, mỗi fin là 2/3 cafe r ồi nước đổ hết mới lại thêm, từng giọt cafe xanh như mật ong vậy, thơm phức và đê mê. Nói chung tuyệt.

- Sao lần này thì anh đã nói được cái việc mà anh cần chưa.

- Sao phải vội thế nhỉ, sớm muộn một ngày chẳng đẽ làm gì hết, hãy để ngày mai cafe sáng đầu óc minh mẫn và tinh thần thư thái không hay hơn nhiều à, nóng vội sẽ đốt cháy không gian lãng mạn, công việc cũng sẽ đốt cháy tình bạn vô tư vì vậy chúng ta cứ thư thái đi em mọi việc đâu vẫn còn nguyên đó nó có mất đi đâu mà sợ.

Vẫn câu giờ nó tiếp tục đẩy công việc sang ngày mai, hai đứa cafe xong nó về khách sạn r ồi đi nghỉ với lời hẹn sang mai cùng nhau ăn sáng và bàn công việc. Mọi việc lần này cũng đã là lần thứ 2 r ồi nên có vẻ đỡ ngỡ hơn nhiều, tự tin và hy vọng ở sự chân thành sẽ giúp cho nó vượt qua cái ải đầy khó khăn này khi lần đầu tiên đặt chân quay lại để hoà nhập với cộng đồng làm người lương thiện.

Sáng hôm sau theo đúng lịch và địa chỉ nhà của A, trong bộ cánh bảnh bao của đúng dân chơi nó lên đường hai đứa ng ồi ăn mì hoành thánh, thực lòng mà nói thì chẳng ra làm sao cả nếu không muốn nói là quá khó ăn r ồi cafe lúc này mới vào câu chuyện chính

- Em nghĩ sao nếu anh nói muốn nhờ em giúp đỡ trên cương vị của hai người bạn với nhau.

- Chắc chắn là thế r ồi nhưng nói thực với anh là khả năng của em để giúp anh việc đấy rất hạn chế và bị khống chế bởi nhiều ràng buộc.

- Cái anh cần ở em hoàn toàn không phải là tiền, cũng chẳng phải là việc làm sao bán được lô hàng. Anh cần ở em một sự trợ giúp để có thể hoàn thành nhiệm vụ được giao. Nó im lặng để xem phản ứng r ồi tiếp tục.

Thế r ồi dần dần các cái đặng sau câu chuyện cũng được hé mở, thực chất A vừa là thư ký nhưng cũng là người giám sát việc nhập hàng để xuất cho công ty bên kia của gia đình. Nhưng riêng mặt hàng hạt gỗ pơ mu hiện tại của Việt Nam ở bên kia không tiêu thụ được do chất lượng kém xa so với

hàng của Thái Lan và giá thành lại cao do có nguồn gốc từ Việt Nam. Việc để công ty nhập hàng sẽ ảnh hưởng đến đi đầu kiện kinh doanh và lợi nhuận.

Thế cuối cùng anh phải làm sao em.

- Tại sao lại cứ phải bán nhử, cái cuối cùng là anh muốn thu tiền về và thoát khỏi thị trường này đúng không. Vậy thì chỉ có cách tìm người thế mạng thôi.

Ừ nhử sao không ai nghĩ ra vậy, nhưng làm cách nào để tìm ra người thí mạng đây, haiza vừa qua cửa ải này đã có ngay cản trở khác rồi.

- Ai có thể làm người thí mạng? ai? ai và ai? câu hỏi đấy cứ lớn vồn trong đầu của nó.

- Ai gì mà ai, đương nhiên không phải anh cũng chẳng phải em rồi mà cũng chẳng ai điên mà làm thí mạng hết. Thí mạng sẽ là chung, là dân anh hiểu chưa.

- A ha, thật là ngoài vẻ xinh đẹp ra em còn thật thông minh. Anh ngưỡng mộ và khâm phục. Thế đấy bài học chuyên lỗ thành lãi và chuyển từ tài sản trung thành riêng được nó học buổi đầu như vậy đấy và cũng từ một người như thế đấy.

- Chỉ có vậy thôi sao anh. A mỉm cười thật bí hiểm.

- Anh còn có thể làm thế nào khác khi đã có gia đình, anh biết em định nói gì nhưng thực sự vì em và cũng cả vì anh chúng ta Nó hiểu rõ bắt đầu sự nguy hiểm đã hình thành trong cái mối quan hệ bạn bè này rồi nó lại tiếp tục phải lách sao cho được việc nhưng vẫn phải đảm bảo cho hạnh phúc gia đình cùng các mối quan hệ cùng tồn tại, nó thì đơn giản nhưng thực sự là rất khó bởi trong mọi trường hợp bất kể thế nào mình đầu sẽ thành người có lỗi chỉ có nhiều hay ít mà thôi.

Quay ngược ngay ra Hà Nội nó bắt đầu lên kế hoạch cho phương án tín dụng đầu tiên khi chập chững bước chân vào đời.

Được sự đồng ý của của chú T cùng các mối quan hệ có sẵn lập tức đăng ký kinh doanh được sang tên cho một người hoàn toàn mới, mở kho thuê bãi để hàng, vận chuyển gỗ từ các kho khác về, vận hành lại toàn bộ các thiết bị máy móc, ký hàng loạt các hợp hợp đồng đầu vào, đầu ra rồi hoá đơn, rồi phiếu xuất nhập kho nó hoàn thiện thủ tục vay vốn sản xuất kinh doanh với thiết bị máy móc, hàng thô cùng sản phẩm hình thành trên vốn

vay. Điều quan trọng nhất là hợp đồng bao tiêu đầu ra của sản phẩm và giấy uỷ quyền thu mua xuất khẩu nông lâm sản công ty nhà A ở nước ngoài, tất cả đều là xịn 100%.

Kết thúc hợp đồng tín dụng đến khi giải ngân sau khi cắt và chi phí % lượng tiền thu về còn cao hơn rất nhiều so với giá trước kia rao bán nhưng cái quan trọng hơn là đã tổng cổ được đi cái mớ sắt thép hoen rỉ vớt xó ở xưởng cùng với cái Công ty TNHH cũng ra bãi tha ma luôn.

Bắt đầu mọi việc ngon lành thì cũng là cái lúc mà sự nhạy cảm ở người phụ nữ khiến N.A luôn khủng hoảng tinh thần trong khi A từ bạn nay bỗng nhiên lại nảy sinh tình cảm với nó khiến cho nó kẹt giữa hai làn đạn.

Sự mạnh mẽ thẳng thắn của con gái miền trong khiến cho A sẵn sàng bay thẳng từ ở Đà Nẵng ra Hà Nội và cũng chẳng chút ngại ngùng khi trực tiếp đến nhà gặp N.A và Nó. Lại một cuộc gặp tay ba mà nó thành trung tâm khiến cho nó lần nữa tiến là vách cao dựng đứng và lùi là vực sâu muôn trượng. Thẳng thắn đặt vấn đề là yêu nó và sẵn sàng cưới để rồi cả hai sẽ cùng nhau đi Mỹ việc làm này khiến cho toàn bộ từ Nó, N.A, chú T và mọi người xốc. Giải pháp cuối cùng có lẽ nó lại phải làm thằng hèn vậy thôi thì đằng nào cũng hèn rồi nhưng ít nhất hèn kiểu này nó vẫn còn có vợ có con và có cả gia đình nữa. Xin nghỉ làm và tạm thời vào ở ký túc xá ông thi.

Thế là mục đích làm thì xong nhưng việc làm vẫn mất có lẽ trong cái lần này nó chẳng được cái gì ngoài chính sự mất mát bản thân.

Tháng 12 năm 1996 A cũng lên đường bay sang Mỹ và sau này tái ngộ một cách hết sức tình cờ khi nó quay lại Đà Nẵng trong cương vị sếp còn A là việt kiều yêu nước. Thật kỳ lạ nó vẫn ở đúng cái thuyền trên sông hàn khi mà hai đứa ăn cùng nhau buổi đầu tiên.

Để đảm bảo cho nó không có thời gian trống quay lại con đường cũ do nhân vi cứ bất tiện nhà nó qua quan hệ lại lập tức cho nó vào một xí nghiệp khảo sát thiết kế giao thông. Toàn bộ về nhân thân, con người và gia đình được dấu kín. Vậy là sau chưa đến một tháng nằm thở ở ký túc cắt đứt mọi quan hệ với A và biến mất như tự nhiên xuất hiện nó lại đi làm ở cái nơi mà có lẽ cũng là Số Phận để rồi từ đó bắt đầu là bàn đạp đặt chân vào cái nơi mà được gọi là MÁY XAY TIỀN.

@all: Thời điểm này thì trên diễn đàn of cũng có ít nhất 3 người làm cùng ở đây với Nó rồi các cụ nhé vì vậy yên tâm là em nói phét trong khuôn khổ không các cụ kia cho ăn đá đúng không cụ Mad Love nhỉ. hehehe.

Chính thức đi làm ở Công ty mới là tháng 10 năm 1996 nó đối mặt với hàng loạt các vấn đề mà có thể nói là cực kỳ khó khăn như môi trường, cách sống, con người và đặc biệt là công việc. Cuối năm 1996 lúc này nó mới chính thức tốt nghiệp đại học và trở thành kỹ sư đường bộ.

Là một đơn vị chuyên làm về khảo sát thiết kế đường giao thông thuộc một công ty tư vấn giao thông đúng với chuyên ngành học nhưng nó có tý quái kiến thức nào đâu mà các kiến thức học ở trường thực ra toàn kiến thức cũ và lý thuyết mà thôi, khi thực tế áp dụng là cả một khoảng cách xa vời.

Tiếp đến là đơn vị phụ thuộc thì nó cực kỳ phức tạp cũng như cơ sở vật chất nghèo nàn, cả xí nghiệp lúc đó chỉ có 3 cái máy tính cũ kỹ mà cũng nói luôn đến thời điểm đó máy tính vẫn chỉ có tác dụng dùng để soạn thảo văn bản và chơi điện tử mà thôi, ứng dụng vào công việc là cực kỳ hạn chế do cả phần cứng, phần mềm và cả năng lực người sử dụng nữa.

Được bố trí về phòng nội nghiệp của đơn vị nó ngay lập tức phải tiếp cận và sử dụng máy tính với mục tiêu để ra thành thạo phần mềm văn phòng và AutoCat. Nói thì đơn giản nhưng vào thời đó nói đến AutoCat gần như còn chẳng ai biết là gì. Đây là chưa kể toàn bộ là thiết bị cũ vì vậy cứ 5 ngày 3 bệnh, cực kỳ mệt mỏi và vất vả.

Khó khăn chồng chất khó khăn, lúc này vợ nó cũng về công ty đó nhưng lại ở một đơn vị khác và đứng dưới danh nhà nó vì vậy dễ thở hơn rất nhiều cả về công việc cũng như thời gian, thu nhập và cuộc sống.

Cần phải xây dựng thương hiệu của bản thân, cần phải làm được những cái mà cụ thể ở cái điểm đặt chân này mọi người chưa hoàn thiện. Nó xác định rõ ràng và xây dựng kế hoạch cũng như mục tiêu cho từng giai đoạn.

Lúc này ở các đơn vị tư vấn việc triển khai các hồ sơ thiết kế vẫn ở dạng thủ công, phần lớn các bản vẽ được làm ra là bằng phương pháp can vẽ bằng thước kẻ, gọt ra giấy can để rồi từ đó tạo nên hồ sơ thiết kế là các bản in ngâm trong hoá chất rồi xây khô như kiểu giấy bìa mực xanh lét vậy. Thời này các bản in photo A0 cực đắt và chiếm một chi phí rất lớn trong chi phí thiết kế. Cái nguy hiểm nhất của làm thủ công đó là tốc độ cực chậm, và đã là thiết kế thì việc chính lý hồ sơ như tất nhiên vậy vì vậy mỗi lần phải đi đầu chỉnh hồ sơ nó là ác mộng của thiết kế viên.

Có mục tiêu là cần phải tạo nên giá trị bản thân nó không cần ở đâu xa hết ngày ở cái việc máy tính, phần mềm và kỹ năng sử dụng mà thôi. Lập tức âm thầm Nó tự bỏ tiền túi ra đi mua máy tính 1 cái hoàn hảo để làm và so sánh còn một cái là linh kiện rời thôi thì đủ kiểu hần bà làng về lắp dựng lên đảm bảo làm sao có thể chạy được. Điều quan trọng nhất nó muốn xây dựng được tính độc lập làm việc và có thể khắc phục khó khăn tốt nhất trong điều kiện có thể từ phần cứng đến phần mềm khi ở các nơi mà không thể nào có sự trợ giúp của bên thứ hai. Mục tiêu đặt ra là phải có tính độc lập thi đấu trong mọi điều kiện, hoàn cảnh tốt nhất có thể nó miệt mài thi đấu, rèn luyện và học tập.

Cứ mua bán, cứ lắp dựng như vậy thôi chỉ chưa đầy 3 tháng nó đã có thể biết không những tháo lắp thành thạo một cái máy tính mà còn có thể bắt bẻ xử lý các lỗi thông thường hoặc thay thế linh kiện gì khi máy hỏng, cài đặt tất cả các loại phần mềm từ chuyên ngành đến hệ điều hành lúc này vẫn còn là Dos, Nt, và win 3.1

Cùng lúc này thì nó cũng đi học luôn phần mềm AuCat, thời đấy rất ít nơi dạy cái phần mềm chết tiệt này, ít nhất nó phải tham gia đến ba khoá học mới gọi là có chút kiến thức về Aucat và ai mà thạo nó có thể xin việc vào bất cứ đâu đâu được hết. Vậy là cứ ngày đi làm thì vừa làm vừa mầy mò vì ở cái phòng nội nghiệp đấy cũng chẳng có ai biết được cái gì hơn nó cả, tối về đi học thêm AuCat, đêm thì tháo lắp máy không lại thực hành học nâng cao từ sách, nó miệt mài đến 1 năm thì bắt đầu thành sao ở cái đơn vị tư vấn đấy.

Vào thời đấy cả công ty đó chỉ có mình Nó có thể độc lập triển khai một hồ sơ thiết kế hoàn thiện trên máy tính và nó cũng là người đầu tiên sử dụng thành thạo cũng như mở rộng và ứng dụng phần mềm TDN vào các công trình thiết kế giao thông.

Với bản TDN vào buổi ban đầu khi chạy trên DOS lại cực kỳ nhiều lỗi cùng với các tùy biến không phù hợp, việc phần mềm xuất bản hồ sơ đương nhiên là khó chấp nhận và công sửa thủ công khiến cho tiến độ cũng chẳng hơn với cách làm thủ công là mấy mà độ chính xác thì cũng rất khó kiểm định. Vậy là tiếp tục mầy mò nó cần một cái có tính chất bút phá, một cái có tính cách mạng chứ không phải cần một công cụ thay thợ vẽ.

Cuối cùng bằng quan hệ nó lấy được phần mềm thiết kế giao thông TKD từ đây tạo nên một bước ngoặt mới khi vào lúc này các bản đồ quy hoạch thành phố đã yêu cầu sử dụng gắn vào các tọa độ định vị GPS và TKD trên cơ sở của SDK của USA lại làm việc cực tốt với hệ tọa độ GPS, việc áp dụng phần mềm vào hệ thống thiết kế giao thông lúc đầu cũng gặp muôn vàn khó khăn bởi mình nó một kiểu nhưng cuối cùng bằng độ chính xác cũng như đáp ứng đầy đủ các tiêu chuẩn của bản vẽ thiết kế giao thông và đồng thời qua tay nó khiến cho đẩy tiến độ thiết kế lên đến mức không tưởng vào thời điểm đó. Thay bằng cả phòng thiết kế làm 1, 2km một ngày thì giờ mình nó có thể thiết kế hoàn thiện đến hàng chục thậm chí hơn thế nữa trong một ngày, với tiến độ như thế thì có nói đến tổng công ty thiết kế cũng bó tay luôn vì vậy đương nhiên nó sẽ là người được nhắm đến đầu tiên ở các phi vụ đánh quả ngoài cũng như các công trình trọng điểm. Phải nói đây là thời gian cực kỳ khó khăn và muôn vàn vất vả, có một lợi thế ở đây của lớp kế thừa là những kỹ sư cứng thời trước lại phần lớn không biết về máy tính và các kỹ năng, để duy trì cái vị trí uy nghiêm trong mắt lớp trẻ họ luôn bài bác và bóc mẽ nhưng cái thiếu sót mà một cái máy không thể tư duy như một con người, từ đó họ cũng bị công nghệ bỏ xa, cùng với đó là sự thận trọng quá mức của tuổi tác, sức ỳ của công chức nên việc bị loại khỏi các cuộc chơi chỉ còn là thời gian và nó đến rất nhanh nhanh đồng thời cũng tạo nên sự đổi ngôi với những ngôi sao mới trong đó có Nó.

Nhưng kỹ sư trẻ thì phần lớn mới ra trường và cực kỳ khó khăn về kinh tế, điều kiện không cho phép họ tiếp xúc với các thiết bị công nghệ như là máy tính, phần mềm. Sức nặng về cơm áo gạo tiền buộc họ phải làm theo cách mìn ăn liền mà quên đi việc xây dựng thương hiệu bản thân. Vậy là nó lại có tiếp một ưu thế nữa trong cuộc chạy đua bởi mục tiêu của nó đặt ra giờ không phải kiếm tiền mà là thương hiệu, thương hiệu của một con người, thương hiệu bản thân.

Chấp nhận làm chỉ cần lấy tiền uống nước, lấy quan hệ đôi khi chỉ đơn giản là chào hàng thể hiện khả năng và trau dồi kiến thức. Không như người khác xong là xuất bản thành tiền, tất cả các sản phẩm khi được nó làm đều được những người có thể nói là đầu ngành kiểm soát đưa ra đánh giá về chất lượng cũng như sự xác thực, chỉ cần một lỗi cho dù nhỏ nhất, chỉ cần chưa đạt được sự ưng ý nó sẵn sàng vứt bỏ để làm lại từ đầu luôn, luôn đảm bảo cho chất lượng hồ sơ cao nhất có thể, xác thực và đúng với

thực tế, nghiêm túc trong công việc và nghiêm khắc với bản thân tên tuổi rồi cũng nổi như cồn trong cái mảng tư vấn thiết kế vào thời đấy, không phải nhiều mà là rất nhiều các công trình đánh quả tự tìm đến nó. Lợi thế của cái gọi là thương hiệu cá nhân nhanh đã phát huy tác dụng và tầm quan hệ ảnh hưởng cũng không còn ở trong cái đơn vị tư vấn nữa nó bắt đầu vươn tay ra ngoài chuẩn bị cho những bước chập chững đi vào vòng xoáy của cái gọi là RỬA TIỀN.

Với năng lực và khả năng độc lập thi đấu cùng với khoảng thời gian miệt mài, luôn ồn ào truyền như pháo ran nhưng chỉ là chuyện tầm phào mà tuyệt không bao giờ đề cập đến công việc, sòng phẳng và trách nhiệm nhanh chóng nó trở thành trợ thủ đắc lực số 1 của Sếp. Gần như những công trình nào mà xuất phát từ Sếp đều qua tay nó triển khai và thực hiện, trong thời gian này tại "Vùng đó" đang nóng lên với dự án cải tạo nâng cấp các tuyến đường nội đô với sự yêu cầu tiến độ cực kỳ khủng khiếp nhằm đáp ứng theo tiến độ giải ngân của ngân hàng vì phần lớn các kinh phí đầu đã được phê duyệt, ngoài các vấn đề kỹ thuật thuần túy thì giờ do đặc thù công việc và là người cầm cái ở khâu thực hiện nó bắt đầu phải va đến cái gọi là dự toán và cách xào nấu khối lượng làm sao để có thể vừa rút tiền được ra nhưng vẫn phải an toàn tuyệt đối.

Lúc này phải nhìn nhận vấn đề thực tế ở ta đó là thay bằng kinh tế theo kỹ thuật thì ở đây kinh tế và kỹ thuật phải hoà trộn với nhau thật nhuyễn, nhuyễn như chả rươi vậy nếu muốn thành công.

Một cái rất thực tế là cử nhân kinh tế thì làm dự toán cho công trình nhưng thiết kế để có khối lượng tính dự toán và bóc tách tiên lượng lại là kỹ sư thiết kế. Luật bất thành văn là 20 đến 30% là chi phí mền và hàng loạt các chi phí khác nữa và cứ nói chung là tiếp khách đi nó cũng phải rơi vào tầm 10 đến 15% nữa chưa tính đến người làm vẫn phải có lãi thế thì cái tiền đấy ở đâu ra.

Không cá nhân nào có thể bù lấp được khoản này và cũng chẳng có chi phí nào có thể lấp được cuối cùng chỉ có một cách duy nhất là chịu chung và nói rõ ràng hơn là dân phải chịu. Đừng thắc mắc tại sao lại là dân phải chịu khi chưa đặt lại câu hỏi tại sao mình lại là dân. Thực tế nó là như thế và trong một xã hội chung như vậy thì buộc phải chấp nhận nếu không mọi

cánh cửa sẽ đóng lại và ta sẽ lại là dân.

Để lắp được toàn bộ các chi phí này chỉ có một cách duy nhất là đưa vào công trình mà thôi và muốn đưa vào được bắt buộc phải tìm ra từng cửa lách cho dù nhỏ nhất cái này thì nó muôn hình vạn trạng nhưng cuối cùng đều phải do

- Điều kiện tự nhiên
- Tính chất khách quan
- Đặc thù công trình

Nhưng lý do này phải đảm bảo các yếu tố không thể kiểm tra được, không có người chịu trách nhiệm cụ thể và quan trọng nhất nó phải bám sát với các tiêu chuẩn kỹ thuật cũng như văn bản pháp luật hiện hành chuẩn chỉ. Cứ 2 người trở lên mọi việc sẽ không còn là bí mật nữa, cần phải có một người đủ khả năng từ thiết kế đến lập dự toán cũng như tìm ra các khe nhỏ để lách qua vậy là một lần nữa từ thiết kế viên nó chuyển thành chuyên gia tạo dựng hồ sơ, hoàn thiện công trình cũng như lên kế hoạch khối lượng và giải ngân. Rất đơn giản nhưng không phải dễ đâu nhé vì nó đòi hỏi rất nhiều thứ trong đó cần phải có cả các võ của cả Xã Hội lẫn Cổ Cũ.

Lúc này trưởng nhóm là nó dưới có thêm 5 người nữa chúng nó tiến hành toàn bộ các công việc mà bình thường trong cơ quan nhà nước cần đến vài chục con người, thách thức cùng kiến thức đòi hỏi một sự nỗ lực kinh khủng do bản vẽ khảo sát khi làm có quá nhiều vấn đề không sát với thực tế nhất là việc đền bù giải phóng mặt bằng khiến cho dân cũng như chủ đầu tư đều phang ngược lại và cuối cùng đơn vị tư vấn như cá nằm trên thớt vậy.

Khó khăn này chông tiếp khó khăn kia mọi việc gần như bế tắc trong khoảng thời gian gần như bắt buộc phải song nếu không nguồn vốn sẽ tiếp tục bị chuyển sang các dự án khác cấp bách hơn. Chẳng có cái võ gì ngoài cái võ tự vượt lên chính mình mà làm việc thôi. Khi công việc ngoại nghiệp được làm chỉnh lý bổ sung hoàn thiện thì thời gian còn lại cho chúng nó chỉ còn là khoảng 10 ngày mà trên thực tế để làm toàn bộ khối lượng công việc từ: Biên tập bản vẽ khảo sát, kiểm tra đối soát hiện trường, chỉnh lý hồ sơ khảo sát, thiết kế toàn bộ hạ tầng từ đường, thoát nước, cấp nước, cây xanh, vỉa hè, chiếu sáng, thuyết minh, dự toán một đống các cái khác nữa nó đòi hỏi phải tằm hàng tháng mới đủ thời gian. Không thể tăng người do tính chất như trên đã nói chúng nó bỗng nhiên thành tù giam lỏng.

Vậy là ăn tại bàn, uống tại bàn chỉ nghỉ khi đi vệ sinh và ngủ nhiều nhất ngày 2 tiếng chúng nó đã bứt phá để lại một dấu ấn đặc biệt về năng suất, chất lượng và chính xác. Ngay sau khi hoàn thành công việc cả 6 người gục luôn tại chỗ để rồi từ đây thành chuyên gia đá bù giờ cho rất nhiều dự án với uy tín và tiền công cũng khác hoàn toàn những người khác cho cùng một loại công việc cũng như khối lượng.

Địa bàn bắt đầu mở rộng từ đây không còn ở "Vùng đó" nữa nó bắt đầu vươn ra khắp các nơi cứ chỗ nào có dự án Giao Thông là có nó từ Lạng Sơn, Bắc Giang, Bắc Ninh rồi Điện Biên, Lai Châu, Hoà Bình, Hà Nam, Thanh Hoá, Nghệ An, Thái Bình, Nam Định, Đồng Hới, Huế, Đà Nẵng, Bình Định, Buôn Mê Thuật, Playku, Sài Gòn, Long An, Lâm Đồng còn nhiều lắm gần như khắp Việt Nam luôn không đâu mà không có cái mặt thẳng nó xuất hiện cả. Cùng với đấy thì tiếng tăm và tiền của cũng đổ về nó bắt đầu lại hoành tráng như thua đầu làm băng hình vậy.

Đến giữa năm 1998 thì nó đã đủ tiền để mua cái xe riêng đầu tiên mà Mazda 626 màu mận chín (cái thời đấy có cái xe riêng Mazda 626 cũng là khủng lém roài đấy ạ) cùng vô số đời máy tính xách tay còn điện thoại di động thì vô thiên ủng nhưng có lẽ ấn tượng nhất với điện thoại di động là cái siemens SL45 màu bạc nó là cái máy đỉnh nhất của thời đấy với màn hình màu cẩm thạch do nó mua cùng lúc đến gần 20 cái vừa để tặng vừa để biếu mọi người riêng nó là 2 cái và đi cùng là cái số Mobi đời đầu 090.4xx.xxx

Sau đời SL45 thì bắt đầu đến NOKIA 8850 và 8890 vào những năm 1998. Đây là cái máy phải nói cực đẹp vào thời đấy nó chỉ có một màu duy nhất là nóng sừng mà thôi.

Trong mắt mọi người lúc này nó thật là thành đạt và tương lai ngời sáng đang trực chờ phía trước. Ngon tron vì công việc bắt đầu đi vào ổn định cùng với thu nhập nếu nói trong mảng tư vấn có thể là niềm mơ ước của rất nhiều người thì cũng là lúc ông Sếp nó lại được thăng chức và tên Cty là Phó Giám đốc, cho dù rất muốn kéo nó đi cùng nhưng lại là người nòng cốt của xí nghiệp và là người duy nhất có thể độc lập triển khai công việc mà không cần phụ thuộc vào bất cứ ai nên đương nhiên nó không thể nào đi được, việc anh em chia tay cũng làm nó lại bị long đong cả thời gian khi ở lại.

Với các thành tích đạt được cùng sự ảnh hưởng của bản thân đương nhiên nó được giới thiệu cảm tình Đ.ảng, nhưng làm sao mà vào được khi mà án treo vẫn còn hiệu lực lơ lửng trên đầu và còn tiếp theo 42 tháng thử thách nữa. Để tránh bị lộ thân phận đang có án Nó đành lựa chọn con đường xin rút lui với hàng đồng lý do mà toàn lý do củ chuối cả, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho lãnh đạo mới đã không ưa lại càng không ưa nó, nó bị soi và đưa vào hàng tiêu diệt.

Người tiếp nhận chức giám đốc của xí nghiệp mới thì thay bằng nước nổi bèo nổi lại quyết định siết chặt nhân sự cũng như thay đổi phương thức ăn chia tỷ lệ % trong ngoài. Việc này đã gây nên rất nhiều bất bình trong mọi người ở xí nghiệp cùng với sự phản kháng cả ngành lẫn công khai.

Nó dĩ nhiên cũng vì vậy mà ảnh hưởng nghiêm trọng rồi và nếu không khéo bao nhiêu hy sinh để làm nên thương hiệu sẽ mất bay đi, cay lắm mà không nghĩ ra được cách gì lúc này nó vẫn đang nắm trong tay hàng đồng hợp đồng của các dự án giao thông nông thôn phần lớn là ở các khu vực miền bắc trong đó nổi lên là tuyến đường mà sau này thành tuyến đường chính cho việc vận chuyển hàng lậu vào qua đường LS.

Rất nhiều lần cố gắng xây dựng quan hệ với sếp mới mà không thành công do đã bị ác cảm từ trước kèm theo sếp mới và cũ lại có độ cựa nhất định khiến cho đã khó lại càng khó cuối cùng rồi nó quyết định tìm con đường sống riêng của mình khi tiếp nhận lời cảnh cáo trực diện chỉ cần một lần nghỉ không phép mà thôi sẽ nhận ngay quyết định buộc thôi việc.

Sao đây nhỉ, giờ hợp đồng đã nhận tiền cũng đã cần một phần rồi, làm thì sẽ dính với quyết định kỷ luật mà không làm thì tổn hại uy tín và thương hiệu. Kẹt giữa hai làn đạn đang tung hoành ngang dọc vậy mà, haiza. Hừm nếu là nước với lửa rồi thì cần phải tính thôi, nó nghĩ mưu để quyết tâm đạt được mục đích của mình:

1- Nếu thành công lật thuyền

2- Nếu thuyền không lật thì cũng chuyển được sang thuyền khác.

Vậy là bắt đầu nó lại thủ đoạn trong công việc. Cần bắt đầu từ đâu nhỉ, mình phải có cách riêng để đạt được mục đích của mình, nghĩ mãi cái đầu tằm tối của nó cũng nghĩ ra một cách để thực hiện

- Em chào chị ạ. Nó chào bà y tá của phòng khám công ty.

- Sao hôm này lại quá bộ ghé vào trạm xá cơ à. Chị y tá vui vẻ ngạc nhiên.
- Em đau bụng quá (cứ 2 bệnh đau bụng với đau đầu thì có mà bố đưa nào khám được để biết đúng hay sai) chắc hôm qua ăn gì bậy bạ ạ.

Thế rồi khám và bằng quan hệ từ trước cùng với đóng kịch nó nhận ngay được cái giấy được nghỉ đi viện khám.

Nhận giấy nghỉ từ y tế của công ty nó chủ bụng chơi ông Giám đốc theo đúng như những gì trước đây đã làm trong tù vậy: Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ vi ương. Nếu không phải đối tác thì sẽ là đối thủ.

Gặp ngay một ông em phụ trách mảng địa chất ở công ty cũng là đối tượng bị vào tằm tiêu diệt nhưng lại là người chuyển nhận công trình từ nó, nó lên kế hoạch gài để tiêu diệt ông Giám đốc mới.

- Mà nghỉ thế nào nếu giờ anh em mình lật thuyền nhỉ?

- Lật kiểu gì anh, em cay lắm rồi nhưng không sao quấy được có khi phải bỏ làm thôi.

- Thằng vừa ngu vừa hèn. Mà bỏ làm khác gì là thua giờ cái mình cần là thời gian để đánh quả kiểm tra và cái barie nó hạ là lão ý, không nhắc lên được để qua thì sao không nghĩ cách đào vút mẹ nó đi. Nếu không được thì lúc đấy mới đi đường khác chứ.

- Anh có cơ chứ em bệt đi lấy tay mà làm à.

- Tao có kế hoạch này nếu thành công thì mình lại ngon mà nếu không thì mình tính tiếp, tao hứa sẽ trách nhiệm đến cùng với anh em yên tâm đi.

Uy tín cực cao ở xí nghiệp cùng với là đầu mối cho thu nhập chính của anh em đơn vị đương nhiên khi nó hứa vậy mọi việc sẽ nhận được sự đồng thuận ngay thôi.

- Lão ý nói sẽ ra quyết định buộc thôi việc nếu tao nghỉ không phép nên giờ thế này, tao đang có cái giấy cho phép nghỉ để đi viện của y tế rồi. Tao sẽ đưa cho mày

- Mai em đi công trình mà anh.

- Yên nào để tao nói, vì mai mày cũng sẽ đi công trình đúng không? coi như mày định nộp cho tao nhưng quên. Sau đó sẽ thế nào nếu tao nghỉ? chỉ có hai cách có thể xảy ra:

1- Lão sẽ ra quyết định nghỉ. Nếu thế lão sẽ tạch với tao ngay vì tao sẽ đi lấy giấy của viện để nằm viện tiếp vài ngày.

2- Lão sẽ chấp nhận lại cho qua. Nếu thế thì mình cũng biết lão chỉ dọa thôi mình sẽ đi đầu trị tiếp.

Hai thằng bàn với nhau song kế hoạch lật thuyền rồi đưa cho thằng B cái

giấy cho nghỉ của y tế còn NÓ cần cái giấy giới thiệu đi viện khám. Qua Sanhpon không đầy 15 phút nó đã có luôn cái giấy nằm viện rồi và yên tâm lên đường đi LS đánh quả.

Lao vút lên LS đánh quả bắt tay ngay vào việc luôn Nó mở toàn bộ hồ sơ cùng các dự án liên quan ra đọc nhằm tìm vỡ lách đây khối lượng cũng như đủ yếu tố để xào nấu món ngon với giá rẻ, nó miệt mài đọc và nghiên cứu. Khác rất nhiều với hồ sơ xây dựng là hàng trăm hạng mục với tỉ mỉ thứ bà dầm hồ sơ hạ tầng các hạng mục công việc rất ít nhưng giá trị lại cực cao và tổng mức đầu tư bảo giờ cũng lớn hơn rất nhiều so với xây dựng. Cái khó của hồ sơ đường là ít hạng mục và rất rõ ràng vậy thì lách và biến ở đâu khi mà nó có mỗi vài cái công việc đơn giản đó nhưng bù lại nó phần lớn các kết cấu nó lại nằm chìm trong đất và là dạng tuyến vì vậy chắc chắn không thể quay khu mà giám sát được. Nói chung không thể nói cái này dễ và cái kia khó được, làm gì có cái gì dễ bởi dễ thì các xxx đã tự vọt hết roài làm gì còn cần đến cái hạng như nó nữa.

Lật tung hồ sơ đọc đến hai ngày, đi kiểm tra đối soát mãi mà chẳng tìm ra được cái vỡ gì vì % cần lấp là quá lớn khó có cách thông thường nào mà bù nổi. Cứ trè, thuốc lá rồi lại thuốc lá trè nằm tại trường tiểu học cuối tuyến Phạc Lạng mà nó ong hết cả thủ vì nghĩ vỡ. Cách này không được, cách kia cũng chẳng xong tự nhiên nó rơi vào thế bí mà lùi bước thì lại tự bản thân thấy mình bị khuất phục hèn quá, không được, bằng mọi giá phải bảo vệ được thương hiệu và vị trí của mình. Rồi miên man nó giờ bản đồ khu vực ra xem phân vùng các khu vực so với đặc khu kinh tế bỗng nhiên nhìn thấy số tọa độ ở các mốc trên bản vẽ phân khu.

Ngu thật, đúng là mình ngu thật, tại sao không nghĩ ra gắn cho nó cái tọa độ vào tuyến nhỉ, là đặc khu kinh tế vì vậy nó sẽ là vùng giao thương và có yếu tố nước ngoài vì vậy tính minh bạch và xác lập vùng phải cao nếu không có cái tọa độ chẳng hóa ra đường làng à. Cần gì đâu chỉ cần trên máy tính định vị tọa độ bản vẽ về thật sẽ có hai tình huống xảy ra:

- Tọa độ bản vẽ khu kinh tế chuẩn thì sẽ tận dụng câu luôn ra để làm tọa độ định tuyến và bề luôn.

- Tọa độ bản vẽ khu kinh tế sai thì sẽ câu từ mốc quốc gia gắn tọa độ về tuyến và lấy nó để đập ngược sang khu kinh tế.

Như thế làm kiểu gì vẫn phần thắng thuộc về mình không có của thua và có trời mà biết đâu là đúng hay sai vì móc mắt đâu ra máy dính vị vệ tinh ở cái vùng này.

Khà, khà, khà thế là nó đã nghĩ ra vỡ rồi. Thay bằng các đòn như sử lý nền, gia cố ta luy, thay đổi hệ số % giữa thủ công và máy là vẫn quá cũ rồi giờ nó đưa ra một phương pháp hoàn toàn mới, cực kỳ đơn giản nhưng hiện đại và cũng vô cùng khó kiểm tra kiểm soát vào thời đó: Gắn tọa độ theo tiêu chuẩn GPS từ đó thay đổi yếu tố tuyến chỉ cần duy nhất ở điểm hợp tuyến và một đỉnh áp cuối tuyến mà thôi lập tức cả tuyến đường có thể sẽ tăng hoặc giảm đến vài km là bình thường. Thật là sự tinh vi nằm ở cái đơn giản nhất. Có lẽ nó là người đầu tiên ở Việt Nam nghĩ ra cái vỡ này để rồi từ đây rất nhiều công trình được kiến nghị hoặc bắt buộc phải gắn và kiểm tra tọa độ bổ xung trong quá trình thi công đảm bảo kết nối hạ tầng chính xác.

Thay bằng cứ thay đổi khối lượng đào và đắp, tỷ lệ thủ công với máy móc rồi thì hẳn bà làng các văn cũ rích và chỉ cần chút kinh nghiệm và tính toán cùng lắm là kiểm tra hiện trường thì một ông tư vấn giám sát viên cũng có thể biết đúng sai thì giờ sẽ có thêm một phương thức mới hoàn toàn để thay đổi khối lượng từ đó thay đổi luôn tiền lượng và dự toán đó là gắn tọa độ vào các góc chuyển hướng và đi đầu chỉnh góc khởi tuyến cũng như khép tuyến. Rất đơn giản nhưng vào thời đó cũng chưa ai nghĩ ra hết bởi chỉ cần lệch đi 1 độ thôi thì cánh tuyến đã khác hoàn toàn và dẫn tới chiều dài tuyến đường cũng thay đổi hoàn toàn dẫn đến có thể nâng giảm khối lượng tùy thích. Đặc điểm thời đó các mốc tọa độ GPS đâu có nhiều như bây giờ và để câu móc cực kỳ phức tạp và không có điểm gốc vậy thì làm gì có gì để đối chứng cái nào là chuẩn. Nhưng cái đó chỉ phù hợp với những dự án vào cái thời điểm giao thời khi bắt đầu ứng dụng đưa tọa độ GPS vào định vị các dự án nhằm quản lý đất đai, phạm vi hành chính mà thôi, giờ thì cũng đã là quá khứ xa và quá cũ rồi.

Với nhưng thành công cùng các cách lách cũng như tìm và diệt sâu kiểu như vậy lúc này nó đã có vài lời mời về các Công ty khác làm rồi và một trong những nơi mà có vẻ làm nó siêu nhất chính là một Tổng Công ty lớn ở "Vùng đó" với chức danh Giám đốc cho một xí nghiệp hạ tầng. Nhưng tại sao nó vẫn cố tiếp tục ở cái nơi công ty cũ vậy có mấy vấn đề không nằm ngoài các mối quan hệ, đúng chuyên ngành và quan trọng nhất vùng đất này vẫn còn nhiều tài nguyên khai thác được.

Thành công trên công trình ở LS quay về Hà Nội nó trong bộ dạng người ốm lên xí nghiệp như thật vậy. Vừa bước vào đến cổng chưa kịp chào hỏi ai thì đã nghe được hung tin đã có quyết định buộc thôi việc. Biết trước và trong kế hoạch nhưng nó vẫn cay lắm, hừng quyết định lật thuyền càng nung nấu thêm càng chắc tờ quyết định trong tay kèm theo giấy nằm viện nó lặng lẽ đi lên công ty để đảm bảo có trên có dưới và có trước có sau nó gập sếp cũ trước khi thực hiện kế hoạch.

- Em chào anh ạ. Bước vào phòng sếp cũ nó chào hỏi vô vấp như gặp một người anh mà đúng là anh thật.

- Ừm chú vừa đánh quả đầu về hả. Đọc vị và hiểu nó từ chân tơ kẽ tóc nên có gì phải rào đón nữa đâu. Sao chú lại có sự vụ gì hả.

- Dạ với em thì cũng bình thường thôi chỉ sợ anh ảnh hưởng nên em lên xin ý kiến trước khi làm ạ.

- Có vẻ nghiêm trọng đấy, sao em nói luôn anh xem nào. Đang chuẩn bị đi họp sếp không có thời gian nên nó cũng vào việc luôn, nói qua sơ bộ các việc và ý định định làm cuối cùng là xin ý kiến chỉ đạo nó nhận được thông điệp: tùy nghi bắn phá miễn sao đừng để lan toả rộng là được. Vậy là tín hiệu thuận cho việc lật thuyền hoặc rời bến đã được bật r ã. Chiến.

Quay ngay về xí nghiệp nó vào thẳng ngày phòng giám đốc:

- Cháu chào chú ạ. Vẫn bình tĩnh và ôn t ãn nó chào và coi như chẳng có chuyện gì.

- Cậu vô tổ chức, vô kỷ luật và không chấp hành lệnh của lãnh đạo, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín và tiến độ sản xuất. Tôi đã ra quyết định r ãi cậu đã nhận chưa nếu nhận r ãi thì cứ thế mà là thôi.

- Dạ báo cáo chú chưa kịp nói gì đã ăn ngay cái tử vào giữa họng nó càng cay hơn.

- Báo cáo gì lúc khác nhé giờ tôi đang rất bận.

- Hừng thế này thì cay thật. Nó th ãn nghĩ nhưng vẫn cố không để lộ ra ngoài.

- Chú bận thì thôi ạ nhưng cháu chỉ nói là cái này có đủ để cái quyết định của chú chuẩn không ạ. Chia tờ giấy xuất viện cùng với các việc khác nó vẫn nhẹ nhàng.

- Tôi không biết giấy tờ gì hết tôi chỉ biết cậu đã không còn là cán bộ viên

chức của xí nghiệp nữa, cần gì lên công ty giải quyết nhé.

- Cháu nghĩ chú sẽ ân hận vì quyết định này nhưng thôi tùy chú cháu sẽ gặp lại chú sau ạ và chắc chắn vẫn ở công ty này. Hết sức đi êm đềm nhưng không kém phần đe dọa nó lặng lẽ quay ra.

Giờ đến lúc phải nói qua về mối quan hệ của nhà nó. Bác nó chính là người đã dựng lên xxx của xxx của xxx cái gọi là lãnh đạo công ty này, nhưng vì nhiều lý do nhạy cảm việc lộ ra danh tính và thân phận của nó là không nên vì vậy đã được những người biết bắt buộc phải im và dấu kín. Nay vào cái lúc này khi đã quyết định chơi nhau rồi thì khó có thể dung hoà được nữa. Ngay tối hôm đấy nó đã có mặt ở dưới nhà Bác nó rồi:

- Cháu chào bác ạ. Nó lễ phép chào.

- Hôm nay mày lại có thời gian đi chơi cơ à. Bác nó đã biết lại có việc rồi, đây chính là người mà thừa đầu nó vào Khu đã phải đứng ra xin cho nó đấy. Giờ cương vị và ảnh hưởng của ông cũng đã đủ để khùng gấp mấy lần so với trước kia.

Lại trình bày nội dung tất cả hoàn toàn theo đúng sự thật chỉ có thay đổi một chút thôi lập tức nó đã biến tấu thành:

Nó bị ốm và được y tế công ty cấp giấy cho đi viện nhưng do quy trình thủ tục vì vậy giấy nghỉ chưa được chuyển về xí nghiệp, tại xí nghiệp lúc này do bị lụt tiến độ và buộc phải có một người đứng ra nhận lỗi thì nó đã bị làm tốt thì thân bằng hình thức kỷ luật cao nhất chính là buộc thôi việc.

Trình ra trước mặt bác nó nào là giấy cho phép nghỉ, giấy xuất viện, quyết định nghỉ việc nó ngẩng im sau khi trình bày vừa để xem phản ứng của bác nó, vừa để tìm hướng cuốn theo chiều gió nếu thuận nó sẽ phang thẳng luôn còn nếu không thì nó lại tính theo đường lách nhưng lúc này bộc lộ thân phận có lẽ là thời điểm thích hợp rồi

Bác nó chăm chú đọc không s kiến gì ông lặng lẽ lôi chai riệu tây ra rót lấy hai ly hai bác cháu cheng nhau một phát lấy khí thế. Với các giấy tờ và cách nói thế thì có không muốn tin cũng phải tin vì nó quá đầy đủ và chính xác. (Cách giải quyết việc này có lẽ nhiều người sẽ nhận ngay ra là ai nếu đã từng phải làm việc qua cửa công quyền, nhưng nói lại đây là chuyện bốc phét nếu chẳng máy trùng hợp là ngoài ý muốn nhé)

- Hừm thẳng này nghĩ nó là ai nhỉ. lằm bằm trong mồm rồi ông cất tiếng. Thằng kia lấy tao cái điện thoại. Quát thằng lính còn đang lơ ngơ thập thò ngoài cửa xem xếp có nhờ gì không khiến nó giật bắn cả người.

- Dạ đây anh ạ. Vội chạy vào cầm cái điện thoại di động cho sếp anh lính

lập cập.

- Ngoài giờ làm lấy tao cái điện thoại nhà riêng. Dùng điện thoại nhà riêng Ông gọi luôn trước mặt nó.

- Alo T đấy hả. Ông ở đâu đấy tôi có tý việc muốn nhờ đây.

- Ừm việc của thằng cháu tôi đang làm ở xxx đệ của ông đấy. Hừm

- Ông cho tôi lại cái số của thằng B hoặc bảo nó điện ngay cho tôi nhé.

- Việc thằng cháu tôi nhưng cứ bảo B điện cho tôi đã rồi nói chuyện sau.

Thế nhé.

Thế rồi cúp máy, cái ông T đấy là sếp của sếp Công ty nó còn ông sếp xí nghiệp thì chỉ là con tép trên mép con mèo mà thôi.

Chưa đến 15 phút sau thì đã thấy điện thoại đổ chuông cũng chẳng biết đầu kia nói gì nhưng chỉ biết bác nó nói:

- Tôi đây, B đấy hả.

- Nó nói làm ở công ty ông mà lại không là làm sao, chờ tôi hỏi kỹ lại nó xem. Quay sang nó ông hỏi

- Ông B bảo mày làm gì có trên công ty đâu, hay là nhàn.

- Dạ cháu ở đơn vị lẻ ạ, nó là xí nghiệp xxx thuộc công ty xxx chỗ chú B ạ.

- Ừm để yên tao nói chuyện tiếp

- Nó ở đơn vị trực thuộc là xí nghiệp xxx chỗ thằng Đ đệ ông đấy. Tôi đang đọc cái Quyết định buộc thôi việc đây người ký là Đ.

Thế rồi câu chuyện cứ tiếp diễn ra như vậy và cuối cùng ông chốt một câu

- Thằng D nó là cháu tôi, tôi gửi gắm ở đấy ông đã không giúp đỡ nó nên người giờ đuổi nó đi thì mai để tôi bảo nó lên chỗ thằng T xin việc vậy chứ không nó thành thằng du đãng à. Hừm

Thế rồi cúp máy chưa kịp đặt xuống là nhận lại luôn cuộc gọi lại của ông T và rồi cuối cùng là ông B lại gọi lại và ngay trong tối hôm đó nó nhận lệnh mai lên công ty nhận công việc mới. Đúng là thời đại điện tử cái di động đã làm thay đổi hoàn toàn cục diện.

Vừa bước chân ra khỏi cửa nhà bác nó chưa đi đến 10m thì điện thoại đã đổ chuông rồi, nhìn vào màn hình thì tên ông Trưởng phòng TC Cty to tướng rõ ràng hiện lên. Hehehe thế là đã có tác dụng tức thì. Chú là một thương binh nhưng sống rất tình cảm và ai cho dù khó tính đến đâu thì cùng chỉ có thể gật đầu mà thôi, Nó chưa thấy ai mà nói đến chú không đầy

thiện cảm, riêng Nó có lẽ mang ơn nhiều lắm.

- D hả, đang ở gần nhà chú phải không. Tiếng ông trưởng phòng TC vang lên trong điện thoại ngay khi nó vừa bấm ok.

- Dạ vâng nhưng sao chú biết ạ.

Nó giật thót người nhưng rồi trấn tĩnh ra chợt nhận thấy là dĩ nhiên GD Cty phải điện thoại ngay cho ông ý rồi, thực sự nó biết là phang rồi nhưng bản thân cũng không nghĩ tác dụng nhanh và mạnh như thế. Mãi sau này nó mới biết ông GD công ty nó khi bị sếp trực tiếp táng xuống thông báo đã bóp nhãm d.ái ngựa thì đương nhiên lại phải có tốt thì chứ không hề ai chịu đây, phải có người chịu thay nếu nó đúng. Lập tức chuyển từ quyết định đổi việc của nó thành cảnh cáo cho ông GD vì thực hiện sai quy trình kỷ luật với cán bộ nhân viên công ty. Làm công ty nhà nước nó hay thế đấy cứ có ty COCC hay quan hệ thì cửa nào cũng qua hết chẳng có gì ràng buộc cả.

Lóc cóc chuyển lên công ty làm vì là cháu của lãnh đạo nên nó được sếp vào cái vị trí có thể là ngon nhất của ngon và lại còn vênh nữa chứ: Trợ lý giám đốc, một vị trí là mơ ước của rất nhiều người nhưng với nó lại là thảm họa của thảm họa vì không còn tạt té đánh quả được nữa, mà vài cái phong bì với cả cái vẻ oai nó lại không cần.

Trợ lý được có nên hai tuần nó cuối cùng đành xin ra đơn vị lẻ khác dĩ nhiên là không được đồng ý rồi vì nhỡ mà lại thêm phát nữa sảy ra chưa biết chừng cả đến ông GD công ty cũng gặp họa. Nhưng kiên trì và hứa hẹn mãi rồi nó cũng được thoát khỏi cái vị trí đó về một nơi theo đúng đơn nó xin là một xí nghiệp thiết kế có lượng việc ít nhất công ty và nhân viên thì lại đông.

Chẳng có chức vụ gì hết vì đây vào cái món này thì sẽ không còn làm ngoài được nữa nó chung thân xin làm nhân viên và nghỉ không ăn lương hoặc đi làm cho có mặt mà thôi, toàn bộ lương của nó được chuyển vào quỹ xí nghiệp.

Lúc này bắt đầu nó vươn ra ngoài và vị trí đầu tiên là nhao về cái Tổng công ty đang mời gọi với chức danh giám đốc kỹ thuật hạ tầng. Từ đây nó bắt đầu có khái niệm về đầu tư và là bước đệm cực kỳ quan trọng cho các giai đoạn tiếp theo.

Lúc này do vừa là công việc mở rộng, quan hệ với chi đầu sâu cũng tăng nên dấu kín đi cái quá khứ chẳng lấy gì là tốt đẹp dĩ nhiên là một đi đầu cực kỳ quan trọng. Lúc này nó lại là người ít nhất cũng có xe ô tô riêng, rồi thì

điện thoại rồi thì máy xách tay rồi thì quần là áo lượt và tiều thì xứng xứng. Lao xao là nó buôn lậu thậm chí là Heroin cũng đã được giang hồ đồn thổi, nào có ai biết thực hư đâu nhưng nếu thành tiếng đồn là một điều bất lợi cuối cùng phương án an toàn nhất là chuyển nhà về một Quận khác nhưng vẫn ở cái "Vùng đó" từ đây chính thức nó trở thành công dân gương mẫu, qua hẳn luôn các vụ đánh quả theo phương thức chụp giật vẫn làm. Mở màn cho cái vị trí Giám Đốc này chân ướt chân ráo về nó phải dựng lên từ con số không, vậy là bao nhiêu tiều đã cày được từ giai đoạn trước lại theo tay nó tuôn ra hết để sửa chữa trang thiết bị, củng cố và mở rộng quan hệ. Nhân sự công ty được nó tuyển cũng từ những thành phần ưu tú trong đội ngũ chuyên đánh quả ngày nào. Chẳng ai ngờ được một đội quân ô hợp các thành phần gồm toàn đũa bướng, bất lãnh đạo như bật tôm mà lại chấp nhận dưới sự quản lý của nó ngọt ngào như mía lùi vậy để rồi sau này thành những anh em đi suốt cùng nó vượt qua mọi thăng trầm biến cố để có ngày lên đỉnh vinh quang rồi cũng có khi lao xuống vực thẳm.

Lao vào việc ở Công ty mới nó điên đảo để tháo gỡ một đống các việc tồn đọng từ trước đến nay, bận khủng khiếp nhưng đang cần uy tín cũng như khẳng định nó ngẩng và nói với anh em cùng công ty cái buổi ban đầu:

- Hôm nay tôi và anh em ngồi cùng nhau ở đây để cùng nhau làm nên những cái có thể mới, có thể cũ nhưng quan trọng nhất mình phải chứng minh được với mọi người chúng ta là mũi nhọn và sự tồn tại của chúng ta là bắt buộc. Muốn vậy chúng ta cần phải có sự cố gắng, cố gắng đến mức độ mỗi người phải tự vượt lên chính bản thân mình. Từ này chúng ta sẽ là một thể thống nhất, tôi cần ở các bạn sự giúp đỡ và hứa sẽ không để các bạn phải thất vọng vì tôi.

Thế thôi vậy là từ ngày đó để đạt được mục đích đề ra đơn vị nó luôn làm gần như đến 15 - 16 tiếng một ngày không có thứ bảy cũng chẳng có chủ nhật, luôn là đơn vị đi làm đầu tiên và bao giờ cũng là ăn bữa đêm rồi mới về. Mệt nhưng vui và thoải mái và quan trọng nhất mọi người đều rất vì nhau và có trách nhiệm với bản thân.

Bằng hành động nó đã chứng minh cho một tổng công ty chuyên về xây dựng việc không có một đơn vị về hạ tầng có tính chất chuyên nghiệp là cực kỳ sai lầm, vào thời này Việt Nam còn chưa có kỹ sư hạ tầng và vì vậy

thường dân giao thông, kiến trúc sẽ đảm nhiệm luôn phần việc này. Mọi việc cứ thế trôi đi tuy về thu nhập cũng chưa có gì vì đang trong giai đoạn làm hàng nhưng về uy tín và ảnh hưởng thì bắt đầu nó đã lớn nhanh và nhiều lắm rồi. Thế rồi cái ngày bước chân sang trang khác cũng phải đến với nó sau bao thử thách.

- Anh cho gọi em ạ. Nhận lệnh từ Tổng giám đốc công ty lên gấp ngay có việc nó đi luôn.

- Ừm lên rồi đây hả, ng ồi uống nước.

- Có việc gì mà anh gọi em gấp vậy.

- Ừm có việc này anh muốn bàn với chú nhưng đây là vấn đề tương đối nhạy cảm. Vừa có ý thăm dò lại vừa đặt bài ông Tổng giám đốc nhìn nó dò xét.

- Theo em thì vạn sự khởi đầu nan, anh em mình biết nhau cũng đã lâu rồi nhưng như thế chưa đủ, còn cần phải thêm cách sống, cách đối nhân xử thế và quan trọng nhất là con người. Cá nhân em nghĩ anh đừng nên nói gì vội mà hãy để thời gian chín mu ồi lúc đó anh em ta đặt lại vấn đề cũng đâu có muộn ạ.

- Việc nó lại không cho phép thế và quan trọng hơn là em nói được thế anh lại thấy chú đáng tin.

Đời lạ thật, đôi khi ta cứ lẩn xả vào có khi lại hỏng mà cứ hững hờ và thay bằng vòng ngay như thú dữ thì ta lại cũng vờn theo bản nhạc lại sẽ làm nên sức hút.

- Giờ thế này hiện bọn anh đang tiến hành làm một khu đô thị ở xxx, vấn đề là vướng mắc quá nhiều cả về thủ tục cũng như bộ máy và kỹ thuật. Nói thế nào nhỉ, nó như một mớ bòng bong vậy và cái cần bây giờ là một người đủ khéo léo và trình độ cũng như kinh nghiệm và anh muốn chú đứng vào vị trí này.

- Gay nhỉ, em nghe anh nói đã thấy toát mồ hôi rồi, tuy rất tự tin nhưng bản thân cũng mừng tượng được con đường nó gặp gh ềnh về chông gai đến đâu.

- Giờ thế này toàn bộ dự án hiện của 5 người cùng gộp làm lấy dưới tên của Công ty, nếu dùng người công ty trước sau thông tin cũng lộ ra ảnh hưởng đến nhiều cái khác ngay nên chú sẽ là người được bọn anh gửi gắm.

- Nếu anh vẫn quyết định thì em hứa cũng sẽ hết sức mình thi đấu.

Bằng thỏa thuận với 10% cổ phần trong dự án nó quyết tâm sẽ thi đấu bằng được thì thôi nếu không cũng sẽ tự xoá tên mình ở cái Tổng Cty này luôn

vậy là từ Giám đốc hạ tầng nó lại nhảy phắt sang ban quản lý dự án một khu đô thị ở phía tây một tỉnh thuộc vùng Bắc Thái. Tiếp nhận dự án bàn giao từ một người khác như một mớ giấy lộn vì từ khâu chuẩn bị, khảo sát đến thiết kế hết sức lúng củng mà chẳng đầu vào đâu cả sau khi cứ nhấc lên rồi hạ xuống cuối cùng cái quyết định có lẽ xốc và nhanh nhất là vứt đi làm lại tất.

Bỏ Hà Nội lên dự án thuê nhà là trụ sở nó ở luôn lại đó trực tiếp đi đầu hành tất cả các mục từ khảo sát địa hình, quy hoạch sơ bộ, quy hoạch chi tiết rồi cuối cùng là bảo vệ dự án, toàn bộ lực lượng chỉ rút về khi dự án đã xong phần quy hoạch chi tiết tỷ lệ 1/500.

Vào thời đấy chưa có Luật Đầu tư, luật Xây Dựng cũng chưa và nghị định 108 lại càng chưa có tất cả đều là thích thì đúng mà chẳng thích thì sai và cái khó nhất là làm sao để biến cái không thích hoặc hơi thích thành thích. Đây có thể nói là cội nguồn của mọi vấn đề của cái mà mọi người vẫn gọi là tham nhũng hay là tha hóa vậy.

Thời đó thì đô thị xanh mới cả thân thiện môi trường chưa có một chút nào khái niệm cả mà thuần túy lập dự án chỉ để thu hồi đất và chuyển đổi mục đích từ trăm loại bà rần thậm chí đất trồng lúa thành đất ở và bán mà thôi. Như một người ngớ ngẩn khi mới bước chân vào mảng đầu tư nó nghĩ mọi thứ thật đơn giản, quá dễ và lợi nhuận cực cao.

Cầm trên tay giá đất bình thường giải phóng mặt bằng so sánh với giá đất kinh doanh, đất ở tại địa phương thì trời ơi có lẽ nào lợi nhuận nó lại gấp hàng trăm lần buôn heroin không vậy. Đúng là vào rừng mò bắt con tưởng bỏ cứ từ từ đi rồi mới biết thế nào là đầu tư.

Để đảm bảo lợi nhuận cao nhất, dự án có tính khả thi cả về phương án kinh doanh lẫn quá trình triển khai đầu tư ngay từ giai đoạn này giai đoạn chuẩn bị đầu tư đã phải đá thông tất cả các cửa rồi, việc làm này cần phải đảm bảo xây dựng được một cơ chế, chính sách của địa phương thuận lợi nhất cho dự án và nhà đầu tư mà một trong những cái đó chính là mật độ xây dựng càng cao càng tốt những yếu tố khác từ từ tính tiếp.

Bao giờ cho đến tháng mười, bao giờ cho ngân hàng lại mở rộng thân ái và cùng quyết thắng với chủ đầu tư như thừa ấy nữa, chắc là khổ lắm giờ chỉ còn lại như một hoài niệm về một thời như vậy mà thôi.

Cái c ần luôn và ngay chính là đi ều chỉnh quy hoạch tỷ lệ 1/500 nhưng nó đã được phê duyệt và nó cực kỳ l ỏm kh ỏm giờ phải tính võ đ ể xxx chấp thuận cho chỉnh lý quy hoạch chi tiết 1/500 đã được phê duyệt từ đó mới có bản đ ạp đ ể thay đ ổi lại các chỉ tiêu đã được quyết định quy hoạch tỷ lệ 1/500.

Thực tế nếu việc này xuất phát từ chủ đ ầu tư sẽ cực kỳ khó khăn cũng như chi phí m ền chắc ch ằng kém gì so với làm quy hoạch mới cả, thiệt hại sẽ là khủng khiếp đ ồng thời chưa biết chừng đến hàng năm cũng ch ằng song vì đôi khi nó còn phải thông qua ý kiến các sở ban ngành liên quan nữa.

Thật là phức tạp và quá nhi ều khó khăn.

Nếu biết trước đã là như vậy thì có điên mà đ ắm đ ầu vào nhưng nếu mình không làm thì ai có thể làm cái công v ấn kiến nghị chỉnh lý quy hoạch chi tiết đây. Cơ quan nào có thể đ ủ dũng cảm mà đ ứng ra làm cái đó? chắc ch ắc sẽ là không bởi nếu đi ều chỉnh quy hoạch thì dĩ nhiên được việc của chủ đ ầu tư và họ sẽ được một khoản lợi nhất định ngược lại họ sẽ mất đi thiện cảm trong quan hệ công tác từ các sở ban ngành khác bởi n ến thế ch ằng hoa ra mọi người ngu hết chỉ mình ông giỏi thôi à. Chỉ một cái công v ấn thôi nhưng nó là quyết định sự sống còn của cả một dự án cũng như đ ăng sau là biết bao con người kéo theo vậy.

Ai, cơ quan nào, đơn vị nào giám làm đây. Nghĩ nát óc mất mấy ngày cứ ở nhà r ồi lên hiện trường r ồi lại về nhà nó không sao nghĩ ra võ gì đ ể bắt đ ầu cho cái việc chỉnh lý quy hoạch cả không phải gục ngã nhưng thực sự nó điên đảo hết cả người quay về "Vùng đó" đại bản doanh bàn bạc tất cả mọi người cũng t ịt hết luôn vì ca đ ề này có lẽ là khó nhất trong những ca đ ề khó. Mình không làm được, cơ quan chính quy ền thì không chịu vậy thì thế nào đây đã có lúc ch ớp bu đ ể đ ăng sau dự án đã phải chấp nhận thôi thì làm trên tính chất kế thừa và đ ành thế vậy.

Ch ằng có nh ẽ hết cách r ồi sao?

Như bình thường hôm đây nó lại lên dự án đ ể kiểm tra hiện trường, vừa rẽ vào đường ngang thì xe chết đ ứng luôn ở đó không vào được vì một đ ám ma đ ang đ ưa người đi chôn vậy

- Này sao người ta lại an táng ở đây vậy em. Quay sang trợ lý nó hỏi
- Dạ nghĩa trang của bản này ở đây mà anh.
- Nó to hay bé vậy tại sao anh không biết nhỉ. Ngạc nhiên vì thông tin mới nó hỏi kỹ.
- Dạ báo cáo anh ó nằm khuất sau quả đ ối phía trong vì vậy xe không vào

được ạ, nếu muốn vào thì chỉ có cách đi bộ mà thôi ạ.

- Lớn không.

- Dạ cũng chỉ khoảng vài trục ngôi mộ đồng thời nó ăn vào đất khu quy hoạch tầm nửa ha ạ.

- Đỡ xe để tao xuống, mày đi xe quay ra thị xã mua ngày một vòng hoa lớn nhất, hương và làm cái phong bì rồi quay về đây thật nhanh đảm bảo trước khi người ta hạ thổ, không kịp tao cắt tiết.

Vậy là nhảy xuống xe nó đứng chờ, thật may là thủ tục rườm rà quá vì vậy chúng nó vẫn kịp vào viếng đám ma.

Tranh thủ tình cảm vào lúc nhạy cảm nhất, đánh vào tâm sinh lý con người khi yếu nhất chính là lúc đang bị kích động và cuốn theo. Nó đã đạt ngay được mục đích gây thiện cảm của những người dự đám mà cùng với lịch làm việc với Thôn đang sử dụng nghĩa địa này làm nơi mai táng.

Đây là cơ hội, đây là lý do chứ còn đâu nữa, nếu chủ đầu tư không làm được, cơ quan chính quyền cũng không thì lại sẽ là dân, chỉ có dân là có tính chất quần chúng tập thể cao nhất, dễ bị kích động và thường là theo tâm lý bầy đàn. Nếu biết cách khai thác thì mình vừa được lòng dân mà lại tạo bàn đạp mạnh mẽ giúp cho cái lọ cũng được mà cái chai cũng xong.

Thế là một kế hoạch được nó đưa ra để chuẩn bị cho việc chính lý quy hoạch chi tiết 1/500 đã được phê duyệt.

- Mày chuẩn bị toàn bộ hồ sơ quy hoạch chi tiết 1/500 cho anh tối này sẽ vào thôn làm việc. Chỉ đạo anh em chuẩn bị hồ sơ và quà nó quyết định sẽ trực tiếp làm việc này.

Tối hôm đấy cùng trợ lý hai thầy trò lên đường đi đánh một ván cờ mà giá trị bằng chính cái dự án khu đô thị đó. To hay nhỏ vậy, quá to vào mọi thời điểm.

Vào đến nhà ông trưởng thôn lúc đó cũng đã hơn 7h tối rồi, lại thuốc và riệu, riệu ở đây là chất xúc tác không thể thiếu trong bất cứ một cuộc làm việc nào ở trên này, nếu không uống miễn bàn miễn chuyện.

- Hôm nay em vào đây bằng tư cách của đại diện cho chủ đầu tư để gặp anh có những cái mang tính chất vừa tình cảm nhưng cũng là công việc. Nó lớn lao và ảnh hưởng đến phong tục tập quán và truyền thống của dân cư địa phương mà trong đó có cả anh và tương lai sẽ có cả em. Để cho mọi việc

có thể hiểu theo nhiều khía cạnh khác nhau và có tiếng nói có thể là chung nhất em đề nghị anh là trưởng thôn mời luôn ông bí thư để tiện đường cả bên **** lẫn Chính Quyên ạ.

- Việc gì mà có vẻ to lớn vậy em.

- Nó chính là việc liên quan đến toàn bộ dân ở đây đấy ạ và em nói luôn xuất phát từ thành ý cũng như lương tâm của một người đi xây dựng đất nước em buộc phải lên tiếng cho dù có thể vì việc này mà em bị kỷ luật nhưng cũng không sao bởi cái em cần chính là ngoài lợi ích của nhà đầu tư thì phong tục tập quán, quyền lợi của người dân cũng phải được đảm bảo và tôn trọng anh yên tâm là em còn phải ở lại đây với anh nhiều ạ.

Nói thế rồi thì có đến bố ông trưởng thôn cũng không giám cựa và từ chối nữa, với cái cấp thôn thì tham thường là người ta chỉ cần cái lợi trước mắt mà thôi nhưng nếu có khả năng phức tạp hoặc trách nhiệm thì nó sẽ lại được là quần chúng nhân dân, đi guốc trong bụng Nó lạ gì các đôn này nữa. Ông bí thư nhanh chóng được triệu tập đến luôn và ngay cũng một vài cụ già làng đại diện cho quần chúng.

- Kính thư các cụ, kính thưa các anh hôm nay vô tình em mới biết nghĩa trang của thôn ta nằm ở trong khu đó và thật đáng tiếc nó lại nằm vào trong khu vực quy hoạch của dự án khu đô thị. Nó bắt đầu mở màn.

- Biết rằng mồ mả là tổ tiên, là cội nguồn và là cái gì thiêng liêng nhất của những người đang sống. Cá nhân em thay mặt chủ đầu tư thành thật chia sẻ với cư dân địa phương và rất mong nhận được sự ủng hộ từ bộ máy lãnh đạo của thôn trong việc triển khai dự án. Hiện công ty đang lên phương án kiểm đếm, thống kê tài sản trên đất và một trong những cái khiến cho em quan ngại nhất chính là nghĩa trang của cư dân khu vực vì nó đã gắn bó từ lâu cũng như nơi đây là nơi mà tổ tiên, ông bà, bạn hữu nằm lại để chứng kiến những thăng trầm đổi thay của con cháu họ. Tuy nhiên đây lại là dự án đã có quyết định phê duyệt việc phải tiến hành đầu tư là bắt buộc và là những cán bộ thôn em rất mong nhận được sự ủng hộ của các anh.

Có họa mà diên khi ủng hộ cho người khác đào mồ mả tổ tiên nhà mình lên, mới nói đến đấy thôi thì nó đã bị tơi bời rồi. Nhưng giờ là khi cần phải đẩy lên cực độ cao trào của người dân, càng tức giận, càng bùng nổ, càng bất mãn thì càng dễ bị nó đưa theo con đường mà nó đã định. Chủ ý vậy rồi nên nó lại chơi theo kiểu thêm dầu vào lửa vậy.

Một mặt vẫn nói đây là định hướng công nghiệp hoá, hiện đại hoá theo đúng chủ trương đảng nhà nước và của chính quyền địa phương vì vậy

thực hiện là bắt buộc. Một mặt lại nói cho dù biết rằng m òmả là vấn đề nhạy cảm và đặc biệt nghiêm trọng ảnh hưởng đến phong tục tập quán, truyền thống, tâm linh người sống nhưng vì định hướng vì vậy đề nghị thôn cho họp dân để chủ đề đầu tư tiến hành xin ý kiến chung, lập biên bản nhằm tìm cách tháo gỡ tự nó đưa ra ngay mâu thuẫn trong câu chuyện và đây chính người dân đang đứng ngoài giờ lại thành phải đứng ra mà bảo vệ những cái thiêng liêng. Thật là cò đời có lẽ khó hơn cò bàn rất nhiều vì nó muôn hình vạn trạng thật giả, đúng sai, lợi hại đôi khi chỉ bằng một cách nhìn mà thôi.

Vậy là hai ngày sau cuộc họp để trưng cầu ý dân về việc di chuyển nghĩa trang tự phát được tiến hành, mọi thủ tục đều được làm theo đúng yêu cầu và tất nhiên sẽ là vậy 100% dân cư khu vực phản đối di chuyển nghĩa trang, trên cơ sở đó được lập biên bản và từng người dân ký vào cùng với cán bộ thôn, chi bộ.

Với kết luận trong biên bản đề nghị xem xét lại dự án đầu tư khu đô thị xxx vì đã có diện tích ăn lấn vào vùng đất tôn giáo là nghĩa trang nhân dân khu vực nó mỉm cười trong bộ mặt lạnh te, với nó ở vào thời điểm này đã là quá thành công rồi.

Quay về ban quản lý việc đầu tiên là họp khẩn trương lên phương án kiểm đếm và thống kê tài sản trên đất, trong lúc đó lấy lý do có việc trên Tổng công ty phải quay về quả bóng lập tức được đá ngay sang phó ban quản lý dự án đứng ra làm trưởng ban kiểm đếm với vị trí không thay đổi vẫn là Khu nghĩa trang nhân dân tại vị trí quy hoạch dự án khu đô thị.

- Nay anh bảo chú đây là quyết định kiểm đếm, đây là thông báo tiến độ chú lên nộp trên Thị xã và tiến hành biết chưa.
- Anh ơi em thấy nó đang đá nhau, ngày trong cái biên bản họp dân và cái quyết định này đã có vấn đề rồi ạ.
- Vấn đề gì em nói thử xem sao nào. Nó gặng hỏi cứ như vô tội vậy
- Đây nhé anh xem biên bản thì chấp thuận xem xét lại quy hoạch đảm bảo ổn định cuộc sống dân cư và tôn trọng lịch sử trong khi đó quyết định lại vẫn kiểm đếm anh không thấy có vấn đề ạ.
- Thế theo chú thì cái biên bản này và cái quyết định phê duyệt quy hoạch thì cái nào quan trọng hơn có tính pháp lý cao hơn hả.

- Nhưng có thể hiểu nôm na cái này như một vấn đề phát sinh trong quá trình thực hiện và nguyên tắc phải giải quyết thỏa đáng trước khi tiến hành các bước tiếp theo.

- Cậu giỏi nhỉ thế hôm đấy cậu có đi họp dân không mà biết.

- Nhưng biên bản vẫn thể hiện ạ.

- Thế giờ tôi cần biên bản về báo cáo Tổng công ty tìm phương án xử lý, trong thời gian đó cậu không biết vẫn theo kế hoạch triển khai thì sao, cái thông báo tiên độ và kế hoạch triển khai nó có trước hàng tháng rồi nhìn kỹ đi.

- Em chưa hiểu gì cả cuối cùng em cần phải làm gì ạ. Ông phó ban đầu chắc là toàn đất ở trong.

- Cái cậu cần làm khi tôi ở trên "Vùng đó" là vẫn tiến hành kiểm kê bình thường thậm chí phải làm quyết liệt nếu cần kéo lực lượng xã vào biết chưa.

- Vâng ạ rồi sao nữa.

- Vâng cái gì có hiểu mục đích chưa, tôi muốn người dân vào thời điểm này sẽ hiểu là ta lừa họ một mặt vẫn nói xem xét một mặt vẫn tiến hành phá dỡ nghĩa trang. Chỉ có thế mới khiến họ làm đơn lên các cấp kêu cứu và chưa biết chừng sẽ có biểu tình. Tôi muốn tự họ cháy lên làm đuốc để cho tôi tìm đường trong bóng đêm. Vâng, vâng, vâng nghĩ kỹ và tư duy chứ vâng thì làm cái gì. Dừng một chút cho cái đầu đất thấm thấu và hiểu nó tiếp

- Sau đó tôi lên sẽ lại giải trình với dân là do việc cấp bách hệ trọng có thể ảnh hưởng đến nhiều vấn đề to lớn của tất cả các bên vì vậy phải báo cáo về Tổng công ty và đây là chấp thuận đi đầu chính dự án. Ông đang đói sắp chết thì có ăn sắn cũng thấy ngon chứ còn đang no thì đến thịt gà chúng chẳng thèm. Hiểu chưa.

Xong một kế hoạch hoàn hảo nó lên xe mỉm cười tàn nhẫn và lên đường về trả nợ cho vợ những ngày xa cách để lại bàn cờ cho một ông người máy đánh.

Quay về Hà Nội sau khi báo cáo những việc đã làm và kế hoạch tiếp theo nó được tung hô và ngợi khen từ những người cao nhất trong cái Tổng công ty đó có lẽ đây là chiêu đầu tiên nó thi triển trên con đường bước vào thế giới đầu tư và thực lòng mà nói nếu là bây giờ chắc sẽ không còn đủ bản lĩnh, sự nhẫn tâm và lạnh lùng để thực hiện nhưng vào lúc đó thì khác, chẳng có gì không giám hết khi đằng sau là thế lực chống lưng bởi các tay

to và quan trọng nhất tuổi trẻ cùng với vị tanh của đồng tiền.

Thế rồi cái ngày nó phải quay lên dự án cũng đến, vừa trườn xe ở ngay đầu thị xã tạt vào quán nước chưa hút hết điếu thuốc nó đã nắm được gần như toàn bộ thông tin rồi

Thế là trong những ngày nó đi thì ông Phó ban QL theo đúng kế hoạch tiến hành, việc đương nhiên sẽ bị dân phản đối trước sự cương quyết của chủ đầu tư cùng xã. Riệu vào và là cái cực kỳ nhạy cảm đồng thời hôm trước vừa họp xong hôm sau vẫn tiến hành khác gì lừa, tất lẽ dĩ ngẫu sẽ là bức xúc và việc không ngoài tiên liệu dẫn đến xô xát giữa người của BQL cùng với dân cư khu vực. Xã vào cuộc bắt người tạm giam từ đó đẩy sự bức xúc lên càng cao và dẫn đến đơn từ cùng biểu tình đã diễn ra như tất yếu tại Thị xã.

Thế là nó biến lợi ích của mình thành mong muốn của quần chúng nhân dân và lẫn cả chính quyền. giờ không phải là nó muốn đi đầu chỉnh Quy hoạch nữa mà là công văn bắt buộc đi đầu chỉnh quy hoạch do trong vùng dự án có đất tôn giáo.

Từ đây cả dân và chính quyền đều mong cái quy hoạch nó phải chính lý xong càng nhanh càng tốt, bề hướng dư luận sang vấn đề nhạy cảm khác đồng thời dồn tất cả các sở ban ngành liên quan đường vào thế kẹt của dân nó tự tung tự tác đi đầu chỉnh quy hoạch với mật độ đất ở lâu dài lên đến 45% và đất hạ tầng dịch vụ công lên đến 15% một con số ngỗ ngược về mật độ xây dựng vào thời đó đối với các dự án khu đô thị miền núi.

Trước sức ép của dư luận cùng với sự bức xúc do định hướng đầu tư bị phá vỡ ảnh hưởng nghiêm trọng đến phương án kinh doanh của chủ đầu tư lúc này lại là lúc cơ quan chức năng tự đẩy mình vào thế kẹt, để giải thoát cho tất cả các bên bắt buộc một loạt các thỏa nhượng được đưa ra và cái quan trọng nhất chính là hồ sơ quy hoạch chi tiết 1/500 chỉnh lý được thẩm định phê duyệt có lẽ là nhanh nhất trong cái cuộc đời là tư vấn của nó.

Thủa ấy (lại là thửa ấy) chỉ cần có hồ sơ quy hoạch chi tiết 1/500 đã được phê duyệt thôi vậy là chủ đầu tư đã được phép huy động vốn từ đầu tư thứ phát và vay vốn ngân hàng rồi, mọi việc cực kỳ dễ dàng và nhanh chóng quan trọng là miếng bánh được chia làm sao cho vừa đẹp vừa ngon và còn bỏ nữa.

Ở cương vị của trưởng ban quản lý dự án nó là người tiếp tục phải lo các công việc tiếp theo nếu theo đúng quy định và quy ền hạn, lo kinh kh ụng vì nó thừa bi ết cái dự án này dựng lên để lấp đ ầy dân cư có lẽ phải mười năm sau chứ không ít mà ti ền của chủ đ ầu tư thì đ ầu phải vô biên tình thế cạn vốn cũng đã bắt đ ầu ảnh hưởng đến công việc rồi vậy là từ kỹ thuật nó bắt buộc phải nh ảy sang làm hồ sơ kinh tế phục vụ cho việc tín dụng dự án

- Báo cáo anh đến giờ theo tiến độ và định hướng ban đ ầu ta đã hoàn thành rồi ạ, tuy nhiên các bước tiếp theo em sợ sẽ có nhi ều vướng mắc. Báo cáo trong họp giao ban nó lên tiếng.

- Em nó cụ thể xem nào, vướng mắc về gì, vốn hay thủ tục pháp lý.
- Về thủ tục thì gần như mọi việc đã xong, biên bản kiểm kê tài sản trên đất cũng đã hoàn thiện cùng với bản đ ề giải thửa. Theo tiến độ dự kiến trong 3 tháng nữa sẽ ti ền hành trả ti ền đ ền bù cho dân ạ.
- Thế vướng mắc ở đ âu, em nói cụ thể xem.
- Em đang nói về vấn đề kinh doanh vậy. Đặc thù của người dân địa phương là nhà phải có sân vườn và thực tế cách sống, nếp sống đô thị không phù hợp vì vậy sẽ rất khó kinh doanh đất trong dự án.
- Thế em nghĩ lập dự án để bán đất cho dân à, anh không cần dân mua vì cái đấy đã có người khác lo, nhiệm vụ quan trọng nhất của mình bây giờ chính là phải làm sao kinh doanh được phần diện tích đất công đấy mới là quan trọng.

Nhận nhiệm vụ cực kỳ khoai là tìm đối tác là các công ty, trụ sở, trung tâm để bán chuyển nhượng phần diện tích trên dự án nó có là thánh cúng không làm nổi và đương nhiên là chịu chết, trong suốt cả khoảng thời gian tiếp theo nó không kéo được bất cứ một đối tác nào đ ồng ý chuyển trụ sở về trong dự án.

- Sao rồi việc kêu gọi đối tác thế nào rồi em.
- Báo cáo anh là em chịu chết luôn bởi mấy lý do.
 - 1- Những đơn vị mới thì không đủ ti ền lực để mua trụ sở mới
 - 2- Nhưng đơn vị cụ thể thì đã có trụ sở và hiện đ ầu hoạt động rất tốt, thuận lợi
- Thế sao chú không tìm đến các cơ quan công quyền.
- Anh nói đến cơ quan nhà nước á. Càng là khó khăn vì cái đấy nó phải trò ng ười vốn ngân sách, sự nghiệp mình đâm vào sao được ạ.
- Thôi món này chú vẫn còn như trẻ lân 3 ý, thôi cứ làm kỹ thuật đi các việc khác thư thư rồi anh em tính. Nó quá ngây ngô trong cái mảng mới toe này để nhận ra vai trò của mình đã hết, việc thay ngựa giữa đường là hết sức

bình thường trong các dự án đầu tư nhất lại là nguồn vốn tự có.

Để tiến hành các bước tiếp theo đúng yêu cầu của lãnh đạo vừa là của Tổng công ty những cũng là chủ đầu tư chính của dự án nó bắt đầu phải dò dẫm từng bước một đúng là một đũa tre mới lớn vậy, mỗi bước đi là một sự mở ra của thế giới mới. Cái lãnh đạo cần là phải bắt đầu xây dựng mối quan hệ và chi phối đến những người có tầm ảnh hưởng đến các đơn vị hành chính trong khu vực.

Nhưng lấy vốn ở đâu ra để làm các việc đó bởi các cơ quan tổ chức hành chính sử dụng nguồn vốn ngân sách và đây lại là một dự án sử dụng vốn huy động, vốn tự có về nguyên tắc sẽ chẳng liên quan gì đến nhau hết, theo đúng như suy nghĩ của một người thông thường sẽ là coi hư mảnh đất là một món hàng vì vậy người bán hàng phải chào hàng cạnh tranh thuyết phục sao cho người mua chấp thuận. Có mà lên trời cũng dễ hơn nhiều bởi như thế hóa ra là miếng bánh chỉ có một người được ăn thôi à, không nó phải được chia dưới nhiều hình thức khác nhau nếu không thì đừng mơ có cái bánh đấy nhé.

Lúc này để lo cho nguồn vốn thì ngay trên Tổng công ty đã làm động tác chuyển nhượng 20% giá trị khu đất phần dịch vụ công cho một xxx rồi với số vốn góp tiền là tượng trưng thông qua một tổ chức tín dụng bị chi phối bởi vợ của em vợ xxx.

Chi hội BK Of có thể có nhiều người sẽ biết vì đến nay hình như nó cũng chưa đến đâu cả và cơ bản vẫn chỉ là những mảnh đất trống có gì thuộc sở hữu hoặc trụ sở tương lai của cơ quan mà thôi.

Bằng 20% máu của tổ chức tín dụng mà cũng là máu của xxx đã được hoà cùng nhau rồi, nhanh chóng tỉnh vùng Bắc Thái được chấp thuận về việc nâng cấp cải tạo, di chuyển và làm mới trụ sở bằng nguồn vốn ngân sách của TW và địa phương vậy là vô hình chung dự án đang từ của nhà đầu tư thì này đã có nguồn vốn liên quan là ngân sách rồi nó cực kỳ quan trọng bởi nếu thế đương nhiên nó sẽ được thêm rất nhiều ưu đãi cũng với rút ngắn các thủ tục trong giai đoạn đầu tư đấy chính là tiền chứ còn đâu nữa. Nhưng đấy chỉ mới là thượng tầng vậy còn hạ tầng thì sao, chẳng nhẽ lại chần chừ mãi à, không bao giờ có chuyện đó hết. Sử dụng ngay diện tích đất kinh doanh người 1 lô kẻ vài lô, đặc quyền cấp cho một số người độc

quyền trung tâm môi giới kinh doanh bất động sản.

Nhưng xxx cũng là con người thôi chứ có khác gì đâu, họ ngoài cần tiền ra còn cần cả tình và đôi khi là thịt luộc, mấy món này thì có lẽ lại quá đơn giản với một thằng như nó. Nhưng như một món hàng vậy nếu nó được bán ở vỉa hè hay trong chợ giá trị chỉ như mớ rau thì này vẫn món hàng đấy nó được bày trong tủ kính ở những trung tâm thương mại gắn vào đấy là một cái mác ví dụ như lễ tân hay nhân viên hành chính, văn thư chẳng hạn thì lại là hàng chất lượng đặc biệt cao và đảm bảo.

Bằng chức trưởng ban quản lý lập tức nó tuyển một đội ngũ chân vừa vừa nhưng cũng đủ để ngất ngây trong khi hơi men đang dâng lên trong các lần say sưa bên bàn nhậu. Tiêu chí để đứng trong đội ngũ

- Hình thức tằm tằm đến đẹp
- Bắt buộc phải biết hát càng hay càng có nhiều cơ hội (đây là giai đoạn mà Karaoke đang là đỉnh cao)
- Kín mồm và cực kỳ khéo léo.
- Trình độ ít nhất phải hết phải hết phổ thông trung học.

Cái đội ngũ này được hưởng là được tiếp cận với những thành phần mà có thể nói là bóng sáng của một vùng cùng vô vàn các cơ hội khác đi kèm. Tự do chảnh đắt và làm tiền miễn sao không được bộc lộ thân phận thật cùng với nhiệm vụ thật.

Cái đối tác được là sự thoả mãn về dục vọng cũng như đáp ứng nhu cầu chia sẻ trong sự bí mật gần như tuyệt đối.

Cái nó được là vô cùng và quan trọng nhất chẳng mất gì của nó cả nếu không muốn nói chỉ được mà thôi.

Cũng chính từ cái dự án này mà nó đã biết khai thác sức mạnh của đàn bà, một sức mạnh có lẽ là khủng khiếp nhất và tàn bạo nhất để rồi hậu quả cũng khôn lường khi bị phản thùng dẫn đến sự hy sinh vô nghĩa của bao anh tài trong chính trường, kinh doanh và xã hội

Thế là cái tưởng khó nhất là khu vực đất dịch vụ công thì sau khi có nguồn vốn từ trên rót xuống nhanh chóng đã được chuyển nhượng về các cơ quan chỉ định, toàn bộ lượng tiền này chạy qua ngân hàng rồi từ đó được giải ngân ra theo phương án tạm ứng trước cho đơn vị thi công, thanh toán tiền bước chuẩn bị đầu tư, ra phá bom mìn vật nổ, tiền đền bù giải phóng mặt bằng và muôn vàn lý do khác nữa.

Tiếp tục là phần đất kinh doanh. Tập trung toàn bộ hồ sơ Quy hoạch 1/500, hồ sơ đền bù giải phóng mặt bằng cùng phương án thu hồi đất đã được

phê duyệt vậy là xong, chỉ cần vậy thôi ngân hàng đã giải ngân cho dự án tiền để bù giải phóng mặt bằng rồi quá dễ và quá nhanh.

Thế là thay bằng phải tự kinh doanh đất trong dự án thì nay có thêm Ngân Hàng cùng vào cuộc cuộc chơi bắt đầu phức tạp và dần cuối cùng nó mới hiểu dự án lập ra không phải để bán cho dân, nó được lập ra để thông qua ngân hàng huy động tiền từ dân hùm muôn đời vẫn vậy mà thôi dĩ nhiên cuối cùng thì cũng vẫn xong nhưng những cái nhìn thấy chưa chắc đã là thật nếu không ở trong cương vị của nhà đầu tư hay là người cần cái.

Ngay cái nó được hứa 10% và ngay cái nó tưởng là làm được cũng không như vậy những cái này phải trả giá thì mới biết được.

Ví như nhận được 10% giá trị dự án thì nó được hiểu là 10% của cái gì, nếu là của dự án thì phải đến cuối chặng đường mới có thể biết được rằng 10% đó là bao trong khi đó có khi dự án mới đi được 60% đến 70% thì toàn bộ bộ máy đã thay đổi hết rồi đồng thời vô vàn các yếu tố khách quan và chủ quan có thể xảy ra trong suốt quá trình đầu tư, kinh doanh và khai thác.

Ví như việc chín lý hồ sơ quy hoạch thì nhìn ngoài tưởng rằng mình làm được nhưng thực tế Nó chỉ nghĩ ra được mỗi cái lý do mà thôi, đằng sau đó tất cả đều được mua bán đổi chác bằng tiền hết và quan trọng nhất thời đấy chẳng có cái gì để xác định đúng hay sai vì vậy tính chất rất đơn giản nhưng lại cực kỳ phức tạp bởi nó là cơ chế xin cho.

Việc đưa các cơ quan nhà nước vào trong dự án nhằm qua đó rút vốn ngân sách cũng vậy mà thôi, nếu không có nguồn vốn thì có làm bằng giờ cũng vậy.

Tất cả những cái đó khi chưa vào vị trí cần cái thì đại đa số mọi người đều nghĩ là mình tài năng mà làm được nhưng không, tài năng ở đây nó được xác định qua đường đi, cách thực hiện và quan trọng nhất chính là cách chia cái bánh sao cho phải thật đẹp, thật ngon và thật sạch sẽ. Chỉ có vậy thì mới hy vọng thành công còn nếu một ai đó nảy sinh tư tưởng cái bánh này ngon tôi phải được miếng to đầu sẽ thành mục tiêu tiêu diệt hết. Vậy có ai là người bị hại hay thiệt thì không rõ ràng là không làm gì có ai không có miếng kể cả người dân mà có lẽ họ lại là người có lợi nhất bởi sau dự án đất khu vực sẽ tăng giá hơn, đất sản xuất thì lại được xxx bố trí tái sản xuất ở khu vực khác. Mọi người cùng có lợi tại sao không làm.

Bắt đầu dự án được giải ngân và có lợi thì cũng là lúc nó nhận quyết định về Tổng công ty nhận nhiệm vụ mới. Vắt tranh bỏ vỏ, thế đấy cứ tưởng

rằng miếng thơm mọi người cùng hưởng nhưng không, trong cuộc chơi này thì lời hứa của hôm nay không phải sự thật của ngày mai, cay đắng và ê chề vì bao công sức bỏ ra nay vụt bay.

Mất đến hàng tuần trong bức xúc dẫn vật cùng với sự điên cuồng uất ức nhưng làm gì còn con đường khác khi cái 10% bánh vẽ kia chưa đến hồi chia được. Sự non nớt trong công việc mới khiến nó ra đi trong cái gờn như là không có gì sau khi chuyển nhượng lại 10% cổ phần dự án lại cho CTHD QT với mức giá tương ứng ngang ngang với giá trị tư vấn, thế là trên dự án đó để đổi lấy tự do nó đã làm trưởng ban quản lý dự án không công, thiệt thòi đủ thứ từ kính tế đến tình cảm để lại quay về số 0 và chấp nhận một bài học cay đắng cho bản thân:

Không phải cái gì dở cũng là đã chín, muốn biết chín hay không phải chấp nhận ăn thử mới biết vậy là cuộc đời luôn như canh bạc vậy vì cần phải biết chấp nhận

Nó lại lên đường quay về "Vùng đó" để tiếp tục dấn thân vào một loạt các khu đô thị và khu công nghiệp khác mà rất nhiều khu đến giờ vẫn còn đang ở tình trạng mới có Hạ tầng và nếu đi trên đường 5 ta còn thấy có rào nhưng cỏ mọc um tùm. Tất cả chỉ là bài toán kinh tế mà thôi, việc bán được hay không, có ích cho xã hội thế nào hồi sau sẽ tính.

Từ đây là đặc biệt nhạy cảm vì vậy có thể thốt sẽ dừng ở đây và mỗi câu chuyện cho mỗi dự án và bước đi có thể sẽ là một post độc lập chẳng liên quan gì đến thốt.

Em xin phép Min & một lúc nào tiện cũng xóa luôn thốt Góc khuất này đi cùng cái nick "da xong" vì từ đây em sẽ lại dùng nick dauroi. Giai đoạn đã xong đã hên và nó cần phải chết theo cùng cái thốt này như em đã nói từ đầu ạ.

Thực chất việc đầu tư ở Việt Nam chính là buôn quan hệ và thương mại chính sách. Mỗi người sẽ có một cách nhìn khác nhau về việc này.

Thực tế làm đầu tư không chỉ ở Việt Nam mà bất cứ đâu trên thế giới cũng vậy thôi, đừng nghĩ ta đục còn họ trong. Ở đâu cũng đục hết chỉ khác đục nhiều hay ít mà thôi.

Phần này em xin phép dừng vì nhạy cảm quá nếu viết đúng đủ thật toàn bộ nghe chừng đến cả diễn đàn còn ảnh hưởng nghiêm trọng chứ đừng nói đến

em. Cỡ như đình tặc thời làm cthdqt sd th ề với các cụ thật 100% còn bị đại ca D uych mượn riệu cho chính đệ trong đó có cả Nó bêm cho bết nhè vời m ồm nhai tr ầu đ ầu ăn tào phớ ở ngay karaoke liên trì, TT BCA vụ anh năm còn đi làm sân golf chỉ là ví dụ nhỏ cho cái trắng đường tiếp thôi mà ở đây vào thời đấy # cũng vẫn chỉ là

TÉP TRÊN MÉP CON MÈO mà thôi.

Nhìn một việc nếu càng đa chi ều sẽ càng thấy nó hay còn một chi ều sẽ là phiến diện đơn điệu cũng lẽ đương nhiên.



THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

